GHID
PENTRU RĂSPÂNDIREA
EVANGHELIEI ÎMPĂRĂȚIEI

- ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE ÎNTOARCEREA DOMNULUI ISUS
- ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE ÎNTRUPARE
- ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE LUCRAREA DE JUDECATĂ DIN ZILELE DE PE URMĂ
- ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE A FI MÂNTUIT ȘI A FI MÂNTUIT PE DEPLIN
- ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE BIBLIE
- ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CALEA VIEȚII VEȘNICE
- ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE INTRAREA ÎN ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR
- Și altele

GHID
PENTRU RĂSPÂNDIREA
EVANGHELIEI ÎMPĂRĂȚIEI

- ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE ÎNTOARCEREA DOMNULUI ISUS
- ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE ÎNTRUPARE
- ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE LUCRAREA DE JUDECATĂ DIN ZILELE DE PE URMĂ
- ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE A FI MÂNTUIT ȘI A FI MÂNTUIT PE DEPLIN
- ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE BIBLIE
- ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CALEA VIEȚII VEȘNICE
- ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE INTRAREA ÎN ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR
- Și altele

Cuprins

Introducere

I. Întrebări și răspunsuri despre întoarcerea Domnului Isus

1. Mărturisești că Domnul a devenit trup, a coborât în secret pe Pământ și înfăptuiește lucrarea de judecată începând din casa lui Dumnezeu. Cum este posibil acest lucru? Biblia profețește în mod explicit: „Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului și atunci toate semințiile pământului se vor jeli și-L vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și mare slavă” (Matei 24:30). „Iată, El va veni pe nori și orice ochi Îl va vedea, chiar și cei care L-au străpuns. Toate neamurile pământului se vor jeli din pricina Lui” (Apocalipsa 1:7). Credem că, atunci când Domnul Se va întoarce, ar trebui să vină pe nori și să Se arate deschis tuturor popoarelor. Cu toate acestea, mărturisești că Domnul a devenit deja trup și a coborât în secret pe Pământ, ceea ce este complet diferit de înțelegerea noastră. Ce se întâmplă aici?

2. În ceea ce privește întoarcerea Domnului, Biblia spune clar: „Dar despre ziua și ora aceea nu știe nimeni, nici îngerii cerurilor, (nici Fiul), ci numai Tatăl” (Matei 24:36). Nimeni nu știe când va veni Domnul, totuși Biserica lui Dumnezeu Atotputernic mărturisește că Domnul Isus S-a întors deja. De unde știi asta?

3. Mărturisești că Domnul Isus S-a întors întrupat. Deci unde este Domnul acum? De ce nu L-am văzut? A vedea înseamnă a crede, prin urmare faptul că nu L-am văzut demonstrează că Domnul nu S-a întors încă. Voi crede când voi vedea.

4. Credem în Domnul de mulți ani și am muncit mereu din greu pentru El, așteptând cu vigilență întoarcerea Sa. Credem că ar trebui să fim primii care să primească revelația despre întoarcerea Domnului. Acum mărturisești că Domnul Isus S-a întors, deci de ce nu am primit revelația despre acest lucru? Faptul că nu am primit-o dovedește că Domnul nu S-a întors. Este greșit să credem asta?

5. Atât în epoca Vechiului Testament, cât și în cea a Noului Testament, Dumnezeu a lucrat în Israel. Domnul Isus a profețit că Se va întoarce

în zilele de pe urmă, prin urmare, când Se va întoarce, ar trebui să ajungă în Israel. Cu toate acestea, mărturisești că Domnul Isus S-a întors deja, că S-a arătat în trup și Își înfăptuiește lucrarea în China. China este o națiune condusă de un partid politic ateu. În nicio țară nu există o opoziție mai mare față de Dumnezeu și o persecuție mai mare a creștinilor. Cum ar putea ca întoarcerea Domnului să fie în China?

6. Am citit multe din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Ele au autoritate și putere și sunt într-adevăr glasul lui Dumnezeu. Însă pastorii și prezbiterii spun că în Biblie scrie: „Mă minunez că vă întoarceți așa de curând de la Cel Care, prin harul lui Hristos, v-a chemat la o altă Evanghelie: nu este o alta, totuși; dar sunt unii care vă neliniștesc și care ar perverti Evanghelia lui Hristos. Însă, chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti o altă Evanghelie decât cea pe care v-am vestit-o, să fie blestemat!” (Galateni 1:6-8). Pe baza acestor cuvinte rostite de Pavel, pastorii și prezbiterii spun că credința noastră în Dumnezeu Atotputernic se abate de la numele Domnului Isus și de la calea Domnului Isus. Spun că noi credem în altă evanghelie și că acest lucru este apostazie, o trădare a Domnului. Deși simțim că ceea ce spun este greșit, nu putem spune cu siguranță în ce mod se înșală. Te rugăm să ai părtășie cu noi despre asta.

7. În Biblie scrie: „Căci Domnul Însuși Se va pogorî din cer la strigătul unei porunci, la vocea arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu: și cei morți întru Hristos vor învia mai întâi” (1 Tesaloniceni 4:16). Tu mărturisești că Domnul Isus S-a întors, dar nu am auzit strigătul sau vocea arhanghelului ori trâmbița lui Dumnezeu și nici nu am văzut sfinții morți ridicându-se iarăși. Deci cum se poate dovedi că Domnul S-a întors?

8. Credem că pregătirea untdelemnului de către fecioarele înțelepte se referă la statornicia în rugăciune, în citirea Scripturilor și participarea la întruniri, la a lucra cu sârguință pentru Domnul și a aștepta cu vigilență întoarcerea Sa. Asta înseamnă să fii o fecioară înțeleaptă și, atunci când Domnul Se va întoarce, Îl vom întâmpina pe mire și vom participa la ospățul Mielului.

II. Întrebări și răspunsuri despre întrupare

1. Mărturisești că Domnul Isus S-a întors și că a devenit trup pentru a-Și săvârși lucrarea. Cum este posibil acest lucru? Biblia spune:

„Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer?! Acest Isus, Care a fost luat în cer de la voi, va veni în același fel în care L-ați văzut mergând spre cer” (Faptele Apostolilor 1:11). După ce Domnul Isus a terminat lucrarea de răstignire, S-a ridicat din morți și S-a arătat ucenicilor Săi. El a devenit un trup spiritual glorios și S-a ridicat la ceruri. Când Domnul Se va întoarce, ar trebui să ni Se arate tot ca un trup spiritual ridicat din morți. De ce spui că Dumnezeu trebuie să devină trup și să Se arate și să lucreze ca Fiul Omului în zilele de pe urmă?

2. Cred în Domnul de mulți ani și am citit mult Biblia. De ce nu am citit nicio profeție privind întruparea Domnului ca Fiul Omului și înfăptuirea lucrării de judecată în zilele de pe urmă? Mărturisești că Domnul Isus S-a întors în trup, că este Dumnezeu Atotputernic și că săvârșește lucrarea de judecată a zilelor de pe urmă. Există vreo bază pentru acest lucru în Biblie?

3. Cred în Domnul Isus de mulți ani și, chiar dacă sunt conștient că Domnul Isus este Dumnezeu devenit trup, nu înțeleg pe deplin adevărul întrupării. Dacă, atunci când Se întoarce Domnul, Se arată într-adevăr așa cum a făcut Domnul Isus, lucrând ca Fiul Omului, atunci ne va fi imposibil să-L recunoaștem sau să-I întâmpinăm sosirea. Simt că întruparea este un mister și că doar o mână de oameni înțeleg adevărul întrupării. Te rog să ai părtășie cu mine despre ce anume este întruparea.

4. Potrivit celor scrise în Biblie, Domnul Isus este Hristos devenit trup, este Fiul lui Dumnezeu. Tu mărturisești însă că Hristos întrupat este apariția lui Dumnezeu, este Dumnezeu Însuși. Dacă Domnul Isus este Dumnezeu Însuși, cum Se poate ruga Domnul Isus la Tatăl Său atunci când Se roagă? Hristos întrupat este Fiul lui Dumnezeu sau Dumnezeu Însuși?

5. Lucrarea din Epoca Legii a fost realizată prin folosirea lui Moise de către Iahve Dumnezeu. De ce nu folosește Dumnezeu pe cineva ca să facă lucrarea de judecată din zilele de pe urmă? De ce trebuie să devină trup și să înfăptuiască această lucrare El Însuși?

6. În timpul Epocii Harului, Dumnezeu a devenit trup și a servit drept jertfă de păcat pentru omenire, răscumpărând astfel omenirea din păcat. Dumnezeu a devenit trup din nou în zilele de pe urmă. El

exprimă adevărul și face lucrarea de judecată, curățind pe deplin omenirea și mântuind omenirea de influența Satanei. De ce trebuie El să devină trup de două ori pentru a săvârși lucrarea de mântuire a omenirii? Care este adevărata semnificație a acestor două întrupări?

7. Spui că Domnul Isus S-a întors în trup, sub forma unei persoane de origine chineză. Nu putem accepta asta. Conform celor scrise în Biblie, Domnul Isus a plecat sub forma unui evreu, așadar credem că, atunci când Domnul Se va întoarce în zilele de pe urmă, ar trebui să fie tot ca evreu. Cum ar putea să vină sub forma unei persoane chineze?

8. Mărturisești că Dumnezeu din zilele de pe urmă S-a întrupat ca femeie. Nu putem accepta asta. În Biblie scrie că Isus Îl numea pe Dumnezeu din ceruri Tată, iar Dumnezeu din ceruri Îl numea pe Isus Fiul Său iubit. Tații și fiii nu sunt bărbați? În Biblie scrie și că: „bărbatul este capul femeii” (1 Corintieni 11:3). Prin urmare, femeile nu au autoritate, deci de ce spui că Dumnezeu din zilele de pe urmă S-a întrupat ca femeie?

III. Întrebări și răspunsuri despre lucrarea de judecată din zilele de pe urmă

1. Credem că Judecata Marelui Tron Alb se referă la o masă mare așezată de Dumnezeu în ceruri, unde fiecare persoană îngenunchează la pământ pentru a-și mărturisi păcatele pe care le-a comis pe parcursul vieții sale, după care Dumnezeu hotărăște dacă aceasta intră în Împărăția Cerurilor sau coboară în iad. În schimb, tu mărturisești că Dumnezeu a venit pe pământ în trup și că exprimă adevărul și realizează lucrarea de judecată a zilelor de pe urmă. De ce diferă acest lucru de înțelegerea noastră? La ce anume se referă judecata lui Dumnezeu din zilele de pe urmă?

2. Credem că Judecata Marelui Tron Alb profețită în Apocalipsa lui Ioan îi vizează pe necredincioșii care aparțin diavolului Satana. Când va veni Domnul, aceia care cred în El vor fi ridicați la ceruri, după care Domnul va trimite dezastre pentru a-i distruge pe necredincioși. Aceasta este Judecata Marelui Tron Alb, însă tu mărturisești că judecata lui Dumnezeu din zilele de pe urmă a început deja. Deci de ce nu L-am văzut pe Dumnezeu trimițând dezastre pentru a-i distruge pe necredincioși? Cum ar putea fi aceasta Judecata Marelui Tron Alb?

3. Pe cruce, Domnul Isus a spus: „S-a terminat!” (Ioan 19:30), demonstrând astfel că lucrarea de mântuire a omenirii de către Dumnezeu a fost realizată pe deplin. Întrucât credem în Domnul Isus, păcatele noastre au fost deja iertate și noi suntem îndreptați de către credința noastră. Când va veni Domnul, vom fi ridicați direct în Împărăția cerească. De ce trebuie Dumnezeu să exprime adevărul și să realizeze lucrarea de judecată și de purificare a omului?

4. Spui că, dacă nu acceptăm lucrarea lui Dumnezeu de judecată din zilele de pe urmă, nu vom fi curățiți și, astfel, nu vom fi vrednici să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu. Nu credem asta. Deși suntem în continuare capabili să păcătuim și suntem legați de trup, în Biblie se spune clar că: „Într-o clipă, într-o clipire din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Căci trâmbița va suna, iar cei morți vor fi înviați ca nemuritori, și noi vom fi schimbați” (1 Corintieni 15:52). Credem că Dumnezeu este atotputernic: o singură rostire din partea lui Dumnezeu a creat cerurile și pământul și toate lucrurile și o singură rostire din partea lui Dumnezeu îi poate ridica pe oameni din morți. Când va veni Dumnezeu, va fi capabil să ne schimbe într-o clipă forma și să ne ridice în Împărăția cerurilor. Prin urmare, nu avem nevoie ca Dumnezeu să devină trup în zilele de pe urmă, să exprime adevărul și să săvârșească lucrarea de judecată și de purificare.

5. Mărturisești că Domnul S-a întors pentru a face lucrarea de judecată a zilelor de pe urmă, dar Domnul Isus a spus: „Pentru că dacă nu plec, Apărătorul nu va veni la voi, dar dacă Mă duc, Îl voi trimite la voi. Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată cu privire la păcat, la dreptate și la judecată” (Ioan 16:7-8). Credem că, după învierea și înălțarea Domnului Isus, Duhul Sfânt S-a pogorât pentru a lucra asupra omului în timpul Rusaliilor, dojenindu-l pe om pentru păcat, pentru dreptate și judecată. Prin urmare, atât timp cât ne mărturisim păcatele și ne căim în fața Domnului, vom fi certați și disciplinați de Duhul Sfânt, iar aceasta este judecata noastră de către Domnul. Care anume este diferența dintre lucrarea de judecată din zilele de pe urmă despre care vorbești și lucrarea Domnului Isus?

6. Spui că Dumnezeu exprimă adevărul pentru a judeca și curăți omul în zilele de pe urmă. Dumnezeu rostește cuvinte care judecă omenirea atât în Vechiul, cât și în Noul Testament – judecata lui Dumnezeu nu l-

a părăsit niciodată pe om. Spui că aceste cuvinte nu sunt capabile să judece și să curețe omul? Care este diferența dintre cuvintele de judecată exprimate de Dumnezeu în zilele de pe urmă și cuvintele lui Dumnezeu care judecă omul, așa cum sunt consemnate în Biblie?

7. Mărturisești că Dumnezeu face lucrarea de judecată în zilele de pe urmă pentru a curăți și a mântui pe deplin omul, dar am citit cuvintele exprimate de Dumnezeu Atotputernic și unele dintre ele sunt destul de severe – ele condamnă și blestemă omul. Nu este aceasta pedepsirea omului? Cum se poate numi curățire și mântuire a omului?

8. Mărturisești că Dumnezeu Atotputernic este Hristos din zilele de pe urmă, apariția Mântuitorului, și că exprimă adevărul și săvârșește lucrarea de judecată începând din casa lui Dumnezeu pentru a-l curăți și mântui cu desăvârșire pe om și pentru a-l elibera de influența întunecată a Satanei. Cum îl curăță și mântuiește pe deplin Dumnezeu Atotputernic pe om?

9. Israeliții au crezut în Iahve generație după generație, iar oameni care cred în Domnul Isus se găsesc în toată lumea. Întrucât Iahve, Domnul Isus și Dumnezeu Atotputernic sunt un singur Dumnezeu, de ce spui că, indiferent dacă oamenii cred în Iahve sau în Isus, dacă nu acceptă lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic, vor eliminați?

IV. Întrebări și răspunsuri despre numele lui Dumnezeu

1. Mărturisești că Domnul Isus S-a întors în zilele de pe urmă și că are un nume nou, Dumnezeu Atotputernic. Cum este acest lucru posibil? Biblia spune clar: „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți!” (Faptele Apostolilor 4:12). „Isus Hristos este același ieri și astăzi și pentru totdeauna” (Evrei 13:8). Credem că numele Domnului Isus nu se poate schimba niciodată și că El nu poate fi chemat cu un alt nume la întoarcerea Sa.

2. Mărturisești că Dumnezeu întors din zilele de pe urmă se numește Dumnezeu Atotputernic. Credem că numele de „Dumnezeu Atotputernic” se referă la atotputernicia lui Dumnezeu și nu este un nume nou pentru El. De ce spui că „Dumnezeu Atotputernic” este noul nume al lui Dumnezeu?

3. Mărturisești că Iahve, Domnul Isus și Dumnezeu Atotputernic sunt toate nume ale lui Dumnezeu din diferite epoci. Aș vrea să întreb de ce adoptă Dumnezeu nume diferite în epoci diferite? Care este semnificația acestui lucru?

V. Întrebări și răspunsuri despre Biblie

1. Biblia este mărturie pentru Domnul și este, de asemenea, baza credinței noastre. Timp de două mii de ani, toți cei care au crezut în Domnul s-au bazat pe Biblie. Prin urmare, credem că Biblia Îl reprezintă pe Domnul, că a crede în Domnul înseamnă să crezi în Biblie și a crede în Biblie înseamnă să crezi în Domnul. Nu ne putem îndepărta niciodată de Biblie. Cum am putea să credem în Domnul dacă ne-am îndepărta de Biblie? Spui că există ceva greșit în modul în care înțelegem noi?

2. Mărturisești că Domnul Isus S-a întors, că este Dumnezeu Atotputernic și că exprimă adevăruri pentru a realiza lucrarea de judecată începând din casa lui Dumnezeu. Pastorii și prezbiterii spun însă că lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu sunt toate consemnate în Biblie și că adevărurile Bibliei sunt întregi și depline. Ei spun că nu pot exista cuvinte și lucrare a lui Dumnezeu în afara Bibliei și că orice în afara Bibliei este erezie. Cum ar trebui să privim această chestiune?

3. Pe baza cuvintelor lui Pavel, care a spus „Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu” (2 Timotei 3:16), pastorii și prezbiterii din lumea religioasă consideră că vorbele din Biblie sunt cuvintele lui Dumnezeu. Însă tu spui că nu toate cuvintele din Biblie sunt cuvinte ale lui Dumnezeu. Ce vrei să spui prin asta?

4. Studiez Biblia de peste douăzeci de ani. Am aflat că, deși Biblia a fost scrisă de peste 40 de autori diferiți la momente diferite, nu conține nicio eroare. Acest lucru dovedește că Dumnezeu este adevăratul autor al Bibliei și că toată Scriptura vine de la Duhul Sfânt.

5. Biblia este mărturia lucrării lui Dumnezeu. Prin intermediul Bibliei, toți cei care cred în Domnul recunosc că cerurile, pământul și toate lucrurile au fost create de Dumnezeu. Datorită Bibliei ei observă minunea, măreția și atotputernicia faptelor lui Dumnezeu. Mai mult, Biblia conține multe cuvinte ale lui Dumnezeu și mărturii despre experiențele omului, care sunt capabile să aducă beneficii vieții omului

și sunt foarte edificatoare pentru om. Putem dobândi viața veșnică prin citirea Bibliei? Sau Biblia nu conține calea către viața veșnică?

6. Mărturisești că „Cuvântul Se arată în trup” este micul pergament deschis de Miel și prorocit în Apocalipsa lui Ioan. Noi nu credem asta. Credem că „micul pergament” se referă la Biblie, Biblia este micul pergament și este suficient să citim doar Biblia.

7. Mărturisești că „Cuvântul Se arată în trup” conține noile cuvinte ale lui Dumnezeu, dar Apocalipsa lui Ioan spune clar: „Depun mărturie înaintea oricui aude cuvintele profeției din această carte că, dacă cineva adaugă ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile descrise în această carte” (Apocalipsa 22:18). Nu înseamnă asta adăugare la Biblie?

8. Timp de două mii de ani, credința omului în Domnul s-a bazat pe Biblie. După ce Dumnezeu Atotputernic a început lucrarea de judecată din zilele de pe urmă, toți cei care L-au acceptat pe Dumnezeu Atotputernic s-au axat pe citirea cuvintelor lui Dumnezeu Atotputernic și citesc rareori Biblia. Ce vreau să știu este: după ce acceptă lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, cum pot oamenii să abordeze și să utilizeze corect Biblia?

VI. Întrebări și răspunsuri despre a fi mântuit și a fi mântuit pe deplin

1. Spui că oamenii pot fi curățiți și mântuiți pe deplin doar dacă acceptă lucrarea de judecată a lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Noi nu credem asta. Biblia spune: „Căci prin credința din inimă se primește dreptatea și prin mărturisirea cu gura se primește mântuirea” (Romani 10:10). „Așadar pentru cei care sunt în Hristos Isus nu mai este acum nicio condamnare” (Romani 8:1). Păcatele noastre au fost iertate deja și suntem îndreptați de către credința noastră, crezând în Domnul Isus. Suntem mântuiți o dată pentru totdeauna și, atunci când Domnul Se va întoarce, vom fi duși direct în ceruri. Atunci de ce spui că trebuie să acceptăm lucrarea de judecată a lui Dumnezeu din zilele de pe urmă pentru a fi mântuiți pe deplin?

2. Am crezut mereu că iertarea păcatelor noastre prin credința noastră în Domnul Isus înseamnă să obținem harul mântuirii, dar tu spui că „a fi mântuit” nu este adevărata mântuire. Așadar ce înseamnă să fii mântuit și ce înseamnă să fii mântuit pe deplin? Care este diferența fundamentală dintre a fi mântuit și a fi mântuit pe deplin?

VII. Întrebări și răspunsuri despre răpire

1. Biblia spune: „Apoi, noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei în nori, ca să-L întâlnim pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi întotdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4:17). Credem că, odată cu venirea Domnului, vom fi duși direct în norii de pe cer pentru a-L întâlni. Tu mărturisești că Domnul S-a întors, așadar de ce nu am fost duși sus?

2. Înainte, pastorii predicau deseori că, atunci când va veni Domnul, vom fi duși în ceruri înaintea dezastrelor, dar acum vedem că tot felul de dezastre majore se abat asupra pământului și noi nu am fost duși sus. Pastorii spun că faptul că nu am fost duși sus înseamnă că Domnul nu S-a întors încă, că Domnul ni Se va arăta în toiul dezastrelor și că vom fi ridicați la ceruri în timpul dezastrelor. Nu înțeleg: urmează să fim ridicați înaintea dezastrelor sau în timpul acestora?

VIII. Întrebări și răspunsuri despre intrarea în Împărăția cerurilor

1. Spui că trebuie să acceptăm lucrarea de judecată a lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, deoarece doar atunci ne vor fi curățite și schimbate firile satanice corupte și doar atunci vom intra în Împărăția lui Dumnezeu. Astfel, așa cum cere Domnul, suntem smeriți și toleranți, ne iubim dușmanii, ne purtăm crucea, ne disciplinăm corpul, ne lepădăm de lucrurile lumești, lucrăm și predicăm pentru Domnul și așa mai departe. Nu sunt toate acestea schimbări care s-au petrecut în noi? Spui că încă nu este suficient pentru a intra în Împărăția cerească? Cred că, atât timp cât continuăm să ne străduim în acest mod, vom deveni sfinți și vom intra în Împărăția cerească.

2. Apostolul Pavel a spus: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa dreptății” (2 Timotei 4:7-8). Noi credem în Domnul de mulți ani și, în tot acest timp, l-am imitat pe Pavel alergând și lucrând pentru Domnul. Am răspândit Evanghelia și am construit biserici și am păzit numele Domnului și calea Domnului. Nu există nicio îndoială că se va așeza cununa dreptății asupra noastră. Atât timp cât suntem sârguincioși în strădania noastră pentru Domnul și vigilenți în așteptarea întoarcerii Domnului, vom fi răpiți direct în Împărăția cerurilor. Spui că este ceva greșit în legătură cu modul în care practicăm?

3. Domnul Isus a spus: „Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci doar acela care face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profețit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!»” (Matei 7:21-23). Cei care spun „Doamne, Doamne” cred cu toții în Domnul și Îl slujesc. Ei au făcut mereu jertfe, s-au sacrificat și au lucrat din greu pentru Domnul, au predicat Evanghelia și au construit biserici. Nu au urmat ei voia Domnului făcând toate acestea? Când Domnul Isus Se va întoarce, de ce nu vor fi lăudați de Domnul, ci vor fi în schimb condamnați de El ca niște răufăcători?

IX. Întrebări și răspunsuri despre calea vieții veșnice

1. Domnul Isus a spus: „Dar celui ce bea din apa pe care i-o voi da Eu, nu-i va mai fi sete în veac, ci apa pe care i-o voi da Eu va deveni în el un izvor de apă, țâșnind spre viața veșnică” (Ioan 4:14). Și în Biblie se spune: „Cel ce crede în Fiul are viața veșnică, dar cel ce nu crede în Fiul nu va vedea viața” (Ioan 3:36). Credem că Domnul Isus este Hristos, Fiul Omului, iar calea Domnului Isus este calea vieții veșnice. Considerăm că, atât timp cât credem în Domnul, vom fi capabili să dobândim viața veșnică. Tu mărturisești însă că doar Hristos al zilelor de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic, îi poate conferi omului calea vieții veșnice. Spui că, dacă Îl urmăm pe Domnul Isus, nu vom fi în stare să dobândim calea vieții veșnice? De ce trebuie să acceptăm cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic, Hristos al zilelor de pe urmă?

2. Domnul Isus și Dumnezeu Atotputernic sunt un singur Dumnezeu. Ei înfăptuiesc o lucrare diferită în epoci diferite. Domnul Isus a făcut lucrarea de răscumpărare și a predicat calea căinței, iar Dumnezeu Atotputernic face lucrarea de judecată și de curățire din zilele de pe urmă și aduce calea vieții veșnice. Deci care este diferența dintre calea căinței și calea vieții veșnice?

3. Dacă acceptăm lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic, ce anume ar trebui să urmărim pentru a dobândi calea vieții veșnice?

X. Întrebări și răspunsuri despre modul în care trebuie să ascultăm glasul lui Dumnezeu și să-L întâmpinăm pe Domnul

1. Domnul Isus a spus: „Oile Mele ascultă glasul Meu” (Ioan 10:27). Când Se va întoarce Domnul, Își va rosti cuvântările și va merge în căutarea oilor Sale. În așteptarea întoarcerii Domnului, este esențial să căutăm glasul lui Dumnezeu, dar nu suntem capabili să distingem între glasul Lui și vocea omului. Te rugăm să ai părtășie cu noi despre acest lucru.

2. Mărturisești că Domnul Isus S-a întors, că este Dumnezeu Atotputernic întrupat, care exprimă toate adevărurile ce pot curăți și mântui omenirea și că El face lucrarea de judecată începând din casa lui Dumnezeu. Așadar, cum ar trebui să recunoaștem glasul lui Dumnezeu și cum putem fi siguri că Dumnezeu Atotputernic este întoarcerea Domnului Isus?

3. Mărturisești că „Cuvântul Se arată în trup” a fost rostită personal de Dumnezeu, dar există oameni care cred că aceste cuvinte au fost rostite de cineva care a fost luminat de Duhul Sfânt. Care anume este deosebirea dintre cuvintele exprimate de Dumnezeu întrupat și cele rostite de cineva luminat de Duhul Sfânt?

4. Care este deosebirea dintre cuvintele lui Dumnezeu transmise de profeți precum Isaia, Ezechiel și Daniel în Epoca Legii și cuvintele lui Dumnezeu exprimate de Dumnezeu întrupat?

XI. Întrebări și răspunsuri despre cum să sesizezi deosebirea dintre Hristos Cel adevărat și hristoșii falși

1. În prezent există un număr de cazuri de înșelăciune de către hristoși falși în diverse comunități religioase din întreaga lume. Incapabili să vadă această înșelăciune așa cum este în realitate, mulți oameni i-au urmat pe acești hristoși falși, împlinind astfel profeția Domnului Isus: „Atunci, de vă va zice cineva: «Iată, aici e Hristos, sau acolo!», să nu credeți. Că se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși și vor da semne mari și minuni ca să amăgească, de se va putea, și pe cei aleși” (Matei 24:23-24). Prin urmare, credem că oricine despre care se mărturisește că este venirea Domnului este fără îndoială un Hristos fals și că nu este nevoie să-i căutăm și să-i investigăm. Ne înșelăm când credem astfel?

2. Recent, am citit multe dintre cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și am descoperit că dețin atât putere, cât și autoritate. Fiecare dintre cuvântările Sale este adevărul și ele sunt într-adevăr glasul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu Atotputernic este întoarcerea Domnului Isus. Dar există un lucru pe care nu îl înțeleg: există unii oameni care pretind acum că sunt întoarcerea Domnului Isus și ei au rostit, la rândul lor, cuvinte. Unele dintre cuvintele lor au fost transformate în cărți și un număr de oameni au fost păcăliți să le urmeze. Cum putem distinge cuvintele falșilor hristoși așa cum sunt ele în realitate?

XII. Întrebări și răspunsuri despre diferențierea între adevărata cale și căile false

1. Mărturisești că „Fulgerul de la Răsărit" este adevărata cale, dar PCC și cei mai mulți dintre pastorii și prezbiterii din lumea religioasă se opun acum și condamnă lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, ceea ce demonstrează că „Fulgerul de la Răsărit" nu poate fi adevărata cale. Există ceva greșit în modul în care înțelegem acest lucru?

2. Mărturisești că Dumnezeu Atotputernic este întoarcerea Domnului Isus și că El exprimă adevărul și săvârșește lucrarea de judecată din zilele de pe urmă. Deși ceea ce mărturisești este în conformitate cu Biblia, mulți oameni din biserica noastră nu îl acceptă. Noi credem că, pentru a fi adevărata cale, trebuie să fie acceptată de mulți oameni și că ceea ce este acceptat de câțiva oameni este o cale falsă. Vom aștepta până când mulți din biserica noastră acceptă acest lucru înainte de a începe să credem în el.

3. Convingerea noastră că lucrarea Domnului Isus este adevărata cale se datorează faptului că Domnul Isus ne poate răscumpăra și ierta păcatele. Deci ce dovadă ai pentru a-ți susține mărturia potrivit căreia „Fulgerul de la Răsărit" este adevărata cale?

XIII. Întrebări și răspunsuri despre diferențierea între religie și biserică

1. În zilele noastre, mulți oameni din lumea religioasă simt că predicile pastorilor nu au nicio lumină. Ei văd credința credincioșilor pălind, iar oamenii discută doar despre plăceri fizice și urmează tendințele lumești și unii chiar fac afaceri în biserici. Aceștia își fac griji că biserica lor este o biserică falsă și că vor fi abandonați de Domnul atunci când Se va întoarce. Dar sunt și cei care cred că bisericile lor nu

au cum să fie biserici false deoarece organizează evenimente pline de viață, precum concursuri de cunoștințe biblice, Sfânta Împărtășanie și sărbători ale diverselor festivaluri. Așadar cum ar trebui să identificăm bisericile false?

2. Diferite confesiuni religioase par acum să respecte cu conștiinciozitate ceremonia religioasă, dar pastorii se axează doar pe predicarea de cuvinte și fraze din Biblie și pe teorii teologice, iar luminarea și iluminarea Duhului Sfânt lipsesc cu desăvârșire. Viețile credincioșilor nu sunt deloc aprovizionate. Aceștia cred în Domnul de mulți ani, dar nu cunosc adevărul și sunt incapabili să pună cuvintele Domnului în practică. Credința lor în Domnul a devenit doar o credință religioasă. Nu înțeleg de ce bisericile de astăzi au coborât în religie.

XIV. Întrebări și răspunsuri despre arătarea și lucrarea lui Dumnezeu și despre originile bisericii

1. Profețiile din Biblie despre întoarcerea Domnului s-au împlinit toate în mare parte și este foarte posibil ca Domnul să fie deja aici. Vedem că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic mărturisește public online că Dumnezeu Atotputernic este întoarcerea Domnului Isus și mulți oameni din toate religiile și confesiunile, care cred cu adevărat în Domnul și tânjesc după arătarea lui Dumnezeu, s-au întors la Dumnezeu Atotputernic. Am dori să știm doar dacă Dumnezeu Atotputernic este arătarea lui Dumnezeu sau nu.

2. Din câte înțelegem, mai mulți experți religioși și academicieni prestigioși din întreaga lume au recunoscut că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic este o biserică creștină nou apărută. Care este deosebirea dintre Biserica lui Dumnezeu Atotputernic și creștinismul tradițional?

XV. Întrebări și răspunsuri despre identificarea antihriștilor religioși

1. Înainte de sosirea Domnului Isus, fariseii explicau deseori Scripturile în sinagogi și se rugau în fața oamenilor. Ei păreau foarte pioși și, în ochii oamenilor, nu păreau să facă ceva împotriva Scripturii. Prin urmare, de ce au fost fariseii blestemați de Domnul Isus? În ce moduri L-au sfidat ei pe Dumnezeu, de ce au atras ei mânia lui Dumnezeu?

2. Pastorii și prezbiterii din lumea religioasă au cu toții cunoștințe vaste despre Biblie și o explică deseori altora, cerându-le oamenilor să

respecte Biblia. Procedând astfel, nu se ridică ei și mărturisesc pentru Domnul? Cum poți spune că îi păcălesc pe oameni, că sunt niște farisei ipocriți?

3. Pastorii și prezbiterii din lumea religioasă Îl slujesc cu toții pe Dumnezeu în biserici. Se presupune că sunt vigilenți și atenți în așteptarea întoarcerii Domnului. Așadar, de ce nu doar că nu fac niciun efort de a căuta sau investiga lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, dar și răspândesc zvonuri, Îl judecă și Îl condamnă pe Dumnezeu Atotputernic și încearcă să-i înșele pe credincioși și să-i oprească din a investiga adevărata cale?

4. Lumea religioasă se opune și Îl condamnă cu frenezie pe Dumnezeu Atotputernic. A comis fapte rele una după alta, devenind un bastion înverșunat de antihriști. Dar care va fi finalul și finalitatea lumii religioase pentru credința sa în Dumnezeu, opunându-se totodată lucrării Sale din zilele de pe urmă?

XVI. Întrebări și răspunsuri despre diferențierea între urmarea lui Dumnezeu și urmarea omului

1. În Biblie, Pavel a spus: „Orice persoană trebuie să se supună autorităților, pentru că nu există nici o autoritate care să nu fi fost instituită de Dumnezeu” (Romani 13:1). „Luați seama deci la voi înșivă și la toată turma peste care Duhul Sfânt v-a pus supraveghetori ca să păstoriți Biserica lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 20:28). Majoritatea oamenilor din lumea religioasă urmează cuvintele lui Pavel în credința lor că pastorii și prezbiterii sunt numiți de Domnul și că Îl slujesc pe Domnul în biserici. Ei cred că aceia care ascultă de pastori și prezbiteri și se supun lor se supun și Îl urmează pe Domnul și că a asculta cuvintele pastorilor înseamnă să asculți cuvintele Domnului. Este acest lucru conform cu voia Domnului?

2. Pastorii și prezbiterii cred în Domnul de mulți ani, cunosc foarte bine Biblia, iar credința lor este superioară credinței noastre, prin urmare ar trebui să-i ascultăm în credința noastră în Domnul. Tu mărturisești că Domnul Isus S-a întors și face lucrarea de judecată începând din casa lui Dumnezeu, dar cei mai mulți pastori și prezbiteri nu acceptă acest lucru și chiar merg într-atât încât se opun și îl condamnă. Ca atare, nu-l putem accepta nici noi.

3. În lumea religioasă, pastorii și prezbiterii au putere. Ei merg pe calea fariseilor ipocriți și, chiar dacă îi urmăm și facem cum spun ei, credem în Domnul Isus, nu în pastori și prezbiteri. Atunci cum poți spune că și noi mergem pe calea fariseilor? Spui că aceia dintre noi care credem în Dumnezeu în cadrul religiei chiar nu vom fi mântuiți?

XVII. Întrebări și răspunsuri despre identificarea substanței demonice a PCC

1. Constituția chineză stipulează în mod clar libertatea credinței religioase. Credința în Dumnezeu este un principiu inalterabil, se întemeiază pe rațiune și este în conformitate cu legea. Deci de ce atacă, suprimă și încearcă să extermine PCC credința religioasă, privând poporul chinez de dreptul lor la libertatea credinței? De ce îi tratează pe credincioși ca pe niște infractori înrăiți, folosind mijloace revoluționare pentru a-i suprima, persecuta și chiar tortura până la moarte?

2. De când a venit PCC la putere, a persecutat fără oprire credința religioasă. Suprimarea Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic, în mod special, a devenit din ce în ce mai severă. PCC nu doar a folosit televiziunea, radioul, ziarele, internetul și alte mijloace mass-media pentru a defăima, a-i înscena și a discredita Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, dar a și efectuat arestări pe scară largă a membrilor săi, în urma cărora mulți creștini au fost întemnițați și torturați cu cruzime și chiar au fost torturați până la moarte. De ce este persecuția Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic de către PCC atât de severă?

3. În Biblie, Pavel a spus: „Orice persoană trebuie să se supună autorităților, pentru că nu există nici o autoritate care să nu fi fost instituită de Dumnezeu. Autoritățile care există au fost instituite de Dumnezeu. Prin urmare, oricine se împotrivește autorității, se împotrivește rânduielii puse de Dumnezeu, iar cei care se împotrivesc își vor primi condamnarea” (Romani 13:1-2). Practicând potrivit cuvintelor lui Pavel, ar trebui să ne supunem puterilor conducătoare în toate lucrurile. Și totuși, guvernul PCC ateu a persecutat credința religioasă pe tot parcursul istoriei sale. El este ostil lui Dumnezeu și nu doar că nu ne permite să credem în Domnul, ci îi și arestează și persecută pe cei care răspândesc Evanghelia și mărturisesc pentru Dumnezeu. Dacă ne plecăm în fața guvernului comunist chinez, încetăm să mai credem

în Domnul și nu mai răspândim Evanghelia și mărturisim pentru Dumnezeu, nu vom sta de partea Satanei opunându-ne și întorcându-ne spatele Domnului? Chiar nu reușesc să-mi dau seama: ce trebuie să fac pentru a mă conforma voii Domnului în ceea ce privește puterile conducătoare?

XVIII. Întrebări și răspunsuri despre identificarea minciunilor și aberațiilor

1. Mărturisești că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic își are originile în apariția și lucrarea lui Hristos din zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic, dar guvernul PCC ateu și conducătorii lumii religioase vă condamnă, numindu-vă eretici și un cult xie jiao. Deci cum putem avea discernământ în privința celor spuse de PCC și lumea religioasă?

2. PCC a împrăștiat informații online, spunând că, pentru a răspândi Evanghelia și a mărturisi pentru Dumnezeu, oamenii care cred în Dumnezeu Atotputernic renunță la familiile și la slujbele lor. Unii oameni chiar rămân necăsătoriți întreaga lor viață. PCC spune că aceste credințe ale voastre distrug familii. Este adevărat ce spune PCC?

3. Văd că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic nu face nimic altceva decât să răspândească Evanghelia și să mărturisească pentru lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, cerându-le oamenilor să fie cinstiți și să meargă pe calea cea dreaptă a vieții omenești. Dar PCC împrăștie informații, spunând că scopul final al bisericii atunci când răspândește Evanghelia este să răstoarne conducerea PCC. Cum pot ști dacă cuvintele PCC sunt adevărate sau false?

4. Deși crezi în Dumnezeu Atotputernic, citești cuvintele Sale și te rogi numelui lui Dumnezeu Atotputernic, PCC disemnează informații, spunând că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic a fost creată de un om și tu faci orice spune el. Mărturisești că această persoană este un preot, un om folosit de Dumnezeu și că el este responsabil pentru toate chestiunile administrative. Nu pot să-mi dau seama: cine anume a înființat Biserica lui Dumnezeu Atotputernic? Care sunt originile sale? Poți explica acest lucru?

5. După incidentul din Zhaoyuan, Shandong, din 28 mai, guvernul PCC și-a intensificat eforturile de a ataca bisericile-de-casă și chiar a ajuns să mobilizeze poliția armată pentru a suprima și reprima Biserica

lui Dumnezeu Atotputernic. Mulți oameni au exprimat îndoieli privind incidentul din Zhaoyuan, considerându-l o încercare a PCC de a ataca și suprima Biserica lui Dumnezeu Atotputernic prin fabricarea unui caz fals care să întoarcă opinia publică împotriva sa. În ciuda acestora, cazul a fost judecat public într-un tribunal PCC și a fost raportat de principalele canale media chinezești, iar unii oamenii cred ce a spus PCC. Am dori să aflăm ce crezi despre incidentul din Zhaoyuan.

6. Mărturisești că Hristos din zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic, este întoarcerea Domnului Isus și că exprimă toate adevărurile pentru judecata, purificarea și mântuirea omenirii. PCC susține însă că „Dumnezeu Atotputernic" în care crezi tu este doar o persoană obișnuită. PCC știe totul despre trecutul familiei acestei persoane și chiar a postat online poza, numele și adresa familiei acestei persoane. Nu pot să mă lămuresc: ceea ce spune PCC este adevărat sau fals?

7. Mărturisești că Domnul Isus S-a întors și că El este Hristos al zilelor de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic. Dar pastorii și prezbiterii din lumea religioasă spun că nu crezi în Domnul Isus și că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic nu aparține creștinismului. Cuvintele acestor pastori și prezbiteri au vreo credibilitate?

8. Biserica lui Dumnezeu Atotputernic mărturisește că Domnul Isus S-a întors și tu răspândești Evanghelia persoanelor de toate religiile și confesiunile. Mulți care cred cu adevărat în Domnul și-au părăsit bisericile și au început să creadă în Dumnezeu Atotputernic – oare nu furi oi de la alte biserici?

9. Mărturisești că „Fulgerul de la Răsărit" este apariția și lucrarea lui Hristos din zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic, dar am citit multe articole de pe site-uri web bine cunoscute, precum Baidu și Wikipedia, care condamnă, atacă și denigrează Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Știu că informațiile de pe Baidu sunt monitorizate și controlate de PCC și că nu sunt neapărat credibile. Dar site-uri web străine, precum Wikipedia, au urmat și ele PCC și lumea religioasă în condamnarea voastră. Nu pot să pricep – sunt declarațiile făcute pe aceste site-uri web adevărate sau false?

XIX. Întrebări și răspunsuri despre luptele spirituale

1. Citind cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și ascultând părtășiile și mărturiile fraților și surorilor, am devenit sigur că Dumnezeu Atotputernic este întoarcerea Domnului Isus și acum accept lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Dar recent s-au întâmplat unele lucruri neplăcute și îngrijorătoare în familia mea. De ce se întâmplă astfel de lucruri și cum ar trebui să le experimentez?

2. Recent, după ce am citit unele dintre cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și am ascultat părtășiile și mărturiile fraților și surorilor din Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, m-am simțit foarte aprovizionat și edificat în spiritul meu. Înțeleg mult mai multe acum decât în anii pe care i-am petrecut slăvindu-L pe Domnul, prin urmare Dumnezeu Atotputernic trebuie să fie întoarcerea Domnului Isus. Dar după ce pastorul meu a aflat că examinasem lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, a făcut tot ce-i stă în putință pentru a mă opri. Mă hărțuiește în fiecare zi. Chiar i-a cerut familiei mele să mă supravegheze și să nu mă lase să citesc cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic sau să ascult predicile bisericii. Mă simt foarte rănit în sufletul meu. Cum ar trebui să experimentez aceste lucruri?

3. Recunosc că predicile Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic sunt adevărata cale, dar întrucât oamenii din biserica noastră au fost înșelați de minciunile și aberațiile răspândite de pastori și prezbiteri, ei sunt cu toții ostili față de Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Sunt îngrijorat că, după acceptarea lucrării lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, voi fi respins și calomniat de frații și surorile mele din fosta biserică. Statura mea este prea mică, nu sunt destul de curajos să înfrunt toate acestea – ce ar trebui să fac?

4. Recunosc că acele cuvinte exprimate de Dumnezeu Atotputernic sunt adevărul, dar familia mea a fost păcălită de toate minciunile și aberațiile răspândite de PCC și comunitatea religioasă. Aceasta face orice poate pentru a mă opri să investighez lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Nu vreau să mă cert cu familia mea din cauza credinței mele în Dumnezeu Atotputernic, dar nici să renunț la credința mea în Dumnezeu Atotputernic și să-mi pierd șansa la mântuirea de către Dumnezeu. Care este lucrul corect pe care ar trebui să-l fac?

XX. Întrebări și răspunsuri despre pustiirea bisericilor

1. Situația a devenit tot mai sumbră în biserica noastră în ultimii câțiva ani. Frații și surorile își pierd credința și dragostea, devin din ce în ce mai negativiști și slabi, iar predicatorii au secat spiritual; ei nu au nimic de predicat. Simțim cu toții că am pierdut lucrarea Duhului Sfânt. Am căutat peste tot biserici care să aibă lucrarea Duhului Sfânt, dar fiecare biserică pe care o găsim este la fel de pustiită ca următoarea. De ce este fiecare confesiune copleșită de această foamete?

2. Deși Biserica lui Dumnezeu Atotputernic a fost cotropită de opoziția și condamnarea frenetică din partea PCC și a comunității religioase în ultimii ani, observ că biserica a produs tot mai multe filme și videoclipuri online care mărturisesc pentru Dumnezeu. Conținutul acestor filme și videoclipuri crește în permanență, iar ele devin tot mai bine realizate din punct de vedere tehnic. Adevărurile despre care au părtășie aceste producții sunt, de asemenea, incredibil de edificatoare pentru oameni. În ultimii ani, întreaga comunitate religioasă nu a produs niciun film nici pe departe atât de bun care să mărturisească pentru lucrarea lui Dumnezeu. Acum tot mai mulți oameni care cred cu adevărat în Dumnezeu din toate religiile și confesiunile s-au alăturat Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic. De ce prosperă Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, în timp ce întreaga comunitate religioasă este atât de pustiită?

XXI. Întrebări și răspunsuri despre Sfânta Treime

1. Timp de două mii de ani, întreaga comunitate religioasă a crezut în Sfânta Treime: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Sfânta Treime este una dintre doctrinele centrale ale întregului creștinism, așadar de ce spui că Sfânta Treime este cea mai mare greșeală a lumii religioase și că Sfânta Treime pur și simplu nu există?

XXII. Întrebări și răspunsuri pentru catolici

1. Catolicismul în care credem a fost transmis de la apostoli și este cea mai ortodoxă dintre toate religiile. Biserica lui Dumnezeu Atotputernic aparține creștinismului, iar creștinismul este o ramură a catolicismului. În cazul în care credem în Dumnezeu Atotputernic, nu ne vom converti la creștinism? Și, făcând asta, nu ne vom întoarce spatele Dumnezeului nostru?

2. Credem că păcatele omului sunt curățite după moarte în Purgatoriu, după care oamenii pot intra în Împărăția cerurilor. Cu toate acestea, tu mărturisești că aceia care nu acceptă lucrarea de judecată a lui Dumnezeu din zilele de pe urmă nu vor fi curățiți și, astfel, nu vor fi vrednici să intre în Împărăția cerurilor. Ce vrei să spui prin asta? Cum anume pot intra oamenii în Împărăția cerurilor?

3. Credincioșii catolici ascultă de preoți, preoții ascultă de episcopi și episcopii ascultă de papă. Oricât de bine ai avea părtășie despre lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, dacă papa și preoții nu anunță sosirea Domnului, noi nu o putem accepta – noi, catolicii, ascultăm de preoți și de papă.

XXIII. Întrebări și răspunsuri despre credința în Dumnezeu

1. De ce ar trebui oamenii să creadă în Dumnezeu?

2. Întrucât nu L-au văzut pe Dumnezeu, unii oameni spun că nu există niciun Dumnezeu în lume, în timp ce alții își folosesc experiențele personale pentru a mărturisi despre existența Lui. Noi nu știm dacă există cu adevărat un Dumnezeu, așadar cum putem determina dacă Dumnezeu există sau nu?

3. Viețile oamenilor se sfârșesc într-o clipă, în câteva zeci de ani. Privind înapoi, ei își amintesc viețile lor: cum au mers la școală, au muncit, s-au căsătorit, au avut copiii, au așteptat moartea – întregile lor vieți petrecute alergând de colo până colo de dragul familiei, banilor, statutului, averii și prestigiului, complet lipsite de adevărata direcție și de adevăratele obiective ale existenței omenești și fiind incapabili să găsească vreo valoare sau semnificație în faptul că sunt în viață. Prin urmare, oamenii trăiesc generație după generație în acest mod dureros și pustiu. De ce sunt viețile oamenilor atât de dureroase și pustii? Și cum pot fi rezolvate durerea și pustiul existenței omenești?

4. Dacă nu credem în Dumnezeu și suntem doar virtuoși, făcând bine și necomițând niciun rău, vom fi mântuiți de Dumnezeu?

5. Este bine să credem în Dumnezeu, dar cred că toate religiile îi învață pe oameni să fie buni. Prin urmare, indiferent de religia în care cred oamenii, atât timp cât sunt sinceri și nu fac niciun rău, vor fi ei cu siguranță mântuiți de Dumnezeu?

6. Cred că există un Dumnezeu, dar sunt încă tânăr, trebuie să lucrez din greu pentru familia și cariera mea și sunt încă multe lucruri pe care vreau să le fac. Voi fi totuși mântuit dacă aștept până când voi fi bătrân și voi avea timp să cred în Dumnezeu?

7. Unii oameni consideră că credința în Dumnezeu înseamnă un angajament de a merge la biserică duminicile, de a face donații și acte de caritate și de a participa cu regularitate la activitățile bisericești. Ei cred că, făcând toate aceste lucruri, pot fi mântuiți. Sunt astfel de opinii conforme cu voia lui Dumnezeu?

XXIV. Întrebări și răspunsuri despre cine este mântuit de Dumnezeu și cine este eliminat de Dumnezeu

1. Spui că, în zilele de pe urmă, Dumnezeu face lucrarea de judecată începând din casa lui Dumnezeu, clasificând pe fiecare după felul său, răsplătind binele și pedepsind răul. Deci ce fel de oameni sunt mântuiți de Dumnezeu și ce fel sunt eliminați de El?

2. Pe vremuri, îmi lipsea discernământul. Îi urmam pe pastori și prezbiteri în opoziția și condamnarea lucrării lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă și eram de acord cu ei când spuneau blasfemii. Mă va mântui totuși Dumnezeu?

3. Există mulți oameni din iudaism și creștinism care cred și în adevăratul Dumnezeu, care Îl slăvesc în temple și biserici și care, după toate aparențele, se arată foarte pioși. Deși unii nu acceptă lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, nu au făcut nimic care să se opună sau să-L condamne explicit pe Dumnezeu. Oare Dumnezeu îi va mântui pe oamenii ca ei?

XXV. Întrebări și răspunsuri despre cum determină Dumnezeu finalitatea diferitelor tipuri de oameni

1. Dezastrele au loc frecvent în întreaga lume și cresc în amploare, prevestind sosirea zilelor de pe urmă. Biblia spune: „Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape” (1 Petru 4:7). Știm că, atunci când Domnul Se va întoarce în timpul zilelor de pe urmă, va răsplăti binele și va pedepsi răul și va hotărî finalitatea oamenilor. Cum va răsplăti El binele și va pedepsi răul și cum va determina El finalitatea oamenilor?

2. PCC și lumea religioasă au fost frenetici în condamnarea și opoziția față de Dumnezeu Atotputernic, fabricând și răspândind multe zvonuri

și aberații. Cum îi va trata Dumnezeu pe cei care acceptă orbește aceste zvonuri și aberații și care nu fac niciun efort de a căuta și investiga adevărata cale? Ce fel de finalitate vor avea ei?

3. Unii oameni au acceptat faptul că Dumnezeu Atotputernic este întoarcerea Domnului Isus, dar întrucât se tem să nu fie arestați și persecutați de PCC și intimidați și amenințați de pastorii și prezbiterii din comunitatea religioasă, nu îndrăznesc să accepte adevărata cale. Care va fi finalitatea unor astfel de oameni?

XXVI. Întrebări și răspunsuri despre venirea marilor dezastre

1. În zilele noastre, pământul este năpădit de dezastre precum cutremure, foamete, molime, inundații și secetă. Aceste dezastre cresc în amploare și provoacă tot mai multe morți. Dumnezeu iubește omul și îl mântuiește, deci de ce trebuie El să trimită astfel de dezastre?

2. Pastorii ne spun deseori că, deși se abat dezastrele unul după altul, nu trebuie să ne temem, deoarece Biblia ne spune: „O mie să cadă alături de tine și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia” (Psalmii 91:7). Dacă avem credință în Domnul și continuăm să ne rugăm, să citim Biblia și să ne întrunim, dezastrele nu se vor abate asupra noastră. Dar sunt unii pastori religioși și creștini care au murit în aceste dezastre. Cu toții au citit Biblia, s-au rugat și L-au slujit pe Domnul, deci de ce nu i-a protejat Dumnezeu?

3. În prezent, dezastrele se produc cu tot mai multă severitate și frecvență. Aceste semne arată că sunt pe cale să înceapă marile dezastre din zilele de pe urmă prevestite în Biblie. Cum putem câștiga protecția lui Dumnezeu și supraviețui în toiul acestor dezastre?

XXVII. Întrebări și răspunsuri despre modul în care Dumnezeu distruge epoca răului

1. Lumea de astăzi devine cu adevărat tot mai întunecată și omenirea, tot mai coruptă. Lumea este în declin, morala s-a pierdut, oamenii buni care cred în Dumnezeu și merg pe calea cea dreaptă sunt agresați, oprimați și persecutați, în timp ce acei lingușitori și escroci care fac tot soiul de rele prosperă. De ce este lumea atât de întunecată, atât de rea? Corupția omenirii a atins apogeul – este timpul ca omul să fie distrus de Dumnezeu?

2. Mărturisești că, în zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic exprimă adevărul și săvârșește lucrarea de judecată și de curățire a omului. Chiar la sfârșit, El va câștiga un grup de biruitori și apoi va anihila această epocă veche, rea, conducând omul într-o nouă epocă. Ai putea, te rog, să ai părtășie cu mai multe detalii despre modul în care Dumnezeu distruge această epocă veche și rea în timpul zilelor de pe urmă?

XXVIII. Întrebări și răspunsuri despre modul în care Împărăția cerească apare pe pământ

1. Domnul ne-a făcut o promisiune, spunând: „Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Iar dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:2-3). Domnul Isus a înviat și a urcat la ceruri pentru a pregăti un loc pentru noi și, astfel, acest loc ar trebui să fie în ceruri. Cu toate acestea, tu mărturisești că Domnul Isus S-a întors și a întemeiat Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Nu înțeleg: Împărăția cerească este în ceruri sau pe pământ?

2. Spui că, în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu face lucrarea de judecată pentru a clasifica pe fiecare după felul său, pentru a răsplăti binele și a pedepsi răul, pentru a sfârși vechea epocă și că, în cele din urmă, Împărăția lui Hristos va fi întemeiată pe pământ. Cum va apărea Împărăția lui Hristos pe pământ? Și cum va arăta frumusețea Împărăției?

Introducere

(din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic)

Toți oamenii trebuie să înțeleagă țelurile lucrării Mele pe pământ, și anume ceea ce Îmi doresc în cele din urmă să câștig și nivelul la care trebuie să ajung în această lucrare înainte de a putea fi completă. Dacă, după ce au mers cu Mine până în ziua de azi, oamenii nu înțeleg ce înseamnă lucrarea Mea, atunci nu au mers ei oare în zadar cu Mine? Dacă oamenii Mă urmează, ar trebui să-Mi știe voia. Lucrez pe pământ de mii de ani și până în ziua de azi continuu să-Mi săvârșesc astfel lucrarea. Deși lucrarea Mea include multe proiecte, scopul acesteia rămâne neschimbat; chiar dacă sunt plin de judecată și mustrare față de om, de exemplu, ceea ce fac este tot de dragul mântuirii lui, de dragul unei mai bune răspândiri a Evangheliei și pentru extinderea lucrării Mele între toate națiunile neamurilor, odată ce omul a fost făcut complet. Așa că astăzi, într-un moment în care mulți oameni s-au cufundat de multă vreme profund în exasperare, Eu Îmi continuu încă lucrarea, continuu lucrarea pe care trebuie să o fac pentru a judeca și a mustra omul. În ciuda faptului că omul s-a săturat de ceea ce spun și că nu dorește să se preocupe de lucrarea Mea, Eu încă Îmi îndeplinesc datoria, căci scopul lucrării Mele rămâne neschimbat, iar planul Meu original nu va fi distrus. Rolul judecății Mele este de a permite omului să Mi se supună mai bine, iar rolul mustrării Mele este să permită ca schimbarea omului să fie mai eficientă. Deși ceea ce fac este de dragul gestionării Mele, nu am făcut niciodată nimic care nu a fost benefic pentru om, pentru că Îmi doresc să fac toate popoarele de dincolo de Israel la fel de ascultătoare ca și israeliții, să le transform în ființe umane adevărate, astfel încât să pot avea un punct de sprijin în țările din afara Israelului. Aceasta este gestionarea Mea; este lucrarea pe care o realizez

între neamuri. Chiar și acum, mulți oameni încă nu înțeleg gestionarea Mea, căci nu-i interesează asemenea lucruri și le pasă numai de viitorul și destinațiile lor. Orice spun Eu, ei rămân indiferenți față de lucrarea pe care o fac Eu, concentrându-se în schimb asupra destinațiilor lor de mâine. Dacă lucrurile continuă astfel, cum poate să se extindă lucrarea Mea? Cum poate fi răspândită Evanghelia Mea în întreaga lume? Să știți că, atunci când lucrarea Mea este se va extinde, vă voi împrăștia și vă voi lovi așa cum a lovit Iahve fiecare din triburile lui Israel. Toate acestea se vor face astfel încât Evanghelia Mea să poată să se răspândească pe tot pământul, iar lucrarea Mea să se poată extinde la neamuri, pentru ca numele Meu să fie mărit de adulți și de copii deopotrivă și numele Meu cel sfânt să fie slăvit de gura oamenilor din toate semințiile și neamurile. Astfel, în această epocă din urmă, numele Meu va fi mărit printre națiunile neamurilor ca faptele Mele să poată fi văzute de neamuri și Mă vor numi Cel Atotputernic datorită faptelor Mele și pentru ca ale Mele cuvinte să se împlinească curând. Voi face cunoscut tuturor oamenilor că nu sunt numai Dumnezeul israeliților, ci și Dumnezeul tuturor națiunilor Neamurilor, chiar și al acelora pe care le-am blestemat. Voi lăsa pe toți oamenii să vadă că Eu sunt Dumnezeul întregii creații. Aceasta este lucrarea Mea cea mai mare, scopul planului Meu de lucru pentru zilele de pe urmă și singura lucrare care trebuie îndeplinită în acele zile.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea de răspândire a Evangheliei este și lucrarea de mântuire a omului”

Poți să comunici firea exprimată de Dumnezeu în fiecare epocă într-un mod concret, printr-un limbaj ce transmite corespunzător însemnătatea epocii? Poți tu, cel care experimentezi lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, să descrii în detaliu firea dreaptă a lui Dumnezeu? Poți să mărturisești clar și cu precizie despre firea lui Dumnezeu? Cum vei

transmite ce-ai văzut și ce-ai experimentat acelor credincioși demni de milă, săraci și devotați, care sunt înfometați și însetați după dreptate și care te așteaptă să îi păstorești? Ce fel de oameni te așteaptă să îi păstorești? Îți poți imagina? Ești conștient de povara de pe umerii tăi, de însărcinarea și de responsabilitatea ta? Unde-ți este simțul misiunii istorice? Cum vei sluji drept un bun stăpân în epoca următoare? Ai un puternic simț al stăpânirii? Cum L-ai descrie pe stăpânul tuturor lucrurilor? Este cu adevărat stăpânul tuturor ființelor vii și al tuturor lucrurilor fizice din lume? Ce planuri ai pentru progresul următoarei etape a lucrării? Câți oameni așteaptă să le fii păstor? E sarcina ta una grea? Ei sunt săraci, vrednici de milă, orbi și năuciți, jelindu-se în întuneric: „Unde este calea?” Cât de mult tânjesc ei ca lumina, precum o stea căzătoare, să coboare deodată și să împrăștie forțele întunericului care i-au asuprit pe oameni de atât de mulți ani? Cine poate să știe cu câtă nerăbdare speră ei și cum tânjesc la asta zi și noapte? Acești oameni care suferă profund rămân închiși într-o temniță a întunericului, fără speranță de eliberare, chiar și în ziua în care trece lumina; când vor înceta să mai plângă? Înspăimântătoare e nenorocirea acestor spirite fragile cărora nu li s-a permis niciodată să se odihnească, iar legăturile nemiloase și istoria încremenită de multă vreme îi țin în această stare. Și cine a auzit sunetul plânsetului lor? Cine s-a gândit la starea lor nefericită? Te-ai gândit vreodată cât de îndurerată și de îngrijorată este inima lui Dumnezeu? Cum poate El suporta să vadă omenirea nevinovată, pe care a creat-o cu mâinile Sale, suferind astfel de chinuri? La urma urmei, ființele umane sunt victimele care au fost otrăvite. Și, cu toate că omul a supraviețuit până în ziua de azi, cine ar fi știut că de multă vreme e otrăvit de cel rău? Ai uitat că ești una dintre victime? Din dragostea ta pentru Dumnezeu, nu ești dornic să lupți pentru a-i salva pe acești supraviețuitori? Nu ești dispus să-ți dedici toată energia ca să-L răsplătești pe Dumnezeu, care iubește omenirea ca pe

trupul și sângele Său? Dacă stai să te gândești, cum interpretezi faptul de a fi folosit de Dumnezeu ca să-ți trăiești viața extraordinară? Ai cu adevărat hotărârea și încrederea de a trăi viața plină de înțeles a unei persoane pioase, care Îl slujește pe Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum ar trebui să te îngrijești de viitoarea ta misiune?”

Ceea ce ați experimentat și ceea ce ați văzut întrece experiența sfinților și profeților din toate timpurile, dar sunteți voi oare capabili să oferiți o mărturie mai mare decât cuvintele acestor sfinți și profeți din vremuri trecute? Ceea ce vă dăruiesc acum întrece ceea ce i-am dăruit lui Moise și eclipsează pe David și, tot așa, cer ca mărturia voastră să întreacă pe Moise și cuvintele voastre să fie mai mărețe decât David. Eu vă dau însutit mai mult – deci, tot așa vă cer să Îmi plătiți și voi la fel. Trebuie să știți că Eu sunt Acela care dă viață omenirii, și voi sunteți cei care primesc viață de la Mine și care trebuie să-Mi fiți martori. Aceasta este datoria voastră pe care v-o trimit și pe care se cuvine să o împliniți pentru Mine. V-am dăruit toată slava Mea, v-am dat viața pe care poporul ales, israeliții, nu au primit-o niciodată. De drept, voi se cuvine să Îmi fiți martori, să Îmi dedicați tinerețea voastră și să Îmi oferiți viața voastră. Oricui Îmi dăruiesc slava Îmi va fi martor și își va da viața pentru Mine. Acest lucru a fost predestinat de Mine cu mult timp în urmă. Este norocul vostru că vă dăruiesc slava Mea, iar datoria voastră este să mărturisiți pentru gloria Mea. Dacă ați crede în Mine doar ca să câștigați binecuvântări, atunci lucrarea Mea ar avea puțină însemnătate, iar voi nu v-ați îndeplini datoria. Israeliții au văzut doar mila, dragostea și măreția Mea, iar iudeii au fost martori ai răbdării și răscumpărării Mele. Ei au văzut foarte, foarte puțin din lucrarea Duhului Meu, până în punctul în care au înțeles doar este posibil ca nivelul lor de înțelegere să fi fost doar a zecea parte dintr-o miime din ceea ce ați auzit și

ați văzut voi. Ceea ce voi ați văzut întrece chiar și pe marii preoți din rândul lor. Adevărurile pe care le înțelegeți astăzi le depășesc pe ale lor; ceea ce ați văzut astăzi depășește atât ce s-a văzut în timpul Epocii Legii, cât și în timpul Epocii Harului, iar experiența voastră depășește chiar și pe Moise și Ilie. Căci ceea ce au înțeles israeliții era doar legea lui Iahve și ceea ce au văzut a fost doar imaginea spatelui lui Iahve. Ceea ce israeliții au înțeles a fost doar răscumpărarea venită din partea lui Isus. Ei au primit doar harul oferit de Isus și ceea ce au văzut a fost doar imaginea lui Isus înăuntrul casei iudeilor. Ceea ce voi vedeți astăzi este slava lui Iahve, răscumpărarea lui Isus și toate faptele Mele din prezent. De asemenea, ați auzit cuvintele Duhului Meu, ați admirat înțelepciunea Mea, ați ajuns să cunoașteți măreția Mea și ați învățat despre firea Mea. V-am spus și totul despre planul Meu de gestionare (planul mântuirii). Ceea ce ați văzut nu este doar un Dumnezeu milos și iubitor, ci un Dumnezeu plin de dreptate. Ați văzut lucrarea Mea minunată și ați știut că sunt plin de maiestuozitate și mânie. Pe lângă aceasta, știți că Mi-am revărsat urgia aprinsă peste casa lui Israel și că, astăzi, aceasta a venit peste voi. Înțelegeți mai multe din tainele Mele cerești decât Isaia și Ioan; cunoașteți mai mult despre frumusețea Mea și caracterul Meu venerabil decât toți sfinții din vremurile trecute. Ceea ce ați primit nu este doar adevărul Meu, calea Mea și viața Mea, ci o viziune și o revelație mai mari ca cele ale lui Ioan. Înțelegeți mult mai multe taine și ați văzut, de asemenea, adevărata Mea față; ați acceptat mai mult din judecata Mea și știți mai mult despre firea Mea dreaptă. Și astfel, chiar dacă v-ați născut în zilele de pe urmă, înțelegerea voastră este cea a celor dinainte și a trecutului și, de asemenea, ați experimentat lucrurile de astăzi, și totul a fost săvârșit personal de mâna Mea. Ceea ce vă cer nu este exagerat, căci v-am dat atât de mult, iar voi ați văzut mult în Mine. Așadar, vă cer să Îmi fiți

martori pentru sfinții vremurilor trecute, și aceasta este singura dorință a inimii Mele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?”

Ceea ce Îmi doresc este loialitatea și ascultarea ta de acum, dragostea și mărturia ta de acum. Chiar dacă, în acest moment, nu știi ce este mărturia sau dragostea, ar trebui să Îmi aduci tot ce ai și să Îmi predai singurele comori pe care le ai: loialitatea și ascultarea ta. Ar trebui să știi că dovada biruinței Mele asupra Satanei stă în loialitatea și ascultarea omului, precum și dovada cuceririi Mele complete a omului. Datoria credinței tale în Mine este de a-Mi fi martor, de a-Mi fi loial Mie și nimănui altcuiva și de a fi ascultător până la sfârșit. Înainte de a începe următoarea etapă a lucrării Mele, cum Îmi vei fi martor? Cum Îmi vei fi loial și ascultător? Îți dedici toată loialitatea funcției tale, sau pur și simplu vei renunța? Preferi să te supui oricărui aranjament al Meu (chiar de ar fi moarte sau distrugere) sau să fugi la jumătatea drumului pentru a evita mustrarea Mea? Te mustru ca să Îmi fii martor, să Îmi fii loial și ascultător. Mai mult, mustrarea din momentul de față este pentru a sprijini următoarea etapă a lucrării Mele și pentru a permite lucrării să progreseze nestânjenită. Așadar, te îndemn să fii înțelept și să nu-ți tratezi nici viața, nici importanța existenței tale ca pe un nisip fără valoare. Poți ști cu precizie care va fi lucrarea Mea viitoare? Știi oare cum voi lucra în zilele ce vor veni și cum se va desfășura lucrarea Mea? Ar trebui să cunoști importanța experimentării lucrării Mele, ba chiar mai mult, importanța credinței tale în Mine. Am făcut atât de mult, deci oare cum îți imaginezi că aș putea să renunț la jumătatea drumului? Am făcut o lucrare atât de vastă; cum aș putea să o distrug? Într-adevăr, am venit să pun capăt acestei epoci. Este adevărat, însă, totodată, trebuie să știi că voi începe o nouă epocă, o nouă lucrare și, mai presus de toate, voi răspândi Evanghelia Împărăției. Deci, ar trebui să știi că lucrarea din

prezent este doar pentru a începe o epocă și pentru a pune temelia pentru răspândirea Evangheliei în vremurile următoare și încheierea acestei epoci în viitor. Lucrarea Mea nu este atât de simplă precum crezi, nici nu este atât de lipsită de valoare și fără sens pe cât ai crede. De aceea, tot trebuie să îți spun: se cuvine să îți dedici viața pentru a face lucrarea Mea și, mai mult decât atât, se cuvine să te dedici pe tine însuți slavei Mele. De mult timp tânjesc să Îmi fii martor și chiar de mai multă vreme tânjesc să răspândești Evanghelia Mea. Se cuvine să înțelegi ce este în inima Mea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?”

Îmi fac lucrarea de-a lungul universului, iar în Răsărit, trosnetele tunetelor se propagă fără sfârșit, zguduind toate națiunile și confesiunile. Este glasul Meu cel care i-a dus pe toți oamenii în prezent. Eu fac ca toți oamenii să fie cuceriți de glasul Meu, să cadă în acest curent și să se supună Mie, căci de mult Mi-am revendicat slava de pe tot pământul și am eliberat-o din nou în Răsărit. Cine nu tânjește să-Mi vadă slava? Cine nu-Mi așteaptă cu nerăbdare reîntoarcerea? Cine nu este însetat de reapariția Mea? Cui nu îi este dor de frumusețea Mea? Cine n-ar veni la lumină? Cine nu ar privi la bogăția din Canaan? Cine nu tânjește după întoarcerea Răscumpărătorului? Cine nu-L adoră pe El, a cărui putere este măreață? Glasul Meu se va răspândi pe tot pământul; voi sta cu fața la aleșii Mei și le voi spune mai multe cuvinte. Ca și tunetele puternice care scutură munții și râurile, Eu rostesc cuvintele Mele întregului univers și omenirii. De aceea, cuvintele din gura Mea au devenit comoara omului și toți oamenii Îmi prețuiesc cuvintele. Fulgerul luminează dinspre Răsărit către Apus. Cuvintele Mele sunt de așa natură încât omul ezită să renunțe la ele, însă, în același timp, le găsește de nepătruns, dar se bucură și mai mult de ele. Toți oamenii sunt mulțumiți și bucuroși, sărbătorindu-Mi venirea, de parcă tocmai s-ar fi născut un prunc. Prin vocea Mea, voi aduce pe toți oamenii

înaintea Mea. De atunci, voi intra în mod oficial în rasa oamenilor, pentru ca ei să vină să Mă slăvească. Cu slava pe care o radiez și cuvintele din gura Mea, voi face astfel încât toți oamenii să vină înaintea Mea și să vadă că fulgerul luminează de la Răsărit și că am coborât și pe „Muntele Măslinilor" din Răsărit. Ei vor vedea că sunt deja de mult timp pe pământ, nu ca Fiul evreilor, ci ca Fulgerul din Răsărit. Deoarece de mult am înviat și am plecat din mijlocul omenirii, iar apoi am reapărut cu slavă printre oameni. Eu sunt Cel ce a fost adorat în urmă cu nenumărate veacuri și Eu sunt și copilul părăsit de israeliți în urmă cu nenumărate epoci. Mai mult, Eu sunt Dumnezeul Atotputernic plin de glorie al acestei epoci! Să vină toți înaintea tronului Meu și să-Mi vadă fața plină de slavă, să-Mi audă glasul și să-Mi privească faptele. Aceasta este întreaga Mea voie; este sfârșitul și punctul culminant al planului Meu, precum și scopul gestionării Mele: să fac ca fiecare națiune să se închine Mie, fiecare limbă să Mă recunoască, fiecare om să-și pună credința în Mine și fiecare popor să Mi se supună!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele șapte tunete răsună – Prorocind că Evanghelia Împărăției se va răspândi în tot universul"

I. Întrebări și răspunsuri despre întoarcerea Domnului Isus

1. Mărturisești că Domnul a devenit trup, a coborât în secret pe Pământ și înfăptuiește lucrarea de judecată începând din casa lui Dumnezeu. Cum este posibil acest lucru? Biblia profețește în mod explicit: „**Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului și atunci toate semințiile pământului se vor jeli și-L vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și mare slavă**” (Matei 24:30). **„Iată, El va veni pe nori și orice ochi Îl va vedea, chiar și cei care L-au străpuns. Toate neamurile pământului se vor jeli din pricina Lui**” (Apocalipsa 1:7). Credem că, atunci când Domnul Se va întoarce, ar trebui să vină pe nori și să Se arate deschis tuturor popoarelor. Cu toate acestea, mărturisești că Domnul a devenit deja trup și a coborât în secret pe Pământ, ceea ce este complet diferit de înțelegerea noastră. Ce se întâmplă aici?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Și avem, de asemenea, mesajul profetic demn de încredere, la care bine faceți că luați aminte, pentru că este ca o lampă care luminează într-un loc întunecos, până când zorii și steaua de dimineață vor răsări în inimile voastre. Înainte de toate, trebuie să știți că nici o profeție din Scriptură nu s-a născut din propria imaginație a cuiva. Căci nici o profeție n-a fost adusă vreodată prin voia omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, conduși de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:19-21).

„Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele ca să nu umble gol, și oamenii să nu-i vadă rușinea” (Apocalipsa 16:15).

„Dacă însă nu te trezești, voi veni ca un hoț și nu vei ști când voi veni la tine” (Apocalipsa 3:3).

„Deci, fiți pregătiți și voi, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați!” (Luca 12:40).

„Căci așa cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului la cealaltă, tot așa va fi și cu Fiul Omului (în ziua Sa)! Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație” (Luca 17:24-25).

„La miezul nopții a răsunat un strigăt: «Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!»” (Matei 25:6).

„Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi mânca cu el, și el cu Mine” (Apocalipsa 3:20).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

De câteva mii de ani, omenirea a năzuit să poată fi martora sosirii Mântuitorului. Omenirea a năzuit să-L vadă pe Isus Mântuitorul pe un nor alb în timp ce coboară, în carne și oase, printre cei care au tânjit după El și L-au așteptat de mii de ani. Omenirea și-a dorit și ca Mântuitorul să Se reîntoarcă și să fie reunit cu poporul; adică și-a dorit ca Isus Mântuitorul să Se întoarcă la oamenii de care El a fost despărțit de mii de ani și să facă din nou lucrarea de răscumpărare pe care a făcut-o în rândul iudeilor, să fie milostiv și iubitor față de oameni, să ierte păcatele oamenilor, să îndure păcatelor oamenilor și chiar să îndure toate fărădelegile și să izbăvească omenirea de păcate. Ei năzuiesc ca Isus Mântuitorul să fie la fel ca înainte – un Mântuitor care este iubitor, blând și venerabil, care nu este niciodată mânios pe oameni și care nu le face niciodată reproșuri oamenilor, dar care iartă și îndură toate păcatele omenirii, și chiar va muri pe cruce pentru omenire încă o dată, ca înainte. De la plecarea lui Isus, discipolii care L-au urmat și toți sfinții care au fost izbăviți în numele Său, L-au jelit și L-au așteptat cu disperare. Toți cei care au fost mântuiți de harul lui Isus Hristos în Epoca Harului au tânjit după acea zi triumfătoare din zilele de pe urmă, când Isus Mântuitorul Se pogoară pe un nor alb și apare înaintea tuturor oamenilor. Bineînțeles, aceasta este și dorința colectivă a tuturor celor care

acceptă astăzi numele de Isus Mântuitorul. În tot universul, toți aceia care au auzit de izbăvirea lui Isus Mântuitorul și-au dorit cu disperare ca Isus Hristos să apară subit, pentru a împlini cuvintele lui Isus pe când Se afla pe pământ: „Voi sosi așa cum am plecat”. Omenirea crede că, după crucificare și înviere, Isus S-a întors în ceruri pe un nor alb ca să-Și ocupe locul la dreapta Celui Prea Înalt. În mod similar, Isus va coborî din nou pe un nor alb (norul acesta se referă la norul pe care a călătorit Isus când S-a întors în cer), printre cei care au tânjit cu disperare după El de mii de ani și El va avea înfățișarea și hainele iudeilor. După înfățișarea înaintea omenirii, El le va da mâncare și va face ca apa vie să se reverse spre ei și va trăi printre oameni, plin de har și iubire, însuflețit și adevărat. Toate acestea sunt noțiuni pe care le cred oamenii. Totuși, Isus Mântuitorul nu a făcut asta; El a făcut opusul a ceea ce și-a imaginat omenirea. Nu a sosit printre cei care I-au dorit întoarcerea și nu li S-a înfățișat tuturor oamenilor călătorind pe un nor alb. El a sosit deja, dar omenirea nu Îl cunoaște și rămâne neștiutoare în privința Lui. Omenirea nu face decât să Îl aștepte la întâmplare, fără să știe că El a coborât deja pe un „nor alb” (norul care este Spiritul Lui, cuvântul Lui, toată firea Sa și tot ceea ce este El) și că acum Se află în mijlocul unui grup de biruitori pe care îl va crea în zilele de pe urmă. Omenirea nu știe asta: deși sfântul Mântuitor Isus este plin de afecțiune și iubire față de oameni, cum ar putea El să lucreze în acele „temple” locuite de spirite impure și murdărie? Cu toate că omenirea I-a așteptat sosirea, cum ar putea El să apară în fața celor care mănâncă din carnea nedrepților și beau sângele nedrepților, poartă hainele nedrepților, care cred în El, dar nu Îl cunosc și care Îl supun la suplicii în mod constant? Omenirea știe doar că Isus Mântuitorul este plin de iubire și milă și că este jertfa de păcat plină de răscumpărare. Totuși, omenirea nu știe că El este și Însuși Dumnezeu, care debordează de dreptate, măreție, mânie și judecată și care are autoritate și

este plin de demnitate. Și astfel, chiar dacă omenirea își dorește cu nerăbdare și tânjește după reîntoarcerea Răscumpărătorului, și chiar dacă rugăciunile omenirii mișcă „Raiul”, Isus Mântuitorul nu Se arată celor care cred în El, dar care nu Îl cunosc.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

Dacă, așa cum își imaginează omul, Isus va veni din nou și, în zilele de pe urmă, va fi numit tot Isus, și tot va veni pe un nor alb, pogorându-Se printre oameni în chipul lui Isus, nu ar fi aceea o repetare a lucrării Sale? Este Duhul Sfânt în stare să Se agațe de ceea ce este vechi? Tot ceea ce crede omul sunt noțiuni și tot ceea ce înțelege omul este conform înțelesului literal și, de asemenea, conform imaginației sale; ele sunt în dezacord cu principiile lucrării Duhului Sfânt și nu sunt conforme cu intențiile lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ar lucra în acel mod; Dumnezeu nu este atât de nesăbuit și stupid, iar lucrarea Sa nu este atât de simplă precum îți imaginezi. Pe baza a tot ceea ce își imaginează omul, Isus va veni stând pe un nor alb și va coborî în mijlocul vostru. Voi Îl veți privi pe El, care, stând pe un nor, vă va spune că este Isus. Voi veți vedea, de asemenea, urmele cuielor din palmele Sale și Îl veți cunoaște ca fiind Isus. Iar El vă va mântui din nou și va fi Dumnezeul vostru măreț. El vă va mântui, vă va oferi un nou nume și vă va da fiecăruia o piatră albă, după care vi se va permite să intrați în împărăția cerurilor și să fiți primiți în paradis. Nu sunt astfel de credințe noțiunile omului? Dumnezeu lucrează conform noțiunilor omului sau contrar acestora? Nu toate noțiunile omului provin de la Satana? Nu toți oamenii au fost corupți de Satana? Dacă Dumnezeu Și-ar face lucrarea conform noțiunilor omului, nu ar deveni El atunci Satana? Nu ar fi El la fel ca propriile Sale creații? Din moment ce creațiile Sale au fost atât de corupte de Satana încât omul a devenit întruparea Satanei, dacă Dumnezeu

ar lucra conform lucrurilor Satanei, nu ar fi El atunci în cârdășie cu Satana? Cum poate omul să înțeleagă lucrarea lui Dumnezeu? Prin urmare, Dumnezeu nu ar lucra niciodată conform noțiunilor omului și nu ar lucra niciodată în modurile pe care ți le imaginezi tu. Există aceia care zic că Dumnezeu Însuși a spus că va sosi pe un nor. Este adevărat că Dumnezeu Însuși a spus astfel, dar nu știi că niciun om nu poate înțelege tainele lui Dumnezeu? Nu știi că niciun om nu poate explica cuvintele lui Dumnezeu? Ești sigur, dincolo de orice îndoială, că ai fost luminat și iluminat de către Duhul Sfânt? Cu siguranță, nu era Duhul Sfânt care ți-a arătat într-un mod așa direct? A fost Duhul Sfânt Cel care te-a instruit, sau propriile tale noțiuni te-au condus spre a crede astfel? Ai zis: „Aceasta a fost spusă de Dumnezeu Însuși". Dar nu putem utiliza propriile noastre noțiuni și propriile noastre minți pentru a măsura cuvintele lui Dumnezeu. Cât despre cuvintele spuse de Isaia, poți explica cu absolută siguranță cuvintele sale? Îndrăznești să explici cuvintele sale? Din moment ce nu îndrăznești să explici cuvintele lui Isaia, de ce îndrăznești să explici cuvintele lui Isus? Cine este mai înălțat: Isus sau Isaia? Din moment ce răspunsul este Isus, de ce explici cuvintele rostite de Isus? Ți-ar spune Dumnezeu dinainte despre lucrarea Sa? Nicio singură făptură nu poate ști, nici măcar mesagerii din ceruri, nici Fiul Omului, deci cum ai putea să știi tu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

Arătarea lui Dumnezeu se referă la venirea Lui pe pământ pentru a-Și face lucrarea în persoană. Cu propria Lui identitate și fire și în modul care Îi este specific, El Se pogoară printre oameni pentru a înfăptui lucrarea de inaugurare a unei epoci și de terminare a unei epoci. Acest gen de arătare nu este o formă de ceremonie. Nu este un semn, o imagine, un miracol sau un fel de viziune măreață și, cu atât mai puțin, nu este un soi de proces religios. Este un fapt real și concret, care poate fi atins și privit de oricine. Acest tip

de arătare nu este de dragul de a face lucrurile pe jumătate sau pentru vreun angajament pe termen scurt; în schimb, este pentru o etapă a lucrării din planul Lui de gestionare. Arătarea lui Dumnezeu este întotdeauna plină de înțeles și are mereu o legătură cu planul Lui de gestionare. Ce se numește arătare aici diferă întru totul de tipul de „arătare" în care Dumnezeu îl îndrumă, conduce și luminează pe om. Dumnezeu realizează o etapă din măreața Lui lucrare de fiecare dată când Se dezvăluie. Această lucrare este diferită de cea din orice altă epocă. Ea este de neimaginat pentru om și nu a fost niciodată cunoscută de om. Este o lucrare care începe o nouă epocă și o încheie pe cea veche, fiind o formă de lucrare nouă și îmbunătățită pentru mântuirea omenirii; mai mult, este o lucrare care aduce omenirea în noua epocă. Aceasta este semnificația arătării lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă"

Acum, noua lucrare a lui Dumnezeu a început și este, de asemenea, începutul unei noi epoci. Dumnezeu îi aduce în casa Lui pe cei care au fost răscumpărați pentru ca El să-Și înceapă noua lucrare a mântuirii. De data aceasta, lucrarea de mântuire este mai amănunțită decât în trecut. Nu Duhul Sfânt este Cel care lucrează în om pentru a-i permite să se schimbe el însuși și nici trupul lui Isus nu este cel care apare printre oameni pentru a-Și face lucrarea și cu atât mai puțin nu este această lucrare făcută într-o altă manieră. Mai degrabă, Dumnezeu Însuși întrupat este Cel care face lucrarea și o cârmuiește. El face acest lucru astfel pentru a călăuzi omul în lucrarea nouă. Nu-i așa că este un lucru minunat? Dumnezeu nu săvârșește această lucrare prin intermediul unei părți a omenirii sau prin intermediul profețiilor; mai degrabă, Dumnezeu o face El Însuși. Unii ar putea spune că acesta nu este un lucru măreț și că nu îi poate aduce exaltare omului. Însă îți

spun ție că lucrarea lui Dumnezeu nu este numai aceasta, ci ceva mult mai măreț și mai mult.

De data aceasta, Dumnezeu vine să săvârșească lucrarea nu într-un trup spiritual, ci într-un trup foarte obișnuit. În plus, nu numai că este trupul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, este și trupul prin care Se întoarce Dumnezeu întrupat. Este un trup foarte obișnuit. Nu poți vedea nimic care să-L facă să Se evidențieze dintre alții, dar poți câștiga de la El adevăruri de care nu s-a mai auzit înainte. Acest trup nesemnificativ este lucrul care întruchipează toate cuvintele adevărului de la Dumnezeu, săvârșește lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și exprimă întreaga Lui fire ca omul să ajungă să o înțeleagă. Nu îți dorești foarte mult să Îl vezi pe Dumnezeu în ceruri? Nu îți dorești foarte mult să Îl înțelegi pe Dumnezeu din ceruri? Nu îți dorești foarte mult să vezi destinația omenirii? El îți va spune toate aceste secrete – secrete pe care niciun alt om nu a putut să ți le spună și El îți va spune și adevărurile pe care nu le înțelegi. El este poarta ta către Împărăție și ghidul tău către epoca nouă. Un astfel de trup obișnuit deține multe mistere de nepătruns. Faptele Sale pot fi enigmatice pentru tine, dar întregul obiectiv al lucrării pe care o face este suficient pentru a-ți permite să vezi că El nu este, așa cum cred oamenii, doar un simplu trup. Deoarece El reprezintă voia lui Dumnezeu și grija arătată de El omenirii în zilele de pe urmă. Deși nu-I poți auzi cuvintele, care par să zguduie cerul și pământul, deși nu poți să Îi vezi ochii ca niște flăcări vii și deși nu poți primi disciplina toiagului Lui de fier, totuși poți să auzi din cuvintele Lui că Dumnezeu este mânios și să știi că Dumnezeu arată compasiune omenirii; poți vedea firea Lui dreaptă și înțelepciunea Lui și, mai mult decât atât, îți poți da seama de grija lui Dumnezeu pentru întreaga omenire. Lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este pentru a-i permite omului să Îl vadă pe Dumnezeu din ceruri trăind printre oameni pe pământ și pentru a-i permite

omului să Îl cunoască, să asculte de El, să Îl venereze și să Îl iubească. De aceea, El S-a întrupat pentru a doua oară.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Știi? Dumnezeu a făcut un lucru minunat în rândul oamenilor”

Nu este dificil să cercetăm un astfel de lucru, dar asta cere fiecăruia dintre noi să cunoască acest unic adevăr: Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este forma întrupată a lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant. Înfățișarea exterioară nu poate determina esența; în plus, lucrarea lui Dumnezeu nu se poate conforma niciodată noțiunilor omului. Nu a intrat înfățișarea exterioară a lui Isus în contradicție cu noțiunile omului? Nu-i așa că înfățișarea și veșmântul Lui nu erau capabile să ofere vreun indiciu cu privire la adevărata Lui identitate? Nu I s-au împotrivit primii farisei lui Isus tocmai pentru că s-au uitat doar la înfățișarea Lui exterioară și nu s-au gândit serios la cuvintele din gura Lui?

Speranța Mea este ca fiecare în parte dintre frații și surorile care caută arătarea lui Dumnezeu să nu repete tragedia istoriei. Voi nu trebuie să deveniți fariseii vremurilor moderne și să-L pironiți din nou pe Dumnezeu pe cruce. Voi ar trebui să vă gândiți bine la cum să întâmpinați întoarcerea lui Dumnezeu și să aveți clar în minte cum să fiți cineva care se supune adevărului. Aceasta este responsabilitatea tuturor celor care Îl așteaptă pe Isus să Se întoarcă deasupra unui nor. Noi ar trebui să ne frecăm ochii spirituali pentru a ne lămuri și să nu ne înnămolim în cuvinte pline de fantezie exagerată. Ar trebui să ne gândim la lucrarea practică a lui Dumnezeu și ar trebui să ne uităm la aspectul practic al lui Dumnezeu. Să nu vă lăsați duși de val sau să vă pierdeți în reverii, tânjind mereu după ziua în care Domnul Isus, deasupra unui nor, Se pogoară deodată în mijlocul vostru și vă ia pe voi, care nu L-ați cunoscut sau văzut niciodată și care nu știți cum să Îi faceți voia. E mai bine să vă gândiți la lucruri mai practice!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Voi nu știți ce este Dumnezeu, nu știți ce este Hristos, nu știți cum să Îl veneați pe Iahve, nu știți cum să intrați în lucrarea Duhului Sfânt și nu știți cum să deosebiți între lucrarea lui Dumnezeu Însuși și înșelăciunile omului. Știi numai să condamni orice cuvânt al adevărului exprimat de Dumnezeu care nu se conformează cu gândul tău. Unde este smerenia ta? Unde este ascultarea ta? Unde este loialitatea ta? Unde este dorința ta de a căuta adevărul? Unde este venerația ta pentru Dumnezeu? Vă spun Eu, cei ce cred în Dumnezeu datorită semnelor sunt, în mod sigur, categoria care va fi distrusă. Cei care nu sunt în stare să primească cuvintele lui Isus care S-a reîntors la trup sunt, cu siguranță, progeniturile iadului, descendenții arhanghelului, categoria care va fi supusă distrugerii eterne. Multor oameni poate să nu le pese de ceea ce spun, dar Eu tot vreau să-i spun fiecărui așa-zis sfânt care Îl urmează pe Isus că, atunci când Îl veți vedea cu ochii voștri

pe Isus coborând din ceruri pe un nor alb, aceasta va fi arătarea publică a Soarelui dreptății. Poate că acela va fi un moment de mare entuziasm pentru tine, și totuși, ar trebui să știi că timpul când asiști la coborârea lui Isus din cer este și timpul când tu cobori în iad pentru a fi pedepsit. Acela va fi momentul sfârșitului planului de gestionare (planului de mântuire) al lui Dumnezeu și va fi momentul când Dumnezeu îi răsplătește pe cei buni și îi pedepsește pe cei răi. Căci judecata lui Dumnezeu va fi încheiată înainte ca omul să vadă semne, atunci când nu există decât exprimarea adevărului. Cei care acceptă adevărul și nu caută semne, și astfel au fost purificați, se vor fi întors în fața tronului lui Dumnezeu și vor fi intrat în îmbrățișarea Creatorului. Numai cei care persistă în credința că „Isus care nu vine pe un nor alb este un Hristos mincinos" vor fi supuși pedepsei eterne, pentru că ei cred doar în Isus care face semne, dar nu Îl recunosc pe Isus Cel care proclamă judecata aspră și care oferă adevărata cale și viața. Și astfel, se poate doar ca Isus să Se ocupe de ei atunci când Se reîntoarce, în mod deschis, pe un nor alb. Sunt prea încăpățânați, prea încrezători în ei înșiși, prea aroganți. Cum ar putea astfel de degenerați să fie răsplătiți de Isus? Întoarcerea lui Isus este o mare mântuire pentru cei care sunt capabili să accepte adevărul, dar pentru cei care nu pot să accepte adevărul, este un semn al condamnării. Ar trebui să vă alegeți calea proprie și să nu blasfemiați împotriva Duhului Sfânt și să respingeți adevărul. Nu ar trebui să fiți persoane ignorante sau arogante, ci cineva care se supune călăuzirii Duhului Sfânt, care tânjește după adevăr și îl caută; numai în acest fel veți beneficia. Vă sfătuiesc să umblați cu grijă pe calea credinței în Dumnezeu. Nu trageți concluzii pripite; mai mult, nu fiți iresponsabili sau nepăsători în credința voastră în Dumnezeu. Ar trebui să știți, cel puțin, că cei care cred în Dumnezeu ar trebui să fie smeriți și reverențioși. Cei care au auzit adevărul și totuși strâmbă din nas, sunt nesăbuiți și ignoranți. Cei care au

auzit adevărul și totuși trag concluzii pripite fără grijă sau îl condamnă, sunt plini de aroganță. Nimeni dintre cei care cred în Isus nu este în măsură să blesteme sau să-i condamne pe alții. Ar trebui să fiți toți persoane cu rațiune și care acceptă adevărul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”

2. În ceea ce privește întoarcerea Domnului, Biblia spune clar: „**Dar despre ziua și ora aceea nu știe nimeni, nici îngerii cerurilor, (nici Fiul), ci numai Tatăl**” (Matei 24:36). Nimeni nu știe când va veni Domnul, totuși Biserica lui Dumnezeu Atotputernic mărturisește că Domnul Isus S-a întors deja. De unde știi asta?

Versete din Biblie pentru referințe:

„La miezul nopții a răsunat un strigăt: «Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!»” (Matei 25:6).

„Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi mânca cu el, și el cu Mine” (Apocalipsa 3:20).

„Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, iar ele Mă urmează” (Ioan 10:27).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Întrucât căutăm urmele lui Dumnezeu, se cuvine să căutăm voia lui Dumnezeu, cuvintele și cuvântările Lui deoarece, oriunde există noi cuvinte rostite de Dumnezeu, acolo este și glasul Lui și, oriunde se află urmele lui Dumnezeu, acolo sunt și faptele Lui. Oriunde este exprimarea lui Dumnezeu, acolo Se arată El și, oriunde Se arată Dumnezeu, acolo există adevărul, calea și viața. În căutarea urmelor lui Dumnezeu, ați ignorat cuvintele „Dumnezeu este adevărul, calea și viața”. Prin urmare, mulți oameni, chiar și atunci când primesc adevărul, nu cred că au găsit urmele lui Dumnezeu și cu atât mai puțin recunosc arătarea lui Dumnezeu. Ce greșeală gravă! Arătarea lui Dumnezeu nu poate fi împăciuită cu noțiunile omului și cu atât mai puțin poate Dumnezeu să Se arate la porunca omului. Dumnezeu Își face propriile alegeri și propriile planuri atunci când Își înfăptuiește lucrarea; mai mult, El are propriile Sale obiective și metode.

Indiferent ce lucrare face, El nu are nevoie să discute despre aceasta cu oamenii sau să le ceară sfatul, cu atât mai puțin să anunțe fiecare persoană în parte despre lucrarea Lui. Aceasta este firea lui Dumnezeu, care, de altfel, ar trebui să fie recunoscută de toată lumea. Dacă doriți să fiți martori ai arătării lui Dumnezeu, să urmați pașii Lui, atunci trebuie mai întâi să vă îndepărtați de propriile noțiuni. Nu trebuie să-I ceri lui Dumnezeu să facă tot felul de lucruri, cu atât mai puțin ar trebui să-L constrângi și să-L limitezi la propriile tale noțiuni. În schimb, ar trebui să vă întrebați cum se cuvine să căutați urmele lui Dumnezeu, cum se cuvine să acceptați arătarea Lui și cum se cuvine să vă supuneți noii lucrări a lui Dumnezeu: asta ar trebui să facă omul. Întrucât omul nu este adevărul și nu deține adevărul, el ar trebui să caute, să accepte și să asculte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă”

Astăzi, Dumnezeu a făcut o nouă lucrare. Poate că nu ești capabil să accepți aceste cuvinte și poate că ți se par ciudate, dar te-aș sfătui să nu îți expui naturaleţea, căci doar cei care într-adevăr flămânzesc și însetează după dreptate în fața lui Dumnezeu pot să dobândească adevărul și doar cei care sunt cu adevărat evlavioși pot fi luminați și călăuziți de El. Se dobândesc rezultate prin căutarea adevărului cu liniște cumpătată, nu prin certuri și controverse. Când spun că: „astăzi, Dumnezeu a făcut o lucrare nouă”, Mă refer la chestiunea reîntoarcerii lui Dumnezeu în trup. Poate că aceste cuvinte nu te deranjează; poate că le disprețuiești; sau poate chiar sunt de mare interes pentru tine. Indiferent de situație, sper că toți aceia care își doresc într-adevăr ca Dumnezeu să Se arate pot să recunoască acest fapt și să îi acorde o cercetare atentă, în loc să tragă concluzii pripite despre el; așa ar trebui să acționeze o persoană înțeleaptă.

Nu este dificil să cercetăm un astfel de lucru, dar asta cere fiecăruia dintre noi să cunoască acest unic adevăr: Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este forma întrupată a lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Dumnezeu e tăcut și nu ni S-a arătat niciodată, totuși, lucrarea Sa nu a încetat niciodată. El supraveghează întregul pământ și poruncește tuturor lucrurilor și Se uită la toate cuvintele și faptele omului. Își desfășoară gestionarea în etape chibzuite și conform planului Său, în tăcere și fără efecte dramatice, totuși, pașii Săi se apropie, unul câte unul, tot mai mult de omenire, iar scaunul Său de judecător este așezat în univers cu viteza fulgerului, după care tronul Său coboară imediat printre noi. Ce scenă măreață este aceea, ce tablou grandios și solemn! Precum un porumbel și precum un leu care rage, Duhul vine printre noi. El este înțelepciune, El

este dreptate și măreție, El vine pe ascuns printre noi, exercitând autoritate și plin de iubire și milă. Nimeni nu este conștient de sosirea Sa, nimeni nu întâmpină cu bucurie sosirea Sa, ba mai mult, nimeni nu știe tot ceea ce urmează să facă El. Viața omului continuă ca înainte, inima sa cu nimic nu diferită, iar zilele se scurg ca de obicei. Dumnezeu trăiește printre noi, un om ca alți oameni, ca unul dintre cei mai neimportanți adepți și un credincios obișnuit. El are propriile îndeletniciri, propriile Sale scopuri; ba mai mult, El are divinitatea pe care nu o au oamenii obișnuiți. Nimeni nu a observat existența divinității Sale și nimeni nu a perceput diferența dintre esența Sa și cea a omului. Trăim împreună cu El, fără limite și fără frică, căci în ochii noștri, El nu este decât un credincios neimportant. El ne urmărește fiecare mișcare și toate gândurile și ideile noastre sunt dezvăluite înaintea Lui. Nimeni nu se interesează de existența Sa, nimeni nu își imaginează nimic despre funcția Sa, ba mai mult, nimeni nu are nici cea mai vagă bănuială despre identitatea Lui. Tot ceea ce facem este să ne continuăm îndeletnicirile, ca și cum El nu are nimic de-a face cu noi…

Întâmplător, Duhul Sfânt exprimă un pasaj de cuvinte „prin” El și, chiar dacă pare foarte neașteptat, recunoaștem, totuși, că aceasta este o cuvântare care vine de la Dumnezeu și o acceptăm cu dragă inimă de la Dumnezeu. Aceasta este deoarece, indiferent cine exprimă aceste cuvinte, atât timp cât ele vin de la Duhul Sfânt, ar trebui să le acceptăm și nu le putem nega. Următoarea vorbire ar putea veni prin mine sau prin tine sau prin altcineva. Oricine e, harul lui Dumnezeu este în toate. Totuși, indiferent cine este, nu putem să ne închinăm acestei persoane, căci orice ar fi, această persoană nu are cum să fie Dumnezeu, nici nu vom alege în niciun fel o persoană obișnuită precum aceasta să ne fie Dumnezeu. Dumnezeul nostru este măreț și onorabil; cum ar putea să stea în locul Său o persoană atât de neimportantă? Mai mult decât atât, noi așteptăm ca Dumnezeu să vină și să

ne ducă înapoi în Împărăția Cerurilor, așadar, cum ar putea cineva atât de neimportant să fie capabil de o sarcină atât de importantă și de dificilă? Dacă Domnul vine din nou, trebuie să fie pe un nor alb, astfel încât să-L vadă toate mulțimile. Ce glorios va fi acest lucru! Cum e posibil ca El să se poată ascunde pe furiș într-un grup de oameni obișnuiți?

Și totuși, este această persoană obișnuită, ascunsă în mijlocul oameni, cea care face noua lucrare de a ne mântui. El nu ne oferă nicio explicație, nici nu ne spune de ce a venit, ci doar face lucrarea pe care intenționează El să o facă în etape chibzuite și conform planului Său. Cuvintele și cuvântările Sale devin tot mai frecvente. De la consolare, predici, reamintire și avertizare, până la reproșuri și disciplinare; de la un ton care este blând și domol, până la cuvinte care sunt aprige și mărețe – toate conferă omului milă și îi inspiră îngrijorare. Tot ceea ce El spune își găsește ecou în secretele ascunse profund în interiorul nostru; cuvintele Sale ne înțeapă inimile, ne înțeapă duhurile și ne lasă copleșiți de o rușine insuportabilă, de-abia știind unde să ne ascundem. Începem să ne întrebăm dacă Dumnezeul din inima acestei persoane ne iubește cu adevărat și ce anume pune la cale. Poate că putem fi răpiți doar după îndurarea acestor suferințe? În mințile noastre calculăm… referitor la destinația ce va veni și referitor la viitoarea noastră soartă. Totuși, ca înainte, niciunul dintre noi nu crede că Dumnezeu S-a întrupat deja, ca să lucreze în mijlocul nostru. Chiar dacă El ne-a însoțit atât de mult timp, chiar dacă El a rostit deja atât de multe cuvinte față în față cu noi, tot nu dorim să acceptăm un om atât de obișnuit ca Dumnezeul viitorului nostru și cu atât mai puțin suntem dispuși să încredințăm viitorul și soarta noastră acestei persoane atât de neimportante. De la El ne bucurăm de o sursă infinită de apă vie și prin El trăim față în față cu Dumnezeu. Dar suntem recunoscători doar pentru harul Domnului Isus din ceruri și nu am ținut niciodată cont de sentimentele acestei persoane obișnuite, care este

umplută de divinitate. Totuși, ca înainte, El Își face lucrarea ascuns în trup, cu smerenie, exprimând ce are în adâncul inimii, parcă insensibilă la refuzul omenirii față de El, parcă veșnic iertând infantilitatea și ignoranța omului și veșnic îngăduitor cu atitudinea lipsită de evlavie a omului față de El.

Fără ca noi să știm, acest om nesemnificativ ne-a condus dintr-o etapă în alta a lucrării lui Dumnezeu. Trecem prin nenumărate încercări, suportăm nenumărate mustrări și suntem testați prin moarte. Învățăm despre firea dreaptă și măreață a lui Dumnezeu, ne bucurăm, de asemenea, de iubirea și mila Lui, ajungem să apreciem marea putere și înțelepciune a lui Dumnezeu, suntem martori ai frumuseții lui Dumnezeu și privim dorința fierbinte a lui Dumnezeu de a mântui omul. După cum spun cuvintele acestei persoane obișnuite, ajungem să cunoaștem firea și esența lui Dumnezeu, să înțelegem voia lui Dumnezeu, să cunoaștem natura și esența omului și vedem calea spre mântuire și desăvârșire. Cuvintele Sale ne fac să „murim” și ne fac să „renaștem”; cuvintele Sale ne consolează, totuși, ne lasă copleșiți de vină și de un sentiment de datorie; cuvintele Sale ne aduc bucurie și pace, dar și durere nesfârșită. Uneori, suntem precum mieii la tăiere în mâinile Sale; uneori, suntem precum lumina ochilor Lui și ne bucurăm de iubirea Sa blândă; uneori, suntem precum dușmanul Său și, sub privirea Lui, suntem transformați în cenușă de mânia Sa. Suntem rasa umană mântuită de El, suntem viermii din ochii Lui și suntem mieii pierduți pe care, zi și noapte, El își pune în gând să îi găsească. El este milos față de noi, El ne disprețuiește, El ne înalță, El ne consolează și ne îndeamnă, El ne îndrumă, El ne luminează, El ne mustră și ne disciplinează și El chiar ne și blestemă. Zi și noapte, nu încetează să Se îngrijoreze pentru noi și ne protejează și are grijă de noi zi și noapte, nepărăsindu-ne niciodată, ci Își varsă sângele inimii Sale de dragul nostru și plătește orice preț pentru noi. Printre cuvântările acestui trup mic și obișnuit, noi ne-am bucurat de

întregimea lui Dumnezeu și am privit destinația pe care Dumnezeu ne-a acordat-o. În ciuda acestui lucru, mândria încă stârnește probleme în inimile noastre și tot nu suntem dispuși să acceptăm în mod activ o persoană ca aceasta drept Dumnezeul nostru. Deși El ne-a dat atât de multă mană, atât de multe de care să ne bucurăm, niciuna dintre acestea nu poate lua locul Domnului în inimile noastre. Onorăm identitatea specială a acestei persoane și statutul doar cu mare reticență. Atât timp cât El nu deschide gura ca să ne ceară să recunoaștem că El este Dumnezeu, noi nu vom lua asupra noastră să Îl recunoaștem drept Dumnezeul care va sosi curând și care, totuși, a lucrat atât de mult timp în mijlocul nostru.

Dumnezeu Își continuă cuvântările, utilizând diverse metode și perspective pentru a ne povățui ce ar trebui să facem și, totodată, dând glas inimii Sale. Cuvintele Sale au puterea vieții, ne arată calea pe care ar trebui să mergem și ne permit să înțelegem care este adevărul. Începem să fim atrași de cuvintele Sale, începem să ne concentrăm pe tonul și maniera Sa de a vorbi și, în mod involuntar, începem să ne interesăm de cele mai lăuntrice sentimente ale acestei persoane neînsemnate. El Își varsă sângele inimii Sale în numele nostru, Își pierde somnul și apetitul de dragul nostru, plânge pentru noi, oftează pentru noi, ne poartă bolile în locul nostru, suferă umilință de dragul destinației și mântuirii noastre, iar împietrirea și răzvrătirea noastră varsă lacrimi și sânge din inima Sa. Acest fel de a fi și a avea nu aparține unei persoane obișnuite, nici nu poate fi avut sau obținut de nicio ființă umană coruptă. El arată îngăduința și răbdarea pe care nicio persoană obișnuită nu le are, iar iubirea Sa nu este ceva cu care este înzestrată orice ființă creată. Nimeni în afară de El nu poate ști toate gândurile noastre, sau nu poate avea o înțelegere atât de clară și deplină a naturii și esenței noastre, sau nu poate judeca răzvrătirea și corupția omenirii, sau vorbi și lucra asupra noastră astfel, în numele lui Dumnezeu

din ceruri. Nimeni în afară de El nu e înzestrat cu autoritatea, înțelepciunea și demnitatea lui Dumnezeu; firea lui Dumnezeu și ce are Dumnezeu și ce este El sunt dezvăluite, în întregime, în El. Nimeni în afară de El nu ne poate arăta calea și nu ne poate aduce lumină. Nimeni în afară de El nu poate dezvălui tainele pe care Dumnezeu nu le-a divulgat de la creație până astăzi. Nimeni în afară de El nu ne poate mântui de robia Satanei și de firea noastră coruptă. El Îl reprezintă pe Dumnezeu. El exprimă cea mai tainică inimă a lui Dumnezeu, îndemnurile lui Dumnezeu și cuvintele de judecată ale lui Dumnezeu către toată omenirea. El a început o epocă nouă, o eră nouă și a inaugurat un pământ nou și cer nou, o lucrare nouă și El ne-a adus speranță, punând capăt vieții neclare pe care o duceam, și a permis întregii noastre ființe să vadă, cu deplină claritate, calea spre mântuire. El a cucerit întreaga noastră ființă și ne-a câștigat inimile. Din acel moment înainte, mințile noastre au devenit conștiente, iar duhurile noastre par să fie reînviate: această persoană obișnuită, nesemnificativă, care trăiește printre noi și care a fost demult respinsă de noi – nu este acesta Domnul Isus, care este mereu în gândurile noastre, fie că suntem treji, fie că visăm, și după care tânjim zi și noapte? Este El! Chiar este El! El este Dumnezeul nostru! El este adevărul, calea și viața! El ne-a îngăduit să trăim din nou și să vedem lumina și ne-a oprit inimile noastre de la rătăcire. Ne-am întors în casa lui Dumnezeu, ne-am întors înaintea tronului Său, suntem față în față cu El, am fost martori ai înfățișării Sale și am văzut drumul care ne așteaptă. În acest moment, inimile noastre sunt complet cucerite de El; nu ne mai îndoim de cine este El, nu ne mai opunem lucrării Sale și cuvântului Său și cădem, prosternați, înaintea Lui. Nu ne dorim nimic mai mult decât să călcăm pe urmele lui Dumnezeu pentru tot restul vieții noastre și să fim desăvârșiți de El și să Îi răsplătim harul și să-I răsplătim iubirea pentru noi și să ne supunem aranjamentelor și orchestrărilor Sale, să cooperăm cu

lucrarea Lui și să facem tot ce putem pentru a finaliza ceea ce El ne încredințează.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 4: Privind arătarea lui Dumnezeu întru judecata și mustrarea Sa”

3. Mărturisești că Domnul Isus S-a întors întrupat. Deci unde este Domnul acum? De ce nu L-am văzut? A vedea înseamnă a crede, prin urmare faptul că nu L-am văzut demonstrează că Domnul nu S-a întors încă. Voi crede când voi vedea.

Versete din Biblie pentru referințe:

„Isus i-a răspuns: Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Dacă M-ați cunoscut pe Mine, Îl veți cunoaște și pe Tatăl Meu. Și de acum Îl cunoașteți și L-ați văzut. Filip I-a zis: Doamne, arată-ni-L pe Tatăl și ne este de ajuns! Isus i-a răspuns: De atâta timp sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filip? Cel ce M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl. Cum de spui: «Arată-ni-L pe Tatăl!»?! Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun nu le spun de la Mine, ci Tatăl, Care locuiește în Mine, Își face lucrările Lui. Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine! Dacă nu, credeți măcar datorită lucrărilor înseși!” (Ioan 14:6-11).

„După opt zile, ucenicii erau din nou înăuntru, iar Toma era cu ei. Pe când ușile erau încuiate, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: «Pace vouă!» Apoi i-a zis lui Toma: Adu-ți degetul aici și privește-Mi mâinile! Adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea! Și nu fi necredincios, ci credincios! Toma I-a răspuns: Domnul meu și Dumnezeul meu! Isus i-a zis: Ai crezut pentru că M-ai văzut? Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut!” (Ioan 20:26-29).

„Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, iar ele Mă urmează” (Ioan 10:27).

„Așadar, deci, credința vine prin ceea ce auzim; iar ceea ce auzim vine prin cuvântul lui Hristos” (Romani 10:17).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Isus a proclamat că Duhul adevărului va fi dat omului în zilele de pe urmă. Acum sunt zilele de pe urmă; înțelegi cum exprimă cuvinte Duhul adevărului? Unde Se arată și unde lucrează Duhul adevărului? În cartea profetică a profetului Isaia, din Vechiul Testament, nu s-a menționat niciodată că, în epoca Noului Testament, Se va naște un copil numit Isus, ci s-a spus doar că se va naște un prunc care se va numi Emanuel. De ce nu a fost specificat numele „Isus”? Nicăieri în Vechiul Testament nu apare acest nume, deci de ce crezi în continuare în Isus? Doar nu L-ai văzut pe Isus cu ochii tăi înainte de a crede în El, nu-i așa? Sau ai început să crezi după primirea unei revelații? Ți-ar arăta Dumnezeu într-adevăr un astfel de har? Ar revărsa El asupra ta asemenea mărețe binecuvântări? Care este temelia credinței tale în Isus? De ce nu crezi că Dumnezeu S-a întrupat în zilele noastre? De ce spui că absența unei revelații de la Dumnezeu pentru tine dovedește că El nu a devenit trup? Dumnezeu trebuie să-l anunțe pe om înainte de a-Și începe lucrarea? Trebuie să primească, mai întâi, aprobarea omului? Isaia a proclamat doar că un prunc se va naște într-o iesle; niciodată nu a profețit că Maria Îl va naște pe Isus. Pe ce anume îți întemeiezi credința în Isus cel născut din Maria? Sigur credința ta nu este confuză?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?”

Înainte ca Domnul Isus să fie răstignit, Toma s-a îndoit mereu că El era Hristos și a fost incapabil să aibă credință. Credința sa în Dumnezeu era întemeiată doar pe baza a ceea ce putea vedea cu proprii ochi, a ceea ce putea atinge cu propriile mâini. Domnul Isus înțelegea bine credința acestui tip de persoană. Aceste persoane credeau doar în Dumnezeu din ceruri și nu credeau deloc și nu aveau să-L accepte pe Cel trimis de Dumnezeu sau pe Hristos în trup. El i-a permis lui Toma să întindă mâna și să-I atingă coasta

pentru a-l face să recunoască și să creadă în existența Domnului Isus și în faptul că El era cu adevărat Dumnezeu întrupat. Era îndoiala lui Toma diferită înainte și după învierea Domnului Isus? El se îndoia întotdeauna și nimeni nu putea să-i risipească dubiile și să-l facă să renunțe la acestea în afară de Domnul Isus, care i-a apărut în mod personal în corpul Său spiritual și l-a lăsat să atingă urmele de cuie de pe corpul Său. Deci, din momentul în care Domnul Isus i-a permis să Îi atingă coasta și l-a lăsat să simtă cu adevărat existența urmelor de cuie, dubiile lui Toma au dispărut, iar el a știut cu adevărat că Domnul Isus înviase și a recunoscut și a crezut că Domnul Isus era adevăratul Hristos, că era Dumnezeu întrupat. Deși, în acest moment, Toma nu se mai îndoia, el pierduse pentru totdeauna șansa de a se întâlni cu Hristos. El pierduse pentru totdeauna șansa de a fi împreună cu El, de a-L urma, de a-L cunoaște. El pierduse șansa ca Hristos să-l desăvârșească. Apariția Domnului Isus și cuvintele Sale au oferit o concluzie și un verdict în privința credinței acelora care erau plini de dubii. El a folosit cuvintele și acțiunile Sale efective pentru a le spune celor care se îndoiau, celor care credeau doar în Dumnezeu din ceruri, dar nu credeau în Hristos: Dumnezeu nu le-a lăudat credința, nici nu a lăudat faptul că Îl urmau când se îndoiau de El. Ziua în care au crezut pe deplin în Dumnezeu și Hristos a putut să fie doar ziua când Dumnezeu Și-a finalizat marea lucrare. Desigur, acea zi a fost, de asemenea, ziua în care îndoiala lor a primit un verdict. Atitudinea lor față de Hristos le-a hotărât soarta, iar dubiile lor încăpățânate au însemnat că a lor credință nu a dat roade, iar încăpățânarea lor a însemnat că speranțele lor au fost în van. Deoarece credința lor în Dumnezeul din ceruri se hrănea cu iluzii, iar îndoiala lor față de Hristos reprezenta de fapt adevărata lor atitudine față de Dumnezeu, deși ei au atins urmele cuielor de pe corpul Domnului Isus, credința lor era tot inutilă și finalul lor putea fi descris doar precum căratul apei cu un coș de

bambus – totul în van. Ce i-a spus Domnul Isus lui Toma a fost, de asemenea, modul Său foarte clar de a spune fiecărei persoane: Domnul Isus înviat este Domnul Isus care a petrecut treizeci și trei de ani și jumătate lucrând printre oameni. Deși El fusese răstignit și experimentase valea umbrei morții și experimentase învierea, niciun aspect al Său nu suferise schimbări. Deși El avea acum urme de cuie pe trupul Său și, deși a înviat și a ieșit din mormânt, firea Sa, înțelegerea Sa cu privire la omenire și intențiile Sale față de omenire nu se schimbaseră deloc. De asemenea, El le spunea oamenilor că Se coborâse de pe cruce, triumfase asupra păcatului, biruise greutățile și triumfase asupra morții. Urmele de cuie erau doar dovada victoriei Sale asupra Satanei, dovada de a fi o jertfă de păcat pentru a răscumpăra cu succes întreaga omenire. El le spunea oamenilor că luase deja asupra Sa păcatele omenirii și Își finalizase lucrarea de răscumpărare. Când S-a întors să-Și vadă ucenicii, El le-a spus acest mesaj cu înfățișarea Sa: „Încă sunt viu, încă exist; astăzi stau cu adevărat în fața voastră pentru ca voi să Mă puteți vedea și atinge. Voi fi întotdeauna cu voi". Domnul Isus voia, de asemenea, să utilizeze cazul lui Toma ca avertizare pentru viitorii oameni: deși, în credința ta, nu poți nici să-L vezi, nici să-L atingi pe Domnul Isus, ești binecuvântat datorită credinței tale adevărate și Îl poți vedea pe Domnul Isus datorită credinței tale adevărate, iar acest tip de persoană este binecuvântată.

Aceste cuvinte consemnate în Biblie, pe care Domnul Isus le-a rostit când i-a apărut lui Toma, sunt de mare ajutor pentru toți oamenii din Epoca Harului. Înfățișarea și cuvintele Sale către Toma au avut un impact profund asupra generațiilor viitoare; acestea păstrează o semnificație eternă. Toma reprezintă un tip de persoană care crede în Dumnezeu și totuși se îndoiește de El. Aceste persoane au o natură suspicioasă, au inimi sinistre, sunt înșelătoare și nu cred în lucrurile pe care Dumnezeu le poate îndeplini. Ei

nu cred în omnipotența lui Dumnezeu și în suveranitatea Sa și nu cred nici în Dumnezeu întrupat. Totuși, învierea Domnului Isus a fost o palmă peste față pentru ei și le-a dat și o oportunitate de a-și descoperi propriile dubii, de a-și recunoaște propriile dubii și de a-și recunoaște propria înșelăciune, ajungând astfel să creadă cu adevărat în existența și învierea Domnului Isus. Ce s-a întâmplat cu Toma a fost o avertizare și un semnal de alarmă pentru generațiile de mai târziu, pentru ca mai mulți oameni să aibă grijă să nu se îndoiască precum Toma și dacă s-ar umple de îndoieli, atunci s-ar afunda în întuneric. Dacă Îl urmezi pe Dumnezeu, dar la fel ca Toma, vrei întotdeauna să-I atingi coasta Domnului și să-I simți urmele de cuie pentru a confirma, a verifica, a specula dacă Dumnezeu există sau nu, Dumnezeu te va abandona. Prin urmare, Domnul Isus le cere oamenilor să nu fie ca Toma, crezând doar ceea ce pot vedea cu proprii ochi, ci să fie oameni onești, puri și să nu nutrească îndoieli față de Dumnezeu, ci doar să creadă în El și să-L urmeze. Astfel de oameni sunt binecuvântați. Aceasta este o cerință foarte mică din partea Domnului Isus pentru oameni și o avertizare pentru cei care Îl urmează.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Doriți să cunoașteți motivul pentru care fariseii I se împotriveau lui Isus? Vreți să cunoașteți esența fariseilor? Ei erau plini de fantezii cu privire la Mesia. Mai mult decât atât, ei credeau numai că Mesia va veni și, cu toate acestea, nu au urmărit adevărul vieții. Și astfel, chiar și astăzi ei încă Îl mai așteaptă pe Mesia, pentru că nu au nicio cunoaștere despre calea vieții, și nu știu care este calea adevărului. Cum, spuneți voi, ar putea asemenea oameni nesăbuiți, încăpățânați și ignoranți să câștige binecuvântarea lui Dumnezeu? Cum ar putea ei să-L vadă pe Mesia? Ei I s-au împotrivit lui Isus pentru că nu cunoșteau direcția lucrării Duhului Sfânt, pentru că nu

cunoșteau calea adevărului rostită de Isus și, mai mult decât atât, pentru că nu L-au înțeles pe Mesia. Și, din moment ce ei nu-L văzuseră niciodată pe Mesia și nu fuseseră niciodată în compania lui Mesia, ei au făcut greșeala de a se agăța de simplul nume al lui Mesia, în timp ce se opuneau esenței lui Mesia, prin orice mijloace posibile. Acești farisei, în esență, erau încăpățânați, aroganți și nu se supuneau adevărului. Principiul credinței lor în Dumnezeu era: indiferent cât de profundă e predicarea Ta, indiferent cât de înaltă e autoritatea Ta, Tu nu ești Hristos decât dacă ești numit Mesia. Nu este această credință absurdă și ridicolă? Vă întreb mai departe: nu este extrem de ușor pentru voi să săvârșiți greșelile celor dintâi farisei, dat fiind faptul că nu aveți cea mai mică înțelegere a lui Isus? Ești capabil să discerni calea adevărului? Poți să garantezi, cu adevărat, că nu I te vei împotrivi lui Hristos? Ești capabil să urmezi lucrarea Duhului Sfânt? Dacă nu știi dacă I te vei împotrivi lui Hristos, atunci, Eu zic că deja ești cu un picior în groapă. Cei care nu L-au cunoscut pe Mesia au fost cu toții în stare să I se împotrivească lui Isus, să Îl respingă pe Isus și să-L defăimeze. Oamenii care nu Îl înțeleg pe Isus sunt cu toții în stare să Îl respingă și să Îl vorbească de rău. Mai mult, ei sunt în stare să vadă întoarcerea lui Isus ca pe înșelăciunea lui Satana și mai mulți oameni Îl vor condamna pe Isus întors în trup. Nu vă fac toate aceste lucruri să vă fie teamă? Lucrul cu care vă veți confrunta va fi blasfemie împotriva Duhului Sfânt, stricarea cuvintelor Duhului Sfânt către Biserici și respingerea a tot ceea ce este exprimat de Isus. Ce puteți câștiga de la Isus dacă voi sunteți atât de confuzi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”

Iov aude de Dumnezeu ascultând cu urechea

Iov 9:11 Iată, El trece pe lângă mine și nu-L pot vedea, trece și nu-mi dau seama.

Iov 23:8-9 Dacă mă duc spre răsărit, El nu e acolo, dacă merg spre apus, nu-L găsesc. Când El lucrează la miazănoapte, nu-L zăresc, când Se ascunde la miazăzi, nu-L pot vedea.

Iov 42:2-6 Știu că Tu poți face orice lucru și că nimic nu poate împiedica planurile Tale. Tu ai întrebat: „Cine este cel ce-Mi întunecă sfatul vorbind fără să cunoască?" Într-adevăr am spus lucruri pe care nu le-am înțeles, lucruri prea minunate pentru mine, pe care nu le-am cunoscut. Tu ai zis: „Ascultă și voi vorbi! Te voi întreba și Mă vei învăța". Urechea mea a auzit despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mă disprețuiesc și mă pocăiesc în țărână și cenușă.

Deși Dumnezeu nu i S-a revelat lui Iov, acesta crede în suveranitatea lui Dumnezeu

Care este obiectivul principal al acestor cuvinte? A realizat vreunul dintre voi că există un fapt aici? În primul rând, cum a știu Iov că există un Dumnezeu? Atunci, cum a știut că cerul și pământul și toate lucrurile sunt stăpânite de Dumnezeu? Există un pasaj care răspunde la aceste două întrebări: „Urechea mea a auzit despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mă disprețuiesc și mă pocăiesc în țărână și cenușă." Din aceste cuvinte aflăm că, mai degrabă decât să-L vadă pe Dumnezeu cu propriii ochi, Iov aflase de Dumnezeu din legende. În aceste împrejurări a început el să meargă pe calea de a-L urma pe Dumnezeu, după care el a confirmat existența lui Dumnezeu în viața sa și în toate lucrurile. Există un fapt incontestabil aici – care este acela? În ciuda faptului că putea să urmeze calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău, Iov nu Îl văzuse niciodată pe Dumnezeu. Prin aceasta, nu este el la fel ca oamenii de astăzi?

Iov nu Îl văzuse niciodată pe Dumnezeu, ceea ce înseamnă că, deși auzise de Dumnezeu, el nu știa unde era Dumnezeu sau cum era Dumnezeu sau ce făcea Dumnezeu. Toate acestea reprezintă factori subiectivi; vorbind în mod obiectiv, deși el Îl urma pe Dumnezeu, Acesta nu îi apăruse sau nu îi vorbise niciodată. Nu este acesta un adevăr? Deși Dumnezeu nu vorbise cu Iov și nu îi dăduse nicio poruncă, Iov văzuse existența lui Dumnezeu și Îi privise suveranitatea în toate lucrurile și în legendele prin care Iov auzise de Dumnezeu ascultând cu urechea, în urma cărora a început viața de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. Astfel erau originile și procesul prin care Iov Îl urma pe Dumnezeu. […]

Credința lui Iov în Dumnezeu nu este zdruncinată de faptului că Dumnezeu este ascuns pentru el

În următorul pasaj al scripturii, Iov spune apoi: „Dacă mă duc spre răsărit, El nu e acolo, dacă merg spre apus, nu-L găsesc. Când El lucrează la miazănoapte, nu-L zăresc, când Se ascunde la miazăzi, nu-L pot vedea” (Iov 23:8-9). Din această relatare aflăm că, pe tot parcursul experiențelor lui Iov, Dumnezeu fusese ascuns față de el; nu i Se înfățișase în mod deschis, nici nu rostise niciun cuvânt față de el în mod deschis, totuși, în inima sa, Iov avea încredere în existența lui Dumnezeu. El crezuse întotdeauna că era posibil ca Dumnezeu să fi pășit înaintea lui sau să fi acționat alături de el și că, deși nu Îl putea vedea, Dumnezeu era alături de el, conducând totul în legătură cu el. Iov nu Îl văzuse niciodată, dar a putut să rămână fidel credinței sale, ceea ce nicio altă persoană nu a putut face. De ce nu au putut să facă alți oameni acel lucru? Deoarece Dumnezeu nu a vorbit cu Iov și nici nu i S-a înfățișat și, dacă el nu ar fi crezut cu adevărat, el nu ar fi putut să continue, nici nu ar fi putut să rămână neclintit pe calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. Nu este adevărat? Cum te simți când citești despre Iov care spune aceste cuvinte? Simți că desăvârșirea și neprihănirea

lui Iov și dreptatea sa înaintea lui Dumnezeu sunt reale și nu reprezintă o exagerare din partea lui Dumnezeu? Deși Dumnezeu l-a tratat pe Iov la fel ca pe alți oameni și nu i S-a înfățișat și nici nu a vorbit cu el, Iov tot și-a păstrat ferm integritatea, tot a crezut în suveranitatea lui Dumnezeu și, mai mult, el a oferit frecvent arderi-de-tot și s-a rugat înaintea lui Dumnezeu ca rezultat al fricii sale de a nu-L ofensa pe Dumnezeu. În abilitatea lui Iov de a se teme de Dumnezeu fără a-L fi văzut pe Dumnezeu, vedem cât de mult iubea lucrurile pozitive și cât de statornică și reală era credința sa. El nu a negat existența lui Dumnezeu deoarece Dumnezeu era ascuns pentru el, și nici nu și-a pierdut credința sau nu s-a lepădat de Dumnezeu deoarece nu Îl văzuse niciodată. În schimb, în mijlocul lucrării ascunse a lui Dumnezeu de conducere a tuturor lucrurilor, el realizase existența lui Dumnezeu și simțise suveranitatea și puterea lui Dumnezeu. El nu a renunțat la a fi neprihănit deoarece Dumnezeu era ascuns, nici nu a abandonat calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău deoarece Dumnezeu nu i Se înfățișase niciodată. Iov nu ceruse niciodată ca Dumnezeu să-i apară în mod deschis pentru a-I dovedi existența, căci el văzuse deja suveranitatea lui Dumnezeu în toate lucrurile și credea că el câștigase binecuvântările și harurile pe care alții nu le câștigaseră. Deși Dumnezeu a rămas ascuns față de el, credința lui Iov în Dumnezeu nu a fost niciodată zdruncinată. Prin urmare, el a cules ceea ce nimeni altcineva nu culesese: aprobarea și binecuvântarea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Întrucât căutăm urmele lui Dumnezeu, se cuvine să căutăm voia lui Dumnezeu, cuvintele și cuvântările Lui deoarece, oriunde există noi cuvinte rostite de Dumnezeu, acolo este și glasul Lui și, oriunde se află urmele lui Dumnezeu, acolo sunt și faptele Lui. Oriunde este exprimarea lui

Dumnezeu, acolo Se arată El și, oriunde Se arată Dumnezeu, acolo există adevărul, calea și viața. În căutarea urmelor lui Dumnezeu, ați ignorat cuvintele „Dumnezeu este adevărul, calea și viața”. Prin urmare, mulți oameni, chiar și atunci când primesc adevărul, nu cred că au găsit urmele lui Dumnezeu și cu atât mai puțin recunosc arătarea lui Dumnezeu. Ce greșeală gravă! Arătarea lui Dumnezeu nu poate fi împăciuită cu noțiunile omului și cu atât mai puțin poate Dumnezeu să Se arate la porunca omului. Dumnezeu Își face propriile alegeri și propriile planuri atunci când Își înfăptuiește lucrarea; mai mult, El are propriile Sale obiective și metode. Indiferent ce lucrare face, El nu are nevoie să discute despre aceasta cu oamenii sau să le ceară sfatul, cu atât mai puțin să anunțe fiecare persoană în parte despre lucrarea Lui. Aceasta este firea lui Dumnezeu, care, de altfel, ar trebui să fie recunoscută de toată lumea. Dacă doriți să fiți martori ai arătării lui Dumnezeu, să urmați pașii Lui, atunci trebuie mai întâi să vă îndepărtați de propriile noțiuni. Nu trebuie să-I ceri lui Dumnezeu să facă tot felul de lucruri, cu atât mai puțin ar trebui să-L constrângi și să-L limitezi la propriile tale noțiuni. În schimb, ar trebui să vă întrebați cum se cuvine să căutați urmele lui Dumnezeu, cum se cuvine să acceptați arătarea Lui și cum se cuvine să vă supuneți noii lucrări a lui Dumnezeu: asta ar trebui să facă omul. Întrucât omul nu este adevărul și nu deține adevărul, el ar trebui să caute, să accepte și să asculte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă”

Nu este dificil să cercetăm un astfel de lucru, dar asta cere fiecăruia dintre noi să cunoască acest unic adevăr: Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se

întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este forma întrupată a lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant. Înfățișarea exterioară nu poate determina esența; în plus, lucrarea lui Dumnezeu nu se poate conforma niciodată noțiunilor omului. Nu a intrat înfățișarea exterioară a lui Isus în contradicție cu noțiunile omului? Nu-i așa că înfățișarea și veșmântul Lui nu erau capabile să ofere vreun indiciu cu privire la adevărata Lui identitate? Nu I s-au împotrivit primii farisei lui Isus tocmai pentru că s-au uitat doar la înfățișarea Lui exterioară și nu s-au gândit serios la cuvintele din gura Lui?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

4. Credem în Domnul de mulți ani și am muncit mereu din greu pentru El, așteptând cu vigilență întoarcerea Sa. Credem că ar trebui să fim primii care să primească revelația despre întoarcerea Domnului. Acum mărturisești că Domnul Isus S-a întors, deci de ce nu am primit revelația despre acest lucru? Faptul că nu am primit-o dovedește că Domnul nu S-a întors. Este greșit să credem asta?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi mânca cu el, și el cu Mine” (Apocalipsa 3:20).

„Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul!” (Apocalipsa 2:7).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Isus a proclamat că Duhul adevărului va fi dat omului în zilele de pe urmă. Acum sunt zilele de pe urmă; înțelegi cum exprimă cuvinte Duhul adevărului? Unde Se arată și unde lucrează Duhul adevărului? În cartea profetică a profetului Isaia, din Vechiul Testament, nu s-a menționat niciodată că, în epoca Noului Testament, Se va naște un copil numit Isus, ci s-a spus doar că se va naște un prunc care se va numi Emanuel. De ce nu a fost specificat numele „Isus”? Nicăieri în Vechiul Testament nu apare acest nume, deci de ce crezi în continuare în Isus? Doar nu L-ai văzut pe Isus cu ochii tăi înainte de a crede în El, nu-i așa? Sau ai început să crezi după primirea unei revelații? Ți-ar arăta Dumnezeu într-adevăr un astfel de har? Ar revărsa El asupra ta asemenea mărețe binecuvântări? Care este temelia credinței tale în Isus? De ce nu crezi că Dumnezeu S-a întrupat în zilele noastre? De ce spui că absența unei revelații de la Dumnezeu pentru tine dovedește că El nu a devenit trup? Dumnezeu trebuie să-l anunțe pe om înainte de a-Și începe lucrarea? Trebuie să primească, mai întâi, aprobarea omului? Isaia a proclamat doar că un prunc se va naște într-o iesle;

niciodată nu a profețit că Maria Îl va naște pe Isus. Pe ce anume îți întemeiezi credința în Isus cel născut din Maria? Sigur credința ta nu este confuză?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?”

Sunt alții, mai mulți, care cred că, indiferent de noua lucrare a lui Dumnezeu, ea trebuie să fie verificată prin profeții și că, în fiecare etapă a unei astfel de lucrări, toți cei care Îl urmează cu o inimă „sinceră” trebuie, de asemenea, să primească revelații; altfel, lucrarea nu I-ar putea aparține lui Dumnezeu. Nu este tocmai o sarcină ușoară pentru om să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu. Aceasta, adăugată inimii absurde a omului și naturii sale rebele de importanță de sine și îngâmfare, face să fie cu atât mai dificil pentru om să accepte noua lucrare a lui Dumnezeu. Omul nici nu cercetează atent noua lucrare a lui Dumnezeu, nici nu o acceptă cu smerenie; mai degrabă, el adoptă o atitudine de dispreț, așteptând revelațiile și îndrumarea lui Dumnezeu. Nu este acesta comportamentul unui om care se răzvrătește și se împotrivește lui Dumnezeu? Cum pot astfel de oameni să obțină aprobarea lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?”

Întrucât căutăm urmele lui Dumnezeu, se cuvine să căutăm voia lui Dumnezeu, cuvintele și cuvântările Lui deoarece, oriunde există noi cuvinte rostite de Dumnezeu, acolo este și glasul Lui și, oriunde se află urmele lui Dumnezeu, acolo sunt și faptele Lui. Oriunde este exprimarea lui Dumnezeu, acolo Se arată El și, oriunde Se arată Dumnezeu, acolo există adevărul, calea și viața. În căutarea urmelor lui Dumnezeu, ați ignorat cuvintele „Dumnezeu este adevărul, calea și viața”. Prin urmare, mulți oameni, chiar și atunci când primesc adevărul, nu cred că au găsit urmele

lui Dumnezeu și cu atât mai puțin recunosc arătarea lui Dumnezeu. Ce greșeală gravă! Arătarea lui Dumnezeu nu poate fi împăciuită cu noțiunile omului și cu atât mai puțin poate Dumnezeu să Se arate la porunca omului. Dumnezeu Își face propriile alegeri și propriile planuri atunci când Își înfăptuiește lucrarea; mai mult, El are propriile Sale obiective și metode. Indiferent ce lucrare face, El nu are nevoie să discute despre aceasta cu oamenii sau să le ceară sfatul, cu atât mai puțin să anunțe fiecare persoană în parte despre lucrarea Lui. Aceasta este firea lui Dumnezeu, care, de altfel, ar trebui să fie recunoscută de toată lumea. Dacă doriți să fiți martori ai arătării lui Dumnezeu, să urmați pașii Lui, atunci trebuie mai întâi să vă îndepărtați de propriile noțiuni. Nu trebuie să-I ceri lui Dumnezeu să facă tot felul de lucruri, cu atât mai puțin ar trebui să-L constrângi și să-L limitezi la propriile tale noțiuni. În schimb, ar trebui să vă întrebați cum se cuvine să căutați urmele lui Dumnezeu, cum se cuvine să acceptați arătarea Lui și cum se cuvine să vă supuneți noii lucrări a lui Dumnezeu: asta ar trebui să facă omul. Întrucât omul nu este adevărul și nu deține adevărul, el ar trebui să caute, să accepte și să asculte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă”

Părtășia omului pentru referință:

Oamenii care cred de mulți ani în Dumnezeu, muncind și trudind în mod constant și așteptând cu atenție întoarcerea Sa, presupun că, atunci când El Se va întoarce, ei vor primi o revelație de la Domnul cu privire la venirea Sa. Acest lucru reprezintă noțiunea și închipuirea omului; nu este în acord cu realitatea lucrării lui Dumnezeu. Cu mult timp în urmă, fariseii iudaismului au călătorit în lung și-n lat pentru a răspândi Evanghelia. Le-a dat Domnul Isus revelația venirii Sale? Mai mult, care dintre discipolii aceia care L-au urmat pe Domnul Isus au făcut-o datorită revelației primite

de la El? Nici măcar unul! Deși Petru a primit revelație de la Dumnezeu și a recunoscut că Domnul Isus este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, toate acestea s-au întâmplat după ce el Îl urmase pe Domnul Isus o perioadă și ascultase multe dintre predicile Sale; Petru ajunsese deja să aibă puțină cunoaștere despre Domnul Isus și numai după aceea a primit revelație de la Duhul Sfânt și a recunoscut adevărata identitate a Domnului Isus. Din acest lucru se vede că Petru nu primise de fapt revelație înainte de a-L urma pe Domnul Isus; acesta este un fapt. Toți cei care au fost capabili să-L urmeze pe Domnul Isus L-au recunoscut doar ca Mesia care urma să vină pentru că I-au ascultat predicile; ei nu L-au recunoscut și n-au devenit adepții Săi după ce au primit mai întâi revelația de la Dumnezeu. În zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic a venit în secret pentru a înfăptui lucrarea de judecată din zilele de pe urmă. Milioane de oameni L-au acceptat și L-au urmat și totuși niciunul dintre ei nu a făcut acest lucru ca urmare a primirii revelației din partea Duhului Sfânt; cu toții I-am recunoscut glasul lui Dumnezeu și am decis să-L urmăm pe Dumnezeu Atotputernic citind cuvintele Sale și având părtășie despre adevăr. Faptele scot în evidență că, în întruparea pentru a-Și înfăptui lucrarea, Dumnezeu nu oferă sub nicio formă, nimănui, revelația pentru a crede în El și a-L urma. Mai mult, Dumnezeu din zilele de pe urmă S-a întrupat pentru a exprima adevărul și pentru a face lucrarea de judecată; cuvântările Sale din zilele de pe urmă reprezintă primele cuvinte pe care le-a spus în mod public întregului univers și întregii omeniri de la începutul creației. Toți oamenii pot să audă glasul lui Dumnezeu, așa că, dacă Îl pot întâmpina sau nu pe Domnul depinde de măsura în care pot să recunoască glasul lui Dumnezeu, precum și de faptul că iubesc și acceptă sau nu adevărul. Acest lucru ține de alegerea personală; Dumnezeu nu ar oferi niciodată, nimănui revelație pentru ca acea persoană să creadă în El. Acest lucru este menționat de multe ori în capitolele 2 și 3

din Cartea Apocalipsei: „**Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul!**” Iar în Apocalipsa 3:20: „**Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi mânca cu el, și el cu Mine**.” De asemenea, Domnul Isus a spus: „**Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, iar ele Mă urmează**” (Ioan 10:27). Dacă Domnul le oferă revelație oamenilor pentru a crede în El atunci când vine, atunci de ce a spus El că va sta la ușile oamenilor și va bate și că oile lui Dumnezeu Îi vor auzi glasul? N-ar însemna acest lucru că Se contrazice singur? În zilele de pe urmă, Dumnezeu folosește cuvântările Sale și exprimările adevărului pentru a-Și căuta oile. „Oile lui Dumnezeu aud glasul Său” – înseamnă că aceia care aud și înțeleg glasul lui Dumnezeu sunt oile Sale, sunt fecioarele înțelepte; în vreme ce aceia care Îi aud glasul, dat nu-L înțeleg sunt, cu siguranță, fecioarele nesăbuite, iar în acest fel oamenii vor fi clasificați, fiecare după felul său. Acest lucru arată clar cât de extraordinar de înțelept și drept este Dumnezeu!

Prin urmare, investigarea adevăratei căi nu are nimic de-a face cu faptul că o persoană a primit sau nu revelație de la Dumnezeu; enigma acestei chestiuni este dacă o persoană este sau nu capabilă să recunoască glasul lui Dumnezeu în cuvintele rostite de Dumnezeu Atotputernic. În zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic a exprimat milioane de cuvinte. Aceste cuvântări reprezintă adevărul; acestea sunt glasul lui Dumnezeu. Mulți oameni, din diferite confesiuni, care au o credință sinceră în Domnul, I-au auzit glasul lui Dumnezeu și s-au întors la Dumnezeu Atotputernic. Fix acești oameni sunt comorile care au fost „furate”; scopul Domnului în privința sosirii Sale secrete este de a dobândi aceste comori și de a-i transforma pe acești oameni care s-au ridicat primii înaintea tronului lui Dumnezeu în biruitori înainte de dezastre. Cu toate acestea, atunci când oamenii așteaptă doar să primească revelația de la Dumnezeu și sunt

incapabili să-I recunoască glasul, acest lucru arată doar că ei nu iubesc adevărul sau nu-L cunosc pe Domnul și că nu sunt, sub nicio formă, oile lui Dumnezeu. În mod firesc, acești oameni vor fi ținte de care Dumnezeu va scăpa și pe care le va elimina și se află printre cei care vor cădea în dezastru, plângând și scrâșnind din dinți. Este exact așa cum i-a spus Domnul Isus lui Toma: „**Ai crezut pentru că M-ai văzut? Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut!**” (Ioan 20:29).

5. Atât în epoca Vechiului Testament, cât și în cea a Noului Testament, Dumnezeu a lucrat în Israel. Domnul Isus a profețit că Se va întoarce în zilele de pe urmă, prin urmare, când Se va întoarce, ar trebui să ajungă în Israel. Cu toate acestea, mărturisești că Domnul Isus S-a întors deja, că S-a arătat în trup și Își înfăptuiește lucrarea în China. China este o națiune condusă de un partid politic ateu. În nicio țară nu există o opoziție mai mare față de Dumnezeu și o persecuție mai mare a creștinilor. Cum ar putea ca întoarcerea Domnului să fie în China?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Căci, de la răsăritul soarelui până exact la apusul lui, numele meu va fi minunat printre neamuri […] a spus Iahve al oștilor” (Maleahi 1:11).

„Căci așa cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, tot așa va fi și venirea Fiului Omului. Oriunde va fi hoitul, acolo se vor aduna și vulturii!” (Matei 24:27-28).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Dumnezeu este Domnul întregii creații

(Un articol selectat din cuvintele lui Dumnezeu)

O etapă a lucrării din cele două epoci anterioare a fost înfăptuită în Israel și una a fost înfăptuită în Iudeea. General vorbind, niciuna dintre etapele acestei lucrări nu a părăsit Israelul și fiecare a fost săvârșită asupra primului popor ales. Drept urmare, israeliții cred că Iahve Dumnezeu este numai Dumnezeul israeliților. Întrucât Isus a lucrat în Iudeea, unde a înfăptuit lucrarea de răstignire, evreii Îl văd drept Răscumpărătorul poporului evreu. Ei cred că El este numai Împăratul evreilor, nu și al altor popoare; că El nu este Domnul care răscumpără englezii, nici Domnul care răscumpără americanii, ci Domnul care răscumpără israeliții; și că evreii au fost cei pe care i-a răscumpărat în Israel. De fapt, Dumnezeu este Stăpânul

tuturor lucrurilor. El este Dumnezeul întregii creații. Nu este numai Dumnezeul israeliților și nici al evreilor; El este Dumnezeul întregii creații. Cele două etape anterioare ale lucrării Sale au avut loc în Israel, fapt ce a creat anumite noțiuni în mintea oamenilor. Ei cred că Iahve Și-a făcut lucrarea în Israel, că Isus Însuși Și-a desfășurat lucrarea în Iudeea și, în plus, că El S-a întrupat ca să lucreze – și, oricare ar fi fost cazul, această lucrare nu s-a extins dincolo de Israel. Dumnezeu nu a lucrat asupra egiptenilor sau asupra indienilor; El a lucrat doar asupra israeliților. Astfel, oamenii își formează diverse noțiuni și descriu lucrarea lui Dumnezeu într-o anumită sferă. Ei spun că, atunci când Dumnezeu lucrează, El trebuie s-o facă printre oamenii aleși și în Israel; cu excepția israeliților, Dumnezeu nu mai lucrează asupra nimănui, nici nu există vreo sferă mai mare pentru lucrarea Sa. Aceștia sunt foarte stricți când e vorba de a-L ține sub control pe Dumnezeu întrupat și nu Îi permit să Se miște în afara hotarelor Israelului. Nu sunt toate acestea doar noțiuni omenești? Dumnezeu a făcut tot cerul și pământul și toate lucrurile, a făcut întreaga creație, deci cum ar putea El să Își limiteze lucrarea numai la Israel? Dacă așa ar fi stat lucrurile, cu ce scop ar fi făcut întreaga creație? El a creat întreaga lumea și a îndeplinit planul Său de gestionare de șase mii de ani nu numai în Israel, ci asupra fiecărei persoane din univers. Indiferent dacă locuiește în China, în Statele Unite, în Regatul Unit sau în Rusia, fiecare persoană este un descendent al lui Adam; cu toții sunt făcuți de Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu poate să scape dintre hotarele creației și niciunul dintre ei nu poate să se separe de eticheta de „descendent al lui Adam”. Ei sunt toți creaturile lui Dumnezeu, toți sunt urmașii lui Adam și sunt, de asemenea, toți descendenții corupți ai lui Adam și ai Evei. Nu numai israeliții sunt creația lui Dumnezeu, ci toți oamenii; numai că unii au fost blestemați, iar alții au fost binecuvântați. Sunt multe lucruri corespunzătoare despre israeliți;

Dumnezeu a lucrat asupra lor la început pentru că ei erau cel mai puțin corupți. Chinezii nu se pot compara cu ei; sunt net inferiori. Așadar, Dumnezeu a lucrat inițial printre oamenii din Israel, iar a doua etapă a lucrării Sale a avut loc doar în Iudeea – ceea ce a dus la multe noțiuni și reguli printre oameni. De fapt, dacă Dumnezeu ar fi să acționeze conform noțiunilor omenești, El ar fi doar Dumnezeul israeliților și ar fi, prin urmare, incapabil să Își extindă lucrarea către națiunile neamurilor, întrucât ar fi numai Dumnezeul israeliților și nu Dumnezeul întregii creații. Prorocirile spuneau că numele lui Iahve va fi mărit printre națiunile neamurilor, că se va răspândi în rândul națiunilor neamurilor. De ce a fost prorocit acest lucru? Dacă Dumnezeu ar fi numai Dumnezeul israeliților, atunci ar lucra doar în Israel. În plus, El nu ar răspândi această lucrare și nu ar face o astfel de prorocire. De vreme ce El a făcut această prorocire, sigur Își va extinde lucrarea printre națiunile neamurilor, printre toate țările și printre toate ținuturile. De vreme ce a spus aceasta, trebuie să o facă; acesta este planul Său, deoarece El este Domnul care a creat cerul, pământul și toate lucrurile și Dumnezeul întregii creații. Indiferent dacă El lucrează printre israeliți sau pretutindeni în Iudeea, lucrarea pe care El o face este lucrarea întregului univers și a întregii umanități. Lucrarea pe care o face El astăzi în națiunea marelui balaur roșu – într-o națiune a neamurilor – este tot lucrarea întregii umanități. Israelul ar putea fi baza pentru lucrarea Sa pe pământ; tot astfel, China poate fi și ea baza pentru lucrarea Sa printre națiunile neamurilor. Nu a împlinit El acum cumva prorocirea că „Numele lui Iahve va fi mărit printre națiunile neamurilor”? Primul pas al lucrării Sale printre națiunile neamurilor este această lucrare, lucrarea pe care El o face în națiunea marelui balaur roșu. Ca Dumnezeu întrupat să lucreze în această țară și să lucreze printre acești oameni blestemați este deosebit de contrar noțiunilor omenești; aceștia sunt cei mai umili oameni dintre toți, nu

au nicio valoare și inițial au fost părăsiți de Iahve. Oamenii pot fi abandonați de către alți oameni, dar dacă sunt abandonați de Dumnezeu, atunci nimeni nu este mai lipsit de statut, nimeni nu are o valoare mai insignifiantă ca ei. Pentru o creatură a lui Dumnezeu, să fie posedată de Satana sau abandonată de către oameni este un lucru foarte dureros – dar dacă o creatură este abandonată de Creator, aceasta înseamnă că nu poate avea un statut mai scăzut. Descendenții lui Moab au fost blestemați și s-au născut în această țară înapoiată; fără nicio îndoială, dintre toți oamenii de sub influența întunericului, descendenții lui Moab au cel mai scăzut statut. Deoarece acești oameni au avut până acum cel mai scăzut statut, lucrarea făcută asupra lor este cea mai capabilă să spulbere noțiunile omenești și este, de asemenea, cea mai benefică pentru întregul plan de gestionare de șase mii de ani al lui Dumnezeu. Să facă o astfel de lucrare printre acești oameni este cea mai bună cale de a spulbera noțiunile omenești și, cu aceasta, Dumnezeu lansează o epocă; cu aceasta, El spulberă toate noțiunile omenești; cu aceasta, El încheie lucrarea întregii Epoci a Harului. Prima Sa lucrare a fost realizată în Iudeea, între granițele Israelului; printre națiunile neamurilor, El nu a făcut nicio lucrare de lansare a noii epoci. Etapa finală a lucrării nu este realizată numai printre neamuri, ci, mai mult decât atât, printre cei care au fost blestemați. Acest singur punct este dovada cea mai capabilă de a-l umili pe Satana și, astfel, Dumnezeu „devine” Dumnezeul întregii creații din univers și Domnul tuturor lucrurilor, obiectul închinării pentru tot ce are viață.

În prezent, există unii care încă nu înțeleg ce lucrare nouă a început Dumnezeu. Printre națiunile neamurilor, Dumnezeu a introdus un nou început. A început o nouă epocă și a inițiat o nouă lucrare și înfăptuiește această lucrare printre descendenții lui Moab. Nu este aceasta cea mai nouă lucrare a Lui? Nimeni, de-a lungul istoriei, nu a mai experimentat această

lucrare. Nici măcar nu a auzit nimeni despre ea, și, cu atât mai puțin, nu a apreciat-o. Înțelepciunea lui Dumnezeu, minunăția lui Dumnezeu, caracterul de nepătruns al lui Dumnezeu, măreția lui Dumnezeu și sfințenia Lui se manifestă toate prin această etapă a lucrării, lucrarea din zilele de pe urmă. Nu este aceasta o nouă lucrare, o lucrare care spulberă noțiunile umane? Există unii care gândesc astfel: „De vreme ce Dumnezeu l-a blestemat pe Moab și a spus că îi va abandona pe descendenții lui, cum ar putea să-i mântuiască acum?" Acestea sunt neamurile care au fost blestemate de Dumnezeu și alungate din Israel; israeliții le-au numit „câinii neamurilor". După părerea tuturor, nu sunt numai câinii neamurilor, ci, mai rău, fiii distrugerii; adică, ei nu sunt aleșii lui Dumnezeu. Poate că s-au născut între granițele Israelului, dar ei nu aparțin poporului din Israel și au fost expulzați în națiunile neamurilor. Ei sunt cei mai umili dintre toți oamenii. Tocmai fiindcă sunt cei mai umili din omenire, Dumnezeu Își desfășoară lucrarea Sa de a lansa o nouă epocă printre ei, pentru că sunt reprezentanți ai omenirii corupte. Lucrarea lui Dumnezeu este selectivă și are o țintă precisă; lucrarea pe care El o face astăzi în acești oameni este, de asemenea, o lucrare care s-a desfășurat în timpul creației. Noe era o creatură a lui Dumnezeu, la fel ca descendenții lui. Oricine din lume care este din carne și oase este o creatură a lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu este îndreptată asupra întregii creații; nu depinde de faptul că cineva a fost blestemat sau nu, după ce a fost creat. Lucrarea Sa de gestionare este îndreptată asupra întregii creații, nu asupra poporului ales, care nu a fost blestemat. De vreme ce Dumnezeu dorește să-Și realizeze lucrarea în creația Sa, El cu siguranță o va duce la îndeplinire cu succes și va lucra printre acei oameni care sunt folositori pentru lucrarea Lui. Prin urmare, El spulberă toate convențiile când lucrează printre oameni; pentru El, cuvintele „blestemat", „mustrat" și „binecuvântat" sunt lipsite de sens! Poporul evreu

este bun, la fel și aleșii Israelului; sunt oameni de un calibru și o umanitate bună. La început, printre ei Și-a lansat Iahve lucrarea și a înfăptuit lucrarea cea mai timpurie – dar să înfăptuiască lucrarea de cucerire asupra lor acum ar fi lipsit de sens. Și ei poate că fac parte din creație și poate că există multe aspecte pozitive în ceea ce îi privește, dar să realizeze această etapă a lucrării printre ei ar fi lipsit de sens; Dumnezeu nu ar putea să-i cucerească pe oameni, nici nu ar putea să convingă toată creația, ceea ce este întocmai scopul schimbării direcției lucrării Sale către acești oameni ai națiunii marelui balaur roșu. Cel mai important aici este că El lansează o epocă, spulberă toate regulile și toate noțiunile omenești și încheie lucrarea întregii Epoci a Harului. Dacă lucrarea Lui actuală s-ar desfășura printre israeliți, până când planul Său de gestionare de șase mii de ani s-ar încheia, toți ar crede că Dumnezeu este numai Dumnezeul israeliților, că doar israeliții sunt aleșii lui Dumnezeu, că numai ei merită să moștenească binecuvântarea și făgăduința lui Dumnezeu. Întruparea lui Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă în rândul națiunii neamurilor din țara marelui balaur roșu realizează lucrarea care este cea a Dumnezeului întregii creații; El termină întreaga lucrare de mântuire și încheie partea centrală a lucrării Sale în națiunea marelui balaur roșu. Miezul acestor trei etape ale lucrării este mântuirea omului – și anume, să facă întreaga creație să se închine Creatorului. Prin urmare, fiecare etapă a acestei lucrări este foarte semnificativă; Dumnezeu nu face ceva fără semnificație sau valoare. Pe de o parte, această etapă a lucrării introduce o nouă epocă și încheie cele două epoci anterioare; pe de altă parte, spulberă toate noțiunile umane și toate căile vechi de credință și de cunoaștere umană. Lucrarea celor două epoci anterioare a fost efectuată potrivit diferitelor noțiuni umane; totuși, această etapă elimină complet noțiunile omenești, prin aceasta cucerind pe deplin omenirea. Prin cucerirea descendenților lui Moab, prin lucrarea realizată printre descendenții lui

Moab, Dumnezeu va cuceri toți oamenii din univers. Aceasta este cea mai profundă semnificație a acestei etape din lucrarea Sa, fiind și cel mai valoros aspect al acestei etape a lucrării Sale. Chiar dacă acum știi că propriul tău statut este inferior și că ai o valoare umilă, vei simți, totuși, că ai cunoscut cel mai îmbucurător lucru: ai moștenit o mare binecuvântare, ai primit o mare făgăduință și poți ajuta la realizarea acestei lucrări măreție a lui Dumnezeu. Ai văzut chipul adevărat al lui Dumnezeu, cunoști firea inerentă a lui Dumnezeu și faci voia lui Dumnezeu. Cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu s-au desfășurat în Israel. Dacă această etapă a lucrării Sale, din timpul zilelor de pe urmă, s-ar realiza tot printre israeliți, nu numai că întreaga creație ar crede că doar israeliții au fost aleșii lui Dumnezeu, dar întregul plan de gestionare al lui Dumnezeu nu și-ar atinge efectul dorit. În perioada în care cele două etape ale lucrării Lui s-au desfășurat în Israel, nicio lucrare nouă – și nici vreo lucrare de lansare a unei noi epoci – nu fuseseră realizate printre națiunile neamurilor. Etapa actuală a lucrării – lucrarea de lansare a unei noi epoci – este mai întâi realizată printre națiunile neamurilor și, în plus, este realizată mai întâi printre descendenții lui Moab, lansând astfel întreaga epocă. Dumnezeu a spulberat toate cunoștințele conținute în noțiunile omenești, nepermițându-i niciuneia să rămână. În lucrarea Sa de cucerire, El a spulberat noțiunile umane, acele căi omenești învechite de cunoaștere, de mai demult. El permite oamenilor să vadă că în ceea ce-L privește pe Dumnezeu nu există reguli, că nu este nimic vechi la Dumnezeu, că lucrarea pe care o face El este în întregime eliberată, în întregime liberă și că El are dreptate în tot ceea ce face. Tu trebuie să te supui pe deplin oricărei lucrări pe care o face El în creație. Toată lucrarea pe care o face El are însemnătate și este executată după voia și înțelepciunea Lui, și nu potrivit alegerilor și noțiunilor omenești. Dacă un lucru este în beneficiul lucrării Lui, El face

acel lucru; și dacă ceva nu este benefic lucrării Sale, El nu face acel lucru, indiferent cât de bun este! El lucrează și selectează destinatarii și locația lucrării Sale conform sensului și scopului ei. El nu respectă reguli trecute atunci când lucrează, nici nu urmează formule vechi. În schimb, El Își planifică lucrarea după semnificația lucrării. În cele din urmă, El va obține un efect adevărat și scopul anticipat. Dacă nu înțelegi aceste lucruri astăzi, această lucrare nu va avea niciun efect asupra ta.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu

Lucrarea lui Iahve a fost facerea lumii, a fost începutul; această etapă a lucrării este finalul lucrării și încheierea. La început, lucrarea lui Dumnezeu a fost îndeplinită printre cei aleși ai Israelului și a reprezentat începutul unei noi epoci în cel mai sfânt dintre toate locurile. Ultima etapă a lucrării este îndeplinită în cea mai necurată dintre țări, pentru a judeca lumea și pentru a încheia epoca. În prima etapă, lucrarea lui Dumnezeu a fost făcută în cel mai strălucitor dintre locuri, iar ultima etapă este îndeplinită în cel mai întunecat dintre toate locurile, iar acest întuneric va fi izgonit, lumina va fi adusă, iar toți oamenii vor fi cuceriți. După ce vor fi cuceriți oamenii din cel mai necurat și întunecat loc dintre toate și după ce întreaga populație va recunoaște că există un Dumnezeu, care este adevăratul Dumnezeu și fiecare persoană a fost convinsă pe deplin, atunci acest fapt va fi folosit pentru a îndeplini lucrarea de cucerire dintr-un capăt în celălalt al întregului univers. Această etapă a lucrării este simbolică: odată ce lucrarea acestei epoci se va încheia, lucrarea de gestionare de șase mii de ani va ajunge pe deplin la final. Odată ce aceia din cel mai întunecat dintre toate locurile vor fi cuceriți, se înțelege de la sine că va fi la fel peste tot. Astfel, doar lucrarea de cucerire din China are un simbolism semnificativ. China întrupează toate forțele întunericului, iar oamenii din China îi reprezintă pe toți cei care aparțin trupului, Satanei din carne și oase. Poporul chinez este cel care a

fost cel mai mult corupt de marele balaur roșu, care se opune cel mai puternic lui Dumnezeu, a cărui umanitate este cea mai josnică și necurată și, astfel, reprezintă arhetipul întregii omeniri corupte. Aceasta nu înseamnă că alte țări nu au probleme deloc; noțiunile omului sunt toate la fel și, deși oamenii acestor țări pot avea o bună valoare, dacă nu Îl cunosc pe Dumnezeu, atunci înseamnă că I se opun Lui. De ce evreii I s-au opus și, de asemenea, L-au sfidat pe Dumnezeu? De ce I s-au opus și fariseii? De ce L-a trădat Iuda pe Isus? La acea vreme, mulți dintre ucenici nu Îl cunoșteau pe Isus. De ce, după ce Isus a fost răstignit și a înviat, oamenii tot nu credeau în El? Nu este la fel neascultarea oamenilor? Doar că oamenii din China sunt dați ca exemplu și când ei vor fi cuceriți, vor deveni modele și specimene și vor servi ca referințe pentru alții. De ce am spus întotdeauna că voi sunteți accesorii ale planului Meu de gestionare? În poporul chinez corupția, impuritatea, nedreptatea, opoziția și răzvrătirea se manifestă cel mai pe deplin și sunt dezvăluite în toate diferitele lor forme. Pe de o parte, ei sunt de un calibru slab și, pe de altă parte, viețile și mentalitatea lor sunt înapoiate, iar obiceiurile lor, mediul social, originea familiei – toate sunt cele mai înapoiate și slabe. Statutul lor, de asemenea, este umil. Lucrarea din acest loc este simbolică și, după ce această lucrare de testare va fi îndeplinită în întregime, lucrarea ulterioară a lui Dumnezeu va fi mult mai ușoară. Dacă poate fi finalizată această etapă a lucrării, atunci lucrarea ulterioară e de la sine înțeleasă. Odată ce această etapă a lucrării va fi îndeplinită, marele succes va fi complet realizat, iar lucrarea de cucerire din întregul univers va ajunge la o încheiere totală. De fapt, odată ce lucrarea printre voi va avea succes, aceasta va fi echivalentul succesului pretutindeni în întreg universul. Aceasta este semnificația motivului pentru care vă fac să fiți un model și specimen. Răzvrătirea, opoziția, necurățenia, nedreptatea – toate se găsesc în acești oameni și în ei este reprezentată toată răzvrătirea

omenirii. Ei sunt cu adevărat ceva de groază. Astfel, ei sunt considerați drept întruchiparea cuceririi și, odată ce vor fi cuceriți, ei vor deveni în mod natural specimene și modele pentru alții.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (2)”

Dumnezeu a făcut din acest grup de oameni singurul punct de focalizare al lucrării Lui în întregul univers. El Și-a sacrificat tot sângele inimii pentru voi; El a revendicat și v-a dat vouă toată lucrarea Duhului din întregul univers. Iată de ce voi sunteți cei norocoși. Mai mult, El Și-a transferat slava de la Israel, poporul Lui ales, către voi, și va face ca scopul planului Lui să se manifeste pe deplin prin acest grup. De aceea, voi sunteți cei care veți primi moștenirea lui Dumnezeu și, chiar mai mult, sunteți moștenitorii slavei lui Dumnezeu. Poate că vă amintiți cu toții aceste cuvinte: „Căci necazul nostru ușor de purtat și temporar, lucrează în noi o greutate veșnică de slavă, dincolo de orice imaginație”. Cu toții ați auzit aceste cuvinte înainte, totuși niciunul dintre voi nu a înțeles adevărata lor însemnătate. Astăzi, sunteți profund conștienți de însemnătatea lor reală. Aceste cuvinte vor fi împlinite de Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă și vor fi împlinite în cei care au fost persecutați cu cruzime de marele balaur roșu în ținutul unde stă încolăcit. Marele balaur roșu Îl persecută pe Dumnezeu și este vrăjmașul lui Dumnezeu și deci, în acest ținut, cei care cred în Dumnezeu sunt astfel supuși umilinței și asupririi, și ca urmare, aceste cuvinte sunt împlinite în voi, acest grup de oameni. Deoarece a demarat într-un ținut care se împotrivește lui Dumnezeu, toată lucrarea lui Dumnezeu întâmpină piedici formidabile, iar îndeplinirea multora dintre cuvintele Lui ia mult timp; așadar, oamenii sunt rafinați ca rezultat al cuvintelor lui Dumnezeu, ceea ce este și o parte a suferinței. Este enorm de dificil pentru Dumnezeu să Își îndeplinească lucrarea în țara marelui balaur roșu – dar tocmai prin această dificultate Dumnezeu face o etapă a lucrării

Sale, făcând ca înțelepciunea și faptele Lui minunate să se manifeste și folosind această oportunitate pentru a face complet acest grup de oameni. Tocmai prin suferința oamenilor, prin calibrul lor și prin toate firile satanice ale oamenilor din acest ținut murdar, Dumnezeu Își face lucrarea de purificare și cucerire, astfel încât, din asta, El să poată obține slavă și să îi poată câștiga pe cei care vor fi martori pentru faptele Lui. Aceasta este întreaga însemnătate a tuturor sacrificiilor pe care le-a făcut Dumnezeu pentru grupul acesta de oameni. Adică, tocmai prin cei care I se împotrivesc face Dumnezeu lucrarea de cucerire și doar astfel poate fi manifestată măreața putere a lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, numai cei din ținutul necurat sunt vrednici să moștenească slava lui Dumnezeu și numai acest lucru poate evidenția puterea măreață a lui Dumnezeu. Iată de ce tocmai din ținutul necurat și de la cei ce trăiesc în ținutul necurat este câștigată slava lui Dumnezeu. Aceasta este voia lui Dumnezeu. Etapa lucrării lui Isus a fost aceeași: El putea să câștige slava numai în mijlocul fariseilor care Îl persecutau; dacă n-ar fi existat persecuția fariseilor și trădarea lui Iuda, Isus n-ar fi fost batjocorit și defăimat, cu atât mai puțin răstignit și astfel, nu ar fi putut câștiga slava. Locul unde lucrează Dumnezeu în fiecare epocă și unde lucrează El în trup este locul unde El câștigă slavă și unde îi câștigă pe cei pe care intenționează să îi câștige. Acesta este planul lucrării lui Dumnezeu și aceasta este gestionarea Lui.

În planul lui Dumnezeu de câteva mii de ani, două părți ale lucrării sunt făcute în trup: mai întâi este lucrarea răstignirii, pentru care El câștigă slavă; cealaltă este lucrarea de cucerire și desăvârșire din zilele de pe urmă, pentru care El câștigă slavă. Aceasta este gestionarea lui Dumnezeu. Deci nu priviți lucrarea lui Dumnezeu sau însărcinarea dată vouă de Dumnezeu ca pe o chestiune simplă. Sunteți cu toții moștenitori ai unei greutăți a slavei lui Dumnezeu mult mai mari și veșnice și acest lucru a fost hotărât în mod

special de Dumnezeu. Din cele două părți ale slavei Lui, una este manifestată în voi; totalitatea unei părți a slavei lui Dumnezeu a fost revărsată asupra voastră, ca să poată să vă fie moștenire. Aceasta este înălțarea voastră din partea lui Dumnezeu și este și planul hotărât de El de multă vreme. Ținând cont de măreția lucrării făcute de Dumnezeu în ținutul unde locuiește marele balaur roșu, dacă această lucrare ar fi fost mutată în altă parte, de mult ar fi adus multă roadă și ar fi fost acceptată de om cu promptitudine. Mai mult, această lucrare ar fi mult prea ușor de acceptat de către clericii din occident care cred în Dumnezeu, pentru că etapa lucrării lui Isus servește ca precedent. De aceea, Dumnezeu nu poate îndeplini această etapă a lucrării de câștigare a slavei în altă parte; când lucrarea este susținută de către oameni și recunoscută de națiuni, slava lui Dumnezeu nu poate prelua stăpânirea. Exact aceasta este semnificația extraordinară pe care această etapă a lucrării o deține în acest ținut.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?”

În multe locuri, Dumnezeu a profețit că va câștiga un grup de biruitori în țara Sinimului. Întrucât în Răsăritul lumii urmează să fie câștigați biruitorii, așa și locul unde pășește Dumnezeu în a doua Sa întrupare este, fără îndoială, țara Sinimului, exact locul în care marele balaur roșu stă încolăcit. Acolo, Dumnezeu îi va câștiga pe descendenții marelui balaur roșu, astfel încât acesta să fie complet înfrânt și rușinat. Dumnezeu intenționează să-i trezească pe acești oameni extrem de împovărați de suferințe, să-i deștepte până sunt treji de-a binelea și să-i facă să iasă din ceață și să-l respingă pe marele balaur roșu. Ei se vor trezi din visul lor, vor recunoaște esența marelui balaur roșu, vor deveni capabili să-I ofere lui Dumnezeu întreaga lor inimă, să se ridice de sub opresiunea forțelor întunecate, să se ridice la Răsăritul lumii și să devină dovada biruinței lui

Dumnezeu. Doar în acest fel Dumnezeu va câștiga slavă. Doar din acest motiv, Dumnezeu a adus lucrarea care s-a încheiat în Israel în țara în care stă încolăcit marele balaur roșu și, la aproape două mii de ani după plecare, a venit din nou în trup, pentru a continua lucrarea Epocii Harului. Pentru ochiul liber al omului, Dumnezeu lansează o nouă lucrare în trup. Dar, din perspectiva lui Dumnezeu, El continuă lucrarea Epocii Harului, însă numai după un răstimp de câteva mii de ani și doar cu o schimbare a locului și a programului lucrării Sale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (6)”

Indiferent dacă ești american, britanic sau de altă naționalitate, ar trebui să-ți depășești granițele propriei naționalități, trecând dincolo de sinele propriu, și să vezi lucrarea lui Dumnezeu din locul unei ființe create. Astfel, nu vei aduce limitări urmelor lui Dumnezeu. Aceasta deoarece, în zilele noastre, mulți oameni consideră că este imposibil ca Dumnezeu să Se arate într-o națiune anume sau în rândul unui anumit popor. Cât de profundă este semnificația lucrării lui Dumnezeu și cât de importantă este arătarea Lui! Cum este cu putință ca gândirea și noțiunile oamenilor să o măsoare? Prin urmare, spun că ar trebui să-ți depășești noțiunile privind naționalitatea și etnia pentru a căuta arătarea lui Dumnezeu. Doar astfel nu vei fi constrâns de propriile tale noțiuni; doar astfel vei fi în măsură să întâmpini arătarea lui Dumnezeu. Altminteri, vei rămâne în întunericul veșnic și nu vei dobândi niciodată aprobarea lui Dumnezeu.

Dumnezeu este Dumnezeul întregii rase umane. El nu Se consideră proprietatea privată a niciunei națiuni sau a niciunui popor, ci Își îndeplinește lucrarea așa cum a planificat-o, fără a fi constrâns de vreo formă, națiune sau de vreun popor. Poate nu ți-ai imaginat niciodată această formă, poate atitudinea ta față de această formă este una de negare sau poate națiunea în care Se arată Dumnezeu și poporul în rândul căruia Se

arată este discriminat întâmplător de toată lumea și este, întâmplător, cel mai înapoiat de pe pământ. Cu toate acestea, Dumnezeu are înțelepciunea Lui. Cu marea Lui putere și cu ajutorul adevărului Său și al firii Sale, El a câștigat cu adevărat un grup de persoane care sunt în asentiment cu El și un grup de persoane pe care Și-a dorit să-l facă complet – un grup cucerit de El, care, după ce a îndurat tot felul de încercări, de necazuri și de persecuții, Îl poate urma până la capăt. Scopul arătării lui Dumnezeu, care nu e limitat de vreo formă sau națiune, este de a-I permite să-Și termine lucrarea așa cum Și-a planificat-o. Este întocmai ca atunci când Dumnezeu S-a întrupat în Iudeea; scopul Său era de a termina lucrarea de răstignire pentru răscumpărarea întregii rase umane. Cu toate acestea, evreii credeau că Dumnezeu nu poate face acest lucru și considerau că este imposibil ca Dumnezeu să Se întrupeze și să ia forma Domnului Isus. Ceea ce considerau „imposibil" a devenit baza pe care Îl condamnau și I se opuneau lui Dumnezeu și care a condus, în cele din urmă, la distrugerea Israelului. În prezent, mulți oameni au comis o eroare asemănătoare. Ei proclamă din răsputeri arătarea iminentă a lui Dumnezeu, dar Îi condamnă în același timp arătarea; ceea ce consideră „imposibil" restrânge, încă o dată, arătarea lui Dumnezeu în limitele imaginației lor. Astfel, am văzut mulți oameni care izbucnesc într-un râs nebun și strident după ce dau de cuvintele lui Dumnezeu. Dar este acest râs diferit de condamnarea și blasfemia evreilor? Nu sunteți respectuoși în prezența adevărului și cu atât mai puțin aveți o atitudine de dorință arzătoare. Tot ce faceți este să studiați fără discriminare și să așteptați cu o nepăsare senină. Ce puteți câștiga studiind și așteptând astfel? Credeți că veți primi o îndrumare personală de la Dumnezeu? Dacă nu poți discerne cuvântările lui Dumnezeu, cum ești în măsură să fii martor al arătării Lui? Oriunde Se arată Dumnezeu, acolo este exprimat adevărul și acolo va fi glasul Lui. Doar cei care pot accepta adevărul vor fi în stare să

audă glasul lui Dumnezeu și doar astfel de oameni sunt în măsură să fie martori ai arătării Lui. Renunță la noțiunile tale! Liniștește-te și citește cu atenție aceste cuvinte. Dacă tânjești după adevăr, Dumnezeu te va lumina și Îi vei înțelege voia și cuvintele. Renunțați la opiniile voastre despre „imposibil”! Cu cât oamenii cred mai mult că un lucru este imposibil, cu atât este mai probabil să se întâmple, deoarece înțelepciunea lui Dumnezeu se înalță mai sus de ceruri, gândurile Lui sunt mai înalte decât gândurile omului și lucrarea Lui transcende limitele gândirii și noțiunilor omului. Cu cât acel ceva este mai imposibil, cu atât mai mult deține adevăr ce poate fi căutat; cu cât ceva depășește mai mult noțiunile și imaginația omului, cu atât mai mult conține voia lui Dumnezeu. Aceasta deoarece, indiferent unde Se arată, Dumnezeu este tot Dumnezeu și esența Lui nu se va schimba niciodată din cauza locului sau a modului în care Se arată. Firea lui Dumnezeu rămâne aceeași oriunde sunt urmele Lui și, oriunde sunt urmele lui Dumnezeu, El este Dumnezeul întregii omeniri, întocmai așa cum Domnul Isus nu este doar Dumnezeul israeliților, ci este și Dumnezeul tuturor popoarelor din Asia, Europa și America și, chiar mai mult, El este singurul Dumnezeu din întregul univers. Așadar, să căutăm voia lui Dumnezeu, să-I descoperim arătarea în cuvântările Lui și să ținem pasul cu urmele Lui! Dumnezeu este adevărul, calea și viața. Cuvintele și arătarea Lui există în același timp, iar firea și urmele Lui sunt deschise în permanență omenirii. Dragi frați și surori, sper că puteți să vedeți arătarea lui Dumnezeu în aceste cuvinte și să începeți să-I urmați pașii în timp ce vă îndreptați spre o nouă epocă și intrați în frumosul nou cer și pământ pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei care Îi așteaptă arătarea!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă”

6. Am citit multe din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Ele au autoritate și putere și sunt într-adevăr glasul lui Dumnezeu. Însă pastorii și prezbiterii spun că în Biblie scrie: „Mă minunez că vă întoarceți așa de curând de la Cel Care, prin harul lui Hristos, v-a chemat la o altă Evanghelie: nu este o alta, totuși; dar sunt unii care vă neliniștesc și care ar perverti Evanghelia lui Hristos. Însă, chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti o altă Evanghelie decât cea pe care v-am vestit-o, să fie blestemat!” (Galateni 1:6-8). Pe baza acestor cuvinte rostite de Pavel, pastorii și prezbiterii spun că credința noastră în Dumnezeu Atotputernic se abate de la numele Domnului Isus și de la calea Domnului Isus. Spun că noi credem în altă evanghelie și că acest lucru este apostazie, o trădare a Domnului. Deși simțim că ceea ce spun este greșit, nu putem spune cu siguranță în ce mod se înșală. Te rugăm să ai părtășie cu noi despre asta.

Răspuns:

Pe baza acestor cuvinte ale lui Pavel, pastorii și prezbiterii spun că a crede în Dumnezeu Atotputernic înseamnă a te îndepărta de numele Domnului Isus, a crede într-o altă Evanghelie, a-L trăda pe Domnul. Dar au interpretat ei corect cuvintele lui Pavel? După ce citesc Biblia, mulți nu caută adevărul și, neținând cont de contextul de atunci, impun reguli absolut orbește, în mod capricios și după bunul plac, ceea ce îi păcălește și îi induce în eroare cu ușurință pe oameni. Dacă pastorii și prezbiterii citează Biblia în afara contextului, le este ușor să semene confuzie în rândul celor care cercetează adevărata cale. De fapt, a existat un context pentru cuvintele lui Pavel: În Epoca Harului, exista o singură Evanghelie, cea a lucrării Domnului Isus de răscumpărare. Când oamenii răspândeau alte căi – Evanghelii diferite de Evanghelia Domnului Isus – acestea erau „o altă Evanghelie”, Evanghelii care îi înșelau pe oameni. Iar oamenii care au fost înșelați să urmeze o altă Evanghelie după ce au acceptat numele Domnului

Isus L-au trădat pe Domnul. Când Pavel a rostit aceste cuvinte, Dumnezeu încă nu făcuse lucrarea din zilele de pe urmă și nici nu existau persoane care să propovăduiască Evanghelia din zilele de pe urmă. Prin urmare, este clar că acea „altă Evanghelie" despre care vorbea Pavel cu siguranță nu era Evanghelia întoarcerii Domnului în zilele de pe urmă, ci acele evanghelii propovăduite de falșii hristoși care au apărut atunci când Domnul Isus a apărut și Își făcea lucrarea. Cu siguranță, orice studiu istoric al vremii ar dezvălui o astfel de situație. De fapt, Pavel nu a spus niciodată că propovăduirea Evangheliei Împărăției la întoarcerea Domnului este greșită, cu atât mai puțin a îndrăznit să spună că oamenii L-ar trăda pe Domnul dacă ar accepta Evanghelia zilelor de pe urmă a Domnului Isus întors – Dumnezeu Atotputernic. Cu toate acestea, pastorii și prezbiterii din lumea religioasă folosesc cuvintele lui Pavel adresate bisericilor din Epoca Harului pentru a condamna lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic. Prin aceasta, ei pur și simplu interpretează greșit Biblia și o citează în afara contextului, ceea ce este cu adevărat ridicol și absurd! În mod evident, pastorii și prezbiterii încearcă să-i înșele pe oameni, pentru a-i împiedica să caute și să cerceteze adevărata cale. Dacă ar fi așa cum spun ei, când Domnul Isus a venit pe pământ să lucreze, iar mulți dintre cei care credeau în Iahve au început să-L urmeze pe Domnul Isus după ce I-au văzut apariția și lucrarea și au acceptat mântuirea Domnului, oare acești oameni care L-au urmat pe Domnul Isus l-au trădat pe Iahve și au săvârșit o apostazie? În mod clar, ei nu îl trădau pe Iahve, ci mergeau pe urmele lui Dumnezeu – ei erau credincioși lui Dumnezeu. În schimb, cei care s-au agățat de lege cu încăpățânare și nu au acceptat mântuirea Domnului Isus, poate că păreau să protejeze numele lui Iahve, dar în ochii lui Dumnezeu ei s-au răzvrătit împotriva Lui și s-au împotrivit noii Sale lucrări; ei s-au conformat doar lucrării pe care Dumnezeu o făcuse în trecut, nu au urmat

pașii lui Dumnezeu și nu au acceptat și nu au ascultat cuvintele și lucrarea actuală a lui Dumnezeu – ei erau adevărații apostați, care au fost detestați și respinși de Dumnezeu.

Noi, cei care credem în Domnul, apreciem profund faptul că, deși credința noastră în Domnul înseamnă că păcatele noastre sunt iertate, trăim totuși în starea în care păcătuim ziua și ne mărturisim păcatele noaptea. Controlați de natura noastră satanică, ne dezvăluim adesea firile satanice, cum ar fi aroganța și îngâmfarea, strâmbătatea și înșelăciunea, egoismul și lipsa de noblețe; nu ne putem abține să mințim și să păcătuim, să ne răzvrătim și să ne împotrivim lui Dumnezeu, nu am scăpat de legăturile și cătușele păcatului. Cei care nu sunt sfinți nu se pot întâlni cu Domnul. Dumnezeu este sfânt, deci cum ar putea Dumnezeu să le permită să intre în Împărăția Sa celor care sunt plini de firile Satanei și care riscă să se răzvrătească împotriva Lui și să I se împotrivească? Și astfel, odată cu sosirea Epocii Împărăției din zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic duce la îndeplinire o etapă mai nouă, mai înaltă a lucrării, pe temelia lucrării Domnului Isus: lucrarea de judecare și curățire a omului în zilele de pe urmă. În această etapă a lucrării, Dumnezeu exprimă adevărul pentru a rezolva natura păcătoasă și firile corupte ale omului, permițându-i să fie curățit și mântuit de Dumnezeu o dată pentru totdeauna, aducându-l în Împărăția lui Dumnezeu. Astfel, se împlinesc profețiile din Biblie: „**Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi și vă va anunța lucrurile ce urmează să vină**” (Ioan 16:12-13). „**Pe cel ce Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă**” (Ioan 12:48). „**Căci este timpul să înceapă judecata chiar de la Casa lui Dumnezeu**” (1 Petru 4:17). Astfel, cei

care acceptă lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic nu Îl trădează pe Domnul Isus și nu săvârșesc apostazie. În schimb, ei aud glasul lui Dumnezeu și urmează pașii Mielului; doar astfel de oameni sunt fecioarele înțelepte, aceștia fiind cei care sunt ridicați înaintea lui Dumnezeu pentru a participa la ospățul Său.

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Pentru că omul crede în Dumnezeu, el trebuie să urmeze îndeaproape pașii lui Dumnezeu, gradual; el trebuie «să urmeze Mielul oriunde Acesta Se duce». Numai aceștia sunt oamenii care se află în căutarea căii adevărate, numai ei sunt cei care cunosc lucrarea Duhului Sfânt. Oamenii care respectă ca niște sclavi slovele și doctrinele sunt aceia care au fost alungați de lucrarea Duhului Sfânt. În fiecare perioadă de timp, Dumnezeu va începe o lucrare nouă și, în fiecare perioadă, va fi un nou început pentru om. Dacă omul se supune numai adevărurilor conform cărora «Iahve este Dumnezeu» și «Isus este Hristos», care sunt adevăruri ce se aplică numai epocilor respective, atunci omul nu va ține niciodată pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și va fi pentru totdeauna nevrednic de a câștiga lucrarea Duhului Sfânt. Indiferent de modalitatea în care lucrează Dumnezeu, omul o urmează fără cea mai mică umbră de îndoială, și o urmează îndeaproape. În acest fel, cum poate omul să fie alungat de Duhul Sfânt? Indiferent de ceea ce face Dumnezeu, atâta vreme cât omul este sigur că este lucrarea Duhului Sfânt și colaborează la lucrarea Duhului Sfânt fără vreo îndoială și încearcă să îndeplinească cerințele lui Dumnezeu, atunci cum ar putea să fie el pedepsit? Lucrarea lui Dumnezeu nu a încetat niciodată, pașii Săi nu s-au oprit niciodată și, înainte de încheierea lucrării Sale de gestionare, El a fost întotdeauna ocupat și nu Se oprește niciodată. Dar omul este diferit: câștigând doar o fărâmă din lucrarea Duhului Sfânt, el o tratează ca și**

cum aceasta nu se va schimba niciodată; după ce a câștigat puțină cunoaștere, nu continuă să urmeze pașii celei mai noi lucrări a lui Dumnezeu; după ce a văzut doar un pic din lucrarea lui Dumnezeu, el Îl decretează imediat pe Dumnezeu ca un chip cioplit anume și crede că Dumnezeu va rămâne mereu în această formă pe care o vede în fața lui, că este la fel ca în trecut și că așa va fi mereu și în viitor; după ce a câștigat doar o cunoaștere superficială, omul este atât de mândru încât uită de sine și începe să proclame din senin o fire și o ființă a lui Dumnezeu care pur și simplu nu există; și, după ce a devenit sigur de o singură etapă a lucrării Duhului Sfânt, indiferent de ce fel de persoană vestește lucrarea nouă a lui Dumnezeu, omul nu o acceptă. Aceștia sunt oameni care nu pot accepta lucrarea nouă a Duhului Sfânt; sunt prea conservatori și incapabili de a accepta lucruri noi. Astfel de oameni sunt aceia care cred în Dumnezeu, dar care Îl și resping pe Dumnezeu. Omul crede că israeliții au greșit «să creadă numai în Iahve și să nu creadă în Isus», totuși, majoritatea oamenilor joacă un rol în care ei «cred doar în Iahve și Îl resping pe Isus» și «tânjesc după întoarcerea lui Mesia, dar se opun lui Mesia care se numește Isus». Nu este de mirare, atunci, că oamenii încă trăiesc pe teritoriul Satanei după ce au acceptat o etapă din lucrarea Duhului Sfânt și încă nu primesc binecuvântările lui Dumnezeu. Nu este acesta rezultatul răzvrătirii omului?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului").

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic ne arată că Dumnezeu este mereu nou și niciodată vechi și că lucrarea Sa de mântuire a omenirii nu se oprește niciodată din a avansa. Dacă, în noua Epocă, încă ne agățăm de lucrarea trecută a lui Dumnezeu și refuzăm să acceptăm noua Sa lucrare, vom deveni foarte ușor cei care cred în Dumnezeu, dar I se împotrivesc, și

care sunt eliminați de lucrarea Duhului Sfânt. Cu secole în urmă, pentru că fariseii s-au agățat de lucrarea lui Dumnezeu în epoca Vechiului Testament, pentru că s-au împotrivit și au condamnat lucrarea Domnului Isus și L-au bătut în cuie pe cruce – un păcat odios – au fost întâmpinați cu blestemele și pedeapsa lui Dumnezeu. Așadar, cum ar trebui să abordăm acum lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu? Cu toții ar trebui să ne gândim cu atenție la acest lucru!

7. În Biblie scrie: „Căci Domnul Însuși Se va pogorî din cer la strigătul unei porunci, la vocea arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu: și cei morți întru Hristos vor învia mai întâi” (1 Tesaloniceni 4:16). Tu mărturisești că Domnul Isus S-a întors, dar nu am auzit strigătul sau vocea arhanghelului ori trâmbița lui Dumnezeu și nici nu am văzut sfinții morți ridicându-se iarăși. Deci cum se poate dovedi că Domnul S-a întors?

Răspuns:

Oare este corect să judecați dacă Domnul s-a întors sau nu pe baza cuvintelor din Biblie ale lui Pavel care spun: „Căci Domnul Însuși Se va pogorî din cer la strigătul unei porunci, la vocea arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu: și cei morți întru Hristos vor învia mai întâi” (1 Tesaloniceni 4:16). Este un adevăr clar că Biblia conține cuvintele lui Dumnezeu, cuvintele omului și chiar cuvintele diavolului Satana. Când vine vorba de întâmpinarea Domnului, de ce nu vă ghidați după cuvintele lui Dumnezeu, ci după cuvintele omului? Credeți că toate cuvintele omului sunt adevărul? Și că toate sunt în acord cu adevărul? Cuvintele la care faceți referire au fost rostite de Pavel. Pavel a fost om, nu a fost Dumnezeu, deci cum ar putea fi folosite cuvintele lui ca bază pentru a-L întâmpina pe Domnul? Numai cuvintele lui Dumnezeu pot oferi o bază pentru chestiuni care implică întoarcerea Domnului. Nicio bază nu este mai precisă decât profețiile rostite personal de Domnul Isus, deoarece numai cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul. Omul este lipsit de adevăr și, chiar și atunci când cuvintele sale sunt luminate și iluminate de Duhul Sfânt, ele nu sunt adevărul, cu atât mai puțin ar trebui să fie luate și respectate ca fiind adevărul. Așadar, ce a spus Domnul Isus despre întoarcerea Sa? Domnul Isus a spus: „**Dar despre ziua și ora aceea nu știe nimeni, nici îngerii cerurilor, (nici Fiul), ci numai Tatăl**” (Matei 24:36). Domnul Isus a spus acest

lucru cu absolută claritate și sinceritate. Nimeni nu știe când se va întoarce Domnul, nici măcar îngerii din ceruri sau însuși Fiul omului întrupat. Numai Tatăl – Duhul Sfânt – știe. Și așa stând lucrurile, în întâmpinarea Domnului, cel mai corect lucru pe care trebuie să-l facem este să căutăm și să investigăm bazându-ne doar pe cuvintele Domnului Isus. Niciuna dintre profețiile omului nu este exactă și cu atât mai puțin poate servi ca bază de vreun fel. Așadar, spun oare cuvintele Domnului Isus că El Se va întoarce cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu și că morții vor învia? Nu. Și astfel, concluzia voastră bazată pe cuvintele lui Pavel, că Domnul nu s-a întors pentru că aceste fenomene nu au avut loc, este complet ridicolă.

Întâmpinăm întoarcerea Domnului pe baza cuvintelor Domnului. Domnul a spus: „**Iată, Eu vin ca un hoț**” (Apocalipsa 16:15). „**Deci, fiți pregătiți și voi, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați!**” (Luca 12:40). „**Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi mânca cu el, și el cu Mine**” (Apocalipsa 3:20). „**Căci așa cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului la cealaltă, tot așa va fi și cu Fiul Omului (în ziua Sa)! Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație**” (Luca 17:24-25). Cuvintele Domnului sunt clare: El vine într-un moment neașteptat de către om și exprimă adevărul în circumstanțe necunoscute de către orice persoană sau înger, făcându-i pe aleșii lui Dumnezeu să audă glasul lui Dumnezeu. Atunci când aleșii lui Dumnezeu aud glasul lui Dumnezeu și Îl recunosc pe Domnul aceștia sunt ridicați înaintea tronului lui Dumnezeu. Acești oameni care sunt ridicați sunt cei care încep apoi să mărturisească faptul că Domnul s-a întors, că El a apărut și a început să lucreze, împlinind astfel profeția Domnului Isus: „**La miezul nopții a răsunat un strigăt: «Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!»**” (Matei

25:6). Este atât de simplu să întâmpinăm venirea Domnului. Ea se bazează în întregime pe profețiile Domnului Isus, iar acest lucru nu este câtuși de puțin greșit; nu este nevoie ca oamenii să se aștepte să audă un strigăt, glasul arhanghelului sau trâmbița lui Dumnezeu, sau să vadă morții înviind – toate acestea sunt ridicole. Există o singură bază pentru dovada întoarcerii Domnului, și anume să auzim glasul lui Dumnezeu, iar oamenii să vadă cum cuvintele exprimate de Dumnezeu sunt adevărul și glasul lui Dumnezeu – aceasta este cea mai bună dovadă. Dacă nu credeți asta, priviți cu ochii voștri toate cuvintele exprimate de Dumnezeu Atotputernic. Dacă recunoașteți că ele sunt glasul lui Dumnezeu și le acceptați, atunci sunteți fecioare înțelepte care au auzit glasul Domnului și l-au întâmpinat pe Domnul. Așa cum spune Dumnezeu Atotputernic: „**Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este forma întrupată a lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”). De

asemenea, puteți aștepta până când veți vedea faptul că Dumnezeu a desăvârșit un grup de oameni în biruitori și că fiecare dintre cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic s-a împlinit. Dar dacă veți aștepta până în acea zi pentru a-L accepta pe Dumnezeu Atotputernic, va fi prea târziu, iar Dumnezeu va fi apărut deja în mod fățiș.

8. Credem că pregătirea untdelemnului de către fecioarele înțelepte se referă la statornicia în rugăciune, în citirea Scripturilor și participarea la întruniri, la a lucra cu sârguință pentru Domnul și a aștepta cu vigilență întoarcerea Sa. Asta înseamnă să fii o fecioară înțeleaptă și, atunci când Domnul Se va întoarce, Îl vom întâmpina pe mire și vom participa la ospățul Mielului.

Versete din Biblie pentru referințe:

„La miezul nopții a răsunat un strigăt: «Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!» Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat și și-au pregătit lămpile. Cele nesăbuite le-au zis celor înțelepte: Dați-ne și nouă din untdelemnul vostru, pentru că ni se sting lămpile! Dar cele înțelepte au răspuns: Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă! Duceți-vă mai bine la cei ce vând untdelemn și cumpărați-vă! În timp ce ele se duceau să cumpere untdelemn, a venit mirele. Cele ce erau gata au intrat la nuntă împreună cu el, iar ușa a fost închisă” (Matei 25:6-10).

„Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi mânca cu el, și el cu Mine” (Apocalipsa 3:20).

„Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul!” (Apocalipsa 2:7).

„Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, iar ele Mă urmează” (Ioan 10:27).

„Ei Îl urmează pe Miel oriunde merge” (Apocalipsa 14:4).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Pentru că omul crede în Dumnezeu, el trebuie să urmeze îndeaproape pașii lui Dumnezeu, gradual; el trebuie „să urmeze Mielul oriunde Acesta Se duce”. Numai aceștia sunt oamenii care se află în căutarea căii adevărate, numai ei sunt cei care cunosc lucrarea Duhului Sfânt. Oamenii

care respectă ca niște sclavi slovele și doctrinele sunt aceia care au fost alungați de lucrarea Duhului Sfânt. În fiecare perioadă de timp, Dumnezeu va începe o lucrare nouă și, în fiecare perioadă, va fi un nou început pentru om. Dacă omul se supune numai adevărurilor conform cărora „Iahve este Dumnezeu" și „Isus este Hristos", care sunt adevăruri ce se aplică numai epocilor respective, atunci omul nu va ține niciodată pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și va fi pentru totdeauna nevrednic de a câștiga lucrarea Duhului Sfânt. Indiferent de modalitatea în care lucrează Dumnezeu, omul o urmează fără cea mai mică umbră de îndoială, și o urmează îndeaproape. În acest fel, cum poate omul să fie alungat de Duhul Sfânt? Indiferent de ceea ce face Dumnezeu, atâta vreme cât omul este sigur că este lucrarea Duhului Sfânt și colaborează la lucrarea Duhului Sfânt fără vreo îndoială și încearcă să îndeplinească cerințele lui Dumnezeu, atunci cum ar putea să fie el pedepsit? Lucrarea lui Dumnezeu nu a încetat niciodată, pașii Săi nu s-au oprit niciodată și, înainte de încheierea lucrării Sale de gestionare, El a fost întotdeauna ocupat și nu Se oprește niciodată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului"

Întrucât căutăm urmele lui Dumnezeu, se cuvine să căutăm voia lui Dumnezeu, cuvintele și cuvântările Lui deoarece, oriunde există noi cuvinte rostite de Dumnezeu, acolo este și glasul Lui și, oriunde se află urmele lui Dumnezeu, acolo sunt și faptele Lui. Oriunde este exprimarea lui Dumnezeu, acolo Se arată El și, oriunde Se arată Dumnezeu, acolo există adevărul, calea și viața. În căutarea urmelor lui Dumnezeu, ați ignorat cuvintele „Dumnezeu este adevărul, calea și viața". Prin urmare, mulți oameni, chiar și atunci când primesc adevărul, nu cred că au găsit urmele lui Dumnezeu și cu atât mai puțin recunosc arătarea lui Dumnezeu. Ce greșeală gravă! Arătarea lui Dumnezeu nu poate fi împăciuită cu noțiunile

omului și cu atât mai puțin poate Dumnezeu să Se arate la porunca omului. Dumnezeu Își face propriile alegeri și propriile planuri atunci când Își înfăptuiește lucrarea; mai mult, El are propriile Sale obiective și metode. Indiferent ce lucrare face, El nu are nevoie să discute despre aceasta cu oamenii sau să le ceară sfatul, cu atât mai puțin să anunțe fiecare persoană în parte despre lucrarea Lui. Aceasta este firea lui Dumnezeu, care, de altfel, ar trebui să fie recunoscută de toată lumea. Dacă doriți să fiți martori ai arătării lui Dumnezeu, să urmați pașii Lui, atunci trebuie mai întâi să vă îndepărtați de propriile noțiuni. Nu trebuie să-I ceri lui Dumnezeu să facă tot felul de lucruri, cu atât mai puțin ar trebui să-L constrângi și să-L limitezi la propriile tale noțiuni. În schimb, ar trebui să vă întrebați cum se cuvine să căutați urmele lui Dumnezeu, cum se cuvine să acceptați arătarea Lui și cum se cuvine să vă supuneți noii lucrări a lui Dumnezeu: asta ar trebui să facă omul. Întrucât omul nu este adevărul și nu deține adevărul, el ar trebui să caute, să accepte și să asculte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă”

Citate din predici și părtășii ca referință:

Întâmpinarea Domnului de către fecioarele înțelepte arată că înțelepciunea lor consta mai ales în recunoașterea glasului Domnului, înțelepciune pe care nu o aveau fecioarele nesăbuite. Este oare recunoașterea glasului Domnului o chestiune simplă? Dacă oamenii sunt plini de noțiuni și de închipuiri, ei vor fi îngrădiți și constrânși atunci când vor auzi glasul Domnului și vor fi predispuși să se îndoiască de glasul Său. Atunci când fecioarele înțelepte aud glasul Domnului, ele sunt capabile să lase deoparte noțiunile și închipuirile; nu au nicio îndoială că este vorba de Domnul care vorbește și, prin urmare, Îl întâmpină pe Domnul. Și astfel, cei care pot recunoaște glasul Domnului înțeleg lucrurile spirituale: sursa

acestui glas este clară pentru ei și pot vedea că Cel care vorbește este Duhul lui Dumnezeu. Acest lucru este suficient, iar noțiunile și închipuirile lor nu mai reprezintă o mare problemă. Între timp, fecioarele nesăbuite își privesc noțiunile și închipuirile drept bază pentru deciziile lor și le consideră ca fiind adevărul. Chiar dacă aud glasul Domnului, ele îl neagă, îl resping, și, prin urmare, pierd ocazia de a-L întâmpina pe Domnul. Aici eșuează fecioarele nesăbuite. Așadar, la ce se referă pregătirea untdelemnului de către fecioarele înțelepte? Se referă în primul rând la a asculta cu atenție glasul Domnului, fără a fi constrânse de noțiuni și închipuiri, și la a-L întâmpina și accepta pe Domnul fără niciun fel de îndoieli după ce se asigură că acesta este glasul Domnului – acesta este cel mai important lucru. În întâmpinarea Domnului, mulți oameni sunt constrânși de noțiuni religioase. Este ca și cum ar fi stabilit și constatat deja un model pentru întoarcerea Domnului și nu acordă nicio importanță niciunui lucru aflat în contradicție cu propriile noțiuni și închipuiri. Cât de nesăbuiți sunt oamenii de acest fel! Sunt mulți care au investigat adevărata cale, care au citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și recunosc că acestea reprezintă adevărul, dar care nu acceptă că această persoană este întruparea. Aceștia se comportă exact așa cum au procedat fariseii față de Domnul Isus – aceștia sunt cei mai nesăbuiți oameni dintre toți. Cei care, după ce citesc cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, recunosc că aceste cuvinte sunt adevărul, care sunt siguri că aceasta este apariția și lucrarea lui Dumnezeu și care acceptă că Dumnezeu Atotputernic este Mântuitorul sunt cei mai înțelepți dintre toți. Ce îi face pe aceștia înțelepți? În primul rând, ei sunt capabili să deslușească toate cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul și glasul lui Dumnezeu. În al doilea rând, odată ce au stabilit că aceste cuvinte ale lui Dumnezeu reprezintă adevărul și glasul lui Dumnezeu, ei sunt capabili să identifice ceea ce spune Satana drept zvonuri și cuvinte diavolești care-L

condamnă pe Dumnezeu și se opun Lui și neagă, în întregime, toate cuvintele care vin de la Satana și au încredere că numai Dumnezeu este adevărul. Acestea sunt cele mai înțelepte lucruri cu privire la fecioarele înțelepte. După ce L-au întâmpinat pe Domnul, niciuna dintre minciunile și invențiile Satanei nu le poate înșela; ele se încred doar în Dumnezeu și lasă de bunăvoie totul deoparte pentru a-L urma pe Dumnezeu, îndeplinind astfel în întregime cuvintele Domnului Isus: fecioarele înțelepte L-au întâmpinat pe Domnul, adică au fost ridicate înaintea tronului lui Dumnezeu.

– Părtășia celui de mai sus

II. Întrebări și răspunsuri despre întrupare

1. Mărturisești că Domnul Isus S-a întors și că a devenit trup pentru a-Și săvârși lucrarea. Cum este posibil acest lucru? Biblia spune: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer?! Acest Isus, Care a fost luat în cer de la voi, va veni în același fel în care L-ați văzut mergând spre cer” (Faptele Apostolilor 1:11). După ce Domnul Isus a terminat lucrarea de răstignire, S-a ridicat din morți și S-a arătat ucenicilor Săi. El a devenit un trup spiritual glorios și S-a ridicat la ceruri. Când Domnul Se va întoarce, ar trebui să ni Se arate tot ca un trup spiritual ridicat din morți. De ce spui că Dumnezeu trebuie să devină trup și să Se arate și să lucreze ca Fiul Omului în zilele de pe urmă?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Deci, fiți pregătiți și voi, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați!” (Luca 12:40).

„Căci așa cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului la cealaltă, tot așa va fi și cu Fiul Omului (în ziua Sa)! Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație” (Luca 17:24-25).

„Căci Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata I-a dat-o Fiului” (Ioan 5:22).

„Și I-a dat autoritate să facă judecată, pentru că este Fiul Omului” (Ioan 5:27).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Isus a spus că El va sosi precum plecase, dar știi adevărata semnificație a cuvintelor Sale? Se poate ca El să îi fi spus acestui grup al vostru? Tot ce știi este că El va sosi precum a plecat, stând pe un nor, dar știi exact cum Dumnezeu Însuși Își face lucrarea? Dacă ai fi cu adevărat în stare să vezi, atunci cum pot fi explicate cuvintele pe care le-a rostit Isus? El a spus:

„Când Fiul Omului va veni în zilele de pe urmă, El Însuși nu va ști, îngerii nu vor ști, mesagerii din cer nu vor ști și întreaga omenire nu va ști. Doar Tatăl va ști, adică, doar Duhul va ști". Nici măcar Fiul Omului Însuși nu știe, totuși, tu ești capabil să vezi și să știi? Dacă ai fi fost capabil să știi și să vezi cu proprii tăi ochi, nu ar fi fost aceste cuvinte rostite în van? Și ce a spus Isus la acea vreme? „Dar despre ziua și ora aceea nu știe nimeni, nici îngerii cerurilor, (nici Fiul), ci numai Tatăl. Așa cum a fost în zilele lui Noe, tot așa va fi și la venirea Fiului Omului. […] Prin urmare, fiți pregătiți și voi, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați!" Când vine acea zi, Fiul Omului Însuși nu o va ști. Fiul Omului se referă la trupul întrupat al lui Dumnezeu, o persoană normală și obișnuită. Nici chiar Însuși Fiul Omului nu știe, deci cum ai putea tu să știi? Isus a spus că El va sosi precum plecase. Nici chiar El Însuși nu știe când sosește, deci poate El să te anunțe dinainte? Ești în stare să Îi vezi sosirea? Nu este aceea o glumă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

Dumnezeu a devenit trup deoarece obiectul lucrării Sale nu este duhul lui Satana sau vreun lucru necorporal, ci omul, care este din trup și a fost corupt de Satana. Tocmai pentru că trupul omului a fost corupt, Dumnezeu a făcut omul trupesc obiectul lucrării Sale; în plus, deoarece omul este obiectul corupției, Dumnezeu l-a făcut pe om singurul obiect al lucrării Sale pe parcursul tuturor etapelor lucrării Sale de mântuire. Omul este o ființă muritoare, este din trup și sânge, iar Dumnezeu este Singurul care poate mântui omul. În acest fel, Dumnezeu trebuie să devină un trup care posedă aceleași atribute ca și omul pentru a-Și face lucrarea, astfel încât lucrarea Sa să poată obține efecte mai bune. Dumnezeu trebuie să devină trup pentru a-Și face lucrarea tocmai pentru că omul este din trup și este incapabil să învingă păcatul sau să se dezbrace pe sine de trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat"

Mântuirea omului de către Dumnezeu nu este făcută direct, folosind metoda și identitatea Duhului, deoarece Duhul Său nu poate fi nici atins, nici văzut de către om, și de care omul nici nu se poate apropia. Dacă El ar încerca să-l mântuiască pe om, în mod direct, folosind metoda Duhului, omul ar fi incapabil să primească mântuirea Lui. Dacă Dumnezeu nu ar îmbrăca forma exterioară a unui om creat, nu ar exista nicio cale ca omul să primească această mântuire. Căci omul nu are cum să se apropie de El, la fel cum nimeni nu a putut să se apropie de norul lui Iahve. Numai devenind o ființă umană creată, adică, doar prin punerea cuvântului Său în corpul trupesc ce urmează El să devină, poate El să lucreze personal cuvântul în toți cei care Îl urmează. Doar atunci poate omul, personal, să-I vadă și să-I audă cuvântul și, mai mult, să intre în stăpânirea cuvântului Său și, astfel, să ajungă să fie pe deplin mântuit. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat, niciun om în carne și oase nu ar fi fost capabil să primească o mântuire atât de mare și nici măcar o singură persoană nu ar fi fost mântuită. Dacă Duhul lui Dumnezeu ar lucra direct în mijlocul omenirii, întreaga umanitate ar fi lovită sau, altfel, fără nicio cale de a intra în contact cu Dumnezeu, ar fi complet luată în captivitate de Satana. Prima întrupare a fost pentru a răscumpăra omul din păcat, de a-l răscumpăra cu ajutorul trupului material al lui Isus, adică, El l-a mântuit pe om de pe cruce, dar corupta fire satanică tot a rămas în om. A doua întrupare nu mai este pentru a sluji ca o jertfă de păcat, ci, mai degrabă, pentru a mântui pe deplin pe cei care au fost răscumpărați din păcat. Acest lucru este făcut astfel încât cei care au fost iertați să poată fi eliberați de păcatele lor și făcuți pe deplin neprihăniți și, prin dobândirea unei firi schimbate, să se elibereze de influența întunericului Satanei și să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Doar în acest fel omul poate fi pe deplin sfânt. După ce Epoca Legii a ajuns la sfârșit și, începând cu Epoca Harului, Dumnezeu a inițiat lucrarea de

mântuire, care va continua până în zilele de pe urmă când, în judecarea și mustrarea rasei umane pentru răzvrătirea sa, El va purifica omenirea complet. Doar atunci Își va încheia Dumnezeu lucrarea de mântuire și Se va odihni. Prin urmare, în cele trei etape ale lucrării, doar de două ori Dumnezeu S-a întrupat pentru a-Și îndeplini lucrarea printre oameni. Acest lucru se datorează faptului că doar una dintre cele trei etape ale lucrării este pentru a-i ghida pe oameni în a-și conduce viața, în timp ce, celelalte două constă în lucrarea mântuirii. Doar întrupându-Se poate Dumnezeu să trăiască alături de om, să experimenteze suferința lumii și să trăiască într-un trup material normal. Doar în acest fel El poate să le dea oamenilor calea concretă de care ei, ca ființe create, au nevoie. Prin întruparea lui Dumnezeu omul primește mântuirea deplină de la Dumnezeu, și nu direct din Cer, ca răspuns la rugăciunile sale. Căci omul, fiind din carne și sânge, nu are cum să vadă Duhul lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să se apropie de Duhul Său. Omul poate intra în contact doar cu trupul omenesc al lui Dumnezeu și, doar cu ajutorul acestuia, omul este capabil să înțeleagă toate căile și toate adevărurile și să primească mântuirea deplină.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Singurul motiv pentru care Dumnezeul întrupat a venit în trup este datorită nevoilor omului corupt. Este datorită nevoilor omului, nu ale lui Dumnezeu, iar toate jertfele și suferințele Lui sunt de dragul omenirii și nu în folosul lui Dumnezeu Însuși. Nu există argumente pro și contra sau recompense pentru Dumnezeu; El nu va culege vreo recoltă viitoare, ci pe aceea care I-a fost datorată Lui la început. Tot ceea ce face și sacrifică El pentru omenire nu este astfel încât El să poată câștiga mari recompense, ci strict de dragul omenirii. Deși lucrarea lui Dumnezeu în trup implică multe piedici de neimaginat, efectele pe care ea le atinge în cele din urmă le depășesc cu mult pe cele ale lucrării făcute direct de către Duh. Lucrarea

trupului implică multe greutăți, iar trupul nu poate avea aceeași identitate mare ca și Duhul, El nu poate să împlinească aceleași fapte supranaturale ca Duhul, cu atât mai puțin poate El să aibă aceeași autoritate ca Duhul. Cu toate acestea, substanța lucrării făcute de acest trup obișnuit este mult superioară celei a lucrării făcute direct de către Duh, iar acest trup Însuși este răspunsul la nevoile întregii omeniri. Pentru aceia ce urmează a fi mântuiți, valoarea de utilizare a Duhului este cu mult inferioară celei a trupului: lucrarea Duhului este capabilă să acopere întregul univers, de-a curmezișul tuturor munților, râurilor, lacurilor și oceanelor, totuși, lucrarea trupului este legată mai eficient de fiecare persoană cu care El intră în contact. Mai mult, trupul lui Dumnezeu cu formă tangibilă poate fi mai bine înțeles și demn de încrederea omului și poate aprofunda mai departe cunoașterea omului despre Dumnezeu și poate lăsa asupra omului o impresie mai profundă a faptelor reale ale lui Dumnezeu. Lucrarea Duhului este învăluită în mister; este dificil de înțeles pentru ființele muritoare și chiar mai greu pentru ele s-o vadă și, astfel, ele se pot baza doar pe închipuiri goale. Lucrarea trupului este, totuși, normală și bazată pe realitate și posedată de înțelepciune bogată și este un fapt care poate fi văzut de ochiul fizic al omului; omul poate experimenta personal înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu și nu are deloc nevoie să-și folosească imaginația lui generoasă. Aceasta este precizia și valoarea reală a lucrării lui Dumnezeu în trup. Duhul poate doar face lucruri care sunt nevăzute pentru om și dificil pentru el de imaginat, de exemplu: luminarea Duhului, mișcarea Duhului și îndrumarea Duhului. Dar pentru omul care are minte, acestea nu oferă niciun înțeles clar. Ele furnizează doar o mișcare sau un înțeles larg și nu pot da o îndrumare prin cuvinte. Lucrarea lui Dumnezeu în trup este, totuși, foarte diferită: implică îndrumare precisă a cuvintelor, are voință clară și obiective clar cerute. Și, astfel, omul nu are nevoie să caute împrejur sau să-

și folosească imaginația, cu atât mai puțin să facă presupuneri. Aceasta este claritatea lucrării în trup și marea ei diferență față de lucrarea Duhului. Lucrarea Duhului este potrivită doar pentru o rază limitată și nu poate înlocui lucrarea trupului. Lucrarea trupului dă omului scopuri mult mai precise și necesare și o cunoaștere mult mai reală și mai valoroasă decât lucrarea Duhului. Lucrarea care este de cea mai mare valoare pentru omul corupt este aceea care oferă cuvinte exacte, scopuri clare de urmărit și care poate fi văzută și atinsă. Doar lucrarea realistă și îndrumarea în timp util sunt potrivite gusturilor omului și doar lucrarea reală poate salva omul de firea sa coruptă și depravată. Acest lucru poate fi realizat doar de către Dumnezeul întrupat; doar Dumnezeul întrupat poate salva omul de firea sa anterioară coruptă și depravată. Deși Duhul este substanța inerentă a lui Dumnezeu, o astfel de lucrare poate fi făcută doar de către trupul Său. Dacă Duhul ar lucra cu o singură mână, atunci nu ar fi posibil ca lucrarea Lui să fie eficientă – acesta este un adevăr simplu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Deși trupul întrupat al lui Dumnezeu este departe de a se potrivi cu identitatea și poziția lui Dumnezeu și îi pare omului că este nepotrivit cu statutul Său actual, acest trup, care nu posedă adevărata imagine a lui Dumnezeu sau adevărata identitate a lui Dumnezeu, poate face lucrarea pe care Duhul lui Dumnezeu nu o poate face în mod direct. Astfel este adevărata semnificație și valoare a întrupării lui Dumnezeu și această semnificație și valoare este cea pe care omul este incapabil să o aprecieze și să o recunoască. Deși toți oamenii privesc în sus către Duhul lui Dumnezeu și privesc în jos la trupul Lui, indiferent de modul în care ei văd sau gândesc, semnificația și valoarea reală a trupului le depășesc cu mult pe cele ale Duhului. Desigur că aceasta este doar cu privire la omenirea

coruptă. Pentru oricine care caută adevărul și râvnește după arătarea lui Dumnezeu, lucrarea Duhului poate doar să furnizeze mișcare sau inspirație și o senzație a extraordinarului care este inexplicabil și de neimaginat și o senzație că este măreață, transcendentă și admirabilă, dar, de asemenea, de neatins și de neobținut pentru toți. Omul și Duhul lui Dumnezeu se pot doar considera unul pe celălalt de departe, de parcă ar exista o distanță mare între ei și nu pot fi niciodată asemănători, ca și cum omul și Dumnezeu ar fi separați de o diviziune invizibilă. De fapt, aceasta este o iluzie dată omului de către Duh, deoarece Duhul și omul nu sunt de același fel și nu vor coexista niciodată în aceeași lume și pentru că Duhul nu posedă nimic de la om. Deci, omul nu are nevoie de Duh, pentru că Duhul nu poate face în mod direct lucrarea cea mai necesară omului. Lucrarea trupului îi oferă omului obiective reale de urmărit, cuvinte clare și un sentiment că El este real și normal, că El este umil și obișnuit. Deși omul se poate teme de El, pentru majoritatea oamenilor este ușor de relaționat cu El: omul Îi poate vedea fața și auzi vocea și nu trebuie să se uite la El de departe. Acest trup apare accesibil omului, nu îndepărtat sau de neînțeles, ci vizibil și tangibil, căci acest trup este în aceeași lume ca și omul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Pentru că cel care este judecat este omul, omul care este din trup și a fost corupt și nu este duhul Satanei cel care este judecat în mod direct, lucrarea judecății, prin urmare, nu se desfășoară în lumea spirituală, ci printre oameni. Nimeni nu este mai potrivit și mai calificat decât Dumnezeu în trup pentru lucrarea de a judeca corupția din trupul omului. Dacă judecata ar fi desfășurată direct de către Duhul lui Dumnezeu, atunci ea nu ar fi atotcuprinzătoare. În plus, o astfel de lucrare ar fi dificil de acceptat pentru om, pentru că Duhul nu poate să vină față în față cu omul și, din

acest motiv, efectele nu ar fi imediate, cu atât mai puțin ar fi putut omul să vadă mai clar firea de neofensat a lui Dumnezeu. Satana poate fi înfrânt în totalitate doar dacă Dumnezeu în trup judecă corupția omenirii. Fiind la fel ca omul posedat de umanitate normală, Dumnezeu în trup poate judeca direct nedreptatea omului; acesta este semnul sfințeniei Sale înnăscute și al caracterului Său extraordinar. Doar Dumnezeu este calificat să și Se află în poziția de a judeca omul, pentru că El este înzestrat cu adevăr și dreptate, și astfel El poate să judece omul. Cei care sunt fără adevăr și dreptate nu sunt demni să-i judece pe alții. Dacă această lucrare ar fi făcută de Duhul lui Dumnezeu, atunci nu ar însemna o victorie asupra Satanei. Duhul este în mod inerent mai înalt decât ființele muritoare, iar Duhul lui Dumnezeu este în mod inerent sfânt și triumfător asupra trupului. Dacă Duhul ar fi făcut această lucrare direct, El nu ar fi putut să judece toată neascultarea omului și nu ar putea dezvălui toată nedreptatea omului. Căci lucrarea de judecată se realizează, de asemenea, prin noțiunile omului despre Dumnezeu, și omul nu a avut niciodată noțiuni despre Duh și, astfel, Duhul este incapabil să dezvăluie mai bine nedreptatea omului, cu atât mai puțin să dezvăluie complet o astfel de nedreptate. Dumnezeul întrupat este dușmanul tuturor celor care nu Îl cunosc. Prin judecarea noțiunilor omului și a opoziției față de El, El face cunoscută toată neascultarea omenirii. Efectele lucrării Sale în trup sunt mai evidente decât cele ale lucrării Duhului. Și astfel, judecata întregii omeniri nu este desfășurată direct de către Duh, ci este lucrarea Dumnezeului întrupat. Dumnezeu în trup poate fi văzut și atins de om, iar Dumnezeu în trup poate cuceri complet omul. În relația sa cu Dumnezeu în trup, omul progresează de la opoziție la ascultare, de la persecuție la acceptare, de la noțiune la cunoaștere și de la respingere la iubire – acestea sunt efectele lucrării Dumnezeului întrupat. Omul este doar mântuit prin acceptarea judecății Sale, omul doar treptat ajunge să Îl cunoască pe El prin

cuvintele gurii Sale, este cucerit de El în timpul opoziției față de El și primește alimentarea cu viață de la El în timpul acceptării mustrării Sale. Toată lucrarea aceasta este lucrarea lui Dumnezeu în trup, și nu lucrarea lui Dumnezeu în identitatea Sa ca Duh.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Cel mai bun lucru despre lucrarea Sa în trup este că El poate lăsa cuvintele și îndemnurile exacte și voia Sa precisă pentru omenire celor care Îi urmează Lui, astfel încât, după aceea, urmașii Săi pot transmite cu mai multă precizie și mai concret toată lucrarea Sa în trup și voia Sa pentru întreaga omenire celor care acceptă această cale. Doar lucrarea lui Dumnezeu în trup printre oameni împlinește cu adevărat faptul că Dumnezeu există și trăiește împreună cu omul. Doar această lucrare îndeplinește dorința omului de a privi fața lui Dumnezeu, de a fi martor la lucrarea lui Dumnezeu și de a auzi cuvântul personal al lui Dumnezeu. Dumnezeul întrupat pune capăt epocii când doar spatele lui Iahve i-a apărut omenirii și, de asemenea, El încheie epoca credinței omenirii în Dumnezeul nedeslușit. În special, lucrarea ultimului Dumnezeu întrupat aduce întreaga omenire într-o epocă mai realistă, mai practică și mai frumoasă. El nu doar încheie epoca legii și a doctrinei, ci, mai important, El dezvăluie omenirii un Dumnezeu care este real și obișnuit, care este drept și sfânt, care descuie lucrarea planului de gestionare (planului mântuirii) și care demonstrează misterele și destinația omenirii, care a creat omenirea și pune capăt lucrării de gestionare și care a rămas ascuns timp de mii de ani. El aduce epoca nedeslușirii la un sfârșit complet, El încheie epoca în care întreaga omenire dorea să caute fața lui Dumnezeu, dar nu putea, El sfârșește epoca în care întreaga omenire a slujit Satanei și conduce întreaga omenire, până la capăt, într-o epocă complet nouă. Toate acestea sunt rezultatul lucrării lui

Dumnezeu în trup în locul Duhului lui Dumnezeu. Când Dumnezeu lucrează în trupul Lui, cei care Îl urmează nu mai caută și nu orbecăie după acele lucruri care par atât să existe, cât și să nu existe și încetează să ghicească voia Dumnezeului nedeslușit. Când Dumnezeu Își răspândește lucrarea în trup, cei care Îl urmează vor transfera lucrarea pe care El a făcut-o în trup tuturor religiilor și confesiunilor și vor comunica toate cuvintele Lui urechilor întregii omeniri. Tot ceea ce este auzit de către cei care primesc Evanghelia Sa vor fi faptele lucrării Lui, vor fi lucruri văzute și auzite personal de către om și vor fi fapte și nu zvonuri. Aceste fapte sunt dovada cu care El răspândește lucrarea și sunt, de asemenea, instrumentele pe care El le folosește pentru a răspândi lucrarea. Fără existența faptelor, Evanghelia Sa nu s-ar răspândi în toate țările și în toate locurile; fără fapte, ci doar cu închipuirile omului, El nu ar fi niciodată capabil să facă lucrarea de cucerire a întregului univers. Duhul este intangibil pentru om și nevăzut omului, iar lucrarea Duhului nu este capabilă să lase nicio altă dovadă sau fapte despre lucrarea lui Dumnezeu pentru om. Omul nu va vedea niciodată adevărata față a lui Dumnezeu, va crede mereu într-un Dumnezeu nedeslușit care nu există. Omul nu va vedea niciodată fața lui Dumnezeu, nici nu va auzi vreodată cuvinte rostite personal de către Dumnezeu. Închipuirile omului sunt, la urma urmei, goale, și nu pot înlocui chipul adevărat al lui Dumnezeu; firea inerentă a lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu Însuși nu pot fi întruchipate de om. Dumnezeul invizibil din cer și lucrarea Sa pot fi aduse pe pământ doar de Dumnezeu întrupat care înfăptuiește personal lucrarea Sa printre oameni. Acesta este modul ideal în care Dumnezeu să apară omului, în care omul Îl vede pe Dumnezeu și vine să cunoască adevărata față a lui Dumnezeu și acest lucru nu poate fi realizat de un Dumnezeu neîntrupat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Lucrarea lui Dumnezeu în trup trebuie făcută în trup. Dacă ar fi făcută direct de către Duhul lui Dumnezeu, nu ar produce efecte. Chiar dacă ar fi făcută de către Duh, lucrarea nu ar fi de nicio însemnătate și, în cele din urmă, ar fi neconvingătoare. Toate creaturile doresc să știe dacă lucrarea Creatorului are semnificație, ce reprezintă ea, ce se face pentru ea, dacă lucrarea lui Dumnezeu este plină de autoritate și înțelepciune și dacă este de cea mai mare valoare și însemnătate. Lucrarea pe care El o face este săvârșită pentru mântuirea întregii omeniri, de dragul înfrângerii Satanei și pentru a fi mărturie Lui Însuși printre toate lucrurile. Ca atare, lucrarea pe care El o face trebuie să fie de mare însemnătate. Trupul omului a fost corupt de Satana și orbit în cel mai puternic mod cu putință și vătămat profund. Cel mai fundamental motiv pentru care Dumnezeu lucrează personal în trup este că obiectul salvării Sale este omul, care este trup, și pentru că Satana folosește, de asemenea, trupul omului, pentru a perturba lucrarea lui Dumnezeu. Lupta cu Satana este, de fapt, lucrarea de a-l cuceri pe om și, în același timp, omul este și obiectul salvării lui Dumnezeu. În acest mod, lucrarea lui Dumnezeu întrupat este esențială. Satana a corupt trupul omului, iar omul a devenit întruchiparea Satanei și obiectul care trebuie învins de Dumnezeu. În acest mod, lucrarea de a lupta cu Satana și de a salva omenirea se desfășoară pe pământ, iar Dumnezeu trebuie să devină uman pentru a lupta cu Satana. Această lucrare are caracterul cel mai practic posibil. Când Dumnezeu lucrează în trup, El duce de fapt o luptă cu Satana în trup. Când El lucrează în trup, Își face lucrarea în domeniul spiritual și Își extinde toată lucrarea pe tărâmul spiritual real, pe pământ. Cel care este cucerit este omul, omul care este neascultător față de El și care este învins este întruchiparea Satanei (desigur, acesta este și el om), care este în vrăjmășie cu El, iar cel care este în cele din urmă mântuit este, de asemenea, om. În acest fel, este chiar mai necesar ca Dumnezeu să devină

un om care are învelișul exterior al unei creații, astfel încât El să poată duce o adevărată bătălie cu Satana, să cucerească omul care este neascultător față de El și înzestrat cu același înveliș exterior ca și El și, să salveze omul care este din același înveliș exterior ca El și a fost rănit de Satana. Dușmanul Său este omul, obiectul cuceririi sale este omul, iar obiectul mântuirii sale este omul, care a fost creat de El. Deci, El trebuie să devină om și, astfel, lucrarea Sa devine mult mai ușoară. El este capabil să învingă pe Satana și să cucerească omenirea și, în plus, este capabil să salveze omenirea. […] Acest trup este atât de important pentru omenire, pentru că El este om și, chiar mai mult, El este Dumnezeu, pentru că El poate face lucrarea pe care niciun om obișnuit cu trup nu o poate face și pentru că El poate mântui omul corupt care locuiește împreună cu El pe pământ. Deși El este identic cu omul, Dumnezeul întrupat este mai important pentru omenire decât orice persoană de valoare, căci El poate face lucrarea care nu poate fi făcută de către Duhul lui Dumnezeu, este mai capabil decât Duhul lui Dumnezeu să fie mărturie lui Dumnezeu Însuși și este mai capabil decât Duhul lui Dumnezeu să câștige pe deplin omenirea. Ca urmare, deși acest trup este normal și obișnuit, contribuția Lui la omenire și semnificația Lui față de existența omenirii Îl fac extrem de prețios, iar valoarea și semnificația reală a acestui trup este nemărginită pentru orice om. Deși acest trup nu îl poate distruge în mod direct pe Satana, El poate folosi lucrarea Sa pentru a cuceri omenirea, a-l învinge pe Satana și a-l face să se supună pe deplin stăpânirii Sale. Deoarece Dumnezeu este întrupat, El îl poate învinge pe Satana și poate mântui omenirea. El nu îl distruge în mod direct pe Satana, ci, în schimb, devine trup pentru a face lucrarea de cucerire a omenirii, care a fost coruptă de Satana. În felul acesta, El este mai în măsură să fie mărturie Lui Însuși în rândul creaturilor Sale și este mai în măsură să mântuiască omul corupt. Înfrângerea lui Satana de către Dumnezeu întrupat este o mărturie

mai mare și este mai convingătoare decât distrugerea directă a Satanei de către Duhul lui Dumnezeu. Dumnezeu în trup este mai în măsură să-l ajute pe om să-L cunoască pe Creator și este mai în măsură să fie mărturie Lui Însuși în rândul creaturilor Sale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

2. Cred în Domnul de mulți ani și am citit mult Biblia. De ce nu am citit nicio profeție privind întruparea Domnului ca Fiul Omului și înfăptuirea lucrării de judecată în zilele de pe urmă? Mărturisești că Domnul Isus S-a întors în trup, că este Dumnezeu Atotputernic și că săvârșește lucrarea de judecată a zilelor de pe urmă. Există vreo bază pentru acest lucru în Biblie?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Căci Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata I-a dat-o Fiului" (Ioan 5:22).

„Și I-a dat autoritate să facă judecată, pentru că este Fiul Omului" (Ioan 5:27).

„Iar dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec. Căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cel ce Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă" (Ioan 12:47-48).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Toți evreii citiseră Vechiul Testament și știau despre profeția lui Isaia că un prunc se va naște într-o iesle. De ce, atunci, în ciuda faptului că erau pe deplin conștienți de această profeție, tot L-au persecutat pe Isus? Nu a fost din cauza naturii lor răzvrătite și a faptului că ignorau lucrarea Duhului Sfânt? La vremea aceea, fariseii au crezut că lucrarea lui Isus era diferită de ceea ce ei știau despre copilul proorocit, iar oamenii de astăzi Îl resping pe Dumnezeu pentru că lucrarea lui Dumnezeu întrupat nu se conformează Bibliei. Nu este esența răzvrătirii lor față de Dumnezeu una și aceeași? Poți să accepți, fără îndoială, toată lucrarea Duhului Sfânt? Dacă este lucrarea Duhului Sfânt, atunci este drumul cel drept și ar trebui să îl accepți fără nici

cea mai mică îndoială; nu ar trebui să triezi și să alegi ce să accepți. Dacă dobândești mai mult discernământ cu privire la Dumnezeu și ești mai precaut față de El, atunci nu e indezirabil acest lucru? Nu trebuie să cauți o fundamentare suplimentară în Biblie; dacă este lucrarea Duhului Sfânt, atunci trebuie să o accepți, pentru că tu crezi în Dumnezeu ca să-L urmezi pe Dumnezeu și nu ar trebui să Îl investighezi. Nu ar trebui să cauți alte dovezi despre Mine pentru a arăta că Eu sunt Dumnezeul tău, ci ar trebui să discerni dacă îți sunt de folos – acesta este lucrul decisiv. Chiar dacă găsești multe dovezi incontestabile în Biblie, ele nu te pot aduce pe deplin înaintea Mea. Tu ești cel care trăiește în limitele Bibliei și nu înaintea Mea; Biblia nu te poate ajuta să Mă cunoști, nici nu îți poate adânci dragostea pentru Mine. Deși Biblia a profețit că se va naște un prunc, nimeni nu putea să înțeleagă asupra cui se va împlini profeția, pentru că omul nu a cunoscut lucrarea lui Dumnezeu și asta a făcut ca fariseii să se ridice împotriva lui Isus. Unii știu că lucrarea Mea este în interesul omului, dar ei continuă să creadă că Isus și cu Mine suntem două ființe complet separate, incompatibile. În vremea aceea, Isus doar le-a spus apostolilor o serie de predici în Epoca Harului, cum ar fi: cum să practice, cum să se adune, cum să ceară în rugăciune, cum să-i trateze pe alții și așa mai departe. Lucrarea pe care a realizat-o a fost cea a Epocii Harului și El a explicat numai modul în care ucenicii și cei care Îl urmau ar trebui să practice. El a făcut doar lucrarea Epocii Harului și niciuna din lucrările zilelor de pe urmă. Când Iahve a stabilit legea Vechiului Testament în Epoca Legii, de ce nu a făcut atunci lucrarea Epocii Harului? De ce nu a clarificat în prealabil lucrarea Epocii Harului? Acest lucru nu l-ar fi ajutat pe om să o accepte? El a profețit doar că un prunc se va naște și va veni la putere, dar nu a îndeplinit în prealabil lucrarea Epocii Harului. Lucrarea lui Dumnezeu din fiecare epocă are hotare clare; El face doar lucrarea epocii actuale și nu trece

niciodată la următoarea etapă de lucru în avans. Doar în acest fel, lucrarea Sa reprezentativă pentru fiecare epocă poate fi adusă la vedere. Isus a vorbit numai despre semnele din zilele de pe urmă, despre cum să fii răbdător și cum să fii mântuit, cum să te căiești și să mărturisești, precum și cum poți purta crucea și îndura suferința; niciodată nu a vorbit despre cum ar trebui omul din zilele de pe urmă să dobândească pătrunderea, nici despre cum ar trebui să încerce să mulțumească voia lui Dumnezeu. Ca atare, nu este ridicol să cauți în Biblie lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă? Ce poți vedea doar ținând Biblia strâns în mâinile tale? Fie că este vorba de un analist al Bibliei sau de un predicator, cine ar fi putut vedea în avans lucrarea de astăzi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?”

În timpul lui Isus, El i-a îndrumat pe evrei și pe toți cei care L-au urmat potrivit cu lucrarea Duhului Sfânt din El în acel timp. El nu a luat Biblia drept bază pentru ceea ce făcea El, ci a vorbit conform lucrării Lui; El nu a dat atenție celor spuse de Biblie, nici nu a căutat în aceasta o cale pentru a-i îndruma pe cei care-L urmau. Chiar de când Și-a început lucrarea, El a răspândit calea căinței – cuvânt care nu s-a menționat absolut deloc în profețiile Vechiului Testament. Nu numai că El nu a acționat conform Bibliei, ci chiar a deschis o nouă cale și a făcut o lucrare nouă. El nu S-a referit niciodată la Biblie când a ținut predici. În timpul Epocii Legii, nimeni nu reușise vreodată să facă minunile Lui, cele de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a alunga demoni. De asemenea, și lucrarea Lui, învățăturile Lui, autoritatea și puterea cuvintelor Sale au fost și ele dincolo de orice om în Epoca Legii. Isus a făcut pur și simplu această lucrare a Lui mai nouă și, chiar dacă mulți L-au condamnat cu ajutorul Bibliei – ba chiar au folosit Vechiul Testament pentru a-L răstigni – lucrarea Lui a depășit Vechiul

Testament; dacă lucrurile nu ar fi stat așa, de ce L-au răstignit oamenii? Oare nu pentru că în Vechiul Testament nu se spunea nimic despre învățăturile Lui și despre capacitatea Lui de a-i vindeca pe bolnavi și de a alunga demoni? Lucrarea Lui a fost făcută întru deschiderea unei căi noi, nu a fost o căutare intenționată a unui pretext de a combate Biblia sau de a face în mod deliberat ca Vechiul Testament să fie inutil. El a venit pur și simplu pentru a-Și împlini lucrarea, pentru a aduce noua lucrare celor care tânjeau după El și Îl căutau. El nu a venit pentru a explica Vechiul Testament sau pentru a-i confirma lucrarea. Lucrarea Lui nu a fost ca să permită Epocii Legii să continue să se dezvolte, fiindcă lucrarea Lui nu a ținut seama de faptul că avea sau nu Biblia ca bază; Isus pur și simplu a venit să facă lucrarea pe care El trebuia s-o facă. Astfel, El nu a explicat profețiile Vechiului Testament, nici nu a lucrat după cuvintele din Epoca Legii Vechiului Testament. El a ignorat ceea ce a spus Vechiul Testament, nu L-a interesat dacă acesta era în acord cu lucrarea Lui sau nu, nici de ceea ce știau alții despre lucrarea Lui sau de felul în care ei o condamnau. El a continuat pur și simplu să facă lucrarea pe care trebuia s-o facă, chiar dacă mulți oameni au folosit prevestirea proorocilor din Vechiul Testament ca să-L condamne. În fața oamenilor, lucrarea Lui părea să nu aibă bază și o mare parte din aceasta nu se conforma deloc cu relatările din Vechiul Testament. Nu a fost greșeala omului? Oare doctrina trebuie aplicată lucrării lui Dumnezeu? Și trebuie lucrarea lui Dumnezeu să corespundă cu prevestirea proorocilor? În definitiv, ce este mai important: Dumnezeu sau Biblia? De ce trebuie Dumnezeu să lucreze conform Bibliei? Oare să fie faptul că Dumnezeu nu are dreptul să depășească Biblia? Oare Dumnezeu nu poate să Se îndepărteze de Biblie și să facă alte lucrări? De ce Isus și discipolii Lui nu au respectat sabatul? Dacă Isus ar fi trebuit să practice având în vedere Sabatul și după poruncile din Vechiul Testament, de ce nu l-a ținut

după venirea Lui, ci a spălat picioare, a acoperit capete, a frânt pâine și a băut vin? Oare nu sunt toate acestea absente din poruncile Vechiului Testament? Dacă Isus a cinstit Vechiul Testament, de ce a încălcat El aceste doctrine? Ar trebui să știi ce a fost mai întâi, dacă a fost Dumnezeu sau Biblia! Dat fiind că era Domnul sabatului, nu putea El să fie și Domnul Bibliei?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl nesocotesc oamenii

pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Dacă oamenii rămân blocați în Epoca Harului, atunci nu vor fi niciodată eliberați de firea lor stricată, și cu atât mai puțin vor cunoaște firea inerentă a lui Dumnezeu. Dacă oamenii trăiesc mereu în mijlocul unei abundențe de har, dar nu au calea vieții care le permite să Îl cunoască pe Dumnezeu sau să-L mulțumească, atunci ei nu Îl vor câștiga niciodată cu adevărat în credința lor în El. Acest tip de credință e de-a dreptul deplorabil. După ce vei fi terminat de citit această carte, după ce vei fi trăit fiecare

etapă a lucrării lui Dumnezeu întrupat în Epoca Împărăției, vei simți că dorințele pe care le-ai avut ani la rând s-au realizat în sfârșit. Vei simți că doar acum L-ai văzut pe Dumnezeu față în față; doar acum I-ai zărit înfățișarea, I-ai auzit cuvântările personale, ai apreciat înțelepciunea lucrării Lui și ai simțit cu adevărat cât de real și atotputernic este El. Vei simți că ai câștigat multe lucruri pe care oamenii din vremurile trecute nici nu le-au văzut, nici nu le-au avut vreodată. În clipa aceea, vei ști clar ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și ce înseamnă să te conformezi voii lui Dumnezeu. Bineînțeles, dacă te agăți de părerile din trecut și respingi sau negi faptul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, atunci vei rămâne cu mâna goală, fără a obține nimic și, în cele din urmă, vei fi declarat vinovat de a I te împotrivi lui Dumnezeu. Cei care sunt capabili să asculte adevărul și să se supună lucrării lui Dumnezeu vor fi revendicați sub numele celui de-al doilea Dumnezeu întrupat – Atotputernicul. Ei vor putea accepta îndrumarea personală a lui Dumnezeu, dobândind adevăruri din ce în ce mai înalte, precum și viață adevărată. Vor vedea viziunea ce nu a fost văzută vreodată de oamenii din trecut: „M-am întors să văd ce glas vorbea cu mine; și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur, iar printre sfeșnice, pe «Cineva Care era ca un fiu al omului». Era îmbrăcat într-o mantie care-I ajungea până la picioare și era încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Îi erau albe ca lâna albă sau ca zăpada, ochii Îi erau ca flacăra focului, picioarele Îi erau ca bronzul încins, ars în cuptor, iar glasul Îi era asemenea vuietului unor ape mari. În mâna dreaptă avea șapte stele, și din gură Îi ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri. Fața Lui era ca soarele atunci când strălucește în toată puterea lui” (Apocalipsa 1:12-16). Viziunea aceasta este expresia întregii firi a lui Dumnezeu, iar expresia întregii Sale firi este și expresia lucrării lui Dumnezeu în întruparea Sa prezentă. În torenții mustrărilor și ai judecăților, Fiul Omului Își exprimă firea inerentă

prin intermediul cuvântărilor, permițându-le tuturor celor care Îi acceptă pedeapsa și judecata să vadă adevăratul chip al Fiului Omului, care este o descriere fidelă a chipului Fiului Omului văzut de Ioan. (Bineînțeles, toate acestea vor fi invizibile pentru cei care nu acceptă lucrarea lui Dumnezeu în Epoca Împărăției.) Adevăratul chip al lui Dumnezeu nu poate fi pe deplin descris folosind limbajul omenesc, așa că Dumnezeu folosește mijloace prin care Își exprimă firea inerentă pentru a-i arăta omului adevăratul Său chip. Ceea ce înseamnă că toți cei care au apreciat firea inerentă a Fiului Omului au văzut adevărata față a Fiului Omului, căci Dumnezeu este prea măreț și nu poate fi descris pe deplin folosind limbajul uman. Odată ce omul a experimentat fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu în Epoca Împărăției, atunci va ști adevăratul înțeles al cuvintelor lui Ioan când a vorbit despre Fiul Omului printre sfeșnice: „Capul și părul Îi erau albe ca lâna albă sau ca zăpada, ochii Îi erau ca flacăra focului, picioarele Îi erau ca bronzul încins, ars în cuptor, iar glasul Îi era asemenea vuietului unor ape mari. În mâna dreaptă avea șapte stele, și din gură Îi ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri. Fața Lui era ca soarele atunci când strălucește în toată puterea lui.” În acea clipă, vei ști fără nicio îndoială că acest trup obișnuit care a spus atât de multe este într-adevăr al doilea Dumnezeu întrupat. Mai mult, vei simți cu adevărat cât ești de binecuvântat și te vei simți cel mai norocos. Ești dornic să primești această binecuvântare?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

3. Cred în Domnul Isus de mulți ani și, chiar dacă sunt conștient că Domnul Isus este Dumnezeu devenit trup, nu înțeleg pe deplin adevărul întrupării. Dacă, atunci când Se întoarce Domnul, Se arată într-adevăr așa cum a făcut Domnul Isus, lucrând ca Fiul Omului, atunci ne va fi imposibil să-L recunoaștem sau să-I întâmpinăm sosirea. Simt că întruparea este un mister și că doar o mână de oameni înțeleg adevărul întrupării. Te rog să ai părtășie cu mine despre ce anume este întruparea.

Versete din Biblie pentru referințe:

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:1).

„Și Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi, iar noi am privit slava Lui, o slavă ca a Singurului născut din Tatăl, plin de har și de adevăr” (Ioan 1:14).

„Și fără îndoială, mare este taina evlaviei. «Cel Ce a fost arătat în trup, a fost dovedit drept prin Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost predicat printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost luat în slavă»” (1 Timotei 3:16).

„Isus i-a răspuns: Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Dacă M-ați cunoscut pe Mine, Îl veți cunoaște și pe Tatăl Meu. Și de acum Îl cunoașteți și L-ați văzut” (Ioan 14:6-7).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

„Întruparea” este arătarea lui Dumnezeu în trup; Dumnezeu lucrează în rândul omenirii create în chipul trupului. Deci, pentru ca Dumnezeu să fie întrupat, trebuie să fie mai întâi trup, trup cu umanitate normală; aceasta este cea mai importantă condiție prealabilă. De fapt, implicația întrupării lui Dumnezeu este aceea că Dumnezeu trăiește și lucrează în trup, că Dumnezeu în esența Sa devine trup, devine om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Dumnezeul întrupat este numit Hristos, iar Hristos este trupul îmbrăcat de Duhul lui Dumnezeu. Acest trup este diferit de orice om care este din carne. Această diferență se datorează faptului că Hristos nu este din carne și oase; El este întruparea Duhului. El are atât o umanitate normală, cât și o divinitate completă. Divinitatea Lui nu este stăpânită de niciun om. Umanitatea Sa normală susține toate activitățile Sale normale în trup, în timp ce divinitatea Sa desfășoară lucrarea lui Dumnezeu Însuși.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este ascultare față de voința Tatălui ceresc”

Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este forma întrupată a lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Umanitatea Lui există de dragul esenței Sale trupești; nu poate exista niciun trup fără umanitate, iar o persoană fără umanitate nu este o ființă umană. În felul acesta, umanitatea trupului lui Dumnezeu este o proprietate intrinsecă a corpului întrupat al lui Dumnezeu. Să spui că „atunci când Dumnezeu devine trup, El este în întregime divin și nu este deloc uman" este o blasfemie, deoarece această afirmație pur și simlu nu există și încalcă principiul întrupării. Chiar și după ce El începe să realizeze lucrarea Sa de slujire, El tot trăiește în divinitatea Lui cu un înveliș exterior uman atunci când Își face lucrarea; este doar faptul că, în acel moment, umanitatea Lui servește unicul scop de a permite divinității Lui să efectueze lucrarea în trupul normal. Așadar, agentul lucrării este divinitatea care locuiește în umanitatea Sa. Divinitatea Sa, nu umanitatea Sa, este cea care lucrează, totuși, această divinitate e ascunsă în umanitatea Sa; în esență, lucrarea Lui este făcută prin divinitatea Sa completă, nu prin umanitatea Sa. Dar cel care efectuează lucrarea este trupul Său. S-ar putea spune că El este un om și, de asemenea, este Dumnezeu, pentru că Dumnezeu devine un Dumnezeu care trăiește în trup, cu un înveliș uman și o esență umană, dar, de asemenea esența lui Dumnezeu. Pentru că El este un om cu esența lui Dumnezeu, El este mai presus de toți oamenii creați, mai presus de orice om care poate efectua lucrarea lui Dumnezeu. Și astfel, printre toți cei cu un înveliș uman ca al Lui, printre toți cei care posedă umanitate, doar El Însuși este Dumnezeul întrupat – toți ceilalți sunt oameni creați. Chiar dacă ei toți au umanitate, oamenii creați nu au nimic altceva decât umanitate, în timp ce Dumnezeu întrupat este diferit: în trupul Lui, El nu are numai umanitate, dar, mai important, are divinitate. Umanitatea Lui poate fi văzută în aspectul exterior al trupului Său și în viața Sa de zi cu zi, dar divinitatea Lui este dificil de perceput. Pentru că divinitatea Lui este exprimată numai atunci când El are umanitate și nu este atât de supranaturală pe cât își

imaginează oamenii că este, este extrem de dificil de văzut de către oameni. Chiar și astăzi, oamenilor le este extrem de dificil să înțeleagă adevărata esență a Dumnezeului întrupat. Chiar și după ce am vorbit despre aceasta atât de mult, Mă aștept să fie încă o taină pentru majoritatea dintre voi. De fapt, această problemă este foarte simplă: din moment ce Dumnezeu devine trup, esența Lui este o combinație de umanitate și divinitate. Această combinație se numește Dumnezeu Însuși, Dumnezeu Însuși pe pământ.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Semnificația întrupării este aceea că un om obișnuit, normal, efectuează lucrarea lui Dumnezeu Însuși; și anume, că Dumnezeu efectuează lucrarea Sa divină în umanitate și, astfel, îl înfrânge pe Satana. Întrupare înseamnă că Duhul lui Dumnezeu devine un trup, adică, Dumnezeu devine trup; lucrarea pe care o face trupul este lucrarea Duhului, care este îndeplinită în trup, exprimată prin trup. Nimeni, cu excepția trupului lui Dumnezeu, nu poate îndeplini lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat; adică, numai trupul întrupat al lui Dumnezeu, această umanitate normală – și nimeni altcineva – nu poate exprima lucrarea divină. Dacă, în timpul primei Sale veniri, Dumnezeu nu ar fi avut umanitate normală înainte de vârsta de douăzeci și nouă de ani – dacă de îndată ce El S-a născut, putea face minuni, dacă de îndată ce El a învățat să vorbească, a putut vorbi limba cerului, dacă din momentul în care El a pășit pentru prima oară pe pământ, putea înțelege toate problemele lumești, putea deslușî gândurile și intențiile fiecărei persoane – o asemenea persoană nu ar fi putut fi numită un om normal, iar un asemenea trup nu ar fi putut fi numit trup omenesc. Dacă acesta ar fi fost cazul lui Hristos, atunci sensul și esența întrupării lui Dumnezeu s-ar pierde. Faptul că El are umanitate normală dovedește că El este Dumnezeu întrupat; faptul că El trece printr-un proces de creștere umană normală demonstrează în continuare că El este un trup

normal; și, în plus, lucrarea Sa este o dovadă suficientă că El este Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu, devenit trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Umanitatea lui Dumnezeu întrupat există pentru a menține lucrarea divină normală în trup; gândirea Sa umană normală susține umanitatea Sa normală și toate activitățile Sale trupești normale. S-ar putea spune că gândirea Sa umană normală există pentru a susține întreaga lucrare a lui Dumnezeu în trup. Dacă acest trup nu ar poseda o minte umană normală, atunci Dumnezeu nu ar putea lucra în trup și ceea ce El este nevoie să facă în trup nu ar putea fi niciodată realizat. Deși Dumnezeul întrupat posedă o minte umană normală, lucrarea Sa nu este alterată de gândul uman; El întreprinde lucrarea umanității cu o minte normală, cu condiția preliminară de a avea umanitatea cu o minte, nu prin exercițiul gândirii umane normale. Indiferent cât de măreațe sunt gândurile trupului Său, lucrarea Sa nu este întinată de logică sau gândire. Cu alte cuvinte, lucrarea Sa nu este concepută de mintea trupului Său, ci este o expresie directă a lucrării divine în umanitatea Sa. Toată lucrarea Sa este lucrarea de slujire pe care trebuie ca El s-o îndeplinească și nimic din aceasta nu este conceput de creierul Său. De exemplu, vindecarea bolnavilor, scoaterea demonilor și răstignirea n-au fost produse ale minții Sale umane, și n-ar fi putut fi efectuate de niciun om cu o minte umană. De asemenea, lucrarea de cucerire de astăzi este o lucrare de slujire care trebuie să fie efectuată de către Dumnezeul întrupat, dar nu este lucrarea unei voințe umane, este lucrarea pe care divinitatea Sa ar trebui s-o facă, lucrare de care niciun om în trup nu este capabil. Astfel că Dumnezeul întrupat trebuie să aibă o minte umană normală, trebuie să posede umanitate normală, pentru că El trebuie să efectueze lucrarea Sa în cadrul umanității cu o minte normală. Aceasta este esența lucrării Dumnezeului întrupat, însăși esența Dumnezeului întrupat.

Înainte ca Isus să efectueze lucrarea, El a trăit doar în umanitatea Sa normală. Nimeni nu putea spune că El era Dumnezeu, nimeni nu a aflat că El era Dumnezeul întrupat; oamenii L-au cunoscut doar ca pe un om complet obișnuit. Umanitatea Lui cu totul obișnuită, normală, a fost dovada că Dumnezeu S-a întrupat în trup și că Epoca Harului a fost epoca lucrării Dumnezeului întrupat, nu epoca lucrării Duhului. A fost dovada că Duhul lui Dumnezeu a fost realizat complet în trup, că, în epoca întrupării lui Dumnezeu, trupul Lui ar efectua întreaga lucrare a Duhului. Hristos cu umanitate normală este un trup în care Duhul este realizat, și care are umanitate normală, rațiune normală și gândire umană. „A fi realizat" înseamnă Dumnezeu ce devine om, Duhul ce devine trup; în termeni mai simpli, este atunci când Dumnezeu Însuși locuiește într-un trup cu umanitate normală și prin acesta Își exprimă lucrarea Sa divină – aceasta este ceea ce înseamnă a fi realizat sau întrupat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu"

4. Potrivit celor scrise în Biblie, Domnul Isus este Hristos devenit trup, este Fiul lui Dumnezeu. Tu mărturisești însă că Hristos întrupat este apariția lui Dumnezeu, este Dumnezeu Însuși. Dacă Domnul Isus este Dumnezeu Însuși, cum Se poate ruga Domnul Isus la Tatăl Său atunci când Se roagă? Hristos întrupat este Fiul lui Dumnezeu sau Dumnezeu Însuși?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Isus i-a răspuns: Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Dacă M-ați cunoscut pe Mine, Îl veți cunoaște și pe Tatăl Meu. Și de acum Îl cunoașteți și L-ați văzut. Filip I-a zis: Doamne, arată-ni-L pe Tatăl și ne este de ajuns! Isus i-a răspuns: De atâta timp sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filip? Cel ce M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl. Cum de spui: «Arată-ni-L pe Tatăl!»?! Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun nu le spun de la Mine, ci Tatăl, Care locuiește în Mine, Își face lucrările Lui. Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine! Dacă nu, credeți măcar datorită lucrărilor înseși!” (Ioan 14:6-11).

„Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Când Isus L-a numit pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată, în timp ce S-a rugat, acest lucru a fost făcut doar din perspectiva unui om creat, doar pentru că Duhul lui Dumnezeu Și-a asumat un trup obișnuit și normal și a avut acoperământul exterior al unei ființe create. Chiar dacă în El era Duhul lui Dumnezeu, aspectul Său exterior era încă acela al unui om normal; cu alte cuvinte, El devenise „Fiul Omului”, despre care au vorbit toți oamenii, inclusiv Isus Însuși. Dat fiind că El este numit Fiul omului, El este o persoană (fie ea bărbat sau femeie, în orice caz, una cu învelișul exterior al unei ființe umane) născută într-o familie normală de oameni

obișnuiți. Prin urmare, pentru Isus să-L numească pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată a fost la fel ca pentru voi când L-ați numit pe El la început Tată; El a făcut acest lucru din perspectiva unui om creat. Vă mai amintiți rugăciunea Tatăl nostru pe care Isus v-a învățat să o memorați? „Tatăl nostru din ceruri…" El le-a cerut tuturor oamenilor să-L numească pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată. Și din moment ce și El, de asemenea, L-a numit Tată, El a făcut acest lucru din perspectiva unuia care se află pe picior de egalitate cu voi toți. Din moment ce L-ați numit pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată, Isus S-a văzut pe Sine ca fiind pe picior de egalitate cu voi și ca un om pe pământ ales de Dumnezeu (adică Fiul lui Dumnezeu). Dacă Îl numiți pe Dumnezeu Tată, nu este aceasta pentru că voi sunteți ființe create? Oricât de mare ar fi autoritatea lui Isus pe pământ, înainte de răstignire, El a fost numai un Fiu al omului, guvernat de Duhul Sfânt (adică Dumnezeu) și una dintre ființele create ale pământului, pentru că El încă trebuia să-Și finalizeze lucrarea Sa. Prin urmare, a-L numi pe Dumnezeu din ceruri Tată, a însemnat doar umilința și ascultarea Lui. Adresarea Sa către Dumnezeu (adică Duhul din ceruri) într-o asemenea manieră, nu dovedește totuși că El a fost Fiul Duhului lui Dumnezeu din ceruri. Mai degrabă, se poate spune pur și simplu că perspectiva Lui a fost diferită, nu că El a fost o persoană diferită. Existența unor persoane distincte este o aberație! Înainte de răstignirea Sa, Isus a fost un Fiu al omului legat de limitările trupului și El nu a posedat complet autoritatea Duhului. De aceea El nu putea decât să caute voia lui Dumnezeu Tatăl din perspectiva unei ființe create. Așa cum El S-a rugat de trei ori în Ghetsimani: „Nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu". Înainte de a fi pus pe cruce, El a fost doar Regele Evreilor; El a fost Hristos, Fiul Omului, și nu un trup de slavă. De aceea, din punctul de vedere al unei ființe create, El L-a numit pe Dumnezeu Tată. Acum, nu poți spune că toți cei care Îl numesc

pe Dumnezeu Tată sunt Fiul. Dacă ar fi așa, atunci nu ați fi devenit toți Fiul odată ce Isus v-a învățat Rugăciunea „Tatăl nostru”? Dacă încă nu sunteți convinși, atunci spuneți-Mi, cine este Cel pe care-L numiți Tată? Dacă vă referiți la Isus, atunci cine este pentru voi Tatăl Lui? După ce Isus a plecat, nu a mai existat această idee a Tatălui și Fiului. Această idee a fost potrivită doar pentru anii în care Isus a devenit trup; în toate celelalte împrejurări, atunci când Îl numiți Tată pe Dumnezeu, relația este cea dintre Domnul creației și o ființă creată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Oare există Treimea?”

Mai sunt alții care spun: „Nu a spus Dumnezeu în mod expres că Isus era Fiul Lui iubit?” Isus este Fiul iubit al lui Dumnezeu, în care Își găsește plăcerea – acest lucru a fost cu siguranță spus de Dumnezeu Însuși. Acesta a fost Dumnezeu purtându-Și mărturie Lui Însuși, dar doar dintr-o perspectivă diferită, aceea a Duhului din ceruri purtând mărturie propriei Sale întrupări. Isus este întruparea Lui, nu Fiul Său din ceruri. Înțelegi? Nu indică vorbele lui Isus, „Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine”, faptul că Ei sunt un singur Duh? Și oare nu din cauza întrupării au fost Ei separați între cer și pământ? În realitate, Ei sunt încă unul; indiferent de situație, este pur și simplu vorba de Dumnezeu purtându-Și mărturie Lui Însuși. Datorită schimbării veacurilor, a cerințelor lucrării și a diferitelor etape ale planului Său de gestionare, apelativul pe care omul i-L dă, de asemenea diferă. Când a venit să ducă la îndeplinire prima etapă a lucrării, El putea fi numit doar Iahve, care e păstorul israeliților. În a doua etapă, Dumnezeul întrupat putea fi numit doar Domn și Hristos. Dar la acel moment, Duhul din ceruri a afirmat doar că El era Fiul preaiubit al lui Dumnezeu și nu a făcut nici o mențiune despre faptul că El este singurul Fiu al lui Dumnezeu. Acest lucru pur și simplu nu s-a întâmplat. Cum ar putea Dumnezeu să aibă un singur copil? Atunci Dumnezeu nu ar fi devenit om? Pentru că El era întruparea,

El a fost numit Fiul iubit al lui Dumnezeu și, din aceasta a rezultat relația dintre Tată și Fiu. Era pur și simplu din cauza separării dintre cer și pământ. Isus S-a rugat din perspectiva trupului. De vreme ce a îmbrăcat un trup al unei umanități atât de normale, El, din perspectiva trupului, a spus: „Învelișul Meu exterior este cel al unei ființe create. De vreme ce am îmbrăcat un trup pentru a veni pe acest pământ, acum sunt la o distanță foarte, foarte mare de Cer". Din acest motiv, El nu putea să Se roage lui Dumnezeu Tatăl, decât din perspectiva trupului. Era datoria Lui și cu aceasta ar fi trebuit să fie înzestrat Duhul întrupat al lui Dumnezeu. Nu se poate spune că El nu era Dumnezeu doar pentru că Se ruga Tatălui din perspectiva trupului. Deși El era numit Fiul preaiubit al lui Dumnezeu, El încă era Însuși Dumnezeu, căci El nu era decât întruparea Duhului, iar esența Lui era, încă, Duhul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Oare există Treimea?"

Dumnezeul întrupat este numit Hristos, iar Hristos este trupul îmbrăcat de Duhul lui Dumnezeu. Acest trup este diferit de orice om care este din carne. Această diferență se datorează faptului că Hristos nu este din carne și oase; El este întruparea Duhului. El are atât o umanitate normală, cât și o divinitate completă. Divinitatea Lui nu este stăpânită de niciun om. Umanitatea Sa normală susține toate activitățile Sale normale în trup, în timp ce divinitatea Sa desfășoară lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Fie umanitatea sau divinitatea Sa, ambele se supun voinței Tatălui ceresc. Esența lui Hristos este Duhul, adică divinitatea. Prin urmare, esența Lui este cea a lui Dumnezeu Însuși; această esență nu va întrerupe propria Sa lucrare și nu ar fi posibil ca El să facă ceva care să distrugă lucrarea Sa, nici n-ar rosti vreodată cuvinte care să fie împotriva voinței Lui proprii. Prin urmare, Dumnezeu întrupat nu ar face absolut niciodată vreo lucrare care să-I întrerupă propria Sa gestionare. Asta este ceea ce ar trebui să înțeleagă toți

oamenii. Esența lucrării Duhului Sfânt este de a mântui omul și este întreprinsă de dragul propriei gestionări a lui Dumnezeu. În mod asemănător, lucrarea lui Hristos este și pentru a mântui omul și este întreprinsă de dragul voinței lui Dumnezeu. Având în vedere faptul că Dumnezeu devine trup, El Își împlinește esența în trupul Său, astfel încât trupul Său este suficient pentru a-I întreprinde lucrarea. De aceea, toată lucrarea Duhului lui Dumnezeu este înlocuită de lucrarea lui Hristos în timpul întrupării, iar în centrul întregii lucrări de-a lungul perioadei întrupării este lucrarea lui Hristos. Nu poate fi amestecată cu lucrarea din nicio altă epocă. Și, din moment ce Dumnezeu Se întrupează, El lucrează în identitatea trupului Său; deoarece El vine în trup, El termină, așadar, în trup lucrarea pe care ar trebui să o facă. Fie Duhul lui Dumnezeu sau Hristos, ambii sunt Dumnezeu Însuși, și El face lucrarea pe care ar trebui să o facă și Își îndeplinește slujirea pe care ar trebui să o îndeplinească.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este ascultare față de voința Tatălui ceresc”

Fiul Omului întrupat exprima divinitatea lui Dumnezeu prin umanitatea Sa și transmitea omenirii voia lui Dumnezeu. Iar prin exprimarea voii și firii Sale, El le dezvăluia oamenilor și pe Dumnezeul care nu poate fi văzut sau atins care sălășluiește în tărâmul spiritual. Ceea ce oamenii vedeau era Dumnezeu Însuși, în formă tangibilă, făcut din carne și oase. Așadar, Fiul Omului întrupat făcea să fie concrete și umanizate lucrurile precum identitatea lui Dumnezeu Însuși, statutul, imaginea, firea lui Dumnezeu și ceea ce El are și este. Deși înfățișarea externă a Fiului Omului avea anumite limitări în privința imaginii lui Dumnezeu, esența Sa și ceea ce El are și este erau cu totul capabile să reprezinte identitatea și statutul lui Dumnezeu Însuși – existau doar câteva diferențe în forma de exprimare. Nu putem nega că Fiul Omului reprezenta identitatea și statutul

lui Dumnezeu Însuși, atât în forma umanității Sale, cât și în divinitatea Sa. În acest timp, totuși, Dumnezeu lucra prin trup, vorbea din perspectiva trupului și stătea înaintea omenirii cu identitatea și statutul Fiului Omului, iar acest lucru le dădea oamenilor oportunitatea de a întâlni și a experimenta cuvintele adevărate și lucrarea lui Dumnezeu în mijlocul omenirii. Le permitea, de asemenea, să înțeleagă divinitatea și măreția Lui în mijlocul smereniei, precum și să dobândească o înțelegere preliminară și o definiție a autenticității și realității lui Dumnezeu. Chiar dacă lucrarea finalizată de Domnul Isus, modurile Sale de lucru și perspectiva din care vorbea erau diferite față de persoana reală a lui Dumnezeu în tărâmul spiritual, totul la El Îl reprezenta cu adevărat pe Dumnezeu Însuși, pe care omenirea nu Îl mai văzuse niciodată – acest lucru nu poate fi negat! Adică, indiferent sub ce formă apare Dumnezeu, indiferent din ce perspectivă vorbește sau cu ce imagine se prezintă omenirii, Dumnezeu nu reprezintă nimic altceva decât pe Sine Însuși. El nu poate reprezenta niciun om, și nici pe vreunul din rândul omenirii corupte. Dumnezeu este Dumnezeu Însuși și acest lucru nu poate fi negat.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Ceea ce a văzut întâi omul a fost Duhul Sfânt care cobora ca un porumbel pe Isus; Duhul nu era exclusiv al lui Isus, ci, mai degrabă, Duhul Sfânt. Atunci, poate să fie Duhul lui Isus despărțit de Duhul Sfânt? Dacă Isus este Isus, Fiul, iar Duhul Sfânt este Duhul Sfânt, atunci cum ar putea Ei să fie una? Lucrarea nu ar putea fi îndeplinită dacă ar fi astfel. Duhul din Isus, Duhul din Cer și Duhul lui Iahve sunt toate una. Este numit Duhul Sfânt, Duhul lui Dumnezeu, Duhul intensificat de șapte ori și Duhul atotcuprinzător. Duhul lui Dumnezeu poate îndeplini multă lucrare. El este capabil să creeze lumea și să o distrugă prin inundarea pământului; El poate

răscumpăra întreaga omenire, poate cuceri și distruge întreaga omenire. Această lucrare este realizată în întregime de Dumnezeu Însuși și nu putea fi făcută, în locul Lui, de niciuna dintre personalitățile lui Dumnezeu. Duhul Său poate primi numele lui Iahve și Isus, precum și cel al Celui Atotputernic. El este Domnul și Hristosul. El poate deveni și Fiul Omului. El este în Ceruri, cât și pe pământ; El este la înălțime, deasupra universurilor și printre mulțimi. El este singurul Stăpân al Cerurilor și al pământului! Din momentul creației și până acum, această lucrare a fost îndeplinită de Însuși Duhul lui Dumnezeu. Fie ea lucrarea din Ceruri sau lucrarea în trup, totul se desfășoară prin propriul Său Duh. Toate creaturile, fie în Cer sau pe pământ, sunt în palma mâinii Sale atotputernice; toate acestea sunt lucrarea lui Dumnezeu Însuși și nu pot fi făcute de nimeni în locul Său. În Ceruri, El este Duhul, dar și Dumnezeu Însuși; printre oameni, El este trup, dar rămâne Însuși Dumnezeu. Deși El poate fi numit cu sute de mii de nume, este încă El Însuși, expresia directă a Duhului Său. Răscumpărarea întregii omeniri prin răstignirea Sa a fost lucrarea directă a Duhului Său și, tot astfel este și proclamarea către toate națiunile și toate ținuturile în timpul zilelor de pe urmă. În orice moment, Dumnezeu nu poate fi numit decât Atotputernicul și singurul Dumnezeu adevărat, Dumnezeu Însuși care este atotcuprinzător. Persoanele distincte nu există, cu atât mai puțin această idee a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Există un singur Dumnezeu în Cer și pe pământ!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Oare există Treimea?”

5. Lucrarea din Epoca Legii a fost realizată prin folosirea lui Moise de către Iahve Dumnezeu. De ce nu folosește Dumnezeu pe cineva ca să facă lucrarea de judecată din zilele de pe urmă? De ce trebuie să devină trup și să înfăptuiască această lucrare El Însuși?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Lucrarea de judecată este lucrarea proprie a lui Dumnezeu, astfel că trebuie săvârșită, evident, de către Dumnezeu Însuși; nu poate fi săvârșită de om în locul Său. Deoarece judecata înseamnă folosirea adevărului pentru a cuceri omenirea, este de necontestat că Dumnezeu Se va arăta tot ca imagine întrupată pentru a săvârși această lucrare printre oameni. Aceasta înseamnă că Hristos al zilelor de pe urmă va folosi adevărul pentru a-i învăța pe oamenii din întreaga lume și a le face cunoscute toate adevărurile. Aceasta este lucrarea de judecată a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl nesocotesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite

prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Astăzi, din cauza murdăriei tale, Eu te judec, iar din cauza corupției și răzvrătirii tale, te mustru. Nu Mă laud vouă cu puterea Mea și nu vă asupresc intenționat; fac aceste lucruri pentru că voi, care v-ați născut în acest pământ al murdăriei, ați fost atât de grav contaminați de murdărie. V-ați pierdut pur și simplu integritatea și umanitatea, ca porcinele care trăiesc în locuri. Din cauza murdăriei și corupției voastre sunteți judecați și Eu Îmi dezlănțui mânia asupra voastră. Tocmai datorită judecății acestor cuvinte ați fost în stare să vedeți că Dumnezeu este Dumnezeul cel drept și că Dumnezeu este Dumnezeul sfânt; El vă judecă și Își dezlănțuie mânia asupra voastră tocmai datorită sfințeniei și dreptății Sale; tocmai pentru că vede răzvrătirea omenirii Își dezvăluie firea cea dreaptă. Murdăria și corupția omenirii fac să se manifeste sfințenia Lui. Lucrul acesta este

suficient pentru a arăta că El este Dumnezeu Însuși, care este sfânt și curat, cu toate că trăiește în țara murdăriei. Dacă o persoană se tăvălește în mocirlă cu alții și nu e nimic sfânt în legătură cu ea și nu are o fire dreaptă, atunci nu este calificată să judece nelegiuirea omului, și nici nu este potrivită să îndeplinească judecata omului. Cum ar putea oamenii, care sunt la fel de murdari, să fie calificați să-i judece pe cei asemenea lor? Numai sfântul Dumnezeu Însuși este în stare să judece întreaga omenire murdară. Cum ar putea omul să judece păcatele omului? Cum ar putea omul să vadă păcatele omului și cum ar putea să fie calificat să condamne aceste păcate? Dacă Dumnezeu nu ar fi calificat să judece păcatele omului, atunci cum ar putea El să fie Dumnezeul cel drept Însuși? Deoarece oamenii își dezvăluie firile corupte, vorbește Dumnezeu vorbește pentru a-i judeca, și doar atunci pot ei să vadă că El este un Dumnezeu sfânt. Pe măsură ce El judecă și mustră omul pentru păcatele sale, demascându-le în același timp, nicio persoană sau niciun lucru nu poate scăpa de această judecată; tot ceea ce este murdar este judecat de El și numai astfel se poate spune că firea Lui e dezvăluită ca fiind dreaptă. Dacă ar fi altfel, cum s-ar putea spune că sunteți contraste atât cu numele, cât și cu fapta?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum se obțin efectele celui de-al doilea pas al lucrării de cucerire”

Pentru toți cei care trăiesc în trup, schimbarea firii lor necesită scopuri de urmărit, iar cunoașterea lui Dumnezeu necesită să fim martori la faptele reale și la fața reală a lui Dumnezeu. Ambele pot fi obținute doar prin trupul materializat al lui Dumnezeu și ambele pot fi îndeplinite doar de trupul normal și real. Acesta este motivul pentru care întruparea este necesară și pentru care este necesară întregii omeniri corupte. De vreme ce oamenilor li se cere să-L cunoască pe Dumnezeu, imaginile Dumnezeilor nedeslușiți și supranaturali trebuie să fie înlăturate din inimile lor și, din moment ce li se

cere să lepede firea coruptă, ei trebuie să-și cunoască mai întâi firea lor coruptă. Dacă doar omul face lucrarea de a risipi imaginile Dumnezeilor nedeslușiți din inimile oamenilor, atunci el va eșua în a obține efectul potrivit. Imaginile Dumnezeilor nedeslușiți din inimile oamenilor nu pot fi expuse, lepădate sau înlăturate complet doar prin cuvinte. Făcând astfel, în cele din urmă, tot nu ar fi posibil să risipească aceste lucruri profund înrădăcinate de la oameni. Doar înlocuind aceste lucruri nedeslușite și supranaturale cu Dumnezeul practic și cu imaginea adevărată a lui Dumnezeu și făcându-i pe oameni să le cunoască treptat se poate obține efectul cuvenit. Omul recunoaște că Dumnezeul pe care el L-a căutat în vremuri trecute este nedeslușit și supranatural. Ceea ce poate realiza acest efect nu este conducerea directă a Duhului, cu atât mai puțin învățăturile unui anumit individ, ci Dumnezeul întrupat. Noțiunile omului sunt dezvăluite atunci când Dumnezeul întrupat Își face în mod oficial lucrarea, deoarece normalitatea și realitatea Dumnezeului întrupat este antiteza Dumnezeului nedeslușit și supranatural în imaginația omului. Noțiunile originale ale omului pot fi dezvăluite doar când sunt comparate cu Dumnezeul întrupat. Fără comparația cu Dumnezeul întrupat, noțiunile omului nu ar putea fi dezvăluite; cu alte cuvinte, fără realitate drept contrast, lucrurile nedeslușite nu ar putea fi dezvăluite. Nimeni nu este capabil să folosească cuvinte pentru a face această lucrare și nimeni nu este capabil să dea glas acestei lucrări folosind cuvinte. Doar Dumnezeu Însuși poate să-Și facă propria Sa lucrare, și nimeni altcineva nu poate face această lucrare în numele Lui. Indiferent cât de bogată este limba omului, el este incapabil să exprime clar realitatea și normalitatea lui Dumnezeu. Omul Îl poate cunoaște mai practic pe Dumnezeu și Îl poate doar vedea mai clar dacă Dumnezeu lucrează personal printre oameni și Își arată în mod

complet chipul și ființa Sa. Acest efect nu poate fi atins de nicio ființă umană cu trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Tocmai pentru că Satana a corupt trupul omului, și omul este cel pe care Dumnezeu intenționează să îl salveze, Dumnezeu trebuie să-Și poarte trupul pentru a lupta cu Satana și pentru a-l păstori personal pe om. Doar acest lucru este benefic pentru lucrarea Sa. Cele două întrupări ale lui Dumnezeu au existat pentru a-l înfrânge pe Satana și, de asemenea, pentru a-l mântui mai bine pe om. Aceasta se întâmplă pentru că cel care se luptă cu Satana poate fi doar Dumnezeu, indiferent dacă este Duhul lui Dumnezeu sau trupul întrupat al lui Dumnezeu. Pe scurt, cei care se luptă cu Satana nu pot fi îngerii, cu atât mai puțin poate fi omul, care a fost corupt de Satana. Îngerii nu au puterea de a duce bătălia aceasta, iar omul este și mai lipsit de putere. Astfel, dacă Dumnezeu dorește să prelucreze viața omului, dacă El dorește să vină personal pe pământ pentru a-l mântui pe om, atunci El trebuie personal să devină trup – adică, El trebuie să Își asume personal trupul și, cu identitatea Sa inerentă și lucrarea pe care trebuie să o facă, să vină printre oameni și să îl salveze personal pe om. Dacă nu, dacă ar fi Duhul lui Dumnezeu sau omul care ar face această lucrare, atunci nu s-ar alege niciodată nimic din această luptă și nu s-ar sfârși niciodată. Omul are șansa la mântuire doar când Dumnezeu devine trup pentru a porni personal la război împotriva Satanei printre oameni. În plus, doar atunci este rușinat Satana și lăsat fără nicio oportunitate de exploatat și fără niciun plan de executat. Lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat nu poate fi realizată de Duhul lui Dumnezeu și ar fi și mai imposibil de făcut de orice trup lumesc, pentru că lucrarea pe care El o face este pentru viața omului și pentru schimbarea firii corupte a omului. Dacă

omul ar participa în această luptă, el doar ar fugi într-o confuzie dureroasă și ar fi pur și simplu incapabil de a schimba firea lui coruptă. El ar fi incapabil de a-l salva pe om de la cruce sau de a cuceri toată omenirea răzvrătită, ci ar fi în stare doar să facă puțină lucrare veche care nu merge dincolo de principii, sau o lucrare care nu are legătură cu înfrângerea Satanei. Deci, de ce să vă obosiți? Care este semnificația unei lucrări care nu poate să câștige omenirea, cu atât mai puțin să-l înfrângă pe Satana? Și astfel, lupta cu Satana poate fi purtată doar de Dumnezeu Însuși și omului i-ar fi imposibil să o facă. Datoria omului este de a se supune și de a urma, căci omul nu poate face o lucrare asemănătoare cu crearea cerurilor și a pământului și, mai mult decât atât, nici nu poate îndeplini lucrarea de a se lupta cu Satana. Omul poate doar să-L mulțumească pe Creator sub conducerea lui Dumnezeu Însuși, prin care Satana este înfrânt; acesta este singurul lucru pe care îl poate face omul. Și astfel, de fiecare dată când începe o nouă luptă, adică, de fiecare dată când începe lucrarea unei noi epoci, această lucrare este făcută personal de Însuși Dumnezeu, prin care El conduce întreaga epocă și deschide o nouă cale pentru toată omenirea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Lucrarea întregului plan de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu este făcută personal de către Însuși Dumnezeu. Prima etapă – crearea lumii – a fost făcută personal de Dumnezeu Însuși și, dacă n-ar fi fost făcută, nimeni n-ar fi fost capabil să creeze omenirea; a doua etapă a fost răscumpărarea întregii omeniri și a fost, de asemenea, făcută personal de Dumnezeu Însuși; a treia etapă este de la sine înțeleasă: există o și mai mare nevoie pentru ca finalul întregii lucrări a lui Dumnezeu să fie făcut de Însuși Dumnezeu. Întreaga lucrare de răscumpărare, cucerire, câștigare și desăvârșire a întregii omeniri este îndeplinită personal de Însuși Dumnezeu.

Dacă El nu ar face personal această lucrare, atunci identitatea Sa nu ar putea fi reprezentată de om, și nici lucrarea Sa să fie făcută de om. Pentru a-l înfrânge pe Satana, pentru a câștiga omenirea și pentru a-i da omului o viață normală pe pământ, El îl conduce personal pe om și lucrează personal printre oameni; pentru întregul Său plan de gestionare (planul mântuirii) și pentru toată lucrarea Sa, El trebuie să facă personal această lucrare. Dacă omul crede doar că Dumnezeu a venit ca el să-L vadă și pentru a-l face fericit, atunci, astfel de credințe nu au nicio valoare, nicio însemnătate. Înțelegerea omului este prea superficială! Doar ducând la bun sfârșit El Însuși această lucrare poate Dumnezeu să facă această lucrare complet și cu temeinicie. Omul este incapabil să o facă în numele lui Dumnezeu. Dat fiind că nu are identitatea lui Dumnezeu sau esența Sa, el este incapabil să facă lucrarea lui Dumnezeu și, chiar dacă omul ar face această lucrare, nu ar avea niciun efect. Prima dată când Dumnezeu a devenit trup a fost pentru răscumpărare, pentru a răscumpăra toată omenirea din păcat, pentru a face omul capabil de a fi curățat și de a fi iertat de păcatele sale. Lucrarea de cucerire este, de asemenea, făcută personal de Dumnezeu printre oameni. Dacă, în timpul acestei etape, Dumnezeu doar ar rosti profeții, atunci un profet sau cineva înzestrat ar putea fi găsit pentru a-I lua locul; dacă doar profețiile ar fi rostite, omul ar putea să-I țină locul lui Dumnezeu. Totuși, dacă omul ar încerca să facă personal lucrarea lui Dumnezeu Însuși și dacă ar încerca să prelucreze viața omului, i-ar fi imposibil să facă această lucrare. Trebuie făcută personal de Însuși Dumnezeu: Dumnezeu trebuie să devină personal trup pentru a face această lucrare. În Epoca Cuvântului, dacă profețiile ar fi doar rostite, atunci Isaia sau profetul Elia ar putea fi găsiți pentru a face această lucrare, și nu ar fi nevoie ca Dumnezeu Însuși să o facă personal. Deoarece lucrarea făcută în această etapă nu este doar despre rostirea unor profeții și deoarece are o mai mare valoare ca lucrarea

cuvintelor să fie folosită pentru a cuceri omul și a-l înfrânge pe Satana, această lucrare nu poate fi făcută de om și trebuie făcută personal de Însuși Dumnezeu. În Epoca Legii, Iahve a făcut o parte din lucrarea Lui, după care El a rostit anumite cuvinte și a făcut o parte din lucrare prin profeți. Aceasta este deoarece omul putea să-L înlocuiască pe Iahve în lucrarea Sa, iar prorocii puteau prevesti lucruri și interpreta anumite vise în numele Lui. Lucrarea făcută la început nu a fost lucrarea pentru a schimba direct firea omului și nu a avut legătură cu păcatul omului, iar omului i se cerea doar să respecte legea. Astfel, Iahve nu a devenit trup și nu S-a dezvăluit pe Sine omului; în schimb, El a vorbit direct lui Moise și celorlalți, i-a făcut să vorbească și să lucreze în numele Lui și i-a determinat să lucreze direct printre oameni. Prima etapă a lucrării lui Dumnezeu a fost conducerea oamenilor. A fost începutul luptei împotriva Satanei, iar această luptă încă nu începuse în mod oficial. Războiul oficial împotriva Satanei a început odată cu prima întrupare a lui Dumnezeu și a continuat până în ziua de astăzi. Prima bătălie a acestui război a fost când Dumnezeu întrupat a fost răstignit pe cruce. Răstignirea lui Dumnezeu întrupat l-a înfrânt pe Satana și a fost prima etapă de succes în război. Când Dumnezeu întrupat a început să lucreze direct viața omului, acesta a fost începutul oficial al lucrării de recâștigare a omului și, deoarece aceasta a fost lucrarea de schimbare a vechii firi a omului, a fost lucrarea de luptă cu Satana. Etapa lucrării făcută de Iahve la început a fost doar conducerea vieții omului pe pământ. A fost începutul lucrării lui Dumnezeu și, deși nu a implicat nicio luptă și nicio lucrare majoră, a pus temelia pentru lucrarea luptei ce avea să vină. Mai târziu, a doua etapă a lucrării în timpul Epocii Harului a presupus schimbarea vechii firi a omului, ceea ce înseamnă că Însuși Dumnezeu a făurit viața omului. Aceasta trebuia să fie făcută personal de Dumnezeu: era necesar ca Dumnezeu să devină personal trup. Dacă El nu ar fi devenit trup,

nimeni altcineva nu ar fi putut să Îl înlocuiască în această etapă a lucrării, deoarece reprezenta lucrarea luptei directe împotriva Satanei. Dacă omul ar fi făcut această lucrare în numele lui Dumnezeu, când omul ar fi stat înaintea Satanei, Satana nu s-ar fi supus și ar fi fost imposibil de înfrânt. Trebuia să fie Dumnezeu întrupat care să vină să îl înfrângă, pentru că esența lui Dumnezeu întrupat este tot Dumnezeu, El este tot viața omului și este tot Creatorul; orice se întâmplă, identitatea și esența Sa nu se vor schimba. Și astfel, El Și-a asumat trupul și a făcut lucrarea care să ducă la supunerea completă a Satanei. În timpul acestei etape a lucrării din zilele de pe urmă, dacă omul ar trebui să facă această lucrare și ar trebui să rostească cuvintele direct, atunci el nu ar putea să le rostească, iar dacă profețiile ar fi rostite, atunci această profeție nu ar fi reușit să cucerească omul. Luând trup, Dumnezeu vine să îl înfrângă pe Satana și să ducă la supunerea sa completă. Când îl înfrânge total pe Satana, îl cucerește complet pe om și îl câștigă cu totul pe om, această etapă a lucrării va fi încheiată, iar succesul, obținut. În gestionarea lui Dumnezeu, omul nu Îi poate ține locul lui Dumnezeu. În special, lucrarea conducerii epocii și lansarea unei noi lucrări au o și mai mare nevoie de a fi făcute personal de Însuși Dumnezeu. Să dea omului revelații și să îi ofere profeții sunt lucruri care pot fi făcute de om, dar dacă este vorba de o lucrare care trebuie făcută personal de Dumnezeu, lucrarea luptei dintre Dumnezeu Însuși și Satana, atunci această lucrare nu poate fi făcută de către om. În timpul primei etape a lucrării, când nu exista lupta cu Satana, Iahve conducea personal poporul lui Israel, folosind profețiile rostite de profeți. După aceea, a doua etapă a lucrării a fost lupta cu Satana, și Dumnezeu Însuși a devenit trup și a venit în trup pentru a face această lucrare. Orice lucru care implică lupta împotriva Satanei implică, de asemenea, întruparea lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că această luptă nu poate fi dusă de către om. Dacă omul ar trebui să lupte, el ar fi incapabil de

a-l înfrânge pe Satana. Cum ar putea el să aibă puterea de a lupta împotriva lui în timp ce este încă sub stăpânirea lui? Omul se află la mijloc: dacă înclini spre Satana, aparții Satanei, dar dacă Îl mulțumești pe Dumnezeu, aparții lui Dumnezeu. Dacă omul ar încerca să-I țină locul lui Dumnezeu în lucrarea acestei lupte, ar putea el să o facă? Dacă el ar fi făcut-o, n-ar fi pierit el cu mult timp în urmă? Nu ar fi intrat el demult în iad? Astfel, omul nu Îl poate înlocui pe Dumnezeu în lucrarea Sa, ceea ce înseamnă că omul nu are esența lui Dumnezeu, iar dacă tu ai lupta cu Satana, ai fi incapabil să-l înfrângi. Omul poate face doar o anumită lucrare; el poate convinge anumiți oameni, dar el nu Îi poate ține locul lui Dumnezeu în cadrul lucrării lui Dumnezeu Însuși. Cum ar putea omul să lupte cu Satana? Satana te-ar lua prizonier înainte ca tu să fi început măcar. Doar atunci când Dumnezeu Însuși luptă cu Satana și, pe această bază, omul Îl urmează pe Dumnezeu și I se supune, poate omul să fie câștigat de Dumnezeu și poate scăpa din legăturile Satanei. Lucrurile pe care omul le poate obține cu propria sa înțelepciune și propriile sale abilități sunt prea limitate; el este incapabil de a-l întregi pe om, de a-l conduce și, mai ales, de a-l înfrânge pe Satana. Inteligența și înțelepciunea omului nu pot să stea împotriva uneltirilor Satanei, deci, cum ar putea omul să se lupte cu el?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

6. În timpul Epocii Harului, Dumnezeu a devenit trup și a servit drept jertfă de păcat pentru omenire, răscumpărând astfel omenirea din păcat. Dumnezeu a devenit trup din nou în zilele de pe urmă. El exprimă adevărul și face lucrarea de judecată, curățind pe deplin omenirea și mântuind omenirea de influența Satanei. De ce trebuie El să devină trup de două ori pentru a săvârși lucrarea de mântuire a omenirii? Care este adevărata semnificație a acestor două întrupări?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Deci, Hristos a fost oferit cândva pentru a îndura păcatele multora; iar celor ce-L caută Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuire” (Evrei 9:28).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Prima întrupare a fost pentru a răscumpăra omul din păcat, de a-l răscumpăra cu ajutorul trupului material al lui Isus, adică, El l-a mântuit pe om de pe cruce, dar corupta fire satanică tot a rămas în om. A doua întrupare nu mai este pentru a sluji ca o jertfă de păcat, ci, mai degrabă, pentru a mântui pe deplin pe cei care au fost răscumpărați din păcat. Acest lucru este făcut astfel încât cei care au fost iertați să poată fi eliberați de păcatele lor și făcuți pe deplin neprihăniți și, prin dobândirea unei firi schimbate, să se elibereze de influența întunericului Satanei și să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Doar în acest fel omul poate fi pe deplin sfânt. După ce Epoca Legii a ajuns la sfârșit și, începând cu Epoca Harului, Dumnezeu a inițiat lucrarea de mântuire, care va continua până în zilele de pe urmă când, în judecarea și mustrarea rasei umane pentru răzvrătirea sa, El va purifica omenirea complet. Doar atunci Își va încheia Dumnezeu lucrarea de mântuire și Se va odihni. Prin urmare, în cele trei etape ale lucrării, doar de două ori Dumnezeu S-a întrupat pentru a-Și îndeplini

lucrarea printre oameni. Acest lucru se datorează faptului că doar una dintre cele trei etape ale lucrării este pentru a-i ghida pe oameni în a-și conduce viața, în timp ce, celelalte două constă în lucrarea mântuirii. Doar întrupându-Se poate Dumnezeu să trăiască alături de om, să experimenteze suferința lumii și să trăiască într-un trup material normal. Doar în acest fel El poate să le dea oamenilor calea concretă de care ei, ca ființe create, au nevoie. Prin întruparea lui Dumnezeu omul primește mântuirea deplină de la Dumnezeu, și nu direct din Cer, ca răspuns la rugăciunile sale. Căci omul, fiind din carne și sânge, nu are cum să vadă Duhul lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să se apropie de Duhul Său. Omul poate intra în contact doar cu trupul omenesc al lui Dumnezeu și, doar cu ajutorul acestuia, omul este capabil să înțeleagă toate căile și toate adevărurile și să primească mântuirea deplină. A doua întrupare va fi suficientă pentru a înlătura păcatele omului și pentru a-l purifica pe deplin. Prin urmare, cu a doua întrupare, întreaga lucrare a lui Dumnezeu în trup va fi finalizată, iar semnificația întrupării lui Dumnezeu va fi făcută completă. După aceea, lucrarea lui Dumnezeu în trup va fi ajuns în întregime la sfârșit. După a doua întrupare, El nu va deveni trup, a treia oară, pentru lucrarea Sa. Căci întreaga Sa gestionare va fi ajuns la sfârșit. Întruparea zilelor de pe urmă va fi câștigat pe deplin poporul Său ales, iar umanitatea din zilele de pe urmă va fi fost, în totalitate, clasificată după fel. El nu va mai face lucrarea de mântuire și nici nu Se va întoarce la trup pentru a îndeplini orice altă lucrare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

La vremea în care Isus Își făcea lucrarea, cunoașterea omului despre El era încă nedeslușită și neclară. Omul a crezut întotdeauna că El este fiul lui David și L-a proclamat ca fiind un mare profet, Domnul binevoitor care a răscumpărat păcatele omului. Unii, prin puterea credinței lor, au fost

vindecați doar prin atingerea marginii hainei Lui; cei orbi puteau să vadă și chiar și morții puteau să fie readuși la viață. Totuși, omul nu a fost capabil să descopere firea coruptă satanică, adânc înrădăcinată în el însuși și nici nu a știut cum să se descotorosească de aceasta. Omul a primit mult har, cum ar fi pacea și fericirea trupului, credința unui membru care aduce binecuvântare asupra unei întregi familii, vindecarea bolii și așa mai departe. Restul au fost faptele bune ale omului și arătarea lui evlavioasă; dacă omul ar putea trăi pe baza acestor lucruri, ar fi considerat un credincios acceptabil. Doar astfel de credincioși puteau intra în Rai după moarte, ceea ce însemna că erau mântuiți. Dar, în timpul vieții lor, acești oameni nu au înțeles deloc calea vieții. Tot ceea ce au făcut a fost să comită păcate și apoi să și le mărturisească, într-un ciclu constant, fără nicio cale de a-și schimba firea: astfel a fost natura omului în Epoca Harului. A primit omul mântuirea completă? Nu! Prin urmare, după terminarea acelei etape de lucru, a rămas încă lucrarea judecății și a mustrării. Această etapă este pentru a-l purifica pe om cu ajutorul cuvântului și, prin aceasta, de a-i da o cale de urmat. Această etapă nu ar fi rodnică sau semnificativă dacă ar continua cu alungarea demonilor, pentru că nu ar reuși să distrugă natura păcătoasă a omului, iar omul ar ajunge la o stagnare în iertarea păcatelor sale. Prin jertfa de păcat, omului i s-au iertat păcatele, căci lucrarea răstignirii a ajuns deja la sfârșit, iar Dumnezeu l-a biruit pe Satana. Dar, de vreme ce firea coruptă a omului încă rămâne în el, omul poate încă să păcătuiască și să se împotrivească lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu câștigă omenirea. De aceea, în această etapă a lucrării, Dumnezeu folosește cuvântul pentru a expune firea coruptă a omului, determinându-l să practice potrivit căii celei drepte. Această etapă este mai semnificativă decât cea anterioară, dar și mai rodnică, pentru că acum cuvântul este cel care furnizează, în mod direct, viață omului și permite ca firea omului să fie pe

deplin reînnoită; este o etapă a lucrării mult mai profundă. Prin urmare, întruparea din zilele de pe urmă a completat semnificația întrupării lui Dumnezeu și a încheiat complet planul lui Dumnezeu de gestionare pentru mântuirea omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Dumnezeu în prima Sa întrupare nu a terminat lucrarea de întrupare; El doar a terminat primul pas al lucrării pe care era necesar ca Dumnezeu să o facă în trup. Astfel, pentru a termina lucrarea de întrupare, Dumnezeu a revenit încă o dată în trup, trăind întreaga normalitate și realitate a trupului, adică, scoțând la iveală Cuvântul lui Dumnezeu într-un trup în întregime normal și obișnuit, încheind, prin urmare, lucrarea pe care El a lăsat-o neterminată în trup. În esență, doilea trup întrupat este ca primul, dar este chiar mai real, chiar mai normal decât primul. În consecință, suferința pe care o îndură al doilea trup întrupat este mai mare decât cea a celui dintâi, dar această suferință este un rezultat al lucrării Sale de slujire în trup, care nu seamănă cu suferința omului corupt. Ea, de asemenea, provine din normalitatea și realitatea trupului Său. Deoarece El efectuează lucrarea Sa de slujire în trup complet normal și real, trupul trebuie să îndure o mulțime de greutăți. Cu cât este mai normal și real acest trup, cu atât mai mult El va suferi în realizarea lucrării Sale de slujire. Lucrarea lui Dumnezeu este exprimată printr-un trup foarte comun, unul care nu este deloc supranatural. Deoarece trupul Lui este normal și trebuie, de asemenea, să poarte pe umeri lucrarea de mântuire a omului, El suferă într-o și mai mare măsură decât ar suferi un trup supranatural – și toată această suferință provine din realitatea și normalitatea trupului Său. Din suferința pe care cele două trupuri întrupate au suferit-o în timpul efectuării lucrărilor Lor de slujire, se poate vedea esența trupului întrupat. Cu cât este mai normal trupul, cu atât mai mari sunt greutățile pe care El trebuie să le îndure în momentul desfășurării

lucrării; cu cât este mai real trupul care desfășoară lucrarea, cu atât sunt mai dure noțiunile oamenilor și mai multe pericole sunt susceptibile să I se întâmple. Și totuși, cu cât este mai real trupul și cu cât mai mult trupul posedă nevoile și rațiunea completă a unei ființe umane normale, cu atât este El mai capabil de a prelua lucrarea lui Dumnezeu în trup. A fost trupul lui Isus care a fost pironit pe cruce, trupul Său la care El a renunțat ca pe o jertfă pentru păcat; a fost prin intermediul unui trup cu umanitate normală că El l-a învins pe Satana și l-a mântuit complet pe om de la cruce. Și tot ca trup complet săvârșește lucrarea de cucerire Dumnezeu în cea de-a doua Sa întrupare și îl înfrânge pe Satana. Doar un trup care este complet normal și real poate efectua lucrarea de cucerire în totalitatea sa și poate să fie o mărturie puternică. Cu alte cuvinte, cucerirea omului este făcută eficient prin realitatea și normalitatea lui Dumnezeu în trup, nu prin minuni și revelații supranaturale. Lucrarea de slujire a acestui Dumnezeu întrupat este să vorbească și, astfel, să cucerească și să desăvârșească omul; cu alte cuvinte, lucrarea Duhului efectuată în trup, datoria trupului este să vorbească și, astfel, să cucerească, să dezvăluie, să desăvârșească și să alunge complet omul. Și astfel, este în lucrarea de cucerire faptul că lucrarea lui Dumnezeu în trup va fi îndeplinită în întregime. Lucrarea de răscumpărare inițială a fost doar începutul lucrării de întrupare; trupul care săvârșește lucrarea de cucerire va completa întreaga lucrare a întrupării. După gen, unul este de gen masculin și celălalt de gen feminin, întregind astfel semnificația întrupării lui Dumnezeu și risipind noțiunile omului despre Dumnezeu: Dumnezeu poate deveni atât de sex masculin cât și feminin, și, în esență, Dumnezeul întrupat este fără gen. El a făcut atât bărbatul cât și femeia, iar pentru El nu există divizare de gen. În această etapă a lucrării, Dumnezeu nu efectuează semne și minuni, astfel încât lucrarea își va atinge rezultatele sale prin intermediul cuvintelor. În plus,

motivul acestui lucru este că, de data aceasta, lucrarea lui Dumnezeu întrupat nu este de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, ci de a cuceri omul prin vorbire, ceea ce înseamnă că abilitatea nativă posedată de acest trup întrupat al lui Dumnezeu este de a spune cuvinte și de a cuceri omul, nu de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni. Lucrarea Sa în umanitate normală nu este de a face minuni, de a vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, ci de a vorbi și, deci, al doilea trup întrupat le pare oamenilor mult mai normal decât primul. Oamenii văd că întruparea lui Dumnezeu nu este o minciună; dar acest Dumnezeu întrupat este diferit de Isus întrupat și, totuși, Ei sunt amândoi Dumnezeu întrupat, Ei nu sunt complet la fel. Isus a avut umanitate normală, umanitate obișnuită, dar El a fost însoțit de multe semne și minuni. În acest Dumnezeu întrupat, ochii umani nu vor vedea niciun semn sau minune, nici vindecarea bolnavilor, nici scoaterea demonilor, nici mersul pe mare, nici postitul pentru patruzeci de zile… El nu face aceeași lucrare pe care a făcut-o Isus, nu pentru că trupul Său nu este în esență deloc diferit de al lui Isus, ci pentru că lucrarea Sa de slujire nu este de a vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni. El nu-Și dărâmă propria lucrare, nu-Și tulbură propria lucrare. De vreme ce El cucerește omul prin cuvintele Sale reale, nu este nicio nevoie de a-l supune cu minuni și astfel, această etapă este de a completa lucrarea de întrupare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Semnificația întrupării este aceea că un om obișnuit, normal, efectuează lucrarea lui Dumnezeu Însuși; și anume, că Dumnezeu efectuează lucrarea Sa divină în umanitate și, astfel, îl înfrânge pe Satana. Întrupare înseamnă că Duhul lui Dumnezeu devine un trup, adică, Dumnezeu devine trup; lucrarea pe care o face trupul este lucrarea Duhului, care este îndeplinită în trup, exprimată prin trup. Nimeni, cu excepția trupului lui Dumnezeu, nu poate îndeplini lucrarea de slujire a lui

Dumnezeu întrupat; adică, numai trupul întrupat al lui Dumnezeu, această umanitate normală – și nimeni altcineva – nu poate exprima lucrarea divină. Dacă, în timpul primei Sale veniri, Dumnezeu nu ar fi avut umanitate normală înainte de vârsta de douăzeci și nouă de ani – dacă de îndată ce El S-a născut, putea face minuni, dacă de îndată ce El a învățat să vorbească, a putut vorbi limba cerului, dacă din momentul în care El a pășit pentru prima oară pe pământ, putea înțelege toate problemele lumești, putea deslușî gândurile și intențiile fiecărei persoane – o asemenea persoană nu ar fi putut fi numită un om normal, iar un asemenea trup nu ar fi putut fi numit trup omenesc. Dacă acesta ar fi fost cazul lui Hristos, atunci sensul și esența întrupării lui Dumnezeu s-ar pierde. Faptul că El are umanitate normală dovedește că El este Dumnezeu întrupat; faptul că El trece printr-un proces de creștere umană normală demonstrează în continuare că El este un trup normal; și, în plus, lucrarea Sa este o dovadă suficientă că El este Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu, devenit trup. Dumnezeu devine trup datorită necesității lucrării Sale; cu alte cuvinte, această etapă a lucrării trebuie să fie făcută în trup, trebuie făcută în umanitate normală. Aceasta este condiția prealabilă pentru „Cuvântul care devine trup", pentru „arătarea Cuvântului în trup" și este povestea adevărată din spatele celor două întrupări ale lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu"

De ce spun Eu că sensul întrupării nu a fost completat în lucrarea lui Isus? Deoarece Cuvântul nu a devenit în întregime trup. Ce a făcut Isus a fost doar o parte din lucrarea lui Dumnezeu în trup; El doar a făcut lucrarea de răscumpărare, și nu a făcut lucrarea de câștigare completă a omului. Din acest motiv, Dumnezeu a devenit trup din nou în zilele de pe urmă. Această etapă a lucrării este, de asemenea, făcută într-un trup obișnuit; este săvârșită de către o ființă umană cu totul normală, una a cărei umanitate nu este

câtuși de puțin transcendentă. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a devenit o ființă umană completă; El este o persoană a cărei identitate este aceea a lui Dumnezeu, o ființă umană completă, un trup complet, care efectuează lucrarea. Ochii oamenilor văd un trup de carne care nu este deloc transcendent, o persoană foarte obișnuită, care poate vorbi limba cerului, care nu arată niciun semn miraculos, nu face minuni, cu atât mai puțin expune adevărul interior despre religie în săli mari de adunări. Oamenilor, lucrarea celui de-al doilea trup întrupat li se pare cu totul deosebită față de cea a primului, atât de mult încât cele două par să nu aibă nimic în comun și nimic din cea dintâi lucrare nu poate fi văzut de această dată. Deși lucrarea celui de-al doilea trup întrupat este diferită de prima, aceasta nu dovedește că sursa Lor nu este una și aceeași. Dacă sursa Lor este aceeași depinde de natura lucrării făcute de către trupuri și nu de învelișurile Lor exterioare. În timpul celor trei etape ale lucrării Sale, Dumnezeu a fost întrupat de două ori și, de ambele dăți, lucrarea lui Dumnezeu întrupat inaugurează o nouă epocă, introduce o lucrare nouă; întrupările se completează reciproc. Este imposibil pentru ochii umani să spună că cele două trupuri vin de fapt din aceeași sursă. E de la sine înțeles că acest lucru este dincolo de capacitatea ochiului uman sau a minții umane. Dar în esența Lor, Ei sunt la fel, pentru că lucrarea Lor provine de la același Duh. Faptul că cele două trupuri întrupate iau naștere din aceeași sursă, nu poate fi judecat după epocă și după locul în care Ei S-au născut sau alți asemenea factori, ci după lucrarea divină exprimată de Ei. Al doilea trup întrupat nu efectuează nimic din lucrarea pe care Isus a făcut-o, pentru că lucrarea lui Dumnezeu nu aderă la convenție, dar ea deschide un nou drum de fiecare dată. Al doilea trup întrupat nu are ca scop să aprofundeze sau să consolideze impresia primului trup în mințile oamenilor, ci s-o completeze și s-o desăvârșească, să aprofundeze cunoștințele omului despre Dumnezeu, să încalce toate regulile

care există în inimile oamenilor și să șteargă imaginile greșite despre Dumnezeu din inimile lor. Se poate spune că niciun stadiu individual al lucrării proprii lui Dumnezeu nu poate da omului o cunoaștere completă despre El; fiecare dă doar o parte, nu întregul. Deși Dumnezeu Și-a exprimat firea Sa în totalitate, din cauza facultăților limitate de înțelegere ale omului, cunoștințele sale despre Dumnezeu rămân încă incomplete. Este imposibil, folosind limbajul uman, să transmiți întreaga fire a lui Dumnezeu; mai mult, poate o singură etapă a lucrării Sale să-L exprime pe deplin pe Dumnezeu? El lucrează în trup sub acoperirea umanității Sale normale, iar cineva Îl poate cunoaște doar prin expresia divinității Sale, nu prin învelișul Său trupesc. Dumnezeu vine în trup pentru a-i permite omului să-L cunoască prin intermediul lucrării Sale diverse, iar două faze diferite ale lucrării Sale nu sunt la fel. Numai în acest fel poate omul să aibă o cunoaștere completă a lucrării lui Dumnezeu în trup, nelimitată la o singură fațetă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Etapa lucrării înfăptuită de Isus a împlinit numai esența din „Cuvântul era cu Dumnezeu”: adevărul lui Dumnezeu era cu Dumnezeu, iar Duhul lui Dumnezeu era cu trupul și era inseparabil de acel trup. Cu alte cuvinte, trupul lui Dumnezeu întrupat era cu Duhul lui Dumnezeu, ceea ce este o dovadă mai mare că Isus întrupat era prima întrupare a lui Dumnezeu. Această etapă a lucrării împlinește întocmai înțelesul interior al sintagmei „Cuvântul devine trup”, împrumută un înțeles mai profund cuvintelor „Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu” și îți permite să crezi cu fermitate cuvintele „La început era Cuvântul”. Adică, la momentul creației, Dumnezeu poseda cuvinte, cuvintele Lui erau cu El și inseparabile de El și, în era finală, El face chiar mai clară puterea și autoritatea cuvintelor Sale și permite omului să vadă toate căile Sale – să audă toate

cuvintele Lui. Aceasta este lucrarea erei finale. Trebuie să ajungi să înțelegi aceste lucruri pe deplin. Nu este vorba despre cunoașterea trupului, ci despre modul în care înțelegi trupul și Cuvântul. Aceasta este mărturia pe care trebuie să o ai, ceea ce trebuie să știe toată lumea. Întrucât aceasta este lucrarea celei de-a doua întrupări – și ultima dată când Dumnezeu devine trup – ea completează pe deplin semnificația întrupării, îndeplinește în întregime și emite întreaga lucrare a lui Dumnezeu în trup și încheie era întrupării lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (4)”

În timpul Epocii Împărăției, Dumnezeu întrupat rostește cuvinte pentru a cuceri pe toți cei care cred în El. Acesta este „Cuvântul se arată în trup”; Dumnezeu a venit în zilele de pe urmă pentru a săvârși această lucrare, adică a venit pentru a îndeplini semnificația reală a Cuvântului care se arată în trup. El doar rostește cuvinte și, rareori, există apariția faptelor. Aceasta este însăși esența Cuvântului care se arată în trup, și atunci când Dumnezeu întrupat Își rostește cuvintele, aceasta este apariția Cuvântului în trup și este Cuvântul care vine în trup. „La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul a fost cu Dumnezeu, și Cuvântul a fost Dumnezeu, iar Cuvântul S-a întrupat.” Aceasta (lucrarea arătării Cuvântului în trup) este lucrarea pe care Dumnezeu o va săvârși în zilele de pe urmă și este ultimul capitol al întregului Său plan de gestionare (planul mântuirii) și, astfel, Dumnezeu trebuie să vină pe pământ pentru a-Și manifesta cuvintele în trup. Ceea ce este făcut astăzi, ceea ce va fi făcut în viitor, ceea ce va fi săvârșit de Dumnezeu, destinația finală a omului, cei care vor fi mântuiți, cei care vor fi nimiciți, și așa mai departe – toată această lucrare ce trebuie realizată în final a fost clar menționată și totul este pentru a îndeplini semnificația reală a Cuvântului care Se arată în trup. Hotărârile administrative și constituția care au fost emise anterior, cei care vor fi nimiciți, cei care vor intra în

odihnă – toate aceste cuvinte trebuie să fie împlinite. Aceasta este lucrarea realizată în principal de Dumnezeu întrupat în zilele de pe urmă. El îi face pe oameni să înțeleagă unde aparțin cei predestinați de Dumnezeu și unde aparțin cei care nu sunt predestinați de Dumnezeu, cum vor fi împărțiți poporul și fiii Săi, ce se va întâmpla cu Israelul, ce se va întâmpla cu Egiptul – în viitor, fiecare dintre aceste cuvinte vor fi îndeplinite. Ritmul lucrării lui Dumnezeu se accelerează. Dumnezeu folosește cuvântul ca pe o cale pentru a dezvălui omului ce se va realiza în fiecare epocă, ce trebuie săvârșit de Dumnezeu întrupat în zilele de pe urmă și lucrarea Lui de slujire care trebuie să fie săvârșită, iar toate aceste cuvinte sunt pentru a îndeplini semnificația reală a Cuvântului care se arată în trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu”

7. Spui că Domnul Isus S-a întors în trup, sub forma unei persoane de origine chineză. Nu putem accepta asta. Conform celor scrise în Biblie, Domnul Isus a plecat sub forma unui evreu, așadar credem că, atunci când Domnul Se va întoarce în zilele de pe urmă, ar trebui să fie tot ca evreu. Cum ar putea să vină sub forma unei persoane chineze?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Dumnezeu, fiind Cel mai măreț din tot universul și în tărâmul de deasupra, ar putea El să Se explice complet folosind imaginea unui trup? Dumnezeu îmbracă acest trup pentru a face o etapă a lucrării Sale. Nu există nicio semnificație anume pentru această imagine a trupului, nu are legătură cu trecerea epocilor, nici nu are nimic de-a face cu firea lui Dumnezeu. De ce nu a permis Isus ca imaginea Lui să rămână? De ce nu l-a lăsat pe om să-I picteze imaginea pentru a putea fi transmisă mai departe generațiilor următoare? De ce nu le-a permis oamenilor să recunoască faptul că imaginea Sa era imaginea lui Dumnezeu? Deși imaginea omului a fost creată după asemănarea lui Dumnezeu, ar fi fost posibil ca înfățișarea omului să reprezinte imaginea înălțătoare a lui Dumnezeu? Când Dumnezeu devine trup, El doar coboară din ceruri într-un anumit trup. Este Duhul Său care coboară în trup, prin care El face lucrarea Duhului. Duhul este Cel care este exprimat în trup și Duhul este Cel care face lucrarea Sa în trup. Lucrarea făcută în trup reprezintă complet Duhul, iar trupul este de dragul lucrării, dar aceea nu înseamnă că imaginea trupului este un substitut pentru adevărata imagine a lui Dumnezeu Însuși; acesta nu este scopul sau semnificația lui Dumnezeu devenit trup. El devine trup doar pentru ca Duhul să găsească un loc pe potriva lucrării Sale în care să stea, să Își realizeze mai bine lucrarea în trup, astfel încât oamenii să Îi poată vedea faptele, să-I înțeleagă firea, să Îi audă cuvintele și să cunoască minunea lucrării Sale. Numele său reprezintă firea Sa, lucrarea Sa reprezintă

identitatea Sa, dar El nu a spus niciodată că înfățișarea trupului său reprezintă imaginea Lui; aceea este doar o noțiune a omului. Și astfel, aspectele esențiale ale întrupării lui Dumnezeu sunt numele Său, lucrarea Sa, firea Sa și genul Său. Acestea sunt utilizate pentru a reprezenta gestionarea Sa în această epocă. Înfățișarea Sa în trup nu are legătură cu gestionarea Sa, fiind doar de dragul lucrării Sale la acea vreme. Totuși, este imposibil ca Dumnezeu întrupat să nu aibă nicio înfățișare anume și, astfel, El alege familia corespunzătoare pentru a determina înfățișarea Lui. Dacă înfățișarea lui Dumnezeu ar avea o semnificație reprezentativă, atunci toți aceia care posedă trăsături faciale asemănătoare cu ale Lui L-ar reprezenta, de asemenea, pe Dumnezeu. Nu ar fi aceea o greșeală extraordinară? Portretul lui Isus a fost pictat de către om pentru ca omul să I se poată închina. La acea vreme, Duhul Sfânt nu a dat instrucțiuni speciale și, astfel, omul a transmis acel portret imaginat până astăzi. De fapt, conform intenției inițiale a lui Dumnezeu, omul nu ar fi trebuit să facă aceasta. Doar zelul omului a făcut ca portretul lui Isus să rămână până în ziua de azi. Dumnezeu este Duh și omul nu va fi niciodată capabil să cuprindă tot ceea ce este imaginea Sa în analiza finală. Imaginea Sa poate fi reprezentată doar de firea Sa. Cât despre înfățișarea nasului Său, a ochilor Săi și a părului Său, acestea sunt dincolo de capacitatea ta de a înțelege. Când Ioan a avut revelația, el a privit imaginea Fiului Omului: din gura Lui ieșea o sabie cu două tăișuri, ochii Lui erau ca flăcările focului, capul și părul Său erau albe precum lâna, picioarele Sale erau precum bronzul șlefuit și exista un brâu de aur în jurul pieptului Său. Deși cuvintele sale erau extrem de însuflețite, imaginea lui Dumnezeu pe care el a descris-o nu era imaginea unei ființe create. Ceea ce a văzut el era doar o viziune și nu era imaginea unei persoane din lumea materială. Ioan văzuse o viziune, dar el nu fusese martor al adevăratei înfățișări a lui Dumnezeu. Imaginea trupului întrupat al

lui Dumnezeu, fiind imaginea unei ființe create, este incapabilă de a reprezenta firea lui Dumnezeu în ansamblul Său. Când Iahve a creat omenirea, El a spus că a făcut-o după propriul Său chip, și a creat bărbatul și femeia. La acea vreme, El a spus că i-a făcut pe bărbat și pe femeie după imaginea lui Dumnezeu. Deși imaginea omului se aseamănă cu imaginea lui Dumnezeu, aceasta nu poate fi interpretată ca însemnând că înfățișarea omului este imaginea lui Dumnezeu. Nici nu poți folosi limbajul omenirii pentru a rezuma complet imaginea lui Dumnezeu, căci Dumnezeu este atât de înalt, atât de măreț, atât de minunat și de nepătruns!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Este imperativ ca trupul întrupat al lui Dumnezeu să părăsească pământul după finalizarea lucrării pe care trebuie s-o facă, pentru că El vine doar să facă lucrarea pe care ar trebui să o facă, și nu să-Și arate oamenilor chipul. Chiar dacă semnificația întrupării a fost deja îndeplinită de două ori de către Dumnezeu devenit trup, totuși El nu Se va manifesta, în mod deschis, niciunei națiuni care nu L-a văzut niciodată înainte. Isus nu Se va mai arăta niciodată iudeilor drept Soarele dreptății, nici nu va mai sta în vârful Muntelui Măslinilor și nu Se va arăta tuturor popoarelor; tot ceea ce au văzut evreii este portretul lui Isus din timpul Său petrecut în Iudeea. Acest lucru se datorează faptului că lucrarea lui Isus, în întruparea Lui, s-a încheiat acum două mii de ani; El nu Se va întoarce în Iudeea în chipul unui evreu, cu atât mai puțin nu Se va arăta în chipul unui evreu oricăreia dintre națiunile neamurilor, întrucât chipul lui Isus devenit trup este doar chipul unui evreu, și nu cel al Fiului Omului, pe care L-a văzut Ioan. Chiar dacă Isus le-a promis discipolilor Săi că va veni din nou, El nu Se va arăta pur și simplu în chipul unui evreu pentru toți cei din națiunile neamurilor. Ar trebui să știți că lucrarea lui Dumnezeu devenit trup este pentru a permite accesul la o epocă. Această lucrare este limitată la câțiva ani, iar El nu poate

să finalizeze întreaga lucrare a Duhului lui Dumnezeu, tot așa cum chipul lui Isus ca evreu putea reprezenta doar chipul lui Dumnezeu pe când a lucrat în Iudeea, iar El a putut face doar lucrarea răstignirii. În timpul perioadei când Isus era în trup, El nu putea să facă lucrarea de a pune capăt epocii sau de a distruge omenirea. De aceea, după ce a fost răstignit și Și-a încheiat lucrarea, S-a înălțat la cea mai mare înălțime și S-a ascuns pentru totdeauna de om. De atunci înainte, acei credincioși loiali din națiunile neamurilor nu au putut vedea manifestarea Domnului Isus, ci doar portretul Lui pe care îl lipiseră pe perete. Acest portret este doar unul desenat de om, și nu chipul lui Dumnezeu, așa cum Se arată El omului. Dumnezeu nu Se va arăta mulțimii, în mod deschis, în chipul din vremea când El a devenit, de două ori, trup. Lucrarea pe care o face printre oameni este ca să le permită acestora să-I înțeleagă firea. Toate acestea sunt arătate omului prin intermediul lucrării diferitelor epoci; ea este realizată mai degrabă prin firea pe care El a făcut-o cunoscută și prin lucrarea pe care a făcut-o, mai degrabă decât prin manifestarea lui Isus. Adică, chipul lui Dumnezeu este făcut cunoscut omului nu prin chipul întrupat, ci, mai degrabă, prin lucrarea îndeplinită de Dumnezeul întrupat, care are atât chip, cât și formă; iar prin lucrarea Lui, chipul Său este arătat, iar firea Sa este făcută cunoscută. Aceasta este semnificația lucrării pe care El dorește să o facă în trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (2)”

Isus și cu Mine venim din același Duh. Deși trupurile noastre nu au legătură, Duhurile noastre sunt unul și același; deși ceea ce facem și lucrarea pe care o realizăm nu sunt la fel, Noi ne asemănăm în esență; trupurile Noastre au forme diferite, dar acest lucru se datorează schimbării epocii și a diferitelor cerințe ale lucrării Noastre; lucrările Noastre de slujire nu se aseamănă, deci lucrarea pe care Noi o prezentăm și firile pe care le dezvăluim omului sunt, de asemenea, diferite. Din acest motiv, ceea ce

omul vede și înțelege azi este diferit de trecut, lucru care se întâmplă datorită schimbării epocii. Chiar dacă Ei sunt diferiți în gen și în forma trupurilor Lor și nu S-au născut din aceeași familie și cu atât mai puțin în aceeași perioadă, totuși, Duhurile Lor sunt unul. Chiar dacă trupurile Lor nu au același sânge sau înrudire fizică de niciun fel, nu se poate nega faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu în două perioade de timp diferite. Faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu reprezintă un adevăr incontestabil. Totuși, Ei nu au aceeași descendență și nu împărtășesc un limbaj uman comun (unul a fost un bărbat care vorbea limba iudeilor, iar celălalt o femeie care vorbește doar chineza). Din aceste motive, Ei au trăit în țări diferite pentru a realiza lucrarea pe care fiecare are datoria s-o facă și, de asemenea, în perioade de timp diferite. În ciuda faptului că Ei sunt același Duh, au aceeași esență, nu există asemănări absolute între învelișul trupurilor Lor. Tot ceea ce împărtășesc este aceeași umanitate, dar în ceea ce privește aspectul exterior al trupurilor Lor și circumstanțele nașterii Lor, Ei nu se aseamănă. Aceste lucruri nu influențează deloc lucrarea Lor sau cunoștințele pe care omul le are despre Ei, deoarece, în final, Ei sunt același Duh și nimeni nu Îi poate separa. Deși nu au legături de sânge, întregile lor ființe sunt conduse de Duhurile lor, care le alocă lucrări diferite în perioade de timp diferite și trupurile Lor aparțin unor descendențe diferite. Duhul lui Iahve nu este tatăl Duhului lui Isus, iar Duhul lui Isus nu este fiul Duhului lui Iahve: sunt unul și același Duh. În mod similar, Dumnezeul întrupat de azi și Isus nu sunt înrudiți prin sânge, ci Ei sunt una, deoarece Duhurile lor sunt una.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării”

Nu este dificil să cercetăm un astfel de lucru, dar asta cere fiecăruia dintre noi să cunoască acest unic adevăr: Cel care este Dumnezeu întrupat

va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este forma întrupată a lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant. Înfățișarea exterioară nu poate determina esența; în plus, lucrarea lui Dumnezeu nu se poate conforma niciodată noțiunilor omului. Nu a intrat înfățișarea exterioară a lui Isus în contradicție cu noțiunile omului? Nu-i așa că înfățișarea și veșmântul Lui nu erau capabile să ofere vreun indiciu cu privire la adevărata Lui identitate? Nu I s-au împotrivit primii farisei lui Isus tocmai pentru că s-au uitat doar la înfățișarea Lui exterioară și nu s-au gândit serios la cuvintele din gura Lui? Speranța Mea este ca fiecare în parte dintre frații și surorile care caută arătarea lui Dumnezeu să nu repete tragedia istoriei. Voi nu trebuie să deveniți fariseii vremurilor moderne și să-L pironiți din nou pe Dumnezeu pe cruce. Voi ar trebui să vă gândiți bine la cum să întâmpinați întoarcerea lui Dumnezeu și să aveți clar în minte cum să fiți cineva care se supune

adevărului. Aceasta este responsabilitatea tuturor celor care Îl așteaptă pe Isus să Se întoarcă deasupra unui nor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

8. Mărturisești că Dumnezeu din zilele de pe urmă S-a întrupat ca femeie. Nu putem accepta asta. În Biblie scrie că Isus Îl numea pe Dumnezeu din ceruri Tată, iar Dumnezeu din ceruri Îl numea pe Isus Fiul Său iubit. Tații și fiii nu sunt bărbați? În Biblie scrie și că: „bărbatul este capul femeii" (1 Corintieni 11:3). Prin urmare, femeile nu au autoritate, deci de ce spui că Dumnezeu din zilele de pe urmă S-a întrupat ca femeie?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Fiecare etapă a lucrării realizate de Dumnezeu își are propria sa semnificație practică. În acele vremuri, când a venit Isus, El a venit în trup de bărbat, dar când Dumnezeu vine de data aceasta, trupul Său este de femeie. De aici, poți vedea cum crearea bărbaților, cât și a femeilor, de către Dumnezeu poate fi de folos lucrării Sale, iar El nu face deosebire între genuri. Când Duhul Său vine, El poate lua orice trup dorește, iar acel trup Îl poate reprezenta; indiferent dacă este bărbat sau femeie, trupul Îl poate reprezenta pe Dumnezeu atâta vreme cât este trupul Său întrupat. Dacă Isus S-ar fi arătat ca femeie când a venit, cu alte cuvinte, dacă o fetiță și nu un băiat ar fi fost concepută de către Duhul Sfânt, acea etapă a lucrării ar fi fost realizată oricum. Dacă așa ar fi stat lucrurile, atunci etapa actuală a lucrării ar fi trebuit să fie realizată de un bărbat, dar lucrarea ar fi fost realizată oricum. Lucrarea realizată în fiecare etapă are propria însemnătate; nicio etapă a lucrării nu este repetată și nici nu intră în conflict cu cealaltă. În acele vremuri, Isus, făcându-Și lucrarea, era numit unicul Fiu, iar „Fiu" implică genul masculin. De ce nu este menționat unicul Fiu și în această etapă actuală? Deoarece cerințele lucrării au necesitat o schimbare a genului, față de cel al lui Isus. La Dumnezeu, nu există nicio distincție a genului. El Își realizează lucrarea cum dorește și în realizarea ei nu întâmpină nicio restricție, ci este cu atât mai liber. Cu toate acestea, fiecare etapă a lucrării își are propria semnificație practică. Dumnezeu S-a întrupat

de două ori, și este evident că întruparea Sa din timpul zilelor de pe urmă este pentru ultima oară. A venit să-Și facă toate faptele cunoscute. Dacă în această etapă, El nu S-ar întrupa pentru a realiza în mod personal lucrarea la care omul să fie martor, omul s-ar agăța întotdeauna de ideea că Dumnezeu este doar bărbat, nu femeie. Înainte de asta, toată omenirea credea că Dumnezeu ar putea să fie doar bărbat și că o femeie nu ar putea fi numită Dumnezeu deoarece toată omenirea considera că bărbații au autoritate asupra femeilor. Oamenii credeau că nicio femeie nu-și poate asuma autoritatea, doar bărbații puteau să o facă. În plus, spuneau chiar că bărbatul este capul femeii și că ea trebuie să i se supună și să nu se ridice deasupra lui. În vremuri trecute, când se spunea că bărbatul este capul femeii, acest lucru se referea la Adam și Eva, care fusese ademenită de șarpe – nu la bărbatul și femeia așa cum fuseseră creați de Iahve la început. Bineînțeles, femeia trebuie să se supună și să-și iubească soțul, iar un soț trebuie să învețe să hrănească și să-și susțină familia. Acestea sunt legile și decretele expuse de Iahve, pe care omenirea trebuie să le respecte în viața de pe pământ. Iahve i-a spus femeii: „Dorința ta va fi pentru soțul tău, iar el va stăpâni peste tine”. A vorbit astfel doar pentru ca omenirea (adică, atât bărbatul, cât și femeia) să poată duce vieți normale sub stăpânirea lui Iahve și pentru ca viețile oamenilor să aibă o structură și să nu iasă din ordinea corectă. Așadar, Iahve a creat reguli adecvate pentru modul în care ar trebui să acționeze bărbatul și femeia, deși doar cu privire la toate ființele care trăiesc pe pământ, și nu aveau nicio legătură cu trupul întrupat al lui Dumnezeu. Cum ar putea Dumnezeu să fie la fel ca făpturile create de El? Cuvintele Sale au fost direcționate doar către omenirea creației Sale; El a stabilit reguli pentru bărbat și femeie pentru ca omenirea să ducă vieți normale. La început, când Iahve a creat omenirea, El a făcut două tipuri de ființe umane, atât bărbați, cât și femei; astfel, întruparea Sa a fost, de

asemenea, diferențiată, fie în bărbat, fie în femeie. El nu a decis privitor la lucrarea Sa în funcție de cuvintele pe care le-a spus lui Adam și Evei. Cele două dăți în care S-a întrupat au fost stabilite în întregime potrivit gândirii Sale din vremea când a creat omenirea pentru prima oară; adică, El a realizat lucrarea celor două întrupări ale Sale în funcție de bărbatul și femeia de dinainte de a fi corupți. Dacă omenirea ar lua cuvintele spuse de Iahve către Adam și Eva, care fusese ademenită de șarpe, și le-ar aplica lucrării întrupării lui Dumnezeu, nu ar trebui Isus, de asemenea, să-Și iubească soția cum s-ar cuveni? Astfel, Dumnezeu ar mai fi Dumnezeu? Și așa stând lucrurile, ar mai putea El să-Și realizeze lucrarea? Dacă ar fi rău ca întruparea lui Dumnezeu să fie femeie, atunci nu ar fi fost, de asemenea, o eroare de cea mai mare magnitudine ca Dumnezeu să fi creat femeia? Dacă oamenii încă mai cred că ar fi greșit ca Dumnezeu să Se întrupeze ca femeie, atunci Isus, care nu S-a însurat și nu putea astfel să-Și iubească soția, nu ar fi în greșeală la fel de mult ca întruparea prezentă? Fiindcă folosești cuvintele spuse Evei de către Iahve pentru a măsura adevărul întrupării lui Dumnezeu în zilele de azi, atunci trebuie să folosești cuvintele spuse de Iahve lui Adam pentru a-L judeca pe Domnul Isus care S-a întrupat în Epoca Harului. Nu sunt la fel aceste lucruri? Fiindcă iei măsura Domnului Isus potrivit bărbatului care nu a fost ademenit de către șarpe, atunci nu poți judeca adevărul întrupării de azi în funcție de femeia care a fost ademenită de șarpe. Acest lucru ar fi nedrept! A-L măsura astfel pe Dumnezeu dovedești că ești lipsit de rațiune. Când Iahve S-a întrupat de două ori, genul trupului Său avea legătură cu bărbatul și femeia care nu au fost ademeniți de șarpe; în conformitate cu bărbatul și femeia care nu fuseseră ademeniți de șarpe, S-a întrupat El de două ori. Să nu crezi că bărbăția lui Isus a fost la fel ca cea a lui Adam care a fost ademenit de șarpe. Cei doi nu au nicio legătură, iar cei doi sunt bărbați de naturi diferite.

Cu siguranță nu este posibil ca bărbăția lui Isus să dovedească că El este capul tuturor femeilor, și nu și al tuturor bărbaților? Nu este El regele tuturor iudeilor (atât bărbați, cât și femei)? El este Dumnezeu Însuși, nu doar capul femeii, ci și capul bărbatului. El este Domnul tuturor viețuitoarelor și capul tuturor viețuitoarelor. Cum ai putea stabili că bărbăția lui Isus este simbolul capului femeii? Nu ar fi asta o hulire? Isus este un bărbat care nu a fost corupt. El este Dumnezeu; El este Hristos; El este Domnul. Cum ar putea El să fie un bărbat precum Adam care a fost corupt? Isus este trupul purtat de cel mai sfânt Duh al lui Dumnezeu. Cum ai putea spune că El este un Dumnezeu care posedă bărbăția lui Adam? În acel caz, nu ar fi fost toată lucrarea lui Dumnezeu greșită? Ar fi încorporat Iahve în Isus bărbăția lui Adam care a fost ademenit de către șarpe? Întruparea din acest moment nu este o altă instanță a lucrării lui Dumnezeu întrupat care este diferit în gen de Isus, dar care este ca El în natură? Încă mai îndrăznești să spui că Dumnezeu întrupat n-ar putea fi femeie deoarece femeia a fost prima care a fost ademenită de către șarpe? Încă îndrăznești să spui că, deoarece femeia este cea mai necurată și sursa coruperii omenirii, Dumnezeu nu S-ar putea întrupa ca femeie? Îndrăznești să continui să spui că „femeia se va supune întotdeauna bărbatului și nu poate niciodată să-L manifeste sau să-L reprezinte direct pe Dumnezeu”?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării”

Dacă Dumnezeu ar veni în trup doar ca bărbat, oamenii L-ar defini ca bărbat, ca Dumnezeul bărbaților, și nu L-ar considera niciodată drept Dumnezeul femeilor. Oamenii ar considera atunci că Dumnezeu are același gen ca bărbații, că Dumnezeu este conducătorul bărbaților – dar ce s-ar întâmpla atunci cu femeile? Aceasta este o nedreptate; nu este tratament preferențial? Dacă lucrurile ar sta așa, atunci toți aceia pe care Dumnezeu i-

a mântuit ar fi bărbați ca El, și nu ar fi mântuită nicio femeie. Când Dumnezeu a creat omenirea, El l-a creat pe Adam și a creat-o pe Eva. El nu l-a creat doar pe Adam, ci a făcut atât pe bărbat, cât și pe femeie după asemănarea Sa. Dumnezeu nu este doar Dumnezeul bărbaților – El este și Dumnezeul femeilor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Dacă doar lucrarea lui Isus ar fi fost făcută, fără a fi completată de lucrarea din această etapă a zilelor de pe urmă, omul s-ar agăța mereu de noțiunea că doar Isus este unicul Fiu al lui Dumnezeu, anume, că Dumnezeu are doar un fiu și că oricine vine după aceea cu un alt nume nu va fi unicul Fiu al lui Dumnezeu, cu atât mai puțin Dumnezeu Însuși. Omul are noțiunea că oricine care slujește ca jertfă de păcat sau care își însușește putere în numele lui Dumnezeu și răscumpără toată omenirea este unicul Fiu al lui Dumnezeu. Există unii care cred că, atâta vreme cât Cel care vine este bărbat, El poate fi considerat a fi unicul Fiu al lui Dumnezeu și reprezentantul Acestuia. Sunt chiar și unii care spun că Isus este Fiul lui Iahve, unicul Său Fiu. Nu sunt exagerate astfel de noțiuni? Dacă această etapă a lucrării nu ar fi realizată în epoca finală, atunci, față de Dumnezeu, întreaga omenire ar fi învăluită sub o umbră întunecată. Dacă așa ar sta lucrurile, bărbatul s-ar considera mai important decât femeia, iar femeia nu ar mai putea niciodată să-și țină capul sus și atunci nici măcar o singură femeie n-ar mai putea fi mântuită. Oamenii cred mereu că Dumnezeu e bărbat și, în plus, că El a disprețuit întotdeauna femeia și că nu-i va oferi mântuirea. Dacă așa ar sta lucrurile, nu ar fi adevărat că toate femeile, care au fost create de Iahve și care au fost, de asemenea, corupte, nu ar avea niciodată șansa de a fi mântuite? Atunci, nu ar fi fără sens ca Iahve să fi creat femeia, adică, să o fi creat pe Eva? Și nu ar pieri femeia pentru veșnicie? Din acest motiv, etapa lucrării din zilele de pe urmă este realizată

pentru a mântui întreaga omenire, nu doar femeia. Dacă cineva ar crede că, dacă Dumnezeu S-ar întrupa ca femeie, ar fi doar de dragul de a mântui femeia, atunci acel cineva ar fi cu adevărat nechibzuit!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării”

Isus și cu Mine venim din același Duh. Deși trupurile noastre nu au legătură, Duhurile noastre sunt unul și același; deși ceea ce facem și lucrarea pe care o realizăm nu sunt la fel, Noi ne asemănăm în esență; trupurile Noastre au forme diferite, dar acest lucru se datorează schimbării epocii și a diferitelor cerințe ale lucrării Noastre; lucrările Noastre de slujire nu se aseamănă, deci lucrarea pe care Noi o prezentăm și firile pe care le dezvăluim omului sunt, de asemenea, diferite. Din acest motiv, ceea ce omul vede și înțelege azi este diferit de trecut, lucru care se întâmplă datorită schimbării epocii. Chiar dacă Ei sunt diferiți în gen și în forma trupurilor Lor și nu S-au născut din aceeași familie și cu atât mai puțin în aceeași perioadă, totuși, Duhurile Lor sunt unul. Chiar dacă trupurile Lor nu au același sânge sau înrudire fizică de niciun fel, nu se poate nega faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu în două perioade de timp diferite. Faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu reprezintă un adevăr incontestabil. Totuși, Ei nu au aceeași descendență și nu împărtășesc un limbaj uman comun (unul a fost un bărbat care vorbea limba iudeilor, iar celălalt o femeie care vorbește doar chineza). Din aceste motive, Ei au trăit în țări diferite pentru a realiza lucrarea pe care fiecare are datoria s-o facă și, de asemenea, în perioade de timp diferite. În ciuda faptului că Ei sunt același Duh, au aceeași esență, nu există asemănări absolute între învelișul trupurilor Lor. Tot ceea ce împărtășesc este aceeași umanitate, dar în ceea ce privește aspectul exterior al trupurilor Lor și circumstanțele nașterii Lor, Ei nu se aseamănă. Aceste lucruri nu influențează deloc lucrarea Lor sau

cunoștințele pe care omul le are despre Ei, deoarece, în final, Ei sunt același Duh și nimeni nu Îi poate separa. Deși nu au legături de sânge, întregile lor ființe sunt conduse de Duhurile lor, care le alocă lucrări diferite în perioade de timp diferite și trupurile Lor aparțin unor descendențe diferite. Duhul lui Iahve nu este tatăl Duhului lui Isus, iar Duhul lui Isus nu este fiul Duhului lui Iahve: sunt unul și același Duh. În mod similar, Dumnezeul întrupat de azi și Isus nu sunt înrudiți prin sânge, ci Ei sunt una, deoarece Duhurile lor sunt una. Dumnezeu poate realiza lucrarea de milă și de bunătate iubitoare, precum și cea de judecată dreaptă și de mustrare a omului, și pe cea de blestemare a omului; iar în final, poate realiza lucrarea de distrugere a lumii și de pedepsire a celor răi. Nu face El toate astea singur? Nu este aceasta omnipotența lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării”

Dumnezeu nu este doar Duhul Sfânt, Duhul, acel Duh multiplicat de șapte ori, sau Duhul atotcuprinzător, ci și un om – un om de rând, un om absolut obișnuit. El nu este numai bărbat, ci și femeie. Ei sunt asemănători prin faptul că ambii sunt născuți din oameni și diferiți în sensul că unul a fost conceput de Duhul Sfânt, iar celălalt s-a născut dintr-un om, deși provenit direct din Duh. Ei sunt asemănători prin faptul că amândoi, trupuri întrupate ale lui Dumnezeu, îndeplinesc lucrarea lui Dumnezeu Tatăl, dar și diferiți, în sensul că unul a făcut lucrarea de răscumpărare, iar celălalt face lucrarea de cucerire. Amândoi Îl reprezintă pe Dumnezeu Tatăl, dar unul este Răscumpărătorul, plin de iubire binevoitoare și milă, iar celălalt este Dumnezeul dreptății, plin de mânie și judecată. Unul este Conducătorul Suprem care a lansat lucrarea de răscumpărare, iar celălalt este Dumnezeul cel drept care săvârșește lucrarea de cucerire. Unul este Începutul, celălalt este Sfârșitul. Unul este trup neprihănit, iar celălalt este trup ce întregește

răscumpărarea, continuă lucrarea și nu este niciodată păcătos. Ambii sunt același Duh, dar sălășluiesc în trupuri diferite și s-au născut în locuri diferite și sunt separați în timp de câteva mii de ani. Cu toate acestea, lucrarea lor este reciproc complementară, niciodată conflictuală și se poate vorbi despre ea în aceeași suflare. Ambii sunt oameni, dar unul a fost băiețel și celălalt a fost o fetiță. În toți acești ani mulți, ceea ce au văzut oamenii n-a fost doar Duhul și nu doar un om, un bărbat, ci multe alte lucruri care nu corespund noțiunilor umane; prin urmare, oamenii nu Mă pot înțelege pe deplin niciodată. Ei cred și se îndoiesc de Mine în aceeași măsură, de parcă aș exista și totuși aș fi o iluzie – de aceea, până în ziua de azi, oamenii încă nu știu ce este Dumnezeu. Mă poți descrie cu adevărat într-o singură propoziție simplă? Îndrăznești cu adevărat să spui că „Isus nu este altul decât Dumnezeu și Dumnezeu nu este altul decât Isus”? Ești cu adevărat atât de temerar încât să spui „Dumnezeu nu este altul decât Duhul și Duhul nu este altul decât Dumnezeu”? Te simți confortabil spunând „Dumnezeu este doar un om în carne și oase”? Ai cu adevărat curajul să afirmi că „Chipul lui Isus este chipul măreț al lui Dumnezeu”? Poți să-ți folosești elocvența ca să explici cu claritate firea și chipul lui Dumnezeu? Îndrăznești cu adevărat să spui „Dumnezeu a creat doar bărbații, nu și femeile, după chipul Său”? Dacă ai spune asta, atunci nicio femeie nu s-ar număra printre aleșii Mei, și cu atât mai puțin ar fi femeile o categorie a omenirii. Acum știi cu adevărat ce este Dumnezeu? Este Dumnezeu un om? Este Dumnezeu un Duh? Este Dumnezeu într-adevăr un bărbat? Doar Isus este în stare să finalizeze lucrarea pe care trebuie să o fac? Dacă alegi doar una dintre aceste variante pentru a-Mi rezuma esența, atunci ești un credincios loial extrem de ignorant. Dacă aș lucra ca om întrupat o dată și doar o singură dată, M-ai delimita? Mă poți înțelege pe deplin dintr-o singură privire? Mă poți descrie într-adevăr complet, doar pe baza a ceea ce ai trăit în timpul vieții tale? Și

dacă în cele două întrupări ale Mele aș face o lucrare asemănătoare, cum M-ai percepe? M-ai lăsa țintuit pe cruce pentru totdeauna? Ar putea fi Dumnezeu așa simplu precum pretinzi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce înțelegi despre Dumnezeu?”

III. Întrebări și răspunsuri despre lucrarea de judecată din zilele de pe urmă

1. Credem că Judecata Marelui Tron Alb se referă la o masă mare așezată de Dumnezeu în ceruri, unde fiecare persoană îngenunchează la pământ pentru a-și mărturisi păcatele pe care le-a comis pe parcursul vieții sale, după care Dumnezeu hotărăște dacă aceasta intră în Împărăția Cerurilor sau coboară în iad. În schimb, tu mărturisești că Dumnezeu a venit pe pământ în trup și că exprimă adevărul și realizează lucrarea de judecată a zilelor de pe urmă. De ce diferă acest lucru de înțelegerea noastră? La ce anume se referă judecata lui Dumnezeu din zilele de pe urmă?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Căci este timpul să înceapă judecata chiar de la Casa lui Dumnezeu” (1 Petru 4:17).

„Iar dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec. Căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cel ce Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă” (Ioan 12:47-48).

„Căci Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata I-a dat-o Fiului” (Ioan 5:22).

„Și I-a dat autoritate să facă judecată, pentru că este Fiul Omului” (Ioan 5:27).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

În legătură cu judecata ce începe de la casa lui Dumnezeu, despre care s-a vorbit în vremurile trecute, cuvântul „judecată” se referă la judecata pe care Dumnezeu o săvârșește azi asupra celor care vin în fața tronului Său în zilele de pe urmă. Poate că există unii care cred în astfel de închipuiri supranaturale precum aceea că, atunci când vor veni zilele de pe urmă,

Dumnezeu va ridica o masă mare în ceruri, peste care va întinde o față de masă albă și, apoi, așezat pe un tron măreț, cu toți oamenii îngenunchiați la pământ, El va dezvălui păcatele tuturor și astfel, va decide dacă se vor înălța la ceruri sau vor fi trimiși jos, în iazul de foc și pucioasă. Indiferent de închipuirile omului, ele nu pot modifica esența lucrării lui Dumnezeu. Închipuirile oamenilor nu sunt nimic altceva decât proiecții ale gândurilor acestora și vin din mintea lor, adunate și puse cap la cap din cele văzute și auzite de om. De aceea, spun că, indiferent cât de uimitoare sunt imaginile create, acestea nu sunt nimic altceva decât desene pe hârtie și nu pot înlocui planul lucrării lui Dumnezeu. La urma urmei, omul a fost corupt de Satana, deci cum ar putea el înțelege gândurile lui Dumnezeu? Omul concepe lucrarea de judecată a lui Dumnezeu ca pe ceva fantastic. El crede că, din moment ce Dumnezeu Însuși săvârșește lucrarea judecății, atunci aceasta trebuie să fie de o amploare fără egal și de neînțeles pentru muritori și trebuie să răsune de la un capăt la altul al cerurilor și să cutremure pământul; altfel, cum ar putea fi lucrarea de judecată a lui Dumnezeu? El crede că, din moment ce aceasta este lucrarea judecății, Dumnezeu trebuie să fie deosebit de impunător și măreț atunci când lucrează, iar cei care sunt judecați trebuie să se tânguiască în lacrimi și să cadă în genunchi implorând milă. O astfel de scenă trebuie să fie foarte spectaculoasă și să însuflețească profund… Toată lumea își imaginează lucrarea de judecată a lui Dumnezeu ca fiind ceva miraculos. Știi, totuși, că în timp ce Dumnezeu Își începuse demult lucrarea de judecată printre oameni, tu te cuibăreai într-o ignoranță liniștită? Că în momentul în care vei crede că lucrarea de judecată a lui Dumnezeu a început oficial, Dumnezeu va fi făcut deja din nou cerurile și pământul? În acel moment, poate că tocmai vei fi ajuns să înțelegi sensul vieții, dar nemiloasa lucrare de pedepsire a lui Dumnezeu te va duce, încă

adormit adânc, în iad. Doar atunci vei realiza dintr-o dată că lucrarea de judecată lui Dumnezeu s-a încheiat deja.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Unii cred că Dumnezeu ar putea să vină într-un moment necunoscut pe pământ și să Se arate omului, după care El personal va judeca întreaga omenire, încercându-i pe oameni unul câte unul, fără ca cineva să fie omis. Cei care gândesc în acest fel nu cunosc această etapă a lucrării întrupării. Dumnezeu nu-i judecă pe oameni unul câte unul și nu îi testează pe oameni unul câte unul; făcând astfel, nu ar fi lucrarea judecății. Nu este la fel corupția întregii omeniri? Nu este substanța întregii omeniri la fel? Ceea ce este judecat este substanța coruptă a omenirii, substanța omului coruptă de către Satana și toate păcatele omului. Dumnezeu nu judecă greșelile mărunte și neînsemnate ale omului. Lucrarea de judecată este reprezentativă și nu este îndeplinită în mod special pentru o anumită persoană. Mai degrabă, este o lucrare în care un grup de oameni sunt judecați pentru a reprezenta judecata întregii omeniri. Îndeplinind în mod personal lucrarea Sa asupra unui grup de oameni, Dumnezeu în trup folosește lucrarea Sa pentru a reprezenta lucrarea întregii omeniri, după care ea este răspândită treptat. Tot așa este și lucrarea de judecată. Dumnezeu nu judecă un anumit tip de persoană sau un anumit grup de oameni, ci judecă, în schimb, nedreptatea întregii omeniri – împotrivirea omului față de Dumnezeu, de exemplu, sau nevenerarea Sa de către om sau tulburarea lucrării lui Dumnezeu de către om și așa mai departe. Ceea ce este judecat este substanța omenirii de împotrivire față de Dumnezeu, iar această lucrare este lucrarea de cucerire a zilelor de pe urmă. Lucrarea și cuvântul Dumnezeului întrupat, mărturisit de către om, sunt lucrarea judecății înaintea marelui tron alb în zilele de pe urmă, care a fost concepută de către om în timpul

vremurilor trecute. Lucrarea care este făcută în prezent de către Dumnezeul întrupat este exact judecata din fața marelui tron alb. Dumnezeul întrupat de astăzi este Dumnezeul care judecă întreaga omenire în timpul zilelor de pe urmă. Acest trup și lucrarea, cuvântul Său și întreaga Sa fire sunt totalitatea Lui. Deși sfera lucrării Sale este limitată și nu implică în mod direct întregul univers, substanța lucrării de judecată este judecata directă a întregii omeniri – nu doar pentru aleșii din China, și nici pentru un număr mic de oameni. În timpul lucrării lui Dumnezeu în trup, deși sfera acestei lucrări nu implică întregul univers, ea reprezintă lucrarea întregului univers și, după ce încheie activitatea în sfera lucrării trupului Său, El va extinde imediat această lucrare către întregul univers, în același fel în care Evanghelia lui Isus s-a răspândit în întregul univers, urmând învierii și înălțării Sale. Indiferent dacă este lucrarea Duhului sau lucrarea trupului, este o lucrare care este îndeplinită într-o sferă limitată, dar care reprezintă lucrarea întregului univers. În timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu Își apărând în identitatea Sa întrupată, iar Dumnezeu în trup este Dumnezeul care judecă omul înaintea marelui tron alb. Indiferent dacă El este Duhul sau trupul, Cel care face lucrarea de judecată este Dumnezeul care judecă omenirea în timpul zilelor de pe urmă. Acest lucru este definit pe baza lucrării Sale și nu este definit în funcție de arătarea Sa exterioară sau de alți câțiva factori. Deși omul nutrește noțiuni despre aceste cuvinte, nimeni nu poate nega faptul judecății Dumnezeului întrupat și cucerirea întregii omeniri. Indiferent de ceea ce crede omul despre ea, faptele sunt, la urma urmei, fapte. Nimeni nu poate spune că: „Lucrarea este făcută de către Dumnezeu, dar trupul nu este Dumnezeu”. Aceasta este o absurditate, pentru că această lucrare nu poate fi făcută de nimeni decât de Dumnezeu în trup. Din moment ce această lucrare a fost deja completă, urmând această lucrare, lucrarea judecății lui Dumnezeu asupra omului nu se va arăta pentru a doua

oară; Dumnezeu în cea de-a doua întrupare a încheiat deja întreaga lucrare a întregii gestionări și nu va exista o a patra etapă a lucrării lui Dumnezeu. Pentru că cel care este judecat este omul, omul care este din trup și a fost corupt și nu este duhul Satanei cel care este judecat în mod direct, lucrarea judecății, prin urmare, nu se desfășoară în lumea spirituală, ci printre oameni.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl nesocotesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui

Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Lucrarea de cucerire de astăzi este menită să clarifice cum va fi sfârșitul omului. De ce se spune că mustrarea și judecata de astăzi sunt judecata înaintea marelui tron alb al zilelor de pe urmă? Nu vezi asta? De ce este lucrarea de cucerire etapa finală? Nu este tocmai pentru a face să se manifeste ce fel de sfârșit va întâmpina fiecare clasă de oameni? Nu este pentru a permite tuturor, în cursul lucrării de cucerire de mustrare și judecată, să-și arate adevăratele fețe și după aceea să fie clasificați după felul lor? Decât să spunem că acest lucru este cucerirea omenirii, ar fi mai bine să spunem că arată ce fel de sfârșit va fi pentru fiecare clasă de persoane. Este vorba de a judeca păcatele oamenilor și apoi a dezvălui diferitele clase de persoane, hotărând astfel dacă sunt rele sau drepte. După lucrarea de cucerire, vine atunci lucrarea de recompensare a binelui și pedepsire a răului. Oamenii care se supun cu totul – adică cei cuceriți profund – vor fi plasați în următoarea etapă de răspândire a lucrării lui Dumnezeu în întregul univers; cei necuceriți vor fi așezați în întuneric și vor întâmpina nenorociri. Astfel va fi omul clasificat în funcție de fel, răufăcătorii grupați cu răul pentru a fi veșnic fără lumina soarelui, iar cei drepți grupați cu binele, pentru a primi lumina și a trăi pentru totdeauna în lumină.

Lucrarea de judecată este lucrarea proprie a lui Dumnezeu, astfel că trebuie săvârșită, evident, de către Dumnezeu Însuși; nu poate fi săvârșită de om în locul Său. Deoarece judecata înseamnă folosirea adevărului pentru a cuceri omenirea, este de necontestat că Dumnezeu Se va arăta tot ca imagine întrupată pentru a săvârși această lucrare printre oameni. Aceasta înseamnă că Hristos al zilelor de pe urmă va folosi adevărul pentru a-i învăța pe oamenii din întreaga lume și a le face cunoscute toate adevărurile. Aceasta este lucrarea de judecată a lui Dumnezeu. Mulți au un sentiment neplăcut cu privire la a doua întrupare a lui Dumnezeu, deoarece oamenilor le este greu să creadă că Dumnezeu Se va întrupa pentru a săvârși lucrarea de judecată. Cu toate acestea, trebuie să vă spun că, de cele mai multe ori, lucrarea lui Dumnezeu depășește cu mult așteptările omului și este greu de acceptat pentru mintea omenească. Căci oamenii sunt doar niște viermi pe pământ, în timp ce Dumnezeu este Cel suprem, care umple universul; mintea omului este asemenea unei gropi cu apă murdară care dă naștere doar viermilor, în timp ce fiecare etapă a lucrării dirijate de gândurile lui Dumnezeu este rodul înțelepciunii lui Dumnezeu. Oamenii încearcă în permanență să rivalizeze cu Dumnezeu, iar Eu spun că este de la sine înțeles cine va ieși în pierdere în cele din urmă. Vă îndemn pe toți să nu vă considerați mai de preț decât aurul. Dacă alții pot accepta judecata lui Dumnezeu, atunci voi de ce nu puteți? Cu ce sunteți mai presus decât alții? Dacă alții pot să-și plece capul în fața adevărului, de ce nu puteți și voi să faceți la fel? Lucrarea lui Dumnezeu are un avânt de neoprit. El nu va repeta lucrarea judecății de dragul „contribuției” pe care ai adus-o, iar tu vei fi copleșit de regrete, deoarece ai lăsat o oportunitate atât de bună să-ți scape. Dacă nu crezi cuvintele Mele, atunci așteaptă ca acel tron alb măreț

din cer să săvârșească judecata asupra ta! Trebuie să știi că toți israeliții L-au respins și L-au negat pe Isus și, totuși, adevărul răscumpărării omenirii de către Isus tot s-a răspândit până la capătul universului. Nu este aceasta o realitate pe care Dumnezeu a săvârșit-o cu mult timp în urmă? Dacă încă mai aștepți ca Isus să te ridice la ceruri, atunci Eu îți spun că ești o bucată îndărătnică de ramură uscată.[a] Isus nu va recunoaște un credincios fals ca tine, care nu este loial adevărului și caută doar binecuvântări. Din contră, Lui nu Îi va fi milă să te arunce în iazul de foc pentru a arde zeci de mii de ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Note de subsol:

a. O bucată de ramură uscată: expresie chinezească, cu sensul de „fără speranță”.

2. Credem că Judecata Marelui Tron Alb profețită în Apocalipsa lui Ioan îi vizează pe necredincioșii care aparțin diavolului Satana. Când va veni Domnul, aceia care cred în El vor fi ridicați la ceruri, după care Domnul va trimite dezastre pentru a-i distruge pe necredincioși. Aceasta este Judecata Marelui Tron Alb, însă tu mărturisești că judecata lui Dumnezeu din zilele de pe urmă a început deja. Deci de ce nu L-am văzut pe Dumnezeu trimițând dezastre pentru a-i distruge pe necredincioși? Cum ar putea fi aceasta Judecata Marelui Tron Alb?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Căci este timpul să înceapă judecata chiar de la Casa lui Dumnezeu” (1 Petru 4:17).

„Iar dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec. Căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cel ce Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă” (Ioan 12:47-48).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Lucrarea zilelor de pe urmă constă în împărțirea tuturor după felul lor și în încheierea planului de gestionare al lui Dumnezeu (planul mântuirii), deoarece clipa se apropie și ziua lui Dumnezeu a sosit. Dumnezeu îi aduce pe toți cei care intră în Împărăția Sa, adică pe toți cei care Îi sunt credincioși până la sfârșit, în epoca lui Dumnezeu Însuși. Cu toate acestea, înainte de venirea epocii lui Dumnezeu Însuși, lucrarea lui Dumnezeu nu este de a observa faptele oamenilor sau de a le cerceta traiul, ci de a le judeca neascultarea, deoarece Dumnezeu îi va purifica pe toți cei care vin în fața tronului Său. Toți cei care au călcat pe urmele lui Dumnezeu până în ziua de azi sunt aceia care vin în fața tronului lui Dumnezeu, și așa stând lucrurile, fiecare persoană care acceptă lucrarea lui Dumnezeu în faza finală este

obiectul purificării lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, toți cei care acceptă lucrarea lui Dumnezeu în faza finală fac obiectul judecății lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl nesocotesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența

acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Unii cred că Dumnezeu ar putea să vină într-un moment necunoscut pe pământ și să Se arate omului, după care El personal va judeca întreaga omenire, încercându-i pe oameni unul câte unul, fără ca cineva să fie omis. Cei care gândesc în acest fel nu cunosc această etapă a lucrării întrupării. Dumnezeu nu-i judecă pe oameni unul câte unul și nu îi testează pe oameni unul câte unul; făcând astfel, nu ar fi lucrarea judecății. Nu este la fel corupția întregii omeniri? Nu este substanța întregii omeniri la fel? Ceea ce este judecat este substanța coruptă a omenirii, substanța omului coruptă de către Satana și toate păcatele omului. Dumnezeu nu judecă greșelile mărunte și neînsemnate ale omului. Lucrarea de judecată este reprezentativă și nu este îndeplinită în mod special pentru o anumită persoană. Mai degrabă, este o lucrare în care un grup de oameni sunt judecați pentru a reprezenta judecata întregii omeniri. Îndeplinind în mod personal lucrarea Sa asupra unui grup de oameni, Dumnezeu în trup folosește lucrarea Sa pentru a reprezenta lucrarea întregii omeniri, după care ea este răspândită treptat. Tot așa este și lucrarea de judecată. Dumnezeu nu judecă un anumit tip de persoană sau un anumit grup de oameni, ci judecă, în schimb, nedreptatea întregii omeniri – împotrivirea omului față de Dumnezeu, de exemplu, sau nevenerarea Sa de către om sau tulburarea lucrării lui Dumnezeu de către om și așa mai departe. Ceea ce este judecat este substanța omenirii de împotrivire față de Dumnezeu, iar această lucrare este lucrarea de cucerire a zilelor de pe urmă. Lucrarea și cuvântul Dumnezeului întrupat, mărturisit de către om, sunt lucrarea judecății înaintea marelui tron

alb în zilele de pe urmă, care a fost concepută de către om în timpul vremurilor trecute. Lucrarea care este făcută în prezent de către Dumnezeul întrupat este exact judecata din fața marelui tron alb. Dumnezeul întrupat de astăzi este Dumnezeul care judecă întreaga omenire în timpul zilelor de pe urmă. Acest trup și lucrarea, cuvântul Său și întreaga Sa fire sunt totalitatea Lui. Deși sfera lucrării Sale este limitată și nu implică în mod direct întregul univers, substanța lucrării de judecată este judecata directă a întregii omeniri – nu doar pentru aleșii din China, și nici pentru un număr mic de oameni. În timpul lucrării lui Dumnezeu în trup, deși sfera acestei lucrări nu implică întregul univers, ea reprezintă lucrarea întregului univers și, după ce încheie activitatea în sfera lucrării trupului Său, El va extinde imediat această lucrare către întregul univers, în același fel în care Evanghelia lui Isus s-a răspândit în întregul univers, urmând învierii și înălțării Sale. Indiferent dacă este lucrarea Duhului sau lucrarea trupului, este o lucrare care este îndeplinită într-o sferă limitată, dar care reprezintă lucrarea întregului univers. În timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu Își apărând în identitatea Sa întrupată, iar Dumnezeu în trup este Dumnezeul care judecă omul înaintea marelui tron alb. Indiferent dacă El este Duhul sau trupul, Cel care face lucrarea de judecată este Dumnezeul care judecă omenirea în timpul zilelor de pe urmă. Acest lucru este definit pe baza lucrării Sale și nu este definit în funcție de arătarea Sa exterioară sau de alți câțiva factori. Deși omul nutrește noțiuni despre aceste cuvinte, nimeni nu poate nega faptul judecății Dumnezeului întrupat și cucerirea întregii omeniri. Indiferent de ceea ce crede omul despre ea, faptele sunt, la urma urmei, fapte. Nimeni nu poate spune că: „Lucrarea este făcută de către Dumnezeu, dar trupul nu este Dumnezeu”. Aceasta este o absurditate, pentru că această lucrare nu poate fi făcută de nimeni decât de Dumnezeu în trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Lucrarea de cucerire de astăzi este menită să clarifice cum va fi sfârșitul omului. De ce se spune că mustrarea și judecata de astăzi sunt judecata înaintea marelui tron alb al zilelor de pe urmă? Nu vezi asta? De ce este lucrarea de cucerire etapa finală? Nu este tocmai pentru a face să se manifeste ce fel de sfârșit va întâmpina fiecare clasă de oameni? Nu este pentru a permite tuturor, în cursul lucrării de cucerire de mustrare și judecată, să-și arate adevăratele fețe și după aceea să fie clasificați după felul lor? Decât să spunem că acest lucru este cucerirea omenirii, ar fi mai bine să spunem că arată ce fel de sfârșit va fi pentru fiecare clasă de persoane. Este vorba de a judeca păcatele oamenilor și apoi a dezvălui diferitele clase de persoane, hotărând astfel dacă sunt rele sau drepte. După lucrarea de cucerire, vine atunci lucrarea de recompensare a binelui și pedepsire a răului. Oamenii care se supun cu totul – adică cei cuceriți profund – vor fi plasați în următoarea etapă de răspândire a lucrării lui Dumnezeu în întregul univers; cei necuceriți vor fi așezați în întuneric și vor întâmpina nenorociri. Astfel va fi omul clasificat în funcție de fel, răufăcătorii grupați cu răul pentru a fi veșnic fără lumina soarelui, iar cei drepți grupați cu binele, pentru a primi lumina și a trăi pentru totdeauna în lumină.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (1)”

Zilele de pe urmă sunt când toate lucrurile vor fi clasificate în funcție de fel, prin cucerire. Cucerirea este lucrarea din zilele de pe urmă; cu alte cuvinte, judecarea păcatelor fiecărei persoane este lucrarea zilelor de pe urmă. Altfel, cum ar putea fi clasificați oamenii? Lucrarea de clasificare ce se face printre voi este începutul unei astfel de lucrări în întregul univers. După aceasta, cei din toate ținuturile și toate popoarele vor fi, de asemenea, supuși lucrării de cucerire. Aceasta înseamnă că fiecare persoană din creație

va fi clasificată în funcție de fel, supunându-se înaintea scaunului judecății pentru a fi judecată. Nicio persoană și niciun lucru nu pot scăpa de suferința acestei mustrări și judecăți, și nici nu există vreo persoană sau vreun lucru care să nu fie clasificate după fel; fiecare persoană va fi clasificată, căci sfârșitul tuturor lucrurilor se apropie, iar tot cerul și pământul au ajuns la final. Cum ar putea omul să scape de zilele finale ale existenței sale umane?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (1)”

Eu domnesc în împărăție și, în plus, domnesc în tot universul; Eu sunt atât Împăratul Împărăției, cât și Stăpânul universului. De acum înainte, îi voi aduna pe toți care nu sunt cei aleși, Îmi voi începe lucrarea printre neamuri și Îmi voi proclama decretele administrative întregului univers, astfel încât să pot face următorul pas al lucrării Mele cu succes. Voi folosi mustrarea pentru a răspândi lucrarea Mea printre neamuri, adică voi folosi forța împotriva tuturor celor ce sunt neamuri. Firește, această lucrare se va desfășura în același timp cu lucrarea Mea printre cei aleși. Când poporul Meu va conduce și va exercita puterea pe pământ, aceea va fi și ziua în care toți oamenii de pe pământ au fost cuceriți și, în plus, va fi vremea când Mă voi odihni – și numai atunci voi apărea tuturor celor care au fost cuceriți. Voi apărea Sfintei Împărății și Mă voi ascunde de ținutul murdăriei. Toți cei care au fost cuceriți și au devenit supuși înaintea Mea pot să-Mi vadă fața cu ochii lor și pot să-Mi audă glasul cu urechile lor. Aceasta este binecuvântarea celor care s-au născut în zilele de pe urmă, aceasta este binecuvântarea hotărâtă dinainte de Mine și acest lucru nu poate fi schimbat de niciun om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 29

3. Pe cruce, Domnul Isus a spus: „**S-a terminat!**” (Ioan 19:30), demonstrând astfel că lucrarea de mântuire a omenirii de către Dumnezeu a fost realizată pe deplin. Întrucât credem în Domnul Isus, păcatele noastre au fost deja iertate și noi suntem îndreptați de către credința noastră. Când va veni Domnul, vom fi ridicați direct în Împărăția cerească. De ce trebuie Dumnezeu să exprime adevărul și să realizeze lucrarea de judecată și de purificare a omului?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Deci, Hristos a fost oferit cândva pentru a îndura păcatele multora; iar celor ce-L caută Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuire” (Evrei 9:28).

„Dacă noi păcătuim în mod intenționat, după ce ni s-a făcut cunoscut adevărul, nu mai este nici o jertfă pentru păcat, ci numai o așteptare înfricoșată a judecății și a focului cumplit care-i va mistui pe cei care I se împotrivesc lui Dumnezeu” (Evrei 10:26-27).

„Iar dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec. Căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cel ce Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă” (Ioan 12:47-48).

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi și vă va anunța lucrurile ce urmează să vină” (Ioan 16:12-13).

„Căci este timpul să înceapă judecata chiar de la Casa lui Dumnezeu” (1 Petru 4:17).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Prima întrupare a fost pentru a răscumpăra omul din păcat, de a-l răscumpăra cu ajutorul trupului material al lui Isus, adică, El l-a mântuit pe om de pe cruce, dar corupta fire satanică tot a rămas în om. A doua întrupare nu mai este pentru a sluji ca o jertfă de păcat, ci, mai degrabă, pentru a mântui pe deplin pe cei care au fost răscumpărați din păcat. Acest lucru este făcut astfel încât cei care au fost iertați să poată fi eliberați de păcatele lor și făcuți pe deplin neprihăniți și, prin dobândirea unei firi schimbate, să se elibereze de influența întunericului Satanei și să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Doar în acest fel omul poate fi pe deplin sfânt. După ce Epoca Legii a ajuns la sfârșit și, începând cu Epoca Harului, Dumnezeu a inițiat lucrarea de mântuire, care va continua până în zilele de pe urmă când, în judecarea și mustrarea rasei umane pentru răzvrătirea sa, El va purifica omenirea complet. Doar atunci Își va încheia Dumnezeu lucrarea de mântuire și Se va odihni.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Un păcătos ca tine, care tocmai a fost răscumpărat și nu a fost schimbat sau desăvârșit de Dumnezeu, poți fi tu după inima lui Dumnezeu? Căci tu, care ești încă cu sinele tău vechi, este adevărat că ai fost mântuit de Isus și că nu ești socotit ca păcătos datorită mântuirii lui Dumnezeu, dar aceasta nu dovedește că nu ești păcătos și lipsit de puritate. Cum poți fi sfânt dacă nu ai fost schimbat? Înăuntrul tău, ești împovărat de necurățenie, egoism și răutate, dar, totuși, vrei să cobori cu Isus – ai vrea tu să fii așa de norocos! Ai pierdut un pas în credința ta în Dumnezeu: ai fost doar răscumpărat, dar nu ai fost schimbat. Pentru ca tu să fii după inima lui Dumnezeu, Dumnezeu trebuie să facă personal lucrarea de a te schimba și curăța; dacă ești doar răscumpărat, vei fi incapabil să atingi sfințenia. În acest fel, nu vei fi calificat să te împărtășești din binecuvântările lui Dumnezeu, pentru că ai pierdut un pas în lucrarea lui Dumnezeu de a gestiona omul, care este pasul-cheie al schimbării și perfecționării. Și astfel, tu, un păcătos care tocmai a fost răscumpărat, ești incapabil să primești direct moștenirea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate”

Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui

Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu, iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate. Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat și iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Și aduce aminte de fărădelegile omului și nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuși, atunci când omul, care trăiește într-un trup material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască, dezvăluindu-și, la nesfârșit, corupta fire satanică. Aceasta este viața pe care o duce omul, un ciclu fără sfârșit în care păcătuiește și este iertat. Majoritatea oamenilor păcătuiesc în timpul zilei doar pentru a mărturisi seara. Astfel, chiar dacă jertfa de păcat este întotdeauna eficientă pentru om, ea nu va putea să îl mântuiască pe om de păcat. Numai jumătate din lucrarea mântuirii a fost desăvârșită, pentru că omul are încă o fire coruptă. […] Omului nu îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are nicio cale de a-și recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Lucrarea zilelor de pe urmă este de a spune cuvinte. Mari schimbări pot fi produse în om cu ajutorul cuvintelor. Schimbările produse acum în acești oameni, după acceptarea acestor cuvinte, sunt mult mai mari decât

cele făcute în oameni, după acceptarea semnelor și minunilor Epocii Harului. Căci, în Epoca Harului, demonii au fost alungați din om prin punerea mâinilor și prin rugăciune, însă firea coruptă din om a rămas încă. Omul a fost vindecat de boala lui și i-au fost iertate păcatele, dar, în ceea ce privește modul în care omul urma să fie curățat de firea coruptă satanică din interiorul lui, această lucrare trebuia încă să fie făcută. Omul a fost doar mântuit și i-au fost iertate păcatele pentru credința sa, dar natura păcătoasă a omului nu a fost distrusă și încă a rămas în el. Păcatele omului au fost iertate prin intermediul Dumnezeului întrupat, dar acest lucru nu a însemnat că omul nu a mai avut păcat în el. Păcatele omului ar putea fi iertate prin jertfa de păcat, dar, doar în ceea ce privește modul în care omul poate fi făcut să nu mai păcătuiască și modul în care natura sa păcătoasă poate fi distrusă complet și transformată, el nu are nicio cale de a rezolva această problemă. Păcatele omului au fost iertate și acest lucru se datorează lucrării răstignirii lui Dumnezeu, dar omul a continuat să trăiască înlăuntrul vechii sale firi satanice. Acestea fiind spuse, omul trebuie să fie complet mântuit de corupta sa fire satanică, astfel încât natura lui păcătoasă să poată fi complet distrusă, să nu se mai dezvolte niciodată, permițând astfel ca firea omului să fie transformată. Acest lucru ar cere omului să înțeleagă drumul creșterii în viață, să înțeleagă calea vieții și modul de a-și schimba firea. În plus, ar cere omului să acționeze potrivit cu această cale, astfel încât firea lui să poată fi schimbată treptat, iar el să poată trăi sub strălucirea luminii, ca tot ceea ce face el să poată fi în acord cu voia lui Dumnezeu, ca el să-și poată arunca firea coruptă satanică și astfel încât să se poată elibera de influența întunericului Satanei, prin aceasta ieșind pe deplin din păcat. Doar atunci va primi omul mântuirea completă. La vremea în care Isus Își făcea lucrarea, cunoașterea omului despre El era încă nedeslușită și neclară. Omul a crezut întotdeauna că El este fiul lui David și L-a proclamat ca fiind un

mare profet, Domnul binevoitor care a răscumpărat păcatele omului. Unii, prin puterea credinței lor, au fost vindecați doar prin atingerea marginii hainei Lui; cei orbi puteau să vadă și chiar și morții puteau să fie readuși la viață. Totuși, omul nu a fost capabil să descopere firea coruptă satanică, adânc înrădăcinată în el însuși și nici nu a știut cum să se descotorosească de aceasta. Omul a primit mult har, cum ar fi pacea și fericirea trupului, credința unui membru care aduce binecuvântare asupra unei întregi familii, vindecarea bolii și așa mai departe. Restul au fost faptele bune ale omului și arătarea lui evlavioasă; dacă omul ar putea trăi pe baza acestor lucruri, ar fi considerat un credincios acceptabil. Doar astfel de credincioși puteau intra în Rai după moarte, ceea ce însemna că erau mântuiți. Dar, în timpul vieții lor, acești oameni nu au înțeles deloc calea vieții. Tot ceea ce au făcut a fost să comită păcate și apoi să și le mărturisească, într-un ciclu constant, fără nicio cale de a-și schimba firea: astfel a fost natura omului în Epoca Harului. A primit omul mântuirea completă? Nu! Prin urmare, după terminarea acelei etape de lucru, a rămas încă lucrarea judecății și a mustrării. Această etapă este pentru a-l purifica pe om cu ajutorul cuvântului și, prin aceasta, de a-i da o cale de urmat. Această etapă nu ar fi rodnică sau semnificativă dacă ar continua cu alungarea demonilor, pentru că nu ar reuși să distrugă natura păcătoasă a omului, iar omul ar ajunge la o stagnare în iertarea păcatelor sale. Prin jertfa de păcat, omului i s-au iertat păcatele, căci lucrarea răstignirii a ajuns deja la sfârșit, iar Dumnezeu l-a biruit pe Satana. Dar, de vreme ce firea coruptă a omului încă rămâne în el, omul poate încă să păcătuiască și să se împotrivească lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu câștigă omenirea. De aceea, în această etapă a lucrării, Dumnezeu folosește cuvântul pentru a expune firea coruptă a omului, determinându-l să practice potrivit căii celei drepte. Această etapă este mai semnificativă decât cea anterioară, dar și mai rodnică, pentru că acum

cuvântul este cel care furnizează, în mod direct, viață omului și permite ca firea omului să fie pe deplin reînnoită; este o etapă a lucrării mult mai profundă. Prin urmare, întruparea din zilele de pe urmă a completat semnificația întrupării lui Dumnezeu și a încheiat complet planul lui Dumnezeu de gestionare pentru mântuirea omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Zilele de pe urmă deja au sosit. Toate lucrurile din creație vor fi separate conform tipului lor și separate în diferite categorii pe baza naturii lor. Acesta este momentul când Dumnezeu dezvăluie rezultatul omenirii și destinația fiecăruia. Dacă oamenii nu ar trece prin mustrare și judecată, atunci nu ar fi niciun mod de a le dezvălui neascultarea și nedreptatea. Doar prin mustrare și judecată poate fi dezvăluit rezultatul întregii creații. Omul își arată adevăratul fel doar când este mustrat și judecat. Răul va fi pus cu răul, binele cu binele și, întreaga omenire va fi separată conform tipului său. Prin mustrare și judecată va fi dezvăluit rezultatul întregii creații, astfel încât răul să poată fi pedepsit și binele răsplătit și toți oamenii să fie sub stăpânirea lui Dumnezeu. Toată această lucrare trebuie obținută prin mustrare și pedeapsă dreaptă. Deoarece corupția omului a atins apogeul și neascultarea sa devine extrem de gravă, doar firea dreaptă a lui Dumnezeu, una care este în principal compusă din mustrare și judecată și care este dezvăluită în timpul zilelor de pe urmă, poate transforma și îl poate întregi pe om. Doar această fire poate expune răul și, astfel, îi poate pedepsi sever pe toți cei nedrepți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Cei care pot rămâne neclintiți în timpul lucrării de judecată și mustrare a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă – adică, pe parcursul lucrării finale de purificare – vor fi aceia care vor intra în odihna din urmă alături de Dumnezeu; ca atare, toți cei care intră în odihnă vor fi fost cu toții eliberați

de influența Satanei și obținuți de Dumnezeu după ce vor fi fost supuși lucrării Sale finale de purificare. Acești oameni, care vor fi fost în sfârșit obținuți de Dumnezeu, vor intra în odihna finală. Scopul lucrării de mustrare și judecată a lui Dumnezeu este, în esență, de a purifica omenirea de dragul odihnei sale finală; fără o astfel de curățire, nimeni din omenire nu ar putea să fie clasificat în diferite categorii în funcție de fel ori să intre în odihnă. Această lucrare este singura cale ca omenirea să intre în odihnă. Doar lucrarea de purificare a lui Dumnezeu va curăți oamenii de nedreptatea lor și doar lucrarea Lui de mustrare și judecată va aduce la lumină acele elemente neascultătoare ale omenirii, separându-i astfel pe cei care pot fi mântuiți de cei care nu pot și pe cei care vor rămâne de cei care nu vor rămâne. Când această lucrare se va termina, acei oameni cărora le este permis să rămână vor fi cu toții curățiți și vor intra într-un stadiu de umanitate mai înalt în care se vor bucura de o a doua viață umană mai minunată pe pământ; cu alte cuvinte, ei vor începe ziua lor umană de odihnă și vor coexista cu Dumnezeu. După ce aceia cărora nu li se permite să rămână vor fi fost mustrați și judecați, adevăratele lor fețe vor fi expuse complet, după care toți vor fi distruși și, ca și Satanei, nu li se va mai permite să supraviețuiască pe pământ. Umanitatea viitorului nu va mai include niciunul dintre aceste tipuri de oameni; astfel de oameni nu sunt potriviți să intre pe pământul odihnei finale, nici nu sunt potriviți să se alăture zilei odihnei pe care Dumnezeu și omenirea o vor împărtăși, căci ei sunt ținte ale pedepsei și sunt oameni răi, nedrepți. Ei au fost răscumpărați odată și au fost și judecați și mustrați; pe lângă acestea, ei au făcut odată serviciu lui Dumnezeu. Totuși, când va veni ziua de pe urmă, tot vor fi alungați și distruși din cauza propriei răutăți și ca urmare a neascultării și incapacității lor de a fi răscumpărați; ei nu vor mai veni întru ființă în lumea viitorului și ei nu vor mai trăi în rasa umană a viitorului. […] Întregul scop

din spatele lucrării ultime a lui Dumnezeu de pedepsire a răului și răsplătire a binelui este de a purifica pe deplin toți oamenii, pentru ca El să poată aduce o omenire pur sfântă la odihna veșnică. Această etapă a lucrării Sale este cea mai importantă; este etapa finală a întregii Sale lucrări de gestionare. Dacă Dumnezeu nu i-ar fi distrus pe cei răi, ci le-ar fi permis în schimb să rămână, atunci toți oamenii încă ar fi incapabili să intre în odihnă, iar Dumnezeu nu ar fi putut să aducă întreaga omenire într-un ținut mai bun. Astfel de lucrare nu ar fi completă. Când lucrarea Sa va fi încheiată, întreaga omenire va fi complet sfântă; doar în acest fel va reuși Dumnezeu să trăiască pașnic în odihnă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

4. Spui că, dacă nu acceptăm lucrarea lui Dumnezeu de judecată din zilele de pe urmă, nu vom fi curățiți și, astfel, nu vom fi vrednici să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu. Nu credem asta. Deși suntem în continuare capabili să păcătuim și suntem legați de trup, în Biblie se spune clar că: „Într-o clipă, într-o clipire din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Căci trâmbița va suna, iar cei morți vor fi înviați ca nemuritori, și noi vom fi schimbați” (1 Corintieni 15:52). Credem că Dumnezeu este atotputernic: o singură rostire din partea lui Dumnezeu a creat cerurile și pământul și toate lucrurile și o singură rostire din partea lui Dumnezeu îi poate ridica pe oameni din morți. Când va veni Dumnezeu, va fi capabil să ne schimbe într-o clipă forma și să ne ridice în Împărăția cerurilor. Prin urmare, nu avem nevoie ca Dumnezeu să devină trup în zilele de pe urmă, să exprime adevărul și să săvârșească lucrarea de judecată și de purificare.

Versete din Biblie pentru referințe:

„Căci este timpul să înceapă judecata chiar de la Casa lui Dumnezeu” (1 Petru 4:17).

„Iar dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec. Căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cel ce Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă” (Ioan 12:47-48).

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi și vă va anunța lucrurile ce urmează să vină” (Ioan 16:12-13).

„Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău! […] Sfințește-i prin adevăr! Cuvântul Tău este adevărul. […] Eu Însumi M-am sfințit

pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr” (Ioan 17:15-19).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Ar trebui să fiți capabili să vedeți voia lui Dumnezeu și ar trebui să vedeți că lucrarea lui Dumnezeu nu este la fel de simplă precum crearea cerului și a pământului și a tuturor lucrurilor. Asta deoarece lucrarea de azi este transformarea celor care au fost corupți, care sunt extrem de amorțiți, este de a-i purifica pe cei care au fost creați, însă procesați de Satana. Nu este de a-i crea pe Adam sau pe Eva, cu atât mai puțin a crea lumina sau a crea fiecare plantă și animal. Dumnezeu face pure lucrurile care au fost corupte de Satana și apoi le câștigă din nou; ele devin lucruri ce Îi aparțin Lui și devin slava Lui. Acest lucru nu e cum își închipuie omul, nu e la fel de simplu precum crearea cerului și a pământului și a tuturor celor din ele sau precum lucrarea de blestemare a Satanei în groapa fără fund; mai degrabă, este lucrarea de a transforma omul, preschimbând lucrurile care sunt negative și nu Îi aparțin Lui, în lucruri care sunt pozitive și care Îi aparțin. Aceasta este adevărul din spatele acestei etape a lucrării lui Dumnezeu. Trebuie să înțelegeți asta și să evitați să simplificați excesiv chestiunile. Lucrarea lui Dumnezeu este diferită de orice lucrare obișnuită. Minunăția și înțelepciunea sa nu pot fi concepute de mintea omului. Dumnezeu nu creează toate lucrurile în timpul acestei etape a lucrării, dar nici nu le distruge. În schimb, El transformă toate lucrurile pe care le-a creat și purifică toate lucrurile care au fost pângărite de Satana. Și astfel, Dumnezeu pornește un mare proiect, care este întreaga semnificație a lucrării lui Dumnezeu. Vezi în aceste cuvinte că lucrarea lui Dumnezeu e cu adevărat atât de simplă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?”

Omenirea de la începuturi a fost în mâinile lui Dumnezeu, însă, din cauza tentației și a corupției Satanei, omul a fost constrâns de acesta și a căzut în mâinile celui rău. Prin urmare, Satana a devenit obiectul care trebuie învins în lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Deoarece Satana a pus stăpânire pe om și pentru că omul este capitalul pe care-l folosește Dumnezeu ca să ducă la bun sfârșit întreaga gestionare, dacă omul va fi salvat, atunci trebuie smuls înapoi din mâinile Satanei, adică omul trebuie recuperat după ce a fost ținut prizonier de Satana. Astfel, Satana trebuie învins prin schimbările din vechea fire a omului, schimbări care redau omului simțul inițial al rațiunii. În acest mod, omul, care a fost luat prizonier, poate fi smuls înapoi din mâinile Satanei. Dacă omul este eliberat de influența și constrângerea Satanei, atunci Satana va fi făcut de ocară, omul va fi în cele din urmă recuperat, iar Satana va fi învins. Și pentru că omul a fost eliberat de sub influența întunecată a Satanei, va deveni prada de război a acestei întregi bătălii, iar Satana va deveni obiectul care va fi pedepsit odată ce bătălia s-a încheiat, după care întreaga lucrare de salvare a omenirii va fi finalizată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Dumnezeu Își face lucrarea în întregul univers. Toți cei care cred în El trebuie să accepte cuvântul Lui și să mănânce și să bea cuvântul Lui; nimeni nu poate fi câștigat de Dumnezeu văzând semnele și minunile arătate de Dumnezeu. De-a lungul veacurilor, Dumnezeu a folosit întotdeauna cuvântul pentru a-L desăvârși pe om. Așadar, nu ar trebui să vă dedicați toată atenția semnelor și minunilor, ci să căutați să fiți desăvârșiți de către Dumnezeu. În Epoca Legii Vechiului Testament, Dumnezeu a rostit câteva cuvinte iar, în Epoca Harului, Isus a rostit și El multe cuvinte. După ce Isus a spus multe cuvinte, apostolii și discipolii de mai târziu i-au călăuzit pe

oameni să le practice în conformitate cu poruncile date de Isus și să experimenteze în conformitate cu principiile și cuvintele enunțate de Isus. În din zilele de pe urmă, Dumnezeu folosește îndeosebi cuvântul pentru a-L desăvârși pe om. El nu folosește semne și minuni pentru a-l asupri pe om sau pentru a-l convinge pe om; acest lucru nu poate clarifica puterea lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar arăta doar semne și minuni, atunci ar fi imposibil de clarificat realitatea lui Dumnezeu și, astfel, imposibil de a desăvârși pe om. Dumnezeu nu-l desăvârșește pe om prin semne și minuni, ci folosește cuvântul pentru a-l adăpa și a-l păstori, după care se obține ascultarea deplină a omului și cunoașterea de Dumnezeu a omului. Acesta este scopul muncii pe care El o face și al cuvintelor pe care El le rostește. Dumnezeu nu folosește metoda de a arăta semne și minuni pentru a-l desăvârși pe om – El folosește cuvinte și folosește multe metode diferite de lucru pentru a-l desăvârși pe om. Fie că este vorba de rafinare, tratare, emondare sau oferire de cuvinte, Dumnezeu vorbește din multe perspective diferite pentru a-l desăvârși pe om și pentru a da omului o mai mare cunoaștere a lucrării, înțelepciunii și minunăției lui Dumnezeu. Când omul este făcut complet în momentul în care Dumnezeu încheie epoca din zilele de pe urmă, el va fi calificat să vadă semne și minuni. Când ajungi să Îl cunoști pe Dumnezeu și ești capabil să te supui lui Dumnezeu, indiferent de ce face El, nu vei mai avea noțiuni despre El când vei vedea semne și minuni. În prezent, ești corupt și incapabil de supunere completă față de Dumnezeu – crezi că ești calificat să vezi semne și minuni în această stare? Momentul în care Dumnezeu arată semne și minuni este cel în care Dumnezeu pedepsește omul și, de asemenea, când se schimbă epoca și, mai mult, când se încheie epoca. Când lucrarea lui Dumnezeu se săvârșește în mod normal, El nu arată semne și minuni. A arăta semne și minuni este extrem de ușor pentru El, dar nu acela este principiul lucrării lui Dumnezeu,

nici nu este scopul gestionării omului de către Dumnezeu. Dacă omul ar vedea semne și minuni și dacă entitatea spirituală a lui Dumnezeu ar urma să se înfățișeze omului, n-ar crede toți oamenii în Dumnezeu? Am spus anterior că un grup de biruitori este câștigat din Est, biruitori care vin din mijlocul marelui necaz. Care este sensul acestor cuvinte? Înseamnă că acești oameni care au fost câștigați au fost cu adevărat ascultători după ce au fost judecați și mustrați, tratați și emondați, și au fost supuși la tot felul de rafinări. Credința acestor oameni nu este vagă și abstractă, ci reală. Ei nu au văzut semne și minuni sau miracole; ei nu vorbesc de slove și doctrine absconse sau cunoștințe profunde; în schimb, ei au realitatea, cuvintele lui Dumnezeu și o adevărată cunoaștere a realității lui Dumnezeu. Nu este un astfel de grup mai capabil să arate clar puterea lui Dumnezeu? Lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă este o lucrare reală. În timpul epocii lui Isus, El nu a venit să-l desăvârșească pe om, ci să-l răscumpere pe om, așa că a arătat câteva minuni pentru a-i face pe oameni să-L urmeze. Căci El a venit, în primul rând, pentru a finaliza lucrarea răstignirii, iar arătarea de semne n-a făcut parte din lucrarea slujirii Lui. Astfel de semne și de minuni au fost o lucrare săvârșită pentru a face lucrarea Sa să fie eficientă; astfel de semne și de minuni au fost o lucrare în plus, și nu au reprezentat lucrarea întregii epoci. În timpul Epocii Legii Vechiului Testament, Dumnezeu a arătat și unele semne și minuni – dar lucrarea pe care o face Dumnezeu astăzi este o lucrare reală și cu siguranță nu mai arată semne și minuni acum. Dacă El ar arăta semne și minuni, lucrarea Lui adevărată ar fi aruncată în dezordine și El nu ar mai putea să facă nicio altă lucrare. Dacă Dumnezeu ar fi spus să fie folosit cuvântul pentru a-l desăvârși pe om, dar ar fi arătat, de asemenea, semne și minuni, atunci s-ar fi putut clarifica dacă omul crede sau nu în El? Așadar, Dumnezeu nu face astfel de lucruri. Există prea multă religie în om; Dumnezeu a venit în zilele de pe urmă pentru a

alunga toate noțiunile religioase și lucrurile supranaturale din om și pentru a-l face pe om să cunoască realitatea lui Dumnezeu. El a venit pentru a șterge o imagine a lui Dumnezeu care este abstractă și fantezistă – o imagine a unui Dumnezeu care, cu alte cuvinte, nu există deloc. Și acum, singurul lucru care este de neprețuit este ca tu să ai o cunoaștere a realității! Adevărul depășește tot. Cât de mult adevăr deții astăzi? Tot ceea ce arată semne și minuni este Dumnezeu? Spiritele rele pot, de asemenea, să arate semne și minuni; sunt ele toate Dumnezeu? În credința sa în Dumnezeu, ceea ce caută omul este adevărul și ceea ce el urmărește este viața, mai degrabă decât semne și minuni. Acesta ar trebui să fie scopul tuturor celor care cred în Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu”

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl nesocotesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de

judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Lucrarea făcută de Dumnezeu în această epocă este în principal furnizarea cuvintelor pentru viața omului, expunerea naturii omului, esenței și firii lui corupte, și eliminarea concepțiilor religioase, a gândirii feudale și a gândirii depășite; cunoașterea și cultura omului. Trebuie să fie spălate prin darea în vileag de către cuvintele lui Dumnezeu. În zilele de pe urmă, pentru a-l desăvârși pe om, Dumnezeu folosește cuvinte, și nu semne și minuni. El Își folosește cuvintele pentru a-l expune pe om, a-l judeca, a-l mustra și a-l desăvârși astfel încât, în cuvintele lui Dumnezeu, omul să ajungă să-I vadă înțelepciunea și frumusețea și să înțeleagă firea lui Dumnezeu; astfel încât, prin cuvintele Lui, omul să Îi vadă faptele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi”

În lucrarea din zilele de pe urmă, cuvântul este mai măreț decât manifestarea semnelor și minunilor, iar autoritatea cuvântului o depășește

pe aceea a semnelor și minunilor. Cuvântul expune întreaga fire coruptă îngropată adânc în inima omului. Tu nu ai cum să o recunoști pe cont propriu. Când îți va fi dezvăluită înaintea ta prin cuvânt, tu, în mod firesc, vei veni să o descoperi; nu vei fi capabil să o negi și vei fi pe deplin convins. Nu este aceasta autoritatea cuvântului? Acesta este rezultatul obținut prin lucrarea cuvântului astăzi. Prin urmare, nu prin vindecarea bolii și alungarea demonilor poate omul fi pe deplin mântuit de păcatele sale și nici prin manifestarea semnelor și minunilor nu poate fi făcut complet întru totul. Autoritatea de a vindeca boala și de a alunga demoni îi dă doar har omului, dar trupul omului încă îi aparține Satanei, iar corupta fire satanică rămâne încă în interiorul omului. Cu alte cuvinte, ceea ce nu a fost curățat aparține încă păcatului și întinării. Doar după ce a fost curățat prin intermediul cuvântului, poate fi omul câștigat de Dumnezeu și poate deveni sfânt. Când demonii au fost alungați din om, iar el a fost răscumpărat, aceasta a însemnat doar faptul că a fost smuls din mâinile Satanei și s-a întors la Dumnezeu. Totuși, fără a fi curățat sau schimbat de către Dumnezeu, el rămâne un om corupt. Întinarea, opoziția și răzvrătirea încă există în om; omul s-a întors la Dumnezeu doar prin răscumpărarea de către El, dar el nu-L cunoaște câtuși de puțin pe Dumnezeu și este încă în stare să I se împotrivească și să-L trădeze. Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența

întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu, iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate. Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat și iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Și aduce aminte de fărădelegile omului și nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuși, atunci când omul, care trăiește într-un trup material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască, dezvăluindu-și, la nesfârșit, corupta fire satanică. Aceasta este viața pe care o duce omul, un ciclu fără sfârșit în care păcătuiește și este iertat. Majoritatea oamenilor păcătuiesc în timpul zilei doar pentru a mărturisi seara. Astfel, chiar dacă jertfa de păcat este întotdeauna eficientă pentru om, ea nu va putea să îl mântuiască pe om de păcat. Numai jumătate din lucrarea mântuirii a fost desăvârșită, pentru că omul are încă o fire coruptă. […] Omului nu îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are nicio cale de a-și recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Lucrarea zilelor de pe urmă este de a spune cuvinte. Mari schimbări pot fi produse în om cu ajutorul cuvintelor. Schimbările produse acum în acești oameni, după acceptarea acestor cuvinte, sunt mult mai mari decât cele făcute în oameni, după acceptarea semnelor și minunilor Epocii Harului. Căci, în Epoca Harului, demonii au fost alungați din om prin punerea mâinilor și prin rugăciune, însă firea coruptă din om a rămas încă. Omul a fost vindecat de boala lui și i-au fost iertate păcatele, dar, în ceea ce privește modul în care omul urma să fie curățat de firea coruptă satanică din interiorul lui, această lucrare trebuia încă să fie făcută. Omul a fost doar mântuit și i-au fost iertate păcatele pentru credința sa, dar natura păcătoasă a omului nu a fost distrusă și încă a rămas în el. Păcatele omului au fost iertate prin intermediul Dumnezeului întrupat, dar acest lucru nu a însemnat că omul nu a mai avut păcat în el. Păcatele omului ar putea fi iertate prin jertfa de păcat, dar, doar în ceea ce privește modul în care omul poate fi făcut să nu mai păcătuiască și modul în care natura sa păcătoasă poate fi distrusă complet și transformată, el nu are nicio cale de a rezolva această problemă. Păcatele omului au fost iertate și acest lucru se datorează lucrării răstignirii lui Dumnezeu, dar omul a continuat să trăiască înlăuntrul vechii sale firi satanice. Acestea fiind spuse, omul trebuie să fie complet mântuit de corupta sa fire satanică, astfel încât natura lui păcătoasă să poată fi complet distrusă, să nu se mai dezvolte niciodată, permițând astfel ca firea omului să fie transformată. Acest lucru ar cere omului să înțeleagă drumul creșterii în viață, să înțeleagă calea vieții și modul de a-și schimba firea. În plus, ar cere omului să acționeze potrivit cu această cale, astfel încât firea lui să poată fi schimbată treptat, iar el să poată trăi sub strălucirea luminii, ca tot ceea ce face el să poată fi în acord cu voia lui Dumnezeu, ca el să-și poată arunca firea coruptă satanică și astfel încât să se poată elibera de

influența întunericului Satanei, prin aceasta ieșind pe deplin din păcat. Doar atunci va primi omul mântuirea completă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Dumnezeu face lucrarea de judecată și mustrare în așa fel încât omul să poată să Îl cunoască, și pentru mărturisirea Lui. Fără judecata Lui asupra firii stricate a omului, omul nu ar putea cunoaște firea Sa cea dreaptă, care nu îngăduie nicio ofensă, și nici nu ar putea omul să-și transforme vechea lui cunoaștere despre Dumnezeu într-una nouă. Pentru mărturisirea Sa și pentru gestionarea Sa, El Își face publică totalitatea, îngăduindu-i astfel omului, prin arătarea Lui publică, să atingă cunoașterea lui Dumnezeu, să-și schimbe firea, și să fie martor răsunător pentru Dumnezeu. Schimbarea firii omului se îndeplinește prin diferite tipuri de lucrări ale lui Dumnezeu; fără astfel de schimbări în firea omului, omul nu ar fi în stare să fie martor pentru Dumnezeu și nu ar putea fi după inima lui Dumnezeu. Schimbările din firea omului semnifică faptul că omul s-a eliberat din robia Satanei și de influența întunericului și că a devenit, cu adevărat, un model și un specimen al lucrării lui Dumnezeu, un martor al lui Dumnezeu și cineva care este după inima lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El”

5. Mărturisești că Domnul S-a întors pentru a face lucrarea de judecată a zilelor de pe urmă, dar Domnul Isus a spus: „**Pentru că dacă nu plec, Apărătorul nu va veni la voi, dar dacă Mă duc, Îl voi trimite la voi. Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată cu privire la păcat, la dreptate și la judecată**” (Ioan 16:7-8). Credem că, după învierea și înălțarea Domnului Isus, Duhul Sfânt S-a pogorât pentru a lucra asupra omului în timpul Rusaliilor, dojenindu-l pe om pentru păcat, pentru dreptate și judecată. Prin urmare, atât timp cât ne mărturisim păcatele și ne căim în fața Domnului, vom fi certați și disciplinați de Duhul Sfânt, iar aceasta este judecata noastră de către Domnul. Care anume este diferența dintre lucrarea de judecată din zilele de pe urmă despre care vorbești și lucrarea Domnului Isus?

Răspuns:

Strict pe baza cuvintelor Domnului Isus conform cărora „**Pentru că dacă nu plec, Apărătorul nu va veni la voi, dar dacă Mă duc, Îl voi trimite la voi. Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată cu privire la păcat, la dreptate și la judecată**” (Ioan 16:7-8), îndrăznești să susții că Duhul Sfânt S-a pogorât de Rusalii pentru a lucra în om și pentru a îndeplini lucrarea de judecată din zilele de pe urmă? Există vreo bază pentru aceste lucruri în cuvintele lui Dumnezeu? Oare o astfel de înțelegere a cuvintelor Domnului este în conformitate cu voia Sa? Domnul Isus a spus clar: „**Iar dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec. Căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cel ce Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă**” (Ioan 12:47-48). Cuvintele Domnului Isus nu sunt ambigue: acțiunile Sale nu au reprezentat lucrarea de judecată și El are să exprime adevărul și să îndeplinească

lucrarea de judecată atunci când are să Se întoarcă, în zilele de pe urmă. Prin urmare, este în regulă să spunem că a lua lucrarea Duhului Sfânt din Epoca Harului și a numi-o lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu este greșit. Atunci când venim înaintea Domnului pentru a ne mărturisi păcatele și a ne pocăi, cu lacrimi de suferință șiroindu-ne pe chipuri, este vorba doar despre faptul că suntem emoționați și dojeniți de Duhul Sfânt. Înseamnă că lucrarea din Epoca Harului a Duhului Sfânt a fost eficientă. Este complet diferită de lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu. Pentru a înțelege exact ce este judecata, să ne uităm la două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic.

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Atunci când vine vorba despre «judecată», te gândești probabil la cuvintele rostite de Iahve pentru a-i învăța pe oamenii din toate regiunile și la cuvintele pe care Isus le-a rostit pentru a-i dojeni pe farisei. În ciuda severității lor, aceste cuvinte nu erau judecata lui Dumnezeu asupra omului, ci doar cuvinte rostite de Dumnezeu în medii diferite, adică în contexte diferite. Ele se deosebesc de cuvintele rostite de Hristos al zilelor de pe urmă când judecă omul în zilele de pe urmă. Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl nesocotesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată,**

Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr").

„Lucrarea de judecată este lucrarea proprie a lui Dumnezeu, astfel că trebuie săvârșită, evident, de către Dumnezeu Însuși; nu poate fi săvârșită de om în locul Său. Deoarece judecata înseamnă folosirea adevărului pentru a cuceri omenirea, este de necontestat că Dumnezeu Se va arăta tot ca imagine întrupată pentru a săvârși această lucrare printre oameni. Aceasta înseamnă că Hristos al zilelor de pe urmă va folosi adevărul pentru a-i învăța pe oamenii din întreaga lume și a le face cunoscute toate adevărurile. Aceasta este lucrarea de judecată a

lui Dumnezeu” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”).

Dumnezeu Atotputernic spune extrem de clar ce este judecata și că efectul lucrării de judecată este următorul: lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic este lucrarea de curățire și mântuire a omului odată pentru totdeauna. Nu se referă doar la a spune câteva cuvinte care dojenesc și blestemă omenirea și nici nu reprezintă exprimarea câtorva pasaje de text. În schimb, Dumnezeu exprimă o cantitate suficientă de cuvinte. Dumnezeu exprimă toate diferitele aspecte ale adevărului pe care omul ar trebui să le înțeleagă și să le pătrundă pentru curățirea și mântuirea sa și dezvăluie omenirii toate tainele planului Său de gestionare de șase mii de ani. Acum, Dumnezeu exprimă de sute, de mii de ori mai multe cuvinte decât au fost exprimate de Domnul Isus pe parcursul Epocii Harului. În miezul lucrării de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu se află exprimarea adevărului și a cuvintelor judecății omenirii. El a judecat și a dat în vileag natura și firea satanică, plină de păcat și potrivnică față de Dumnezeu a omului; El a dezvăluit realitatea corupției omenirii de către Satana; a demonstrat firea sfântă, dreaptă și de neofensat a lui Dumnezeu; și ne-a spus numeroase aspecte ale adevărului, cum ar fi voia lui Dumnezeu și cerințele Sale la adresa omenirii, precum și cine va fi mântuit și cine va fi pedepsit. Noi am experimentat lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, înțelegem scopul planului de gestionare al lui Dumnezeu, vedem clar chipul demonic al împotrivirii turbate a Satanei față de Dumnezeu, înțelegem adevărul și esența corupției noastre profunde de către Satana și ne cunoaștem naturile satanice care se împotrivesc lui Dumnezeu și-L trădează. De asemenea, avem puțină cunoaștere reală cu privire la firea cea dreaptă a lui Dumnezeu, atotputernicia și înțelepciunea Sa, ceea ce are și ceea ce este El. În noi a luat ființă o inimă care se teme de Dumnezeu și

ne culcăm la pământ, fără a avea unde să ne ascundem rușinea, simțind că nu suntem vrednici să trăim înaintea lui Dumnezeu, detestându-ne și lepădându-ne de noi în inimile noastre. Suntem treptat eliberați din legăturile păcatului, trăim o asemănare umană adevărată și devenim cei care se tem realmente de Dumnezeu și-L ascultă. Acesta este efectul obținut din faptul că am experimentat lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu – și doar această lucrare reprezintă lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu.

Acum haideți să ne uităm la Epoca Harului. Deși Domnul Isus a rostit câteva cuvinte de judecată – cuvinte care-i condamnau și-i blestemau pe farisei – El a înfăptuit doar lucrarea de răscumpărare, în miezul căreia se afla iertarea, cerința la adresa oamenilor de a se pocăi și arătarea milei față de om, dăruindu-i har. Nu era lucrarea în centrul căreia să se afle judecata și curățirea păcatelor omului și astfel, Domnul Isus a exprimat doar o cantitate limitată de cuvinte pe baza lucrării de răscumpărare, învățându-ne cum să se pocăim și să mărturisim, cum să fim umili și răbdători, cum să fim botezați, să ne purtăm crucea, să îndurăm și așa mai departe. Crezând în Dumnezeu, trebuia doar să mărturisim și să ne pocăim conform cuvintelor Domnului pentru ca păcatele noastre să fie iertate și pentru ca noi să nu mai fim condamnați de lege și omorâți; prin urmare, eram calificați să ne rugăm lui Dumnezeu și să ne bucurăm de harul și de binecuvântările Sale. Acesta a fost efectul obținut de lucrarea de răscumpărare din Epoca Harului a lui Dumnezeu și a fost complet diferit de efectul obținut de lucrarea de judecată din zilele de pe urmă. Cu toate acestea, sunt unii care cred că a experimenta lucrarea din Epoca Harului a Duhului Sfânt, a fi luminați, dojeniți și disciplinați de Duhul Sfânt, a vărsa lacrimi de suferință în timp ce se roagă înaintea Domnului și a mărturisi păcatele lor și a manifesta anumite comportamente bune înseamnă a experimenta judecata lui

Dumnezeu și a fi curățiți. Așa că vă întrebăm următorul lucru: Cunoașteți sursa păcatelor voastre? Vă cunoașteți esența de natură satanică ce se opune lui Dumnezeu? Știți adevărul corupției profunde a omenirii? Ați observat esența rea a Satanei? Cunoașteți firea dreaptă, maiestuoasă și de neofensat a lui Dumnezeu? Ați scăpat cu adevărat de legăturile și lanțurile păcatului? A fost firea voastră coruptă curățită? Ați devenit persoane care se tem de Dumnezeu și Îl ascultă? Nu ați dobândit nimic din toate acestea, prin urmare, cum puteți să spui că ați fost curățiți după ce ați experimentat judecata lui Dumnezeu? Așadar, lucrarea pe care Domnul Isus a înfăptuit-o în Epoca Harului nu a fost lucrarea de judecată. Numai ceea ce face Dumnezeu Atotputernic în Epoca Împărăției reprezintă lucrarea de judecată din zilele de pe urmă.

6. Spui că Dumnezeu exprimă adevărul pentru a judeca și curăți omul în zilele de pe urmă. Dumnezeu rostește cuvinte care judecă omenirea atât în Vechiul, cât și în Noul Testament – judecata lui Dumnezeu nu l-a părăsit niciodată pe om. Spui că aceste cuvinte nu sunt capabile să judece și să curețe omul? Care este diferența dintre cuvintele de judecată exprimate de Dumnezeu în zilele de pe urmă și cuvintele lui Dumnezeu care judecă omul, așa cum sunt consemnate în Biblie?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Atunci când vine vorba despre „judecată”, te gândești probabil la cuvintele rostite de Iahve pentru a-i învăța pe oamenii din toate regiunile și la cuvintele pe care Isus le-a rostit pentru a-i dojeni pe farisei. În ciuda severității lor, aceste cuvinte nu erau judecata lui Dumnezeu asupra omului, ci doar cuvinte rostite de Dumnezeu în medii diferite, adică în contexte diferite. Ele se deosebesc de cuvintele rostite de Hristos al zilelor de pe urmă când judecă omul în zilele de pe urmă. Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl nesocotesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin

adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Prima etapă a fost lucrarea lui Iahve: lucrarea Sa a fost pentru a pregăti o cărare pentru ca omul să I se închine lui Dumnezeu pe pământ. Lucrarea de început a fost găsirea unui loc de origine pentru lucrarea pe pământ. În acel timp, Iahve i-a învățat pe israeliți să țină Sabatul, să-și onoreze părinții și să trăiască în pace unul cu altul. Lucrul acesta s-a întâmplat pentru că oamenii de atunci nu înțelegeau ce a reprezentat omul și nici nu înțelegeau cum să trăiască pe pământ. Era necesar ca El, în prima etapă a lucrării, să ghideze oamenii în conducerea vieții lor. Tot ce le-a spus Iahve nu fusese cunoscut mai înainte de omenire sau nu fusese în posesia lor. La acea vreme, Dumnezeu a ridicat mulți prooroci ca să rostească profeții și toți au făcut astfel sub îndrumarea lui Iahve. Acesta a fost, pur și simplu, un element al lucrării lui Dumnezeu. În prima etapă, Dumnezeu nu a devenit

trup și, astfel, a instruit toate semințiile și națiunile prin prooroci. Când Isus a lucrat în timpul Lui, El nu a vorbit la fel de mult ca în zilele noastre. Această etapă a lucrării cuvântului din zilele de pe urmă nu a mai fost făcută niciodată înainte, în epoci și generații trecute. Deși Isaia, Daniel și Ioan au rostit multe profeții, acestea au fost complet diferite de cuvintele rostite acum. Ceea ce au spus ei erau doar profeții, dar cuvintele rostite acum nu sunt. Dacă aș transforma în profeții tot ce spun acum, ați putea să înțelegeți? Presupunând că am vorbit despre lucruri întâmplate după ce Eu am plecat, cum ai putea așadar câștiga înțelegerea? Lucrarea cuvântului nu a fost niciodată făcută în timpul lui Isus sau în Epoca Legii. Poate unii vor spune: „Iahve nu a rostit cuvinte și în timpul lucrării Sale? Oare Isus, în afară de vindecarea bolilor, scoaterea demonilor și lucrarea semnelor și minunilor, nu a rostit, de asemenea, cuvinte atunci când lucra?" Există diferențe între lucrurile care sunt spuse. Care era esența cuvintelor rostite de Iahve? El doar i-a călăuzit pe oameni pentru a-și conduce viața pe pământ, ceea ce nu are de-a face cu aspectele spirituale ale vieții. De ce se spune că, atunci când a vorbit Iahve, aceasta era pentru a instrui poporul de pretutindeni? Cuvântul „a instrui" înseamnă a spune în mod explicit și a porunci direct. El nu i-a dat omului viață; mai degrabă, El l-a luat, pur și simplu, pe om de mână și l-a învățat cum să-L venereze, fără prea mult referitor la pilde. Lucrarea făcută de Iahve în Israel nu a fost pentru a-l trata sau a-l disciplina pe om sau pentru a emite judecată și mustrare; a fost pentru a-l călăuzi. Iahve i-a poruncit lui Moise să-i spună poporului Său să strângă mană în pustie. În fiecare dimineață, înainte de răsăritul soarelui, ei trebuiau să adune mană, suficient cât să mănânce în acea zi. Mana nu putea fi păstrată până a doua zi, deoarece ar fi mucegăit. El nu ține prelegeri oamenilor și nu le expune natura, nici nu le expune ideile și gândurile lor. El nu i-a schimbat pe oameni ci, mai degrabă, i-a călăuzit în a-și conduce

viața. Oamenii acelor timpuri erau precum copiii, neînțelegând nimic și capabili doar de câteva mișcări mecanice de bază; și, astfel, Iahve a decretat doar legi pentru a ghida mulțimile.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Citate din predici și părtășii ca referință:

Judecata lui Dumnezeu asupra omului în zilele de pe urmă folosește, în principal, multiple aspecte ale adevărului pentru a-i admonesta pe oameni. Fără aceste multiple aspecte ale adevărului, nu ar fi cuvinte de judecată. Oare cuvintele pe care Iahve le-a rostit în toate locurile și mustrarea Domnului Isus la adresa fariseilor conțineau multiple aspecte ale adevărului? I-au oferit acestea omului o cale de practicare? Au dezvăluit ele natura-esență a omului? Nu au făcut-o și, prin urmare, nu reprezentau judecata omului; acelea au fost doar reproșuri și admonestări. Reproșul și admonestarea reprezintă condamnarea și eliminarea directă, urmate de blestem. Judecata și mântuirea omului de către Dumnezeu în timpul Epocii Împărăției este, în principal, expresia mai multor adevăruri. Reprezintă folosirea adevărului pentru a-i admonesta pe oameni, pentru a le dezvălui esența și pentru a le analiza în profunzime cuvintele și acțiunile. Aceste cuvinte conțin numeroase aspecte ale adevărului. Numai atunci când există adevăr există judecată; fără adevăr, nu există judecată. Prin urmare, există o diferență clară între cuvintele lui Hristos din zilele de pe urmă și cuvintele pe care Iahve le-a rostit în toate locurile în Epoca Legii și mustrarea Domnului Isus la adresa fariseilor în timpul Epocii Harului. Această diferență constă, în primul rând, în folosirea de către Hristos din zilele de pe urmă a mai multor aspecte ale adevărului pentru a-i admonesta pe oameni; Dumnezeu nu a exprimat multiple aspecte ale adevărului în timpul Epocii Legii sau al Epocii Harului. În plus, există o diferență și în ceea ce privește natura lucrării lui Dumnezeu. În perioada Epocii Legii și a Epocii Harului,

admonestarea și reproșul lui Dumnezeu față de cei care I se opuneau erau condamnarea și blestemul direct. Dumnezeu nu i-a mântuit și nu a avut milă de ei. Lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu are ca scop mântuirea, purificarea și desăvârșirea omului. În timpul Epocii Harului, Domnul Isus a îndeplinit lucrarea de răscumpărare. El a predicat calea pocăinței și a înfăptuit unele minuni, semne și miracole, iar fariseii L-au judecat, L-au condamnat și I s-au împotrivit. În acest context, Domnul Isus a rostit anumite cuvinte de reproș și blestem la adresa fariseilor, cuvinte care nu au făcut decât să dea în vileag esența acțiunilor și comportamentului fariseilor. Aceste cuvinte nu au dat în vileag sursa opoziției lor față de Dumnezeu și nici natura-esența lor. El nu a exprimat niciun adevăr relevant. Nu a spus nimic despre cum ar trebui omul să asculte de Dumnezeu, care este datoria omului sau în ce fel ar trebui să fie credincios lui Dumnezeu și așa mai departe, astfel că acele cuvinte nu pot fi numite judecată. Fariseii nu credeau cu adevărat în Dumnezeu. Ei detestau adevărul, nu-l acceptau deloc și erau total nepotriviți pentru a primi judecata lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a săvârșit lucrarea de judecată asupra lor, așa că Domnul Isus i-a condamnat pur și simplu – nu i-a mântuit. Unii oameni spun: „Oare cuvintele care au dat în vileag acțiunile și comportamentul fariseilor erau adevărul?” Aceste cuvinte erau, de asemenea, adevărul și au dezvăluit, totodată, firea lui Dumnezeu care nu suportă nicio ofensă din partea omului. Însă judecata nu este același lucru cu simplul reproș și condamnarea. În zilele de pe urmă, Dumnezeu folosește multiple aspecte ale adevărului pentru a-l admonesta pe om. De fiecare dată când El exprimă un aspect al adevărului, sunt dezvăluite anumite firi și manifestări corupte ale omului. Dumnezeu se folosește de dezvăluirea adevăratei fețe a coruptiei omului și de analiza cuvintelor și acțiunilor omului pentru a exprima adevărul. Numai atunci când toate adevărurile necesare pentru mântuirea omului au fost

exprimate în mod direct, făcându-i pe oameni să înțeleagă, să experimenteze, să cunoască și să fie curățiți – numai cuvintele care obțin un astfel de efect reprezintă o judecată autentică și numai acestea sunt cuvinte de judecată. În caz contrar, nu sunt cuvinte de judecată, ci doar cuvinte rostite față de anumite persoane în contextul lucrării lui Dumnezeu din acel moment.

– Predici și părtășie despre intrarea în viață

7. Mărturisești că Dumnezeu face lucrarea de judecată în zilele de pe urmă pentru a curăți și a mântui pe deplin omul, dar am citit cuvintele exprimate de Dumnezeu Atotputernic și unele dintre ele sunt destul de severe – ele condamnă și blestemă omul. Nu este aceasta pedepsirea omului? Cum se poate numi curățire și mântuire a omului?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

În lucrarea Sa finală de a încheia epoca, firea lui Dumnezeu este una de mustrare și judecată, în care El dezvăluie tot ceea ce este nedrept, pentru a judeca în mod public toate popoarele și pentru a-i desăvârși pe aceia care Îl iubesc cu o inimă sinceră. Doar o fire ca aceasta poate finaliza o epocă. Zilele de pe urmă deja au sosit. Toate lucrurile din creație vor fi separate conform tipului lor și separate în diferite categorii pe baza naturii lor. Acesta este momentul când Dumnezeu dezvăluie rezultatul omenirii și destinația fiecăruia. Dacă oamenii nu ar trece prin mustrare și judecată, atunci nu ar fi niciun mod de a le dezvălui neascultarea și nedreptatea. Doar prin mustrare și judecată poate fi dezvăluit rezultatul întregii creații. Omul își arată adevăratul fel doar când este mustrat și judecat. Răul va fi pus cu răul, binele cu binele și, întreaga omenire va fi separată conform tipului său. Prin mustrare și judecată va fi dezvăluit rezultatul întregii creații, astfel încât răul să poată fi pedepsit și binele răsplătit și toți oamenii să fie sub stăpânirea lui Dumnezeu. Toată această lucrare trebuie obținută prin mustrare și pedeapsă dreaptă. Deoarece corupția omului a atins apogeul și neascultarea sa devine extrem de gravă, doar firea dreaptă a lui Dumnezeu, una care este în principal compusă din mustrare și judecată și care este dezvăluită în timpul zilelor de pe urmă, poate transforma și îl poate întregi pe om. Doar această fire poate expune răul și, astfel, îi poate pedepsi sever pe toți cei nedrepți. De aceea, o fire precum aceasta este impregnată cu semnificația epocii, iar revelația și arătarea firii Sale se manifestă pentru

lucrarea fiecărei noi epoci. Dumnezeu nu Își dezvăluie firea în mod arbitrar și fără semnificație. Presupunând că, în dezvăluirea rezultatului omului în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu încă ar acorda omului infinită milă și iubire și ar continua să fie iubitor față de el, și nu l-ar supune pe om judecății drepte, ci i-ar arăta mai degrabă toleranță, răbdare și iertare, și ar ierta omul indiferent cât de grave ar fi păcatele sale, fără nicio urmă de dreaptă judecată: atunci, când ar putea fi încheiată întreaga gestionare a lui Dumnezeu? Când ar putea o fire ca aceasta să poată să conducă oamenii către destinația corespunzătoare omenirii? Luați, spre exemplu, un judecător care este întotdeauna iubitor, un judecător cu o față binevoitoare și o inimă blândă. El îi iubește pe oameni indiferent de infracțiunile pe care le-ar fi comis și este iubitor și indulgent cu ei indiferent cine ar fi. În acel caz, când ar putea el să ajungă la un verdict drept? În timpul zilelor de pe urmă, doar judecata dreaptă poate separa omul conform tipului său și poate aduce omul într-un nou ținut. În acest mod, întreaga epocă este finalizată prin firea dreaptă a lui Dumnezeu de judecată și mustrare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Deși cuvintele Mele pot fi stricte, toate sunt zise pentru mântuirea omului, deoarece Eu doar spun cuvinte, și nu pedepsesc trupul omului. Aceste cuvinte îl determină pe om să trăiască în lumină, să știe că lumina există, să știe că lumina este prețioasă și, chiar mai mult, să știe cât de benefice sunt aceste cuvinte pentru om, cât și faptul că Dumnezeu este mântuire. Deși am rostit multe cuvinte de mustrare și judecată, ceea ce acestea reprezintă nu s-a făcut, în fapt, asupra voastră. Am venit să-Mi fac lucrarea și să-Mi rostesc cuvintele și, deși cuvintele Mele pot fi stricte, sunt rostite drept judecată a corupției și răzvrătirii voastre. Scopul acestor acțiuni ale Mele rămâne acela de a-l mântui pe om de sub domeniul Satanei; Îmi folosesc cuvintele pentru a mântui omul. Scopul Meu nu este de a-i face rău

omului prin cuvintele Mele. Cuvintele Mele sunt stricte ca, în lucrarea Mea, să dobândesc rezultate. Doar printr-o astfel de lucrare poate omul să se cunoască pe sine și să se rupă de firea sa răzvrătită.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului”

Prin ce mijloace este împlinită desăvârșirea omului de către Dumnezeu? Este îndeplinită prin intermediul firii drepte a lui Dumnezeu. Firea Lui cuprinde în primul rând dreptate, mânie, măreție, judecată și blestem, iar El îl desăvârșește pe om în primul rând prin intermediul judecății Sale. Unii oameni nu înțeleg și întreabă de ce Dumnezeu este capabil să desăvârșească omul doar prin judecată și blestem. Ei spun: „Dacă Dumnezeu ar blestema omul, omul nu ar muri? Dacă Dumnezeu l-ar judeca, nu ar fi omul condamnat? Atunci cum mai poate el să fie desăvârșit?” Astfel sunt cuvintele oamenilor care nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu. Ceea ce blestemă Dumnezeu este neascultarea omului, iar ceea ce El judecă sunt păcatele omului. Deși vorbește cu asprime și fără încetare, dezvăluind tot ce este în om și dezvăluind prin aceste cuvinte severe ceea ce e esențial în om, totuși, printr-o astfel de judecată, El dă omului o cunoaștere profundă a esenței trupului și, astfel, omul se supune înaintea lui Dumnezeu. Trupul omului este al păcatului și al Satanei, este neascultător și este obiectul mustrării lui Dumnezeu. Astfel, pentru a-i permite omului să se cunoască pe sine, cuvintele judecății lui Dumnezeu trebuie să se abată asupra lui și trebuie să fie folosite toate felurile de rafinare; doar atunci lucrarea lui Dumnezeu poate fi eficientă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”

Dumnezeu Își folosește judecata pentru a-l desăvârși pe om, El l-a iubit pe om și l-a mântuit – dar cât de multe există în dragostea Lui? Există

judecată, măreție, mânie și blestem. Deși Dumnezeu a blestemat omul în trecut, El nu l-a aruncat complet în groapa fără fund, ci a folosit acele mijloace pentru a rafina credința omului; El nu l-a omorât pe om, ci a acționat pentru a-l desăvârși. Esența trupului este aceea a Satanei – Dumnezeu a spus asta perfect corect – dar faptele îndeplinite de Dumnezeu nu sunt săvârșite conform cuvintelor Sale. El te blestemă pentru ca tu să poți să-L iubești și să poți cunoaște esența trupului; El te mustră pentru ca tu să poți fi trezit, pentru a-ți permite să cunoști lipsurile din tine și să cunoști nevrednicia completă a omului. Astfel, blestemele lui Dumnezeu, judecata Lui și măreția și mânia Lui – toate sunt pentru a-l desăvârși pe om. Tot ceea ce face Dumnezeu astăzi și firea dreaptă pe care El o face clară în voi – totul este pentru a-l desăvârși pe om. Astfel este dragostea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”

Deși oamenii sunt rafinați și demascați fără milă de mustrarea și judecata lui Dumnezeu – cu scopul de a-i pedepsi pentru păcatele lor, de a le pedepsi trupul – nimic din această lucrare nu este menit să le condamne trupul la pieire. Severele dezvăluiri prin cuvânt sunt toate în scopul de a te conduce pe calea cea dreaptă. Ați experimentat personal atât de mult din lucrarea aceasta și, în mod clar, nu v-a condus pe o cale rea! Totul este cu scopul de a vă face să trăiți o umanitate normală și totul este ceva ce umanitatea voastră normală poate să obțină. Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu se face pe baza nevoilor voastre, în funcție de slăbiciunile voastre și de statura voastră reală, și nicio povară de nesuportat nu vă este pusă pe umeri. Lucrul acesta nu-ți este clar astăzi și ți se pare că sunt dur cu tine și, într-adevăr, crezi mereu că motivul pentru care te mustru, te judec și îți fac zilnic reproșuri este pentru că te urăsc. Dar, cu toate că ceea ce înduri

este mustrare și judecată, în realitate, este iubire pentru tine și cea mai mare protecție. Dacă nu poți să înțelegi sensul mai profund al acestei lucrări, îți va fi imposibil să experimentezi în continuare. Mântuirea aceasta ar trebui să-ți aducă alinare. Nu refuza să îți vii în fire. Pentru că ai ajuns atât de departe, ar trebui să vezi clar importanța lucrării de cucerire și nu ar mai trebui să ai tot felul de păreri în privința acesteia!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (4)”

Astăzi, Dumnezeu vă judecă, vă mustră și vă condamnă, dar să știi că scopul acestei condamnări este ca tu să te cunoști pe tine. El condamnă, blestemă, judecă și mustră pentru ca tu să poți să te cunoști pe tine însuți, astfel încât firea ta să se poată schimba și, în plus, pentru ca tu să îți poți cunoaște valoarea și să vezi că toate acțiunile lui Dumnezeu sunt drepte, în conformitate cu firea Sa și cu cerințele lucrării Sale, că El lucrează potrivit planului Său pentru mântuirea omului și că este Dumnezeul drept care îl iubește, îl mântuiește, îl judecă și îl mustră pe om. Dacă tu știi doar că ai un statut umil, că ești corupt și neascultător, dar nu știi că Dumnezeu vrea să-Și facă mântuirea clară prin judecata și mustrarea pe care El le săvârșește în tine astăzi, atunci nu ai cum să capeți experiență, și cu atât mai puțin ești capabil să mergi mai departe. Dumnezeu nu a venit să omoare sau să distrugă, ci să judece, să blesteme, să mustre și să mântuiască. Până la încheierea planului Său de gestionare de 6000 de ani – înainte ca El să arate clar sfârșitul fiecărei categorii de oameni – lucrarea lui Dumnezeu pe pământ va fi de dragul mântuirii; scopul acesteia este doar de a-i face compleți pe cei care Îl iubesc – pe deplin – și de a-i aduce la supunere sub stăpânirea Lui. Indiferent de modul în care Dumnezeu mântuiește oamenii, totul se săvârșește prin a-i face să scape de vechea lor natură satanică; adică, El îi mântuiește făcându-i să caute viața. Dacă ei nu fac asta, atunci

nu vor avea cum să accepte mântuirea lui Dumnezeu. Mântuirea este lucrarea lui Dumnezeu Însuși, iar căutarea vieții este ceva ce omul trebuie să-și asume pentru a accepta mântuirea. În ochii omului, mântuirea este dragostea lui Dumnezeu, iar dragostea lui Dumnezeu nu poate fi mustrare, judecată și blesteme; mântuirea trebuie să conțină iubire, compasiune și, mai mult, cuvinte de consolare, cât și binecuvântări nesfârșite oferite de Dumnezeu. Oamenii cred că, atunci când Dumnezeu îi mântuiește, El face aceasta atingându-i prin binecuvântările și harul Său, ca ei să-și poată dărui inimile lui Dumnezeu. Adică faptul că îl atinge pe om înseamnă că-l mântuiește. O mântuire ca aceasta se săvârșește făcând un târg. Doar atunci când Dumnezeu le dăruiește de o sută de ori mai mult, oamenii vor veni să se supună înaintea numelui lui Dumnezeu și se vor strădui să facă bine pentru El și să-I aducă glorie. Nu asta este intenția lui Dumnezeu pentru omenire. Dumnezeu a venit să lucreze pe pământ pentru a mântui omenirea coruptă; nimic fals în asta. Dacă ar fi, El cu siguranță nu ar fi venit să-Și facă lucrarea în persoană. În trecut, metoda Sa de mântuire era de a arăta cea mai mare iubire și compasiune, până într-acolo încât a dat Satanei tot ce avea El, în schimbul întregii omeniri. Prezentul nu este deloc asemănător trecutului: mântuirea oferită vouă astăzi vine în timpul zilelor de pe urmă, în timpul clasificării fiecăruia după fel; mijloacele prin care sunteți mântuiți nu sunt iubire sau compasiune, ci mustrare și judecată pentru ca omul să fie pe deplin mântuit. Astfel, tot ceea ce primiți este mustrare, judecată și nimicire fără milă, dar să știți un lucru: în această nimicire nemiloasă nu există nici cea mai mică pedeapsă. Indiferent cât de dure ar putea fi cuvintele Mele, asupra voastră nu se abat decât câteva cuvinte care s-ar putea să vi se pară complet nemiloase și, indiferent cât de mânios aș putea fi, ce vine asupra voastră sunt tot cuvinte de învățătură, iar Eu nu vreau să vă rănesc sau să vă ucid. Nu sunt toate acestea o realitate? Să știți că astăzi,

fie că este vorba de judecată dreaptă sau de rafinare și mustrare nemiloase, toate sunt de dragul mântuirii. Indiferent dacă astăzi fiecare este clasificat în funcție de felul său ori dacă sunt dezvăluite categoriile de oameni, scopul tuturor cuvintelor și lucrărilor lui Dumnezeu este de a-i mântui pe cei care-L iubesc cu adevărat. Judecata dreaptă este adusă pentru a-l purifica pe om, iar rafinarea nemiloasă este pentru a-l curăți; cuvintele aspre sau mustrarea sunt pentru a-l purifica pe om și de dragul mântuirii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului”

8. Mărturisești că Dumnezeu Atotputernic este Hristos din zilele de pe urmă, apariția Mântuitorului, și că exprimă adevărul și săvârșește lucrarea de judecată începând din casa lui Dumnezeu pentru a-l curăți și mântui cu desăvârșire pe om și pentru a-l elibera de influența întunecată a Satanei. Cum îl curăță și mântuiește pe deplin Dumnezeu Atotputernic pe om?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Lucrarea lui Dumnezeu în întruparea prezentă e pentru a-Și exprima firea în primul rând prin pedeapsă și judecată. Construind pe această temelie, El îi aduce mai mult adevăr omului și îi arată mai multe moduri de practică, atingându-Și astfel obiectivul de a-l cuceri și de a-l mântui de propria-i fire stricată. Acestea se află în spatele lucrării lui Dumnezeu în Epoca Împărăției.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl nesocotesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți.

Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Prin ce mijloace este împlinită desăvârșirea omului de către Dumnezeu? Este îndeplinită prin intermediul firii drepte a lui Dumnezeu. Firea Lui cuprinde în primul rând dreptate, mânie, măreție, judecată și blestem, iar El îl desăvârșește pe om în primul rând prin intermediul judecății Sale. Unii oameni nu înțeleg și întreabă de ce Dumnezeu este capabil să desăvârșească omul doar prin judecată și blestem. Ei spun: „Dacă Dumnezeu ar blestema omul, omul nu ar muri? Dacă Dumnezeu l-ar judeca, nu ar fi omul condamnat? Atunci cum mai poate el să fie desăvârșit?” Astfel sunt cuvintele oamenilor care nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu. Ceea ce blestemă Dumnezeu este neascultarea omului, iar ceea ce El judecă sunt păcatele omului. Deși vorbește cu asprime și fără încetare, dezvăluind tot ce este în om și dezvăluind prin aceste cuvinte severe ceea ce e esențial în om, totuși, printr-o astfel de judecată, El dă omului o cunoaștere

profundă a esenței trupului și, astfel, omul se supune înaintea lui Dumnezeu. Trupul omului este al păcatului și al Satanei, este neascultător și este obiectul mustrării lui Dumnezeu. Astfel, pentru a-i permite omului să se cunoască pe sine, cuvintele judecății lui Dumnezeu trebuie să se abată asupra lui și trebuie să fie folosite toate felurile de rafinare; doar atunci lucrarea lui Dumnezeu poate fi eficientă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”

Fie că Dumnezeu judecă omul, fie că îl blestemă, ambele îl fac pe om desăvârșit: ambele sunt făcute pentru a desăvârși ceea ce este impur în om. Prin aceste mijloace, omul este rafinat, iar ceea ce lipsește în om este desăvârșit prin cuvintele și lucrarea Lui. Fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu – fie că sunt cuvinte dure ori judecată sau mustrare – îl face pe om desăvârșit și este absolut potrivit. Niciodată de-a lungul veacurilor Dumnezeu nu a făcut lucrare ca aceasta; astăzi, El lucrează în voi astfel încât să-I apreciați înțelepciunea. Deși ați îndurat ceva suferință în voi, inimile voastre se simt statornice și în pace; este o binecuvântare pentru voi să vă puteți bucura de această etapă a lucrării lui Dumnezeu. Indiferent de ceea ce sunteți capabili să dobândiți în viitor, tot ceea ce vedeți astăzi în voi din lucrarea lui Dumnezeu este dragoste. Dacă omul nu experimentează judecata și rafinarea lui Dumnezeu, acțiunile și ardoarea lui vor rămâne întotdeauna la un nivel de suprafață, iar firea lui va rămâne întotdeauna neschimbată. Înseamnă aceasta că ați fost câștigați de Dumnezeu? Astăzi, deși există încă multă aroganță și îngâmfare în om, firea omului este mult mai stabilă decât înainte. Dumnezeu Se ocupă de tine pentru a te mântui și, deși ai putea simți o oarecare durere la acel moment, va veni ziua când se produce o schimbare în firea ta. În acel moment, te vei uita înapoi și vei

vedea cât de înțeleaptă este lucrarea lui Dumnezeu și, în acel moment, vei putea înțelege cu adevărat voia lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”

Dacă nu cunoști firea lui Dumnezeu, atunci vei cădea în mod inevitabil în timpul încercărilor, pentru că nu ești conștient de modul în care Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni, de metodele prin care Dumnezeu îi desăvârșește, iar când încercările lui Dumnezeu se vor abate asupra ta și acestea nu vor corespunde noțiunilor tale, nu vei putea rămâne ferm. Adevărata dragoste a lui Dumnezeu este întreaga Lui fire, și atunci când întreaga Lui fire se arată oamenilor, ce aduce acest lucru trupului tău? Când firea dreaptă a lui Dumnezeu se arată oamenilor, trupul lor va suferi în mod inevitabil multă durere. Dacă nu suferi această durere, atunci nu poți fi desăvârșit de Dumnezeu și nici nu vei putea să-I dedici dragoste adevărată lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu te va desăvârși, El îți va arăta cu siguranță întreaga Sa fire. Din momentul facerii până în ziua de astăzi, Dumnezeu nu Și-a arătat niciodată întreaga Sa fire omului – dar, în zilele de pe urmă, Își va dezvălui firea în fața acestui grup de oameni pe care El i-a predestinat și i-a ales și, făcându-i pe oameni desăvârșiți, Își dezvăluie firile prin intermediul cărora desăvârșește un grup de oameni. Aceasta este dragostea adevărată a lui Dumnezeu față de oameni. A trăi dragostea adevărată a lui Dumnezeu necesită ca oamenii să sufere dureri extreme și să plătească un preț ridicat. Doar după aceasta ei vor fi câștigați de Dumnezeu și vor putea să-I înapoieze lui Dumnezeu dragostea lor și numai atunci inima lui Dumnezeu va fi mulțumită. Dacă oamenii doresc să fie desăvârșiți de Dumnezeu și, dacă doresc să-I facă voia și să-și dea pe deplin dragostea adevărată lui Dumnezeu, atunci trebuie să îndure multe suferințe și multe chinuri din împrejurările lor, să sufere o durere mai rea decât moartea. În

cele din urmă vor fi nevoiți să-și dea inima adevărată înapoi lui Dumnezeu. Dacă cineva iubește sau nu cu adevărat pe Dumnezeu se va vedea în timpul greutăților și al rafinării. Dumnezeu purifică dragostea oamenilor, iar acest lucru se realizează numai în mijlocul greutăților și al rafinării.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”

Dumnezeu are multe mijloace de desăvârșire a omului. El utilizează toate tipurile de medii pentru a Se ocupa de firea coruptă a omului și utilizează diverse lucruri pentru a da în vileag omul; într-o privință, El îl tratează pe om, în alta, îl dă în vileag, iar în alta, El îl dezvăluie pe om, săpând și dezvăluind „tainele” din adâncurile inimii omului și arătându-i omului natura sa prin dezvăluirea multora din stările lui. Dumnezeu îl desăvârșește pe om prin multe metode – prin dezvăluire, prin tratarea omului, prin rafinarea omului și prin mustrare – astfel încât omul să știe că Dumnezeu este practic.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care se concentrează pe practică pot fi desăvârșiți”

Lucrarea ce se face astăzi este ca oamenii să se lepede de Satana, vechiul lor strămoș. Toate judecățile prin cuvânt au ca scop să scoată la lumină firea coruptă a omenirii și să permită oamenilor să înțeleagă esența vieții. Aceste judecăți repetate pătrund în inimile oamenilor. Fiecare judecată are legătură directă cu soarta lor și este menită să le rănească inimile pentru ca ei să se lepede de acele lucruri și, în acest fel, să cunoască viața, să cunoască această lume întinată, să cunoască înțelepciunea și atotputernicia lui Dumnezeu și, de asemenea, să cunoască această omenire care e coruptă de Satana. Cu cât are omul parte de mai multă mustrare și judecată de acest fel, cu atât inima omului poate fi rănită mai mult și cu atât mai mult duhul său se poate deștepta. Scopul acestui fel de judecată este

deșteptarea duhurilor acestor oameni extrem de corupți și profund amăgiți. Omul nu are duh, adică duhul său s-a stins cu mult timp în urmă și nu știe că există Cerurile, nu știe că există un Dumnezeu și cu siguranță nu are habar că se zbate în abisul morții; de unde să știe că trăiește în acest iad demonic pe pământ? De unde să știe că leșul său putred a fost azvârlit, prin corupția Satanei, în gheena morții? De unde să știe că tot ce se află pe pământ a fost de mult iremediabil distrus de omenire? Și de unde să știe că a coborât Creatorul astăzi pe pământ și este în căutarea unui grup de oameni corupți pe care El îi poate salva? Chiar după ce omul experimentează fiecare rafinare și judecată posibilă, conștiința sa trândavă tot nu se înflăcărează și chiar este, practic, nepăsătoare. Ce degenerată e omenirea! Și cu toate că acest tip de judecată seamănă cu o grindină nemiloasă care cade din ceruri, este de cel mai mare folos omului. Dacă oamenii nu ar fi judecați astfel, totul ar fi în zadar și salvarea oamenilor din prăpastia nefericirii ar fi absolut imposibilă. Dacă nu ar fi această lucrare, oamenilor le-ar fi foarte greu să scape din gheenă pentru că inimile lor au pierit cu mult timp în urmă, iar duhurile lor au fost de mult strivite de Satana. Pentru a vă salva pe voi cei care v-ați afundat în cele mai adânci hăuri ale degenerării trebuie să fiți chemați cu înverșunare, să fiți judecați cu înverșunare; abia atunci va fi posibil să vă deșteptați inimile înghețate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei desăvârșiți pot trăi o viață plină de sens”

Ar trebui să știi că desăvârșirea, completarea și câștigarea oamenilor de către Dumnezeu nu aduc decât săbii și lovituri asupra trupului lor, cât și suferințe nesfârșite, arderea focului, judecată nemiloasă, mustrare și blesteme, precum și încercări infinite. Aceasta este povestea lăuntrică și acesta e adevărul lucrării de gestionare a omului. Totuși, toate aceste lucruri sunt îndreptate spre trupul omului și toate săgețile ostilității sunt nemilos

țintite spre trupul omului (căci omul este nevinovat). Toate acestea sunt pentru slava și mărturia Sa și pentru gestionarea Sa. Acest lucru se datorează faptului că lucrarea Lui nu este numai pentru binele omenirii, ci și pentru întregul plan și pentru a-Și împlini voia inițială de când a creat omenirea. Prin urmare, probabil nouăzeci la sută din ceea ce experimentează omul implică suferințe și încercări de foc, dar zilele dulci și fericite după care a tânjit trupul omului sunt foarte puține sau chiar deloc. Cu atât mai puțin e omul în stare să se bucure de clipele fericite în trup, petrecând momente frumoase cu Dumnezeu. Trupul este murdar, așadar, ceea ce vede trupul omului sau de ce se bucură nu este altceva decât mustrarea lui Dumnezeu, pe care omul o consideră nefavorabilă, de parcă ar fi lipsită de rațiune normală. Acest lucru se datorează faptului că El Își va manifesta firea dreaptă, care nu este plăcută omului, nu tolerează ofensele omului și îi detestă pe vrășmași. Dumnezeu Își dezvăluie fățiș întreaga fire prin toate mijloacele necesare, încheind astfel lucrarea luptei Sale de șase mii de ani cu Satana – lucrarea de mântuire a întregii omeniri și de distrugere a Satanei de demult!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Scopul gestionării omenirii”

Fiecare dintre cuvintele lui Dumnezeu ne lovește în unul din punctele noastre letale, lăsându-ne răniți și copleșiți de groază. El expune noțiunile, închipuirile și firea noastră coruptă. De la tot ceea ce spunem și facem și până la fiecare dintre gândurile și ideile noastre, natura și esența noastră sunt dezvăluite în cuvintele Sale, aducându-ne într-o stare de frică și tremurând, fără să avem unde să ne ascundem rușinea. Pe rând, El ne spune nouă despre toate acțiunile noastre, scopurile și intențiile noastre, chiar și despre firea coruptă pe care noi înșine nu am descoperit-o niciodată, făcându-ne să simțim că suntem expuși în toată imperfecțiunea noastră infamă și, chiar mai mult, complet cuceriți. El ne judecă pentru că I ne

opunem, ne mustră pentru că-L hulim și condamnăm și ne face să simțim că, în ochii Lui, nu avem nicio trăsătură salvatoare, că suntem Satana în viață. Speranțele noastre sunt năruite; nu mai îndrăznim să emitem nicio pretenție nerezonabilă față de El sau să avem vreo intenție cu El și chiar și visele noastre dispar peste noapte. Acesta este un fapt pe care nimeni dintre noi nu și-l poate imagina și pe care niciunul dintre noi nu îl poate accepta. Preț de un moment, ne pierdem echilibrul intern și nu știm cum să continuăm pe drumul care ne așteaptă, nici cum să continuăm în credințele noastre. Pare că a noastră credință a revenit la zero și că nu L-am întâlnit niciodată pe Domnul Isus sau că nu am ajuns să Îl cunoaștem. Totul din fața ochilor noștri ne umple de nedumerire și ne face să oscilăm indecișii. Suntem consternați, suntem dezamăgiți și, adânc în inimile noastre, există furie și rușine de nestăvilit. Încercăm să ne descărcăm, să găsim o cale de scăpare, ba mai mult, să continuăm să Îl așteptăm pe Mântuitorul nostru Isus și să Îi putem spune ce avem pe suflet. Deși există momente când părem în exterior să fim pe picior de egalitate, nici încrezuți, nici umili, în inimile noastre suntem afectați de un sentiment de pierdere pe care nu l-am mai simțit niciodată. Deși uneori putem părea neobișnuit de calmi pe dinafară, mințile noastre sunt învolburate de chin, ca o mare furtunoasă. Judecata și mustrarea Lui ne-au dezbrăcat de speranțele și visele noastre, punând capăt dorințelor noastre extravagante și făcându-ne refractari în a crede că El este Mântuitorul și că e capabil să ne mântuiască. Judecata și mustrarea Lui au deschis un abis între noi și El, unul atât de adânc încât nimeni nu este dispus să îl treacă. Judecata și mustrarea Lui sunt prima dată când am suferit un astfel de mare regres, o astfel de mare umilință în viețile noastre. Judecata și mustrarea Lui ne-au făcut cu adevărat să apreciem onoarea și intoleranța lui Dumnezeu față de ofensa omului, comparativ cu care suntem extrem de josnici, extrem de impuri. Judecata și mustrarea Lui

ne-au făcut să realizăm pentru prima dată cât de aroganți și pompoși suntem și cum omul nu va fi niciodată egalul lui Dumnezeu sau la același nivel cu Dumnezeu. Judecata și mustrarea Lui ne-au făcut să tânjim să nu mai trăim cu o astfel de fire coruptă, să ne eliberăm de această natură și esență pe cât de curând posibil și să încetăm să mai fim josnici și detestabili pentru El. Judecata și mustrarea Lui ne-au făcut fericiți să ne supunem cuvintelor Sale, fără să ne mai răzvrătim împotriva orchestrărilor și aranjamentelor Lui. Judecata și mustrarea Lui ne-au dat încă o dată dorința de a supraviețui și ne-au făcut fericiți să-L acceptăm drept Mântuitorul nostru… Am ieșit din lucrarea de cucerire, din iad, din valea umbrei morții… Dumnezeu Atotputernicul ne-a câștigat, pe acest grup de oameni! El a triumfat asupra Satanei și Și-a învins mulțimile de dușmani!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 4: Privind arătarea lui Dumnezeu întru judecata și mustrarea Sa”

9. Israeliții au crezut în Iahve generație după generație, iar oameni care cred în Domnul Isus se găsesc în toată lumea. Întrucât Iahve, Domnul Isus și Dumnezeu Atotputernic sunt un singur Dumnezeu, de ce spui că, indiferent dacă oamenii cred în Iahve sau în Isus, dacă nu acceptă lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic, vor eliminați?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Pentru că omul crede în Dumnezeu, el trebuie să urmeze îndeaproape pașii lui Dumnezeu, gradual; el trebuie „să urmeze Mielul oriunde Acesta Se duce". Numai aceștia sunt oamenii care se află în căutarea căii adevărate, numai ei sunt cei care cunosc lucrarea Duhului Sfânt. Oamenii care respectă ca niște sclavi slovele și doctrinele sunt aceia care au fost alungați de lucrarea Duhului Sfânt. În fiecare perioadă de timp, Dumnezeu va începe o lucrare nouă și, în fiecare perioadă, va fi un nou început pentru om. Dacă omul se supune numai adevărurilor conform cărora „Iahve este Dumnezeu" și „Isus este Hristos", care sunt adevăruri ce se aplică numai epocilor respective, atunci omul nu va ține niciodată pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și va fi pentru totdeauna nevrednic de a câștiga lucrarea Duhului Sfânt. Indiferent de modalitatea în care lucrează Dumnezeu, omul o urmează fără cea mai mică umbră de îndoială, și o urmează îndeaproape. În acest fel, cum poate omul să fie alungat de Duhul Sfânt? Indiferent de ceea ce face Dumnezeu, atâta vreme cât omul este sigur că este lucrarea Duhului Sfânt și colaborează la lucrarea Duhului Sfânt fără vreo îndoială și încearcă să îndeplinească cerințele lui Dumnezeu, atunci cum ar putea să fie el pedepsit? Lucrarea lui Dumnezeu nu a încetat niciodată, pașii Săi nu s-au oprit niciodată și, înainte de încheierea lucrării Sale de gestionare, El a fost întotdeauna ocupat și nu Se oprește niciodată. Dar omul este diferit: câștigând doar o fărâmă din lucrarea Duhului Sfânt, el o tratează ca și cum

aceasta nu se va schimba niciodată; după ce a câștigat puțină cunoaștere, nu continuă să urmeze pașii celei mai noi lucrări a lui Dumnezeu; după ce a văzut doar un pic din lucrarea lui Dumnezeu, el Îl decretează imediat pe Dumnezeu ca un chip cioplit anume și crede că Dumnezeu va rămâne mereu în această formă pe care o vede în fața lui, că este la fel ca în trecut și că așa va fi mereu și în viitor; după ce a câștigat doar o cunoaștere superficială, omul este atât de mândru încât uită de sine și începe să proclame din senin o fire și o ființă a lui Dumnezeu care pur și simplu nu există; și, după ce a devenit sigur de o singură etapă a lucrării Duhului Sfânt, indiferent de ce fel de persoană vestește lucrarea nouă a lui Dumnezeu, omul nu o acceptă. Aceștia sunt oameni care nu pot accepta lucrarea nouă a Duhului Sfânt; sunt prea conservatori și incapabili de a accepta lucruri noi. Astfel de oameni sunt aceia care cred în Dumnezeu, dar care Îl și resping pe Dumnezeu. Omul crede că israeliții au greșit „să creadă numai în Iahve și să nu creadă în Isus", totuși, majoritatea oamenilor joacă un rol în care ei „cred doar în Iahve și Îl resping pe Isus" și „tânjesc după întoarcerea lui Mesia, dar se opun lui Mesia care se numește Isus". Nu este de mirare, atunci, că oamenii încă trăiesc pe teritoriul Satanei după ce au acceptat o etapă din lucrarea Duhului Sfânt și încă nu primesc binecuvântările lui Dumnezeu. Nu este acesta rezultatul răzvrătirii omului? Creștinii din întreaga lume care nu au ținut pasul cu lucrarea nouă de astăzi se agață toți de speranța că vor fi norocoși, presupunând că Dumnezeu le va îndeplini fiecare dorință. Și, totuși, ei nu pot spune cu certitudine de ce Dumnezeu îi va lua în al treilea cer, și nici nu sunt siguri de modul în care Isus va veni călare pe un nor alb să îi primească, și cu atât mai puțin pot spune cu încredere deplină dacă Isus va sosi într-adevăr pe un nor alb în ziua pe care ei și-o imaginează. Toți sunt nerăbdători și în impas; ei înșiși nici nu știu dacă Dumnezeu îi va lua pe fiecare dintre ei, un număr mic de

oameni diferiți, care aclamă din fiecare confesiune. Lucrarea pe care o face Dumnezeu acum, în epoca actuală, voința lui Dumnezeu – ei nu înțeleg nimic din aceste lucruri și nu pot face nimic altceva decât să numere zilele pe degetele de la mâini. Numai aceia care urmează pașii Mielului până la sfârșit pot obține binecuvântarea finală, în vreme ce acei „oameni deștepți", care sunt nevrednici să urmeze până la sfârșit și cred, totuși, că au câștigat totul, sunt nevrednici să fie martori la arătarea lui Dumnezeu. Ei cred cu toții că sunt cei mai inteligenți oameni de pe pământ, și scurtează dezvoltarea continuă a lucrării lui Dumnezeu fără a avea vreun motiv, și par să aibă încredere deplină că Dumnezeu îi va lua la cer, pe ei care „au cea mai profundă dăruire față de Dumnezeu, Îl urmează pe Dumnezeu și ascultă de cuvintele lui Dumnezeu". Chiar dacă ei au „cea mai profundă dăruire" față de cuvintele rostite de Dumnezeu, cuvintele și acțiunile lor sunt încă atât de dezgustătoare deoarece se opun lucrării Duhului Sfânt și înșală și sunt aducătoare de rele. Aceia care nu urmează până la sfârșit, care nu țin pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și care doar se agață de lucrarea veche nu numai că nu au reușit să obțină dăruirea față de Dumnezeu ci, dimpotrivă, au ajuns să fie cei care se opun lui Dumnezeu, au devenit cei care sunt respinși de epoca nouă și care vor fi pedepsiți. Există oameni mai demni de milă decât aceștia? Mulți cred chiar că toți aceia care resping legea veche și acceptă lucrarea nouă sunt fără conștiință. Acești oameni, care vorbesc numai despre „conștiință" și nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt își vor vedea, în cele din urmă, planurile curmate de propriile lor conștiințe. Lucrarea lui Dumnezeu nu se supune doctrinei și, chiar dacă poate fi propria Sa lucrare, Dumnezeu nu Se agață, totuși, de ea. Ceea ce trebuie negat este negat, ceea ce trebuie alungat, este alungat. Și, totuși, omul devine ostil lui Dumnezeu, agățându-se doar de o mică parte a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu. Nu este aceasta dovada absurdității omului? Nu

este aceasta dovada ignoranței omului? Cu cât oamenii sunt mai timizi și mult prea precauți din cauza faptului că le este teamă că nu obțin binecuvântările lui Dumnezeu, cu atât sunt mai nevrednici să câștige binecuvântări și mai mari și să primească binecuvântarea de pe urmă. Acei oameni care respectă legea în mod servil afișează cu toții cea mai profundă dăruire față de lege, și cu cât mai mult afișează această dăruire față de lege, cu atât mai mult sunt răzvrătiți care se opun lui Dumnezeu. Pentru că acum este Epoca Împărăției și nu Epoca Legii, iar lucrarea de astăzi și lucrarea din trecut nu pot fi menționate dintr-o suflare, nici nu se poate compara lucrarea din trecut cu lucrarea de astăzi. Lucrarea lui Dumnezeu s-a schimbat, iar practica omului s-a schimbat și ea; nu înseamnă să te agăți de lege sau să porți crucea – așadar, dăruirea oamenilor față de lege și cruce nu va primi îngăduința lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

După lucrarea lui Iahve, Isus S-a întrupat ca să-Și facă lucrarea printre oameni. Lucrarea Lui nu a fost făcută în izolare, ci a fost construită pe lucrarea lui Iahve. A fost o lucrare pentru o nouă epocă pe care Dumnezeu a făcut-o după ce a încheiat Epoca Legii. În mod similar, după ce lucrarea lui Isus s-a încheiat, Dumnezeu a continuat cu lucrarea Sa pentru următoarea epocă, deoarece întreaga gestionare a lui Dumnezeu progresează mereu. După ce vechea epocă va trece, va fi înlocuită de o nouă epocă, iar odată ce vechea lucrare va fi completată, va exista o nouă lucrare pentru a continua gestionarea lui Dumnezeu. Această întrupare este a doua întrupare a lui Dumnezeu, care este ulterioară lucrării lui Isus. Bineînțeles, întruparea aceasta nu se petrece independent; este a treia etapă a lucrării după Epoca Legii și Epoca Harului. De fiecare dată când Dumnezeu inițiază o nouă etapă a lucrării, trebuie să fie mereu un nou început și trebuie să aducă

mereu o nouă epocă. La fel, există și schimbări corespunzătoare în firea lui Dumnezeu, în maniera Lui de a lucra, locația lucrării Lui și numele Lui. Deci, nu e de mirare că omului îi este greu să accepte lucrarea lui Dumnezeu în noua epocă. Dar, indiferent de cum I se opune omul, Dumnezeu Își face mereu lucrarea și conduce mereu înainte întreaga omenire. Când Isus a venit în lumea omului, El a inaugurat Epoca Harului și a încheiat Epoca Legii. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat încă o dată și, cu această întrupare, a încheiat Epoca Harului și a inaugurat Epoca Împărăției. Toți cei care sunt în stare să accepte cea de-a doua întrupare a lui Dumnezeu vor fi conduși în Epoca Împărăției și, mai mult, vor deveni capabili să accepte personal îndrumarea lui Dumnezeu. Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

Dacă oamenii rămân blocați în Epoca Harului, atunci nu vor fi niciodată eliberați de firea lor stricată, și cu atât mai puțin vor cunoaște firea inerentă a lui Dumnezeu. Dacă oamenii trăiesc mereu în mijlocul unei abundențe de har, dar nu au calea vieții care le permite să Îl cunoască pe Dumnezeu sau să-L mulțumească, atunci ei nu Îl vor câștiga niciodată cu

adevărat în credința lor în El. Acest tip de credință e de-a dreptul deplorabil. După ce vei fi terminat de citit această carte, după ce vei fi trăit fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu întrupat în Epoca Împărăției, vei simți că dorințele pe care le-ai avut ani la rând s-au realizat în sfârșit. Vei simți că doar acum L-ai văzut pe Dumnezeu față în față; doar acum I-ai zărit înfățișarea, I-ai auzit cuvântările personale, ai apreciat înțelepciunea lucrării Lui și ai simțit cu adevărat cât de real și atotputernic este El. Vei simți că ai câștigat multe lucruri pe care oamenii din vremurile trecute nici nu le-au văzut, nici nu le-au avut vreodată. În clipa aceea, vei ști clar ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și ce înseamnă să te conformezi voii lui Dumnezeu. Bineînțeles, dacă te agăți de părerile din trecut și respingi sau negi faptul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, atunci vei rămâne cu mâna goală, fără a obține nimic și, în cele din urmă, vei fi declarat vinovat de a I te împotrivi lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

În întreaga lucrare a lui Dumnezeu, dacă omul ar fi să se supună întotdeauna legii lui Iahve, atunci lucrarea lui Dumnezeu nu ar putea progresa, cu atât mai puțin ar fi posibil să sfârșească o întreagă epocă. Dacă omul ar ține întotdeauna de cruce și ar practica răbdarea și smerenia, atunci ar fi imposibil ca lucrarea lui Dumnezeu să își continue progresul. Șase mii de ani de gestionare nu se pot sfârși pur și simplu printre oamenii care doar se supun legii sau care doar țin de cruce și practică răbdarea și smerenia. În schimb, întreaga lucrare de gestionare a lui Dumnezeu este încheiată printre aceia din zilele de pe urmă, care Îl cunosc pe Dumnezeu, care au fost scăpați din ghearele Satanei și care s-au dezbărat complet de influența Satanei. Aceasta este direcția inevitabilă a lucrării lui Dumnezeu. De ce se spune că practica celor din bisericile religioase este învechită? Deoarece ceea ce ei pun în practică este separat de lucrarea de astăzi. În Epoca

Harului, ceea ce ei au pus în practică a fost corect dar, pe măsură ce epoca a trecut și lucrarea lui Dumnezeu s-a schimbat, practica lor a devenit, încetul cu încetul, învechită. A fost lăsată în urmă de lucrarea nouă și de lumina nouă. Pe baza pietrei de temelie inițială, lucrarea Duhului Sfânt a progresat cu câțiva pași mai adânc. Totuși, acei oameni rămân încă prinși în etapa inițială a lucrării lui Dumnezeu și încă se agață de vechile practici și de vechea lumină. Lucrarea lui Dumnezeu se poate schimba dramatic în trei sau cinci ani, așa că nu ar fi normal să aibă loc transformări și mai mari pe parcursul a 2000 de ani? Dacă omul nu are o lumină sau o practică nouă, înseamnă că nu a ținut pasul cu lucrarea Duhului Sfânt. Acesta este eșecul omului; existența lucrării noi a lui Dumnezeu nu poate fi negată deoarece, astăzi, cei care au avut în prealabil lucrarea Duhului Sfânt se supun încă practicilor învechite. Lucrarea Duhului Sfânt merge întotdeauna înainte, și toți aceia care se află în curentul Duhului Sfânt trebuie și ei să progreseze mai adânc și să se schimbe, pas cu pas. Ei nu trebuie să se oprească la o singură etapă. Numai aceia care nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt vor rămâne la stadiul lucrării Sale inițiale și nu vor accepta lucrarea nouă a Duhului Sfânt. Numai aceia care sunt neascultători vor fi nevrednici să câștige lucrarea Duhului Sfânt. Dacă practica omului nu ține ritmul cu lucrarea nouă a Duhului Sfânt, atunci practica omului este cu siguranță separată de lucrarea de astăzi și este cu siguranță incompatibilă cu lucrarea de astăzi. Astfel de oameni învechiți ca aceștia sunt, pur și simplu, nevrednici să împlinească voința lui Dumnezeu, cu atât mai puțin ar putea ei să devină oameni care, în cele din pe urmă, vor mărturisi ferm pentru Dumnezeu. Mai mult, întreaga lucrare de gestionare nu ar putea fi săvârșită în rândul unui astfel de grup de oameni. Pentru aceia care au ținut, odinioară, legea lui Iahve, și aceia care au suferit, odată, pentru cruce, dacă nu pot accepta etapa lucrării din zilele de pe urmă, atunci, tot ceea ce au

făcut va fi fost în van și inutil. Cea mai limpede expresie a lucrării Duhului Sfânt este acceptarea ei aici și acum, și nu agățarea de trecut. Aceia care nu au ținut pasul cu lucrarea de astăzi și care s-au separat de practica de astăzi sunt cei care se opun și nu acceptă lucrarea Duhului Sfânt. Astfel de oameni sfidează lucrarea de astăzi a lui Dumnezeu. Deși ei păstrează lumina din trecut, nu se poate nega că nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt. De ce au avut loc toate aceste discuții despre schimbările din practica omului, despre diferențele din practica din trecut și cea de astăzi, despre cum practica era împlinită în epoca anterioară și despre cum se împlinește ea astăzi? Se vorbește întotdeauna despre astfel de împărțiri în practica omului pentru că lucrarea Duhului Sfânt merge în mod constant înainte și, de aceea, este necesar ca practica omului să se schimbe permanent. Dacă omul se împotmolește într-o singură etapă, atunci acest lucru dovedește că nu este capabil să țină pasul cu noua lucrare și cu noua lumină a lui Dumnezeu; nu dovedește că planul de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu nu s-a schimbat. Cei care se află în afara curentului Duhului Sfânt cred că au întotdeauna dreptate dar, de fapt, lucrarea lui Dumnezeu în ei a încetat cu mult timp în urmă, iar lucrarea Duhului Sfânt lipsește din ei. Lucrarea lui Dumnezeu a fost mutată demult către un alt grup de oameni, un grup asupra căruia El intenționează să Își completeze noua Sa lucrare. Pentru că cei cufundați în religie sunt nevrednici să accepte lucrarea nouă a lui Dumnezeu și țin numai de lucrarea veche din trecut, Dumnezeu S-a lepădat de acești oameni și Își face noua lucrare asupra oamenilor care acceptă această lucrare nouă. Aceștia sunt oameni care colaborează în lucrarea Sa nouă și numai în acest fel poate fi împlinită gestionarea Sa. Gestionarea lui Dumnezeu merge întotdeauna înainte, iar practica omului se înalță întotdeauna mai sus. Dumnezeu lucrează întotdeauna, și omul are mereu nevoie de ceva, astfel că amândoi ajung la apogeu, iar Dumnezeu și omul

ating legătura completă. Aceasta este expresia împlinirii lucrării lui Dumnezeu și este rezultatul final al întregii gestionări a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Hristos al zilelor de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul dobândește viața și este singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferite de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să intri pe porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de norme, de slove și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața, nici să câștige calea veșnică a vieții. Asta deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, în loc de apa vieții care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii din apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre, jucării ale Satanei și fii ai iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând nemișcat și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți la istorie, atunci nu vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – totuși, tu stai și aștepți pasiv pieirea, agățându-te de nebunia ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului? Cum poți justifica Dumnezeul de care te agăți ca pe un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi? Și cum pot cuvintele din cărțile tale îngălbenite să te poarte către o nouă epocă? Cum pot ele să te conducă pentru a căuta pașii lucrării lui Dumnezeu? Și cum te pot duce ele sus la cer? Ceea ce ții în mâinile tale sunt slove care pot oferi doar o consolare

temporară, nu adevăruri care sunt capabile să dea viață. Scripturile pe care le citești pot doar să îți îmbogățească limbajul și nu sunt cuvinte filosofice care te pot ajuta să cunoști viața oamenilor, cu atât mai puțin căile care te pot conduce către desăvârșire. Oare aceste discrepanțe nu îți oferă un motiv de a reflecta? Oare nu te fac să înțelegi tainele conținute în interior? Ești capabil să te oferi cerului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu pe cont propriu? Fără venirea lui Dumnezeu, te poți ridica în cer să te bucuri de fericirea în familie cu Dumnezeu? Încă mai visezi acum? Îți sugerez atunci să te oprești din visare și să te uiți la cine lucrează acum – uită-te să vezi cine săvârșește acum lucrarea de mântuire a omului în zilele de pe urmă. Dacă nu faci asta, nu vei obține niciodată adevărul și nu vei obține niciodată viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Cei care doresc să dobândească viața fără să se bazeze pe adevărul rostit de Hristos sunt cei mai ridicoli oameni de pe pământ, iar cei care nu acceptă calea vieții adusă de Hristos sunt pierduți în fantezie. Și astfel, spun că aceia care nu-L acceptă pe Hristos al zilelor de pe urmă vor fi mereu detestați de Dumnezeu. Hristos este poarta omului către Împărăție în timpul zilelor de pe urmă și nu există nimeni care să-L poată ocoli. Nimeni nu poate fi desăvârșit de Dumnezeu dacă nu prin Hristos. Crezi în Dumnezeu și astfel, trebuie să accepți cuvintele Lui și să te supui căii Lui. Nu poți să te gândești doar la a obține binecuvântări câtă vreme ești incapabil să primești adevărul și incapabil să accepți provizia vieții. Hristos vine în timpul zilelor de pe urmă, astfel încât toți cei care cred cu adevărat în El să poată să primească viața. Lucrarea Lui este de dragul închiderii vechii epoci și intrării în cea nouă și lucrarea Lui este cărarea ce trebuie luată de către toți cei care vor intra în noua epocă. Dacă nu ești capabil să-L recunoști și, în

schimb, Îl condamni, blasfemiezi sau chiar Îl persecuți, atunci ești sortit să arzi pentru eternitate și nu vei intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu. Căci acest Hristos este Însuși expresia Duhului Sfânt, expresia lui Dumnezeu și Cel căruia Dumnezeu I-a încredințat săvârșirea lucrării Lui pe pământ. Și astfel spun că, dacă nu poți accepta tot ceea ce este săvârșit de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci blasfemiezi Duhul Sfânt. Pedeapsa care trebuie primită de toți cei care Îl blasfemiază pe Duhul Sfânt este evidentă pentru toată lumea. Îți mai spun că, dacă te împotrivești lui Hristos al zilelor de pe urmă și Îl respingi pe Hristos al zilelor de pe urmă, nu va fi nimeni altcineva care să suporte consecințele în numele tău. Mai mult decât atât, începând cu această zi, nu vei mai avea o altă șansă să câștigi aprobarea lui Dumnezeu; chiar dacă încerci să te ispășești, nu vei mai privi niciodată chipul lui Dumnezeu. Deoarece Cel căruia I te împotrivești nu este un om, ceea ce respingi nu este o ființă firavă, ci Hristos. Știi care vor fi consecințele acestui lucru? Nu vei fi făcut o greșeală mică, ci vei fi comis o crimă îngrozitoare. Astfel, sfătuiesc pe toată lumea să nu își arate colții în fața adevărului sau să critice cu nepăsare, deoarece doar adevărul îți poate aduce viața și nimic altceva în afară de adevăr nu îți poate permite să renaști și să privești chipul lui Dumnezeu din nou.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Înțelegi acum ce este judecata și ce este adevărul? Dacă ai înțeles, atunci te îndemn să te supui ascultător judecății, altfel, nu vei avea niciodată ocazia de a fi lăudat de către Dumnezeu sau de a fi adus de către El în Împărăția Sa. Cei care doar acceptă judecata, dar nu pot fi niciodată purificați, adică cei care fug în toiul lucrării judecății, vor fi mereu detestați și respinși de Dumnezeu. Păcatele lor sunt mai numeroase și mai grave decât acelea ale fariseilor, deoarece ei L-au trădat pe Dumnezeu și s-au

răzvrătit împotriva Lui. Astfel de oameni, care nu sunt vrednici nici măcar să facă servicii, vor primi o pedeapsă și mai aspră, o pedeapsă care este, în plus, veșnică. Dumnezeu nu va cruța niciun trădător care și-a manifestat cândva loialitatea prin cuvinte, dar care apoi L-a trădat. Oameni ca aceștia vor primi răsplata prin pedeapsa duhului, a sufletului și a trupului. Nu este tocmai aceasta o revelație a firii drepte a lui Dumnezeu? Nu este acesta scopul lui Dumnezeu în judecarea oamenilor și demascarea lor? Dumnezeu îi trimite în exil pe toți cei care săvârșesc tot felul de fapte rele în timpul judecății, într-un loc infestat cu duhuri rele, lăsând aceste duhuri rele să le distrugă trupurile după bunul plac, iar trupurile acelor oameni emană mirosul cadavrelor. Asta le este răsplata potrivită. Dumnezeu consemnează în registrele lor fiecare dintre păcatele acelor credincioși, apostoli și lucrători falși și neloiali; apoi, la momentul potrivit, El îi aruncă printre duhurile necurate, cărora le permite să le profaneze trupurile după bunul plac, astfel încât să nu se mai poată reîntrupa și să nu mai vadă lumina niciodată. Acei ipocriți care fac servicii la un moment dat, dar nu sunt capabili să rămână credincioși până la sfârșit, sunt numărați de Dumnezeu printre cei răi, astfel încât să intre în cârdășie cu cei răi și să devină parte a gloatei lor dezordonate; în final, Dumnezeu îi va distruge. Dumnezeu îi aruncă deoparte și nu le acordă atenție celor care nu I-au fost niciodată loiali lui Hristos sau nu au depus niciun efort și îi va distruge pe toți la schimbarea epocii. Ei nu vor mai exista pe pământ, cu atât mai puțin nu vor primi acces în Împărăția lui Dumnezeu. Cei care nu au fost niciodată sinceri cu Dumnezeu, dar au fost forțați de împrejurări să aibă de-a face cu El în mod superficial se numără printre aceia care fac servicii poporului Lui. Doar un mic număr de astfel de oameni va supraviețui, în timp ce majoritatea va pieri împreună cu cei care fac un serviciu care nu se ridică la standard. În cele din urmă, Dumnezeu îi va aduce în Împărăția Sa pe toți cei

care au aceeași gândire ca a Lui, oamenii și fiii lui Dumnezeu, precum și pe cei predestinați de Dumnezeu să fie preoți. Ei vor fi chintesența lucrării lui Dumnezeu. Cât despre cei care nu sunt în măsură să se încadreze în nicio categorie stabilită de Dumnezeu, aceia se vor număra printre necredincioși. Și, cu siguranță, vă puteți imagina care va fi deznodământul lor. V-am spus deja tot ce trebuia să vă spun; drumul pe care îl alegeți este doar decizia voastră. Ceea ce trebuie să înțelegeți este aceasta: lucrarea lui Dumnezeu nu-i așteaptă niciodată pe cei care nu pot ține pasul cu El, iar firea dreaptă a lui Dumnezeu nu arată milă niciunui om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

IV. Întrebări și răspunsuri despre numele lui Dumnezeu

1. Mărturisești că Domnul Isus S-a întors în zilele de pe urmă și că are un nume nou, Dumnezeu Atotputernic. Cum este acest lucru posibil? Biblia spune clar: „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți!” (Faptele Apostolilor 4:12). „Isus Hristos este același ieri și astăzi și pentru totdeauna” (Evrei 13:8). Credem că numele Domnului Isus nu se poate schimba niciodată și că El nu poate fi chemat cu un alt nume la întoarcerea Sa.

Versete din Biblie pentru referințe:

„Pe cel ce învinge îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai pleca din el; și voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu, numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care coboară din cer de la Dumnezeul Meu, și noul Meu Nume” (Apocalipsa 3:12).

„Eu sunt Alfa și Omega, zice Domnul, Dumnezeu, Cel Care este, Care era și Care vine, Cel Atotputernic!” (Apocalipsa 1:8).

„Am auzit ceva ca glasul unei mari mulțimi, ca vuietul multor ape și ca sunetul unor tunete puternice, spunând: «Aleluia! Pentru că Domnul, Dumnezeul nostru cel Atotputernic împărățește!»” (Apocalipsa 19:6).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Unii spun că numele lui Dumnezeu nu se schimbă. Atunci de ce numele lui Iahve a devenit Isus? S-a profețit despre venirea lui Mesia, atunci de ce a venit un om cu numele de Isus? De ce s-a schimbat numele lui Dumnezeu? Nu a fost făcută o asemenea lucrare acum mult timp? Se poate ca Dumnezeu să nu facă o lucrare mai nouă astăzi? Lucrarea de ieri poate fi modificată, iar lucrarea lui Isus poate urma după aceea a lui Iahve. Nu poate atunci lucrarea lui Isus să fie urmată de o altă lucrare? Dacă numele lui Iahve poate fi schimbat în Isus, atunci nu poate fi schimbat și

numele lui Isus? Nimic din acestea nu este neobișnuit; doar că oamenii sunt prea înguști la minte. Dumnezeu va fi întotdeauna Dumnezeu. Indiferent de schimbarea lucrării Sale și a numelui Său, firea și înțelepciunea Lui rămân neschimbate pentru totdeauna. Dacă tu crezi că Dumnezeu poate fi numit doar prin numele de Isus, atunci cunoașterea ta este mult prea limitată. Îndrăznești să afirmi că Isus este numele veșnic al lui Dumnezeu, că Dumnezeu va fi cunoscut de-a pururi sub numele de Isus și că acest lucru nu se va schimba niciodată? Îndrăznești să afirmi cu certitudine că numele lui Isus a încheiat Epoca Legii și că va încheia și epoca finală? Cine poate spune că harul lui Isus poate încheia epoca?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?”

De fiecare dată când vine Dumnezeu pe pământ, El Își schimbă numele, genul, imaginea și lucrarea; El nu Își repetă lucrarea. El este un Dumnezeu care este întotdeauna nou și niciodată vechi. Când El a venit înainte, a fost numit Isus; poate El, de data aceasta, când vine din nou, să fie numit în continuare Isus? Când El a venit înainte, era bărbat; poate El să fie bărbat din nou de data aceasta? Lucrarea Sa, când El a venit în timpul Epocii Harului, a fost de a fi răstignit; când vine din nou, poate El să răscumpere în continuare omenirea din păcat? Poate fi El răstignit din nou? Nu ar însemna asta că-Și repetă lucrarea? Nu știai că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi? Există aceia care spun că Dumnezeu este imuabil. Este corect, dar se referă la imuabilitatea firii lui Dumnezeu și a esenței Sale. Schimbările numelui și lucrării Sale nu dovedesc faptul că esența Sa s-a schimbat; cu alte cuvinte, Dumnezeu va fi întotdeauna Dumnezeu și aceasta nu se va schimba niciodată. Dacă spui că lucrarea lui Dumnezeu nu se schimbă, atunci ar putea El să-Și termine planul de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani? Tu știi doar că Dumnezeu

nu se schimbă niciodată, dar știi că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi? Dacă lucrarea lui Dumnezeu nu se schimbă, atunci cum ar fi putut El să conducă omenirea până în ziua de azi? Dacă Dumnezeu este imuabil, atunci cum de El a făcut deja lucrarea a două epoci? Lucrarea Sa niciodată nu încetează să meargă înainte, ceea ce înseamnă că firea Sa este dezvăluită treptat omului, și ceea ce este dezvăluit reprezintă firea Sa inerentă. La început, firea lui Dumnezeu era ascunsă de om, El niciodată nu Și-a dezvăluit în mod deschis firea către om, iar omul, pur și simplu, nu a avut cunoștințe despre El. Din această cauză, El Își folosește lucrarea pentru a dezvălui treptat firea Sa omului, dar a lucra în acest mod nu înseamnă că firea lui Dumnezeu se schimbă în fiecare epocă. Nu înseamnă că firea lui Dumnezeu se schimbă constant deoarece voia Sa se schimbă mereu. Mai degrabă, este faptul că, deoarece epocile lucrării Sale sunt diferite, Dumnezeu Își ia firea inerentă în ansamblul său și, pas cu pas, o dezvăluie omului, astfel încât omul să Îl poată cunoaște. Dar aceasta nu este în niciun caz dovada că Dumnezeu inițial nu are o anume fire sau că firea Lui s-a schimbat treptat odată cu trecerea epocilor – o astfel de interpretare ar fi greșită. Dumnezeu îi dezvăluie omului firea Sa inerentă și specifică – ceea ce este El – conform trecerii epocilor; lucrarea unei singure epoci nu poate exprima întreaga fire a lui Dumnezeu. Și astfel, cuvintele „Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi” se referă la lucrarea Sa, iar cuvintele „Dumnezeu este imuabil” se referă la ceea ce Dumnezeu are și este în mod inerent. Indiferent de aceasta, tu nu poți face lucrarea de șase mii de ani să depindă de un singur punct sau să o definești prin cuvinte moarte. Astfel este prostia omului. Dumnezeu nu este atât de simplu pe cât își imaginează omul, iar lucrarea Sa nu poate zăbovi în nicio epocă. Iahve, de exemplu, nu poate întotdeauna să simbolizeze numele lui Dumnezeu; Dumnezeu poate,

de asemenea, să Își facă lucrarea sub numele de Isus. Acesta este un semn că lucrarea lui Dumnezeu progresează întotdeauna.

Dumnezeu este întotdeauna Dumnezeu și El nu va deveni niciodată Satana; Satana este întotdeauna Satana și nu va deveni niciodată Dumnezeu. Înțelepciunea lui Dumnezeu, minunăția lui Dumnezeu, dreptatea lui Dumnezeu și măreția lui Dumnezeu nu se vor schimba niciodată. Esența Sa și ceea ce are și este El nu se vor schimba niciodată. Cât despre lucrarea Sa, totuși, aceasta întotdeauna progresează în direcția înainte, întotdeauna mergând mai profund, căci El este întotdeauna nou și niciodată vechi. În fiecare epocă, Dumnezeu Își ia un nou nume, în fiecare epocă El face o lucrare nouă și în fiecare epocă El permite creațiilor Sale să vadă noua Sa voie și noua Sa fire. Dacă, într-o epocă nouă, oamenii nu văd exprimarea noii firi a lui Dumnezeu, nu L-ar răstigni ei mereu? Și făcând astfel, nu L-ar defini ei pe Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Epoca Harului a început cu numele lui Isus. Când Isus a început să Își desfășoare lucrarea de slujire, Duhul Sfânt a început să mărturisească numele lui Isus, iar de numele Iahve nu s-a mai vorbit; în schimb, Duhul Sfânt a preluat noua lucrare în principal sub numele de Isus. Mărturia acelora care credeau în El s-a născut pentru Isus Hristos, iar lucrarea pe care ei au făcut-o a fost, de asemenea, pentru Isus Hristos. Încheierea Epocii Legii a Vechiului Testament a însemnat că lucrarea condusă în principal sub numele de Iahve ajunsese la final. Din acest moment, numele lui Dumnezeu nu a mai fost Iahve; în schimb, a fost numit Isus și, de aici înainte, Duhul Sfânt a început lucrarea în principal sub numele de Isus. Deci, oamenii care încă mănâncă și beau astăzi cuvintele lui Iahve și încă fac totul conform lucrării Epocii Legii – nu te conformezi tu orbește unor reguli? Nu ești tu blocat în trecut? Știți acum că zilele de pe urmă au sosit. Este posibil ca

atunci când vine Isus să fie El încă numit Isus? Iahve i-a spus poporului lui Israel că va veni un Mesia și, totuși, când a venit, El nu a fost numit Mesia, ci Isus. Isus a spus că El va veni din nou și că va sosi la fel cum a plecat. Acestea au fost cuvintele lui Isus, dar ai văzut modul în care Isus a plecat? Isus a plecat stând pe un nor alb, dar este posibil ca El să revină personal printre oameni pe un nor alb? Dacă ar fi așa, nu ar fi El încă numit Isus? Când Isus vine din nou, epoca se va fi schimbat deja, deci cum ar putea El să fie numit în continuare Isus? Este posibil ca Dumnezeu să poată fi cunoscut doar sub numele de Isus? Nu poate fi El numit cu un nou nume într-o nouă epocă? Poate imaginea unei singure persoane și un anumit nume să Îl reprezinte pe Dumnezeu în ansamblul Său? În fiecare epocă, Dumnezeu face o lucrare nouă și este numit cu un nou nume; cum ar putea El să facă aceeași lucrare în epoci diferite? Cum ar putea El să Se agațe de ceea ce este vechi? Numele lui Isus a fost luat pentru lucrarea de răscumpărare, deci ar mai fi El cunoscut sub același nume când Se întoarce în zilele de pe urmă? Ar mai face El lucrarea de răscumpărare? De ce Iahve și Isus sunt unul și, totuși, sunt cunoscuți sub nume diferite în epoci diferite? Nu este deoarece epocile lucrării Lor sunt diferite? Ar putea un unic nume să-L reprezinte pe Dumnezeu în ansamblul Său? Acestea fiind spuse, Dumnezeu trebuie numit cu un nume diferit într-o epocă diferită, iar El trebuie să utilizeze numele pentru a schimba epoca și pentru a o reprezenta. Pentru că niciun nume nu poate să-L reprezinte complet pe Dumnezeu Însuși și fiecare nume este capabil doar să reprezinte aspectul temporal al firii lui Dumnezeu într-o anumită epocă; tot ceea ce trebuie să facă este să Îi reprezinte lucrarea. De aceea, Dumnezeu poate alege orice nume care se potrivește firii Sale pentru a reprezenta întreaga epocă. Indiferent dacă este epoca lui Iahve sau epoca lui Isus, fiecare epocă este reprezentată de un nume.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Presupunând că lucrarea lui Dumnezeu în fiecare epocă este întotdeauna aceeași și că El este numit întotdeauna cu același nume, cum L-ar cunoaște omul? Dumnezeu trebuie să fie numit Iahve și, în afară de un Dumnezeu numit Iahve, oricine numit cu alt nume nu este Dumnezeu. Sau Dumnezeu poate fi doar Isus și, în afară de numele de Isus, El nu poate fi numit cu niciun alt nume; în afară de Isus, Iahve nu este Dumnezeu, și nici Dumnezeu Atotputernic nu este Dumnezeu. Omul crede că este adevărat că Dumnezeu este atotputernic, dar Dumnezeu este un Dumnezeu care este cu omul și El trebuie numit Isus, căci Dumnezeu este cu omul. A face aceasta înseamnă a te conforma dogmei și a-L restrânge pe Dumnezeu la un anumit domeniu. Astfel, în fiecare epocă, lucrarea pe care o face Dumnezeu, numele cu care este El numit și imaginea pe care Și-o asumă – lucrarea pe care o face El în cadrul fiecărei etape până astăzi – acestea nu urmează un singur regulament și nu sunt supuse niciunei limitări. El este Iahve, dar El este și Isus, precum și Mesia și Dumnezeu Atotputernic. Lucrarea sa poate suferi o transformare treptată, cu schimbări corespunzătoare în numele Său. Nu doar un singur nume Îl poate reprezenta complet, ci toate numele cu care este numit El pot să-L reprezinte, iar lucrarea pe care El o face în fiecare epocă reprezintă firea Sa.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Dacă omenirea Îmi spune mereu Isus Hristos, dar nu știe că am început o nouă epocă în zilele de pe urmă și că am demarat o nouă lucrare, și dacă omenirea continuă să aștepte obsesiv sosirea lui Isus Mântuitorul, atunci îi voi numi pe acești oameni aceia care nu cred în Mine; ei sunt oameni care nu Mă cunosc și credința lor în Mine este falsă. Ar putea astfel de oameni să fie martorii sosirii lui Isus Mântuitorul din ceruri? Ceea ce așteaptă ei nu este sosirea Mea, ci sosirea Regelui iudeilor. Ei nu își doresc ca Eu să

anihilez lumea aceasta veche și imorală ci, în schimb, își doresc cea de-a doua întoarcere a lui Isus, după care vor fi răscumpărați. Ei așteaptă cu nerăbdare ca Isus să mai răscumpere o dată toată omenirea de pe acest pământ profanat și nedrept. Cum pot astfel de oameni să devină cei care Îmi desăvârșesc lucrarea în zilele de pe urmă? Dorințele omenirii sunt incapabile de a-Mi înfăptui năzuințele sau de a-Mi desăvârși lucrarea, deoarece omenirea doar admiră sau prețuiește lucrarea pe care am făcut-o înainte și nu știe că Eu sunt Dumnezeu Însuși care este mereu nou și niciodată vechi. Omenirea știe doar că Eu sunt Iahve și Isus, și nu bănuiește că Eu sunt Cel din zilele de pe urmă care va aduce sfârșitul omenirii. Tot ceea ce dorește și cunoaște omenirea izvorăște din propriile noțiuni, și este doar ceea ce poate vedea cu proprii ochi. Nu este în concordanță cu lucrarea pe care o fac Eu, ci în lipsă de armonie cu aceasta.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

Poate numele lui Isus – „Dumnezeu cu noi” – să reprezinte firea lui Dumnezeu în ansamblul Său? Poate să Îl definească complet pe Dumnezeu? Dacă omul spune că Dumnezeu poate fi numit doar Isus și nu poate avea alt nume pentru că Dumnezeu nu Își poate schimba firea Sa, aceste cuvinte sunt într-adevăr o blasfemie! Crezi că numele Isus, Dumnezeu cu noi, de unul singur Îl poate reprezenta pe Dumnezeu în ansamblul Său? Dumnezeu poate fi cunoscut sub multe nume, dar printre aceste multe nume, nu există unul care să poată cuprinde tot ceea ce este Dumnezeu, niciunul care să-L poată reprezenta complet pe Dumnezeu. Și, astfel, Dumnezeu are multe nume, dar aceste multe nume nu pot defini complet firea lui Dumnezeu, pentru că firea lui Dumnezeu este atât de bogată încât pur și simplu depășește capacitatea omului de a-L cunoaște. Omul nu are cum, folosind limbajul omenesc, să-L cuprindă complet pe Dumnezeu. Omenirea are un

vocabular limitat cu care să cuprindă tot ceea ce știe despre firea lui Dumnezeu: măreț, onorat, minunat, de nepătruns, suprem, sfânt, drept, înțelept, și așa mai departe. Atât de multe cuvinte! Acest vocabular limitat este incapabil de a descrie puținul din firea lui Dumnezeu la care omul a fost martor. De-a lungul timpului, mulți alții au adăugat cuvinte pe care ei le-au considerat mai capabile de a descrie râvna din inimile lor: Dumnezeu este atât de măreț! Dumnezeu este atât de sfânt! Dumnezeu este atât de minunat! Astăzi, oamenii care spun astfel și-au atins apogeul, totuși, omul încă este incapabil de a se exprima clar. Și astfel, pentru om, Dumnezeu are multe nume, totuși, El nu are un singur nume, și aceasta pentru că ființa lui Dumnezeu este atât de îmbelșugată, iar limbajul omului atât de secătuit. Un anume cuvânt sau nume nu are capacitatea de a-L reprezenta pe Dumnezeu în întregimea Sa, deci crezi că numele Său poate fi neschimbat? Dumnezeu este atât de mare și de sfânt, totuși tu nu Îi permiți să Își schimbe numele în fiecare nouă epocă? De aceea, în fiecare epocă în care Dumnezeu personal Își face propria lucrare, El folosește un nume care se potrivește epocii pentru a îngloba lucrarea pe care El intenționează să o facă. El utilizează acest nume special, unul care posedă semnificație temporală, pentru a reprezenta firea Sa în acea epocă. Acesta este Dumnezeu care folosește limbajul omenirii pentru a-Și exprima propria fire. Chiar și așa, mulți oameni care au avut experiențe spirituale și L-au văzut personal pe Dumnezeu, totuși, simt că acest nume specific este incapabil de a-L reprezenta pe Dumnezeu în totalitatea Sa – vai, acest lucru nu poate fi schimbat – deci, omul nu I se mai adresează lui Dumnezeu cu niciun nume, ci, pur și simplu, Îl numește „Dumnezeu”. Este ca și cum inima omului este plină de iubire și, totuși, de asemenea, împresurată de contradicții, căci omul nu știe cum să Îl explice pe Dumnezeu. Nu există modalitate de a descrie cât de îmbelșugat este Dumnezeu. Nu există niciun singur nume

care să poată rezuma firea lui Dumnezeu și nu există niciun nume care să poată descrie tot ceea ce Dumnezeu are și este. Dacă cineva Mă întreabă „Ce nume mai exact folosești Tu?”, le voi spune: „Dumnezeu este Dumnezeu!” Nu este acela cel mai bun nume pentru Dumnezeu? Nu este cea mai bună înglobare a firii lui Dumnezeu? Acestea fiind spuse, de ce depuneți atât de multe eforturi căutând numele lui Dumnezeu? De ce trebuie să vă bateți capul, fără mâncare și somn, toate de dragul unui nume? Va veni ziua când Dumnezeu nu va fi numit Iahve, Isus sau Mesia – El va fi pur și simplu Creatorul. La acea vreme, toate numele pe care El le-a avut pe pământ se vor sfârși, căci lucrarea Sa pe pământ va ajunge la final, după care numele Sale nu vor mai exista. Când toate numele intră sub stăpânirea Creatorului, ce nevoie are El de un nume foarte corespunzător, totuși incomplet? Cauți încă numele lui Dumnezeu acum? Îndrăznești încă să spui că Dumnezeu Se numește doar Iahve? Îndrăznești încă să spui că Dumnezeu Se numește doar Isus? Poți suporta păcatul blasfemiei împotriva lui Dumnezeu? Ar trebui să știi că, inițial, Dumnezeu nu avea nume. El Și-a luat doar unul sau două sau multe nume deoarece a avut o lucrare de făcut și a trebuit să gestioneze omenirea. Indiferent de numele sub care este cunoscut – nu l-a ales El Însuși de bună voie? Ar avea El nevoie de tine – una dintre creațiile Sale – să decizi? Numele sub care este cunoscut Dumnezeu este un nume care este în concordanță cu ceea ce omul este capabil să înțeleagă, cu limbajul omenirii, dar acest nume nu este ceva ce omul poate cuprinde. Poți spune doar că există un Dumnezeu în cer, că El este numit Dumnezeu, că El este Dumnezeu Însuși cu mare putere, care este atât de înțelept, atât de preamărit, atât de minunat, atât de tainic, atât de atotputernic și, atunci, nu mai poți spune nimic mai mult; acest puțin este tot ceea ce poți să știi. Acestea fiind spuse, poate simplul nume al lui Isus să Îl reprezinte pe Dumnezeu Însuși? Când vin zilele de pe urmă, chiar dacă

tot Dumnezeu este Cel ce face lucrarea Sa, numele Lui trebuie să se schimbe, căci este o epocă diferită.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Dacă omenirea încă tânjește după întoarcerea Mântuitorului Isus din zilele de pe urmă și încă Îl așteaptă să sosească sub înfățișarea pe care a avut-o El în Iudeea, atunci întregul plan de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani s-ar fi oprit în Epoca Răscumpărării și nu ar mai fi putut să progreseze. Mai mult, zilele de pe urmă nu ar mai sosi niciodată și epoca nu ar mai cunoaște niciodată un sfârșit. Aceasta se întâmplă pentru că Isus Mântuitorul este numai pentru răscumpărarea și mântuirea omenirii. Am luat numele de Isus doar de dragul tuturor păcătoșilor din Epoca Harului, dar nu este numele cu care voi aduce sfârșitul întregii omeniri. Deși Iahve, Isus și Mesia reprezintă toate Duhul Meu, aceste nume doar denumesc diferitele epoci ale planului Meu de gestionare și nu Mă reprezintă pe Mine pe deplin. Numele pe care Mi le dau oamenii pe pământ nu pot să exprime clar întreaga Mea fire și tot ceea ce sunt. Acestea sunt pur și simplu nume diferite după care sunt numit în diferite epoci. Și astfel, când ultima epocă – epoca zilelor de pe urmă – va sosi, numele Meu se va schimba din nou. Nu Mi se va spune Iahve sau Isus, cu atât mai puțin Mesia, ci Însuși Mărețul și Atotputernicul Dumnezeu și, sub numele acesta, voi aduce sfârșitul întregii epoci. Cândva, am fost cunoscut drept Iahve. Mi s-a spus și Mesia și, odată, oamenii Îmi spuneau Isus Mântuitorul cu iubire și respect. Totuși, astăzi nu sunt Iahve sau Isus pe care oamenii Îl cunoșteau în vremurile trecute; sunt Dumnezeul care S-a întors în zilele de pe urmă, Dumnezeul care va aduce sfârșitul epocii. Sunt Dumnezeu Însuși care Se înalță de la capătul pământului, abundând de întreaga Mea fire și plin de autoritate, onoare și glorie. Oamenii nu M-au băgat niciodată în seamă, nu M-au cunoscut niciodată și au fost mereu neștiutori în privința firii Mele. De la crearea

lumii până astăzi, niciun om nu M-a văzut. Acesta este Dumnezeul care Se înfățișează omenirii în zilele de pe urmă, dar Se ascunde printre oameni. El locuiește printre oameni, adevărat și real, ca soarele arzător și focul mistuitor, plin de putere și abundând de autoritate. Nu există nicio persoană sau lucru care nu va fi judecat de cuvintele Mele și nicio persoană sau lucru care nu va fi purificat de flăcările focului. În cele din urmă, toate popoarele vor fi binecuvântate grație cuvintelor Mele și, de asemenea, sfărâmate în bucăți din cauza cuvintelor Mele. Astfel, în zilele de pe urmă, toți oamenii vor vedea că Eu sunt Mântuitorul reîntors și că Eu sunt Dumnezeu Atotputernic care cucerește toată omenirea. Și toți vor vedea că am fost odată jertfă de păcat pentru omenire, dar că, în zilele de pe urmă, Eu voi deveni, de asemenea, flăcările soarelui care incinerează toate lucrurile, precum și Soarele dreptății care dezvăluie toate lucrurile. Aceasta este lucrarea Mea în zilele de pe urmă. Am luat numele acesta și posed firea aceasta pentru ca toți oamenii să poată vedea că sunt un Dumnezeu drept, soarele arzător și focul mistuitor și ca toți să poată să Mă venereze pe Mine, singurul Dumnezeu adevărat, și ca să poată să Îmi vadă adevărata față: nu sunt numai Dumnezeul israeliților, și nu sunt doar Răscumpărătorul; sunt Dumnezeul tuturor creaturilor din ceruri, pământ și mări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

2. Mărturisești că Dumnezeu întors din zilele de pe urmă se numește Dumnezeu Atotputernic. Credem că numele de „Dumnezeu Atotputernic” se referă la atotputernicia lui Dumnezeu și nu este un nume nou pentru El. De ce spui că „Dumnezeu Atotputernic” este noul nume al lui Dumnezeu?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Pe cel ce învinge îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai pleca din el; și voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu, numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care coboară din cer de la Dumnezeul Meu, și noul Meu Nume” (Apocalipsa 3:12).

„Eu sunt Alfa și Omega, zice Domnul, Dumnezeu, Cel Care este, Care era și Care vine, Cel Atotputernic!” (Apocalipsa 1:8).

„Ei cântau cântecul lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântecul Mielului, spunând: «Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule Atotputernic, drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor! Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău?!»” (Apocalipsa 15:3-4).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Slava a sosit la Sion, iar sălașul lui Dumnezeu s-a arătat. Gloriosul nume sfânt, preamărit de toate popoarele, se răspândește. Ah, Dumnezeu Atotputernic! Conducătorul universului, Hristos al zilelor de pe urmă – El este Soarele strălucitor care S-a înălțat peste Muntele Sion, ce se înalță cu măreție și grandoare peste întregul univers…

Dumnezeule Atotputernic! Strigăm către Tine sărbătorind; dansăm și cântăm. Ești cu adevărat Răscumpărătorul nostru, marele Împărat al universului! Ai făcut un grup de biruitori și ai îndeplinit planul de gestionare al lui Dumnezeu (planul mântuirii). Toate popoarele se vor

revărsa spre acest munte. Toate popoarele vor îngenunchea înaintea tronului! Tu ești singurul Dumnezeu adevărat și meriți slavă și onoare. Fie toată slava, lauda și autoritatea aduse tronului! Primăvara vieții curge din tron, udând și hrănind mulțimile oamenilor lui Dumnezeu. Viața se schimbă zi după zi; lumină nouă și revelații noi ne urmează, oferind necontenit noi perspective despre Dumnezeu. Prin experiențe, ajungem la deplina certitudine cu privință la Dumnezeu; cuvintele Lui se manifestă neîncetat, se manifestă în cei care sunt drepți. Suntem într-adevăr atât de binecuvântați! Îl întâlnim pe Dumnezeu față în față în fiecare zi, comunicăm cu Dumnezeu în toate lucrurile și Îi dăm suveranitate peste toate. Cugetăm cu atenție la cuvântul lui Dumnezeu, inimile noastre se odihnesc liniștite întru Dumnezeu și, în acest fel, venim înaintea Lui, unde-I primim lumina. În fiecare zi, în viețile, acțiunile, cuvintele, gândurile și ideile noastre, trăim în cuvântul lui Dumnezeu, capabili întotdeauna să discernem. Cuvântul lui Dumnezeu ghidează ața prin ac; pe neașteptate, lucrurile ascunse în noi ies la lumină, unul după altul. Părtășia cu Dumnezeu nu suportă nicio amânare; gândurile și ideile noastre sunt descoperite de Dumnezeu. În fiecare moment, trăim înaintea scaunului lui Hristos, unde suntem supuși judecății. Fiecare loc din corpurile noastre rămâne ocupat de Satana. Astăzi, pentru a recupera suveranitatea lui Dumnezeu, templul Lui trebuie curățit. Pentru a fi în întregime în posesia lui Dumnezeu, trebuie să ne angajăm într-o luptă pe viață și pe moarte. Doar când vechiul nostru sine a fost răstignit, viața înviată a lui Hristos poate domni supremă.

Acum, Duhul Sfânt pregătește un atac în fiecare colț al nostru, ca să lupte pentru recuperarea noastră! Atât timp cât suntem gata să ne negăm pe noi înșine și suntem dispuși să cooperăm cu Dumnezeu, El ne va ilumina și ne va purifica cu siguranță din interior în orice moment și va revendica din

nou ceea ce Satana a ocupat, pentru ca noi să putem fi făcuți compleți de Dumnezeu cât mai repede posibil. Nu pierde timpul, ci trăiește fiecare moment în cuvântul lui Dumnezeu. Fii zidit împreună cu sfinții, lasă-te adus în Împărăție și intră în slavă împreună cu Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 1

Din vremea în care Dumnezeu Atotputernic – Regele Împărăției – a fost mărturisit, sfera gestionării lui Dumnezeu s-a desfășurat, pe deplin, în întregul univers. Nu numai că arătarea lui Dumnezeu a fost mărturisită în China, dar numele lui Dumnezeu Atotputernic a fost mărturisit în toate națiunile și toate ținuturile. Toți cheamă acest nume sfânt, căutând să aibă părtășie cu Dumnezeu prin toate mijloacele posibile, înțelegând voia lui Dumnezeu Atotputernic și slujind în coordonare în biserică. Duhul Sfânt lucrează în acest mod minunat.

Limbile feluritelor națiuni sunt diferite una de cealaltă, dar există un singur Duh. Acest Duh unește bisericile din tot universul și este una cu Dumnezeu, fără cea mai mică diferență, iar acest lucru este dincolo de orice îndoială. Duhul Sfânt le cheamă acum și vocea Lui le trezește. Este vocea milei lui Dumnezeu. Ele toate strigă numele sfânt al lui Dumnezeu Atotputernic! Ele oferă, de asemenea, slavă și cântă. Nu poate exista niciodată vreo abatere în lucrarea Duhului Sfânt, iar acești oameni fac orice pentru a avansa pe calea cea bună, ei nu dau înapoi și minunile se înmulțesc tot mai mult. Este ceva ce oamenii cu greu își pot imagina și ceva imposibil de ghicit.

Dumnezeu Atotputernic este Împăratul vieții în univers! El stă pe tronul glorios și judecă lumea, domină totul, conduce toate națiunile; toate popoarele îngenunchează înaintea Lui, I se roagă, se apropie de El și comunică cu El. Indiferent de cât timp credeți în Dumnezeu, cât de

important este statutul vostru sau cât de mare vechimea voastră, dacă vă împotriviți lui Dumnezeu în inimile voastre, atunci trebuie să fiți judecați și trebuie să vă prosternați înaintea Lui, glăsuindu-vă cu durere rugămințile stăruitoare; acest lucru înseamnă, cu adevărat, culegerea roadelor propriilor voastre acțiuni. Această tânguire este sunetul chinuirii în iazul de foc și pucioasă și este strigătul ce însoțește mustrarea toiagului de fier al lui Dumnezeu; aceasta este judecata înaintea scaunului lui Hristos.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 8

Cândva, am fost cunoscut drept Iahve. Mi s-a spus și Mesia și, odată, oamenii Îmi spuneau Isus Mântuitorul cu iubire și respect. Totuși, astăzi nu sunt Iahve sau Isus pe care oamenii Îl cunoșteau în vremurile trecute; sunt Dumnezeul care S-a întors în zilele de pe urmă, Dumnezeul care va aduce sfârșitul epocii. Sunt Dumnezeu Însuși care Se înalță de la capătul pământului, abundând de întreaga Mea fire și plin de autoritate, onoare și glorie. Oamenii nu M-au băgat niciodată în seamă, nu M-au cunoscut niciodată și au fost mereu neștiutori în privința firii Mele. De la crearea lumii până astăzi, niciun om nu M-a văzut. Acesta este Dumnezeul care Se înfățișează omenirii în zilele de pe urmă, dar Se ascunde printre oameni. El locuiește printre oameni, adevărat și real, ca soarele arzător și focul mistuitor, plin de putere și abundând de autoritate. Nu există nicio persoană sau lucru care nu va fi judecat de cuvintele Mele și nicio persoană sau lucru care nu va fi purificat de flăcările focului. În cele din urmă, toate popoarele vor fi binecuvântate grație cuvintelor Mele și, de asemenea, sfărâmate în bucăți din cauza cuvintelor Mele. Astfel, în zilele de pe urmă, toți oamenii vor vedea că Eu sunt Mântuitorul reîntors și că Eu sunt Dumnezeu Atotputernic care cucerește toată omenirea. Și toți vor vedea că am fost odată jertfă de păcat pentru omenire, dar că, în zilele de pe urmă, Eu voi

deveni, de asemenea, flăcările soarelui care incinerează toate lucrurile, precum și Soarele dreptății care dezvăluie toate lucrurile. Aceasta este lucrarea Mea în zilele de pe urmă. Am luat numele acesta și posed firea aceasta pentru ca toți oamenii să poată vedea că sunt un Dumnezeu drept, soarele arzător și focul mistuitor și ca toți să poată să Mă venereze pe Mine, singurul Dumnezeu adevărat, și ca să poată să Îmi vadă adevărata față: nu sunt numai Dumnezeul israeliților, și nu sunt doar Răscumpărătorul; sunt Dumnezeul tuturor creaturilor din ceruri, pământ și mări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

„Iahve” este numele pe care l-am luat în timpul lucrării Mele în Israel și înseamnă Dumnezeul israeliților (poporul ales al lui Dumnezeu), căruia poate să Îi fie milă de oameni, să îi blesteme pe oameni și să le ghideze viața; înseamnă Dumnezeu care posedă o mare putere și este plin de înțelepciune. „Isus” este Emanuel, care înseamnă jertfa de păcat plină de iubire și de compasiune și care îi răscumpără pe oameni. El a făcut lucrarea Epocii Harului și El reprezintă Epoca Harului și poate să reprezinte doar o parte a lucrării planului de gestionare (planul mântuirii). Cu alte cuvinte, numai Iahve este Dumnezeul poporului ales al Israelului, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, Dumnezeul lui Iacov, Dumnezeul lui Moise și Dumnezeul întregului popor al Israelului. Și astfel, în epoca actuală, toți israeliții, pe lângă poporul evreu, se închină lui Iahve. Ei săvârșesc sacrificii pentru El pe altar și Îl slujesc în temple purtând haine de preoți. Ceea ce speră ei este ca Iahve să apară din nou. Doar Isus este Răscumpărătorul omenirii și jertfa care a răscumpărat omenirea din păcat. Adică, numele de Isus a venit din Epoca Harului și a ajuns să existe datorită lucrării de răscumpărare din Epoca Harului. Numele de Isus a luat naștere ca să le permită oamenilor din Epoca Harului să se nască din nou și să fie mântuiți

și este un nume special pentru răscumpărarea întregii omeniri. Așadar, numele Isus reprezintă lucrarea de răscumpărare și înseamnă Epoca Harului. Numele Iahve este unul special pentru poporul lui Israel, care a trăit conform legii. În fiecare epocă și în fiecare etapă a lucrării, numele Meu nu este neîntemeiat, ci are o semnificație reprezentativă: fiecare nume reprezintă o epocă. „Iahve" reprezintă Epoca Legii și este unul de onoare pentru Dumnezeul venerat de poporul lui Israel. „Isus" reprezintă Epoca Harului și este numele Dumnezeului tuturor celor care au fost răscumpărați în Epoca Harului. Dacă omenirea încă tânjește după întoarcerea Mântuitorului Isus din zilele de pe urmă și încă Îl așteaptă să sosească sub înfățișarea pe care a avut-o El în Iudeea, atunci întregul plan de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani s-ar fi oprit în Epoca Răscumpărării și nu ar mai fi putut să progreseze. Mai mult, zilele de pe urmă nu ar mai sosi niciodată și epoca nu ar mai cunoaște niciodată un sfârșit. Aceasta se întâmplă pentru că Isus Mântuitorul este numai pentru răscumpărarea și mântuirea omenirii. Am luat numele de Isus doar de dragul tuturor păcătoșilor din Epoca Harului, dar nu este numele cu care voi aduce sfârșitul întregii omeniri. Deși Iahve, Isus și Mesia reprezintă toate Duhul Meu, aceste nume doar denumesc diferitele epoci ale planului Meu de gestionare și nu Mă reprezintă pe Mine pe deplin. Numele pe care Mi le dau oamenii pe pământ nu pot să exprime clar întreaga Mea fire și tot ceea ce sunt. Acestea sunt pur și simplu nume diferite după care sunt numit în diferite epoci. Și astfel, când ultima epocă – epoca zilelor de pe urmă – va sosi, numele Meu se va schimba din nou. Nu Mi se va spune Iahve sau Isus, cu atât mai puțin Mesia, ci Însuși Mărețul și Atotputernicul Dumnezeu și, sub numele acesta, voi aduce sfârșitul întregii epoci.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»"

Dumnezeu poate fi cunoscut sub multe nume, dar printre aceste multe nume, nu există unul care să poată cuprinde tot ceea ce este Dumnezeu, niciunul care să-L poată reprezenta complet pe Dumnezeu. Și, astfel, Dumnezeu are multe nume, dar aceste multe nume nu pot defini complet firea lui Dumnezeu, pentru că firea lui Dumnezeu este atât de bogată încât pur și simplu depășește capacitatea omului de a-L cunoaște. Omul nu are cum, folosind limbajul omenesc, să-L cuprindă complet pe Dumnezeu. Omenirea are un vocabular limitat cu care să cuprindă tot ceea ce știe despre firea lui Dumnezeu: măreț, onorat, minunat, de nepătruns, suprem, sfânt, drept, înțelept, și așa mai departe. Atât de multe cuvinte! Acest vocabular limitat este incapabil de a descrie puținul din firea lui Dumnezeu la care omul a fost martor. De-a lungul timpului, mulți alții au adăugat cuvinte pe care ei le-au considerat mai capabile de a descrie râvna din inimile lor: Dumnezeu este atât de măreț! Dumnezeu este atât de sfânt! Dumnezeu este atât de minunat! Astăzi, oamenii care spun astfel și-au atins apogeul, totuși, omul încă este incapabil de a se exprima clar. Și astfel, pentru om, Dumnezeu are multe nume, totuși, El nu are un singur nume, și aceasta pentru că ființa lui Dumnezeu este atât de îmbelșugată, iar limbajul omului atât de secătuit. Un anume cuvânt sau nume nu are capacitatea de a-L reprezenta pe Dumnezeu în întregimea Sa, deci crezi că numele Său poate fi neschimbat? Dumnezeu este atât de mare și de sfânt, totuși tu nu Îi permiți să Își schimbe numele în fiecare nouă epocă? De aceea, în fiecare epocă în care Dumnezeu personal Își face propria lucrare, El folosește un nume care se potrivește epocii pentru a îngloba lucrarea pe care El intenționează să o facă. El utilizează acest nume special, unul care posedă semnificație temporală, pentru a reprezenta firea Sa în acea epocă. Acesta este Dumnezeu care folosește limbajul omenirii pentru a-Și exprima propria fire. Chiar și așa, mulți oameni care au avut experiențe spirituale și L-au

văzut personal pe Dumnezeu, totuși, simt că acest nume specific este incapabil de a-L reprezenta pe Dumnezeu în totalitatea Sa – vai, acest lucru nu poate fi schimbat – deci, omul nu I se mai adresează lui Dumnezeu cu niciun nume, ci, pur și simplu, Îl numește „Dumnezeu”. Este ca și cum inima omului este plină de iubire și, totuși, de asemenea, împresurată de contradicții, căci omul nu știe cum să Îl explice pe Dumnezeu. Nu există modalitate de a descrie cât de îmbelșugat este Dumnezeu. Nu există niciun singur nume care să poată rezuma firea lui Dumnezeu și nu există niciun nume care să poată descrie tot ceea ce Dumnezeu are și este. Dacă cineva Mă întreabă „Ce nume mai exact folosești Tu?”, le voi spune: „Dumnezeu este Dumnezeu!” Nu este acela cel mai bun nume pentru Dumnezeu? Nu este cea mai bună înglobare a firii lui Dumnezeu? Acestea fiind spuse, de ce depuneți atât de multe eforturi căutând numele lui Dumnezeu? De ce trebuie să vă bateți capul, fără mâncare și somn, toate de dragul unui nume? Va veni ziua când Dumnezeu nu va fi numit Iahve, Isus sau Mesia – El va fi pur și simplu Creatorul. La acea vreme, toate numele pe care El le-a avut pe pământ se vor sfârși, căci lucrarea Sa pe pământ va ajunge la final, după care numele Sale nu vor mai exista. Când toate numele intră sub stăpânirea Creatorului, ce nevoie are El de un nume foarte corespunzător, totuși incomplet? Cauți încă numele lui Dumnezeu acum? Îndrăznești încă să spui că Dumnezeu Se numește doar Iahve? Îndrăznești încă să spui că Dumnezeu Se numește doar Isus? Poți suporta păcatul blasfemiei împotriva lui Dumnezeu? Ar trebui să știi că, inițial, Dumnezeu nu avea nume. El Și-a luat doar unul sau două sau multe nume deoarece a avut o lucrare de făcut și a trebuit să gestioneze omenirea. Indiferent de numele sub care este cunoscut – nu l-a ales El Însuși de bună voie? Ar avea El nevoie de tine – una dintre creațiile Sale – să decizi? Numele sub care este cunoscut Dumnezeu este un nume care este în concordanță cu ceea ce omul este

capabil să înțeleagă, cu limbajul omenirii, dar acest nume nu este ceva ce omul poate cuprinde. Poți spune doar că există un Dumnezeu în cer, că El este numit Dumnezeu, că El este Dumnezeu Însuși cu mare putere, care este atât de înțelept, atât de preamărit, atât de minunat, atât de tainic, atât de atotputernic și, atunci, nu mai poți spune nimic mai mult; acest puțin este tot ceea ce poți să știi. Acestea fiind spuse, poate simplul nume al lui Isus să Îl reprezinte pe Dumnezeu Însuși? Când vin zilele de pe urmă, chiar dacă tot Dumnezeu este Cel ce face lucrarea Sa, numele Lui trebuie să se schimbe, căci este o epocă diferită.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

3. Mărturisești că Iahve, Domnul Isus și Dumnezeu Atotputernic sunt toate nume ale lui Dumnezeu din diferite epoci. Aș vrea să întreb de ce adoptă Dumnezeu nume diferite în epoci diferite? Care este semnificația acestui lucru?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Lucrarea făcută de Dumnezeu Însuși în fiecare epocă conține expresia firii Sale adevărate și, atât numele Său, cât și lucrarea pe care o face El, se schimbă împreună cu epoca – toate sunt noi. În timpul Epocii Legii, lucrarea de îndrumare a omenirii a fost făcută sub numele de Iahve, iar prima etapă a lucrării a fost inițiată pe pământ. În această etapă, lucrarea a constat în construirea templului și a altarului și utilizarea legii pentru a ghida poporul lui Israel și a lucra în mijlocul său. Prin îndrumarea poporului lui Israel, El a lansat o bază pentru lucrarea Sa pe pământ. De la această bază, El Și-a extins lucrarea dincolo de Israel, ceea ce înseamnă că, începând din Israel, El Și-a extins lucrarea în afară, astfel încât următoarele generații au ajuns să cunoască treptat faptul că Iahve era Dumnezeu și că Iahve a fost Cel care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile și că Iahve a fost Cel care a făcut toate făpturile. El Și-a răspândit lucrarea prin poporul lui Israel în afară, dincolo de el. Ținutul lui Israel a fost primul loc sfânt al lucrării lui Iahve pe pământ și a fost locul unde Dumnezeu a mers să lucreze mai întâi pe pământ. Aceea a fost lucrarea Epocii Legii. În timpul Epocii Harului, Isus a fost Dumnezeul care a mântuit omul. Ceea ce El era și avea era har, iubire, milă, indulgență, răbdare, umilință, grijă și toleranță, și o mare parte din lucrarea pe care a făcut-o El a fost de dragul răscumpărării omului. Firea Sa era una plină de milă și iubire și, deoarece El era milos și iubitor, El a trebuit să fie răstignit pe cruce pentru om, pentru a arăta că Dumnezeu îl iubea pe om ca pe Sine Însuși, atât de mult încât S-a oferit pe Sine în totalitatea Sa. În timpul Epocii Harului, numele lui

Dumnezeu era Isus, adică, Dumnezeu era un Dumnezeu care a mântuit omul și El era un Dumnezeu milos și iubitor. Dumnezeu era cu omul. Iubirea Sa, mila Sa și mântuirea Sa însoțeau absolut fiecare persoană. Doar prin acceptarea numelui de Isus și a prezenței Sale a putut omul să câștige pace și bucurie, să primească binecuvântarea Sa, harurile Sale vaste și numeroase și mântuirea Sa. Prin răstignirea lui Isus, toți aceia care L-au urmat au primit mântuire și li s-au iertat păcatele. În timpul Epocii Harului, Isus era numele lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, lucrarea Epocii Harului era făcută în principal sub numele de Isus. În timpul Epocii Harului, Dumnezeu era numit Isus. El a preluat o etapă de lucrare nouă dincolo de Vechiul Testament și lucrarea Sa s-a încheiat cu răstignirea. Aceasta a fost totalitatea lucrării Sale. De aceea, în timpul Epocii Legii, Iahve era numele lui Dumnezeu, iar în Epoca Harului numele lui Isus Îl reprezenta pe Dumnezeu. În timpul zilelor de pe urmă, numele Său este Dumnezeu Atotputernic – Cel Atotputernic, care Își folosește puterea pentru a îndruma omul, a cuceri omul și a dobândi omul, iar în cele din urmă, să finalizeze epoca. În fiecare epocă, la fiecare etapă a lucrării Sale, firea lui Dumnezeu este evidentă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

„Iahve” este numele pe care l-am luat în timpul lucrării Mele în Israel și înseamnă Dumnezeul israeliților (poporul ales al lui Dumnezeu), căruia poate să Îi fie milă de oameni, să îi blesteme pe oameni și să le ghideze viața; înseamnă Dumnezeu care posedă o mare putere și este plin de înțelepciune. „Isus” este Emanuel, care înseamnă jertfa de păcat plină de iubire și de compasiune și care îi răscumpără pe oameni. El a făcut lucrarea Epocii Harului și El reprezintă Epoca Harului și poate să reprezinte doar o parte a lucrării planului de gestionare (planul mântuirii). Cu alte cuvinte, numai Iahve este Dumnezeul poporului ales al Israelului, Dumnezeul lui

Avraam, Dumnezeul lui Isaac, Dumnezeul lui Iacov, Dumnezeul lui Moise și Dumnezeul întregului popor al Israelului. Și astfel, în epoca actuală, toți israeliții, pe lângă poporul evreu, se închină lui Iahve. Ei săvârșesc sacrificii pentru El pe altar și Îl slujesc în temple purtând haine de preoți. Ceea ce speră ei este ca Iahve să apară din nou. Doar Isus este Răscumpărătorul omenirii și jertfa care a răscumpărat omenirea din păcat. Adică, numele de Isus a venit din Epoca Harului și a ajuns să existe datorită lucrării de răscumpărare din Epoca Harului. Numele de Isus a luat naștere ca să le permită oamenilor din Epoca Harului să se nască din nou și să fie mântuiți și este un nume special pentru răscumpărarea întregii omeniri. Așadar, numele Isus reprezintă lucrarea de răscumpărare și înseamnă Epoca Harului. Numele Iahve este unul special pentru poporul lui Israel, care a trăit conform legii. În fiecare epocă și în fiecare etapă a lucrării, numele Meu nu este neîntemeiat, ci are o semnificație reprezentativă: fiecare nume reprezintă o epocă. „Iahve" reprezintă Epoca Legii și este unul de onoare pentru Dumnezeul venerat de poporul lui Israel. „Isus" reprezintă Epoca Harului și este numele Dumnezeului tuturor celor care au fost răscumpărați în Epoca Harului. Dacă omenirea încă tânjește după întoarcerea Mântuitorului Isus din zilele de pe urmă și încă Îl așteaptă să sosească sub înfățișarea pe care a avut-o El în Iudeea, atunci întregul plan de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani s-ar fi oprit în Epoca Răscumpărării și nu ar mai fi putut să progreseze. Mai mult, zilele de pe urmă nu ar mai sosi niciodată și epoca nu ar mai cunoaște niciodată un sfârșit. Aceasta se întâmplă pentru că Isus Mântuitorul este numai pentru răscumpărarea și mântuirea omenirii. Am luat numele de Isus doar de dragul tuturor păcătoșilor din Epoca Harului, dar nu este numele cu care voi aduce sfârșitul întregii omeniri. Deși Iahve, Isus și Mesia reprezintă toate Duhul Meu, aceste nume doar denumesc diferitele epoci ale planului Meu de

gestionare și nu Mă reprezintă pe Mine pe deplin. Numele pe care Mi le dau oamenii pe pământ nu pot să exprime clar întreaga Mea fire și tot ceea ce sunt. Acestea sunt pur și simplu nume diferite după care sunt numit în diferite epoci. Și astfel, când ultima epocă – epoca zilelor de pe urmă – va sosi, numele Meu se va schimba din nou. Nu Mi se va spune Iahve sau Isus, cu atât mai puțin Mesia, ci Însuși Mărețul și Atotputernicul Dumnezeu și, sub numele acesta, voi aduce sfârșitul întregii epoci. Cândva, am fost cunoscut drept Iahve. Mi s-a spus și Mesia și, odată, oamenii Îmi spuneau Isus Mântuitorul cu iubire și respect. Totuși, astăzi nu sunt Iahve sau Isus pe care oamenii Îl cunoșteau în vremurile trecute; sunt Dumnezeul care S-a întors în zilele de pe urmă, Dumnezeul care va aduce sfârșitul epocii. Sunt Dumnezeu Însuși care Se înalță de la capătul pământului, abundând de întreaga Mea fire și plin de autoritate, onoare și glorie. Oamenii nu M-au băgat niciodată în seamă, nu M-au cunoscut niciodată și au fost mereu neștiutori în privința firii Mele. De la crearea lumii până astăzi, niciun om nu M-a văzut. Acesta este Dumnezeul care Se înfățișează omenirii în zilele de pe urmă, dar Se ascunde printre oameni. El locuiește printre oameni, adevărat și real, ca soarele arzător și focul mistuitor, plin de putere și abundând de autoritate. Nu există nicio persoană sau lucru care nu va fi judecat de cuvintele Mele și nicio persoană sau lucru care nu va fi purificat de flăcările focului. În cele din urmă, toate popoarele vor fi binecuvântate grație cuvintelor Mele și, de asemenea, sfărâmate în bucăți din cauza cuvintelor Mele. Astfel, în zilele de pe urmă, toți oamenii vor vedea că Eu sunt Mântuitorul reîntors și că Eu sunt Dumnezeu Atotputernic care cucerește toată omenirea. Și toți vor vedea că am fost odată jertfă de păcat pentru omenire, dar că, în zilele de pe urmă, Eu voi deveni, de asemenea, flăcările soarelui care incinerează toate lucrurile, precum și Soarele dreptății care dezvăluie toate lucrurile. Aceasta este lucrarea Mea în zilele de pe

urmă. Am luat numele acesta și posed firea aceasta pentru ca toți oamenii să poată vedea că sunt un Dumnezeu drept, soarele arzător și focul mistuitor și ca toți să poată să Mă venereze pe Mine, singurul Dumnezeu adevărat, și ca să poată să Îmi vadă adevărata față: nu sunt numai Dumnezeul israeliților, și nu sunt doar Răscumpărătorul; sunt Dumnezeul tuturor creaturilor din ceruri, pământ și mări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

Epoca Harului a început cu numele lui Isus. Când Isus a început să Își desfășoare lucrarea de slujire, Duhul Sfânt a început să mărturisească numele lui Isus, iar de numele Iahve nu s-a mai vorbit; în schimb, Duhul Sfânt a preluat noua lucrare în principal sub numele de Isus. Mărturia acelora care credeau în El s-a născut pentru Isus Hristos, iar lucrarea pe care ei au făcut-o a fost, de asemenea, pentru Isus Hristos. Încheierea Epocii Legii a Vechiului Testament a însemnat că lucrarea condusă în principal sub numele de Iahve ajunsese la final. Din acest moment, numele lui Dumnezeu nu a mai fost Iahve; în schimb, a fost numit Isus și, de aici înainte, Duhul Sfânt a început lucrarea în principal sub numele de Isus. Deci, oamenii care încă mănâncă și beau astăzi cuvintele lui Iahve și încă fac totul conform lucrării Epocii Legii – nu te conformezi tu orbește unor reguli? Nu ești tu blocat în trecut? Știți acum că zilele de pe urmă au sosit. Este posibil ca atunci când vine Isus să fie El încă numit Isus? Iahve i-a spus poporului lui Israel că va veni un Mesia și, totuși, când a venit, El nu a fost numit Mesia, ci Isus. Isus a spus că El va veni din nou și că va sosi la fel cum a plecat. Acestea au fost cuvintele lui Isus, dar ai văzut modul în care Isus a plecat? Isus a plecat stând pe un nor alb, dar este posibil ca El să revină personal printre oameni pe un nor alb? Dacă ar fi așa, nu ar fi El încă numit Isus? Când Isus vine din nou, epoca se va fi schimbat deja, deci cum ar putea El

să fie numit în continuare Isus? Este posibil ca Dumnezeu să poată fi cunoscut doar sub numele de Isus? Nu poate fi El numit cu un nou nume într-o nouă epocă? Poate imaginea unei singure persoane și un anumit nume să Îl reprezinte pe Dumnezeu în ansamblul Său? În fiecare epocă, Dumnezeu face o lucrare nouă și este numit cu un nou nume; cum ar putea El să facă aceeași lucrare în epoci diferite? Cum ar putea El să Se agațe de ceea ce este vechi? Numele lui Isus a fost luat pentru lucrarea de răscumpărare, deci ar mai fi El cunoscut sub același nume când Se întoarce în zilele de pe urmă? Ar mai face El lucrarea de răscumpărare? De ce Iahve și Isus sunt unul și, totuși, sunt cunoscuți sub nume diferite în epoci diferite? Nu este deoarece epocile lucrării Lor sunt diferite? Ar putea un unic nume să-L reprezinte pe Dumnezeu în ansamblul Său? Acestea fiind spuse, Dumnezeu trebuie numit cu un nume diferit într-o epocă diferită, iar El trebuie să utilizeze numele pentru a schimba epoca și pentru a o reprezenta. Pentru că niciun nume nu poate să-L reprezinte complet pe Dumnezeu Însuși și fiecare nume este capabil doar să reprezinte aspectul temporal al firii lui Dumnezeu într-o anumită epocă; tot ceea ce trebuie să facă este să Îi reprezinte lucrarea. De aceea, Dumnezeu poate alege orice nume care se potrivește firii Sale pentru a reprezenta întreaga epocă. Indiferent dacă este epoca lui Iahve sau epoca lui Isus, fiecare epocă este reprezentată de un nume.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Unii spun că numele lui Dumnezeu nu se schimbă. Atunci de ce numele lui Iahve a devenit Isus? S-a profețit despre venirea lui Mesia, atunci de ce a venit un om cu numele de Isus? De ce s-a schimbat numele lui Dumnezeu? Nu a fost făcută o asemenea lucrare acum mult timp? Se poate ca Dumnezeu să nu facă o lucrare mai nouă astăzi? Lucrarea de ieri poate fi modificată, iar lucrarea lui Isus poate urma după aceea a lui Iahve.

Nu poate atunci lucrarea lui Isus să fie urmată de o altă lucrare? Dacă numele lui Iahve poate fi schimbat în Isus, atunci nu poate fi schimbat și numele lui Isus? Nimic din acestea nu este neobișnuit; doar că oamenii sunt prea înguști la minte. Dumnezeu va fi întotdeauna Dumnezeu. Indiferent de schimbarea lucrării Sale și a numelui Său, firea și înțelepciunea Lui rămân neschimbate pentru totdeauna. Dacă tu crezi că Dumnezeu poate fi numit doar prin numele de Isus, atunci cunoașterea ta este mult prea limitată. Îndrăznești să afirmi că Isus este numele veșnic al lui Dumnezeu, că Dumnezeu va fi cunoscut de-a pururi sub numele de Isus și că acest lucru nu se va schimba niciodată? Îndrăznești să afirmi cu certitudine că numele lui Isus a încheiat Epoca Legii și că va încheia și epoca finală? Cine poate spune că harul lui Isus poate încheia epoca?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?”

Presupunând că lucrarea lui Dumnezeu în fiecare epocă este întotdeauna aceeași și că El este numit întotdeauna cu același nume, cum L-ar cunoaște omul? Dumnezeu trebuie să fie numit Iahve și, în afară de un Dumnezeu numit Iahve, oricine numit cu alt nume nu este Dumnezeu. Sau Dumnezeu poate fi doar Isus și, în afară de numele de Isus, El nu poate fi numit cu niciun alt nume; în afară de Isus, Iahve nu este Dumnezeu, și nici Dumnezeu Atotputernic nu este Dumnezeu. Omul crede că este adevărat că Dumnezeu este atotputernic, dar Dumnezeu este un Dumnezeu care este cu omul și El trebuie numit Isus, căci Dumnezeu este cu omul. A face aceasta înseamnă a te conforma dogmei și a-L restrânge pe Dumnezeu la un anumit domeniu. Astfel, în fiecare epocă, lucrarea pe care o face Dumnezeu, numele cu care este El numit și imaginea pe care Și-o asumă – lucrarea pe care o face El în cadrul fiecărei etape până astăzi – acestea nu urmează un singur regulament și nu sunt supuse niciunei limitări. El este Iahve, dar El

este și Isus, precum și Mesia și Dumnezeu Atotputernic. Lucrarea sa poate suferi o transformare treptată, cu schimbări corespunzătoare în numele Său. Nu doar un singur nume Îl poate reprezenta complet, ci toate numele cu care este numit El pot să-L reprezinte, iar lucrarea pe care El o face în fiecare epocă reprezintă firea Sa.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Lucrarea pe care Isus a făcut-o a reprezentat numele lui Isus și a reprezentat Epoca Harului; cât despre lucrarea făcută de Iahve, aceasta L-a reprezentat pe Iahve și a reprezentat Epoca Legii. Lucrarea Lor a fost lucrarea unui singur Duh în două epoci diferite. Lucrarea pe care a făcut-o Isus a putut să reprezinte doar Epoca Harului, iar lucrarea pe care a făcut-o Iahve a putut să reprezinte doar Epoca Legii din Vechiul Testament. Iahve doar i-a îndrumat pe oamenii din Israel și Egipt și toate națiunile de dincolo de Israel. Lucrarea lui Isus în Epoca Harului din Noul Testament a fost lucrarea lui Dumnezeu sub numele de Isus, în timp ce El îndruma epoca. […] Deși Ei erau cunoscuți sub două nume diferite, același Duh a fost acela care a îndeplinit ambele etape ale lucrării, iar lucrarea făcută a fost continuată. Întrucât numele era diferit, iar conținutul lucrării era diferit, epoca era diferită. Când a venit Iahve, aceea a fost epoca lui Iahve, iar când a venit Isus, aceea a fost epoca lui Isus. Și astfel, cu fiecare venire, Dumnezeu este cunoscut sub un nume, El reprezintă o epocă și El lansează o nouă cale; și cu fiecare nouă cale, El Își asumă un nou nume care arată că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi și că lucrarea Sa nu se oprește niciodată din a progresa. Istoria merge întotdeauna înainte, iar lucrarea lui Dumnezeu merge întotdeauna înainte. Pentru ca planul Său de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani să ajungă la sfârșit, trebuie să continue să înainteze. În fiecare zi, El trebuie să facă o nouă lucrare, în fiecare an, El trebuie să facă o nouă lucrare; El trebuie să lanseze noi căi,

trebuie să lanseze noi epoci, să înceapă o lucrare nouă și mai măreață și, împreună cu acestea, să aducă noi nume și noi lucrări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Poate numele lui Isus – „Dumnezeu cu noi” – să reprezinte firea lui Dumnezeu în ansamblul Său? Poate să Îl definească complet pe Dumnezeu? Dacă omul spune că Dumnezeu poate fi numit doar Isus și nu poate avea alt nume pentru că Dumnezeu nu Își poate schimba firea Sa, aceste cuvinte sunt într-adevăr o blasfemie! Crezi că numele Isus, Dumnezeu cu noi, de unul singur Îl poate reprezenta pe Dumnezeu în ansamblul Său? Dumnezeu poate fi cunoscut sub multe nume, dar printre aceste multe nume, nu există unul care să poată cuprinde tot ceea ce este Dumnezeu, niciunul care să-L poată reprezenta complet pe Dumnezeu. Și, astfel, Dumnezeu are multe nume, dar aceste multe nume nu pot defini complet firea lui Dumnezeu, pentru că firea lui Dumnezeu este atât de bogată încât pur și simplu depășește capacitatea omului de a-L cunoaște. Omul nu are cum, folosind limbajul omenesc, să-L cuprindă complet pe Dumnezeu. Omenirea are un vocabular limitat cu care să cuprindă tot ceea ce știe despre firea lui Dumnezeu: măreț, onorat, minunat, de nepătruns, suprem, sfânt, drept, înțelept, și așa mai departe. Atât de multe cuvinte! Acest vocabular limitat este incapabil de a descrie puținul din firea lui Dumnezeu la care omul a fost martor. De-a lungul timpului, mulți alții au adăugat cuvinte pe care ei le-au considerat mai capabile de a descrie râvna din inimile lor: Dumnezeu este atât de măreț! Dumnezeu este atât de sfânt! Dumnezeu este atât de minunat! Astăzi, oamenii care spun astfel și-au atins apogeul, totuși, omul încă este incapabil de a se exprima clar. Și astfel, pentru om, Dumnezeu are multe nume, totuși, El nu are un singur nume, și aceasta pentru că ființa lui Dumnezeu este atât de îmbelșugată, iar limbajul omului atât de secătuit. Un anume cuvânt sau nume nu are capacitatea de a-L reprezenta pe Dumnezeu

în întregimea Sa, deci crezi că numele Său poate fi neschimbat? Dumnezeu este atât de mare și de sfânt, totuși tu nu Îi permiți să Își schimbe numele în fiecare nouă epocă? De aceea, în fiecare epocă în care Dumnezeu personal Își face propria lucrare, El folosește un nume care se potrivește epocii pentru a îngloba lucrarea pe care El intenționează să o facă. El utilizează acest nume special, unul care posedă semnificație temporală, pentru a reprezenta firea Sa în acea epocă. Acesta este Dumnezeu care folosește limbajul omenirii pentru a-Și exprima propria fire. Chiar și așa, mulți oameni care au avut experiențe spirituale și L-au văzut personal pe Dumnezeu, totuși, simt că acest nume specific este incapabil de a-L reprezenta pe Dumnezeu în totalitatea Sa – vai, acest lucru nu poate fi schimbat – deci, omul nu I se mai adresează lui Dumnezeu cu niciun nume, ci, pur și simplu, Îl numește „Dumnezeu”. Este ca și cum inima omului este plină de iubire și, totuși, de asemenea, împresurată de contradicții, căci omul nu știe cum să Îl explice pe Dumnezeu. Nu există modalitate de a descrie cât de îmbelșugat este Dumnezeu. Nu există niciun singur nume care să poată rezuma firea lui Dumnezeu și nu există niciun nume care să poată descrie tot ceea ce Dumnezeu are și este. Dacă cineva Mă întreabă „Ce nume mai exact folosești Tu?”, le voi spune: „Dumnezeu este Dumnezeu!” Nu este acela cel mai bun nume pentru Dumnezeu? Nu este cea mai bună înglobare a firii lui Dumnezeu? Acestea fiind spuse, de ce depuneți atât de multe eforturi căutând numele lui Dumnezeu? De ce trebuie să vă bateți capul, fără mâncare și somn, toate de dragul unui nume? Va veni ziua când Dumnezeu nu va fi numit Iahve, Isus sau Mesia – El va fi pur și simplu Creatorul. La acea vreme, toate numele pe care El le-a avut pe pământ se vor sfârși, căci lucrarea Sa pe pământ va ajunge la final, după care numele Sale nu vor mai exista. Când toate numele intră sub stăpânirea Creatorului, ce nevoie are El de un nume foarte corespunzător, totuși

incomplet? Cauți încă numele lui Dumnezeu acum? Îndrăznești încă să spui că Dumnezeu Se numește doar Iahve? Îndrăznești încă să spui că Dumnezeu Se numește doar Isus? Poți suporta păcatul blasfemiei împotriva lui Dumnezeu? Ar trebui să știi că, inițial, Dumnezeu nu avea nume. El Și-a luat doar unul sau două sau multe nume deoarece a avut o lucrare de făcut și a trebuit să gestioneze omenirea. Indiferent de numele sub care este cunoscut – nu l-a ales El Însuși de bună voie? Ar avea El nevoie de tine – una dintre creațiile Sale – să decizi? Numele sub care este cunoscut Dumnezeu este un nume care este în concordanță cu ceea ce omul este capabil să înțeleagă, cu limbajul omenirii, dar acest nume nu este ceva ce omul poate cuprinde. Poți spune doar că există un Dumnezeu în cer, că El este numit Dumnezeu, că El este Dumnezeu Însuși cu mare putere, care este atât de înțelept, atât de preamărit, atât de minunat, atât de tainic, atât de atotputernic și, atunci, nu mai poți spune nimic mai mult; acest puțin este tot ceea ce poți să știi. Acestea fiind spuse, poate simplul nume al lui Isus să Îl reprezinte pe Dumnezeu Însuși? Când vin zilele de pe urmă, chiar dacă tot Dumnezeu este Cel ce face lucrarea Sa, numele Lui trebuie să se schimbe, căci este o epocă diferită.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

V. Întrebări și răspunsuri despre Biblie

1. Biblia este mărturie pentru Domnul și este, de asemenea, baza credinței noastre. Timp de două mii de ani, toți cei care au crezut în Domnul s-au bazat pe Biblie. Prin urmare, credem că Biblia Îl reprezintă pe Domnul, că a crede în Domnul înseamnă să crezi în Biblie și a crede în Biblie înseamnă să crezi în Domnul. Nu ne putem îndepărta niciodată de Biblie. Cum am putea să credem în Domnul dacă ne-am îndepărta de Biblie? Spui că există ceva greșit în modul în care înțelegem noi?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Voi cercetați Scripturile deoarece credeți că în ele aveți viață veșnică, dar tocmai acestea sunt cele care depun mărturie despre Mine! Și totuși nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viață!” (Ioan 5:39-40).

„Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Timp de mulți ani, modul tradițional de a crede al oamenilor (cel al creștinismului, una dintre cele trei religii majore ale lumii) a fost citirea Bibliei; îndepărtarea de Biblie nu este credință în Domnul, îndepărtarea de Biblie este o heterodoxie și o erezie și, chiar și atunci când oamenii citesc alte cărți, respectivele cărți trebuie să se întemeieze pe explicația Bibliei. Cu alte cuvinte, dacă ai credință în Domnul, atunci trebuie să citești Biblia, iar în afara Bibliei trebuie să nu te închini niciunei cărți care nu pleacă de la Biblie. Dacă o faci, atunci Îl trădezi pe Dumnezeu. Din momentul în care a existat Biblia, credința oamenilor în Domnul a fost credința în Biblie. În loc să spunem că oamenii cred în Domnul, este mai bine să spunem că ei cred în Biblie; în loc să spunem că ei au început să citească Biblia, este mai bine să spunem că ei au început să creadă în Biblie; și, în loc să spunem că ei s-au întors la Domnul, ar fi mai bine să spunem că ei s-au întors la Biblie.

Astfel, oamenii venerează Biblia ca și cum ar fi Dumnezeu, ca și cum ar fi ceea ce le dă viață, iar pierderea ei ar fi același lucru cu pierderea vieții. Oamenii văd Biblia ca fiind la fel de importantă ca Dumnezeu, ba chiar există unii care o văd ca fiind mai importantă ca Dumnezeu. Dacă oamenii sunt lipsiți de lucrarea Duhului Sfânt, dacă nu-L pot simți pe Dumnezeu, ei pot trăi în continuare, dar de îndată ce pierd Biblia ori pierd celebrele capitole și pilde din Biblie, este ca și cum și-ar fi pierdut viața. Astfel, de îndată ce oamenii cred în Domnul, ei încep să citească Biblia și să o memoreze și, cu cât pot memora mai mult din Biblie, cu atât dovedește acest lucru că ei Îl iubesc pe Domnul și că sunt foarte credincioși. Aceia care au citit Biblia și pot vorbi despre ea altora sunt cu toții frați și surori cucernici. În toți acești ani, credința și loialitatea oamenilor față de Domnul s-a măsurat după gradul în care au înțeles Biblia. Cei mai mulți dintre oameni pur și simplu nu înțeleg de ce ar trebui să creadă în Dumnezeu, nici cum să creadă în Dumnezeu, și nu fac nimic altceva decât să caute orbește indicii pentru a descifra capitolele Bibliei. Oamenii nu au urmat niciodată direcția lucrării Duhului Sfânt; tot timpul, ei nu au făcut nimic altceva decât să studieze și să cerceteze cu disperare Biblia și nimeni nu a găsit vreodată o lucrare mai nouă a Duhului Sfânt în afara Bibliei. Nimeni nu s-a îndepărtat vreodată de Biblie, nici nu a îndrăznit vreodată să facă asta. Oamenii au studiat Biblia toți acești ani, au venit cu atât de multe explicații și au depus atâtea eforturi; în același timp, ei au multe diferențe de opinie despre Biblie, pe care le dezbat la nesfârșit, astfel încât astăzi s-au format peste două mii de confesiuni diferite. Toți vor să găsească unele explicații deosebite sau taine mai profunde în Biblie, vor să o exploreze și să găsească în aceasta contextul lucrării lui Iahve în Israel sau contextul lucrării lui Isus în Iudeea, ori alte taine pe care nimeni altcineva nu le cunoaște. Modul în care oamenii abordează Biblia este unul al obsesiilor și al credinței și

nimeni nu se poate edifica pe deplin în privința dedesubturilor sau esenței Bibliei. Astfel, astăzi, oamenii simt încă o mirare de nedescris când vine vorba de Biblie și sunt și mai mult obsedați de ea și își pun și mai mult credința în aceasta. Astăzi, toată lumea vrea să găsească profețiile legate de lucrarea zilelor celor de pe urmă în Biblie, dorește să descopere ce lucrare face Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă și ce semne există pentru zilele de pe urmă. Astfel, venerația oamenilor față de Biblie devine mai înflăcărată și, cu cât se apropie de zilele de pe urmă, cu atât dau mai multă crezare oarbă profețiilor Bibliei, în special celor despre zilele de pe urmă. Cu o astfel de credință oarbă în Biblie, cu o astfel de încredere în Biblie, ei nu au nicio dorință să caute lucrarea Duhului Sfânt. În noțiunile lor, oamenii cred că doar Biblia poate aduce lucrarea Duhului Sfânt; doar în Biblie pot găsi pașii lui Dumnezeu; doar în Biblie sunt ascunse tainele lucrării lui Dumnezeu; doar Biblia – nu și alte cărți sau persoane – poate clarifica tot ce ține de Dumnezeu și de întregimea lucrării Lui; Biblia poate aduce lucrarea cerului pe pământ; și Biblia poate atât începe, cât și încheia epocile. Cu aceste noțiuni, oamenii nu sunt deloc înclinați să caute lucrarea Duhului Sfânt. Prin urmare, oricât de cât de mult i-a ajutat Biblia pe oamenii din trecut, aceasta a devenit un obstacol pentru cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu. Fără Biblie, oamenii pot căuta pașii lui Dumnezeu în altă parte, însă astăzi pașii Lui au fost reduși la Biblie, iar extinderea lucrării Sale cele mai recente a devenit de două ori dificilă, o luptă contra curentului. Acest fapt se datorează în întregime celebrelor capitole și pilde din Biblie, precum și diferitelor profeții din aceasta. Biblia a devenit un idol în mințile oamenilor, a devenit un puzzle în creierele lor și ei sunt pur și simplu incapabili să creadă că Dumnezeu poate lucra în afara Bibliei, incapabili să creadă că o persoană L-ar putea găsi pe Dumnezeu în afara Bibliei, și cu atât mai puțin capabili să creadă că Dumnezeu ar putea să Se distanțeze de

Biblie în timpul lucrării finale și să înceapă din nou. Acest lucru este de neconceput pentru oameni; n-o pot crede, nici nu și-o pot imagina. Biblia a devenit un mare obstacol în acceptarea de către oameni a noii lucrări a lui Dumnezeu și o dificultate pentru extinderea acestei noi lucrări de către Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

Omul a fost corupt și trăiește în capcana Satanei. Toți oamenii trăiesc în trup, în dorințe egoiste și nu există unul singur între ei care să fie compatibil cu Mine. Există oameni care spun că sunt compatibili cu Mine, dar asemenea oameni se închină la idoli neclari. Deși recunosc numele Meu ca fiind sfânt, ei merg pe o cărare opusă Mie, iar cuvintele lor sunt pline de aroganță și siguranță de sine. Asta fiindcă, la bază, ei sunt cu toții împotriva Mea și incompatibili cu Mine. În fiecare zi, ei caută urmele Mele în Biblie și găsesc, la întâmplare, pasaje „potrivite”, pe care le citesc la nesfârșit și le recită ca pe scripturi. Ei nu știu cum să fie compatibili cu Mine, nici ce înseamnă să fie împotriva Mea. Ei doar citesc scripturile orbește. În Biblie, închid un Dumnezeu nedeslușit, pe care nu L-au văzut niciodată și pe care sunt incapabili să-L vadă, și pe care Îl scot afară să Îl contemple în tihnă. Ei cred în existența Mea numai prin prisma Bibliei și pun semnul egal între Mine și Biblie; fără Biblie Eu nu exist, iar fără Mine nu există Biblie. Ei nu dau nicio atenție existenței sau acțiunilor Mele, ci dedică o atenție extremă și deosebită fiecărui cuvânt din Scriptură. Mult mai mulți chiar cred că Eu nu ar trebui să fac nimic din ce doresc să fac decât dacă acest lucru este profețit de Scriptură. Ei acordă prea multă importanță Scripturii. Se poate spune că văd cuvintele și expresiile ca fiind prea importante, mergând până la a folosi versete din Biblie pentru a măsura fiecare cuvânt spus de Mine și pentru a Mă condamna. Ceea ce caută ei nu este calea compatibilității cu Mine sau calea compatibilității cu adevărul, ci calea compatibilității față de

cuvintele Bibliei, și cred că orice lucru care nu este conform Bibliei este, fără excepție, în afara lucrării Mele. Oare nu sunt astfel de oameni urmașii ascultători ai fariseilor? Fariseii evrei foloseau legea lui Moise pentru a-L condamna pe Isus. Ei nu căutau compatibilitate cu Isus în acea epocă, ci urmau cu sârg legea în litera ei, până acolo încât, după ce L-au condamnat pentru că nu respectase legea Vechiului Testament și că nu era Mesia – în cele din urmă, L-au pironit pe inocentul Isus pe cruce. Care era substanța lor? Nu era oare aceea că nu căutau calea compatibilității cu adevărul? Erau preocupați până la obsesie de fiecare cuvânt al Scripturii, nedând nicio atenție voii Mele, și nici pașilor și metodelor lucrării Mele. Ei nu erau oameni care să caute adevărul, ci oameni care se agățau rigid de cuvinte; nu erau oameni care să creadă în Dumnezeu, ci oameni care credeau în Biblie. În esență, erau câinii de pază ai Bibliei. Pentru a proteja interesele Bibliei, a susține demnitatea Bibliei și pentru a proteja reputația Bibliei, ei au mers până acolo încât L-au răstignit pe Isus Cel milostiv pe cruce. Ei au făcut acest lucru doar de dragul de a proteja Biblia și de a păstra statutul fiecărui cuvânt din Biblie în inimile oamenilor. Prin urmare, au preferat să renunțe la viitorul lor și la jertfa de păcat pentru a-L condamna pe Isus, care nu era în conformitate cu doctrina Scripturii. Oare nu erau ei toți niște lachei ai fiecărui cuvânt din Scriptură?

Dar oamenii de astăzi? Hristos a venit ca să elibereze adevărul, însă aceștia mai degrabă L-ar alunga din această lume pentru a-și putea câștiga intrarea în rai și pentru a primi har. Mai degrabă ar nega complet venirea adevărului, pentru a proteja interesele Bibliei, și mai degrabă L-ar crucifica din nou pe Hristosul reîntors în trup, pentru a asigura existența veșnică a Bibliei. Cum poate omul să primească mântuirea Mea când inima sa este atât de înrăită, iar natura sa atât de potrivnică Mie? Trăiesc printre oameni, însă omul nu Îmi cunoaște existența. Când Îmi revărs lumina asupra omului,

el tot rămâne neștiutor de existența Mea. Când Îmi dezlănțui mânia asupra omului, el Îmi neagă existența cu și mai mare tărie. Omul caută compatibilitate cu cuvintele și compatibilitate cu Biblia, însă nici măcar o singură persoană nu vine dinaintea Mea să caute calea compatibilității cu adevărul. Omul se uită în sus către Mine în rai și are un deosebit interes pentru existența Mea în rai, dar nimănui nu îi pasă de Mine Cel întrupat, fiindcă Eu, Cel care trăiesc printre oameni, sunt pur și simplu prea neînsemnat. Cei care caută doar compatibilitate cu cuvintele Bibliei și cei care caută numai compatibilitate cu un Dumnezeu nedeslușit sunt o priveliște neplăcută ochilor Mei. Aceasta pentru că ceea ce venerează ei sunt cuvinte moarte și un Dumnezeu care le poate da comori nemăsurate; ceea ce venerează ei este un Dumnezeu care S-ar lăsa la mila omului și un Dumnezeu care nu există. Prin urmare, ce ar putea astfel de oameni să câștige de la Mine? Omul este, pur și simplu, neînsemnat dincolo de cuvinte. Cei care sunt împotriva Mea, care vin cu cereri nelimitate la Mine, care nu au nicio dragoste de adevăr, care se răzvrătesc împotriva Mea – cum ar putea fi ei compatibili cu Mine?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trebuie să cauți calea compatibilității cu Hristos”

Biblia este o carte istorică, iar dacă ai fi mâncat și băut Vechiul Testament în timpul Epocii Harului – dacă ai fi practicat ceea ce se cerea în epoca Vechiului Testament, aflându-te în Epoca Harului – Isus te-ar fi respins și condamnat; dacă ai fi aplicat Vechiul Testament lucrării lui Isus, ai fi fost un fariseu. Dacă, astăzi, ai pune Vechiul și Noul Testament împreună pentru a le mânca, a le bea și a le practica, Dumnezeu Cel de astăzi te-ar condamna; vei fi rămas în urma lucrării Duhului Sfânt de astăzi! Dacă mănânci și bei Vechiul Testament și Noul Testament, atunci ești în afara curentului Duhului Sfânt! În timpul lui Isus, El i-a îndrumat pe evrei

și pe toți cei care L-au urmat potrivit cu lucrarea Duhului Sfânt din El în acel timp. El nu a luat Biblia drept bază pentru ceea ce făcea El, ci a vorbit conform lucrării Lui; El nu a dat atenție celor spuse de Biblie, nici nu a căutat în aceasta o cale pentru a-i îndruma pe cei care-L urmau. Chiar de când Și-a început lucrarea, El a răspândit calea căinței – cuvânt care nu s-a menționat absolut deloc în profețiile Vechiului Testament. Nu numai că El nu a acționat conform Bibliei, ci chiar a deschis o nouă cale și a făcut o lucrare nouă. El nu S-a referit niciodată la Biblie când a ținut predici. În timpul Epocii Legii, nimeni nu reușise vreodată să facă minunile Lui, cele de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a alunga demoni. De asemenea, și lucrarea Lui, învățăturile Lui, autoritatea și puterea cuvintelor Sale au fost și ele dincolo de orice om în Epoca Legii. Isus a făcut pur și simplu această lucrare a Lui mai nouă și, chiar dacă mulți L-au condamnat cu ajutorul Bibliei – ba chiar au folosit Vechiul Testament pentru a-L răstigni – lucrarea Lui a depășit Vechiul Testament; dacă lucrurile nu ar fi stat așa, de ce L-au răstignit oamenii? Oare nu pentru că în Vechiul Testament nu se spunea nimic despre învățăturile Lui și despre capacitatea Lui de a-i vindeca pe bolnavi și de a alunga demoni? Lucrarea Lui a fost făcută întru deschiderea unei căi noi, nu a fost o căutare intenționată a unui pretext de a combate Biblia sau de a face în mod deliberat ca Vechiul Testament să fie inutil. El a venit pur și simplu pentru a-Și împlini lucrarea, pentru a aduce noua lucrare celor care tânjeau după El și Îl căutau. El nu a venit pentru a explica Vechiul Testament sau pentru a-i confirma lucrarea. Lucrarea Lui nu a fost ca să permită Epocii Legii să continue să se dezvolte, fiindcă lucrarea Lui nu a ținut seama de faptul că avea sau nu Biblia ca bază; Isus pur și simplu a venit să facă lucrarea pe care El trebuia s-o facă. Astfel, El nu a explicat profețiile Vechiului Testament, nici nu a lucrat după cuvintele din Epoca Legii Vechiului Testament. El a ignorat ceea ce a spus Vechiul Testament,

nu L-a interesat dacă acesta era în acord cu lucrarea Lui sau nu, nici de ceea ce știau alții despre lucrarea Lui sau de felul în care ei o condamnau. El a continuat pur și simplu să facă lucrarea pe care trebuia s-o facă, chiar dacă mulți oameni au folosit prevestirea proorocilor din Vechiul Testament ca să-L condamne. În fața oamenilor, lucrarea Lui părea să nu aibă bază și o mare parte din aceasta nu se conforma deloc cu relatările din Vechiul Testament. Nu a fost greșeala omului? Oare doctrina trebuie aplicată lucrării lui Dumnezeu? Și trebuie lucrarea lui Dumnezeu să corespundă cu prevestirea proorocilor? În definitiv, ce este mai important: Dumnezeu sau Biblia? De ce trebuie Dumnezeu să lucreze conform Bibliei? Oare să fie faptul că Dumnezeu nu are dreptul să depășească Biblia? Oare Dumnezeu nu poate să Se îndepărteze de Biblie și să facă alte lucrări? De ce Isus și discipolii Lui nu au respectat sabatul? Dacă Isus ar fi trebuit să practice având în vedere Sabatul și după poruncile din Vechiul Testament, de ce nu l-a ținut după venirea Lui, ci a spălat picioare, a acoperit capete, a frânt pâine și a băut vin? Oare nu sunt toate acestea absente din poruncile Vechiului Testament? Dacă Isus a cinstit Vechiul Testament, de ce a încălcat El aceste doctrine? Ar trebui să știi ce a fost mai întâi, dacă a fost Dumnezeu sau Biblia! Dat fiind că era Domnul sabatului, nu putea El să fie și Domnul Bibliei?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

Cărțile evanghelice din Noul Testament au fost scrise la douăzeci-treizeci de ani după ce Isus a fost răstignit. Înainte, poporul Israel citea doar Vechiul Testament. Cu alte cuvinte, la începutul Epocii Harului, oamenii citeau din Vechiul Testament. Noul Testament a apărut doar în timpul Epocii Harului. Noul Testament nu exista în timpul lucrării lui Isus; oamenii au mărturisit despre lucrarea Sa abia după ce El a înviat și S-a înălțat la cer. Doar atunci au apărut cele patru Evanghelii, la care s-au adăugat epistolele

lui Pavel și Petru, precum și Cartea Apocalipsei. După mai bine de trei sute de ani de la înălțarea la cer a lui Isus, generațiile ulterioare au adunat aceste documente selectiv, și abia apoi a apărut Noul Testament din Biblie. Numai după terminarea acestei lucrări a apărut Noul Testament; înainte nu existase. Dumnezeu făcuse toată această lucrare, iar Pavel și ceilalți apostoli scriseseră atât de multe epistole adresate bisericilor din diverse locuri. Oamenii care au trăit după ei le-au pus laolaltă epistolele și au adăugat viziunea cea mai profundă consemnată de Ioan pe insula Patmos, în care s-a profețit lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Oamenii au creat această înșiruire, care este diferită de cuvântările din prezent. Ceea ce se consemnează astăzi este conform etapelor lucrării lui Dumnezeu; oamenii intră astăzi în contact cu lucrarea făcută personal de Dumnezeu și cu cuvintele exprimate chiar de El. Voi – oamenii – nu trebuie să interferați; cuvintele, care vin direct de la Duhul Sfânt, au fost rânduite pas cu pas și sunt diferite de rânduielile din consemnările oamenilor. Se poate spune că ceea ce au consemnat ei a fost potrivit nivelului lor de educație și calibrului omului. Ceea ce au consemnat au fost experiențele oamenilor și fiecare avea mijloace proprii de consemnare și de cunoaștere, fiecare scriere fiind diferită. Astfel, dacă veneraţi Biblia ca și cum ar fi Dumnezeu, dați dovadă de multă ignoranță și prostie! De ce nu căutați lucrarea Dumnezeului de astăzi? Numai lucrarea lui Dumnezeu poate mântui omul. Biblia nu poate mântui omul; oamenii o pot citi câteva mii de ani și totuși nu ar exista nici cea mai mică schimbare în ei și, dacă vă închinați Bibliei, nu veți avea parte niciodată de lucrarea Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)”

Nimeni nu cunoaște realitatea Bibliei: că ea nu este nimic mai mult decât o consemnare istorică a lucrării lui Dumnezeu și un testament la cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu și că nu îți oferă nicio

înțelegere a scopurilor lucrării Sale. Oricine a citit Biblia știe că ea documentează cele două etape ale lucrării lui Dumnezeu pe perioada Epocii Legii și a Epocii Harului. Vechiul Testament face cronica istoriei Israelului și a lucrării lui Iahve de la momentul creației și până la sfârșitul Epocii Legii. Noul Testament consemnează lucrarea lui Isus pe pământ, relatată în cele Patru Evanghelii, precum și lucrarea lui Pavel – nu sunt acestea consemnări istorice? A aduce astăzi în discuție lucrurile din trecut face din ele istorie și, indiferent cât de adevărate sau reale ar putea fi, acestea sunt totuși istorie – iar istoria nu se poate adresa prezentului, căci Dumnezeu nu privește înapoi în istorie! Și astfel, dacă înțelegi numai Biblia și nu înțelegi nimic despre lucrarea pe care Dumnezeu intenționează să o facă astăzi, și dacă tu crezi în Dumnezeu, dar nu cauți lucrarea Duhului Sfânt, atunci nu înțelegi ce înseamnă să Îl cauți pe Dumnezeu. Dacă citești Biblia pentru a studia istoria Israelului, pentru a cerceta istoria creației de către Dumnezeu a tuturor cerurilor și a pământului, atunci nu crezi în Dumnezeu. Dar astăzi, din moment ce crezi în Dumnezeu și urmărești viața, din moment ce urmărești cunoașterea lui Dumnezeu, iar nu slove și doctrine moarte sau o înțelegere a istoriei, trebuie să cauți voia lui Dumnezeu de astăzi și trebuie să cauți direcția lucrării Duhului Sfânt. Dacă ai fi arheolog, ai putea citi Biblia – dar nu ești, ești unul dintre aceia care cred în Dumnezeu și cel mai bine ar fi să cauți voia de astăzi a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (4)”

Astăzi, Eu disec Biblia în acest fel, dar asta nu înseamnă că o urăsc sau neg valoarea ei ca referință. Eu îți explic și îți lămuresc valoarea inerentă și originile Bibliei pentru a te împiedica să fii ținut în întuneric. Pentru că oamenii au atât de multe opinii despre Biblie, iar majoritatea dintre ele sunt greșite; citirea Bibliei în acest fel nu numai că îi împiedică să dobândească ce se cuvine, ci, mai important, împiedică lucrarea pe care Eu intenționez să

o fac. Interferează enorm cu lucrarea viitorului și oferă doar dezavantaje, nu și avantaje. Astfel, ceea ce te învăț Eu este pur și simplu esența și povestea lăuntrică a Bibliei. Nu-ți cer să nu citești Biblia sau să te-apuci să susții că este total lipsită de valoare, ci doar să ai cunoașterea și viziunea corectă asupra Bibliei. Nu fi prea părtinitor! Deși Biblia este o carte de istorie scrisă de oameni, ea documentează și multe dintre principiile după care sfinții și profeții din vechime Îl slujeau pe Dumnezeu, precum și experiențele recente ale apostolilor în slujirea lui Dumnezeu – toate acestea au fost într-adevăr văzute și cunoscute de acești oameni și pot servi ca referință pentru oamenii din această epocă în urmărirea căii adevărate. Astfel, prin citirea Bibliei, oamenii pot câștiga și multe căi de viață care nu pot fi găsite în alte cărți. Aceste căi sunt căile de viață ale lucrării Duhului Sfânt trăite de profeți și apostoli în epocile trecute, și multe dintre cuvinte sunt prețioase și pot oferi ceea ce le este necesar oamenilor. Prin urmare, tuturor oamenilor le place să citească Biblia. Fiindcă există atât de multe lucruri ascunse în Biblie, opiniile oamenilor față de ea sunt diferite de cele față de scrierile marilor figuri spirituale. Biblia este o consemnare și o colecție a experiențelor și cunoștințelor oamenilor care L-au slujit pe Iahve și pe Isus în vechea și în noua epocă, și astfel, generațiile de mai târziu au reușit să dobândească din ea multă luminare, iluminare și căi de a practica. Motivul pentru care Biblia este superioară scrierilor oricăror mari figuri spirituale este că toate scrierile acestora sunt extrase din Biblie, toate experiențele lor vin din Biblie și toate explică Biblia. Și astfel, deși oamenii pot dobândi aprovizionare din cărțile oricărei mari figuri spirituale, ei încă venerează Biblia, pentru că li se pare superioară și foarte profundă! Deși Biblia pune laolaltă unele dintre cărțile cuvintelor vieții, cum ar fi epistolele lui Pavel și epistolele lui Petru, și cu toate că oamenii pot fi aprovizionați și ajutați de aceste cărți, ele tot sunt învechite, tot aparțin vechii epoci și, indiferent cât de bune sunt, ele sunt

potrivite doar pentru o perioadă și nu sunt veșnice. Căci lucrarea lui Dumnezeu se dezvoltă permanent și nu poate să se oprească pur și simplu în vremea lui Pavel și a lui Petru sau să rămână pentru totdeauna în Epoca Harului, în care a fost răstignit Isus. Și astfel, aceste cărți sunt potrivite numai pentru Epoca Harului, nu pentru Epoca Împărăției din zilele de pe urmă. Ele pot doar să-i aprovizioneze pe credincioșii din Epoca Harului, nu și pe sfinții din Epoca Împărăției și, indiferent cât de bune ar fi, ele sunt totuși învechite. Același lucru se întâmplă și cu lucrarea de creație a lui Iahve sau cu lucrarea Sa în Israel: indiferent cât de măreață a fost această lucrare, ea tot avea să devină depășită și tot avea să vină vremea când avea să treacă. Lucrarea lui Dumnezeu este și ea la fel: este măreață, dar va veni un timp când se va sfârși; nu poate rămâne pentru totdeauna în cadrul lucrării de creație, nici în cel al răstignirii. Indiferent cât de convingătoare este lucrarea răstignirii, indiferent cât de eficientă a fost în înfrângerea Satanei, lucrarea este, la urma urmei, tot lucrare, iar epocile sunt, la urma urmei, tot epoci; lucrarea nu poate rămâne veșnic pe aceeași fundație, și nici vremurile nu pot să nu se schimbe niciodată, pentru că a existat creația și trebuie să existe și zilele de pe urmă. Acest lucru este inevitabil! Astfel, astăzi, cuvintele vieții din Noul Testament – epistolele apostolilor și cele Patru Evanghelii – au devenit cărți de istorie, au devenit vechi almanahuri, și cum ar putea niște vechi almanahuri să-i aducă pe oameni în noua epocă? Indiferent de capacitatea acestor almanahuri de a-i aproviziona pe oameni cu viață, indiferent de capacitatea lor de a călăuzi oamenii către cruce, nu sunt ele depășite? Nu sunt lipsite de valoare? Așadar, îți spun că n-ar trebui să crezi orbește în aceste almanahuri. Sunt prea vechi, nu te pot aduce în noua lucrare, ci te pot doar împovăra. Nu numai că nu te pot aduce în lucrarea cea nouă și în noua intrare, ci te duc în vechi biserici religioase –

și, dacă se întâmplă asta, nu înseamnă că dai înapoi în credința ta în Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (4)”

De câteva mii de ani, Biblia este o parte din istoria omenirii. În plus, oamenii o tratează ca pe Dumnezeu până în punctul în care, în zilele de pe urmă, I-a luat locul lui Dumnezeu, fapt care pe El Îl dezgustă. Astfel, când timpul a permis, Dumnezeu S-a simțit obligat să clarifice povestea lăuntrică și originile Bibliei; dacă El nu ar fi făcut acest lucru, Biblia ar ocupa în continuare locul lui Dumnezeu în inimile oamenilor și ei ar folosi cuvintele din Biblie ca să măsoare și să condamne faptele lui Dumnezeu. Explicând esența, structura și neajunsurile Bibliei, Dumnezeu nu nega în niciun caz existența Bibliei și nici nu o condamna; mai degrabă, El oferea o descriere adecvată, potrivită, care restabilea imaginea originală a Bibliei, aborda neînțelegerile oamenilor privind Biblia și le oferea perspectiva corectă asupra Bibliei, astfel încât ei să nu mai se închine Bibliei și să nu se mai piardă; adică, astfel încât să nu mai confunde credința lor oarbă în Biblie cu credința în Dumnezeu și închinarea la Dumnezeu, temători chiar să se confrunte cu adevăratul său context și eșecurile acesteia. Odată ce oamenii au o înțelegere pură a Bibliei, ei sunt capabili să renunțe la aceasta fără mustrări de conștiință și să accepte cu curaj noile cuvinte ale lui Dumnezeu. Acesta este țelul lui Dumnezeu în aceste câteva capitole. Adevărul pe care Dumnezeu dorește să îl spună aici oamenilor este că nicio teorie sau niciun fapt nu poate înlocui lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu de astăzi și că nimic nu poate sta în locul lui Dumnezeu. Dacă oamenii nu pot scăpa de capcana Bibliei, nu vor putea niciodată să vină înaintea lui Dumnezeu. Dacă își doresc să vină înaintea lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să-și curețe inimile de orice ar putea să-L înlocuiască; atunci, ei vor fi plăcuți lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Hristos când a mers în Biserici”, Introducere

2. Mărturisești că Domnul Isus S-a întors, că este Dumnezeu Atotputernic și că exprimă adevăruri pentru a realiza lucrarea de judecată începând din casa lui Dumnezeu. Pastorii și prezbiterii spun însă că lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu sunt toate consemnate în Biblie și că adevărurile Bibliei sunt întregi și depline. Ei spun că nu pot exista cuvinte și lucrare a lui Dumnezeu în afara Bibliei și că orice în afara Bibliei este erezie. Cum ar trebui să privim această chestiune?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Mai sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus, care, dacă ar fi fost scrise fiecare, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi încăput cărțile scrise” (Ioan 21:25).

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi și vă va anunța lucrurile ce urmează să vină” (Ioan 16:12-13).

„Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul! Celui ce învinge îi voi da mana ascunsă și-i voi da o piatră albă pe care este scris un nume nou, pe care nu-l cunoaște nimeni în afară de cel care-l primește” (Apocalipsa 2:17).

„În mâna dreaptă a Celui Ce ședea pe tron am văzut un sul scris pe ambele părți și sigilat cu șapte sigilii. Am văzut un înger puternic proclamând cu glas tare: «Cine este vrednic să desfacă sulul și să-i rupă sigiliile?» Dar nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ n-a putut să desfacă sulul și să se uite în el. Am plâns mult, pentru că nimeni n-a fost găsit vrednic să desfacă sulul și să se uite în el. Dar unul dintre bătrâni mi-a zis: «Nu plânge! Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a

învins și este vrednic să desfacă sulul și cele șapte sigilii ale lui!»” (Apocalipsa 5:1-5).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Lucrurile care sunt consemnate în Biblie sunt limitate; ele nu pot reprezenta în totalitate lucrarea lui Dumnezeu. Cele Patru Evanghelii au mai puțin de o sută de capitole în total, în care sunt scrise un număr limitat de întâmplări, precum blestemul lui Isus asupra smochinului, cele trei lepădări de Domnul ale lui Petru, apariția lui Isus în fața ucenicilor după răstignirea și învierea Lui, învățături despre post, învățături despre rugăciune, învățături despre divorț, nașterea și genealogia lui Isus, numirea discipolilor de către Isus și așa mai departe. Totuși, omul le prețuiește ca pe niște comori, chiar comparând lucrarea de astăzi cu acestea. Ei chiar cred că toată lucrarea pe care a făcut-o Isus în viața Lui s-a limitat doar la atât, de parcă Dumnezeu ar fi fost în stare să facă doar atât și nimic mai mult. Nu este acest lucru absurd?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (1)”

Dacă vrei să vezi lucrarea din Epoca Legii și să vezi cum au urmat israeliții calea lui Iahve, trebuie să citești Vechiul Testament; dacă vrei să înțelegi lucrarea din Epoca Harului, trebuie să citești Noul Testament. Dar cum vezi lucrarea zilelor de pe urmă? Trebuie să accepți să fii condus de Dumnezeu cel de astăzi și să intri în lucrarea de astăzi, fiindcă aceasta este noua lucrare și nimeni nu a consemnat-o anterior în Biblie. Astăzi, Dumnezeu a devenit trup și a selectat alți oameni aleși, în China. Dumnezeu lucrează în acești oameni, El Își continuă lucrarea pe pământ și Își continuă lucrarea din Epoca Harului. Lucrarea de astăzi este o cale pe care omul nu a umblat niciodată, o cale pe care nimeni nu a văzut-o vreodată. Este o lucrare nefăcută niciodată până acum – este cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu pe pământ. Prin urmare, lucrarea nefăcută niciodată până acum

nu este istorie, pentru că prezentul este prezent, și nu a devenit încă trecut. Oamenii nu știu că Dumnezeu a făcut lucrări mai mari și mai noi pe pământ, în afara țării lui Israel, că acestea au depășit deja sfera lucrării din Israel și prezicerile proorocilor, că este vorba de o lucrare nouă și minunată în afara profețiilor, de o lucrare și mai nouă dincolo de Israel, o lucrare pe care oamenii nu pot nici să o perceapă, nici să și-o imagineze. Cum ar fi putut Biblia să conțină relatări explicite despre o astfel de lucrare? Cine ar fi putut să consemneze dinainte fiecare părticică a lucrării de astăzi, fără omisiuni? Cine ar fi putut să consemneze această lucrare mai grandioasă, mai înțeleaptă, care sfidează convențiile din acea carte veche și mucedă? Lucrarea de astăzi nu este istorie, prin urmare, dacă vrei să mergi pe noua cale de astăzi, atunci trebuie să te îndepărtezi de Biblie, trebuie să te plasezi dincolo de cărțile de profeții sau de istorie din Biblie. Numai atunci vei putea merge pe noua cale așa cum se cuvine și numai atunci vei putea intra în noua lume și în noua lucrare. Trebuie să înțelegi de ce, astăzi, ți se cere să nu citești Biblia, de ce există o altă lucrare, separată de Biblie, de ce Dumnezeu nu caută o practică nouă și mai detaliată în Biblie și de ce există în schimb o lucrare mai grandioasă în afara Bibliei. Iată tot ceea ce trebuie să înțelegeți. Trebuie să cunoști diferența dintre lucrarea veche și cea nouă și, chiar dacă nu citești Biblia, trebuie să fii capabil să o analizezi; dacă nu, te vei închina în continuare Bibliei și îți va fi dificil să pătrunzi în noua lucrare și să treci prin noi schimbări. Din moment ce există o cale superioară, de ce să studiezi acea cale umilă, perimată? Din moment ce există cuvântări mai noi și o lucrare mai nouă, de ce să trăiești printre relatări despre istorii vechi? Noile cuvântări te pot aproviziona, ceea ce dovedește că este vorba de lucrarea cea nouă; vechile relatări nu te pot sătura, nu-ți pot asigura nevoile prezente, ceea ce dovedește că acestea sunt istorie, iar nu lucrarea de aici și acum. Calea cea mai înaltă este cea a

lucrării celei mai noi și, împreună cu lucrarea cea nouă, indiferent de cât de înaltă a fost calea trecutului, aceasta este doar istorie la care oamenii privesc înapoi și, indiferent de cât de mare este valoarea sa de referință, aceasta rămâne doar calea cea veche. Chiar dacă este consemnată în „Cartea sfântă", calea cea veche este istorie; chiar dacă nu există nicio relatare despre aceasta în „Cartea sfântă", calea cea nouă este cea de aici și acum. Această cale te poate mântui, te poate transforma, pentru că aceasta este lucrarea Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)"

Biblia este o carte istorică, iar dacă ai fi mâncat și băut Vechiul Testament în timpul Epocii Harului – dacă ai fi practicat ceea ce se cerea în epoca Vechiului Testament, aflându-te în Epoca Harului – Isus te-ar fi respins și condamnat; dacă ai fi aplicat Vechiul Testament lucrării lui Isus, ai fi fost un fariseu. Dacă, astăzi, ai pune Vechiul și Noul Testament împreună pentru a le mânca, a le bea și a le practica, Dumnezeu Cel de astăzi te-ar condamna; vei fi rămas în urma lucrării Duhului Sfânt de astăzi! Dacă mănânci și bei Vechiul Testament și Noul Testament, atunci ești în afara curentului Duhului Sfânt! În timpul lui Isus, El i-a îndrumat pe evrei și pe toți cei care L-au urmat potrivit cu lucrarea Duhului Sfânt din El în acel timp. El nu a luat Biblia drept bază pentru ceea ce făcea El, ci a vorbit conform lucrării Lui; El nu a dat atenție celor spuse de Biblie, nici nu a căutat în aceasta o cale pentru a-i îndruma pe cei care-L urmau. Chiar de când Și-a început lucrarea, El a răspândit calea căinței – cuvânt care nu s-a menționat absolut deloc în profețiile Vechiului Testament. Nu numai că El nu a acționat conform Bibliei, ci chiar a deschis o nouă cale și a făcut o lucrare nouă. El nu S-a referit niciodată la Biblie când a ținut predici. În timpul Epocii Legii, nimeni nu reușise vreodată să facă minunile Lui, cele de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a alunga demoni. De asemenea, și

lucrarea Lui, învățăturile Lui, autoritatea și puterea cuvintelor Sale au fost și ele dincolo de orice om în Epoca Legii. Isus a făcut pur și simplu această lucrare a Lui mai nouă și, chiar dacă mulți L-au condamnat cu ajutorul Bibliei – ba chiar au folosit Vechiul Testament pentru a-L răstigni – lucrarea Lui a depășit Vechiul Testament; dacă lucrurile nu ar fi stat așa, de ce L-au răstignit oamenii? Oare nu pentru că în Vechiul Testament nu se spunea nimic despre învățăturile Lui și despre capacitatea Lui de a-i vindeca pe bolnavi și de a alunga demoni? Lucrarea Lui a fost făcută întru deschiderea unei căi noi, nu a fost o căutare intenționată a unui pretext de a combate Biblia sau de a face în mod deliberat ca Vechiul Testament să fie inutil. El a venit pur și simplu pentru a-Și împlini lucrarea, pentru a aduce noua lucrare celor care tânjeau după El și Îl căutau. El nu a venit pentru a explica Vechiul Testament sau pentru a-i confirma lucrarea. Lucrarea Lui nu a fost ca să permită Epocii Legii să continue să se dezvolte, fiindcă lucrarea Lui nu a ținut seama de faptul că avea sau nu Biblia ca bază; Isus pur și simplu a venit să facă lucrarea pe care El trebuia s-o facă. Astfel, El nu a explicat profețiile Vechiului Testament, nici nu a lucrat după cuvintele din Epoca Legii Vechiului Testament. El a ignorat ceea ce a spus Vechiul Testament, nu L-a interesat dacă acesta era în acord cu lucrarea Lui sau nu, nici de ceea ce știau alții despre lucrarea Lui sau de felul în care ei o condamnau. El a continuat pur și simplu să facă lucrarea pe care trebuia s-o facă, chiar dacă mulți oameni au folosit prevestirea proorocilor din Vechiul Testament ca să-L condamne. În fața oamenilor, lucrarea Lui părea să nu aibă bază și o mare parte din aceasta nu se conforma deloc cu relatările din Vechiul Testament. Nu a fost greșeala omului? Oare doctrina trebuie aplicată lucrării lui Dumnezeu? Și trebuie lucrarea lui Dumnezeu să corespundă cu prevestirea proorocilor? În definitiv, ce este mai important: Dumnezeu sau Biblia? De ce trebuie Dumnezeu să lucreze conform Bibliei? Oare să fie faptul că

Dumnezeu nu are dreptul să depășească Biblia? Oare Dumnezeu nu poate să Se îndepărteze de Biblie și să facă alte lucrări? De ce Isus și discipolii Lui nu au respectat sabatul? Dacă Isus ar fi trebuit să practice având în vedere Sabatul și după poruncile din Vechiul Testament, de ce nu l-a ținut după venirea Lui, ci a spălat picioare, a acoperit capete, a frânt pâine și a băut vin? Oare nu sunt toate acestea absente din poruncile Vechiului Testament? Dacă Isus a cinstit Vechiul Testament, de ce a încălcat El aceste doctrine? Ar trebui să știi ce a fost mai întâi, dacă a fost Dumnezeu sau Biblia! Dat fiind că era Domnul sabatului, nu putea El să fie și Domnul Bibliei?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

În vremea aceea, Isus doar le-a spus apostolilor o serie de predici în Epoca Harului, cum ar fi: cum să practice, cum să se adune, cum să ceară în rugăciune, cum să-i trateze pe alții și așa mai departe. Lucrarea pe care a realizat-o a fost cea a Epocii Harului și El a explicat numai modul în care ucenicii și cei care Îl urmau ar trebui să practice. El a făcut doar lucrarea Epocii Harului și niciuna din lucrările zilelor de pe urmă. Când Iahve a stabilit legea Vechiului Testament în Epoca Legii, de ce nu a făcut atunci lucrarea Epocii Harului? De ce nu a clarificat în prealabil lucrarea Epocii Harului? Acest lucru nu l-ar fi ajutat pe om să o accepte? El a profețit doar că un prunc se va naște și va veni la putere, dar nu a îndeplinit în prealabil lucrarea Epocii Harului. Lucrarea lui Dumnezeu din fiecare epocă are hotare clare; El face doar lucrarea epocii actuale și nu trece niciodată la următoarea etapă de lucru în avans. Doar în acest fel, lucrarea Sa reprezentativă pentru fiecare epocă poate fi adusă la vedere. Isus a vorbit numai despre semnele din zilele de pe urmă, despre cum să fii răbdător și cum să fii mântuit, cum să te căiești și să mărturisești, precum și cum poți purta crucea și îndura suferința; niciodată nu a vorbit despre cum ar trebui

omul din zilele de pe urmă să dobândească pătrunderea, nici despre cum ar trebui să încerce să mulțumească voia lui Dumnezeu. Ca atare, nu este ridicol să cauți în Biblie lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă? Ce poți vedea doar ținând Biblia strâns în mâinile tale? Fie că este vorba de un analist al Bibliei sau de un predicator, cine ar fi putut vedea în avans lucrarea de astăzi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?”

Nimeni nu cunoaște realitatea Bibliei: că ea nu este nimic mai mult decât o consemnare istorică a lucrării lui Dumnezeu și un testament la cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu și că nu îți oferă nicio înțelegere a scopurilor lucrării Sale. Oricine a citit Biblia știe că ea documentează cele două etape ale lucrării lui Dumnezeu pe perioada Epocii Legii și a Epocii Harului. Vechiul Testament face cronica istoriei Israelului și a lucrării lui Iahve de la momentul creației și până la sfârșitul Epocii Legii. Noul Testament consemnează lucrarea lui Isus pe pământ, relatată în cele Patru Evanghelii, precum și lucrarea lui Pavel – nu sunt acestea consemnări istorice? A aduce astăzi în discuție lucrurile din trecut face din ele istorie și, indiferent cât de adevărate sau reale ar putea fi, acestea sunt totuși istorie – iar istoria nu se poate adresa prezentului, căci Dumnezeu nu privește înapoi în istorie! Și astfel, dacă înțelegi numai Biblia și nu înțelegi nimic despre lucrarea pe care Dumnezeu intenționează să o facă astăzi, și dacă tu crezi în Dumnezeu, dar nu cauți lucrarea Duhului Sfânt, atunci nu înțelegi ce înseamnă să Îl cauți pe Dumnezeu. Dacă citești Biblia pentru a studia istoria Israelului, pentru a cerceta istoria creației de către Dumnezeu a tuturor cerurilor și a pământului, atunci nu crezi în Dumnezeu. Dar astăzi, din moment ce crezi în Dumnezeu și urmărești viața, din moment ce urmărești cunoașterea lui Dumnezeu, iar nu slove și doctrine moarte sau o

înțelegere a istoriei, trebuie să cauți voia lui Dumnezeu de astăzi și trebuie să cauți direcția lucrării Duhului Sfânt. Dacă ai fi arheolog, ai putea citi Biblia – dar nu ești, ești unul dintre aceia care cred în Dumnezeu și cel mai bine ar fi să cauți voia de astăzi a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (4)”

Faptul pe care vreau să îl explic aici este acesta: ceea ce este Dumnezeu și ceea ce are El este pururea inepuizabil și infinit. Dumnezeu este sursa vieții și a tuturor lucrurilor; El nu poate fi înțeles de nicio ființă creată. În cele din urmă, trebuie să continui să le amintesc tuturor: să nu Îl mai limitați vreodată pe Dumnezeu la cărți, cuvinte sau la cuvântările Lui din trecut. Există un singur cuvânt pentru a descrie lucrarea lui Dumnezeu: nouă. Lui nu Îi place să ia căi vechi sau să Își repete lucrarea; mai mult, nu vrea ca oamenii să I se închine limitându-L unei anumite sfere. Aceasta este firea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epilog”

3. Pe baza cuvintelor lui Pavel, care a spus „Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu” (2 Timotei 3:16), pastorii și prezbiterii din lumea religioasă consideră că vorbele din Biblie sunt cuvintele lui Dumnezeu. Însă tu spui că nu toate cuvintele din Biblie sunt cuvinte ale lui Dumnezeu. Ce vrei să spui prin asta?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Astăzi, oamenii cred că Biblia este Dumnezeu și că Dumnezeu este Biblia. Și mai cred că toate cuvintele din Biblie au fost singurele cuvinte rostite de Dumnezeu, că toate acestea au fost spuse de Dumnezeu. Cei care cred în Dumnezeu chiar susțin că, deși toate cele șaizeci și șase de cărți ale Vechiului și Noului Testament au fost scrise de oameni, totuși, toate au fost dăruite prin inspirația lui Dumnezeu și sunt o consemnare a cuvântărilor Duhului Sfânt. Aceasta este înțelegerea eronată a oamenilor, care nu este în totalitate conformă cu faptele. În realitate, în afară de cărțile profetice, cea mai mare parte a Vechiului Testament este o consemnare istorică. Unele dintre epistolele Noului Testament provin din experiențele oamenilor, iar altele provin din iluminarea Duhului Sfânt; epistolele lui Pavel, de pildă, s-au născut din lucrarea unui om, toate au fost rezultatul iluminării Duhului Sfânt, au fost scrise pentru biserici și au fost cuvinte de îndemn și încurajare pentru frații și surorile din biserici. Nu au fost cuvinte rostite de Duhul Sfânt – Pavel nu a putut vorbi în numele Duhului Sfânt, nu a fost profet și cu atât mai puțin nu a avut viziunile pe care le-a avut Ioan. Epistolele lui au fost scrise pentru bisericile din Efes, Corint, Galatia și altele. Și astfel, epistolele pauline din Noul Testament sunt epistole pe care Pavel le-a scris pentru biserici, nu inspirații de la Duhul Sfânt, nici vorbiri directe ale Duhului Sfânt. Ele sunt doar cuvinte de îndemn, mângâiere și încurajare, pe care le-a scris pentru biserici în cursul lucrării sale. De asemenea, sunt o consemnare a multor lucrări pe care Pavel le-a făcut în acele vremuri.

Acestea au fost scrise pentru toți cei care sunt frați și surori întru Domnul, astfel încât frații și surorile din bisericile de la acea vreme să îi urmeze sfatul și să rămână pe calea pocăinței a Domnului Isus. În nici un caz Pavel nu a spus că, indiferent că era vorba de bisericile de atunci sau altele din viitor, toți ar trebui să mănânce și să bea lucrurile scrise de el și nu a spus nici că toate cuvintele lui au venit de la Dumnezeu. Potrivit împrejurărilor bisericii din acea vreme, el pur și simplu avea părtășie cu frații și surorile, îndemnându-i și inspirând în ei credința; el doar a predicat sau a reamintit oamenilor și i-a îndemnat. Cuvintele lui au avut ca temelie propria sa povară și el a sprijinit oamenii prin aceste cuvinte. El a făcut lucrarea unui apostol al bisericilor din acea vreme, a fost un lucrător folosit de Domnul Isus și, astfel, a trebuit să-și asume responsabilitatea pentru biserici și a trebuit să preia lucrarea bisericilor, a trebuit să afle despre starea fraților și surorilor – și, de aceea, a scris epistole pentru toți frații și surorile întru Domnul. Tot ce a spus edificator și pozitiv pentru oameni a fost corect, dar acelea nu erau cuvintele Duhului Sfânt și nu puteau să-L reprezinte pe Dumnezeu. Este o înțelegere strigătoare la cer și o adevărată blasfemie ca oamenii să trateze mărturia experiențelor și epistolele unui om ca fiind cuvintele rostite de Duhul Sfânt către biserici! Acest lucru este valabil în special atunci când vine vorba de epistolele pe care Pavel le-a scris pentru biserici, căci scrierile sale s-au adresat fraților și surorilor în funcție de împrejurările și situația fiecărei biserici la vremea respectivă, fiind menite a-i îndemna pe frații și pe surorile în Domnul pentru ca ei să poată primi harul Domnului Isus. Epistolele lui au fost menite a-i însufleți pe frații și surorile din acea vreme. Se poate spune că aceasta a fost povara lui, dată de Duhul Sfânt; la urma urmei, a fost un apostol care a condus bisericile vremii respective, care a scris epistole pentru ele și le-a sfătuit – aceea a fost responsabilitatea lui. Identitatea sa era doar aceea a unui apostol care-și

făcea lucrarea, pur și simplu un apostol trimis de Dumnezeu; el nu a fost un profet, și nici un prezicător. Pentru el, lucrarea sa și viața fraților și surorilor au fost de cea mai mare importanță. De aceea, el nu a putut vorbi în numele Duhului Sfânt. Cuvintele lui nu au fost cuvintele Duhului Sfânt, cu atât mai puțin s-ar putea spune că au fost cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Pavel nu era decât una din făpturile lui Dumnezeu, și nicidecum întruparea lui Dumnezeu. Identitatea lui nu era aceeași cu cea a lui Isus. Cuvintele lui Isus erau cuvintele Duhului Sfânt, erau cuvintele lui Dumnezeu, pentru că identitatea Sa era cea a lui Hristos – Fiul lui Dumnezeu. Cum ar putea fi Pavel egal cu Isus? Dacă oamenii văd epistolele sau cuvintele precum cele ale lui Pavel ca declarații ale Duhului Sfânt, venerându-le ca și cum ar fi Dumnezeu, atunci nu se poate spune decât că sunt profund lipsiți de discernământ. Mai aspru spus, oare nu e asta pur și simplu o blasfemie? Cum ar putea un om să vorbească în numele lui Dumnezeu? Și cum ar putea oamenii să se închine înaintea consemnărilor din epistolele sale și înaintea cuvintelor sale ca și cum ar fi o carte sfântă sau o carte cerească? Ar putea cuvintele lui Dumnezeu să fie rostite la întâmplare de către un om? Cum ar putea un om să vorbească în numele lui Dumnezeu? Atunci, ce crezi: s-ar putea ca scrierile lui către biserici să nu fie corupte de propriile sale idei? Cum ar putea să nu fie corupte de idei omenești? El a scris epistolele pentru biserici pornind de la experiențele sale personale și propria cunoaștere. A scris, de pildă, o epistolă către bisericile din Galatia care conține o anumită opinie, în vreme ce Petru a scris o alta, care conține o cu totul altă perspectivă. Care dintre ele, atunci, provine de la Sfântul Duh? Nimeni nu poate spune în mod cert. De aceea, se poate afirma doar că amândoi au purtat responsabilitatea bisericilor, dar scrierile lor le reprezintă propria statură și denotă sprijinul și grija pentru frați și surori, precum și responsabilitatea față de biserici, aceasta fiind doar o lucrare omenească –

nu una în întregime a Duhului Sfânt. Dacă afirmi că epistolele sale sunt cuvintele Duhului Sfânt, atunci ești absurd și nu faci decât să comiți o blasfemie! Epistolele lui Pavel, precum și celelalte epistole din Noul Testament, sunt echivalente cu memoriile personalităților spirituale mai recente: sunt asemeni cărților lui Watchman Nee sau experiențelor lui Lawrence, și așa mai departe. Atâta doar că scrierile personalităților spirituale mai recente nu sunt incluse în Noul Testament deși esența acestor oameni a fost aceeași: ei au fost oameni folosiți de Duhul Sfânt într-o anumită perioadă, fără însă a-L reprezenta direct pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)”

În timpul Epocii Legii din Vechiul Testament, numeroșii prooroci ridicați de Iahve au făcut profeții în numele Lui; ei au dat îndrumări diferitelor triburi și popoare și au prezis lucrarea pe care avea s-o facă Iahve. Tuturor acestor oameni ridicați Iahve le dăduse Duhul proorocirii: ei au putut vedea viziunile din partea lui Iahve și I-au putut auzi vocea, fiind astfel inspirați de El și scriind profeții. Lucrarea făcută de ei a fost expresia vocii lui Iahve, expresia profeției lui Iahve; iar lucrarea lui Iahve din acea epocă a fost pur și simplu de a-i îndruma pe oameni cu ajutorul Duhului; El nu S-a întrupat, iar oamenii nu au văzut nicio străfulgerare a chipului Lui. Prin urmare, El a ridicat mulți prooroci pentru a-I face lucrarea și le-a dat profeții pe care ei le-au transmis fiecărui trib și neam ale lui Israel. Lucrarea lor a fost cea de a rosti profeții, iar unii dintre ei au consemnat îndrumările lui Iahve către ei, pentru a le arăta altora. Iahve i-a ridicat pe acești oameni să rostească profeții, să prezică lucrarea viitorului sau lucrarea care urma să fie făcută în acel timp, astfel încât oamenii să poată cuprinde minunăția și înțelepciunea lui Iahve. Aceste cărți profetice erau destul de diferite de celelalte cărți ale Bibliei; erau cuvinte rostite sau scrise de cei cărora li se dăduse Duhul profeției – de cei care primiseră viziuni sau rostiri de la

Iahve. În afara acestor cărți profetice, tot restul scrierilor din Vechiul Testament este format din consemnări făcute de oameni după ce Iahve Își terminase lucrarea. Aceste cărți nu pot ține locul prezicerilor făcute de proorocii ridicați de Iahve, tot astfel cum Cartea Genezei și Exodul nu pot fi comparate cu Cartea lui Isaia și Cartea lui Daniel. Profețiile au fost rostite înainte ca lucrarea să fi avut loc; restul cărților au fost scrise după ce lucrarea se terminase, lucru care le stătea în putere oamenilor. Proorocii acelei epoci au fost inspirați de Iahve și au rostit o anumită profeție; au rostit multe cuvinte, au profețit lucrurile din Epoca Harului, precum și distrugerea lumii din zilele de pe urmă – lucrarea pe care Iahve avea de gând să o facă. Toate celelalte cărți consemnează lucrarea făcută de către Iahve în Israel. […] Astfel, ceea ce se consemnează în Vechiul Testament din Biblie este pur și simplu lucrarea lui Dumnezeu din Israel în epoca respectivă. Cuvintele spuse de prooroci, de Isaia, Daniel, Ieremia și Iezechiel… prevestesc celelalte lucrări ale Lui pe pământ, prevestesc lucrarea lui Însuși Dumnezeu Iahve. Toate acestea au venit de la Dumnezeu, au fost lucrarea Duhului Sfânt, iar pe lângă aceste cărți ale proorocilor, toate celelalte sunt consemnări ale experiențelor avute de oameni în legătură cu lucrarea lui Iahve în epoca respectivă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

Nu tot ce conține Biblia reprezintă o consemnare a cuvintelor rostite personal de către Dumnezeu. Biblia documentează pur și simplu cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu, dintre care o parte este o consemnare a prevestirii profeților, iar cealaltă cuprinde experiențele și cunoștințele notate de către oamenii folosiți de Dumnezeu de-a lungul veacurilor. Experiențele umane sunt întinate de opiniile și cunoștințele oamenilor, și acest lucru este ceva inevitabil. În multe dintre cărțile Bibliei există noțiuni omenești, prejudecăți omenești și înțelegeri absurde ale

oamenilor. Desigur, majoritatea cuvintelor sunt rezultatul luminării și iluminării Duhului Sfânt și sunt înțelegeri corecte – dar, totuși, nu se poate spune că ele exprimă adevărul cu acuratețe deplină. Opiniile lor asupra anumitor lucruri nu sunt decât cunoaștere derivată din experiența personală sau iluminare de la Duhul Sfânt. Prevestirea profeților a fost poruncită de Dumnezeu Însuși: profețiile celor ca Isaia, Daniel, Ezra, Ieremia și Ezechiel au fost poruncite direct de Duhul Sfânt; acești oameni au fost proroci, ei primiseră Duhul profeției și toți au fost profeți ai Vechiului Testament. În timpul Epocii Legii, acești oameni, care au primit inspirația lui Iahve, au rostit multe profeții, furnizate direct de Iahve.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)”

Citate din predici și părtășii ca referință:

Cum a fost formată Biblia și când a luat naștere? În timpul Epocii Legii, evreii se refereau doar la Vechiul Testament ca fiind Scripturile. Mai târziu, Domnul Isus a realizat lucrarea de răscumpărare și, la mai bine de trei sute de ani după aceea, câțiva conducători de biserici au ținut un consiliu și au decis să alăture toate epistolele scrise de ucenicii și apostolii Domnului Isus. În cele din urmă, după o analiză amănunțită, au selectat 27 dintre ele ca fiind canonul Noului Testament, pe care l-au combinat cu Vechiul Testament pentru a forma întregul conținut al Bibliei. Acestea reprezintă realitatea cu privire la originile Noului și Vechiului Testament și aceasta este povestea din spatele Bibliei. Mulți oameni cred că Biblia a venit de la Dumnezeu; în special în cea de-a doua epistolă a lui Pavel către Timotei, se spune: „Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu.” De fapt, când Pavel a rostit aceste cuvinte, Noul Testament nu fusese încă transformat într-o carte; în acest context, Scripturile la care se referea Pavel erau Vechiul Testament, nu Noul Testament. Aceasta este un fapt. Cu toate acestea, oamenii din zilele de pe urmă iau Scripturile despre care vorbea

Pavel drept întreaga Biblie – Noul și Vechiul Testament. Acest lucru este în dezacord cu faptele. Este o interpretare eronată, un sofism. Mai mult decât atât, oare este sustenabil să pretindem că Vechiul Testament a fost în întregime inspirat de Dumnezeu? Lucrarea din Epoca Legii a fost realizată de Dumnezeu prin intermediul lui Moise. Primele cinci cărți ale Vechiului Testament au fost scrise tot de Moise. Este corect să spunem că nimeni nu a înțeles mai bine decât el lucrarea lui Dumnezeu din Epoca Legii. Așadar, în cele cinci cărți ale lui Moise, a spus Moise că toate cuvintele pe care le-a scris au fost inspirate de Dumnezeu? În primul rând, el nu a spus acest lucru. În al doilea rând, niciunul dintre profeții folosiți de Dumnezeu în Epoca Legii – profeți precum Isaia, Ieremia, Ezechiel, Daniel și așa mai departe – niciunul dintre ei nu a spus acest lucru. Doar Pavel a spus că Scripturile au fost inspirate de Dumnezeu. Dacă doar Pavel a spus acest lucru, astfel de cuvinte cu greu pot fi numite valide. Așadar, nu trebuie să punem nicio bază pe aceste cuvinte.

În plus, ce părere au avut frații și surorile din biserici despre epistolele scrise de Petru, Pavel și alții atunci când au fost trimise bisericilor? Ei ar fi spus: „Aceasta este scrisoarea fratelui Petru”, „Aceasta este scrisoarea fratelui Pavel”, „Aceasta este scrisoarea lui Matei”. […] Ar fi tratat cineva aceste scrisori ale apostolilor ca fiind cuvântul lui Dumnezeu la acea vreme? Categoric nu, întrucât Petru, Matei și ceilalți nu au spus niciodată că erau Dumnezeu sau că erau întruparea; au spus că ei credeau în Domnul Isus și că erau ucenici ai Domnului Isus, așa că frații și surorile bisericilor i-au tratat ca pe niște frați, iar scrisorile și cuvintele lor ca pe părtășia și mărturia unor frați. Acest lucru este întru totul corect și în conformitate cu faptele istorice. Însă astăzi, oamenii din toate confesiunile tratează cuvintele acestor apostoli ca fiind inspirate de Dumnezeu. Ei le tratează ca pe cuvintele lui Dumnezeu și le pun pe picior de egalitate cu acestea. Nu este

acest lucru în contradicție cu faptele istorice? Ei nu consideră nici măcar că este ceva greșit în a trata aceste cuvinte ale oamenilor ca fiind cuvintele lui Dumnezeu. Când oamenii le semnalează greșeala lor, ei fac apel la cuvintele lui Pavel din Biblie pentru a se apăra – dar există oare vreun temei pentru cuvintele lui Pavel? În scrisorile apostolilor, Petru a spus că scrisorile lui Pavel conțineau revelațiile și lucrarea Duhului Sfânt. Însă Petru nu a spus niciodată că erau inspirate de Duhul Sfânt cuvintele lui Pavel și că trebuie tratate ca fiind cuvintele lui Dumnezeu și nici Pavel nu a îndrăznit să spună că acestea erau inspirate de Dumnezeu. Nici Pavel și nici Petru nu au mărturisit că ale lor cuvinte erau cuvintele lui Dumnezeu, deci cum pot credincioșii din zilele de pe urmă să trateze cuvintele lor ca fiind cuvintele lui Dumnezeu? Ce greșeală fac ei? Sunt corecte interpretările acestor exponenți? Ei nu-și dau seama ce eroare ridicolă este aceasta, nu o pot vedea, ceea ce arată că sunt lipsiți de adevăr. Cu toate acestea, oamenii continuă să se închine și să creadă orbește; orice spun ei este ceea ce cred oamenii. În acest sens, nu sunt oamenii incredibil de lipsiți de discernământ? Oamenii religioși au o credință oarbă în Biblie, se închină la ea, o consideră mai presus de Dumnezeu, cred că Biblia Îl reprezintă pe Dumnezeu și bazează totul pe Biblie. Nu este ridicol ca ei să se închine la Biblie și să aibă o credință oarbă în aceasta într-o asemenea măsură? Și ce formă ia credința lor oarbă în Biblie? Ei sunt incapabili să o abordeze conform faptelor istorice și nu urmăresc adevărul și nu caută luminarea și iluminarea Duhului Sfânt. În schimb, ei se închină orbește la personaje cunoscute, având încredere, acceptând și aplicând cu rigiditate tot ceea ce spune oricare dintre acestea. S-ar putea ca vorbele oamenilor să nu fie niciodată greșite? S-ar putea ca tot ceea ce a spus Pavel să fie corect? Pavel a fost un om – și ca om, cum ar putea să fie lipsit de pată? Prin urmare, faptul că oamenii pun scrisorile apostolilor și cuvintele lui Dumnezeu pe

picior de egalitate este o greșeală gravă. În Biblie, cuvintele lui Dumnezeu sunt cuvintele lui Dumnezeu, iar cuvintele oamenilor sunt cuvintele oamenilor. Cele două nu pot fi tratate ca fiind egale. Așadar, care sunt cuvintele lui Dumnezeu din Biblie? Toate cuvintele rostite personal de Iahve Dumnezeu, ceea ce Iahve Dumnezeu i-a instruit pe profeți să transmită și cuvintele rostite personal de Domnul Isus – numai acestea reprezintă cuvintele lui Dumnezeu. Și ce credeți că este specific tuturor cuvintelor rostite de profeți în Biblie? Toți au spus: „Iată ce spune Iahve” și „Așa a spus Iahve”. Ei nu au spus: „Eu, Daniel (sau Isaia), vă spun acest lucru”. Acest lucru le arată clar oamenilor că profeții transmiteau cuvintele originale ale lui Dumnezeu. Prin urmare, numai cuvintele originale ale lui Dumnezeu transmise de profeți sunt cuvintele lui Dumnezeu, numai cuvintele rostite personal de Iahve Dumnezeu sunt cuvintele lui Dumnezeu și numai cuvintele rostite personal de Domnul Isus sunt cuvintele lui Dumnezeu. Nimic din Biblie, în afară de acestea, nu reprezintă cuvintele lui Dumnezeu; cuvintele rostite de apostoli și evenimentele consemnate de slujitorii lui Dumnezeu sunt doar mărturiile oamenilor.

– Părtășia celui de mai sus

4. Studiez Biblia de peste douăzeci de ani. Am aflat că, deși Biblia a fost scrisă de peste 40 de autori diferiți la momente diferite, nu conține nicio eroare. Acest lucru dovedește că Dumnezeu este adevăratul autor al Bibliei și că toată Scriptura vine de la Duhul Sfânt.

Versete din Biblie pentru referințe:

„Iehoiachin era în vârstă de optsprezece ani când a devenit rege și a domnit la Ierusalim timp de trei luni. Mama sa se numea Nehușta și era fiica lui Elnatan din Ierusalim” (2 Regi 24:8).

„Isus i-a zis: Adevărat îți spun că în noaptea aceasta, înainte de cântatul cocoșului, te vei lepăda de Mine de trei ori!” (Matei 26:34).

„Isus i-a zis: Adevărat îți spun că astăzi, în noaptea aceasta, înainte de al doilea cântat al cocoșului, te vei lepăda de Mine de trei ori!” (Marcu 14:30).

„Isus i-a zis: Îți spun, Petru, că nu va cânta cocoșul astăzi până când nu te vei lepăda de trei ori că nu Mă cunoști!” (Luca 22:34).

„Isus i-a răspuns: Îți vei da viața pentru Mine? Adevărat, adevărat îți spun că nu va cânta cocoșul până când nu te vei lepăda de Mine de trei ori!” (Ioan 13:38).

„El a aruncat arginții în Templu și a plecat. Apoi s-a dus și s-a spânzurat” (Matei 27:5).

„Din răsplata pentru nelegiuirea lui, omul acesta și-a cumpărat un ogor și, căzând cu capul în jos, a plesnit în două pe la mijloc și i s-au vărsat toate intestinele în acel loc” (Faptele Apostolilor 1:18).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Biblia este o consemnare istorică a lucrării lui Dumnezeu în Israel și documentează multe dintre predicțiile profeților din vechime, precum și

unele dintre cuvântările lui Iahve din lucrarea Sa la acea vreme. De aceea, toată lumea privește această carte ca fiind sfântă (pentru că Dumnezeu este sfânt și măreț). Desigur, toate acestea sunt rezultatul venerației lor față de Iahve și al adorației lor față de Dumnezeu. Oamenii se referă la această carte în acest mod numai deoarece creaturile lui Dumnezeu își preamăresc și își adoră atât de mult Creatorul, și există chiar și cei ce numesc această carte o carte divină. De fapt, este doar o consemnare umană. Ea nu a fost numită personal de către Iahve și nici creația sa nu a fost personal călăuzită de El. Cu alte cuvinte, autorul acestei cărți nu este Dumnezeu, ci oamenii. Sfânta Scriptură este doar un titlu reverențios atribuit de către om. Acest titlu nu a fost decis de către Iahve și de către Isus după ce au discutat între Ei; nu este altceva decât o idee umană. Căci această carte nu a fost scrisă de Iahve, cu atât mai puțin de către Isus. În schimb, cuprinde relatările făcute de mulți profeți antici, apostoli și vizionari, care au fost apoi întocmite de generațiile următoare într-o carte de scrieri antice care, pentru oameni, pare a fi deosebit de sfântă, o carte despre care ei cred că este plină de taine profunde și de nepătruns ce așteaptă să fie deslușite de generațiile viitoare. Ca atare, oamenii sunt chiar mai dispuși să creadă că această carte este o carte divină. Odată cu adăugarea celor Patru Evanghelii și a Cărții Apocalipsei, atitudinea oamenilor față de ea este cu totul diferită față de orice altă carte și, astfel, nimeni nu îndrăznește să cerceteze minuțios această „carte divină” pentru că este prea „sacră”.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (4)”

Astăzi, cine dintre voi îndrăznește să spună că toate cuvintele rostite de cei care au fost folosiți de Duhul Sfânt au venit de la Duhul Sfânt? Îndrăznește cineva să spună asemenea lucruri? Dacă spui asemenea lucruri, atunci de ce a fost înlăturată cartea de profeții a lui Ezra și de ce s-a întâmplat același lucru cu cărțile sfinților și profeților din vremurile

străvechi? Dacă toate au venit de la Duhul Sfânt, atunci de ce îndrăzniți voi să faceți alegeri atât de inconstante? Ești calificat să alegi lucrarea Duhului Sfânt? Multe povești din Israel au fost, de asemenea, înlăturate. Dar dacă tu crezi că acele scrieri din trecut au venit toate de la Duhul Sfânt, atunci de au fost înlăturate unele cărți? Dacă toate ar fi venit de la Duhul Sfânt, atunci toate ar fi trebuit păstrate și trimise fraților și surorilor bisericilor pentru a fi citite. Nu ar fi trebuit să fie alese sau înlăturate prin voința omului; acest lucru este greșit. A spune că experiențele lui Pavel și Ioan au fost amestecate cu înțelegerile lor personale nu înseamnă că experiențele și cunoștințele lor au venit de la Satana, ci doar că au existat lucruri care au venit din experiențele și înțelegerile lor personale. Cunoștințele lor au fost conforme cu fundalul experiențelor lor actuale de la momentul respectiv și cine ar putea spune cu încredere că totul a venit de la Duhul Sfânt? Dacă cele Patru Evanghelii ar fi venit în totalitate de la Duhul Sfânt, atunci de ce Matei, Marcu, Luca și Ioan au spus fiecare ceva diferit despre lucrarea lui Isus? Dacă voi nu credeți asta, atunci uitați-vă la descrierile din Biblie referitoare la momentul în care Petru s-a lepădat de Isus de trei ori: toate sunt diferite și fiecare are propriile caracteristici. Mulți dintre cei ignoranți spun: „Dumnezeu întrupat este, de asemenea, om, deci, cuvintele pe care El le rostește pot veni în totalitate de la Duhul Sfânt? În cazul în care cuvintele lui Pavel și Ioan au fost amestecate cu voința umană, atunci cuvintele pe care El le rostește nu s-au amestecat deloc cu voința umană?” Oamenii care spun astfel de lucruri sunt orbi și ignoranți! Citește cu atenție cele Patru Evanghelii; citește ce au consemnat ele despre lucrurile pe care le-a făcut Isus și despre cuvintele pe care le-a rostit El. Fiecare descriere este, pur și simplu, diferită, și fiecare are propria perspectivă. Dacă tot ce a fost scris de autorii acestor cărți a venit de la Sfântul Duh, atunci totul ar trebui să fie la

fel și consecvent. Atunci, de ce există discrepanțe? Nu este omul extrem de naiv dacă nu poate vedea asta?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate”

Evanghelia după Matei din Noul Testament documentează genealogia lui Isus. La început afirmă că Isus a fost descendentul lui Avraam și al lui David, fiul lui Iosif; apoi spune că Isus a fost conceput de Duhul Sfânt și născut din fecioară – ceea ce ar însemna că nu a fost fiul lui Iosif sau descendentul lui Avraam și al lui David. Genealogia însă insistă să-L asocieze pe Isus cu Iosif. Apoi, genealogia consemnează procesul prin care S-a născut Isus. Se afirmă că Isus a fost conceput de Duhul Sfânt, că El s-a născut dintr-o fecioară și că nu e fiul lui Iosif. Totuși, în genealogie este clar scris că Isus a fost fiul lui Iosif și, pentru că aceasta a fost scrisă pentru Isus, sunt consemnate patruzeci și două de generații. Când ajunge la generația lui Iosif, genealogia amintește în mare grabă că Iosif era soțul Mariei, cuvinte care sunt date pentru a dovedi faptul că Isus a fost descendentul lui Avraam. Dar nu este aceasta o contradicție în termeni? Genealogia evidențiază în mod clar neamul lui Iosif, este evident vorba de genealogia lui Iosif, dar Matei insistă că este vorba despre genealogia lui Isus. Acest lucru nu neagă faptul că Isus a fost conceput de Duhul Sfânt? Astfel, genealogia lui Matei nu este o idee omenească? E complet ridicol! Astfel poți să afli că această carte nu a provenit în totalitate de la Duhul Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)”

Astăzi, oamenii cred că Biblia este Dumnezeu și că Dumnezeu este Biblia. Și mai cred că toate cuvintele din Biblie au fost singurele cuvinte rostite de Dumnezeu, că toate acestea au fost spuse de Dumnezeu. Cei care cred în Dumnezeu chiar susțin că, deși toate cele șaizeci și șase de cărți ale Vechiului și Noului Testament au fost scrise de oameni, totuși, toate au fost dăruite prin inspirația lui Dumnezeu și sunt o consemnare a cuvântărilor

Duhului Sfânt. Aceasta este înțelegerea eronată a oamenilor, care nu este în totalitate conformă cu faptele. În realitate, în afară de cărțile profetice, cea mai mare parte a Vechiului Testament este o consemnare istorică. Unele dintre epistolele Noului Testament provin din experiențele oamenilor, iar altele provin din iluminarea Duhului Sfânt; epistolele lui Pavel, de pildă, s-au născut din lucrarea unui om, toate au fost rezultatul iluminării Duhului Sfânt, au fost scrise pentru biserici și au fost cuvinte de îndemn și încurajare pentru frații și surorile din biserici. Nu au fost cuvinte rostite de Duhul Sfânt – Pavel nu a putut vorbi în numele Duhului Sfânt, nu a fost profet și cu atât mai puțin nu a avut viziunile pe care le-a avut Ioan. Epistolele lui au fost scrise pentru bisericile din Efes, Corint, Galatia și altele. Și astfel, epistolele pauline din Noul Testament sunt epistole pe care Pavel le-a scris pentru biserici, nu inspirații de la Duhul Sfânt, nici vorbiri directe ale Duhului Sfânt. Ele sunt doar cuvinte de îndemn, mângâiere și încurajare, pe care le-a scris pentru biserici în cursul lucrării sale. De asemenea, sunt o consemnare a multor lucrări pe care Pavel le-a făcut în acele vremuri. Acestea au fost scrise pentru toți cei care sunt frați și surori întru Domnul, astfel încât frații și surorile din bisericile de la acea vreme să îi urmeze sfatul și să rămână pe calea pocăinței a Domnului Isus. În nici un caz Pavel nu a spus că, indiferent că era vorba de bisericile de atunci sau altele din viitor, toți ar trebui să mănânce și să bea lucrurile scrise de el și nu a spus nici că toate cuvintele lui au venit de la Dumnezeu. Potrivit împrejurărilor bisericii din acea vreme, el pur și simplu avea părtășie cu frații și surorile, îndemnându-i și inspirând în ei credința; el doar a predicat sau a reamintit oamenilor și i-a îndemnat. Cuvintele lui au avut ca temelie propria sa povară și el a sprijinit oamenii prin aceste cuvinte. El a făcut lucrarea unui apostol al bisericilor din acea vreme, a fost un lucrător folosit de Domnul Isus și, astfel, a trebuit să-și asume responsabilitatea pentru biserici și a

trebuit să preia lucrarea bisericilor, a trebuit să afle despre starea fraților și surorilor – și, de aceea, a scris epistole pentru toți frații și surorile întru Domnul. Tot ce a spus edificator și pozitiv pentru oameni a fost corect, dar acelea nu erau cuvintele Duhului Sfânt și nu puteau să-L reprezinte pe Dumnezeu. Este o înțelegere strigătoare la cer și o adevărată blasfemie ca oamenii să trateze mărturia experiențelor și epistolele unui om ca fiind cuvintele rostite de Duhul Sfânt către biserici! Acest lucru este valabil în special atunci când vine vorba de epistolele pe care Pavel le-a scris pentru biserici, căci scrierile sale s-au adresat fraților și surorilor în funcție de împrejurările și situația fiecărei biserici la vremea respectivă, fiind menite a-i îndemna pe frații și pe surorile în Domnul pentru ca ei să poată primi harul Domnului Isus. Epistolele lui au fost menite a-i însufleți pe frații și surorile din acea vreme. Se poate spune că aceasta a fost povara lui, dată de Duhul Sfânt; la urma urmei, a fost un apostol care a condus bisericile vremii respective, care a scris epistole pentru ele și le-a sfătuit – aceea a fost responsabilitatea lui. Identitatea sa era doar aceea a unui apostol care-și făcea lucrarea, pur și simplu un apostol trimis de Dumnezeu; el nu a fost un profet, și nici un prezicător. Pentru el, lucrarea sa și viața fraților și surorilor au fost de cea mai mare importanță. De aceea, el nu a putut vorbi în numele Duhului Sfânt. Cuvintele lui nu au fost cuvintele Duhului Sfânt, cu atât mai puțin s-ar putea spune că au fost cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Pavel nu era decât una din făpturile lui Dumnezeu, și nicidecum întruparea lui Dumnezeu. Identitatea lui nu era aceeași cu cea a lui Isus. Cuvintele lui Isus erau cuvintele Duhului Sfânt, erau cuvintele lui Dumnezeu, pentru că identitatea Sa era cea a lui Hristos – Fiul lui Dumnezeu. Cum ar putea fi Pavel egal cu Isus? Dacă oamenii văd epistolele sau cuvintele precum cele ale lui Pavel ca declarații ale Duhului Sfânt, venerându-le ca și cum ar fi Dumnezeu, atunci nu se poate spune decât că sunt profund lipsiți de

discernământ. Mai aspru spus, oare nu e asta pur și simplu o blasfemie? Cum ar putea un om să vorbească în numele lui Dumnezeu? Și cum ar putea oamenii să se închine înaintea consemnărilor din epistolele sale și înaintea cuvintelor sale ca și cum ar fi o carte sfântă sau o carte cerească? Ar putea cuvintele lui Dumnezeu să fie rostite la întâmplare de către un om? Cum ar putea un om să vorbească în numele lui Dumnezeu? Atunci, ce crezi: s-ar putea ca scrierile lui către biserici să nu fie corupte de propriile sale idei? Cum ar putea să nu fie corupte de idei omenești? El a scris epistolele pentru biserici pornind de la experiențele sale personale și propria cunoaștere. A scris, de pildă, o epistolă către bisericile din Galatia care conține o anumită opinie, în vreme ce Petru a scris o alta, care conține o cu totul altă perspectivă. Care dintre ele, atunci, provine de la Sfântul Duh? Nimeni nu poate spune în mod cert. De aceea, se poate afirma doar că amândoi au purtat responsabilitatea bisericilor, dar scrierile lor le reprezintă propria statură și denotă sprijinul și grija pentru frați și surori, precum și responsabilitatea față de biserici, aceasta fiind doar o lucrare omenească – nu una în întregime a Duhului Sfânt. Dacă afirmi că epistolele sale sunt cuvintele Duhului Sfânt, atunci ești absurd și nu faci decât să comiți o blasfemie! Epistolele lui Pavel, precum și celelalte epistole din Noul Testament, sunt echivalente cu memoriile personalităților spirituale mai recente: sunt asemeni cărților lui Watchman Nee sau experiențelor lui Lawrence, și așa mai departe. Atâta doar că scrierile personalităților spirituale mai recente nu sunt incluse în Noul Testament deși esența acestor oameni a fost aceeași: ei au fost oameni folosiți de Duhul Sfânt într-o anumită perioadă, fără însă a-L reprezenta direct pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)”

5. Biblia este mărturia lucrării lui Dumnezeu. Prin intermediul Bibliei, toți cei care cred în Domnul recunosc că cerurile, pământul și toate lucrurile au fost create de Dumnezeu. Datorită Bibliei ei observă minunea, măreția și atotputernicia faptelor lui Dumnezeu. Mai mult, Biblia conține multe cuvinte ale lui Dumnezeu și mărturii despre experiențele omului, care sunt capabile să aducă beneficii vieții omului și sunt foarte edificatoare pentru om. Putem dobândi viața veșnică prin citirea Bibliei? Sau Biblia nu conține calea către viața veșnică?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Voi cercetați Scripturile deoarece credeți că în ele aveți viață veșnică, dar tocmai acestea sunt cele care depun mărturie despre Mine! Și totuși nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viață!” (Ioan 5:39-40).

„Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Prin citirea Bibliei, oamenii pot câștiga și multe căi de viață care nu pot fi găsite în alte cărți. Aceste căi sunt căile de viață ale lucrării Duhului Sfânt trăite de profeți și apostoli în epocile trecute, și multe dintre cuvinte sunt prețioase și pot oferi ceea ce le este necesar oamenilor. Prin urmare, tuturor oamenilor le place să citească Biblia. Fiindcă există atât de multe lucruri ascunse în Biblie, opiniile oamenilor față de ea sunt diferite de cele față de scrierile marilor figuri spirituale. Biblia este o consemnare și o colecție a experiențelor și cunoștințelor oamenilor care L-au slujit pe Iahve și pe Isus în vechea și în noua epocă, și astfel, generațiile de mai târziu au reușit să dobândească din ea multă luminare, iluminare și căi de a practica. Motivul pentru care Biblia este superioară scrierilor oricăror mari figuri spirituale este că toate scrierile acestora sunt extrase din Biblie, toate

experiențele lor vin din Biblie și toate explică Biblia. Și astfel, deși oamenii pot dobândi aprovizionare din cărțile oricărei mari figuri spirituale, ei încă venerează Biblia, pentru că li se pare superioară și foarte profundă! Deși Biblia pune laolaltă unele dintre cărțile cuvintelor vieții, cum ar fi epistolele lui Pavel și epistolele lui Petru, și cu toate că oamenii pot fi aprovizionați și ajutați de aceste cărți, ele tot sunt învechite, tot aparțin vechii epoci și, indiferent cât de bune sunt, ele sunt potrivite doar pentru o perioadă și nu sunt veșnice. Căci lucrarea lui Dumnezeu se dezvoltă permanent și nu poate să se oprească pur și simplu în vremea lui Pavel și a lui Petru sau să rămână pentru totdeauna în Epoca Harului, în care a fost răstignit Isus. Și astfel, aceste cărți sunt potrivite numai pentru Epoca Harului, nu pentru Epoca Împărăției din zilele de pe urmă. Ele pot doar să-i aprovizioneze pe credincioșii din Epoca Harului, nu și pe sfinții din Epoca Împărăției și, indiferent cât de bune ar fi, ele sunt totuși învechite. Același lucru se întâmplă și cu lucrarea de creație a lui Iahve sau cu lucrarea Sa în Israel: indiferent cât de măreață a fost această lucrare, ea tot avea să devină depășită și tot avea să vină vremea când avea să treacă. Lucrarea lui Dumnezeu este și ea la fel: este măreață, dar va veni un timp când se va sfârși; nu poate rămâne pentru totdeauna în cadrul lucrării de creație, nici în cel al răstignirii. Indiferent cât de convingătoare este lucrarea răstignirii, indiferent cât de eficientă a fost în înfrângerea Satanei, lucrarea este, la urma urmei, tot lucrare, iar epocile sunt, la urma urmei, tot epoci; lucrarea nu poate rămâne veșnic pe aceeași fundație, și nici vremurile nu pot să nu se schimbe niciodată, pentru că a existat creația și trebuie să existe și zilele de pe urmă. Acest lucru este inevitabil! Astfel, astăzi, cuvintele vieții din Noul Testament – epistolele apostolilor și cele Patru Evanghelii – au devenit cărți de istorie, au devenit vechi almanahuri, și cum ar putea niște vechi almanahuri să-i aducă pe oameni în noua epocă? Indiferent de capacitatea

acestor almanahuri de a-i aproviziona pe oameni cu viață, indiferent de capacitatea lor de a călăuzi oamenii către cruce, nu sunt ele depășite? Nu sunt lipsite de valoare? Așadar, îți spun că n-ar trebui să crezi orbește în aceste almanahuri. Sunt prea vechi, nu te pot aduce în noua lucrare, ci te pot doar împovăra. Nu numai că nu te pot aduce în lucrarea cea nouă și în noua intrare, ci te duc în vechi biserici religioase – și, dacă se întâmplă asta, nu înseamnă că dai înapoi în credința ta în Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (4)”

Multă lume crede că a înțelege și a putea interpreta Biblia sunt același lucru cu a găsi adevărata cale – dar, de fapt, sunt lucrurile cu adevărat atât de simple? Nimeni nu cunoaște realitatea Bibliei: că ea nu este nimic mai mult decât o consemnare istorică a lucrării lui Dumnezeu și un testament la cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu și că nu îți oferă nicio înțelegere a scopurilor lucrării Sale. Oricine a citit Biblia știe că ea documentează cele două etape ale lucrării lui Dumnezeu pe perioada Epocii Legii și a Epocii Harului. Vechiul Testament face cronica istoriei Israelului și a lucrării lui Iahve de la momentul creației și până la sfârșitul Epocii Legii. Noul Testament consemnează lucrarea lui Isus pe pământ, relatată în cele Patru Evanghelii, precum și lucrarea lui Pavel – nu sunt acestea consemnări istorice? A aduce astăzi în discuție lucrurile din trecut face din ele istorie și, indiferent cât de adevărate sau reale ar putea fi, acestea sunt totuși istorie – iar istoria nu se poate adresa prezentului, căci Dumnezeu nu privește înapoi în istorie! Și astfel, dacă înțelegi numai Biblia și nu înțelegi nimic despre lucrarea pe care Dumnezeu intenționează să o facă astăzi, și dacă tu crezi în Dumnezeu, dar nu cauți lucrarea Duhului Sfânt, atunci nu înțelegi ce înseamnă să Îl cauți pe Dumnezeu. Dacă citești Biblia pentru a studia istoria Israelului, pentru a cerceta istoria creației de către Dumnezeu a tuturor cerurilor și a pământului, atunci nu crezi în Dumnezeu. Dar astăzi,

din moment ce crezi în Dumnezeu și urmărești viața, din moment ce urmărești cunoașterea lui Dumnezeu, iar nu slove și doctrine moarte sau o înțelegere a istoriei, trebuie să cauți voia lui Dumnezeu de astăzi și trebuie să cauți direcția lucrării Duhului Sfânt. Dacă ai fi arheolog, ai putea citi Biblia – dar nu ești, ești unul dintre aceia care cred în Dumnezeu și cel mai bine ar fi să cauți voia de astăzi a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (4)”

Poate că ceea ce îți dorești acum e să dobândești viața sau poate că îți dorești să dobândești adevărul. Indiferent de caz, îți dorești să Îl găsești pe Dumnezeu, să găsești Dumnezeul pe care să te poți baza și care să-ți poată oferi viața veșnică. Dacă dorești să dobândești viața veșnică, trebuie, în primul rând, să înțelegi sursa vieții veșnice și să știi mai întâi unde Se află Dumnezeu. Am spus deja că doar Dumnezeu este viață neschimbătoare și că doar Dumnezeu are calea vieții. Din moment ce Dumnezeu este viață neschimbătoare, El este astfel și viață eternă; din moment ce doar Dumnezeu este calea vieții, Dumnezeu Însuși este, prin urmare, calea vieții veșnice. Ca atare, ar trebui întâi să înțelegi unde este Dumnezeu și cum să dobândești această cale a vieții veșnice. Iar acum, să ne dedicăm separat părtășiei asupra acestor două chestiuni.

Dacă îți dorești cu adevărat să dobândești calea vieții veșnice și ești avid în căutarea ei, atunci răspunde mai întâi la această întrebare: Unde este Dumnezeu astăzi? Poate că ai răspunde: „Dumnezeu locuiește în ceruri, bineînțeles – El nu ar locui în casa ta, nu-i așa?” Poate că ai putea spune că Dumnezeu cu siguranță locuiește printre toate lucrurile. Sau ai putea spune că Dumnezeu locuiește în inima fiecărei persoane sau că Dumnezeu este în lumea spirituală. Nu neg nimic din toate acestea, dar trebuie să clarific chestiunea. Nu este pe deplin corect să spui că Dumnezeu locuiește în inima omului, dar nici nu este greșit în întregime. Acest lucru se întâmplă

deoarece, printre credincioșii în Dumnezeu, există cei a căror credință este adevărată și cei a căror credință este falsă, există cei pe care Dumnezeu îi aprobă și cei pe care El îi dezaprobă, există cei care Îl mulțumesc și cei pe care îi disprețuiește și există cei pe care El îi face desăvârșiți și cei pe care îi alungă. Și astfel, spun că Dumnezeu locuiește doar în inimile puținor oameni și că acei oameni sunt, fără îndoială, cei care cred cu adevărat în Dumnezeu, cei pe care Dumnezeu îi aprobă, cei care Îl mulțumesc și cei pe care El îi face desăvârșiți. Ei sunt aceia care sunt conduși de Dumnezeu. Din moment ce ei sunt conduși de Dumnezeu, ei sunt oamenii care au auzit și au văzut deja calea vieții veșnice a lui Dumnezeu. Aceia a căror credință în Dumnezeu este falsă, cei care nu sunt aprobați de Dumnezeu, care sunt disprețuiți de Dumnezeu, cei care sunt alungați de Dumnezeu – ei sunt destinați să fie respinși de Dumnezeu, sunt destinați să rămână fără calea vieții și sunt destinați să rămână neștiutori de locul în care Se află Dumnezeu. În schimb, cei care Îl au pe Dumnezeu în inimile lor știu unde Se află El. Ei sunt oamenii asupra cărora Dumnezeu revarsă calea vieții veșnice și ei sunt cei care Îl urmează pe Dumnezeu. Acum știi unde este Dumnezeu? Dumnezeu este și în inima omului, precum și alături de el. El nu este numai în lumea spirituală și deasupra tuturor lucrurilor, ci și mai mult pe pământul pe care există omul. Și astfel, venirea zilelor de pe urmă a purtat pașii lucrării lui Dumnezeu pe un teritoriu nou. Dumnezeu deține suveranitatea asupra a tot dintre toate lucrurile din univers și El este stâlpul din inima omului și, mai mult decât atât, El există printre oameni. Doar în felul acesta poate El să-i aducă omenirii calea vieții și să aducă omul pe calea vieții. Dumnezeu a venit pe pământ și trăiește printre oameni, astfel ca omul să poată dobândi calea vieții și astfel ca omul să poată exista. În același timp, Dumnezeu stăpânește și totul dintre toate lucrurile, pentru a facilita cooperarea cu gestionarea pe care El o face în rândul oamenilor.

Astfel, dacă doar recunoști doctrina potrivit căreia Dumnezeu este în cer și în inima omului, dar nu recunoști adevărul existenței lui Dumnezeu printre oameni, nu vei dobândi niciodată viața și nu vei dobândi niciodată calea adevărului.

Dumnezeu Însuși este viața și adevărul, iar viața Lui și adevărul coexistă. Cei care sunt incapabili să dobândească adevărul nu vor câștiga niciodată viața. Fără îndrumare, sprijin și furnizarea adevărului, vei dobândi doar slove, doctrine și, mai presus de toate, moartea. Viața lui Dumnezeu este mereu prezentă, iar adevărul și viața Lui coexistă. Dacă nu poți găsi sursa adevărului, atunci nu vei dobândi hrana vieții; dacă nu poți dobândi provizia vieții, atunci cu siguranță nu vei avea adevărul și, astfel, în afară de închipuiri și noțiuni, întregul tău corp nu va fi nimic altceva decât trupul tău, trupul tău spurcat. Să știi, cuvintele din cărți nu sunt considerate viață, istoria scrisă nu poate fi venerată ca adevăr, iar reglementările din trecut nu pot servi drept istorisire a cuvintelor rostite în prezent de Dumnezeu. Doar ceea ce este exprimat de Dumnezeu atunci când El vine pe pământ și trăiește printre oameni este adevărul, viața, voia lui Dumnezeu și modul Său actual de a lucra. Dacă aplici prezentului consemnările cuvintelor rostite de Dumnezeu în veacurile trecute, asta face din tine un arheolog, iar cel mai bun mod de a te descrie este ca pe un expert în patrimoniul istoric. Asta deoarece tu crezi mereu în urmele lucrării pe care Dumnezeu a săvârșit-o în vremuri trecute, crezi doar în umbra lui Dumnezeu lăsată de atunci când a lucrat mai înainte printre oameni și crezi doar în calea pe care a dăruit-o Dumnezeu discipolilor Lui în vremurile trecute. Tu nu crezi în direcția lucrării lui Dumnezeu de astăzi, nu crezi în chipul slăvit al lui Dumnezeu de astăzi și nu crezi în calea adevărului exprimat în prezent de către Dumnezeu. Și astfel ești, fără îndoială, un visător complet deconectat de realitate. Dacă acum încă te mai agăți de cuvinte care nu pot aduce viață

omului, atunci ești o bucată de ramură uscată,[a] fără speranță, deoarece ești prea conservator, prea refractar, prea insensibil în fața rațiunii!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Note de subsol:

a. O bucată de ramură uscată: expresie chinezească, cu sensul de „fără speranță”.

Hristos al zilelor de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul dobândește viața și este singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferite de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să intri pe porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de norme, de slove și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața, nici să câștige calea veșnică a vieții. Asta deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, în loc de apa vieții care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii din apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre, jucării ale Satanei și fii ai iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând nemișcat și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți la istorie, atunci nu vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – totuși, tu stai și aștepți pasiv pieirea, agățându-te de nebunia ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului? Cum poți justifica Dumnezeul de care te agăți ca pe un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi? Și cum pot cuvintele din cărțile tale îngălbenite să te poarte către o nouă epocă? Cum pot ele să te conducă

pentru a căuta pașii lucrării lui Dumnezeu? Și cum te pot duce ele sus la cer? Ceea ce ții în mâinile tale sunt slove care pot oferi doar o consolare temporară, nu adevăruri care sunt capabile să dea viață. Scripturile pe care le citești pot doar să îți îmbogățească limbajul și nu sunt cuvinte filosofice care te pot ajuta să cunoști viața oamenilor, cu atât mai puțin căile care te pot conduce către desăvârșire. Oare aceste discrepanțe nu îți oferă un motiv de a reflecta? Oare nu te fac să înțelegi tainele conținute în interior? Ești capabil să te oferi cerului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu pe cont propriu? Fără venirea lui Dumnezeu, te poți ridica în cer să te bucuri de fericirea în familie cu Dumnezeu? Încă mai visezi acum? Îți sugerez atunci să te oprești din visare și să te uiți la cine lucrează acum – uită-te să vezi cine săvârșește acum lucrarea de mântuire a omului în zilele de pe urmă. Dacă nu faci asta, nu vei obține niciodată adevărul și nu vei obține niciodată viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

6. Mărturisești că „Cuvântul Se arată în trup” este micul pergament deschis de Miel și prorocit în Apocalipsa lui Ioan. Noi nu credem asta. Credem că „micul pergament” se referă la Biblie, Biblia este micul pergament și este suficient să citim doar Biblia.

Versete din Biblie pentru referințe:

„În mâna dreaptă a Celui Ce ședea pe tron am văzut un sul scris pe ambele părți și sigilat cu șapte sigilii. Am văzut un înger puternic proclamând cu glas tare: «Cine este vrednic să desfacă sulul și să-i rupă sigiliile?» Dar nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ n-a putut să desfacă sulul și să se uite în el. Am plâns mult, pentru că nimeni n-a fost găsit vrednic să desfacă sulul și să se uite în el. Dar unul dintre bătrâni mi-a zis: «Nu plânge! Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a învins și este vrednic să desfacă sulul și cele șapte sigilii ale lui!»” (Apocalipsa 5:1-5).

„Glasul pe care l-am auzit din cer mi-a vorbit din nou și mi-a zis: «Du-te și ia sulul deschis din mâna îngerului care stă pe mare și pe uscat!» M-am dus la înger și i-am zis să-mi dea acel sul mic. El mi-a zis: «Ia-l și mănâncă-l! Îți va amărî stomacul, dar în gură îți va fi dulce ca mierea.» Am luat sulul din mâna îngerului și l-am mâncat. În gura mea a fost dulce ca mierea, dar când l-am mâncat, stomacul mi s-a făcut amar” (Apocalipsa 10:8-10).

„Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul! Celui ce învinge îi voi da mana ascunsă și-i voi da o piatră albă pe care este scris un nume nou, pe care nu-l cunoaște nimeni în afară de cel care-l primește” (Apocalipsa 2:17).

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu

va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi și vă va anunța lucrurile ce urmează să vină” (Ioan 16:12-13).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Am să vi-l spun când Îmi voi deschide pergamentul în zilele de pe urmă. („Pergamentul” se referă la toate cuvintele pe care le-am spus – la cuvintele Mele din zilele de pe urmă; le conține pe toate.)

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 110

Zilele de pe urmă nu sunt altceva decât zilele de pe urmă și nu mai mult decât Epoca Împărăției, iar acestea nu reprezintă Epoca Harului sau Epoca Legii. Doar că, în zilele de pe urmă, toată lucrarea din planul de gestionare de șase mii de ani vă este dezvăluită. Aceasta este dezvăluirea tainei. Acest tip de taină este ceva ce nu poate fi dezvăluit de nimeni. Indiferent cât este de mare înțelegerea omului asupra Bibliei, nu rămâne nimic altceva decât cuvinte, căci omul nu înțelege esența Bibliei. Citind Biblia, omul poate înțelege unele adevăruri, poate explica unele cuvinte sau poate supune unele pasaje și capitole cunoscute examinării sale mărunte, dar nu va putea niciodată să se elibereze de înțelesul conținut în acele cuvinte, căci toți oamenii văd că sunt cuvinte moarte, nu scenele lucrării lui Iahve și ale lui Isus, iar omul nu are nicio cale de a dezlega taina acestei lucrări. Prin urmare, taina planului de gestionare de șase mii de ani este cea mai mare taină, cel mai adânc ascunsă și complet de nepătruns pentru om. Nimeni nu poate înțelege, în mod direct, voia lui Dumnezeu, decât dacă Dumnezeu Însuși i-o explică și i-o dezvăluie omului; în caz contrar, aceste lucruri vor rămâne pentru totdeauna enigme pentru om, rămânând taine pecetluite pentru totdeauna. Ca să nu mai vorbim de cei din lumea religioasă; dacă nu vi s-ar fi spus astăzi, nu l-ați fi înțeles nici voi. Această lucrare de șase mii de ani este mai tainică decât toate profețiile proorocilor.

Este cea mai mare taină de la creație până în prezent, și niciunul dintre proroci, de-a lungul veacurilor, nu a reușit vreodată să o înțeleagă, pentru că această taină este dezvăluită doar în epoca finală și nu a fost dezvăluită niciodată înainte. Dacă puteți înțelege această taină și o puteți primi în întregime, atunci toate persoanele religioase vor fi învinse de aceasta. Doar aceasta este cea mai mare dintre viziuni; este lucrul pe care omul tânjește foarte mult să-l înțeleagă, dar este și cel mai neclar pentru el. Când ați fost în Epoca Harului, nu ați știut despre ce a fost lucrarea făcută de Isus sau cea făcută de Iahve. Oamenii nu au înțeles de ce Iahve a prezentat legi, de ce a cerut mulțimii să păzească legile sau de ce trebuia să fie zidit templul și, cu atât mai puțin au înțeles oamenii de ce israeliții au fost conduși din Egipt în pustie și apoi în Canaan. Doar astăzi, aceste lucruri au fost dezvăluite.

[…] Lucrarea din zilele de pe urmă dezvăluie lucrarea lui Iahve și a lui Isus și toate tainele neînțelese de om, pentru a descoperi destinația și sfârșitul omenirii și pentru a pune capăt întregii lucrări de mântuire printre oameni. Această etapă a lucrării în zilele de pe urmă aduce totul mai aproape. Toate tainele neînțelese de nevoile omului trebuie să fie dezlegate pentru a-i permite să ajungă în profunzimea lor și să aibă o înțelegere complet clară în inima sa. Doar atunci rasa umană poate fi clasificată după fel.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Nimeni nu cunoaște realitatea Bibliei: că ea nu este nimic mai mult decât o consemnare istorică a lucrării lui Dumnezeu și un testament la cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu și că nu îți oferă nicio înțelegere a scopurilor lucrării Sale. Oricine a citit Biblia știe că ea documentează cele două etape ale lucrării lui Dumnezeu pe perioada Epocii Legii și a Epocii Harului. Vechiul Testament face cronica istoriei Israelului și a lucrării lui Iahve de la momentul creației și până la sfârșitul Epocii

Legii. Noul Testament consemnează lucrarea lui Isus pe pământ, relatată în cele Patru Evanghelii, precum și lucrarea lui Pavel – nu sunt acestea consemnări istorice? A aduce astăzi în discuție lucrurile din trecut face din ele istorie și, indiferent cât de adevărate sau reale ar putea fi, acestea sunt totuși istorie – iar istoria nu se poate adresa prezentului, căci Dumnezeu nu privește înapoi în istorie! Și astfel, dacă înțelegi numai Biblia și nu înțelegi nimic despre lucrarea pe care Dumnezeu intenționează să o facă astăzi, și dacă tu crezi în Dumnezeu, dar nu cauți lucrarea Duhului Sfânt, atunci nu înțelegi ce înseamnă să Îl cauți pe Dumnezeu. Dacă citești Biblia pentru a studia istoria Israelului, pentru a cerceta istoria creației de către Dumnezeu a tuturor cerurilor și a pământului, atunci nu crezi în Dumnezeu. Dar astăzi, din moment ce crezi în Dumnezeu și urmărești viața, din moment ce urmărești cunoașterea lui Dumnezeu, iar nu slove și doctrine moarte sau o înțelegere a istoriei, trebuie să cauți voia lui Dumnezeu de astăzi și trebuie să cauți direcția lucrării Duhului Sfânt. Dacă ai fi arheolog, ai putea citi Biblia – dar nu ești, ești unul dintre aceia care cred în Dumnezeu și cel mai bine ar fi să cauți voia de astăzi a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (4)”

Hristos al zilelor de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul dobândește viața și este singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferite de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să intri pe porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de norme, de slove și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața, nici să câștige calea veșnică a vieții. Asta deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, în loc

de apa vieții care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii din apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre, jucării ale Satanei și fii ai iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând nemișcat și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți la istorie, atunci nu vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – totuși, tu stai și aștepți pasiv pieirea, agățându-te de nebunia ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului? Cum poți justifica Dumnezeul de care te agăți ca pe un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi? Și cum pot cuvintele din cărțile tale îngălbenite să te poarte către o nouă epocă? Cum pot ele să te conducă pentru a căuta pașii lucrării lui Dumnezeu? Și cum te pot duce ele sus la cer? Ceea ce ții în mâinile tale sunt slove care pot oferi doar o consolare temporară, nu adevăruri care sunt capabile să dea viață. Scripturile pe care le citești pot doar să îți îmbogățească limbajul și nu sunt cuvinte filosofice care te pot ajuta să cunoști viața oamenilor, cu atât mai puțin căile care te pot conduce către desăvârșire. Oare aceste discrepanțe nu îți oferă un motiv de a reflecta? Oare nu te fac să înțelegi tainele conținute în interior? Ești capabil să te oferi cerului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu pe cont propriu? Fără venirea lui Dumnezeu, te poți ridica în cer să te bucuri de fericirea în familie cu Dumnezeu? Încă mai visezi acum? Îți sugerez atunci să te oprești din visare și să te uiți la cine lucrează acum – uită-te să vezi cine săvârșește acum lucrarea de mântuire a omului în zilele de pe urmă. Dacă nu faci asta, nu vei obține niciodată adevărul și nu vei obține niciodată viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

7. Mărturisești că „Cuvântul Se arată în trup” conține noile cuvinte ale lui Dumnezeu, dar Apocalipsa lui Ioan spune clar: „**Depun mărturie înaintea oricui aude cuvintele profeției din această carte că, dacă cineva adaugă ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile descrise în această carte**” (Apocalipsa 22:18). Nu înseamnă asta adăugare la Biblie?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi și vă va anunța lucrurile ce urmează să vină” (Ioan 16:12-13).

„Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul! Celui ce învinge îi voi da mana ascunsă și-i voi da o piatră albă pe care este scris un nume nou, pe care nu-l cunoaște nimeni în afară de cel care-l primește” (Apocalipsa 2:17).

„În mâna dreaptă a Celui Ce ședea pe tron am văzut un sul scris pe ambele părți și sigilat cu șapte sigilii. Am văzut un înger puternic proclamând cu glas tare: «Cine este vrednic să desfacă sulul și să-i rupă sigiliile?» Dar nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ n-a putut să desfacă sulul și să se uite în el. Am plâns mult, pentru că nimeni n-a fost găsit vrednic să desfacă sulul și să se uite în el. Dar unul dintre bătrâni mi-a zis: «Nu plânge! Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a învins și este vrednic să desfacă sulul și cele șapte sigilii ale lui!»” (Apocalipsa 5:1-5).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Lucrurile care sunt consemnate în Biblie sunt limitate; ele nu pot reprezenta în totalitate lucrarea lui Dumnezeu. Cele Patru Evanghelii au mai

puțin de o sută de capitole în total, în care sunt scrise un număr limitat de întâmplări, precum blestemul lui Isus asupra smochinului, cele trei lepădări de Domnul ale lui Petru, apariția lui Isus în fața ucenicilor după răstignirea și învierea Lui, învățături despre post, învățături despre rugăciune, învățături despre divorț, nașterea și genealogia lui Isus, numirea discipolilor de către Isus și așa mai departe. Totuși, omul le prețuiește ca pe niște comori, chiar comparând lucrarea de astăzi cu acestea. Ei chiar cred că toată lucrarea pe care a făcut-o Isus în viața Lui s-a limitat doar la atât, de parcă Dumnezeu ar fi fost în stare să facă doar atât și nimic mai mult. Nu este acest lucru absurd?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (1)”

Dacă vrei să vezi lucrarea din Epoca Legii și să vezi cum au urmat israeliții calea lui Iahve, trebuie să citești Vechiul Testament; dacă vrei să înțelegi lucrarea din Epoca Harului, trebuie să citești Noul Testament. Dar cum vezi lucrarea zilelor de pe urmă? Trebuie să accepți să fii condus de Dumnezeu cel de astăzi și să intri în lucrarea de astăzi, fiindcă aceasta este noua lucrare și nimeni nu a consemnat-o anterior în Biblie. Astăzi, Dumnezeu a devenit trup și a selectat alți oameni aleși, în China. Dumnezeu lucrează în acești oameni, El Își continuă lucrarea pe pământ și Își continuă lucrarea din Epoca Harului. Lucrarea de astăzi este o cale pe care omul nu a umblat niciodată, o cale pe care nimeni nu a văzut-o vreodată. Este o lucrare nefăcută niciodată până acum – este cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu pe pământ. Prin urmare, lucrarea nefăcută niciodată până acum nu este istorie, pentru că prezentul este prezent, și nu a devenit încă trecut. Oamenii nu știu că Dumnezeu a făcut lucrări mai mari și mai noi pe pământ, în afara țării lui Israel, că acestea au depășit deja sfera lucrării din Israel și prezicerile proorocilor, că este vorba de o lucrare nouă și minunată în afara profețiilor, de o lucrare și mai nouă dincolo de Israel, o lucrare pe

care oamenii nu pot nici să o perceapă, nici să și-o imagineze. Cum ar fi putut Biblia să conțină relatări explicite despre o astfel de lucrare? Cine ar fi putut să consemneze dinainte fiecare părticică a lucrării de astăzi, fără omisiuni? Cine ar fi putut să consemneze această lucrare mai grandioasă, mai înțeleaptă, care sfidează convențiile din acea carte veche și mucedă? Lucrarea de astăzi nu este istorie, prin urmare, dacă vrei să mergi pe noua cale de astăzi, atunci trebuie să te îndepărtezi de Biblie, trebuie să te plasezi dincolo de cărțile de profeții sau de istorie din Biblie. Numai atunci vei putea merge pe noua cale așa cum se cuvine și numai atunci vei putea intra în noua lume și în noua lucrare. Trebuie să înțelegi de ce, astăzi, ți se cere să nu citești Biblia, de ce există o altă lucrare, separată de Biblie, de ce Dumnezeu nu caută o practică nouă și mai detaliată în Biblie și de ce există în schimb o lucrare mai grandioasă în afara Bibliei. Iată tot ceea ce trebuie să înțelegeți. Trebuie să cunoști diferența dintre lucrarea veche și cea nouă și, chiar dacă nu citești Biblia, trebuie să fii capabil să o analizezi; dacă nu, te vei închina în continuare Bibliei și îți va fi dificil să pătrunzi în noua lucrare și să treci prin noi schimbări. Din moment ce există o cale superioară, de ce să studiezi acea cale umilă, perimată? Din moment ce există cuvântări mai noi și o lucrare mai nouă, de ce să trăiești printre relatări despre istorii vechi? Noile cuvântări te pot aproviziona, ceea ce dovedește că este vorba de lucrarea cea nouă; vechile relatări nu te pot sătura, nu-ți pot asigura nevoile prezente, ceea ce dovedește că acestea sunt istorie, iar nu lucrarea de aici și acum. Calea cea mai înaltă este cea a lucrării celei mai noi și, împreună cu lucrarea cea nouă, indiferent de cât de înaltă a fost calea trecutului, aceasta este doar istorie la care oamenii privesc înapoi și, indiferent de cât de mare este valoarea sa de referință, aceasta rămâne doar calea cea veche. Chiar dacă este consemnată în „Cartea sfântă”, calea cea veche este istorie; chiar dacă nu există nicio relatare

despre aceasta în „Cartea sfântă”, calea cea nouă este cea de aici și acum. Această cale te poate mântui, te poate transforma, pentru că aceasta este lucrarea Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

Lucrarea lui Isus a fost numai de dragul răscumpărării omului și al răstignirii și, astfel, nu a fost nevoie ca El să spună mai multe cuvinte pentru a cuceri orice om. O mare parte din ceea ce a învățat pe om a fost extras din cuvintele Scripturilor și, chiar dacă lucrarea Lui nu a depășit Scripturile, El tot a reușit să realizeze lucrarea răstignirii. Lucrarea Lui nu a fost cea a cuvântului, nici lucrare făcută de dragul cuceririi omenirii, ci lucrare făcută pentru răscumpărarea acesteia. El a acționat numai ca jertfă pentru păcatele omenirii și nu a acționat ca sursă a cuvântului pentru omenire. El nu a făcut lucrarea Neamurilor, care a fost lucrarea de cucerire a omului, ci lucrarea răstignirii, lucrare făcută printre aceia care credeau că există un Dumnezeu. Chiar dacă lucrarea Sa a fost îndeplinită pe baza Scripturilor și chiar dacă El a folosit ceea ce se preziseseră vechii profeți pentru a condamna pe farisei, aceasta a fost suficientă pentru a finaliza lucrarea răstignirii. Dacă lucrarea de astăzi s-ar fi desfășurat tot pe baza predicțiilor vechilor profeți din Scripturi, atunci ar fi fost imposibil să fiți cuceriți, întrucât Vechiul Testament nu conține nicio dovadă a nesupunerii și păcatelor voastre ca popor chinez și nu există nicio expunere a păcatelor voastre. Astfel, dacă această lucrare ar fi dăinuit încă în Biblie, nu ați fi cedat niciodată. Biblia înregistrează doar o istorie limitată a israeliților, una care nu este capabilă să stabilească dacă sunteți răi sau buni sau să vă judece. Imaginați-vă că v-aș fi judecat conform istoriei israeliților – M-ați mai fi urmat așa cum o faceți azi? Știți cât de dificili sunteți? Dacă nu s-ar fi spus niciun cuvânt în această etapă, atunci finalizarea lucrării de cucerire ar

fi fost imposibilă. Pentru că nu am venit să fiu țintuit pe cruce, trebuie să rostesc cuvinte diferite de cele din Biblie, ca să vă pot cuceri.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (1)”

Cuvintele rostite de Dumnezeu în această epocă sunt diferite de cele rostite în timpul Epocii Legii și, astfel, de asemenea, diferă de cuvintele rostite în timpul Epocii Harului. În Epoca Harului, Dumnezeu nu a săvârșit lucrarea cuvântului, ci a descris răstignirea pentru a răscumpăra întreaga omenire. Biblia descrie doar motivul pentru care a fost răstignit Isus și suferința la care a fost supus pe cruce și cum ar trebui să fie răstignit omul pentru Dumnezeu. În timpul acelei epoci, toată lucrarea săvârșită de Dumnezeu s-a concentrat în jurul răstignirii. În timpul Epocii Împărăției, Dumnezeu întrupat rostește cuvinte pentru a cuceri pe toți cei care cred în El. Acesta este „Cuvântul se arată în trup”; Dumnezeu a venit în zilele de pe urmă pentru a săvârși această lucrare, adică a venit pentru a îndeplini semnificația reală a Cuvântului care se arată în trup. El doar rostește cuvinte și, rareori, există apariția faptelor. Aceasta este însăși esența Cuvântului care se arată în trup, și atunci când Dumnezeu întrupat Își rostește cuvintele, aceasta este apariția Cuvântului în trup și este Cuvântul care vine în trup. „La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul a fost cu Dumnezeu, și Cuvântul a fost Dumnezeu, iar Cuvântul S-a întrupat.” Aceasta (lucrarea arătării Cuvântului în trup) este lucrarea pe care Dumnezeu o va săvârși în zilele de pe urmă și este ultimul capitol al întregului Său plan de gestionare (planul mântuirii) și, astfel, Dumnezeu trebuie să vină pe pământ pentru a-Și manifesta cuvintele în trup. Ceea ce este făcut astăzi, ceea ce va fi făcut în viitor, ceea ce va fi săvârșit de Dumnezeu, destinația finală a omului, cei care vor fi mântuiți, cei care vor fi nimiciți, și așa mai departe – toată această lucrare ce trebuie realizată în final a fost clar menționată și totul este pentru a îndeplini semnificația reală a Cuvântului care Se arată în trup.

Hotărârile administrative și constituția care au fost emise anterior, cei care vor fi nimiciți, cei care vor intra în odihnă – toate aceste cuvinte trebuie să fie împlinite. Aceasta este lucrarea realizată în principal de Dumnezeu întrupat în zilele de pe urmă. El îi face pe oameni să înțeleagă unde aparțin cei predestinați de Dumnezeu și unde aparțin cei care nu sunt predestinați de Dumnezeu, cum vor fi împărțiți poporul și fiii Săi, ce se va întâmpla cu Israelul, ce se va întâmpla cu Egiptul – în viitor, fiecare dintre aceste cuvinte vor fi îndeplinite. Ritmul lucrării lui Dumnezeu se accelerează. Dumnezeu folosește cuvântul ca pe o cale pentru a dezvălui omului ce se va realiza în fiecare epocă, ce trebuie săvârșit de Dumnezeu întrupat în zilele de pe urmă și lucrarea Lui de slujire care trebuie să fie săvârșită, iar toate aceste cuvinte sunt pentru a îndeplini semnificația reală a Cuvântului care se arată în trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu”

În Epoca Împărăției, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a inaugura noua epocă, pentru a schimba mijloacele prin care lucrează și pentru a face lucrarea întregii epoci. Acesta este principiul conform căruia lucrează Dumnezeu în Epoca Cuvântului. El a devenit trup pentru a vorbi din diferite perspective, astfel încât omul să poată să-L vadă cu adevărat pe Dumnezeu, care este Cuvântul care Se arată în trup, și să vadă înțelepciunea și natura Sa minunată. O astfel de lucrare este făcută pentru a atinge mai bine obiectivele de cucerire, desăvârșire și alungare a omului, care reprezintă adevăratul sens al folosirii cuvintelor pentru a lucra în Epoca Cuvântului. Prin aceste cuvinte, oamenii ajung să cunoască lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu, substanța omului și în ce se cuvine să intre omul. Prin cuvinte, lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o facă în Epoca Cuvântului este adusă, în întregime, la îndeplinire. Prin aceste cuvinte, oamenii sunt

dați în vileag, alungați și încercați. Oamenii au văzut cuvintele lui Dumnezeu, au auzit aceste cuvinte și au recunoscut existența acestor cuvinte. Ca rezultat, ei au ajuns să creadă în existența lui Dumnezeu, în atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și în iubirea lui Dumnezeu față de om și în dorința Lui de a-l mântui pe om. „Cuvintele" pot fi simple și obișnuite, dar cuvintele din gura Dumnezeului întrupat zguduie universul, transformă inimile, noțiunile și vechile firi ale oamenilor și transformă modul în care obișnuia să apară întreaga lume. De-a lungul veacurilor, numai Dumnezeul de astăzi a lucrat în acest fel și numai El vorbește astfel și vine pentru a-l mântui pe om astfel. Începând din acest moment, omul trăiește sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, păstorit și aprovizionat de cuvintele Sale. Oamenii trăiesc în lumea cuvintelor lui Dumnezeu, printre blestemele și binecuvântările cuvintelor lui Dumnezeu și există și mai mulți oameni care au ajuns să trăiască sub judecata și mustrarea cuvintelor Sale. Aceste cuvinte și această lucrare sunt, toate, de dragul mântuirii omului, pentru împlinirea voii lui Dumnezeu și pentru schimbarea înfățișării inițiale a lumii vechii creații. Dumnezeu a creat lumea folosind cuvinte, îi conduce pe oameni peste tot prin univers folosind cuvinte și îi cucerește și îi mântuiește folosind cuvinte. În cele din urmă, El va folosi cuvinte pentru a pune capăt întregii lumi de demult, încheindu-Și, în întregime, planul de gestionare (planul mântuirii).

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului"

Dacă oamenii rămân blocați în Epoca Harului, atunci nu vor fi niciodată eliberați de firea lor stricată, și cu atât mai puțin vor cunoaște firea inerentă a lui Dumnezeu. Dacă oamenii trăiesc mereu în mijlocul unei abundențe de har, dar nu au calea vieții care le permite să Îl cunoască pe Dumnezeu sau să-L mulțumească, atunci ei nu Îl vor câștiga niciodată cu

adevărat în credința lor în El. Acest tip de credință e de-a dreptul deplorabil. După ce vei fi terminat de citit această carte, după ce vei fi trăit fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu întrupat în Epoca Împărăției, vei simți că dorințele pe care le-ai avut ani la rând s-au realizat în sfârșit. Vei simți că doar acum L-ai văzut pe Dumnezeu față în față; doar acum I-ai zărit înfățișarea, I-ai auzit cuvântările personale, ai apreciat înțelepciunea lucrării Lui și ai simțit cu adevărat cât de real și atotputernic este El. Vei simți că ai câștigat multe lucruri pe care oamenii din vremurile trecute nici nu le-au văzut, nici nu le-au avut vreodată. În clipa aceea, vei ști clar ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și ce înseamnă să te conformezi voii lui Dumnezeu. Bineînțeles, dacă te agăți de părerile din trecut și respingi sau negi faptul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, atunci vei rămâne cu mâna goală, fără a obține nimic și, în cele din urmă, vei fi declarat vinovat de a I te împotrivi lui Dumnezeu. Cei care sunt capabili să asculte adevărul și să se supună lucrării lui Dumnezeu vor fi revendicați sub numele celui de-al doilea Dumnezeu întrupat – Atotputernicul. Ei vor putea accepta îndrumarea personală a lui Dumnezeu, dobândind adevăruri din ce în ce mai înalte, precum și viață adevărată. Vor vedea viziunea ce nu a fost văzută vreodată de oamenii din trecut: „M-am întors să văd ce glas vorbea cu mine; și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur, iar printre sfeșnice, pe «Cineva Care era ca un fiu al omului». Era îmbrăcat într-o mantie care-I ajungea până la picioare și era încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Îi erau albe ca lâna albă sau ca zăpada, ochii Îi erau ca flacăra focului, picioarele Îi erau ca bronzul încins, ars în cuptor, iar glasul Îi era asemenea vuietului unor ape mari. În mâna dreaptă avea șapte stele, și din gură Îi ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri. Fața Lui era ca soarele atunci când strălucește în toată puterea lui” (Apocalipsa 1:12-16). Viziunea aceasta este expresia întregii firi a lui Dumnezeu, iar expresia întregii Sale

firi este și expresia lucrării lui Dumnezeu în întruparea Sa prezentă. În torenții mustrărilor și ai judecăților, Fiul Omului Își exprimă firea inerentă prin intermediul cuvântărilor, permițându-le tuturor celor care Îi acceptă pedeapsa și judecata să vadă adevăratul chip al Fiului Omului, care este o descriere fidelă a chipului Fiului Omului văzut de Ioan. (Bineînțeles, toate acestea vor fi invizibile pentru cei care nu acceptă lucrarea lui Dumnezeu în Epoca Împărăției.) Adevăratul chip al lui Dumnezeu nu poate fi pe deplin descris folosind limbajul omenesc, așa că Dumnezeu folosește mijloace prin care Își exprimă firea inerentă pentru a-i arăta omului adevăratul Său chip. Ceea ce înseamnă că toți cei care au apreciat firea inerentă a Fiului Omului au văzut adevărata față a Fiului Omului, căci Dumnezeu este prea măreț și nu poate fi descris pe deplin folosind limbajul uman. Odată ce omul a experimentat fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu în Epoca Împărăției, atunci va ști adevăratul înțeles al cuvintelor lui Ioan când a vorbit despre Fiul Omului printre sfeșnice: „Capul și părul Îi erau albe ca lâna albă sau ca zăpada, ochii Îi erau ca flacăra focului, picioarele Îi erau ca bronzul încins, ars în cuptor, iar glasul Îi era asemenea vuietului unor ape mari. În mâna dreaptă avea șapte stele, și din gură Îi ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri. Fața Lui era ca soarele atunci când strălucește în toată puterea lui.”

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

8. Timp de două mii de ani, credința omului în Domnul s-a bazat pe Biblie. După ce Dumnezeu Atotputernic a început lucrarea de judecată din zilele de pe urmă, toți cei care L-au acceptat pe Dumnezeu Atotputernic s-au axat pe citirea cuvintelor lui Dumnezeu Atotputernic și citesc rareori Biblia. Ce vreau să știu este: după ce acceptă lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, cum pot oamenii să abordeze și să utilizeze corect Biblia?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Voi cercetați Scripturile deoarece credeți că în ele aveți viață veșnică, dar tocmai acestea sunt cele care depun mărturie despre Mine! Și totuși nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viață!” (Ioan 5:39-40).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Astăzi, Eu disec Biblia în acest fel, dar asta nu înseamnă că o urăsc sau neg valoarea ei ca referință. Eu îți explic și îți lămuresc valoarea inerentă și originile Bibliei pentru a te împiedica să fii ținut în întuneric. Pentru că oamenii au atât de multe opinii despre Biblie, iar majoritatea dintre ele sunt greșite; citirea Bibliei în acest fel nu numai că îi împiedică să dobândească ce se cuvine, ci, mai important, împiedică lucrarea pe care Eu intenționez să o fac. Interferează enorm cu lucrarea viitorului și oferă doar dezavantaje, nu și avantaje. Astfel, ceea ce te învăț Eu este pur și simplu esența și povestea lăuntrică a Bibliei. Nu-ți cer să nu citești Biblia sau să te-apuci să susții că este total lipsită de valoare, ci doar să ai cunoașterea și viziunea corectă asupra Bibliei. Nu fi prea părtinitor! Deși Biblia este o carte de istorie scrisă de oameni, ea documentează și multe dintre principiile după care sfinții și profeții din vechime Îl slujeau pe Dumnezeu, precum și experiențele recente ale apostolilor în slujirea lui Dumnezeu – toate acestea au fost într-adevăr văzute și cunoscute de acești oameni și pot servi ca referință pentru oamenii

din această epocă în urmărirea căii adevărate. Astfel, prin citirea Bibliei, oamenii pot câștiga și multe căi de viață care nu pot fi găsite în alte cărți. Aceste căi sunt căile de viață ale lucrării Duhului Sfânt trăite de profeți și apostoli în epocile trecute, și multe dintre cuvinte sunt prețioase și pot oferi ceea ce le este necesar oamenilor. Prin urmare, tuturor oamenilor le place să citească Biblia. Fiindcă există atât de multe lucruri ascunse în Biblie, opiniile oamenilor față de ea sunt diferite de cele față de scrierile marilor figuri spirituale. Biblia este o consemnare și o colecție a experiențelor și cunoștințelor oamenilor care L-au slujit pe Iahve și pe Isus în vechea și în noua epocă, și astfel, generațiile de mai târziu au reușit să dobândească din ea multă luminare, iluminare și căi de a practica. Motivul pentru care Biblia este superioară scrierilor oricăror mari figuri spirituale este că toate scrierile acestora sunt extrase din Biblie, toate experiențele lor vin din Biblie și toate explică Biblia. Și astfel, deși oamenii pot dobândi aprovizionare din cărțile oricărei mari figuri spirituale, ei încă venerează Biblia, pentru că li se pare superioară și foarte profundă! Deși Biblia pune laolaltă unele dintre cărțile cuvintelor vieții, cum ar fi epistolele lui Pavel și epistolele lui Petru, și cu toate că oamenii pot fi aprovizionați și ajutați de aceste cărți, ele tot sunt învechite, tot aparțin vechii epoci și, indiferent cât de bune sunt, ele sunt potrivite doar pentru o perioadă și nu sunt veșnice. Căci lucrarea lui Dumnezeu se dezvoltă permanent și nu poate să se oprească pur și simplu în vremea lui Pavel și a lui Petru sau să rămână pentru totdeauna în Epoca Harului, în care a fost răstignit Isus. Și astfel, aceste cărți sunt potrivite numai pentru Epoca Harului, nu pentru Epoca Împărăției din zilele de pe urmă. Ele pot doar să-i aprovizioneze pe credincioșii din Epoca Harului, nu și pe sfinții din Epoca Împărăției și, indiferent cât de bune ar fi, ele sunt totuși învechite. Același lucru se întâmplă și cu lucrarea de creație a lui Iahve sau cu lucrarea Sa în Israel: indiferent cât de măreață a fost această

lucrare, ea tot avea să devină depășită și tot avea să vină vremea când avea să treacă. Lucrarea lui Dumnezeu este și ea la fel: este măreață, dar va veni un timp când se va sfârși; nu poate rămâne pentru totdeauna în cadrul lucrării de creație, nici în cel al răstignirii. Indiferent cât de convingătoare este lucrarea răstignirii, indiferent cât de eficientă a fost în înfrângerea Satanei, lucrarea este, la urma urmei, tot lucrare, iar epocile sunt, la urma urmei, tot epoci; lucrarea nu poate rămâne veșnic pe aceeași fundație, și nici vremurile nu pot să nu se schimbe niciodată, pentru că a existat creația și trebuie să existe și zilele de pe urmă. Acest lucru este inevitabil! Astfel, astăzi, cuvintele vieții din Noul Testament – epistolele apostolilor și cele Patru Evanghelii – au devenit cărți de istorie, au devenit vechi almanahuri, și cum ar putea niște vechi almanahuri să-i aducă pe oameni în noua epocă? Indiferent de capacitatea acestor almanahuri de a-i aproviziona pe oameni cu viață, indiferent de capacitatea lor de a călăuzi oamenii către cruce, nu sunt ele depășite? Nu sunt lipsite de valoare? Așadar, îți spun că n-ar trebui să crezi orbește în aceste almanahuri. Sunt prea vechi, nu te pot aduce în noua lucrare, ci te pot doar împovăra. Nu numai că nu te pot aduce în lucrarea cea nouă și în noua intrare, ci te duc în vechi biserici religioase – și, dacă se întâmplă asta, nu înseamnă că dai înapoi în credința ta în Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (4)”

De câteva mii de ani, Biblia este o parte din istoria omenirii. În plus, oamenii o tratează ca pe Dumnezeu până în punctul în care, în zilele de pe urmă, I-a luat locul lui Dumnezeu, fapt care pe El Îl dezgustă. Astfel, când timpul a permis, Dumnezeu S-a simțit obligat să clarifice povestea lăuntrică și originile Bibliei; dacă El nu ar fi făcut acest lucru, Biblia ar ocupa în continuare locul lui Dumnezeu în inimile oamenilor și ei ar folosi cuvintele din Biblie ca să măsoare și să condamne faptele lui Dumnezeu. Explicând

esența, structura și neajunsurile Bibliei, Dumnezeu nu nega în niciun caz existența Bibliei și nici nu o condamna; mai degrabă, El oferea o descriere adecvată, potrivită, care restabilea imaginea originală a Bibliei, aborda neînțelegerile oamenilor privind Biblia și le oferea perspectiva corectă asupra Bibliei, astfel încât ei să nu mai se închine Bibliei și să nu se mai piardă; adică, astfel încât să nu mai confunde credința lor oarbă în Biblie cu credința în Dumnezeu și închinarea la Dumnezeu, temători chiar să se confrunte cu adevăratul său context și eșecurile acesteia. Odată ce oamenii au o înțelegere pură a Bibliei, ei sunt capabili să renunțe la aceasta fără mustrări de conștiință și să accepte cu curaj noile cuvinte ale lui Dumnezeu. Acesta este țelul lui Dumnezeu în aceste câteva capitole. Adevărul pe care Dumnezeu dorește să îl spună aici oamenilor este că nicio teorie sau niciun fapt nu poate înlocui lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu de astăzi și că nimic nu poate sta în locul lui Dumnezeu. Dacă oamenii nu pot scăpa de capcana Bibliei, nu vor putea niciodată să vină înaintea lui Dumnezeu. Dacă își doresc să vină înaintea lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să-și curețe inimile de orice ar putea să-L înlocuiască; atunci, ei vor fi plăcuți lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Hristos când a mers în Biserici", Introducere

Multă lume crede că a înțelege și a putea interpreta Biblia sunt același lucru cu a găsi adevărata cale – dar, de fapt, sunt lucrurile cu adevărat atât de simple? Nimeni nu cunoaște realitatea Bibliei: că ea nu este nimic mai mult decât o consemnare istorică a lucrării lui Dumnezeu și un testament la cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu și că nu îți oferă nicio înțelegere a scopurilor lucrării Sale. Oricine a citit Biblia știe că ea documentează cele două etape ale lucrării lui Dumnezeu pe perioada Epocii Legii și a Epocii Harului. Vechiul Testament face cronica istoriei Israelului

și a lucrării lui Iahve de la momentul creației și până la sfârșitul Epocii Legii. Noul Testament consemnează lucrarea lui Isus pe pământ, relatată în cele Patru Evanghelii, precum și lucrarea lui Pavel – nu sunt acestea consemnări istorice? A aduce astăzi în discuție lucrurile din trecut face din ele istorie și, indiferent cât de adevărate sau reale ar putea fi, acestea sunt totuși istorie – iar istoria nu se poate adresa prezentului, căci Dumnezeu nu privește înapoi în istorie! Și astfel, dacă înțelegi numai Biblia și nu înțelegi nimic despre lucrarea pe care Dumnezeu intenționează să o facă astăzi, și dacă tu crezi în Dumnezeu, dar nu cauți lucrarea Duhului Sfânt, atunci nu înțelegi ce înseamnă să Îl cauți pe Dumnezeu. Dacă citești Biblia pentru a studia istoria Israelului, pentru a cerceta istoria creației de către Dumnezeu a tuturor cerurilor și a pământului, atunci nu crezi în Dumnezeu. Dar astăzi, din moment ce crezi în Dumnezeu și urmărești viața, din moment ce urmărești cunoașterea lui Dumnezeu, iar nu slove și doctrine moarte sau o înțelegere a istoriei, trebuie să cauți voia lui Dumnezeu de astăzi și trebuie să cauți direcția lucrării Duhului Sfânt. Dacă ai fi arheolog, ai putea citi Biblia – dar nu ești, ești unul dintre aceia care cred în Dumnezeu și cel mai bine ar fi să cauți voia de astăzi a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (4)”

Dacă vrei să vezi lucrarea din Epoca Legii și să vezi cum au urmat israeliții calea lui Iahve, trebuie să citești Vechiul Testament; dacă vrei să înțelegi lucrarea din Epoca Harului, trebuie să citești Noul Testament. Dar cum vezi lucrarea zilelor de pe urmă? Trebuie să accepți să fii condus de Dumnezeu cel de astăzi și să intri în lucrarea de astăzi, fiindcă aceasta este noua lucrare și nimeni nu a consemnat-o anterior în Biblie. Astăzi, Dumnezeu a devenit trup și a selectat alți oameni aleși, în China. Dumnezeu lucrează în acești oameni, El Își continuă lucrarea pe pământ și Își continuă lucrarea din Epoca Harului. Lucrarea de astăzi este o cale pe care omul nu a

umblat niciodată, o cale pe care nimeni nu a văzut-o vreodată. Este o lucrare nefăcută niciodată până acum – este cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu pe pământ. Prin urmare, lucrarea nefăcută niciodată până acum nu este istorie, pentru că prezentul este prezent, și nu a devenit încă trecut. Oamenii nu știu că Dumnezeu a făcut lucrări mai mari și mai noi pe pământ, în afara țării lui Israel, că acestea au depășit deja sfera lucrării din Israel și prezicerile proorocilor, că este vorba de o lucrare nouă și minunată în afara profețiilor, de o lucrare și mai nouă dincolo de Israel, o lucrare pe care oamenii nu pot nici să o perceapă, nici să și-o imagineze. Cum ar fi putut Biblia să conțină relatări explicite despre o astfel de lucrare? Cine ar fi putut să consemneze dinainte fiecare părticică a lucrării de astăzi, fără omisiuni? Cine ar fi putut să consemneze această lucrare mai grandioasă, mai înțeleaptă, care sfidează convențiile din acea carte veche și mucedă? Lucrarea de astăzi nu este istorie, prin urmare, dacă vrei să mergi pe noua cale de astăzi, atunci trebuie să te îndepărtezi de Biblie, trebuie să te plasezi dincolo de cărțile de profeții sau de istorie din Biblie. Numai atunci vei putea merge pe noua cale așa cum se cuvine și numai atunci vei putea intra în noua lume și în noua lucrare. Trebuie să înțelegi de ce, astăzi, ți se cere să nu citești Biblia, de ce există o altă lucrare, separată de Biblie, de ce Dumnezeu nu caută o practică nouă și mai detaliată în Biblie și de ce există în schimb o lucrare mai grandioasă în afara Bibliei. Iată tot ceea ce trebuie să înțelegeți. Trebuie să cunoști diferența dintre lucrarea veche și cea nouă și, chiar dacă nu citești Biblia, trebuie să fii capabil să o analizezi; dacă nu, te vei închina în continuare Bibliei și îți va fi dificil să pătrunzi în noua lucrare și să treci prin noi schimbări. Din moment ce există o cale superioară, de ce să studiezi acea cale umilă, perimată? Din moment ce există cuvântări mai noi și o lucrare mai nouă, de ce să trăiești printre relatări despre istorii vechi? Noile cuvântări te pot aproviziona, ceea ce

dovedește că este vorba de lucrarea cea nouă; vechile relatări nu te pot sătura, nu-ți pot asigura nevoile prezente, ceea ce dovedește că acestea sunt istorie, iar nu lucrarea de aici și acum. Calea cea mai înaltă este cea a lucrării celei mai noi și, împreună cu lucrarea cea nouă, indiferent de cât de înaltă a fost calea trecutului, aceasta este doar istorie la care oamenii privesc înapoi și, indiferent de cât de mare este valoarea sa de referință, aceasta rămâne doar calea cea veche. Chiar dacă este consemnată în „Cartea sfântă", calea cea veche este istorie; chiar dacă nu există nicio relatare despre aceasta în „Cartea sfântă", calea cea nouă este cea de aici și acum. Această cale te poate mântui, te poate transforma, pentru că aceasta este lucrarea Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)"

VI. Întrebări și răspunsuri despre a fi mântuit și a fi mântuit pe deplin

1. Spui că oamenii pot fi curățiți și mântuiți pe deplin doar dacă acceptă lucrarea de judecată a lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Noi nu credem asta. Biblia spune: „Căci prin credința din inimă se primește dreptatea și prin mărturisirea cu gura se primește mântuirea” (Romani 10:10). „Așadar pentru cei care sunt în Hristos Isus nu mai este acum nicio condamnare” (Romani 8:1). Păcatele noastre au fost iertate deja și suntem îndreptați de către credința noastră, crezând în Domnul Isus. Suntem mântuiți o dată pentru totdeauna și, atunci când Domnul Se va întoarce, vom fi duși direct în ceruri. Atunci de ce spui că trebuie să acceptăm lucrarea de judecată a lui Dumnezeu din zilele de pe urmă pentru a fi mântuiți pe deplin?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci doar acela care face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri” (Matei 7:21).

„Așadar, voi veți fi sfinți, pentru că Eu sunt sfânt” (Leviticul 11:45).

„Dacă noi păcătuim în mod intenționat, după ce ni s-a făcut cunoscut adevărul, nu mai este nici o jertfă pentru păcat, ci numai o așteptare înfricoșată a judecății și a focului cumplit care-i va mistui pe cei care I se împotrivesc lui Dumnezeu” (Evrei 10:26-27).

„Adevărat, adevărat vă spun că oricine săvârșește păcatul este sclav al păcatului. Şi sclavul nu rămâne veșnic în casă, însă fiul rămâne veșnic” (Ioan 8:34-35).

„Deci, Hristos a fost oferit cândva pentru a îndura păcatele multora; iar celor ce-L caută Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuire” (Evrei 9:28).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

La acea vreme, lucrarea lui Isus era lucrarea de răscumpărare a întregii omeniri. Păcatele tuturor care credeau în El erau iertate; dacă tu credeai în El, El te răscumpăra; dacă tu credeai în El, nu mai aparţineai păcatului, erai iertat de păcatele tale. Aceasta este ceea ce însemna să fii mântuit şi să fii îndreptat prin credinţă. Totuşi, în cei ce credeau, rămânea acel ceva care era răzvrătit şi se opunea lui Dumnezeu şi acela încă trebuia să fie îndepărtat încet. Mântuirea nu însemna că omul fusese complet câştigat de Isus, ci că omul nu mai era al păcatului, că i se iertaseră păcatele: de credeai, nu aveai să mai aparţii vreodată păcatului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea şi lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (2)”

Un păcătos ca tine, care tocmai a fost răscumpărat şi nu a fost schimbat sau desăvârşit de Dumnezeu, poţi fi tu după inima lui Dumnezeu? Căci tu, care eşti încă cu sinele tău vechi, este adevărat că ai fost mântuit de Isus şi că nu eşti socotit ca păcătos datorită mântuirii lui Dumnezeu, dar aceasta nu dovedeşte că nu eşti păcătos şi lipsit de puritate. Cum poţi fi sfânt dacă nu ai fost schimbat? Înăuntrul tău, eşti împovărat de necurăţenie, egoism şi răutate, dar, totuşi, vrei să cobori cu Isus – ai vrea tu să fii aşa de norocos! Ai pierdut un pas în credinţa ta în Dumnezeu: ai fost doar răscumpărat, dar nu ai fost schimbat. Pentru ca tu să fii după inima lui Dumnezeu, Dumnezeu trebuie să facă personal lucrarea de a te schimba şi curăţa; dacă eşti doar răscumpărat, vei fi incapabil să atingi sfinţenia. În acest fel, nu vei fi calificat să te împărtăşeşti din binecuvântările lui Dumnezeu, pentru că ai pierdut un pas în lucrarea lui Dumnezeu de a gestiona omul, care este pasul-cheie al schimbării şi perfecţionării. Şi astfel, tu, un păcătos care tocmai a fost răscumpărat, eşti incapabil să primeşti direct moştenirea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea şi lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative şi identitate”

Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă

ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu, iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate. Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat și iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Și aduce aminte de fărădelegile omului și nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuși, atunci când omul, care trăiește într-un trup material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască, dezvăluindu-și, la nesfârșit, corupta fire satanică. Aceasta este viața pe care o duce omul, un ciclu fără sfârșit în care păcătuiește și este iertat. Majoritatea oamenilor păcătuiesc în timpul zilei doar pentru a mărturisi seara. Astfel, chiar dacă jertfa de păcat este întotdeauna eficientă pentru om, ea nu va putea să îl mântuiască pe om de păcat. Numai jumătate din lucrarea mântuirii a fost desăvârșită, pentru că omul are încă o fire coruptă. […] Omului nu îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are nicio cale de a-și recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Lucrarea zilelor de pe urmă este de a spune cuvinte. Mari schimbări pot fi produse în om cu ajutorul cuvintelor. Schimbările produse acum în acești oameni, după acceptarea acestor cuvinte, sunt mult mai mari decât cele făcute în oameni, după acceptarea semnelor și minunilor Epocii Harului. Căci, în Epoca Harului, demonii au fost alungați din om prin punerea mâinilor și prin rugăciune, însă firea coruptă din om a rămas încă. Omul a fost vindecat de boala lui și i-au fost iertate păcatele, dar, în ceea ce

privește modul în care omul urma să fie curățat de firea coruptă satanică din interiorul lui, această lucrare trebuia încă să fie făcută. Omul a fost doar mântuit și i-au fost iertate păcatele pentru credința sa, dar natura păcătoasă a omului nu a fost distrusă și încă a rămas în el. Păcatele omului au fost iertate prin intermediul Dumnezeului întrupat, dar acest lucru nu a însemnat că omul nu a mai avut păcat în el. Păcatele omului ar putea fi iertate prin jertfa de păcat, dar, doar în ceea ce privește modul în care omul poate fi făcut să nu mai păcătuiască și modul în care natura sa păcătoasă poate fi distrusă complet și transformată, el nu are nicio cale de a rezolva această problemă. Păcatele omului au fost iertate și acest lucru se datorează lucrării răstignirii lui Dumnezeu, dar omul a continuat să trăiască înlăuntrul vechii sale firi satanice. Acestea fiind spuse, omul trebuie să fie complet mântuit de corupta sa fire satanică, astfel încât natura lui păcătoasă să poată fi complet distrusă, să nu se mai dezvolte niciodată, permițând astfel ca firea omului să fie transformată. Acest lucru ar cere omului să înțeleagă drumul creșterii în viață, să înțeleagă calea vieții și modul de a-și schimba firea. În plus, ar cere omului să acționeze potrivit cu această cale, astfel încât firea lui să poată fi schimbată treptat, iar el să poată trăi sub strălucirea luminii, ca tot ceea ce face el să poată fi în acord cu voia lui Dumnezeu, ca el să-și poată arunca firea coruptă satanică și astfel încât să se poată elibera de influența întunericului Satanei, prin aceasta ieșind pe deplin din păcat. Doar atunci va primi omul mântuirea completă. La vremea în care Isus Își făcea lucrarea, cunoașterea omului despre El era încă nedeslușită și neclară. Omul a crezut întotdeauna că El este fiul lui David și L-a proclamat ca fiind un mare profet, Domnul binevoitor care a răscumpărat păcatele omului. Unii, prin puterea credinței lor, au fost vindecați doar prin atingerea marginii hainei Lui; cei orbi puteau să vadă și chiar și morții puteau să fie readuși la viață. Totuși, omul nu a fost capabil să descopere firea coruptă satanică,

adânc înrădăcinată în el însuși și nici nu a știut cum să se descotorosească de aceasta. Omul a primit mult har, cum ar fi pacea și fericirea trupului, credința unui membru care aduce binecuvântare asupra unei întregi familii, vindecarea bolii și așa mai departe. Restul au fost faptele bune ale omului și arătarea lui evlavioasă; dacă omul ar putea trăi pe baza acestor lucruri, ar fi considerat un credincios acceptabil. Doar astfel de credincioși puteau intra în Rai după moarte, ceea ce însemna că erau mântuiți. Dar, în timpul vieții lor, acești oameni nu au înțeles deloc calea vieții. Tot ceea ce au făcut a fost să comită păcate și apoi să și le mărturisească, într-un ciclu constant, fără nicio cale de a-și schimba firea: astfel a fost natura omului în Epoca Harului. A primit omul mântuirea completă? Nu! Prin urmare, după terminarea acelei etape de lucru, a rămas încă lucrarea judecății și a mustrării. Această etapă este pentru a-l purifica pe om cu ajutorul cuvântului și, prin aceasta, de a-i da o cale de urmat. Această etapă nu ar fi rodnică sau semnificativă dacă ar continua cu alungarea demonilor, pentru că nu ar reuși să distrugă natura păcătoasă a omului, iar omul ar ajunge la o stagnare în iertarea păcatelor sale. Prin jertfa de păcat, omului i s-au iertat păcatele, căci lucrarea răstignirii a ajuns deja la sfârșit, iar Dumnezeu l-a biruit pe Satana. Dar, de vreme ce firea coruptă a omului încă rămâne în el, omul poate încă să păcătuiască și să se împotrivească lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu câștigă omenirea. De aceea, în această etapă a lucrării, Dumnezeu folosește cuvântul pentru a expune firea coruptă a omului, determinându-l să practice potrivit căii celei drepte. Această etapă este mai semnificativă decât cea anterioară, dar și mai rodnică, pentru că acum cuvântul este cel care furnizează, în mod direct, viață omului și permite ca firea omului să fie pe deplin reînnoită; este o etapă a lucrării mult mai profundă. Prin urmare, întruparea din zilele de pe urmă a completat

semnificația întrupării lui Dumnezeu și a încheiat complet planul lui Dumnezeu de gestionare pentru mântuirea omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

2. Am crezut mereu că iertarea păcatelor noastre prin credința noastră în Domnul Isus înseamnă să obținem harul mântuirii, dar tu spui că „a fi mântuit” nu este adevărata mântuire. Așadar ce înseamnă să fii mântuit și ce înseamnă să fii mântuit pe deplin? Care este diferența fundamentală dintre a fi mântuit și a fi mântuit pe deplin?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Cel care va crede și va fi botezat, va fi mântuit, dar cel care nu va crede, va fi condamnat” (Marcu 16:16).

„Căci acesta este sângele Meu, sângele legământului, care este vărsat pentru mulți spre iertarea păcatelor” (Matei 26:28).

„Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci doar acela care face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri” (Matei 7:21).

„Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei, căci sunt virgini. Ei Îl urmează pe Miel oriunde merge. Ei au fost răscumpărați dintre oameni ca prime roade pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit minciună; ei sunt fără vină” (Apocalipsa 14:4-5).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

La acea vreme, lucrarea lui Isus era lucrarea de răscumpărare a întregii omeniri. Păcatele tuturor care credeau în El erau iertate; dacă tu credeai în El, El te răscumpăra; dacă tu credeai în El, nu mai aparțineai păcatului, erai iertat de păcatele tale. Aceasta este ceea ce însemna să fii mântuit și să fii îndreptat prin credință. Totuși, în cei ce credeau, rămânea acel ceva care era răzvrătit și se opunea lui Dumnezeu și acela încă trebuia să fie îndepărtat încet. Mântuirea nu însemna că omul fusese complet câștigat de Isus, ci că

omul nu mai era al păcatului, că i se iertaseră păcatele: de credeai, nu aveai să mai aparții vreodată păcatului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (2)”

De îndată ce a fost terminată a doua etapă a lucrării lui Dumnezeu – după răstignire – lucrarea lui Dumnezeu de recuperare a omului din păcat (adică, recuperarea omului din mâinile Satanei) a fost realizată. Și astfel, din acel moment, omenirea a trebuit doar să-L accepte pe Domnul Isus ca Mântuitor pentru ca păcatele ei să fie iertate. Oficial vorbind, păcatele omului nu mai erau o barieră pentru a-și atinge mântuirea și a veni înaintea lui Dumnezeu, și nu mai erau pârghiile prin care Satana acuza omul. Asta pentru că Dumnezeu Însuși a făcut o lucrare reală, a devenit înfățișarea și anticiparea unui trup păcătos, iar Dumnezeu Însuși a fost jertfa de păcat. În felul acesta, omul a coborât de pe cruce și a fost răscumpărat și mântuit prin trupul lui Dumnezeu – asemănarea cu acest trup păcătos.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu”

Lucrarea zilelor de pe urmă este de a spune cuvinte. Mari schimbări pot fi produse în om cu ajutorul cuvintelor. Schimbările produse acum în acești oameni, după acceptarea acestor cuvinte, sunt mult mai mari decât cele făcute în oameni, după acceptarea semnelor și minunilor Epocii Harului. Căci, în Epoca Harului, demonii au fost alungați din om prin punerea mâinilor și prin rugăciune, însă firea coruptă din om a rămas încă. Omul a fost vindecat de boala lui și i-au fost iertate păcatele, dar, în ceea ce privește modul în care omul urma să fie curățat de firea coruptă satanică din interiorul lui, această lucrare trebuia încă să fie făcută. Omul a fost doar mântuit și i-au fost iertate păcatele pentru credința sa, dar natura păcătoasă a omului nu a fost distrusă și încă a rămas în el. Păcatele omului au fost iertate prin intermediul Dumnezeului întrupat, dar acest lucru nu a însemnat

că omul nu a mai avut păcat în el. Păcatele omului ar putea fi iertate prin jertfa de păcat, dar, doar în ceea ce privește modul în care omul poate fi făcut să nu mai păcătuiască și modul în care natura sa păcătoasă poate fi distrusă complet și transformată, el nu are nicio cale de a rezolva această problemă. Păcatele omului au fost iertate și acest lucru se datorează lucrării răstignirii lui Dumnezeu, dar omul a continuat să trăiască înlăuntrul vechii sale firi satanice. Acestea fiind spuse, omul trebuie să fie complet mântuit de corupta sa fire satanică, astfel încât natura lui păcătoasă să poată fi complet distrusă, să nu se mai dezvolte niciodată, permițând astfel ca firea omului să fie transformată. Acest lucru ar cere omului să înțeleagă drumul creșterii în viață, să înțeleagă calea vieții și modul de a-și schimba firea. În plus, ar cere omului să acționeze potrivit cu această cale, astfel încât firea lui să poată fi schimbată treptat, iar el să poată trăi sub strălucirea luminii, ca tot ceea ce face el să poată fi în acord cu voia lui Dumnezeu, ca el să-și poată arunca firea coruptă satanică și astfel încât să se poată elibera de influența întunericului Satanei, prin aceasta ieșind pe deplin din păcat. Doar atunci va primi omul mântuirea completă. La vremea în care Isus Își făcea lucrarea, cunoașterea omului despre El era încă nedeslușită și neclară. Omul a crezut întotdeauna că El este fiul lui David și L-a proclamat ca fiind un mare profet, Domnul binevoitor care a răscumpărat păcatele omului. Unii, prin puterea credinței lor, au fost vindecați doar prin atingerea marginii hainei Lui; cei orbi puteau să vadă și chiar și morții puteau să fie readuși la viață. Totuși, omul nu a fost capabil să descopere firea coruptă satanică, adânc înrădăcinată în el însuși și nici nu a știut cum să se descotorosească de aceasta. Omul a primit mult har, cum ar fi pacea și fericirea trupului, credința unui membru care aduce binecuvântare asupra unei întregi familii, vindecarea bolii și așa mai departe. Restul au fost faptele bune ale omului și arătarea lui evlavioasă; dacă omul ar putea trăi pe baza acestor lucruri, ar fi

considerat un credincios acceptabil. Doar astfel de credincioși puteau intra în Rai după moarte, ceea ce însemna că erau mântuiți. Dar, în timpul vieții lor, acești oameni nu au înțeles deloc calea vieții. Tot ceea ce au făcut a fost să comită păcate și apoi să și le mărturisească, într-un ciclu constant, fără nicio cale de a-și schimba firea: astfel a fost natura omului în Epoca Harului. A primit omul mântuirea completă? Nu! Prin urmare, după terminarea acelei etape de lucru, a rămas încă lucrarea judecății și a mustrării. Această etapă este pentru a-l purifica pe om cu ajutorul cuvântului și, prin aceasta, de a-i da o cale de urmat. Această etapă nu ar fi rodnică sau semnificativă dacă ar continua cu alungarea demonilor, pentru că nu ar reuși să distrugă natura păcătoasă a omului, iar omul ar ajunge la o stagnare în iertarea păcatelor sale. Prin jertfa de păcat, omului i s-au iertat păcatele, căci lucrarea răstignirii a ajuns deja la sfârșit, iar Dumnezeu l-a biruit pe Satana. Dar, de vreme ce firea coruptă a omului încă rămâne în el, omul poate încă să păcătuiască și să se împotrivească lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu câștigă omenirea. De aceea, în această etapă a lucrării, Dumnezeu folosește cuvântul pentru a expune firea coruptă a omului, determinându-l să practice potrivit căii celei drepte. Această etapă este mai semnificativă decât cea anterioară, dar și mai rodnică, pentru că acum cuvântul este cel care furnizează, în mod direct, viață omului și permite ca firea omului să fie pe deplin reînnoită; este o etapă a lucrării mult mai profundă. Prin urmare, întruparea din zilele de pe urmă a completat semnificația întrupării lui Dumnezeu și a încheiat complet planul lui Dumnezeu de gestionare pentru mântuirea omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Trupul omului aparține Satanei, este plin de firi rebele, este deplorabil de murdar și este ceva necurat. Oamenii râvnesc prea mult la desfătarea trupului și sunt prea multe manifestări ale trupului; de aceea Dumnezeu

disprețuiește trupul omului într-o anumită măsură. Când oamenii se leapădă de lucrurile murdare și corupte ale Satanei, ei dobândesc mântuirea lui Dumnezeu. Dar, dacă tot nu se dezbară de murdărie și stricăciune, ei continuă să trăiască sub domeniul Satanei. Viclenia, înșelăciunea și necinstea oamenilor sunt toate lucruri ale Satanei. Mântuirea lui Dumnezeu pentru tine este ca să te scape de aceste lucruri ale Satanei. Lucrarea lui Dumnezeu nu poate fi greșită; ea este făcută întru totul pentru a-i mântui pe oameni de întuneric. Când ai crezut până într-un anumit punct, când te poți debarasa de stricăciunea trupului și nu mai ești încătușat de această stricăciune, nu vei fi fost mântuit? Când trăiești sub domeniul Satanei, ești incapabil să-L manifești pe Dumnezeu, ești ceva murdar și nu poți primi moștenirea lui Dumnezeu. Odată ce ai fost curățit și desăvârșit, vei fi sfânt, vei fi o persoană normală și vei fi binecuvântat de Dumnezeu și plăcut Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (2)”

Semnificația credinței în Dumnezeu este să fii mântuit, deci ce înseamnă să fii mântuit? „A fi mântuit” „a te rupe de influența întunecată a Satanei” – oamenii vorbesc adesea despre aceste subiecte, dar nu știu ce înseamnă să fii mântuit. Ce înseamnă a fi mântuit? Acest lucru are de-a face cu voia lui Dumnezeu. Simplu spus, a fi mântuit înseamnă că poți să trăiești în continuare și că ești adus la viață. Așadar, înainte de asta, ești mort? Poți să vorbești și să respiri, deci cum se poate spune că ești mort? (Duhul este mort.) De ce se spune că oamenii sunt morți dacă duhul lor este mort? Care este baza acestei afirmații? Sub al cui domeniu trăiesc oamenii înainte să atingă mântuirea? (Sub domeniul Satanei.) Și pe ce se bazează oamenii ca să trăiască sub domeniul Satanei? Ca să trăiască, se bazează pe firile lor satanice și corupte. Când o persoană trăiește prin aceste lucruri, întreaga sa ființă – trupul și toate celelalte aspecte, ca duhul și gândul lor – este vie sau moartă? Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, ea este moartă. La

suprafață, pari să respiri și să gândești, dar toate lucrurile la care te gândești în mod constant sunt rele; te gândești la lucruri care Îl sfidează pe Dumnezeu și sunt împotriva Lui, lucruri pe care Dumnezeu le detestă, le urăște și le condamnă. În ochii lui Dumnezeu, toate aceste lucruri nu aparțin numai trupului, ci aparțin în întregime Satanei și diavolilor. Deci, ce sunt oamenii în ochii lui Dumnezeu? Sunt ei umani? Nu, nu sunt. Dumnezeu îi vede ca pe niște diavoli, ca animale și ca Satane, Satane vii! Oamenii trăiesc prin lucrurile și esența Satanei și, în ochii lui Dumnezeu, ei înșiși sunt satane vii care poartă trup uman. Dumnezeu definește astfel de oameni drept cadavre ambulante, ca oameni morți. Dumnezeu Își face lucrarea de mântuire actuală pentru a lua astfel de oameni – pe aceste cadavre ambulante care trăiesc prin firile lor corupte satanice și prin esența lor coruptă satanică – El îi ia pe acești așa-numiți morți și îi transformă în ființe vii. Aceasta înseamnă să fii mântuit.

Motivul credinței în Dumnezeu este dobândirea mântuirii. A fi mântuit înseamnă că te transformi dintr-o persoană moartă într-una vie. Implicația acestui fapt este că respirația ta este reanimată și ești viu; poți să Îl poți recunoști pe Dumnezeu și poți să te pleci pentru a I te închina. În inima ta nu mai ai nicio împotrivire față de Dumnezeu; nu-L mai sfidezi, ataci și nu te mai răzvrătești împotriva Lui. Doar oameni ca aceștia sunt cu adevărat vii în ochii lui Dumnezeu. Dacă unii doar spun că-L recunosc pe Dumnezeu, sunt ei dintre cei vii sau nu? (Nu, nu sunt.) Deci, ce fel de oameni sunt cei vii? Ce fel de realitate au cei vii? Cel puțin, cei vii pot să vorbească limba oamenilor. Ce înseamnă asta? Înseamnă că vorbele pe care le spun implică idei, gânduri și discernământ. La ce lucruri se gândesc, frecvent, cei vii și ce lucruri fac? Ei pot să se implice în activități umane și să-și îndeplinească îndatoririle. Care este natura a ceea ce fac și spun? Tot ce dezvăluie, tot ce gândesc și tot ce fac este cu o natură temătoare de Dumnezeu și care se

ferește de rău. Mai exact, ca unul dintre cei vii, fiecare faptă și fiecare gând al tău nu sunt condamnate de Dumnezeu sau detestate și respinse de El; mai degrabă, ele sunt aprobate și lăudate de Dumnezeu. Aceasta este ceea ce fac cei vii și este și ceea ce ar trebui să facă ei.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai cu ascultare adevărată se poate avea credință autentică”

Dacă oamenii doresc să devină ființe vii și să fie mărturie pentru Dumnezeu și să fie aprobați de Dumnezeu, atunci trebuie să accepte mântuirea lui Dumnezeu, să se supună cu bucurie judecății și mustrării Sale și trebuie să accepte cu bucurie să fie emondați și tratați de Dumnezeu. Doar atunci vor putea să pună în practică toate adevărurile cerute de Dumnezeu și numai atunci vor câștiga mântuirea lui Dumnezeu și vor deveni cu adevărat ființe vii. Cei vii sunt mântuiți de Dumnezeu; au fost judecați și mustrați de Dumnezeu, sunt dispuși să se dedice și sunt fericiți să-și dea viața pentru Dumnezeu și își vor dedica cu bucurie toată viața lui Dumnezeu. Numai atunci când cei vii dau mărturie despre Dumnezeu, Satana poate fi rușinat; numai cei vii pot răspândi lucrarea Evangheliei lui Dumnezeu, numai cei vii sunt după inima lui Dumnezeu și numai cei vii sunt oameni adevărați. Inițial, omul făcut de Dumnezeu era viu, dar din cauza stricăciunii Satanei omul trăiește în mijlocul morții și trăiește sub influența Satanei și, în acest astfel, oamenii au devenit morții fără duh, au devenit dușmani care se opun lui Dumnezeu, au devenit instrumentele Satanei și au devenit captivi ai acestuia. Toți oamenii vii creați de Dumnezeu au devenit oameni morți, așa că Dumnezeu Și-a pierdut mărturia și a pierdut omenirea pe care El a creat-o și care este singurul lucru ce are suflarea Lui. Dacă Dumnezeu trebuie să-Și ia înapoi mărturia și să-i ia înapoi pe cei care au fost făcuți de mâna Lui, dar care au fost prinși de Satana, atunci El trebuie să-i învie, astfel încât ei să devină ființe vii și El

trebuie să-i recupereze pentru a trăi în lumina Lui. Morții sunt cei care nu au duh, cei care sunt amorțiți în extremă și care se opun lui Dumnezeu. Ei sunt cei dintâi care nu-L cunosc pe Dumnezeu. Acești oameni nu au nici cea mai mică intenție de a asculta de Dumnezeu; ei doar se răzvrătesc împotriva Lui și se opun Lui și nu au pic de loialitate. Cei vii sunt cei ale căror duhuri au renăscut, care știu să asculte de Dumnezeu și care sunt loiali lui Dumnezeu. Ei sunt stăpâniți de adevăr și de mărturie și doar acești oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu în casa Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești o persoană care a prins viață?”

VII. Întrebări și răspunsuri despre răpire

1. Biblia spune: „Apoi, noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei în nori, ca să-L întâlnim pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi întotdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4:17). Credem că, odată cu venirea Domnului, vom fi duși direct în norii de pe cer pentru a-L întâlni. Tu mărturisești că Domnul S-a întors, așadar de ce nu am fost duși sus?

Răspuns:

Se cuvine să ne bazăm întâmpinarea Domnului pe profețiile Domnului Isus – așa ar fi corect. La cuvintele cui vă raportați? La cuvintele Domnului sau la cele ale omului? „Apoi, noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei în nori, ca să-L întâlnim pe Domnul în văzduh”, a spus Pavel; nici Domnul Isus, nici Duhul Sfânt nu a rostit vreodată asemenea cuvinte. Pavel vorbește în numele Domnului Isus? Pot cuvintele sale să reprezinte cuvintele lui Dumnezeu? Numai Dumnezeu cunoaște taina despre cum Domnul îi va înălța pe credincioși în Împărăția Cerurilor în timpul zilelor de pe urmă. Dacă noi, oamenii corupți, avem îndrăzneala de a interpreta orbește și de a conchide astfel de lucruri, atunci există o problemă gravă. Pavel nu a fost Hristos, ci doar o ființă umană coruptă. Ceea ce a spus nu a avut nicio bază în cuvintele lui Dumnezeu și, prin urmare, nu există nicio îndoială că era un lucru plin de depravările și închipuirile omului. Așadar, cuvintele lui Pavel nu sunt adevărul și ele nu pot servi drept niciun fel de bază; singura cale corectă de a întâmpina sosirea Domnului este de a acționa conform cuvintelor lui Dumnezeu din Biblie.

Să aruncăm o privire la ceea ce a spus Domnul Isus: „**Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău, vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ!**” (Matei 6:9-10). Domnul Isus ne spune clar că Împărăția lui Dumnezeu este pe pământ, nu în cer, iar voia Sa se va face pe pământ, precum în Ceruri. Să ne uităm la Apocalipsa 21:2-3:

„**Şi am văzut Cetatea Sfântă, Noul Ierusalim, coborând din cer, de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soţul ei. Am auzit un glas puternic ieşind de la tron şi spunând: «Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va veni să locuiască împreună cu ei, iar ei vor fi poporul Lui. Şi Dumnezeu Însuşi va fi cu ei (și va fi Dumnezeul lor).»**” Iar în Apocalipsa 11:15 scrie: „**Împărățiile acestei lumi au devenit împărățiile Domnului nostru și ale Hristosului Său; și El va împărăți în vecii vecilor.**” Menționarea următoarelor: „**cortul lui Dumnezeu este cu oamenii**”, „**Noul Ierusalim, coborând din cer, de la Dumnezeu**” și „**împărățiile acestei lumi au devenit împărățiile Domnului nostru și ale Hristosului Său**” în aceste profeții dovedește suficient că Împărăția lui Dumnezeu este făcută pe pământ. El va trăi cu omul pe pământ, iar împărățiile lumii vor deveni Împărăția lui Hristos în vecii vecilor. Conform noțiunilor și închipuirilor noastre, Împărăția lui Dumnezeu sunt Cerurile, iar când Domnul va veni, El ne va înălța la Ceruri. Dacă așa ar sta lucrurile, cum s-ar îndeplini atunci cuvintele lui Dumnezeu? În realitate, realizarea finală a planului de gestionare a lui Dumnezeu pentru mântuirea omului reprezintă crearea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Hristos din zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic, înfăptuiește lucrarea de judecată și curățire a omului pentru a crea un grup de biruitori pe pământ; acești biruitori, care sunt mântuiți și completați de Dumnezeu, sunt cei care Îi practică cuvintele și-I urmează calea pe pământ – ei sunt oamenii Împărăției lui Dumnezeu. Atunci când acești biruitori sunt făcuți compleți, se va face voia lui Dumnezeu pe pământ, după care Împărăția lui Hristos se va realiza pe pământ, iar Dumnezeu va fi pe deplin slăvit. Profețiile Cărții Apocalipsei reprezintă ceea ce Dumnezeu Își dorește să obțină în cele din urmă – chiar nu puteți să vedeți această realitate?

Se poate să fie unii care întreabă de ce a spus Domnul Isus „**Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Iar dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi**” (Ioan 14:2-3), dacă Împărăția este pe pământ? Domnul Isus S-a înălțat la Ceruri după înviere pentru a pregăti un loc pentru noi, așa că rațiunea dictează că acest loc ar trebui să se afle tot în Ceruri – cum trebuie înțelese aceste cuvinte? Se cuvine să spunem că nimeni nu poate pătrunde cu mintea profețiile Domnului. Înțelegem la ce se referă cu adevărat cuvintele Domnului Isus doar după ce acceptăm lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă și vedem faptele împlinirii lucrării Sale. Faptul că Domnul ne pregătește un loc se referă la întruparea lui Dumnezeu pentru a vorbi și a lucra pe pământ în zilele de pe urmă. De asemenea, El a predestinat ca noi să fim născuți în timpul zilelor de pe urmă, iar când El apare și-Și îndeplinește lucrarea suntem înălțați înaintea tronului Său pentru a accepta judecata și curățirea cuvintelor lui Dumnezeu și pentru a fi transformați în biruitori înainte de venirea dezastrelor. Procesul prin care Domnul vine să ne primească este procesul de curățire și desăvârșire a noastră. Noi mâncăm cuvintele lui Dumnezeu, le bem și ne bucurăm de ele, experimentăm lucrarea lui Dumnezeu și participăm la ospăț cu Dumnezeu – nu reprezintă aceasta întâlnirea noastră cu Domnul? Când vine ziua în care lucrarea lui Dumnezeu ajunge la sfârșit, iar noi suntem curățiți și desăvârșiți, vom fi aduși în Împărăția lui Dumnezeu. În acel moment, împărățiile de pe pământ vor deveni Împărăția lui Hristos, El va domni în Împărăție, iar noi vom fi oamenii lui Dumnezeu care-L venerează în Împărăția Sa. Nu îndeplinește acest lucru cuvintele Domnului: „**acolo unde sunt Eu, să fiți și voi**”? Împărăția lui Dumnezeu este construită pe pământ, El a hotărât ca noi să locuim pe pământ. Oare faptul că insistați că noi mergem în Ceruri nu este contrar lucrării și voii lui Dumnezeu?

Așadar, ce înseamnă mai exact a fi răpit? Acest lucru era neclar pentru cei mai mulți dintre oameni. Această taină a răpirii ne-a fost dezvăluită doar când Dumnezeu Atotputernic a venit, spunând: „**«A fi adus sus» nu înseamnă a fi adus dintr-un loc jos într-un loc înalt, după cum și-ar putea închipui oamenii; aceasta e o neînțelegere uriașă. «A fi adus sus» se referă la predestinarea și apoi selectarea înfăptuite de Mine. Este îndreptat către toți cei pe care Eu i-am predestinat și i-am ales. Toți cei sunt aduși sus sunt oameni care au dobândit statutul de fii întâi născuți ori de fii, sau care sunt poporul lui Dumnezeu. Acest lucru este cel mai incompatibil cu noțiunile oamenilor. Cei care vor avea o parte în casa Mea în viitor sunt toți aceia care au fost aduși sus dinaintea Mea. Acest lucru este absolut adevărat, pe veci neschimbător și irefutabil. E un contraatac împotriva Satanei. Oricine este predestinat de Mine va fi adus sus dinaintea Mea**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 104). Dumnezeu Atotputernic afirmă cât se poate de clar că „a fi răpit” nu este așa cum ne imaginăm – nu înseamnă că suntem ridicați de la pământ și înălțați în nori pentru a ne întâlni cu Domnul, cu atât mai puțin înseamnă că suntem ridicați la Ceruri. În schimb, se referă la faptul că noi auzim glasul lui Dumnezeu și-L urmăm, acceptând și ascultând de lucrarea Sa din zilele de pe urmă și urmând pașii Mielului atunci Dumnezeu Se întrupează în timpul zilelor de pe urmă pentru a vorbi, a apărea și a lucra. Acesta este adevăratul sens al expresiei a fi răpit înaintea tronului lui Dumnezeu. Toți cei care sunt capabili, printre cuvintele lui Dumnezeu, să-I recunoască glasul și care pot să descopere și să accepte adevărul și să se întoarcă la Dumnezeu Atotputernic sunt fecioarele înțelepte, sunt cu toții „aurul, argintul și pietrele prețioase” care au fost „furate” de Domnul și returnate casei lui Dumnezeu. Acești oameni sunt cu toții capabili să înțeleagă și să accepte adevărul și să înțeleagă glasul lui

Dumnezeu, iar ei sunt cei care vor fi într-adevăr ridicați înaintea lui Dumnezeu. De când Dumnezeu Atotputernic S-a angajat în lucrarea din zilele de pe urmă, tot mai mulți oameni care tânjesc cu adevărat după apariția lui Dumnezeu I-au recunoscut glasul în cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Fiecare a acceptat lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, a fost adus față în față cu Dumnezeu înaintea tronului Său, a acceptat udarea și hrănirea din partea cuvintelor lui Dumnezeu, deține adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu, a fost curățit de firile sale corupte și trăiește realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Acești oameni au fost deja transformați în biruitori înaintea dezastrelor, au devenit primele roade câștigate de Dumnezeu. Cei care se agață de propriile noțiuni și închipuiri, care așteaptă cu nesăbuință pentru ca Domnul să vină și să-i ridice la Ceruri și care refuză să accepte lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu – ei sunt fecioarele nesăbuite, Dumnezeu Se va lepăda de ei și cu siguranță vor fi cufundați în dezastre, plângând amarnic și scrâșnind din dinți. Acest lucru reprezintă un fapt.

2. Înainte, pastorii predicau deseori că, atunci când va veni Domnul, vom fi duși în ceruri înaintea dezastrelor, dar acum vedem că tot felul de dezastre majore se abat asupra pământului și noi nu am fost duși sus. Pastorii spun că faptul că nu am fost duși sus înseamnă că Domnul nu S-a întors încă, că Domnul ni Se va arăta în toiul dezastrelor și că vom fi ridicați la ceruri în timpul dezastrelor. Nu înțeleg: urmează să fim ridicați înaintea dezastrelor sau în timpul acestora?

Răspuns:

În ceea ce privește întrebarea dacă vor fi credincioșii răpiți la cer când va veni Domnul, mulți pastori și bibliști au stabilit că Domnul va veni, iar credincioșii vor fi răpiți la cer înainte de sosirea dezastrelor. Cu toate acestea, astăzi, marile dezastre au sosit, iar oamenii din lumea religioasă nu au fost răpiți la cer; acest lucru a derutat mulți oameni, iar în această privință pastorii religioși spun: „Faptul că noi nu am fost răpiți la cer înainte de dezastre arată că Domnul nu a venit înainte de dezastre. Noi susținem că, fără îndoială, Domnul ne va apărea în timpul dezastrelor, așa că vom aștepta să fim răpiți la cer în timpul dezastrelor.” Acesta este argumentul cel mai des întâlnit în religie. Sunt astfel de opinii corecte? Au ele o bază în cuvintele lui Dumnezeu? S-ar putea oare ca, deoarece oamenii din lumea religioasă nu au fost răpiți la cer înainte de dezastre și nu L-au văzut pe Domnul coborând pe un nor alb, acest lucru să dovedească atunci că Domnul nu a venit? Când Domnul Isus a apărut și Și-a îndeplinit lucrarea, preoții de seamă, cărturarii și fariseii iudaismului nu L-au recunoscut și au negat apariția și lucrarea Sa; ei nu L-au întâmpinat pe Mesia, așa că au spus că El nu a venit încă. Nu cumva acești pastori religioși fac aceeași greșeală ca și fariseii cu atâția ani în urmă? Nu interpretează ei greșit Biblia atunci când, din capriciu, stabilesc când va veni Domnul pe baza unuia sau a două versete din Scriptură? Astăzi, din moment ce, într-adevăr, dezastrele au

venit deja, Domnul nu a venit în mod fățiș pe un nor alb – este o realitate. Cu toate acestea, am văzut că în Est sunt cei care mărturisesc despre apariția și lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic, care sunt mărturie și răspândesc toate adevărurile exprimate de Dumnezeu Atotputernic, și că, asemenea unei mari lumini, aceștia s-au răspândit rapid din Est peste tot în Vest, provocând represiunea și persecuția vehementă a regimului PCC și trimițând unde de șoc în întreaga lume. Chiar nu există nimeni în lumea religioasă care să poată vedea această realitate? Asta împlinește întocmai profeția Domnului Isus: „**Căci așa cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, tot așa va fi și venirea Fiului Omului**” (Matei 24:27).

Faptul că Domnul apare și Își îndeplinește lucrarea înaintea dezastrelor este dincolo de orice îndoială. În Apocalipsa se spune: „**Îngerului bisericii din Filadelfia scrie-i: «Acestea sunt cuvintele Celui Sfânt, Celui Adevărat, Celui Care are cheia lui David, Celui Care deschide și nimeni nu va închide și Celui Care închide și nimeni nu va deschide: știu faptele tale – iată, am pus înaintea ta o ușă deschisă, pe care n-o poate închide nimeni – știu că, deși ai puțină putere, ai ascultat de Cuvântul Meu și nu te-ai lepădat de Numele Meu. Îi voi face pe cei din sinagoga lui Satan – care spun că sunt iudei, dar nu sunt, ci mint – să vină și să se prosterneze la picioarele tale și să-și dea seama că te-am iubit. Pentru că mi-ai ascultat chemarea la răbdare, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care urmează să vină peste toată omenirea, pentru a-i pune la încercare pe locuitorii pământului. Eu vin curând; ține ceea ce ai, pentru ca nimeni să nu-ți ia cununa! Pe cel ce învinge îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai pleca din el; și voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu, numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care coboară din cer de la Dumnezeul Meu, și noul Meu Nume»**” (Apocalipsa 3:7-12). Toate aceste cuvinte s-au împlinit. În zilele

de pe urmă, biserica din Filadelfia este biserica ce este răpită la cer înaintea dezastrelor, iar toți cei răpiți la cer sunt cei care se întorc înaintea lui Dumnezeu pentru că au citit multe din cuvântările lui Dumnezeu Atotputernic și au auzit glasul lui Dumnezeu. Acest lucru împlinește aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**La miezul nopții a răsunat un strigăt: «Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!»**” (Matei 25:6). „**Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, iar ele Mă urmează**” (Ioan 10:27). „**Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi mânca cu el, și el cu Mine**” (Apocalipsa 3:20). Acești oameni care Îl acceptă pe Dumnezeu Atotputernic mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu în fiecare zi și stau la ospățul de nuntă al Mielului. Toți cei care iubesc și urmăresc adevărul au experimentat judecata, mustrarea, încercările și rafinarea lui Dumnezeu și au fost transformați în biruitori – ei sunt fecioarele înțelepte care Îl întâmpină pe Domnul. Însă cei care refuză să Îl accepte pe Dumnezeu Atotputernic sunt fecioarele nechibzuite; ei nu recunosc vocea lui Dumnezeu, și-au irosit șansa de a întâmpina venirea Domnului, așa că sunt abandonați și cufundați în dezastre. Dar, după ce marile dezastre au început să se abată, unii oameni aud glasul lui Dumnezeu în mijlocul dezastrelor, văd mărturia apariției și lucrării lui Dumnezeu Atotputernic și Îl acceptă pe Dumnezeu Atotputernic. Astăzi, mulți oameni religioși investighează lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic, recunosc cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic ca fiind glasul lui Dumnezeu, și tot mai mulți oameni Îl acceptă pe Dumnezeu Atotputernic. Acești oameni sunt cei care sunt răpiți la cer în timpul dezastrelor.

VIII. Întrebări și răspunsuri despre intrarea în Împărăția cerurilor

1. Spui că trebuie să acceptăm lucrarea de judecată a lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, deoarece doar atunci ne vor fi curățite și schimbate firile satanice corupte și doar atunci vom intra în Împărăția lui Dumnezeu. Astfel, așa cum cere Domnul, suntem smeriți și toleranți, ne iubim dușmanii, ne purtăm crucea, ne disciplinăm corpul, ne lepădăm de lucrurile lumești, lucrăm și predicăm pentru Domnul și așa mai departe. Nu sunt toate acestea schimbări care s-au petrecut în noi? Spui că încă nu este suficient pentru a intra în Împărăția cerească? Cred că, atât timp cât continuăm să ne străduim în acest mod, vom deveni sfinți și vom intra în Împărăția cerească.

Versete din Biblie pentru referințe:

„Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci doar acela care face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profețit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!»” (Matei 7:21-23).

„Urmăriți cu toții pacea și sfințirea, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul!” (Evrei 12:14).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Majoritatea oamenilor pun un accent deosebit pe comportamentul în credința lor în Dumnezeu, iar drept rezultat al acestui lucru apar anumite schimbări în purtarea lor. După ce au început să creadă în Dumnezeu, ei încetează să fumeze și să bea și nu se mai ceartă cu ceilalți, preferând să practice răbdarea când suferă o pierdere. Ei trec prin unele schimbări comportamentale. Unii oameni simt că, odată ce cred în Dumnezeu, ei înțeleg adevărul prin citirea cuvântului Său, că au experimentat lucrarea

Duhului Sfânt și au o bucurie adevărată în inimile lor, făcându-i deosebit de înflăcărați și nu există nimic de care să nu se poată lepăda sau ce să nu poată suferi. Cu toate acestea, după ce au crezut timp de opt, zece sau douăzeci de ani, pentru că nu a fost nicio schimbare în firile vieții lor, în cele din urmă, ei sfârșesc prin a se reîntoarce la vechile căi; aroganța și disprețul lor devin mai pronunțate, iar ei încep să se întreacă pentru putere și profit, râvnesc la banii bisericii, îi invidiază pe cei care au beneficiat de casa lui Dumnezeu. Ei devin paraziți și viermi în casa lui Dumnezeu, iar unii chiar sunt dați în vileag și alungați drept conducători falși și antihriști. Și ce demonstrează aceste realități? Simplele schimbări comportamentale nu sunt durabile; dacă nu există nicio schimbare în firile vieții oamenilor, atunci, mai devreme sau mai târziu, își vor arăta adevărata față. Aceasta se datorează faptului că sursa schimbărilor purtării lor este ardoarea și, împreună cu o lucrare a Duhului Sfânt în acel moment, este extrem de ușor să devină înflăcărați sau să afișeze bunătate temporară. După cum spun necredincioșii: „Este ușor să faci o faptă bună; ceea ce este greu este să faci fapte bune o viață întreagă”. De ce sunt oamenii incapabili să facă fapte bune de-a lungul întregii lor vieți? Pentru că prin natură, oamenii sunt răi, egoiști și corupți. Purtarea cuiva este condusă de natura sa; indiferent care este natura cuiva, la fel este și comportamentul pe care îl dezvăluie și doar ceea ce este dezvăluit în mod natural reprezintă natura cuiva. Lucrurile care sunt false nu pot dura. Când Dumnezeu lucrează pentru a-l mântui pe om, nu este pentru a-l împodobi cu un comportament bun – scopul lucrării lui Dumnezeu este de a transforma firile oamenilor, pentru a-i face să renască în oameni noi. Judecata lui Dumnezeu, mustrarea, încercările și rafinarea omului toate servesc la a-i schimba firea, astfel încât el să poată obține supunere și devotament absolut față de Dumnezeu și să ajungă să I se închine Lui în mod normal. Acesta este scopul lucrării lui Dumnezeu. A se

comporta bine nu este același lucru cu a se supune lui Dumnezeu și, cu atât mai puțin, cu a fi compatibil cu Hristos. Modificările comportamentului se bazează pe doctrină și se nasc din ardoare; nu se bazează pe adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu sau pe adevăr, cu atât mai puțin se bazează pe îndrumarea de la Duhul Sfânt. Chiar dacă există momente când unele lucruri pe care le fac oamenii sunt luminate sau îndrumate de Duhul Sfânt, aceasta nu este o exprimare a vieții lor. Ei încă nu au pătruns în realitățile adevărului, iar firea vieții lor nu s-a schimbat deloc. Indiferent cât de bun este comportamentul unei persoane, nu dovedește că ea ascultă de Dumnezeu sau că pune adevărul în practică. Modificările comportamentale nu reprezintă schimbarea firii vieții și nu pot fi socotite exprimări ale vieții oamenilor.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Deși poate o persoană a făcut un număr mare de fapte bune de când a ajuns să creadă în Dumnezeu, multe lucruri încă mai pot fi absconse pentru ea, și cu mai puțin e posibil să fi ajuns la o înțelegere a adevărului – totuși, datorită numeroaselor sale fapte bune, simte că a ajuns deja să trăiască în cuvintele lui Dumnezeu, că s-a supus Lui și că I-a mulțumit îndeajuns voia. Acest lucru se datorează faptului că, atunci când nu se ivesc împrejurări nefavorabile, faci tot ce ți se spune; nu eziți în îndeplinirea niciunei datorii și nu te împotrivești. Când ți se spune să răspândești Evanghelia, este o greutate pe care o poți îndura și nu te plângi deloc, iar când ți se spune să fugi de colo-colo sau să faci muncă manuală, așa faci. Datorită acestor manifestări, simți că ești un om care se supune lui Dumnezeu și un căutător veritabil al adevărului. Totuși, dacă cineva te-ar chestiona mai în detaliu și te-ar întreba: „Ești o persoană cinstită? Ești o persoană care se supune cu adevărat lui Dumnezeu? O persoană cu o fire schimbată?”, atunci, chestionat astfel, comparat astfel cu adevărul pentru o cercetare atentă, tu –

și, putem spune, oricine – ai fi găsit necorespunzător, tot așa cum nicio persoană nu este capabilă să practice sincer conform adevărului. Prin urmare, atunci când originea tuturor actelor și faptelor omului, precum și esența și natura acțiunilor sale, sunt comparate cu adevărul, toate sunt condamnate. Care este motivul pentru aceasta? Este acela că omul nu se cunoaște pe sine; el crede întotdeauna în Dumnezeu în felul său, își îndeplinește datoria în felul său și Îl slujește pe Dumnezeu în felul său. Mai mult, simte că este plin de credință și rațiune și, în cele din urmă, simte că a câștigat multe. Fără să-și dea seama, ajunge să simtă că acționează deja în conformitate cu voia lui Dumnezeu și că a mulțumit-o întru totul, că a îndeplinit deja cerințele lui Dumnezeu și-I urmează voia. Dacă așa simți sau dacă, în câțiva ani de credință în Dumnezeu, simți că ai cules unele roade, cu atât mai mult ar trebui atunci să te întorci înaintea lui Dumnezeu pentru a reflecta asupra ta. Ar trebui să te uiți la calea pe care ai mers de-a lungul anilor tăi de credință și să vezi dacă toate acțiunile și comportamentul tău înaintea lui Dumnezeu au fost în întregime după inima Lui, să vezi ce anume din ce faci se împotrivește lui Dumnezeu, ce anume din ce faci poate să-L mulțumească pe Dumnezeu și dacă ceea ce faci îndeplinește cerințele lui Dumnezeu și poate fi întru totul în acord cu voia Lui – toate aceste lucruri ar trebui să îți fie clare.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea propriilor păreri nechibzuite se poate obține cu adevărat o transformare”

Un păcătos ca tine, care tocmai a fost răscumpărat și nu a fost schimbat sau desăvârșit de Dumnezeu, poți fi tu după inima lui Dumnezeu? Căci tu, care ești încă cu sinele tău vechi, este adevărat că ai fost mântuit de Isus și că nu ești socotit ca păcătos datorită mântuirii lui Dumnezeu, dar aceasta nu dovedește că nu ești păcătos și lipsit de puritate. Cum poți fi sfânt dacă nu ai fost schimbat? Înăuntrul tău, ești împovărat de necurățenie,

egoism și răutate, dar, totuși, vrei să cobori cu Isus – ai vrea tu să fii așa de norocos! Ai pierdut un pas în credința ta în Dumnezeu: ai fost doar răscumpărat, dar nu ai fost schimbat. Pentru ca tu să fii după inima lui Dumnezeu, Dumnezeu trebuie să facă personal lucrarea de a te schimba și curăța; dacă ești doar răscumpărat, vei fi incapabil să atingi sfințenia. În acest fel, nu vei fi calificat să te împărtășești din binecuvântările lui Dumnezeu, pentru că ai pierdut un pas în lucrarea lui Dumnezeu de a gestiona omul, care este pasul-cheie al schimbării și perfecționării. Și astfel, tu, un păcătos care tocmai a fost răscumpărat, ești incapabil să primești direct moștenirea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate”

Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este

altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu, iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate. Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat și iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Și aduce aminte de fărădelegile omului și nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuși, atunci când omul, care trăiește într-un trup material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască, dezvăluindu-și, la nesfârșit, corupta fire satanică. Aceasta este viața pe care o duce omul, un ciclu fără sfârșit în care păcătuiește și este iertat. Majoritatea oamenilor păcătuiesc în timpul zilei doar pentru a mărturisi seara. Astfel, chiar dacă jertfa de păcat este întotdeauna eficientă pentru om, ea nu va putea să îl mântuiască pe om de păcat. Numai jumătate din lucrarea mântuirii a fost desăvârșită, pentru că omul are încă o fire coruptă. […] Omului nu îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are

nicio cale de a-și recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care provoacă milă, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia. Voi trebuie să realizați și că toți cei care nu respectă voia lui Dumnezeu vor fi pedepsiți. Este un adevăr care nu poate fi schimbat. Prin urmare, toți cei care sunt pedepsiți, sunt pedepsiți întru dreptatea lui Dumnezeu și ca răsplată pentru numeroasele lor fapte rele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”

S-ar putea să vă imaginați că, fiind discipoli atât de mulți ani, v-ați străduit în toate și că ar trebui să vi se ofere un bol de orez în casa lui Dumnezeu doar pentru că ați fost făcători de servicii. Aș spune că majoritatea dintre voi gândesc în acest fel, căci mereu ați urmat principiul modului de a profita de lucruri, fără a se profita de voi. Așadar, vă spun acum cu toată seriozitatea: nu Mă interesează cât de meritorie este lucrarea ta, cât de impresionante sunt calificările tale, cât de îndeaproape Mă urmezi, cât de renumit ești, sau cât de mult ți-ai îmbunătățit atitudinea; atât timp cât nu Mi-ai respectat cererile, nu vei putea dobândi niciodată lauda Mea. Renunțați la toate acele idei și calcule ale voastre cât mai repede cu putință, și începeți să-Mi tratați cerințele cu seriozitate; altfel, voi preface pe toți în cenușă pentru a pune capăt lucrării Mele și, în cel mai rău caz, voi transforma anii Mei de muncă și suferință în nimic, pentru că nu pot să aduc în Împărăția Mea sau să duc în noua epocă pe dușmanii Mei și acei oameni care duhnesc a răutate și au înfățișarea Satanei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad”

2. Apostolul Pavel a spus: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa dreptății” (2 Timotei 4:7-8). Noi credem în Domnul de mulți ani și, în tot acest timp, l-am imitat pe Pavel alergând și lucrând pentru Domnul. Am răspândit Evanghelia și am construit biserici și am păzit numele Domnului și calea Domnului. Nu există nicio îndoială că se va așeza cununa dreptății asupra noastră. Atât timp cât suntem sârguincioși în strădania noastră pentru Domnul și vigilenți în așteptarea întoarcerii Domnului, vom fi răpiți direct în Împărăția cerurilor. Spui că este ceva greșit în legătură cu modul în care practicăm?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci doar acela care face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profețit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!»” (Matei 7:21-23).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Deși poate o persoană a făcut un număr mare de fapte bune de când a ajuns să creadă în Dumnezeu, multe lucruri încă mai pot fi absconse pentru ea, și cu mai puțin e posibil să fi ajuns la o înțelegere a adevărului – totuși, datorită numeroaselor sale fapte bune, simte că a ajuns deja să trăiască în cuvintele lui Dumnezeu, că s-a supus Lui și că I-a mulțumit îndeajuns voia. Acest lucru se datorează faptului că, atunci când nu se ivesc împrejurări nefavorabile, faci tot ce ți se spune; nu eziți în îndeplinirea niciunei datorii și nu te împotrivești. Când ți se spune să răspândești Evanghelia, este o

greutate pe care o poți îndura și nu te plângi deloc, iar când ți se spune să fugi de colo-colo sau să faci muncă manuală, așa faci. Datorită acestor manifestări, simți că ești un om care se supune lui Dumnezeu și un căutător veritabil al adevărului. Totuși, dacă cineva te-ar chestiona mai în detaliu și te-ar întreba: „Ești o persoană cinstită? Ești o persoană care se supune cu adevărat lui Dumnezeu? O persoană cu o fire schimbată?", atunci, chestionat astfel, comparat astfel cu adevărul pentru o cercetare atentă, tu – și, putem spune, oricine – ai fi găsit necorespunzător, tot așa cum nicio persoană nu este capabilă să practice sincer conform adevărului. Prin urmare, atunci când originea tuturor actelor și faptelor omului, precum și esența și natura acțiunilor sale, sunt comparate cu adevărul, toate sunt condamnate. Care este motivul pentru aceasta? Este acela că omul nu se cunoaște pe sine; el crede întotdeauna în Dumnezeu în felul său, își îndeplinește datoria în felul său și Îl slujește pe Dumnezeu în felul său. Mai mult, simte că este plin de credință și rațiune și, în cele din urmă, simte că a câștigat multe. Fără să-și dea seama, ajunge să simtă că acționează deja în conformitate cu voia lui Dumnezeu și că a mulțumit-o întru totul, că a îndeplinit deja cerințele lui Dumnezeu și-I urmează voia. Dacă așa simți sau dacă, în câțiva ani de credință în Dumnezeu, simți că ai cules unele roade, cu atât mai mult ar trebui atunci să te întorci înaintea lui Dumnezeu pentru a reflecta asupra ta. Ar trebui să te uiți la calea pe care ai mers de-a lungul anilor tăi de credință și să vezi dacă toate acțiunile și comportamentul tău înaintea lui Dumnezeu au fost în întregime după inima Lui, să vezi ce anume din ce faci se împotrivește lui Dumnezeu, ce anume din ce faci poate să-L mulțumească pe Dumnezeu și dacă ceea ce faci îndeplinește cerințele lui Dumnezeu și poate fi întru totul în acord cu voia Lui – toate aceste lucruri ar trebui să îți fie clare.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea propriilor păreri nechibzuite se poate obține cu adevărat o transformare"

Pe mulți care Îl urmează pe Dumnezeu îi preocupă doar cum să obțină binecuvântări sau să prevină dezastrul. De îndată ce se menționează lucrarea și gestionarea lui Dumnezeu, ei tac și își pierd orice interes. Ei cred că înțelegerea unor chestiuni atât de plictisitoare nu le va ajuta viața să crească și nici nu le va oferi vreun beneficiu. De aceea, deși au auzit despre gestionarea lui Dumnezeu, îi acordă puțină atenție. Ei nu văd acest lucru ca fiind ceva prețios de acceptat, cu atât mai puțin îl primesc ca parte a vieții lor. Acești oameni au doar un scop foarte simplu în a-L urma pe Dumnezeu, iar acel scop este de a primi binecuvântări. Astfel de oameni nu se pot deranja să țină cont de orice altceva care nu implică direct acest scop. Pentru ei, nu există un scop mai legitim decât credința în Dumnezeu pentru a primi binecuvântări – este însăși valoarea credinței lor. În caz că ceva nu contribuie la acest scop, lucrul acela nu îi mișcă deloc. Acesta este cazul majorității oamenilor care cred astăzi în Dumnezeu. Scopul și intenția lor par legitime, pentru că, în timp ce ei cred în Dumnezeu, se și sacrifică pentru Dumnezeu, se dedică lui Dumnezeu și își îndeplinesc datoria. Ei renunță la tinerețe, își părăsesc familia și cariera și chiar își petrec ani de zile departe de casă, găsindu-și ceva de făcut. De dragul scopului lor final, își schimbă interesele, viziunea asupra vieții și chiar direcția pe care o caută; totuși, ei nu pot schimba scopul credinței lor în Dumnezeu. Ei aleargă pentru a-și gestiona propriile idealuri; indiferent cât de departe este drumul și indiferent cât de multe greutăți și obstacole întâmpină pe drum, continuă să fie insistenți și netemători de moarte. Ce putere îi constrânge să continue să se dedice în acest fel? Este conștiința lor? Este caracterul lor minunat și nobil? Este hotărârea lor să se lupte cu forțele răului până la sfârșit? Este credința lor de a fi mărturie lui Dumnezeu fără să caute recompense? Este loialitatea lor în a fi dispuși să renunțe la toate pentru a împlini voia lui Dumnezeu? Sau este spiritul lor de devotament, de a renunța întotdeauna la

cererile extravagante personale? Ca o persoană care nu a înțeles niciodată lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu să dea încă atât de mult este, pur și simplu, un miracol! Pentru moment, să nu discutăm despre cât de mult au oferit acești oameni. Comportamentul lor, totuși, este foarte demn de analiza noastră. În afară de beneficiile care sunt atât de strâns asociate cu ei, ar putea exista alte motive pentru care acești oameni, care nu Îl înțeleg niciodată pe Dumnezeu, I-ar da atât de mult? În aceasta, descoperim o problemă neidentificată anterior: relația omului cu Dumnezeu este doar una de interes personal. Este o relație dintre o persoană care primește și una care dă binecuvântarea. Pentru a spune lucrurilor pe nume, seamănă cu relația dintre angajat și angajator. Angajatul lucrează numai pentru a primi recompensele acordate de angajator. Într-o astfel de relație nu există nicio afecțiune, ci doar o tranzacție. Nu există a iubi sau a fi iubit, numai caritate și milă. Nu există înțelegere, doar indignare reprimată și înșelătorie. Nu există intimitate, numai o prăpastie de netraversat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu”

Criteriul după care omul judecă alți oameni se bazează pe comportamentul lor; cei al căror comportament este bun sunt persoane drepte și cei al căror comportament este abominabil sunt răi. Criteriul după care Dumnezeu judecă oamenii se bazează pe capacitatea esenței lor de a se supune sau nu Lui; o persoană care se supune lui Dumnezeu este o persoană dreaptă, în vreme ce una care nu I se supune este un dușman și o persoană rea, indiferent dacă comportamentul acesteia este bun sau rău și indiferent dacă cuvintele sale sunt corecte sau incorecte. Unii oameni doresc să folosească faptele bune pentru a obține o destinație bună în viitor și unii oameni doresc să folosească vorbe prețioase pentru a obține o destinație bună. Toată lumea crede în mod greșit că Dumnezeu stabilește finalurile

oamenilor după ce le-a urmărit comportamentul sau după ce i-a ascultat vorbind; prin urmare, mulți oameni vor să profite de lucrul acesta ca să-L înșele pe Dumnezeu să le ofere favoruri temporare. În viitor, oamenii care vor supraviețui într-o stare de odihnă vor fi îndurat cu toții ziua nenorocirii și, de asemenea, vor fi fost martori pentru Dumnezeu; toți vor fi oameni care își vor îndeplinit îndatoririle și care se vor fi supus lui Dumnezeu în mod voit. Celor care vor doar să folosească oportunitatea de a face servicii cu intenția de a evita să practice adevărul nu li se va permite să rămână. Dumnezeu are standarde corespunzătoare pentru aranjarea finalului fiecărui individ; El pur și simplu nu ia aceste decizii conform cuvintelor și comportamentului unei persoane și nici nu le ia în baza comportamentului său într-o singură perioadă de timp. El nu va fi deloc tolerant față de comportamentul rău al unei persoane datorită serviciului pe care I l-a făcut în trecut și nici nu o va cruța de la moarte datorită unui singur efort pentru Dumnezeu. Nimeni nu poate scăpa de răsplata pentru răutatea sa și nimeni nu își poate ascunde comportamentul rău și, prin aceasta, să scape de chinurile distrugerii. Dacă oamenii pot într-adevăr să-și îndeplinească datoria, înseamnă că sunt credincioși veșnic lui Dumnezeu și nu caută recompense, indiferent dacă primesc binecuvântări sau suferă nenorociri. Dacă oamenii sunt credincioși lui Dumnezeu când văd binecuvântări, dar își pierd credința când nu pot să vadă nicio binecuvântare și, în final, tot nu pot să fie martori pentru Dumnezeu sau să îndeplinească îndatoririle care le-au revenit, tot vor fi țintele distrugerii, în ciuda faptului că, odată, I-au făcut servicii lui Dumnezeu cu credință. Pe scurt, oamenii răi nu pot supraviețui în eternitate și nici nu pot intra în odihnă; doar cei drepți sunt stăpânii odihnei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Imaginează-ți că poți lucra pentru Dumnezeu, dar nu Îl asculți și ești incapabil să-L iubești cu adevărat pe El. În acest fel, nu numai că nu îți vei fi îndeplinit datoria de creatură a lui Dumnezeu, dar vei fi și condamnat de El pentru că ești o persoană care nu deține adevărul, care este incapabilă să asculte de Dumnezeu și care este nesupusă Lui. Îți pasă doar să lucrezi pentru Dumnezeu și nu îți pasă să pui adevărul în practică sau să te cunoști pe tine însuți. Nu Îl înțelegi și nu Îl cunoști pe Creator; nu Îl asculți și nu Îl iubești. Ești o persoană care, din naștere, e neascultătoare față de Dumnezeu și, prin urmare, astfel de oameni nu sunt iubiți de Creator.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

Oamenii spun că Dumnezeu este un Dumnezeu drept și că atât timp cât omul Îl urmează până la final, El va fi cu siguranță imparțial față de om, căci El este cel mai drept. Dacă omul Îl urmează până la final, ar putea El oare să îl dea la o parte pe om? Sunt imparțial față de toți oamenii și îi judec cu firea Mea dreaptă, totuși există condiții potrivite pentru cerințele pe care le am pentru om și care cer să fie realizate de toți oamenii, indiferent cine sunt ei. Nu Îmi pasă cum sunt calificările tale sau de câtă vreme le ai; Mie Îmi pasă doar dacă mergi pe calea Mea și dacă iubești sau nu și tânjești sau nu după adevăr. Dacă îți lipsește adevărul și în schimb Îmi faci de rușine numele și nu te comporți conform căii Mele, doar urmând fără grijă sau preocupare, atunci, în acel moment, te voi doborî și te voi pedepsi pentru răutatea ta, și ce vei avea de spus atunci? Vei putea să spui că Dumnezeu nu e drept? Astăzi, dacă ai respectat cuvintele pe care le-am rostit, atunci ești tipul de persoană pe care o aprob. Spui că ai suferit mereu în timp ce Îl urmai pe Dumnezeu, că L-ai urmat la bine și la rău și ai împărtășit cu El vremurile bune și cele rele, însă nu ai trăit cuvintele rostite de Dumnezeu; îți dorești doar să alergi pentru Dumnezeu și să te sacrifici pentru

Dumnezeu în fiecare zi și nu te-ai gândit niciodată să trăiești o viață plină de semnificații. Spui, de asemenea: „În orice caz, cred că Dumnezeu este drept. Am suferit pentru El, am umblat de colo colo pentru El și m-am dedicat Lui și am lucrat din greu, deși nu am primit recunoaștere; cu siguranță El Își va aminti de mine". E adevărat că Dumnezeu este drept, totuși această dreptate nu este întinată de nicio impuritate: nu conține voință umană și nu este întinată de trup sau de tranzacții umane. Toți cei care sunt răzvrătiți și potrivnici, toți cei care nu sunt în conformitate cu calea Lui vor fi pedepsiți; nimeni nu e iertat și nimeni nu e cruțat! Unii oameni spun: „Astăzi mă agit pentru Tine; când vine sfârșitul, poți să-mi dai puțină binecuvântare?" Deci te întreb: „Te-ai conformat cuvintelor Mele?" Dreptatea de care vorbești se bazează pe o tranzacție. Tu crezi doar că Eu sunt drept și imparțial față de toți oamenii și că toți aceia care Mă urmează până la final vor fi cu siguranță mântuiți și vor beneficia de binecuvântările Mele. Există un înțeles lăuntric al cuvintelor Mele care spun că „toți aceia care Mă urmează până la final vor fi cu siguranță mântuiți": aceia care Mă urmează până la final sunt cei care vor fi câștigați pe deplin de Mine, ei sunt aceia care, după ce au fost cuceriți de Mine, caută adevărul și sunt desăvârșiți. Ce condiții ai îndeplinit? Ai îndeplinit doar faptul că M-ai urmat până la final, dar ce altceva? Te-ai conformat cuvintelor Mele? Ai realizat una dintre cele cinci cerințe ale Mele, totuși nu ai nicio intenție să le realizezi pe celelalte patru. Ai găsit doar cea mai simplă, cea mai ușoară cale și ai urmat-o cu atitudinea cuiva care speră doar să dea de noroc. Față de o astfel de persoană ca tine, firea Mea dreaptă e una de mustrare și judecată, e una de răsplată dreaptă și este pedeapsa dreaptă a tuturor răufăcătorilor; toți aceia care nu merg pe calea Mea vor fi cu siguranță pedepsiți, chiar dacă urmează până la final. Aceasta e dreptatea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care provoacă milă, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia. Voi trebuie să realizați și că toți cei care nu respectă voia lui Dumnezeu vor fi pedepsiți. Este un adevăr care nu poate fi schimbat. Prin urmare, toți cei care sunt pedepsiți, sunt pedepsiți întru dreptatea lui Dumnezeu și ca răsplată pentru numeroasele lor fapte rele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”

Trebuie să știi ce tip de oameni doresc Eu; cei care sunt impuri nu au permisiunea de a intra în împărăție, cei care sunt impuri nu au permisiunea de a spurca pământul sfânt. Deși probabil că ai săvârșit o lucrare mare și ai lucrat mulți ani, în cele din urmă, dacă ești jalnic de murdar, atunci legea Raiului nu va tolera dorința ta de a intra în Împărăția Mea! De la crearea lumii și până în prezent, nu le-am oferit niciodată acces facil în împărăția Mea celor care încearcă să se pună bine cu Mine. Aceasta este o lege cerească și nimeni nu o poate încălca! Trebuie să cauți viața. În prezent, cei care vor fi desăvârșiți sunt de aceeași speță cu Petru: ei sunt cei care caută schimbările în propria lor fire și care sunt dispuși să fie mărturie pentru Dumnezeu și să-și îndeplinească datoria în calitate de creatură a lui Dumnezeu. Doar astfel de oameni vor fi desăvârșiți. Dacă tot ceea ce cauți sunt recompensele și nu încerci să-ți schimbi propria fire a vieții, atunci toate eforturile tale vor fi în zadar – acesta este un adevăr care nu poate fi schimbat!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

3. Domnul Isus a spus: „**Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci doar acela care face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profețit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!**»" (Matei 7:21-23). Cei care spun „Doamne, Doamne" cred cu toții în Domnul și Îl slujesc. Ei au făcut mereu jertfe, s-au sacrificat și au lucrat din greu pentru Domnul, au predicat Evanghelia și au construit biserici. Nu au urmat ei voia Domnului făcând toate acestea? Când Domnul Isus Se va întoarce, de ce nu vor fi lăudați de Domnul, ci vor fi în schimb condamnați de El ca niște răufăcători?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Criteriul după care omul judecă alți oameni se bazează pe comportamentul lor; cei al căror comportament este bun sunt persoane drepte și cei al căror comportament este abominabil sunt răi. Criteriul după care Dumnezeu judecă oamenii se bazează pe capacitatea esenței lor de a se supune sau nu Lui; o persoană care se supune lui Dumnezeu este o persoană dreaptă, în vreme ce una care nu I se supune este un dușman și o persoană rea, indiferent dacă comportamentul acesteia este bun sau rău și indiferent dacă cuvintele sale sunt corecte sau incorecte. Unii oameni doresc să folosească faptele bune pentru a obține o destinație bună în viitor și unii oameni doresc să folosească vorbe prețioase pentru a obține o destinație bună. Toată lumea crede în mod greșit că Dumnezeu stabilește finalurile oamenilor după ce le-a urmărit comportamentul sau după ce i-a ascultat vorbind; prin urmare, mulți oameni vor să profite de lucrul acesta ca să-L înșele pe Dumnezeu să le ofere favoruri temporare. În viitor, oamenii care vor supraviețui într-o stare de odihnă vor fi îndurat cu toții ziua nenorocirii

și, de asemenea, vor fi fost martori pentru Dumnezeu; toți vor fi oameni care își vor îndeplinit îndatoririle și care se vor fi supus lui Dumnezeu în mod voit. Celor care vor doar să folosească oportunitatea de a face servicii cu intenția de a evita să practice adevărul nu li se va permite să rămână. Dumnezeu are standarde corespunzătoare pentru aranjarea finalului fiecărui individ; El pur și simplu nu ia aceste decizii conform cuvintelor și comportamentului unei persoane și nici nu le ia în baza comportamentului său într-o singură perioadă de timp. El nu va fi deloc tolerant față de comportamentul rău al unei persoane datorită serviciului pe care I l-a făcut în trecut și nici nu o va cruța de la moarte datorită unui singur efort pentru Dumnezeu. Nimeni nu poate scăpa de răsplata pentru răutatea sa și nimeni nu își poate ascunde comportamentul rău și, prin aceasta, să scape de chinurile distrugerii. Dacă oamenii pot într-adevăr să-și îndeplinească datoria, înseamnă că sunt credincioși veșnic lui Dumnezeu și nu caută recompense, indiferent dacă primesc binecuvântări sau suferă nenorociri. Dacă oamenii sunt credincioși lui Dumnezeu când văd binecuvântări, dar își pierd credința când nu pot să vadă nicio binecuvântare și, în final, tot nu pot să fie martori pentru Dumnezeu sau să îndeplinească îndatoririle care le-au revenit, tot vor fi țintele distrugerii, în ciuda faptului că, odată, I-au făcut servicii lui Dumnezeu cu credință. Pe scurt, oamenii răi nu pot supraviețui în eternitate și nici nu pot intra în odihnă; doar cei drepți sunt stăpânii odihnei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

A-L sluji pe Dumnezeu nu este o sarcină simplă. Cei a căror fire coruptă rămâne neschimbată nu pot niciodată să Îl slujească pe Dumnezeu. Dacă firea ta nu a fost judecată și mustrată de cuvintele lui Dumnezeu, atunci firea ta încă îl reprezintă pe Satana, ceea ce demonstrează că Îl

slujești pe Dumnezeu din cauza bunelor intenții personale, că slujirea ta se bazează pe natura ta satanică. Tu Îl slujești pe Dumnezeu potrivit caracterului tău firesc și preferințelor tale personale. Mai mult, gândești mereu că lucrurile pe care ești dispus să le faci sunt plăcute pentru Dumnezeu și că lucrurile pe care nu îți dorești să le faci sunt cele pe care Dumnezeu le urăște; lucrezi în conformitate deplină cu propriile tale preferințe. Se poate numi aceasta slujire a lui Dumnezeu? În ultimă instanță, în firea vieții tale nu va avea loc nici cea mai mică schimbare; în schimb, slujirea ta te va face și mai încăpățânat, astfel înrădăcinându-ți profund firea coruptă și, drept urmare, în tine se vor naște reguli despre slujirea lui Dumnezeu care, în principal, se bazează pe propriul tău caracter și pe experiențele rezultate din slujirea potrivită propriei tale firi. Acestea sunt experiențele și lecțiile omului. Reprezintă filosofia omului despre viața în lume. Oamenii de acest fel pot fi clasificați ca farisei și conducători religioși. Dacă nu se trezesc niciodată și nu se pocăiesc, atunci cu siguranță vor deveni hristoșii mincinoși și antihriștii care îi înșală pe oameni în zilele de pe urmă. Hristoșii mincinoși și antihriștii despre care s-a vorbit se vor ridica din rândul unor astfel de oameni. Dacă aceia care Îl slujesc pe Dumnezeu sunt călăuziți de propriul lor caracter și acționează potrivit voinței lor proprii, riscă să fie alungați în orice clipă. Cei care recurg la mulțimea anilor lor de experiență dobândită în slujba lui Dumnezeu ca să câștige inimile altora, să le facă morală și să îi controleze și să se înalțe – și care nu se pocăiesc niciodată, care nu-și mărturisesc păcatele niciodată și care nu renunță niciodată la beneficiile acordate de poziția pe care o au – acești oameni vor cădea înaintea lui Dumnezeu. Ei sunt oameni asemenea lui Pavel, luându-și prea multe libertăți în baza vechimii lor și etalându-și calitățile. Dumnezeu nu va desăvârși astfel de oameni. O astfel de slujire interferează cu lucrarea lui Dumnezeu. Oamenii se agață întotdeauna de

cele vechi. Se agață de noțiuni din trecut, de orice din vremuri trecute. Acesta este un obstacol mare în calea slujirii lor. Dacă nu te poți debarasa de ele, aceste lucruri îți vor distruge întreaga viață. Dumnezeu nu te va lăuda nicidecum, nici dacă îți rupi picioarele alergând sau te spetești lucrând din greu, nici dacă ești martirizat în slujba ta față de Dumnezeu. Dimpotrivă: îți va spune că ești un făcător de rele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Slujirea religioasă trebuie curățită”

Petru, în credința lui în Dumnezeu, a căutat să-L mulțumească pe Dumnezeu în tot și a căutat să asculte de tot ceea ce venea de la Dumnezeu. Fără nici cea mai mică obiecție, el a putut să accepte atât mustrarea și judecata, cât și rafinarea, necazul și lipsurile din viața lui, niciuna din acestea neputând să-i altereze dragostea pentru Dumnezeu. Nu era aceasta dragostea supremă pentru Dumnezeu? Nu era aceasta împlinirea datoriei unei creaturi a lui Dumnezeu? Fie că ești mustrat, judecat sau în necaz, ești mereu capabil să obții ascultare până la moarte, aceasta fiind ceea ce o făptură a lui Dumnezeu ar trebui să realizeze și aceasta fiind puritatea dragostei pentru Dumnezeu. Dacă omul poate obține atât de mult, atunci este o creatură calificată a lui Dumnezeu și nimic nu satisface mai bine dorința Creatorului. Imaginează-ți că poți lucra pentru Dumnezeu, dar nu Îl asculți și ești incapabil să-L iubești cu adevărat pe El. În acest fel, nu numai că nu îți vei fi îndeplinit datoria de creatură a lui Dumnezeu, dar vei fi și condamnat de El pentru că ești o persoană care nu deține adevărul, care este incapabilă să asculte de Dumnezeu și care este nesupusă Lui. Îți pasă doar să lucrezi pentru Dumnezeu și nu îți pasă să pui adevărul în practică sau să te cunoști pe tine însuți. Nu Îl înțelegi și nu Îl cunoști pe Creator; nu Îl asculți și nu Îl iubești. Ești o persoană care, din naștere, e neascultătoare față de Dumnezeu și, prin urmare, astfel de oameni nu sunt iubiți de Creator.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

Unii oameni vor ajunge să spună: „Am făcut atât de multă lucrare pentru Tine și, deși s-ar putea să nu fi avut nicio realizare memorabilă, totuși, am fost sârguincios în eforturile mele. Nu mă poți lăsa pur și simplu în rai să mănânc fructul vieții?” Trebuie să știi ce tip de oameni doresc Eu; cei care sunt impuri nu au permisiunea de a intra în împărăție, cei care sunt impuri nu au permisiunea de a spurca pământul sfânt. Deși probabil că ai săvârșit o lucrare mare și ai lucrat mulți ani, în cele din urmă, dacă ești jalnic de murdar, atunci legea Raiului nu va tolera dorința ta de a intra în Împărăția Mea! De la crearea lumii și până în prezent, nu le-am oferit niciodată acces facil în împărăția Mea celor care încearcă să se pună bine cu Mine. Aceasta este o lege cerească și nimeni nu o poate încălca! Trebuie să cauți viața. În prezent, cei care vor fi desăvârșiți sunt de aceeași speță cu Petru: ei sunt cei care caută schimbările în propria lor fire și care sunt dispuși să fie mărturie pentru Dumnezeu și să-și îndeplinească datoria în calitate de creatură a lui Dumnezeu. Doar astfel de oameni vor fi desăvârșiți. Dacă tot ceea ce cauți sunt recompensele și nu încerci să-ți schimbi propria fire a vieții, atunci toate eforturile tale vor fi în zadar – acesta este un adevăr care nu poate fi schimbat!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

Oamenii spun că Dumnezeu este un Dumnezeu drept și că atât timp cât omul Îl urmează până la final, El va fi cu siguranță imparțial față de om, căci El este cel mai drept. Dacă omul Îl urmează până la final, ar putea El oare să îl dea la o parte pe om? Sunt imparțial față de toți oamenii și îi judec cu firea Mea dreaptă, totuși există condiții potrivite pentru cerințele pe care le am pentru om și care cer să fie realizate de toți oamenii, indiferent cine sunt ei. Nu Îmi pasă cum sunt calificările tale sau de câtă vreme le ai; Mie

Îmi pasă doar dacă mergi pe calea Mea și dacă iubești sau nu și tânjești sau nu după adevăr. Dacă îți lipsește adevărul și în schimb Îmi faci de rușine numele și nu te comporți conform căii Mele, doar urmând fără grijă sau preocupare, atunci, în acel moment, te voi doborî și te voi pedepsi pentru răutatea ta, și ce vei avea de spus atunci? Vei putea să spui că Dumnezeu nu e drept? Astăzi, dacă ai respectat cuvintele pe care le-am rostit, atunci ești tipul de persoană pe care o aprob. Spui că ai suferit mereu în timp ce Îl urmai pe Dumnezeu, că L-ai urmat la bine și la rău și ai împărtășit cu El vremurile bune și cele rele, însă nu ai trăit cuvintele rostite de Dumnezeu; îți dorești doar să alergi pentru Dumnezeu și să te sacrifici pentru Dumnezeu în fiecare zi și nu te-ai gândit niciodată să trăiești o viață plină de semnificații. Spui, de asemenea: „În orice caz, cred că Dumnezeu este drept. Am suferit pentru El, am umblat de colo colo pentru El și m-am dedicat Lui și am lucrat din greu, deși nu am primit recunoaștere; cu siguranță El Își va aminti de mine". E adevărat că Dumnezeu este drept, totuși această dreptate nu este întinată de nicio impuritate: nu conține voință umană și nu este întinată de trup sau de tranzacții umane. Toți cei care sunt răzvrătiți și potrivnici, toți cei care nu sunt în conformitate cu calea Lui vor fi pedepsiți; nimeni nu e iertat și nimeni nu e cruțat! Unii oameni spun: „Astăzi mă agit pentru Tine; când vine sfârșitul, poți să-mi dai puțină binecuvântare?" Deci te întreb: „Te-ai conformat cuvintelor Mele?" Dreptatea de care vorbești se bazează pe o tranzacție. Tu crezi doar că Eu sunt drept și imparțial față de toți oamenii și că toți aceia care Mă urmează până la final vor fi cu siguranță mântuiți și vor beneficia de binecuvântările Mele. Există un înțeles lăuntric al cuvintelor Mele care spun că „toți aceia care Mă urmează până la final vor fi cu siguranță mântuiți": aceia care Mă urmează până la final sunt cei care vor fi câștigați pe deplin de Mine, ei sunt aceia care, după ce au fost cuceriți de Mine, caută adevărul și sunt

desăvârșiți. Ce condiții ai îndeplinit? Ai îndeplinit doar faptul că M-ai urmat până la final, dar ce altceva? Te-ai conformat cuvintelor Mele? Ai realizat una dintre cele cinci cerințe ale Mele, totuși nu ai nicio intenție să le realizezi pe celelalte patru. Ai găsit doar cea mai simplă, cea mai ușoară cale și ai urmat-o cu atitudinea cuiva care speră doar să dea de noroc. Față de o astfel de persoană ca tine, firea Mea dreaptă e una de mustrare și judecată, e una de răsplată dreaptă și este pedeapsa dreaptă a tuturor răufăcătorilor; toți aceia care nu merg pe calea Mea vor fi cu siguranță pedepsiți, chiar dacă urmează până la final. Aceasta e dreptatea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

S-ar putea să vă imaginați că, fiind discipoli atât de mulți ani, v-ați străduit în toate și că ar trebui să vi se ofere un bol de orez în casa lui Dumnezeu doar pentru că ați fost făcători de servicii. Aș spune că majoritatea dintre voi gândesc în acest fel, căci mereu ați urmat principiul modului de a profita de lucruri, fără a se profita de voi. Așadar, vă spun acum cu toată seriozitatea: nu Mă interesează cât de meritorie este lucrarea ta, cât de impresionante sunt calificările tale, cât de îndeaproape Mă urmezi, cât de renumit ești, sau cât de mult ți-ai îmbunătățit atitudinea; atât timp cât nu Mi-ai respectat cererile, nu vei putea dobândi niciodată lauda Mea. Renunțați la toate acele idei și calcule ale voastre cât mai repede cu putință, și începeți să-Mi tratați cerințele cu seriozitate; altfel, voi preface pe toți în cenușă pentru a pune capăt lucrării Mele și, în cel mai rău caz, voi transforma anii Mei de muncă și suferință în nimic, pentru că nu pot să aduc în Împărăția Mea sau să duc în noua epocă pe dușmanii Mei și acei oameni care duhnesc a răutate și au înfățișarea Satanei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad”

IX. Întrebări și răspunsuri despre calea vieții veșnice

1. Domnul Isus a spus: „**Dar celui ce bea din apa pe care i-o voi da Eu, nu-i va mai fi sete în veac, ci apa pe care i-o voi da Eu va deveni în el un izvor de apă, țâșnind spre viața veșnică**” (Ioan 4:14). Și în Biblie se spune: „**Cel ce crede în Fiul are viața veșnică, dar cel ce nu crede în Fiul nu va vedea viața**” (Ioan 3:36). Credem că Domnul Isus este Hristos, Fiul Omului, iar calea Domnului Isus este calea vieții veșnice. Considerăm că, atât timp cât credem în Domnul, vom fi capabili să dobândim viața veșnică. Tu mărturisești însă că doar Hristos al zilelor de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic, îi poate conferi omului calea vieții veșnice. Spui că, dacă Îl urmăm pe Domnul Isus, nu vom fi în stare să dobândim calea vieții veșnice? De ce trebuie să acceptăm cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic, Hristos al zilelor de pe urmă?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi și vă va anunța lucrurile ce urmează să vină” (Ioan 16:12-13).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai

înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Lucrarea lui Isus a fost numai de dragul răscumpărării omului și al răstignirii și, astfel, nu a fost nevoie ca El să spună mai multe cuvinte pentru a cuceri orice om. O mare parte din ceea ce a învățat pe om a fost extras din cuvintele Scripturilor și, chiar dacă lucrarea Lui nu a depășit Scripturile, El tot a reușit să realizeze lucrarea răstignirii. Lucrarea Lui nu a fost cea a cuvântului, nici lucrare făcută de dragul cuceririi omenirii, ci lucrare făcută pentru răscumpărarea acesteia. El a acționat numai ca jertfă pentru păcatele omenirii și nu a acționat ca sursă a cuvântului pentru omenire. El nu a făcut lucrarea Neamurilor, care a fost lucrarea de cucerire a omului, ci lucrarea răstignirii, lucrare făcută printre aceia care credeau că există un Dumnezeu. Chiar dacă lucrarea Sa a fost îndeplinită pe baza Scripturilor și chiar dacă El a folosit ceea ce se preziseseră vechii profeți pentru a condamna pe farisei, aceasta a fost suficientă pentru a finaliza lucrarea răstignirii. Dacă lucrarea de astăzi s-ar fi desfășurat tot pe baza predicțiilor vechilor profeți din Scripturi, atunci ar fi fost imposibil să fiți cuceriți, întrucât Vechiul Testament nu conține nicio dovadă a nesupunerii și păcatelor voastre ca popor chinez și nu există nicio expunere a păcatelor voastre. Astfel, dacă această lucrare ar fi dăinuit încă în Biblie, nu ați fi cedat niciodată. Biblia înregistrează doar o istorie limitată a israeliților, una care nu este capabilă să stabilească dacă sunteți răi sau buni sau să vă judece. Imaginați-vă că v-aș fi judecat conform istoriei israeliților – M-ați mai fi urmat așa cum o faceți azi? Știți cât de dificili sunteți? Dacă nu s-ar fi spus niciun cuvânt în această etapă, atunci finalizarea lucrării de cucerire ar

fi fost imposibilă. Pentru că nu am venit să fiu țintuit pe cruce, trebuie să rostesc cuvinte diferite de cele din Biblie, ca să vă pot cuceri.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (1)”

Lucrarea zilelor de pe urmă este de a spune cuvinte. Mari schimbări pot fi produse în om cu ajutorul cuvintelor. Schimbările produse acum în acești oameni, după acceptarea acestor cuvinte, sunt mult mai mari decât cele făcute în oameni, după acceptarea semnelor și minunilor Epocii Harului. Căci, în Epoca Harului, demonii au fost alungați din om prin punerea mâinilor și prin rugăciune, însă firea coruptă din om a rămas încă. Omul a fost vindecat de boala lui și i-au fost iertate păcatele, dar, în ceea ce privește modul în care omul urma să fie curățat de firea coruptă satanică din interiorul lui, această lucrare trebuia încă să fie făcută. Omul a fost doar mântuit și i-au fost iertate păcatele pentru credința sa, dar natura păcătoasă a omului nu a fost distrusă și încă a rămas în el. Păcatele omului au fost iertate prin intermediul Dumnezeului întrupat, dar acest lucru nu a însemnat că omul nu a mai avut păcat în el. Păcatele omului ar putea fi iertate prin jertfa de păcat, dar, doar în ceea ce privește modul în care omul poate fi făcut să nu mai păcătuiască și modul în care natura sa păcătoasă poate fi distrusă complet și transformată, el nu are nicio cale de a rezolva această problemă. Păcatele omului au fost iertate și acest lucru se datorează lucrării răstignirii lui Dumnezeu, dar omul a continuat să trăiască înlăuntrul vechii sale firi satanice. Acestea fiind spuse, omul trebuie să fie complet mântuit de corupta sa fire satanică, astfel încât natura lui păcătoasă să poată fi complet distrusă, să nu se mai dezvolte niciodată, permițând astfel ca firea omului să fie transformată. Acest lucru ar cere omului să înțeleagă drumul creșterii în viață, să înțeleagă calea vieții și modul de a-și schimba firea. În plus, ar cere omului să acționeze potrivit cu această cale, astfel încât firea lui să poată fi schimbată treptat, iar el să poată trăi sub strălucirea luminii,

ca tot ceea ce face el să poată fi în acord cu voia lui Dumnezeu, ca el să-și poată arunca firea coruptă satanică și astfel încât să se poată elibera de influența întunericului Satanei, prin aceasta ieșind pe deplin din păcat. Doar atunci va primi omul mântuirea completă. La vremea în care Isus Își făcea lucrarea, cunoașterea omului despre El era încă nedeslușită și neclară. Omul a crezut întotdeauna că El este fiul lui David și L-a proclamat ca fiind un mare profet, Domnul binevoitor care a răscumpărat păcatele omului. Unii, prin puterea credinței lor, au fost vindecați doar prin atingerea marginii hainei Lui; cei orbi puteau să vadă și chiar și morții puteau să fie readuși la viață. Totuși, omul nu a fost capabil să descopere firea coruptă satanică, adânc înrădăcinată în el însuși și nici nu a știut cum să se descotorosească de aceasta. Omul a primit mult har, cum ar fi pacea și fericirea trupului, credința unui membru care aduce binecuvântare asupra unei întregi familii, vindecarea bolii și așa mai departe. Restul au fost faptele bune ale omului și arătarea lui evlavioasă; dacă omul ar putea trăi pe baza acestor lucruri, ar fi considerat un credincios acceptabil. Doar astfel de credincioși puteau intra în Rai după moarte, ceea ce însemna că erau mântuiți. Dar, în timpul vieții lor, acești oameni nu au înțeles deloc calea vieții. Tot ceea ce au făcut a fost să comită păcate și apoi să și le mărturisească, într-un ciclu constant, fără nicio cale de a-și schimba firea: astfel a fost natura omului în Epoca Harului. A primit omul mântuirea completă? Nu! Prin urmare, după terminarea acelei etape de lucru, a rămas încă lucrarea judecății și a mustrării. Această etapă este pentru a-l purifica pe om cu ajutorul cuvântului și, prin aceasta, de a-i da o cale de urmat. Această etapă nu ar fi rodnică sau semnificativă dacă ar continua cu alungarea demonilor, pentru că nu ar reuși să distrugă natura păcătoasă a omului, iar omul ar ajunge la o stagnare în iertarea păcatelor sale. Prin jertfa de păcat, omului i s-au iertat păcatele, căci lucrarea răstignirii a ajuns deja la sfârșit, iar Dumnezeu l-a

biruit pe Satana. Dar, de vreme ce firea coruptă a omului încă rămâne în el, omul poate încă să păcătuiască și să se împotrivească lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu câștigă omenirea. De aceea, în această etapă a lucrării, Dumnezeu folosește cuvântul pentru a expune firea coruptă a omului, determinându-l să practice potrivit căii celei drepte. Această etapă este mai semnificativă decât cea anterioară, dar și mai rodnică, pentru că acum cuvântul este cel care furnizează, în mod direct, viață omului și permite ca firea omului să fie pe deplin reînnoită; este o etapă a lucrării mult mai profundă. Prin urmare, întruparea din zilele de pe urmă a completat semnificația întrupării lui Dumnezeu și a încheiat complet planul lui Dumnezeu de gestionare pentru mântuirea omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Evanghelia pocăinței a fost propovăduită în Epoca Harului și, dacă omul credea, atunci el era mântuit. Astăzi, în loc de mântuire, se vorbește doar despre cucerire și desăvârșire. Nu se mai spune că, dacă o persoană crede, întreaga sa familie va fi binecuvântată sau că, odată mântuită, e mântuită pentru totdeauna. Astăzi, nimeni nu rostește aceste cuvinte și astfel de lucruri sunt depășite. La acea vreme, lucrarea lui Isus era lucrarea de răscumpărare a întregii omeniri. Păcatele tuturor care credeau în El erau iertate; dacă tu credeai în El, El te răscumpăra; dacă tu credeai în El, nu mai aparțineai păcatului, erai iertat de păcatele tale. Aceasta este ceea ce însemna să fii mântuit și să fii îndreptat prin credință. Totuși, în cei ce credeau, rămânea acel ceva care era răzvrătit și se opunea lui Dumnezeu și acela încă trebuia să fie îndepărtat încet. Mântuirea nu însemna că omul fusese complet câștigat de Isus, ci că omul nu mai era al păcatului, că i se iertaseră păcatele: de credeai, nu aveai să mai aparții vreodată păcatului. La acea vreme, Isus a făcut multe lucrări care erau dincolo de înțelegerea ucenicilor Lui și a spus multe lucruri pe care oamenii nu le-au înțeles.

Aceasta deoarece, în acel moment, El nu a oferit nicio explicație. Astfel, la câțiva ani după ce El a plecat, Matei a creat o genealogie pentru Isus și alții, de asemenea, au făcut lucrări care reprezentau voia omului. Isus nu a venit să-l desăvârșească și să-l câștige pe om, ci să facă o etapă a lucrării: să dea naștere Evangheliei Împărăției cerurilor și să desăvârșească lucrarea răstignirii. Și, astfel, odată ce Isus a fost răstignit, lucrarea Sa s-a încheiat pe deplin. Dar, în etapa actuală – lucrarea de cucerire – trebuie rostite mai multe cuvinte, trebuie făcute mai multe lucrări și trebuie să existe multe procese. La fel trebuie dezvăluite și tainele lucrării lui Isus și ale lui Iahve, astfel încât toți oamenii să poată avea înțelegere și claritate în credința lor, căci aceasta este lucrarea zilelor de pe urmă, iar zilele de pe urmă reprezintă sfârșitul lucrării lui Dumnezeu, momentul încheierii lucrării. Această etapă a lucrării te va lămuri în privința legii lui Iahve și a răscumpărării lui Isus și, în primul rând, o va face astfel încât să poți înțelege întreaga lucrare a lui Dumnezeu, planul Lui de gestionare de șase mii de ani și să apreciezi întreaga semnificație și esență a acestui plan, precum și să înțelegi scopul întregii lucrări săvârșite de Isus și cuvintele pe care El le-a rostit și chiar și credința și adorația ta oarbă față de Biblie. Toate acestea îți vor permite să înțelegi în detaliu. Vei ajunge să înțelegi atât lucrarea săvârșită de Isus, cât și lucrarea lui Dumnezeu din prezent; vei înțelege și vei vedea întregul adevăr, viața și calea. În cadrul etapei lucrării făcute de Isus, de ce a plecat Isus fără a face lucrarea de încheiere? Deoarece etapa lucrării lui Isus nu era lucrarea de încheiere. Când El a fost răstignit, cuvintele Lui au ajuns, de asemenea, la final; după răstignirea Lui, lucrarea Lui s-a încheiat pe deplin. Etapa actuală este diferită: doar după ce cuvintele vor fi rostite până la final și întreaga lucrare a lui Dumnezeu va fi finalizată se va fi terminat lucrarea Lui. În timpul etapei lucrării lui Isus, multe cuvinte au rămas nespuse, sau care nu au fost formulate clar pe deplin. Totuși, lui Isus nu I-a păsat de ce a

spus sau nu a spus, căci slujirea Lui nu a fost o slujire a cuvintelor și, astfel, după ce a fost răstignit, El a plecat. Acea etapă a lucrării s-a făcut în principal pentru răstignire și este diferită de etapa actuală. Scopul principal al acestei etape actuale de lucru este împlinirea, clarificarea și încheierea întregii lucrări. Dacă cuvintele nu sunt rostite până la final, această lucrare nu va putea fi încheiată căci, în această etapă a lucrării, întreaga lucrare este finalizată și realizată folosind cuvinte. La acea vreme, o mare parte din lucrarea lui Isus a fost de neînțeles pentru om. El a plecat în tăcere și, astăzi, încă există mulți care nu Îi înțeleg cuvintele, a căror înțelegere este greșită, dar pe care totuși ei o cred corectă, și oameni care nu știu că greșesc. Ultima etapă va finaliza pe deplin lucrarea lui Dumnezeu și va oferi încheierea acesteia. Toți vor ajunge să înțeleagă și să cunoască planul de gestionare al lui Dumnezeu. Noțiunile omului, intențiile sale, înțelegerea sa greșită și absurdă, noțiunile sale față de lucrarea lui Iahve și Isus, părerile sale despre neamuri, alte abateri și greșelile sale vor fi corectate. Iar omul va înțelege toate căile drepte ale vieții și toată lucrarea făcută de Dumnezeu și întreg adevărul. Când aceea se va întâmpla, această etapă a lucrării se va termina.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (2)”

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl nesocotesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată,

Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

În Epoca Împărăției, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a inaugura noua epocă, pentru a schimba mijloacele prin care lucrează și pentru a face lucrarea întregii epoci. Acesta este principiul conform căruia lucrează Dumnezeu în Epoca Cuvântului. El a devenit trup pentru a vorbi din diferite perspective, astfel încât omul să poată să-L vadă cu adevărat pe Dumnezeu, care este Cuvântul care Se arată în trup, și să vadă înțelepciunea și natura Sa minunată. O astfel de lucrare este făcută pentru a atinge mai bine obiectivele de cucerire, desăvârșire și alungare a omului, care reprezintă adevăratul sens al folosirii cuvintelor pentru a lucra în Epoca Cuvântului.

Prin aceste cuvinte, oamenii ajung să cunoască lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu, substanța omului și în ce se cuvine să intre omul. Prin cuvinte, lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o facă în Epoca Cuvântului este adusă, în întregime, la îndeplinire. Prin aceste cuvinte, oamenii sunt dați în vileag, alungați și încercați. Oamenii au văzut cuvintele lui Dumnezeu, au auzit aceste cuvinte și au recunoscut existența acestor cuvinte. Ca rezultat, ei au ajuns să creadă în existența lui Dumnezeu, în atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și în iubirea lui Dumnezeu față de om și în dorința Lui de a-l mântui pe om. „Cuvintele" pot fi simple și obișnuite, dar cuvintele din gura Dumnezeului întrupat zguduie universul, transformă inimile, noțiunile și vechile firi ale oamenilor și transformă modul în care obișnuia să apară întreaga lume. De-a lungul veacurilor, numai Dumnezeul de astăzi a lucrat în acest fel și numai El vorbește astfel și vine pentru a-l mântui pe om astfel. Începând din acest moment, omul trăiește sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, păstorit și aprovizionat de cuvintele Sale. Oamenii trăiesc în lumea cuvintelor lui Dumnezeu, printre blestemele și binecuvântările cuvintelor lui Dumnezeu și există și mai mulți oameni care au ajuns să trăiască sub judecata și mustrarea cuvintelor Sale. Aceste cuvinte și această lucrare sunt, toate, de dragul mântuirii omului, pentru împlinirea voii lui Dumnezeu și pentru schimbarea înfățișării inițiale a lumii vechii creații. Dumnezeu a creat lumea folosind cuvinte, îi conduce pe oameni peste tot prin univers folosind cuvinte și îi cucerește și îi mântuiește folosind cuvinte. În cele din urmă, El va folosi cuvinte pentru a pune capăt întregii lumi de demult, încheindu-Și, în întregime, planul de gestionare (planul mântuirii).

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului"

Dumnezeu Însuși este viața și adevărul, iar viața Lui și adevărul coexistă. Cei care sunt incapabili să dobândească adevărul nu vor câștiga niciodată viața. Fără îndrumare, sprijin și furnizarea adevărului, vei dobândi doar slove, doctrine și, mai presus de toate, moartea. Viața lui Dumnezeu este mereu prezentă, iar adevărul și viața Lui coexistă. Dacă nu poți găsi sursa adevărului, atunci nu vei dobândi hrana vieții; dacă nu poți dobândi provizia vieții, atunci cu siguranță nu vei avea adevărul și, astfel, în afară de închipuiri și noțiuni, întregul tău corp nu va fi nimic altceva decât trupul tău, trupul tău spurcat. Să știi, cuvintele din cărți nu sunt considerate viață, istoria scrisă nu poate fi venerată ca adevăr, iar reglementările din trecut nu pot servi drept istorisire a cuvintelor rostite în prezent de Dumnezeu. Doar ceea ce este exprimat de Dumnezeu atunci când El vine pe pământ și trăiește printre oameni este adevărul, viața, voia lui Dumnezeu și modul Său actual de a lucra. Dacă aplici prezentului consemnările cuvintelor rostite de Dumnezeu în veacurile trecute, asta face din tine un arheolog, iar cel mai bun mod de a te descrie este ca pe un expert în patrimoniul istoric. Asta deoarece tu crezi mereu în urmele lucrării pe care Dumnezeu a săvârșit-o în vremuri trecute, crezi doar în umbra lui Dumnezeu lăsată de atunci când a lucrat mai înainte printre oameni și crezi doar în calea pe care a dăruit-o Dumnezeu discipolilor Lui în vremurile trecute. Tu nu crezi în direcția lucrării lui Dumnezeu de astăzi, nu crezi în chipul slăvit al lui Dumnezeu de astăzi și nu crezi în calea adevărului exprimat în prezent de către Dumnezeu. Și astfel ești, fără îndoială, un visător complet deconectat de realitate. Dacă acum încă te mai agăți de cuvinte care nu pot aduce viață omului, atunci ești o bucată de ramură uscată,[a] fără speranță, deoarece ești prea conservator, prea refractar, prea insensibil în fața rațiunii!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Note de subsol:

a. O bucată de ramură uscată: expresie chinezească, cu sensul de „fără speranță”.

Hristos al zilelor de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul dobândește viața și este singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferite de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să intri pe porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de norme, de slove și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața, nici să câștige calea veșnică a vieții. Asta deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, în loc de apa vieții care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii din apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre, jucării ale Satanei și fii ai iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând nemișcat și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți la istorie, atunci nu vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – totuși, tu stai și aștepți pasiv pieirea, agățându-te de nebunia ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului? Cum poți justifica Dumnezeul de care te agăți ca pe un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi? Și cum pot cuvintele din cărțile tale îngălbenite să te poarte către o nouă epocă? Cum pot ele să te conducă pentru a căuta pașii lucrării lui Dumnezeu? Și cum te pot duce ele sus la cer? Ceea ce ții în mâinile tale sunt slove care pot oferi doar o consolare temporară, nu adevăruri care sunt capabile să dea viață. Scripturile pe care le citești pot doar să îți îmbogățească limbajul și nu sunt cuvinte filosofice care te pot ajuta să cunoști viața oamenilor, cu atât mai puțin căile care te

pot conduce către desăvârșire. Oare aceste discrepanțe nu îți oferă un motiv de a reflecta? Oare nu te fac să înțelegi tainele conținute în interior? Ești capabil să te oferi cerului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu pe cont propriu? Fără venirea lui Dumnezeu, te poți ridica în cer să te bucuri de fericirea în familie cu Dumnezeu? Încă mai visezi acum? Îți sugerez atunci să te oprești din visare și să te uiți la cine lucrează acum – uită-te să vezi cine săvârșește acum lucrarea de mântuire a omului în zilele de pe urmă. Dacă nu faci asta, nu vei obține niciodată adevărul și nu vei obține niciodată viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

2. Domnul Isus și Dumnezeu Atotputernic sunt un singur Dumnezeu. Ei înfăptuiesc o lucrare diferită în epoci diferite. Domnul Isus a făcut lucrarea de răscumpărare și a predicat calea căinței, iar Dumnezeu Atotputernic face lucrarea de judecată și de curățire din zilele de pe urmă și aduce calea vieții veșnice. Deci care este diferența dintre calea căinței și calea vieții veșnice?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Pocăiți-vă, pentru că Împărăția Cerurilor este aproape!” (Matei 4:17).

„Căci acesta este sângele Meu, sângele legământului, care este vărsat pentru mulți spre iertarea păcatelor” (Matei 26:28).

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi și vă va anunța lucrurile ce urmează să vină” (Ioan 16:12-13).

„Iar dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec. Căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cel ce Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă” (Ioan 12:47-48).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Lucrarea pe care a făcut-o Isus a fost pe potriva nevoilor omului din acele vremuri. Sarcina Lui a fost aceea de a răscumpăra omenirea, de a-i ierta păcatele, astfel că firea Lui a fost întru totul una de umilință, răbdare, iubire, evlavie, îngăduință, milă și bunătate iubitoare. El le-a adus oamenilor har și binecuvântări din abundență și le-a oferit acestora toate lucrurile de care puteau să se bucure spre desfătarea lor: pacea și fericirea, răbdarea și iubirea Lui, mila și bunătatea Lui iubitoare. În acele zile, tot

ceea ce oamenii întâlneau era o abundență de lucruri de care să se bucure: inimile lor erau împăcate și netulburate, sufletele lor erau mângâiate și ei Îl aveau alături pe Isus Mântuitorul. Faptul că puteau obține aceste lucruri era urmarea vremurilor în care trăiau. În Epoca Harului, omul fusese deja corupt de Satana și, prin urmare, pentru a îndeplini lucrarea de răscumpărare a întregii omeniri, era nevoie o abundență de har, de îngăduință nemărginită și răbdare și, mai mult decât atât, de o jertfă suficientă pentru a ispăși păcatele omenirii, astfel încât să aibă efect. Ceea ce a văzut omenirea în Epoca Harului n-a fost altceva decât jertfa Mea pentru ispășirea păcatelor oamenilor, adică pe Isus. Tot ce au știut ei era că Dumnezeu putea fi iertător și îngăduitor și tot ceea ce au văzut a fost mila și bunătatea iubitoare a lui Isus. Aceasta s-a datorat în întregime faptului că s-au născut în Epoca Harului. Și așa se face că, înainte să poată fi răscumpărați, ei au trebuit să se bucure de multele și feluritele haruri pe care Isus le-a pogorât asupra lor, ca să le fie de folos. Astfel, ei au putut fi iertați de păcatele lor mulțumită desfătării cu har și au avut, de asemenea, șansa să fie răscumpărați, bucurându-se de îngăduința și răbdarea lui Isus. Doar prin îngăduința și răbdarea lui Isus au câștigat dreptul să fie iertați și să se bucure de harul abundent pogorât de Isus. Așa cum a spus Isus: „Am venit să-i răscumpăr nu pe cei drepți, ci pe cei păcătoși, să le permit păcătoșilor să fie iertați de păcatele lor”. Dacă Isus S-ar fi întrupat cu firea de a judeca, de a blestema și de a nu tolera ofensele oamenilor, atunci omul n-ar fi avut niciodată șansa să fie răscumpărat și ar fi rămas veșnic păcătos. Iar dacă s-ar fi întâmplat asta, planul de gestionare de 6000 de ani s-ar fi întrerupt în Epoca Legii, iar Epoca Legii s-ar fi prelungit cu alți 6000 de ani. Păcatele omului doar s-ar fi înmulțit și ar fi devenit mai grave, iar crearea omenirii și-ar fi pierdut rostul. Oamenii doar ar fi fost capabili să-L slujească pe Iahve sub domnia legii, dar păcatele lor le-ar fi depășit pe cele

ale primilor oameni creați. Cu cât Isus a iubit mai mult omenirea, iertându-i păcatele și pogorând asupra ei suficientă milă și bunătate iubitoare, cu atât mai mult a fost îndreptățită omenirea să fie mântuită de Isus, să fie numită mieii rătăciți pe care Isus i-a răscumpărat cu un preț mare. Satana nu a putut să se amestece în această lucrare, întrucât Isus Și-a tratat discipolii așa cum o mamă iubitoare își îngrijește pruncul la piept. El nu S-a supărat pe ei și nici nu i-a disprețuit, ci a fost plin de alinare; El niciodată nu Și-a pierdut cumpătul în mijlocul lor, ci a avut răbdare cu păcatele lor și a trecut cu vederea neroziile și ignoranța lor, până în punctul de a spune: „Iartă-i pe ceilalți de 70 de ori câte șapte". Astfel că inima Lui a transformat inima celorlalți și numai așa au primit oamenii iertarea păcatelor lor prin răbdarea Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării"

Evanghelia pocăinței a fost propovăduită în Epoca Harului și, dacă omul credea, atunci el era mântuit. Astăzi, în loc de mântuire, se vorbește doar despre cucerire și desăvârșire. Nu se mai spune că, dacă o persoană crede, întreaga sa familie va fi binecuvântată sau că, odată mântuită, e mântuită pentru totdeauna. Astăzi, nimeni nu rostește aceste cuvinte și astfel de lucruri sunt depășite. La acea vreme, lucrarea lui Isus era lucrarea de răscumpărare a întregii omeniri. Păcatele tuturor care credeau în El erau iertate; dacă tu credeai în El, El te răscumpăra; dacă tu credeai în El, nu mai aparțineai păcatului, erai iertat de păcatele tale. Aceasta este ceea ce însemna să fii mântuit și să fii îndreptat prin credință. Totuși, în cei ce credeau, rămânea acel ceva care era răzvrătit și se opunea lui Dumnezeu și acela încă trebuia să fie îndepărtat încet. Mântuirea nu însemna că omul fusese complet câștigat de Isus, ci că omul nu mai era al păcatului, că i se iertaseră păcatele: de credeai, nu aveai să mai aparții vreodată păcatului. La

acea vreme, Isus a făcut multe lucrări care erau dincolo de înțelegerea ucenicilor Lui și a spus multe lucruri pe care oamenii nu le-au înțeles. Aceasta deoarece, în acel moment, El nu a oferit nicio explicație. Astfel, la câțiva ani după ce El a plecat, Matei a creat o genealogie pentru Isus și alții, de asemenea, au făcut lucrări care reprezentau voia omului. Isus nu a venit să-l desăvârșească și să-l câștige pe om, ci să facă o etapă a lucrării: să dea naștere Evangheliei Împărăției cerurilor și să desăvârșească lucrarea răstignirii. Și, astfel, odată ce Isus a fost răstignit, lucrarea Sa s-a încheiat pe deplin. Dar, în etapa actuală – lucrarea de cucerire – trebuie rostite mai multe cuvinte, trebuie făcute mai multe lucrări și trebuie să existe multe procese. La fel trebuie dezvăluite și tainele lucrării lui Isus și ale lui Iahve, astfel încât toți oamenii să poată avea înțelegere și claritate în credința lor, căci aceasta este lucrarea zilelor de pe urmă, iar zilele de pe urmă reprezintă sfârșitul lucrării lui Dumnezeu, momentul încheierii lucrării.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (2)”

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl nesocotesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite

prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

În Epoca Împărăției, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a inaugura noua epocă, pentru a schimba mijloacele prin care lucrează și pentru a face lucrarea întregii epoci. Acesta este principiul conform căruia lucrează Dumnezeu în Epoca Cuvântului. El a devenit trup pentru a vorbi din diferite perspective, astfel încât omul să poată să-L vadă cu adevărat pe Dumnezeu, care este Cuvântul care Se arată în trup, și să vadă înțelepciunea și natura Sa minunată. O astfel de lucrare este făcută pentru a atinge mai bine obiectivele de cucerire, desăvârșire și alungare a omului, care reprezintă adevăratul sens al folosirii cuvintelor pentru a lucra în Epoca Cuvântului. Prin aceste cuvinte, oamenii ajung să cunoască lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu, substanța omului și în ce se cuvine să intre omul. Prin cuvinte, lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o facă în Epoca Cuvântului

este adusă, în întregime, la îndeplinire. Prin aceste cuvinte, oamenii sunt dați în vileag, alungați și încercați. Oamenii au văzut cuvintele lui Dumnezeu, au auzit aceste cuvinte și au recunoscut existența acestor cuvinte. Ca rezultat, ei au ajuns să creadă în existența lui Dumnezeu, în atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și în iubirea lui Dumnezeu față de om și în dorința Lui de a-l mântui pe om. „Cuvintele" pot fi simple și obișnuite, dar cuvintele din gura Dumnezeului întrupat zguduie universul, transformă inimile, noțiunile și vechile firi ale oamenilor și transformă modul în care obișnuia să apară întreaga lume. De-a lungul veacurilor, numai Dumnezeul de astăzi a lucrat în acest fel și numai El vorbește astfel și vine pentru a-l mântui pe om astfel. Începând din acest moment, omul trăiește sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, păstorit și aprovizionat de cuvintele Sale. Oamenii trăiesc în lumea cuvintelor lui Dumnezeu, printre blestemele și binecuvântările cuvintelor lui Dumnezeu și există și mai mulți oameni care au ajuns să trăiască sub judecata și mustrarea cuvintelor Sale. Aceste cuvinte și această lucrare sunt, toate, de dragul mântuirii omului, pentru împlinirea voii lui Dumnezeu și pentru schimbarea înfățișării inițiale a lumii vechii creații. Dumnezeu a creat lumea folosind cuvinte, îi conduce pe oameni peste tot prin univers folosind cuvinte și îi cucerește și îi mântuiește folosind cuvinte. În cele din urmă, El va folosi cuvinte pentru a pune capăt întregii lumi de demult, încheindu-Și, în întregime, planul de gestionare (planul mântuirii).

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului"

Hristos al zilelor de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul dobândește viața și este singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferite de Hristos al

zilelor de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să intri pe porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de norme, de slove și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața, nici să câștige calea veșnică a vieții. Asta deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, în loc de apa vieții care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii din apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre, jucării ale Satanei și fii ai iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând nemișcat și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți la istorie, atunci nu vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – totuși, tu stai și aștepți pasiv pieirea, agățându-te de nebunia ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului? Cum poți justifica Dumnezeul de care te agăți ca pe un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi? Și cum pot cuvintele din cărțile tale îngălbenite să te poarte către o nouă epocă? Cum pot ele să te conducă pentru a căuta pașii lucrării lui Dumnezeu? Și cum te pot duce ele sus la cer? Ceea ce ții în mâinile tale sunt slove care pot oferi doar o consolare temporară, nu adevăruri care sunt capabile să dea viață. Scripturile pe care le citești pot doar să îți îmbogățească limbajul și nu sunt cuvinte filosofice care te pot ajuta să cunoști viața oamenilor, cu atât mai puțin căile care te pot conduce către desăvârșire. Oare aceste discrepanțe nu îți oferă un motiv de a reflecta? Oare nu te fac să înțelegi tainele conținute în interior? Ești capabil să te oferi cerului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu pe cont propriu? Fără venirea lui Dumnezeu, te poți ridica în cer să te bucuri de fericirea în familie cu Dumnezeu? Încă mai visezi acum? Îți sugerez atunci

să te oprești din visare și să te uiți la cine lucrează acum – uită-te să vezi cine săvârșește acum lucrarea de mântuire a omului în zilele de pe urmă. Dacă nu faci asta, nu vei obține niciodată adevărul și nu vei obține niciodată viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

3. Dacă acceptăm lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic, ce anume ar trebui să urmărim pentru a dobândi calea vieții veșnice?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl nesocotesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența

acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu. Dacă nu acorzi importanță acestor adevăruri, dacă nu te gândești decât la cum să le eviți sau cum să găsești un nou drum pentru a te îndepărta de ele, atunci Eu spun că ești un păcătos deplorabil. Dacă ai credință în Dumnezeu și, totuși, nu cauți adevărul sau voia lui Dumnezeu și nici nu iubești calea care te aduce mai aproape de Dumnezeu, atunci Eu spun că ești cineva care încearcă să scape de judecată și că ești o marionetă și un trădător care fuge de marele tron alb. Dumnezeu nu va cruța pe niciunul dintre răzvrătiții care fug de sub ochii Lui. Astfel de oameni vor primi o pedeapsă și mai aspră. Cei care vin înaintea lui Dumnezeu pentru a fi judecați și, mai mult, au fost purificați, vor trăi veșnic în Împărăția lui Dumnezeu. Desigur, acest lucru se va întâmpla în viitor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Lucrarea de cucerire de astăzi este de a recupera toată mărturia și toată gloria și de a face ca toți oamenii să se închine lui Dumnezeu, astfel încât să existe mărturie printre cei creați; aceasta e lucrarea ce trebuie făcută în această etapă. Cum anume trebuie cucerită omenirea? Prin folosirea lucrării cuvintelor din această etapă pentru a-l convinge pe om pe deplin; prin folosirea dezvăluirii, a judecății, a mustrării și a blestemului nemilos pentru a-l convinge total; prin dezvăluirea răzvrătirii omului și judecarea împotrivirii sale, ca el să poată cunoaște nedreptatea și murdăria omenirii și astfel, să folosească aceste lucruri drept contrast pentru firea dreaptă a lui Dumnezeu. Tocmai prin folosirea acestor cuvinte omul este cucerit și pe deplin convins. Cuvintele sunt mijloacele pentru cucerirea finală a omenirii, iar toți cei care acceptă cucerirea lui Dumnezeu trebuie să accepte lovitura

puternică și judecata cuvintelor Lui. Procesul de vorbire de astăzi este întocmai procesul de cucerire. Și cum anume ar trebui oamenii să coopereze? Știind cum să mănânce și să bea aceste cuvinte și dobândind o înțelegere a lor. Cât despre cum sunt cuceriți oamenii, acest lucru nu e ceva ce pot face de unii singuri. Tot ce poți face este, mâncând și bând aceste cuvinte, să ajungi să-ți cunoști stricăciunea și murdăria, răzvrătirea și nedreptatea, și să cazi înaintea lui Dumnezeu. Dacă, după ce ai înțeles voia lui Dumnezeu, ești capabil să o pui în practică, și dacă ai viziuni și ești capabil te supui în întregime acestor cuvinte și să nu faci vreo alegere de unul singur, atunci vei fi fost cucerit – iar asta se va fi întâmplat ca rezultat al acestor cuvinte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (1)”

Indiferent dacă cuvintele rostite de Dumnezeu sunt, în aparență, simple sau profunde, toate sunt adevăruri indispensabile omului în momentul în care intră în viață; ele sunt izvorul apelor vii care îi permit omului să supraviețuiască atât în spirit, cât și în trup. Ele îi asigură omului ceea ce are nevoie pentru a rămâne în viață; principiile și crezul pentru conducerea vieții sale cotidiene; calea pe care trebuie să apuce spre mântuire, cât și scopul și direcția; fiecare adevăr pe care ar trebui să-l posede ca ființă creată înaintea lui Dumnezeu; și orice adevăr despre modul în care omul ascultă și se închină lui Dumnezeu. Ele sunt garanția care asigură supraviețuirea omului, ele sunt pâinea zilnică a omului și ele sunt, de asemenea, suportul robust care permite omului să fie puternic și să se ridice. Ele sunt bogate în realitatea adevărului cu care omenirea creată trăiește umanitatea normală, bogate în adevărul prin care omenirea se desprinde de corupție și ocolește capcanele Satanei, bogate în învățătură, îndemn, încurajare și consolare neobosite, pe care Creatorul le dă umanității create. Ele sunt farul care

îndrumă și iluminează pe oameni ca să înțeleagă tot ceea ce este pozitiv, garanția care asigură că oamenii vor trăi și vor intra în posesia a tot ce este drept și bun, criteriul prin care oamenii, evenimentele și obiectele sunt toate măsurate și, de asemenea, indicatorul de navigație care conduce oamenii spre mântuire și calea luminii. Numai în experiența practică a cuvintelor lui Dumnezeu omul poate fi alimentat cu adevărul și cu viața; numai aici poate ajunge omul să înțeleagă ce este umanitatea normală, ce este o viață semnificativă, ce este o ființă creată autentică, ce este o ascultare reală de Dumnezeu; numai aici poate ajunge omul să înțeleagă cum ar trebui să aibă grijă de Dumnezeu, cum să-și îndeplinească datoria unei ființe create și cum să aibă asemănarea unui om adevărat; numai aici poate ajunge omul să afle ce se înțelege prin credință autentică și adorare pură; numai aici poate ajunge omul să înțeleagă cine este Conducătorul cerurilor și al pământului și al tuturor lucrurilor; numai aici poate ajunge omul să înțeleagă mijloacele prin care Cel care este Stăpânul tuturor legilor creației, conduce și aprovizionează creația; și numai aici poate ajunge omul să înțeleagă și să priceapă mijloacele prin care Cel care este Stăpânul întregii creații există, devine manifest și lucrează. Separat de experiența reală a cuvintelor lui Dumnezeu, omul nu are nicio cunoaștere sau înțelegere reală a cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului. Un astfel de om este pur și simplu un cadavru viu, o cochilie goală, și toată cunoașterea referitoare la Creator nu are nimic de-a face cu el. În ochii lui Dumnezeu, un astfel de om nu a crezut niciodată în El, nici nu L-a urmat vreodată, așa că Dumnezeu nu îl recunoaște nici ca credincios, nici ca urmaș al Lui, cu atât mai puțin ca o ființă creată autentică.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Prefață”

Când urmărești viața, trebuie să ai grijă de două lucruri: primul, să înțelegi adevărul din cuvântul lui Dumnezeu; al doilea, să te înțelegi pe tine

însuți în cadrul cuvântului lui Dumnezeu. Acestea sunt cele mai importante două lucruri. Nu există viață sau adevăr în afara cuvântului lui Dumnezeu. Dacă tu nu cauți adevărul în cuvântul lui Dumnezeu, atunci unde poți merge să-l cauți? Unde există adevăr în lume? Ziarele și mijloacele media din lume, prezintă ele cuvântul lui Dumnezeu? Partidele politice din lume, sunt ele martore pentru Dumnezeu? Este un lucru viabil răspândirea cuvântului lui Dumnezeu în mod public, în orice țară din lume? Categoric nu. De aceea nu există niciun adevăr în lume, de aceea Satana, diavolul, conduce în lume și de aceea ea este întunecată și rea. Unde mai există măcar o iotă de adevăr? Cele mai importante părți ale înțelegerii adevărului din cuvintele lui Dumnezeu sunt: înțelegerea lui Dumnezeu în cadrul cuvintelor Sale, înțelegerea vieții umane în cadrul cuvintelor Sale, adevărata înțelegere de sine și descoperirea sensului existenței umane în cadrul cuvintelor Sale și a altor aspecte ale adevărului. Tot adevărul este în cuvintele lui Dumnezeu. Nu poți pătrunde adevărul decât prin cuvântul lui Dumnezeu. Doar experimentând și practicând cuvintele lui Dumnezeu, poți să dobândești o înțelegere a adevărului, iar să înțelegi realmente adevărul înseamnă să înțelegi cuvintele lui Dumnezeu. Acesta este cel mai important lucru.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a firii”

Adevărul pe care omul trebuie să-l aibă se găsește în cuvântul lui Dumnezeu, iar acel adevăr este cel mai benefic și mai util pentru omenire. Este întăritorul și hrana de care are nevoie trupul vostru, ceva care îl ajută pe om să-și recapete umanitatea normală. Este un adevăr cu care omul ar trebui să fie înzestrat. Cu cât practicați mai mult cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai repede va înflori viața voastră, iar adevărul va deveni mai clar. Pe măsură ce statura voastră crește, veți vedea mai clar lucrurile din lumea spirituală și veți avea mai multă putere ca să triumfați asupra Satanei. O

mare parte din adevărul pe care nu îl înțelegeți va fi lămurită atunci când veți practica al lui Dumnezeu cuvânt. Cei mai mulți oameni se mulțumesc doar să înțeleagă textul cuvântului lui Dumnezeu și se concentrează pe a se dota cu doctrine, nu pe a-și aprofunda experiența prin practică, dar nu este aceasta calea fariseilor? Așadar, cum poate expresia „Cuvântul lui Dumnezeu este viață" să fie adevărată pentru ei? Viața unui om nu poate crește doar citind pur și simplu cuvântul lui Dumnezeu, ci numai când acesta este pus în practică. Dacă tu crezi că a înțelege cuvântul lui Dumnezeu este tot ceea ce e necesar pentru a avea viață și statură, atunci înțelegerea ta este distorsionată. Adevărata înțelegere a cuvântului lui Dumnezeu are loc atunci când practici adevărul, iar tu trebuie să înțelegi că „numai prin practicarea adevărului poate acesta să fie înțeles vreodată". Astăzi, după ce ai citit cuvântul lui Dumnezeu, poți doar să spui că tu cunoști cuvântul lui Dumnezeu, dar nu poți spune că îl înțelegi. Unii spun că singura modalitate de a practica adevărul este de a-l înțelege mai întâi, dar acest lucru este doar pe jumătate corect și cu siguranță nu este pe deplin precis. Înainte de a cunoaște un adevăr, tu nu ai experimentat acel adevăr. Să simți că înțelegi ce auzi într-o predică nu înseamnă cu adevărat a înțelege – înseamnă doar a-ți însuși cuvintele textuale ale adevărului, și nu este același lucru cu a înțelege adevărata semnificație a acestuia. A avea doar o cunoaștere superficială a adevărului nu înseamnă că tu chiar îl înțelegi sau că-l cunoști; adevărata semnificație a adevărului vine din a-l fi experimentat. Prin urmare, numai atunci când experimentezi adevărul îl poți înțelege și numai atunci poți pricepe părțile ascunse ale acestuia. A-ți aprofunda experiența este singura modalitate de a pricepe conotațiile și de a înțelege esența adevărului. Așadar, cu adevărul poți să te duci oriunde, dar, dacă în tine nu există niciun adevăr, nu te gândi să încerci să-i convingi pe membrii familiei tale, cu atât mai puțin pe oamenii religioși. Fără adevăr,

ești ca fulgii de zăpadă purtați de vânt, dar, cu adevărul, poți fi fericit și liber, și nimeni nu te poate ataca. Oricât de puternică este o teorie, nu poate birui adevărul. Cu adevărul, însăși lumea poate fi clătinată, iar munții și mările pot fi mutate din loc, în timp ce lipsa adevărului poate duce la ruinarea zidurilor puternice ale orașului de către viermi. Acesta este un fapt evident.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Odată ce înțelegeți adevărul, ar trebui să-l puneți în practică”

Mai exact, a urma calea lui Petru în propria credință înseamnă a păși pe calea urmăririi adevărului, care este și calea de a ajunge la cunoașterea de sine și a-și schimba firea. Numai pășind pe calea lui Petru va fi omul pe calea de a fi desăvârșit de Dumnezeu. Omului trebuie să-i fie clar cum anume să păsească pe calea lui Petru, precum și în ce fel s-o pună în practică. Mai întâi, omul trebuie să-și lase deoparte propriile intenții, preocupările nepotrivite și chiar familia și toate lucrurile ce țin de trup. Trebuie să fie devotat din toată inima; cu alte cuvinte, să se dedice complet cuvântului lui Dumnezeu, să se concentreze la a mânca și a bea din cuvintele lui Dumnezeu și a căuta adevărul și intenția din cuvintele Sale și să încerce să înțeleagă voia lui Dumnezeu în toate. Aceasta este metoda fundamentală și vitală de practică. Asta a făcut Petru după ce L-a văzut pe Isus și doar prin practicarea în acest fel se pot dobândi cele mai bune rezultate. Devoțiunea sinceră față de cuvântul lui Dumnezeu implică, în primul rând, căutarea adevărului și a intențiilor din cuvintele Sale, concentrarea asupra priceperii voii lui Dumnezeu, a înțelegerii și obținerii de mai mult adevăr din cuvintele Lui. Când a citit cuvintele lui Dumnezeu, Petru nu s-a concentrat pe înțelegerea doctrinelor, cu atât mai puțin s-a concentrat la obținerea cunoștințelor teologice. În schimb, el s-a concentrat la înțelegerea adevărului și voii lui Dumnezeu, precum și la obținerea unei

înțelegeri a firii și a frumuseții lui Dumnezeu. Petru a încercat, de asemenea, să înțeleagă diferitele stări corupte ale omului din cuvintele lui Dumnezeu, precum și natura, esența și neajunsurile propriu-zise ale omului, îndeplinind prin asta cu ușurință toate cerințele lui Dumnezeu pentru a-L mulțumi. Petru a avut atât de multe practici corecte ce respectau cuvintele lui Dumnezeu. Acest lucru era cel mai potrivit cu voia Lui și era cea mai bună cale prin care o persoană putea coopera în timp ce experimenta lucrarea lui Dumnezeu. Când a experimentat sutele de încercări trimise de Dumnezeu, Petru s-a examinat cu strictețe în lumina fiecărui cuvânt al judecății lui Dumnezeu și al dezvăluirii omului de către Dumnezeu și în lumina fiecărui cuvânt al cerințelor Lui de la om și s-a străduit să priceapă cu acuratețe semnificația acelor cuvinte. El a încercat cu adevărat să reflecteze și să memoreze fiecare cuvânt pe care i l-a spus Isus și a obținut rezultate foarte bune. Practicând în acest fel, el a reușit să se înțeleagă pe sine din cuvintele lui Dumnezeu și nu numai că a ajuns să înțeleagă diferitele stări corupte și neajunsuri ale omului, ci a ajuns și să înțeleagă esența și natura omului. Aceasta înseamnă o adevărată înțelegere de sine. Din cuvintele lui Dumnezeu, Petru nu doar că a dobândit o adevărată înțelegere de sine, ci el a văzut și firea dreaptă a lui Dumnezeu, ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este, voia lui Dumnezeu pentru lucrarea Sa și cererile lui Dumnezeu pentru omenire. Din aceste cuvinte, el a ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu cu adevărat. El a ajuns să cunoască firea și esența lui Dumnezeu; a ajuns să cunoască și să înțeleagă ceea ce are Dumnezeu și ce este El, precum și frumusețea Lui și cererile Lui pentru om. Deși Dumnezeu nu a vorbit pe vremea aceea la fel de mult ca astăzi, rezultate în aceste privințe au fost chiar și așa dobândite în Petru. Acesta a fost un lucru rar și prețios. Petru a trecut prin sute de încercări, dar el nu a suferit în zadar. Nu numai că a ajuns să se înțeleagă pe sine din cuvintele și lucrarea lui

Dumnezeu, dar a ajuns, de asemenea, să Îl cunoască pe Dumnezeu. În plus, și-a concentrat atenția îndeosebi asupra cerințelor lui Dumnezeu pentru omenire, cuprinse în cuvintele Sale. În orice aspect omul ar trebui să Îl mulțumească pe Dumnezeu pentru a se conforma voii Sale, Petru a fost în stare să depună mult efort și să dobândească deplină claritate. Acest lucru a fost extrem de benefic în privința pătrunderii lui în viață. Despre orice lucru vorbea Dumnezeu, atât timp cât acele cuvinte erau în stare să devină viață și erau adevărul, Petru era capabil să le graveze în inima sa, pentru a le cumpăni și a le prețui frecvent. Auzind cuvintele lui Isus, el a fost capabil să le pună la inimă, ceea ce arată că era deosebit de concentrat pe cuvintele lui Dumnezeu și, în cele din urmă, a dobândit într-adevăr rezultate. Adică, a fost capabil să pună nestingherit cuvintele lui Dumnezeu în practică, să practice adevărul cu exactitate și să se conformeze voii lui Dumnezeu, să acționeze pe deplin în acord cu intenția lui Dumnezeu și să renunțe la propriile opinii și închipuiri. În felul acesta, Petru a pătruns în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru”

Dacă cineva Îl poate mulțumi pe Dumnezeu în timpul îndeplinirii propriei datorii, este principial în cuvintele și acțiunile sale și poate pătrunde realitatea tuturor aspectelor adevărului, atunci este o persoană care este desăvârșită de către Dumnezeu. Se poate spune că lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu au fost complet eficiente pentru ea, iar cuvintele lui Dumnezeu au devenit viața sa, ea a dobândit adevărul și că este capabilă să trăiască în conformitate cu ale Lui cuvinte. După aceasta, natura trupului său – adică, însuși fundamentul existenței sale inițiale – se va zdruncina și se va prăbuși. Numai după ce oamenii posedă cuvintele lui Dumnezeu drept propria lor viață, vor deveni ei oameni noi. Dacă ale lui Dumnezeu cuvinte

devin viața oamenilor, dacă viziunea lucrării lui Dumnezeu, revelațiile și cerințele Lui cu privire la omenire și standardele pentru viața umană pe care El cere ca oamenii să le întrunească devin viața lor, dacă oamenii trăiesc conform acestor cuvinte și adevăruri, atunci sunt desăvârșiți de cuvintele lui Dumnezeu. Astfel de oameni au renăscut și au devenit oameni noi prin cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta este calea prin care Petru a urmărit adevărul. Aceasta este calea de a fi desăvârșit. Petru a fost desăvârșit de cuvintele lui Dumnezeu, el a câștigat viață din cuvintele lui Dumnezeu, adevărul exprimat de Dumnezeu a devenit viața lui, iar el a devenit o persoană care a dobândit adevărul.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru”

X. Întrebări și răspunsuri despre modul în care trebuie să ascultăm glasul lui Dumnezeu și să-L întâmpinăm pe Domnul

1. Domnul Isus a spus: **„Oile Mele ascultă glasul Meu”** (Ioan 10:27). Când Se va întoarce Domnul, Își va rosti cuvântările și va merge în căutarea oilor Sale. În așteptarea întoarcerii Domnului, este esențial să căutăm glasul lui Dumnezeu, dar nu suntem capabili să distingem între glasul Lui și vocea omului. Te rugăm să ai părtășie cu noi despre acest lucru.

Versete din Biblie pentru referințe:

„Isus i-a răspuns: Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6).

„Într-adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu este viu și activ, mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri, străpungând până desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, și poate judeca gândurile și intențiile inimii” (Evrei 4:12).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Adevărul vine din lumea omului, totuși, adevărul dintre oameni este dat mai departe de Hristos. Își are originea de la Hristos, adică de la Dumnezeu Însuși, iar asta nu este ceva de care omul este capabil.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

Adevărul este cel mai real aforism al vieții și cel mai înalt dintre aforismele omenirii. Deoarece este cerința pe care o are Dumnezeu de la om și este lucrarea săvârșită personal de Dumnezeu, motiv pentru care este numit „aforismul vieții”. Nu este un aforism alcătuit din nimic, nici nu este un citat celebru al unei persoane importante. În schimb, este cuvântarea către omenire a Stăpânului Cerului și al pământului și al tuturor lucrurilor; nu reprezintă niște cuvinte adunate de om, ci viața inerentă a lui Dumnezeu. De aceea este numit „cel mai înalt dintre aforismele vieții”.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi”

Indiferent dacă cuvintele rostite de Dumnezeu sunt, în aparență, simple sau profunde, toate sunt adevăruri indispensabile omului în momentul în care intră în viață; ele sunt izvorul apelor vii care îi permit omului să supraviețuiască atât în spirit, cât și în trup. Ele îi asigură omului ceea ce are nevoie pentru a rămâne în viață; principiile și crezul pentru conducerea vieții sale cotidiene; calea pe care trebuie să apuce spre mântuire, cât și scopul și direcția; fiecare adevăr pe care ar trebui să-l posede ca ființă creată înaintea lui Dumnezeu; și orice adevăr despre modul în care omul ascultă și se închină lui Dumnezeu. Ele sunt garanția care asigură supraviețuirea omului, ele sunt pâinea zilnică a omului și ele sunt, de asemenea, suportul robust care permite omului să fie puternic și să se ridice. Ele sunt bogate în realitatea adevărului cu care omenirea creată trăiește umanitatea normală, bogate în adevărul prin care omenirea se desprinde de corupție și ocolește capcanele Satanei, bogate în învățătură, îndemn, încurajare și consolare neobosite, pe care Creatorul le dă umanității create. Ele sunt farul care îndrumă și iluminează pe oameni ca să înțeleagă tot ceea ce este pozitiv, garanția care asigură că oamenii vor trăi și vor intra în posesia a tot ce este drept și bun, criteriul prin care oamenii, evenimentele și obiectele sunt toate măsurate și, de asemenea, indicatorul de navigație care conduce oamenii spre mântuire și calea luminii.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Prefață”

Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi zugrăvit drept cuvântul omului și cu atât mai puțin poate cineva să facă astfel încât cuvântul omului să fie cuvântul lui Dumnezeu. Un om folosit de Dumnezeu nu este Dumnezeul întrupat, iar Dumnezeul întrupat nu este un om folosit de Dumnezeu. În asta, există o diferență esențială. Poate că, după ce vei citi aceste cuvinte, nu

le vei recunoaște ca pe cuvintele lui Dumnezeu, ci doar ca pe luminarea pe care a dobândit-o omul. În cazul acela, ești orbit de ignoranță. Cum pot cuvintele lui Dumnezeu să fie aceleași cu luminarea pe care a dobândit-o omul? Cuvintele lui Dumnezeu întrupat deschid o nouă epocă, îndrumă toată omenirea, dezvăluie taine și îi arată omului direcția pe care trebuie să o ia în noua epocă. Luminarea obținută de om nu reprezintă altceva decât simple instrucțiuni pentru practicare sau cunoaștere. Aceasta nu poate îndruma toată omenirea într-o nouă epocă sau dezvălui tainele lui Dumnezeu Însuși. La urma urmei, Dumnezeu este Dumnezeu, iar omul este om. Dumnezeu are esența lui Dumnezeu, iar omul are esența omului. Dacă omul percepe cuvintele spuse de Dumnezeu drept simplă luminare de la Duhul Sfânt și ia cuvintele apostolilor și ale profeților drept cuvinte rostite personal de Dumnezeu, aceasta ar fi o greșeală a omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Părtășia omului diferă de cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce transmit părtășiile oamenilor sunt înțelegerea și experiența lor individuală, exprimând ceea ce înțeleg și experimentează în baza lucrării lui Dumnezeu. Responsabilitatea lor este de a descoperi, după ce Dumnezeu lucrează sau vorbește, care parte a lucrării ar trebui să o practice sau în ce parte a acesteia trebuie să intre și, apoi, să o transmită adepților. Prin urmare, lucrarea omului reprezintă intrarea și practica lui. Bineînțeles, o asemenea lucrare este amestecată cu lecții de viață și experiență sau cu câteva gânduri omenești. Oricum lucrează Duhul Sfânt, fie asupra oamenilor sau asupra lui Dumnezeu întrupat, lucrătorii exprimă întotdeauna ceea ce sunt. Deși Duhul Sfânt este Cel care lucrează, lucrarea se bazează pe ceea ce omul este din fire, deoarece Duhul Sfânt nu lucrează fără o temelie. Cu alte cuvinte, lucrarea nu vine din nimic, ci este întotdeauna săvârșită în concordanță cu circumstanțele și condițiile reale. Doar astfel poate fi transformată firea

omului și pot fi schimbate vechile sale noțiuni și gânduri. Ceea ce exprimă omul este ceea ce vede, experimentează, își imaginează și poate fi obținut prin gândirea omului, chiar dacă sunt doctrine sau noțiuni. Lucrarea omului nu poate depăși sfera experienței lui, nici ceea ce vede și nici ceea ce își poate imagina sau concepe, indiferent de proporțiile acelei lucrări. Tot ceea ce exprimă Dumnezeu este ceea ce El Însuși este, iar aceasta este de neatins pentru om – adică dincolo de gândirea omului. El Își exprimă lucrarea de a conduce întreaga omenire, iar acest lucru nu are legătură cu detaliile experienței umane, ci are legătură, în schimb, cu propria Lui coordonare. Ceea ce exprimă omul este propria sa experiență, în timp ce ceea ce exprimă Dumnezeu este ființa Lui, care este firea Lui inerentă, inaccesibilă omului. Experiența omului este înțelegerea sa și cunoștințele dobândite pe baza exprimării lui Dumnezeu a ființei Sale. Asemenea înțelegere și cunoaștere se numesc ființa omului și baza exprimării lor este firea inerentă a omului și calibrul său; de aceea acestea se numesc, de asemenea, ființa omului. Omul este capabil să aibă părtășie despre ceea ce experimentează și vede. Nimeni nu poate avea părtășie despre ceea ce nu a experimentat sau văzut sau ceea ce gândirea lui nu poate cuprinde, acestea fiind lucruri pe care nu le are în el. Dacă ceea ce exprimă omul nu este din experiența lui, este atunci imaginația sau doctrina lui. Pe scurt, nu există nicio urmă de realitate în cuvintele lui. Dacă nu ai fi intrat niciodată în contact cu societatea, nu ai putea comunica cu claritate relațiile complexe ale societății. Dacă nu ai avut familie, dacă ceilalți ar vorbi despre problemele de familie, nu ai putea înțelege cea mai mare parte din ceea ce au spus. Deci, ceea ce comunică omul și lucrarea pe care o săvârșește reprezintă ființa sa interioară.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Autoritatea și identitatea lui Dumnezeu sunt clar dezvăluite în exprimarea cuvântărilor lui Dumnezeu. De exemplu, când Dumnezeu spune: „legământul Meu cu tine: tu vei fi […] te-am făcut […] te voi face […],” expresii precum „tu vei fi” și „te voi,” a căror formulare poartă afirmarea identității și autorității lui Dumnezeu, sunt într-o anumită privință o indicație a credinței Creatorului și, în altă privință, acestea sunt cuvinte speciale utilizate de Dumnezeu, care posedă identitatea Creatorului – dar fac parte și din vocabularul convențional. Dacă cineva spune că speră ca o altă persoană să fie extrem de fertilă, că popoare vor fi făcute din ea și că regi vor veni din ea, atunci, fără tăgadă, reprezintă un soi de dorință, nu o promisiune sau o binecuvântare. Astfel, oamenii nu îndrăznesc să zică: „Te voi face așa și așa, tu vei… așa și așa” pentru că ei știu că nu au o asemenea putere; nu ține de ei, și chiar dacă ar spune asemenea lucruri, cuvintele lor ar fi goale, fără sens, conduse de dorință și ambiție. Îndrăznește cineva să vorbească pe un asemenea ton măreț dacă simte ca nu își poate îndeplini dorințele? Toată lumea dorește ce e mai bine pentru urmași și speră că aceștia vor excela și se vor bucura de mari succese. „Ce noroc ar fi dacă unul din ei ar ajunge împărat! Dacă unul ar fi un guvernator bun, de asemenea – câtă vreme sunt cineva important!” Acestea sunt toate dorințe ale oamenilor, dar oamenii își pot doar dori binecuvântări pentru urmași și nu pot împlini sau face vreuna din promisiunile lor să devină realitate. În inimile lor, toți știu clar că nu au puterea de a realiza asemenea lucruri, pentru că tot ce ține de ele este dincolo de controlul lor, deci cum pot porunci sorții altora? Motivul pentru care Dumnezeu poate rosti asemenea cuvinte este acela că Dumnezeu posedă o asemenea autoritate și poate să înfăptuiască și să împlinească toate promisiunile pe care El le face omului și să facă să devină realitate toate binecuvântările pe care El le dăruiește omului. Omul a fost creat de către Dumnezeu, iar pentru Dumnezeu să facă

pe cineva extrem de fertil ar fi o joacă de copii; să facă urmașii cuiva să fie prosperi ar necesita doar un cuvânt din partea Lui. El niciodată nu ar trebui să trudească pentru un asemenea lucru, să Își ocupe mintea sau să Se dea peste cap pentru asta; aceasta este însăși puterea lui Dumnezeu, însăși autoritatea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Există multe elemente ale experienței omului în lucrarea sa; ceea ce exprimă omul este ceea ce este el. Lucrarea lui Dumnezeu, de asemenea, exprimă ce este El; dar ființa Lui e diferită cea a omului. Ființa omului reprezintă experiența și viața lui (ceea ce omul experimentează sau întâlnește în viața lui sau filosofiile de viață pe care le are), iar oamenii care trăiesc în medii diferite exprimă ființe diferite. Indiferent dacă ai sau nu experiențe sociale, iar ceea ce trăiești și experimentezi de fapt în familia ta poate fi văzut în ceea ce exprimi, tu nu poți vedea în lucrarea lui Dumnezeu întrupat dacă El are sau nu experiențe sociale. El cunoaște foarte bine substanța omului și poate revela toate tipurile de practici legate de toate tipurile de persoane. El se pricepe și mai bine la revelarea firilor corupte și a comportamentelor răzvrătite ale oamenilor. El nu trăiește printre oamenii lumii, dar El este conștient de natura muritorilor și de corupția oamenilor lumii. Aceasta este ființa Sa. Deși El nu are de-a face cu lumea, El cunoaște regulile lumii, deoarece El înțelege natura umană pe deplin. El știe despre lucrarea Duhului pe care ochii omului nu o pot vedea și pe care urechile omului nu o pot auzi, atât pe cea de azi, cât și pe cea din trecut. Aceasta include înțelepciunea care nu este o filosofie de viață și miracole care sunt greu de pătruns pentru oameni. Aceasta este ființa Lui, care a fost dezvăluit oamenilor și, de asemenea, ascuns de oameni. Ceea ce exprimă El nu este ființa unei persoane extraordinare, ci atributele inerente și ființa Duhului. El nu cutreieră lumea, dar știe totul despre aceasta. El contactează

„antropoizii” care nu au cunoștințe sau înțelegere, dar El exprimă cuvinte care sunt mai mărețe decât cunoașterea și deasupra celor mai mari oameni. El trăiește într-un grup de oameni obtuzi și amorțiți care sunt lipsiți de umanitate și care nu înțeleg convențiile și viața omenirii, dar El poate cere omenirii să trăiască umanitatea normală și, în același timp, să dezvăluie baza și umanitatea inferioară a omenirii. Toate acestea sunt ființa Lui, mai măreață decât ființa oricărei persoane în carne și oase. Pentru El, nu este necesar să experimenteze o viață socială complicată, greoaie și sordidă pentru a săvârși lucrarea pe care trebuie să o săvârșească și să dezvăluie complet substanța coruptă a omenirii. O viață socială sordidă nu edifică trupul Său. Lucrarea și cuvintele Lui dezvăluie doar nesupunerea omului și nu îi oferă omului experiența și lecțiile pentru a face față lumii. El nu trebuie să cerceteze societatea sau familia omului atunci când îi oferă omului viață. Expunerea și judecarea omului nu sunt o expresie a experienței trupului Lui; este dezvăluirea Sa a caracterului nedrept al omului după ce a știut despre nesupunerea omului multă vreme și despre corupția detestată a omenirii. Lucrarea pe care El o săvârșește are în întregime scopul de a dezvălui omului firea Lui și de a-Și exprima ființa. Doar El poate face această lucrare; nu este ceva ce poate fi săvârșit de o persoană în carne și oase.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

2. Mărturisești că Domnul Isus S-a întors, că este Dumnezeu Atotputernic întrupat, care exprimă toate adevărurile ce pot curăți și mântui omenirea și că El face lucrarea de judecată începând din casa lui Dumnezeu. Așadar, cum ar trebui să recunoaștem glasul lui Dumnezeu și cum putem fi siguri că Dumnezeu Atotputernic este întoarcerea Domnului Isus?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Isus i-a răspuns: Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6).

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi și vă va anunța lucrurile ce urmează să vină” (Ioan 16:12-13).

„Într-adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu este viu și activ, mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri, străpungând până desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, și poate judeca gândurile și intențiile inimii” (Evrei 4:12).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este forma întrupată a lui Dumnezeu, atunci

el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Cuvintele lui Dumnezeu întrupat deschid o nouă epocă, îndrumă toată omenirea, dezvăluie taine și îi arată omului direcția pe care trebuie să o ia în noua epocă. Luminarea obținută de om nu reprezintă altceva decât simple instrucțiuni pentru practicare sau cunoaștere. Aceasta nu poate îndruma toată omenirea într-o nouă epocă sau dezvălui tainele lui Dumnezeu Însuși. La urma urmei, Dumnezeu este Dumnezeu, iar omul este om. Dumnezeu are esența lui Dumnezeu, iar omul are esența omului. Dacă omul percepe cuvintele spuse de Dumnezeu drept simplă luminare de la Duhul Sfânt și ia cuvintele apostolilor și ale profeților drept cuvinte rostite personal de Dumnezeu, aceasta ar fi o greșeală a omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Adevărul este cel mai real aforism al vieții și cel mai înalt dintre aforismele omenirii. Deoarece este cerința pe care o are Dumnezeu de la om și este lucrarea săvârșită personal de Dumnezeu, motiv pentru care este numit „aforismul vieții”. Nu este un aforism alcătuit din nimic, nici nu este un citat celebru al unei persoane importante. În schimb, este cuvântarea către omenire a Stăpânului Cerului și al pământului și al tuturor lucrurilor;

nu reprezintă niște cuvinte adunate de om, ci viața inerentă a lui Dumnezeu. De aceea este numit „cel mai înalt dintre aforismele vieții”.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi”

Indiferent dacă cuvintele rostite de Dumnezeu sunt, în aparență, simple sau profunde, toate sunt adevăruri indispensabile omului în momentul în care intră în viață; ele sunt izvorul apelor vii care îi permit omului să supraviețuiască atât în spirit, cât și în trup. Ele îi asigură omului ceea ce are nevoie pentru a rămâne în viață; principiile și crezul pentru conducerea vieții sale cotidiene; calea pe care trebuie să apuce spre mântuire, cât și scopul și direcția; fiecare adevăr pe care ar trebui să-l posede ca ființă creată înaintea lui Dumnezeu; și orice adevăr despre modul în care omul ascultă și se închină lui Dumnezeu. Ele sunt garanția care asigură supraviețuirea omului, ele sunt pâinea zilnică a omului și ele sunt, de asemenea, suportul robust care permite omului să fie puternic și să se ridice. Ele sunt bogate în realitatea adevărului cu care omenirea creată trăiește umanitatea normală, bogate în adevărul prin care omenirea se desprinde de corupție și ocolește capcanele Satanei, bogate în învățătură, îndemn, încurajare și consolare neobosite, pe care Creatorul le dă umanității create. Ele sunt farul care îndrumă și iluminează pe oameni ca să înțeleagă tot ceea ce este pozitiv, garanția care asigură că oamenii vor trăi și vor intra în posesia a tot ce este drept și bun, criteriul prin care oamenii, evenimentele și obiectele sunt toate măsurate și, de asemenea, indicatorul de navigație care conduce oamenii spre mântuire și calea luminii.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Prefață”

Cunoașterea lui Dumnezeu trebuie să fie prin citirea cuvintelor lui Dumnezeu și prin practicarea și experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu, precum și prin experimentarea multor încercări, rafinări, a emondării și a

tratării; numai atunci este posibil să avem o adevărată cunoaștere a lucrării lui Dumnezeu și a firii lui Dumnezeu. Unii spun: „Nu L-am văzut pe Dumnezeu întrupat, deci cum ar trebui să-L cunosc pe Dumnezeu?" Într-adevăr, cuvintele lui Dumnezeu sunt o exprimare a firii Sale. Din cuvintele lui Dumnezeu, poți vedea iubirea și mântuirea Sa pentru oameni, precum și metoda Lui de a-i mântui… Asta deoarece cuvintele lui Dumnezeu sunt exprimate de Dumnezeu Însuși, nu scrise de oameni. Acestea au fost exprimate personal de Dumnezeu; Dumnezeu Însuși Își exprimă cuvintele și vocea inimii, care poate fi, de asemenea, numită cuvintele din inima Lui. De ce li se spune cuvinte din inima Lui? Datorită faptului că sunt emise din profunzimi și exprimă firea Lui, voia, ideile și gândurile Sale, iubirea Lui pentru omenire, mântuirea Lui pentru omenire și așteptările Lui de la omenire… Cuvântările lui Dumnezeu includ cuvinte aspre și cuvinte blânde și grijulii, precum și unele cuvinte revelatoare care nu sunt conforme dorințelor umane. Dacă te uiți doar la cuvintele revelatoare, s-ar putea să simți că Dumnezeu este destul de sever. Dacă te uiți doar la cuvintele blânde, s-ar putea să simți că Dumnezeu nu este prea autoritar. Așadar, nu ar trebui să le scoți din context; privește-le mai degrabă din fiecare unghi. Uneori, Dumnezeu vorbește dintr-o perspectivă plină de compasiune, iar apoi oamenii văd iubirea Lui pentru omenire; uneori, El vorbește dintr-o perspectivă foarte strictă, iar apoi oamenii văd căfirea Lui nu tolerează nicio jignire, că omul este deplorabil de murdar și nu este demn să vadă chipul lui Dumnezeu sau să vină înaintea Lui și că li se permite acum să vină înaintea Lui numai datorită harului Său. Înțelepciunea lui Dumnezeu poate fi văzută din modul în care El lucrează și în semnificația lucrării Sale. Oamenii tot reușesc să vadă aceste lucruri în cuvintele lui Dumnezeu, chiar fără să aibă niciun contact direct cu El.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

De data aceasta, Dumnezeu vine să săvârșească lucrarea nu într-un trup spiritual, ci într-un trup foarte obișnuit. În plus, nu numai că este trupul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, este și trupul prin care Se întoarce Dumnezeu întrupat. Este un trup foarte obișnuit. Nu poți vedea nimic care să-L facă să Se evidențieze dintre alții, dar poți câștiga de la El adevăruri de care nu s-a mai auzit înainte. Acest trup nesemnificativ este lucrul care întruchipează toate cuvintele adevărului de la Dumnezeu, săvârșește lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și exprimă întreaga Lui fire ca omul să ajungă să o înțeleagă. Nu îți dorești foarte mult să Îl vezi pe Dumnezeu în ceruri? Nu îți dorești foarte mult să Îl înțelegi pe Dumnezeu din ceruri? Nu îți dorești foarte mult să vezi destinația omenirii? El îți va spune toate aceste secrete – secrete pe care niciun alt om nu a putut să ți le spună și El îți va spune și adevărurile pe care nu le înțelegi. El este poarta ta către Împărăție și ghidul tău către epoca nouă. Un astfel de trup obișnuit deține multe mistere de nepătruns. Faptele Sale pot fi enigmatice pentru tine, dar întregul obiectiv al lucrării pe care o face este suficient pentru a-ți permite să vezi că El nu este, așa cum cred oamenii, doar un simplu trup. Deoarece El reprezintă voia lui Dumnezeu și grija arătată de El omenirii în zilele de pe urmă. Deși nu-I poți auzi cuvintele, care par să zguduie cerul și pământul, deși nu poți să Îi vezi ochii ca niște flăcări vii și deși nu poți primi disciplina toiagului Lui de fier, totuși poți să auzi din cuvintele Lui că Dumnezeu este mânios și să știi că Dumnezeu arată compasiune omenirii; poți vedea firea Lui dreaptă și înțelepciunea Lui și, mai mult decât atât, îți poți da seama de grija lui Dumnezeu pentru întreaga omenire. Lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este pentru a-i permite omului să Îl vadă pe Dumnezeu din ceruri trăind printre oameni pe pământ și pentru a-i permite omului să Îl cunoască, să asculte de El, să Îl venereze și să Îl iubească. De aceea, El S-a întrupat pentru a doua oară.

Când Dumnezeu va veni pe pământ să-Și facă lucrarea, tot ceea ce va vedea omul vor fi evenimente supranaturale. Ce văd cu ochii lor și ce aud cu urechile lor sunt toate supranaturale, deoarece lucrarea și cuvintele Lui sunt de neînțeles și de neatins pentru ei. Dacă un lucru din ceruri este adus pe pământ, cum poate să fie altfel decât supranatural? Când tainele Împărăției cerurilor sunt aduse pe pământ, taine care sunt de neînțeles și de neatins pentru om, care sunt prea minunate și înțelepte – nu sunt toate supranaturale? […] Gândește-te la lucrarea făcută de Dumnezeul întrupat în ziua de astăzi: ce aspect al acesteia nu este supranatural? Cuvintele Lui îți sunt de neînțeles și de neatins și lucrarea pe care o face nu poate fi făcută de niciun om. Omul nu are cum să înțeleagă ceea ce înțelege El și, în ceea ce privește cunoașterea Lui, omul nu știe de unde vine. Sunt unii care spun „Și eu sunt normal, la fel ca Tine, dar cum se face că nu știu ceea ce știi Tu? Eu sunt mai în vârstă și mai bogat în experiență, însă cum poți Tu cunoaște ceea ce eu nu cunosc?” Toate acestea, în ceea ce-l privește pe om, sunt ceva ce omul nu poate atinge. Apoi, sunt cei care spun „Nimeni nu știe de lucrarea care a fost îndeplinită în Israel, și nici măcar interpreții Bibliei nu pot să ofere nicio explicație; cum de Tu știi?” Nu sunt toate acestea chestiuni ale supranaturalului? El nu are experiența minunilor, totuși, le știe pe toate; El vorbește și exprimă adevărul cu cea mai mare ușurință. Nu e acesta un lucru supranatural? Lucrarea Lui transcende ceea ce trupul poate să realizeze. Este inaccesibil gândirii oricărui om cu un trup de carne și absolut de neimaginat pentru raționamentul minții omului. Cu toate că nu a citit niciodată Biblia, El înțelege lucrarea lui Dumnezeu în Israel. Și, deși stă pe pământ în timp ce vorbește, El vorbește despre tainele celui de-al treilea Cer. Când omul citește aceste cuvinte, va fi copleșit de acest

sentiment: „Nu e aceasta limba celui de-al treilea Cer?” Nu sunt toate acestea chestiuni care depășesc ceea ce un om obișnuit e în stare să realizeze?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (1)”

Există multe elemente ale experienței omului în lucrarea sa; ceea ce exprimă omul este ceea ce este el. Lucrarea lui Dumnezeu, de asemenea, exprimă ce este El; dar ființa Lui e diferită cea a omului. Ființa omului reprezintă experiența și viața lui (ceea ce omul experimentează sau întâlnește în viața lui sau filosofiile de viață pe care le are), iar oamenii care trăiesc în medii diferite exprimă ființe diferite. Indiferent dacă ai sau nu experiențe sociale, iar ceea ce trăiești și experimentezi de fapt în familia ta poate fi văzut în ceea ce exprimi, tu nu poți vedea în lucrarea lui Dumnezeu întrupat dacă El are sau nu experiențe sociale. El cunoaște foarte bine substanța omului și poate revela toate tipurile de practici legate de toate tipurile de persoane. El se pricepe și mai bine la revelarea firilor corupte și a comportamentelor răzvrătite ale oamenilor. El nu trăiește printre oamenii lumii, dar El este conștient de natura muritorilor și de corupția oamenilor lumii. Aceasta este ființa Sa. Deși El nu are de-a face cu lumea, El cunoaște regulile lumii, deoarece El înțelege natura umană pe deplin. El știe despre lucrarea Duhului pe care ochii omului nu o pot vedea și pe care urechile omului nu o pot auzi, atât pe cea de azi, cât și pe cea din trecut. Aceasta include înțelepciunea care nu este o filosofie de viață și miracole care sunt greu de pătruns pentru oameni. Aceasta este ființa Lui, care a fost dezvăluit oamenilor și, de asemenea, ascuns de oameni. Ceea ce exprimă El nu este ființa unei persoane extraordinare, ci atributele inerente și ființa Duhului. El nu cutreieră lumea, dar știe totul despre aceasta. El contactează „antropoizii” care nu au cunoștințe sau înțelegere, dar El exprimă cuvinte care sunt mai mărețe decât cunoașterea și deasupra celor mai mari oameni.

El trăiește într-un grup de oameni obtuzi și amorțiți care sunt lipsiți de umanitate și care nu înțeleg convențiile și viața omenirii, dar El poate cere omenirii să trăiască umanitatea normală și, în același timp, să dezvăluie baza și umanitatea inferioară a omenirii. Toate acestea sunt ființa Lui, mai măreață decât ființa oricărei persoane în carne și oase. Pentru El, nu este necesar să experimenteze o viață socială complicată, greoaie și sordidă pentru a săvârși lucrarea pe care trebuie să o săvârșească și să dezvăluie complet substanța coruptă a omenirii. O viață socială sordidă nu edifică trupul Său. Lucrarea și cuvintele Lui dezvăluie doar nesupunerea omului și nu îi oferă omului experiența și lecțiile pentru a face față lumii. El nu trebuie să cerceteze societatea sau familia omului atunci când îi oferă omului viață. Expunerea și judecarea omului nu sunt o expresie a experienței trupului Lui; este dezvăluirea Sa a caracterului nedrept al omului după ce a știut despre nesupunerea omului multă vreme și despre corupția detestată a omenirii. Lucrarea pe care El o săvârșește are în întregime scopul de a dezvălui omului firea Lui și de a-Și exprima ființa. Doar El poate face această lucrare; nu este ceva ce poate fi săvârșit de o persoană în carne și oase.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Cândva, am fost cunoscut drept Iahve. Mi s-a spus și Mesia și, odată, oamenii Îmi spuneau Isus Mântuitorul cu iubire și respect. Totuși, astăzi nu sunt Iahve sau Isus pe care oamenii Îl cunoșteau în vremurile trecute; sunt Dumnezeul care S-a întors în zilele de pe urmă, Dumnezeul care va aduce sfârșitul epocii. Sunt Dumnezeu Însuși care Se înalță de la capătul pământului, abundând de întreaga Mea fire și plin de autoritate, onoare și glorie. Oamenii nu M-au băgat niciodată în seamă, nu M-au cunoscut niciodată și au fost mereu neștiutori în privința firii Mele. De la crearea

lumii până astăzi, niciun om nu M-a văzut. Acesta este Dumnezeul care Se înfățișează omenirii în zilele de pe urmă, dar Se ascunde printre oameni. El locuiește printre oameni, adevărat și real, ca soarele arzător și focul mistuitor, plin de putere și abundând de autoritate. Nu există nicio persoană sau lucru care nu va fi judecat de cuvintele Mele și nicio persoană sau lucru care nu va fi purificat de flăcările focului. În cele din urmă, toate popoarele vor fi binecuvântate grație cuvintelor Mele și, de asemenea, sfărâmate în bucăți din cauza cuvintelor Mele. Astfel, în zilele de pe urmă, toți oamenii vor vedea că Eu sunt Mântuitorul reîntors și că Eu sunt Dumnezeu Atotputernic care cucerește toată omenirea. Și toți vor vedea că am fost odată jertfă de păcat pentru omenire, dar că, în zilele de pe urmă, Eu voi deveni, de asemenea, flăcările soarelui care incinerează toate lucrurile, precum și Soarele dreptății care dezvăluie toate lucrurile. Aceasta este lucrarea Mea în zilele de pe urmă. Am luat numele acesta și posed firea aceasta pentru ca toți oamenii să poată vedea că sunt un Dumnezeu drept, soarele arzător și focul mistuitor și ca toți să poată să Mă venereze pe Mine, singurul Dumnezeu adevărat, și ca să poată să Îmi vadă adevărata față: nu sunt numai Dumnezeul israeliților, și nu sunt doar Răscumpărătorul; sunt Dumnezeul tuturor creaturilor din ceruri, pământ și mări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

Dumnezeu Își continuă cuvântările, utilizând diverse metode și perspective pentru a ne povățui ce ar trebui să facem și, totodată, dând glas inimii Sale. Cuvintele Sale au puterea vieții, ne arată calea pe care ar trebui să mergem și ne permit să înțelegem care este adevărul. Începem să fim atrași de cuvintele Sale, începem să ne concentrăm pe tonul și maniera Sa de a vorbi și, în mod involuntar, începem să ne interesăm de cele mai lăuntrice sentimente ale acestei persoane neînsemnate. El Își varsă sângele

inimii Sale în numele nostru, Își pierde somnul și apetitul de dragul nostru, plânge pentru noi, oftează pentru noi, ne poartă bolile în locul nostru, suferă umilință de dragul destinației și mântuirii noastre, iar împietrirea și răzvrătirea noastră varsă lacrimi și sânge din inima Sa. Acest fel de a fi și a avea nu aparține unei persoane obișnuite, nici nu poate fi avut sau obținut de nicio ființă umană coruptă. El arată îngăduința și răbdarea pe care nicio persoană obișnuită nu le are, iar iubirea Sa nu este ceva cu care este înzestrată orice ființă creată. Nimeni în afară de El nu poate ști toate gândurile noastre, sau nu poate avea o înțelegere atât de clară și deplină a naturii și esenței noastre, sau nu poate judeca răzvrătirea și corupția omenirii, sau vorbi și lucra asupra noastră astfel, în numele lui Dumnezeu din ceruri. Nimeni în afară de El nu e înzestrat cu autoritatea, înțelepciunea și demnitatea lui Dumnezeu; firea lui Dumnezeu și ce are Dumnezeu și ce este El sunt dezvăluite, în întregime, în El. Nimeni în afară de El nu ne poate arăta calea și nu ne poate aduce lumină. Nimeni în afară de El nu poate dezvălui tainele pe care Dumnezeu nu le-a divulgat de la creație până astăzi. Nimeni în afară de El nu ne poate mântui de robia Satanei și de firea noastră coruptă. El Îl reprezintă pe Dumnezeu. El exprimă cea mai tainică inimă a lui Dumnezeu, îndemnurile lui Dumnezeu și cuvintele de judecată ale lui Dumnezeu către toată omenirea. El a început o epocă nouă, o eră nouă și a inaugurat un pământ nou și cer nou, o lucrare nouă și El ne-a adus speranță, punând capăt vieții neclare pe care o duceam, și a permis întregii noastre ființe să vadă, cu deplină claritate, calea spre mântuire. El a cucerit întreaga noastră ființă și ne-a câștigat inimile. Din acel moment înainte, mințile noastre au devenit conștiente, iar duhurile noastre par să fie reînviate: această persoană obișnuită, nesemnificativă, care trăiește printre noi și care a fost demult respinsă de noi – nu este acesta Domnul Isus, care este mereu în gândurile noastre, fie că suntem treji, fie că visăm, și după

care tânjim zi și noapte? Este El! Chiar este El! El este Dumnezeul nostru! El este adevărul, calea și viața!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 4: Privind arătarea lui Dumnezeu întru judecata și mustrarea Sa”

3. Mărturisești că „**Cuvântul Se arată în trup**” a fost rostită personal de Dumnezeu, dar există oameni care cred că aceste cuvinte au fost rostite de cineva care a fost luminat de Duhul Sfânt. Care anume este deosebirea dintre cuvintele exprimate de Dumnezeu întrupat și cele rostite de cineva luminat de Duhul Sfânt?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Adevărul vine din lumea omului, totuși, adevărul dintre oameni este dat mai departe de Hristos. Își are originea de la Hristos, adică de la Dumnezeu Însuși, iar asta nu este ceva de care omul este capabil.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

Adevărul este cel mai real aforism al vieții și cel mai înalt dintre aforismele omenirii. Deoarece este cerința pe care o are Dumnezeu de la om și este lucrarea săvârșită personal de Dumnezeu, motiv pentru care este numit „aforismul vieții”. Nu este un aforism alcătuit din nimic, nici nu este un citat celebru al unei persoane importante. În schimb, este cuvântarea către omenire a Stăpânului Cerului și al pământului și al tuturor lucrurilor; nu reprezintă niște cuvinte adunate de om, ci viața inerentă a lui Dumnezeu. De aceea este numit „cel mai înalt dintre aforismele vieții”.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi”

Indiferent dacă cuvintele rostite de Dumnezeu sunt, în aparență, simple sau profunde, toate sunt adevăruri indispensabile omului în momentul în care intră în viață; ele sunt izvorul apelor vii care îi permit omului să supraviețuiască atât în spirit, cât și în trup. Ele îi asigură omului ceea ce are nevoie pentru a rămâne în viață; principiile și crezul pentru conducerea vieții sale cotidiene; calea pe care trebuie să apuce spre mântuire, cât și scopul și direcția; fiecare adevăr pe care ar trebui să-l posede ca ființă creată

înaintea lui Dumnezeu; și orice adevăr despre modul în care omul ascultă și se închină lui Dumnezeu. Ele sunt garanția care asigură supraviețuirea omului, ele sunt pâinea zilnică a omului și ele sunt, de asemenea, suportul robust care permite omului să fie puternic și să se ridice. Ele sunt bogate în realitatea adevărului cu care omenirea creată trăiește umanitatea normală, bogate în adevărul prin care omenirea se desprinde de corupție și ocolește capcanele Satanei, bogate în învățătură, îndemn, încurajare și consolare neobosite, pe care Creatorul le dă umanității create. Ele sunt farul care îndrumă și iluminează pe oameni ca să înțeleagă tot ceea ce este pozitiv, garanția care asigură că oamenii vor trăi și vor intra în posesia a tot ce este drept și bun, criteriul prin care oamenii, evenimentele și obiectele sunt toate măsurate și, de asemenea, indicatorul de navigație care conduce oamenii spre mântuire și calea luminii.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Prefață”

Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi zugrăvit drept cuvântul omului și cu atât mai puțin poate cineva să facă astfel încât cuvântul omului să fie cuvântul lui Dumnezeu. Un om folosit de Dumnezeu nu este Dumnezeul întrupat, iar Dumnezeul întrupat nu este un om folosit de Dumnezeu. În asta, există o diferență esențială. Poate că, după ce vei citi aceste cuvinte, nu le vei recunoaște ca pe cuvintele lui Dumnezeu, ci doar ca pe luminarea pe care a dobândit-o omul. În cazul acela, ești orbit de ignoranță. Cum pot cuvintele lui Dumnezeu să fie aceleași cu luminarea pe care a dobândit-o omul? Cuvintele lui Dumnezeu întrupat deschid o nouă epocă, îndrumă toată omenirea, dezvăluie taine și îi arată omului direcția pe care trebuie să o ia în noua epocă. Luminarea obținută de om nu reprezintă altceva decât simple instrucțiuni pentru practicare sau cunoaștere. Aceasta nu poate îndruma toată omenirea într-o nouă epocă sau dezvălui tainele lui Dumnezeu Însuși. La urma urmei, Dumnezeu este Dumnezeu, iar omul este

om. Dumnezeu are esența lui Dumnezeu, iar omul are esența omului. Dacă omul percepe cuvintele spuse de Dumnezeu drept simplă luminare de la Duhul Sfânt și ia cuvintele apostolilor și ale profeților drept cuvinte rostite personal de Dumnezeu, aceasta ar fi o greșeală a omului. Orice-ar fi, nu ar trebui să amesteci niciodată binele cu răul sau să înfățișezi ceea ce este înalt drept ceea ce este jos ori să confunzi profundul cu superficialul; orice-ar fi, nu ar trebui niciodată să respingi în mod voit ceea ce știi că este adevărul. Toți cei care cred că există un Dumnezeu ar trebui să cerceteze problemele din punctul corect de vedere și să accepte noua lucrare a lui Dumnezeu și noile Lui cuvinte din perspectiva unei ființe create a Sa; altfel, vor fi alungați de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Căile de practică ale omului și cunoștințele lui referitoare la adevăr sunt toate aplicabile într-o anumită sferă. Nu se poate spune că drumul pe care omul pășește este în totalitate dorința Duhului Sfânt, deoarece omul poate doar să fie luminat de Duhul Sfânt și nu poate fi umplut complet de Duhul Sfânt. Lucrurile pe care omul le poate experimenta sunt incluse toate în sfera umanității normale și nu pot depăși șirul de gânduri din mintea umană obișnuită. Toți cei care pot trăi realitatea adevărului experimentează în cadrul acestei sfere. Atunci când ei experimentează adevărul, este mereu o experiență a vieții umane obișnuite, luminată de Duhul Sfânt; nu este o cale de a experimenta care deviază de la viața umană normală. Ei experimentează adevărul fiind luminați de Duhul Sfânt pe baza trăirii vieților lor umane. Mai mult decât atât, acest adevăr diferă de la om la om, iar profunzimea sa este legată de starea omului. Se poate spune doar că acea cale pe care merg ei este viața umană normală a cuiva care urmărește adevărul și poate fi numită calea parcursă de un om normal, luminat de Duhul Sfânt. Nu se poate spune că acea cale pe care calcă este calea pe care

merge de Duhul Sfânt. În experiența umană normală, deoarece oamenii care urmează adevărul nu sunt la fel, nici lucrarea Duhului Sfânt nu este la fel. În plus, deoarece mediile pe care oamenii le experimentează și gama lor de experiențe nu sunt la fel și din cauza amestecului minții și gândurilor lor, experiența lor este amestecată în proporții diferite. Fiecare persoană înțelege un adevăr în funcție de natura sa diferită, individuală. Înțelegerea lor a sensului real al adevărului nu este completă și reprezintă doar unul sau mai multe aspecte ale acestuia. Sfera adevărului pe care îl experimentează omul diferă de la om la om conform condițiilor fiecărei persoane. În acest mod, cunoașterea aceluiași adevăr, așa cum este exprimat de către oameni diferiți, nu este aceeași. Cu alte cuvinte, experiența omului are întotdeauna limitări și nu poate reprezenta complet voia Duhului Sfânt și nici lucrarea omului nu poate fi percepută drept lucrarea lui Dumnezeu, chiar dacă ceea ce este exprimat de om corespunde foarte mult cu voia lui Dumnezeu și chiar dacă experiența omului este foarte aproape de lucrarea de desăvârșire pe care Duhul Sfânt o săvârșește. Omul nu poate fi decât slujitorul lui Dumnezeu și să săvârșească lucrarea pe care Dumnezeu i-o încredințează. Omul poate exprima cunoștințe doar sub luminarea Duhului Sfânt și adevăruri dobândite din experiențele sale personale. Omul nu este calificat și nu îndeplinește condițiile pentru a fi emisarul Duhului Sfânt. El nu are dreptul de a spune că lucrarea sa este lucrarea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Ceea ce este exprimat direct de Dumnezeu este adevărul. Orice rezultă din luminarea Duhului Sfânt este doar conform adevărului, căci Duhul Sfânt luminează oamenii în baza staturii lor și nu poate exprima adevărul direct oamenilor. Acest lucru este ceva ce trebuie să înțelegi. Și când, în baza cuvintelor adevărului, oamenii capătă înțelegere și cunoștințe din

experiență, acestea reprezintă adevărul? Cel mult, reprezintă puțină cunoaștere a adevărului. Cuvintele luminate de Duhul Sfânt nu reprezintă cuvintele lui Dumnezeu, nu reprezintă adevărul, nu aparțin adevărului; ele reprezintă doar puțină cunoaștere a adevărului, puțin din luminarea Duhului Sfânt. Dacă oamenii câștigă puțină cunoaștere a adevărului și apoi îi aprovizionează pe alții cu aceasta, atunci și aceasta este aprovizionarea cu experiențe și cunoștințe personale. Aceștia nu îi aprovizionează pe oameni cu adevăr. Se poate spune că aceasta reprezintă o părtășie despre adevăr – aceasta este formularea adecvată. Pentru că nu este o chestiune simplă și majoritatea oamenilor nu o pot pătrunde complet, trebuie s-o înțelegeți clar; nu este doar o chestiune de formulare corectă sau că doar trebuie să înțelegeți o anumită interpretare și nimic mai mult. Este posibil să fi câștigat anumite lucruri din adevăr, lucruri care ar trebui posedate de oameni, însă asta nu înseamnă că ai câștigat adevărul. Și este posibil să fi câștigat și alte lucruri din adevăr, dar asta nu înseamnă că acum posezi viața adevărului și cu atât mai puțin se poate spune că aparții adevărului – chiar nu este cazul. Pur și simplu ai obținut ceva hrănitor din adevăr pentru a-ți hrăni viața, astfel încât să existe ceva în tine, ceva ce ar trebui să posezi, care crede în Dumnezeu și-L mulțumește. Dumnezeu folosește adevărul pentru a-i aproviziona pe oameni, permițându-le ca, prin intermediul adevărului, să-L mulțumească și să fie după inima Lui. În cele din urmă, chiar și când oamenii au satisfăcut pe deplin voia lui Dumnezeu, tot nu se poate spune că aparțin adevărului și, cu atât mai puțin, că există viața adevărului în ei. […] Toată lumea are experiența adevărului, însă fiecare o face în împrejurări diferite și fiecare câștigă ceva diferit. Totuși, chiar dacă toate cunoștințele acestora ar fi cumulate, tot nu ar putea să rostească în întregime un singur adevăr. Atât de profund este adevărul! De ce se spune că lucrurile pe care le-ai câștigat și cunoștințele tale nu pot reprezenta adevărul? Ai părtășie cu

alții despre cunoștințele tale și este nevoie doar de două-trei zile de reflecție până să le experimenteze în întregime. Însă oamenii pot petrece o viață întreagă fără a experimenta adevărul în întregime; chiar dacă s-ar cumula experiența tuturor persoanelor, adevărul tot nu ar fi experimentat în întregime. Așadar, se poate vedea că adevărul este extraordinar de profund. Adevărul nu poate fi exprimat în întregime prin cuvinte. În limbajul oamenilor, adevărul este esența autentică a omenirii. Oamenii nu vor putea niciodată experimenta adevărul în întregime. Oamenii trebuie să trăiască în conformitate cu adevărul. Un adevăr poate susține întreaga existență a omenirii timp de mai multe mii de ani.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Adevărul este viața lui Dumnezeu Însuși; reprezintă firea Sa, esența Lui și ceea ce are El și ce este. Dacă spui că, având o oarecare experiență și câteva cunoștințe, deții, prin urmare, adevărul, atunci înseamnă că ai atins sfințenia? De ce mai manifești corupție? De ce nu poți discerne între diferitele tipuri de oameni? De ce nu poți mărturisi pentru Dumnezeu? Chiar dacă înțelegi unele adevăruri, Îl poți reprezenta pe Dumnezeu? Poți să trăiești firea lui Dumnezeu? Este posibil să ai o oarecare experiență și cunoaștere cu privire la un anumit aspect al adevărului și este posibil să faci puțină lumină prin discursul tău, dar ceea ce poți oferi oamenilor este extrem de limitat și nu poate dura mult. Acest lucru se întâmplă din cauza faptului că înțelegerea ta și lumina pe care ai obținut-o nu reprezintă esența adevărului și nu reprezintă întregul adevăr. Reprezintă doar o latură sau un mic aspect al adevărului, este doar un nivel care poate fi atins de ființele umane și este încă departe de esența adevărului. Acest pic de lumină, luminare, experiență și cunoaștere nu poate lua niciodată locul adevărului. Chiar dacă toți oamenii ar experimenta un adevăr într-un mod oarecum productiv și toate experiențele și cunoștințele lor ar fi puse laolaltă, nu ar fi

suficient pentru a acoperi întregimea și esența unui singur rând din acest adevăr. După cum s-a spus în trecut: „Rezum acest lucru cu o maximă pentru lumea umană: Printre oameni, nu există niciunul care să Mă iubească”. Această propoziție este adevărul, adevărata esență a vieții, un lucru de maximă profunzime și o expresie a lui Dumnezeu Însuși. După trei ani de experiență, s-ar putea să ai puțină înțelegere superficială, iar după șapte sau opt ani, s-ar putea să ai puțin mai multă înțelegere, dar această înțelegere nu poate ține niciodată locul acestui rând din adevăr. După doi ani, altcineva poate avea puțină înțelegere sau ceva mai multă înțelegere după zece ani sau o înțelegere chiar mai mare după o viață, dar înțelegerea amândurora la un loc nu poate ține locul acestui rând din adevăr. Indiferent cât de multă intuiție, lumină, experiență sau cunoaștere ați avea voi doi împreună, ele nu vor putea niciodată să țină locul acestui rând din adevăr. Adică, viața umană este întotdeauna viață umană și, indiferent de modul în care cunoștințele tale se conformează adevărului, voii lui Dumnezeu sau cerințelor Sale, ele nu pot să țină niciodată locul adevărului. A spune că oamenii dețin adevărul înseamnă că oamenii îl înțeleg cu adevărat, trăiesc câteva dintre realitățile cuvântului lui Dumnezeu, au o oarecare cunoaștere reală a lui Dumnezeu și pot să-L preamărească și să mărturisească pentru El. Cu toate acestea, nu se poate spune că oamenii dețin deja adevărul, deoarece adevărul este prea profund. Un singur rând din cuvântul lui Dumnezeu le poate lua oamenilor o viață întreagă pentru a-l experimenta și, chiar și după mai multe experiențe de o viață sau de mii de ani, nici măcar un singur rând din cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi experimentat pe deplin.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

4. Care este deosebirea dintre cuvintele lui Dumnezeu transmise de profeți precum Isaia, Ezechiel și Daniel în Epoca Legii și cuvintele lui Dumnezeu exprimate de Dumnezeu întrupat?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

În Epoca Harului, Isus a grăit de asemenea multe cuvinte și a făcut multe lucrări. Cum a fost El diferit de Isaia? Cum a fost El diferit de Daniel? A fost El un profet? De ce se spune că este Hristos? Care sunt diferențele dintre ei? Toți erau doar oameni care grăiau cuvinte și cuvintele lor păreau a fi pentru om mai mult sau mai puțin la fel. Toți au grăit cuvinte și au făcut lucrări. Profeții Vechiului Testament au rostit profeții și, în mod similar, și Isus a putut face asta. De ce este oare așa? Deosebirea, aici, se bazează pe natura lucrării. Pentru a discerne această chestiune, nu trebuie să iei în calcul natura trupului, nici nu ar trebui să iei în calcul profunzimea sau superficialitatea cuvintelor lor. Întotdeauna trebuie să iei în calcul în primul rând lucrarea lor și efectele pe care le atinge lucrarea lor în om. Profețiile rostite de profeți la timpul lor nu au alimentat viața omului, iar inspirațiile primite de cei precum Isaia și Daniel erau pur și simplu profeții, și nu calea vieții. Dacă nu ar fi fost revelația directă a lui Iahve, nimeni nu ar fi putut îndeplini acea lucrare, care nu este posibilă pentru muritori. Și Isus a rostit multe cuvinte, dar astfel de cuvinte reprezentau calea vieții din care omul putea găsi o cale de urmat. Cu alte cuvinte, în primul rând, El a putut oferi viață omului, deoarece Isus este viața; în al doilea rând, El a putut inversa deviațiile omului; în al treilea rând, lucrarea Sa a putut să o succeadă pe cea a lui Iahve cu scopul de a continua epoca; în al patrulea rând, El a putut sesiza nevoile interioare ale omului și înțelege ce-i lipsește omului; în al cincilea rând, El a putut să inaugureze o epocă nouă și să o încheie pe cea veche. Din acest motiv Se numește Dumnezeu și Hristos; nu este diferit doar de Isaia, ci și de toți ceilalți profeți. Luați-l pe Isaia drept

termen de comparație pentru lucrarea profeților. În primul rând, nu putea oferi viață omului; în al doilea rând, nu putea inaugura o epocă nouă. Lucra sub conducerea lui Iahve și nu pentru a inaugura o epocă nouă. În al treilea rând, cuvintele pe care le rostea erau dincolo de el. Primea revelații direct de la Duhul lui Dumnezeu și alții nu le înțelegeau, nici măcar după ce le ascultau. Aceste puține lucruri sunt suficiente în sine pentru a demonstra că nu erau mai mult decât niște profeții cuvintele lui, nimic mai mult decât un aspect al lucrării făcute în locul lui Iahve. În orice caz, nu putea să-L reprezinte pe Iahve în totalitate. A fost un rob al lui Iahve, un instrument în lucrarea Lui. Doar lucra în Epoca Legii și în cadrul sferei lucrării lui Iahve; nu a lucrat dincolo de Epoca Legii. Lucrarea lui Isus, dimpotrivă, era diferită. El a depășit sfera lucrării lui Iahve; El a lucrat ca Dumnezeu întrupat și a suferit răstignirea pentru a răscumpăra toată omenirea. Cu alte cuvinte, a făcut o lucrare nouă, în afara celei făcute de Iahve. Aceasta a fost introducerea unei epoci noi. În plus, El putea vorbi despre ceea ce omul nu putea dobândi. Lucrarea Sa era o lucrare în cadrul gestionării lui Dumnezeu și cuprindea întreaga umanitate. Nu Și-a făcut lucrarea doar în câțiva oameni, nici nu era lucrarea Lui menită să conducă un număr limitat de oameni. Cât despre modul în care Dumnezeu S-a întrupat ca om, cum Duhul a transmis revelațiile în acel timp și cum Se pogora Duhul asupra unui om ca să lucreze – acestea sunt chestiuni pe care omul nu le poate vedea sau atinge. Este absolut imposibil ca aceste adevăruri să servească drept dovadă că El este Dumnezeu întrupat. Ca atare, se poate face distincție doar între cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu, care sunt tangibile pentru om. Doar acest aspect este real. Aceasta se datorează faptului că ție nu îți sunt vizibile chestiunile Duhului și acestea sunt cunoscute în mod clar doar de Dumnezeu Însuși, și nici chiar trupul întrupat a lui Dumnezeu nu știe totul; poți doar să verifici dacă El este Dumnezeu din lucrarea făcută de

El. Din lucrarea Sa, se poate vedea că, în primul rând, El este capabil să deschidă o nouă eră; în al doilea rând, este capabil să ofere viață omului și să-i arate omului calea de urmat. Aceasta este suficient pentru stabilirea faptului că El este Dumnezeu Însuși. Cel puțin, lucrarea pe care o face El poate reprezenta în totalitate Duhul lui Dumnezeu și, dintr-o astfel de lucrare, se poate vedea că Duhul lui Dumnezeu este înăuntrul Lui. Deoarece lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat a fost îndeosebi pentru a inaugura o nouă epocă, a dirija o lucrare nouă și a deschide un nou tărâm, acestea sunt suficiente ca atare pentru a stabili că El este Dumnezeu Însuși. Așadar, aceasta Îl deosebește pe El de Isaia, Daniel și ceilalți mari profeți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului”

Prevestirea profeților a fost poruncită de Dumnezeu Însuși: profețiile celor ca Isaia, Daniel, Ezra, Ieremia și Ezechiel au fost poruncite direct de Duhul Sfânt; acești oameni au fost proroci, ei primiseră Duhul profeției și toți au fost profeți ai Vechiului Testament. În timpul Epocii Legii, acești oameni, care au primit inspirația lui Iahve, au rostit multe profeții, furnizate direct de Iahve. Dar de ce a lucrat Iahve în ei? Fiindcă poporul lui Israel era poporul ales al lui Dumnezeu și lucrarea profeților trebuia să se facă în rândurile lor; de aceea profeții au putut primi asemenea revelații. De fapt, nici ei înșiși nu au înțeles revelațiile date de Dumnezeu lor. Duhul Sfânt a rostit acele cuvinte prin gura lor, astfel încât oamenii din viitor să poată înțelege acele lucruri și să vadă că ele au fost, într-adevăr, lucrarea Duhului lui Dumnezeu, a Duhului Sfânt, și că nu au venit de la om, și să le confirme faptul că era lucrarea Duhului Sfânt. În timpul Epocii Harului, Isus Însuși a făcut toată această lucrare în locul lor, așa încât oamenii n-au mai profețit. Deci, a fost Isus un profet? Isus a fost, bineînțeles, un profet, dar a putut face și lucrarea apostolilor – El a putut să profețească, dar și să predice și să

învețe oameni din tot ținutul. Cu toate acestea, lucrarea pe care a făcut-o și identitatea pe care o reprezenta nu au fost aceleași. El a venit să răscumpere toată omenirea, să răscumpere omul de păcat; El era un profet și un apostol dar, mai mult decât atât, El era Hristos. Un profet poate face profeții, dar nu se poate spune că acel profet este Hristos. În acel timp, Isus a rostit multe profeții și, astfel, se poate spune că El a fost profet, dar nu se poate afirma că El a fost profet și deci nu Hristos. Asta pentru că El L-a reprezentat pe Dumnezeu Însuși în ducerea la bun sfârșit a unei etape a lucrării, iar identitatea Lui a fost diferită de cea a lui Isaia: El a venit să încheie lucrarea de răscumpărare și, de asemenea, El a dat provizii pentru viața omului, iar Duhul lui Dumnezeu S-a pogorât direct asupra Lui. În lucrarea pe care a făcut-o, nu a primit nicio inspirație din partea Duhului lui Dumnezeu, nicio instrucțiune de la Iahve. În schimb, Duhul a lucrat direct – ceea ce este suficient pentru a dovedi că Isus nu a fost doar un simplu profet. Lucrarea pe care a făcut-o a fost în primul rând lucrarea de răscumpărare, iar în al doilea rând profețiile. El a fost un profet, un apostol, dar, mai presus de acestea, a fost Răscumpărătorul. Proorocii, în schimb, puteau doar să facă profeții, fiind incapabili să reprezinte pe Duhul lui Dumnezeu în orice altă lucrare. Deoarece Isus a făcut multă lucrare care nu mai fusese niciodată făcută de om și a făcut lucrarea de răscumpărare a omenirii, El a fost astfel diferit de cei ca Isaia.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)”

În această etapă finală a lucrării, rezultatele sunt obținute prin intermediul cuvântului. Prin cuvânt, omul ajunge să înțeleagă multe taine și lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o de-a lungul generațiilor trecute. Prin cuvânt, omul este luminat de Duhul Sfânt; prin cuvânt, omul ajunge să înțeleagă tainele care nu au fost niciodată dezlegate de generațiile trecute, precum și lucrarea proorocilor și a apostolilor din trecut și principiile prin

care aceștia au lucrat. Prin cuvânt, omul ajunge, de asemenea, să înțeleagă firea lui Dumnezeu Însuși, precum și răzvrătirea și împotrivirea omului, și ajunge să-și cunoască propria esență. Prin acești pași ai lucrării și prin toate cuvintele spuse, omul ajunge să cunoască lucrarea Duhului, lucrarea pe care o face trupul Lui întrupat și, chiar mai mult, întreaga Sa fire. Cunoașterea ta despre lucrarea de gestionare de peste șase mii de ani a lui Dumnezeu a fost, de asemenea, câștigată prin cuvânt. Nu au fost, de asemenea, obținute prin cuvânt cunoașterea noțiunilor tale anterioare și succesul tău în a le pune deoparte? În etapa anterioară, Isus a lucrat semne și minuni, însă, în această etapă, acestea nu există. Nu a fost, de asemenea, realizată prin cuvânt înțelegerea ta despre motivul pentru care Dumnezeu nu dezvăluie semne și minuni? De aceea, cuvintele spuse în această etapă depășesc lucrarea făcută de apostolii și proorocii generațiilor trecute. Chiar și prezicerile făcute de prooroci nu ar fi putut realiza acest rezultat. Proorocii au făcut doar profeții, au vorbit despre ce se va întâmpla în viitor, dar nu despre lucrarea pe care Dumnezeu a voit să o facă la acea vreme. Nici nu vorbeau pentru a-i călăuzi pe oameni în viață ori pentru a revărsa adevăruri asupra oamenilor sau pentru a le dezvălui taine, cu atât mai puțin pentru a le dărui viață. Din cuvintele spuse în această etapă, există profeție și adevăr, dar, mai ales, aceste cuvinte slujesc la a da viață omului. Cuvintele din prezent sunt deosebite de prezicerile profeților. Aceasta este o etapă a lucrării pentru viața omului, pentru a schimba firea vieții omului, și nu de dragul de a rosti profeții.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

XI. Întrebări și răspunsuri despre cum să sesizezi deosebirea dintre Hristos Cel adevărat și hristoșii falși

1. În prezent există un număr de cazuri de înșelăciune de către hristoși falși în diverse comunități religioase din întreaga lume. Incapabili să vadă această înșelăciune așa cum este în realitate, mulți oameni i-au urmat pe acești hristoși falși, împlinind astfel profeția Domnului Isus: „**Atunci, de vă va zice cineva: «Iată, aici e Hristos, sau acolo!», să nu credeți. Că se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși și vor da semne mari și minuni ca să amăgească, de se va putea, și pe cei aleși**” (Matei 24:23-24). Prin urmare, credem că oricine despre care se mărturisește că este venirea Domnului este fără îndoială un Hristos fals și că nu este nevoie să-i căutăm și să-i investigăm. Ne înșelăm când credem astfel?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Dumnezeu care S-a întrupat se numește Hristos, iar astfel Hristosul care le poate da oamenilor adevărul se numește Dumnezeu. Nu există nimic exagerat în această privință, deoarece El are esența lui Dumnezeu și are firea lui Dumnezeu, și înțelepciune în lucrarea Lui, care sunt nerealizabile de către om. Aceia care se numesc Hristoși pe ei înșiși și totuși nu pot săvârși lucrarea lui Dumnezeu, sunt escroci. Hristos nu este numai manifestarea lui Dumnezeu pe pământ, ci și trupul special asumat de Dumnezeu în timp ce Își săvârșește și completează lucrarea printre oameni. Acest trup nu poate fi înlocuit de orice om, ci este un trup care poate purta așa cum trebuie lucrarea lui Dumnezeu pe pământ și poate exprima firea lui Dumnezeu și Îl reprezintă bine pe Dumnezeu, furnizându-i omului viață. Mai devreme sau mai târziu, cei care se dau drept Hristos vor cădea cu toții, pentru că, deși susțin că sunt Hristos, ei nu dețin nimic din esența lui Hristos. Și astfel, spun că autenticitatea lui Hristos nu poate fi definită de om, ci este acceptată și decisă de Dumnezeu Însuși.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este forma întrupată a lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Deși Hristos poate să lucreze pe pământ în numele lui Dumnezeu Însuși, El nu vine cu intenția de a le arăta tuturor oamenilor chipul Său în trup. El nu vine pentru ca toți oamenii să-L vadă; El vine să permită omului să fie condus de mâna Sa și, astfel, omul intră în noua epocă. Funcția trupului lui Hristos este pentru lucrarea lui Dumnezeu Însuși, adică pentru lucrarea lui Dumnezeu în trup, și nu pentru a permite omului să înțeleagă pe deplin esența trupului Său. Indiferent de modul în care lucrează, nimic din ceea ce face El nu depășește ceea ce este realizabil trupește. Indiferent de modul în care lucrează, El o face în trup cu o umanitate normală, și nu dezvăluie pe deplin omului adevărata față a lui Dumnezeu. În plus, lucrarea

Sa în trup nu este niciodată așa de supranaturală sau de inestimabilă precum o concepe omul. Chiar dacă Hristos Îl reprezintă pe Dumnezeu Însuși în trup și îndeplinește în mod personal lucrarea pe care Dumnezeu Însuși ar trebui să o facă, El nu neagă existența lui Dumnezeu din cer și nici nu-Și proclamă febril propriile fapte. Mai degrabă, rămâne ascuns, umil, în trupul Său. În afară de Hristos, cei care pretind în mod fals că sunt Hristos nu au calitățile Sale. Când se juxtapune împotriva firii arogante și înălțătoare a falșilor Hristoși, devine evident ce fel de trup are Hristos cu adevărat. Cu cât sunt mai falși, cu atât mai mult astfel de Hristoși falși se dau în spectacol și cu atât mai capabili sunt de a face semne și minuni pentru a înșela omul. Hristoșii falși nu au calitățile lui Dumnezeu; Hristos nu este întinat de vreun element care aparține Hristoșilor falși. Dumnezeu Se întrupează doar pentru a finaliza lucrarea trupului, nu doar pentru a permite pur și simplu oamenilor să-L vadă. Mai degrabă, lasă lucrarea Sa să-I afirme identitatea și permite ca ceea ce El descoperă să-I ateste esența. Esența Sa nu este neîntemeiată; identitatea Sa nu a fost acaparată de mâna Sa; este determinată de lucrarea Sa și de esența Sa.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este ascultare față de voința Tatălui ceresc”

Dacă, în prezent, ar fi să apară o persoană capabilă să arate semne și să facă minuni, să alunge demoni, să vindece bolnavii și să săvârșească multe miracole, iar dacă această persoană pretinde că este Isus care a venit atunci ar fi vorba despre un fals, produs de duhurile rele, care Îl imită pe Isus. Reține! Dumnezeu nu repetă aceeași lucrare. Etapa lucrării lui Isus a fost deja finalizată, iar Dumnezeu nu va relua niciodată acea etapă a lucrării. Lucrarea lui Dumnezeu este ireconciliabilă cu noțiunile omului; de exemplu, Vechiul Testament a prezis venirea unui Mesia, iar rezultatul acestei profeții a fost venirea lui Isus. Deoarece acest lucru s-a întâmplat

deja, ar fi greșit pentru un alt Mesia să vină din nou. Isus a venit deja o dată și ar fi greșit dacă Isus ar urma să vină din nou de data aceasta. Există un singur nume pentru fiecare epocă, și fiecare nume conține o caracterizare a acelei epoci. În noțiunile omului, Dumnezeu trebuie să arate mereu semne și să facă minuni, trebuie să vindece bolnavii și să alunge mereu demoni, trebuie să fie mereu ca Isus. Însă, de data aceasta, Dumnezeu nu e deloc așa. Dacă, în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu ar arăta semne, ar face minuni, ar alunga demoni și ar vindeca bolnavii – dacă ar face exact așa cum a făcut Isus – atunci Dumnezeu ar repeta aceeași lucrare, iar lucrarea lui Isus nu ar avea semnificație sau valoare. Astfel, Dumnezeu realizează o singură etapă a lucrării în fiecare epocă. Odată ce fiecare etapă a lucrării Sale a fost finalizată, este imitată la scurt timp de duhurile rele, iar după ce Satana începe să calce pe urmele Lui, Dumnezeu trece la o metodă diferită. Odată ce El a încheiat o etapă a lucrării Sale, aceasta este imitată de duhurile rele. Asta trebuie să vă fie clar.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi”

Există unii care sunt posedați de duhuri rele și strigă în gura mare „Eu sunt Dumnezeu!” Totuși, în cele din urmă, ei sunt descoperiți, căci greșesc în privința lucrului pe care îl reprezintă. Ei îl reprezintă pe Satana și Duhul Sfânt nu le acordă nicio atenție. Oricât de mult te-ai exalta sau oricât de hotărât ai striga, ești tot o ființă creată, și una care îi aparține Satanei. Eu nu strig niciodată „Sunt Dumnezeu, sunt Fiul iubit al lui Dumnezeu!” Dar lucrarea pe care o fac este lucrarea lui Dumnezeu. Trebuie să strig? Exaltarea nu este necesară. Dumnezeu Își face singur lucrarea și nu are nevoie ca omul să-I dea un statut sau un titlu onorific: lucrarea Lui Îi reprezentă identitatea și statutul. Înainte de botezul Său, nu era Isus Dumnezeu Însuși? Nu era El întruparea lui Dumnezeu? Cu siguranță nu se

poate spune că abia după ce a primit mărturie a devenit singurul Fiu al lui Dumnezeu? Cu mult înainte ca El să-Și înceapă lucrarea, nu exista deja un om pe nume Isus? Tu nu ești în stare să deschizi noi căi sau să reprezinți Duhul. Nu poți exprima lucrarea Duhului sau cuvintele pe care le rostește. Nu ești în stare să faci lucrarea lui Dumnezeu Însuși și pe cea a Duhului ești incapabil să o faci. Înțelepciunea, minunăția și caracterul de nepătruns al lui Dumnezeu și întreaga fire prin care Dumnezeu îl mustră pe om – toate acestea îți depășesc capacitatea de exprimare. Prin urmare, ar fi inutil să încerci să pretinzi a fi Dumnezeu; ai avea numai numele, și nimic din esență. Dumnezeu Însuși a venit, dar nimeni nu-L recunoaște, totuși Își continuă lucrarea și o face astfel în reprezentarea Duhului. Nu contează dacă Îi spui om sau Dumnezeu, Domnul sau Hristos sau dacă Îi spui soră. Însă lucrarea pe care o face El este aceea a Duhului și reprezintă lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Lui nu Îi pasă de numele prin care I se adresează omul. Poate numele acela să-I determine lucrarea? Indiferent de cum Îi spui, în ceea ce Îl privește pe Dumnezeu, El este întruparea Duhului lui Dumnezeu; El reprezintă Duhul, de care este aprobat. Dacă nu ești în stare să faci loc pentru o nouă epocă, să pui capăt celei vechi, să anunți una nouă sau să faci o nouă lucrare, atunci nu poți fi numit Dumnezeu!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (1)”

2. Recent, am citit multe dintre cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și am descoperit că dețin atât putere, cât și autoritate. Fiecare dintre cuvântările Sale este adevărul și ele sunt într-adevăr glasul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu Atotputernic este întoarcerea Domnului Isus. Dar există un lucru pe care nu îl înțeleg: există unii oameni care pretind acum că sunt întoarcerea Domnului Isus și ei au rostit, la rândul lor, cuvinte. Unele dintre cuvintele lor au fost transformate în cărți și un număr de oameni au fost păcăliți să le urmeze. Cum putem distinge cuvintele falșilor hristoși așa cum sunt ele în realitate?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este forma întrupată a lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Dumnezeu care S-a întrupat se numește Hristos, iar astfel Hristosul care le poate da oamenilor adevărul se numește Dumnezeu. Nu există nimic exagerat în această privință, deoarece El are esența lui Dumnezeu și are firea lui Dumnezeu, și înțelepciune în lucrarea Lui, care sunt nerealizabile de către om. Aceia care se numesc Hristoși pe ei înșiși și totuși nu pot săvârși lucrarea lui Dumnezeu, sunt escroci. Hristos nu este numai manifestarea lui Dumnezeu pe pământ, ci și trupul special asumat de Dumnezeu în timp ce Își săvârșește și completează lucrarea printre oameni. Acest trup nu poate fi înlocuit de orice om, ci este un trup care poate purta așa cum trebuie lucrarea lui Dumnezeu pe pământ și poate exprima firea lui Dumnezeu și Îl reprezintă bine pe Dumnezeu, furnizându-i omului viață. Mai devreme sau mai târziu, cei care se dau drept Hristos vor cădea cu toții, pentru că, deși susțin că sunt Hristos, ei nu dețin nimic din esența lui Hristos. Și astfel, spun că autenticitatea lui Hristos nu poate fi definită de om, ci este acceptată și decisă de Dumnezeu Însuși.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Citate din predici și părtășii ca referință:

Tuturor celor care experimentează lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu le este clar un lucru: de fiecare dată când Dumnezeu săvârșește o nouă etapă a lucrării, Satana și tot felul de spirite rele Îi calcă pe urme, imitându-I și falsificându-I lucrarea pentru a-i înșela pe oameni. Atunci când Domnul Isus a vindecat bolnavi și a alungat demoni, Satana și spiritele rele au vindecat bolnavi și au alungat demoni; atunci când Duhul Sfânt a dat omului darul limbilor, spiritele rele i-au făcut și ele pe oameni să vorbească „în limbi” pe care nimeni nu le putea înțelege. Deși Satana și spiritele rele pot să facă tot felul de lucruri care răspund nevoilor oamenilor – manifestând, de exemplu, anumite lucruri supranaturale pentru a-i înșela pe

oameni – întrucât Satana și spiritele rele sunt lipsite de adevăr, ei nu le pot da niciodată oamenilor adevărul, iar acest lucru face posibilă deosebirea între adevăratul Hristos și falșii Hristoși.

În zilele de pe urmă, Dumnezeu a rămas mult timp umil și ascuns după ce S-a întrupat pentru a lucra; Duhul Sfânt a mărturisit despre Hristos doar atunci când cuvintele Sale au atins apogeul și oamenii au fost cuceriți. Hristos nu a declarat niciodată în fața altora că El este Hristos. El nu le-a ținut niciodată prelegeri oamenilor din poziția de Hristos și nici nu i-a presat să-L accepte și să-L recunoască; El este doar umil și ascuns, exprimând adevărul, oferind ceea ce oamenii au nevoie în viață și schimbându-le firile de viață. Hristos niciodată nu S-a lăudat și nu S-a dat mare; El a rămas umil și ascuns în tot acest timp. În acest sens, nicio ființă creată nu se poate compara. Hristos nu Și-a folosit niciodată poziția sau identitatea pentru a-i face pe oameni să-L asculte și să-L urmeze. În schimb, El exprimă adevărul pentru a-i judeca, mustra și mântui pe oameni, prin intermediul căruia îi ajută pe oameni să-L cunoască pe Dumnezeu, să-L asculte și să fie câștigați de Dumnezeu – ceea ce arată cât de nobil și de sfânt este Dumnezeu. Între timp, nenumărați falși Hristoși și spirite rele sunt exact opusul: mărturisesc în mod constant despre ei înșiși că sunt Hristos și chiar spun că cei care nu îi ascultă nu pot intra în Împărăția Cerurilor. Ei fac tot ce le stă în putință pentru a se da mari, a se da în spectacol și a se lăuda pentru a-i face pe oameni să vină să îi întâlnească, sau pot săvârși unele semne și minuni pentru a-i înșela pe oameni. Iar odată ce oamenii sunt înșelați, dacă nu există nimeni care să aibă părtășie despre adevăr și să rezolve această înșelăciune, ei cad. Există atât de multe exemple în acest sens. Întrucât falșii Hristoși nu sunt adevărul, calea și viața și nu oferă niciun drum de urmat, cei care îi urmează vor fi mai devreme sau mai târziu făcuți de rușine. Astfel, de o importanță capitală pentru a face distincția

între adevăratul Hristos și falșii Hristoși este recunoașterea faptului că numai Hristos este adevărul, calea și viața. Numai Hristos poate să exprime adevărul; falșii Hristoși sunt complet lipsiți de adevăr, la fel ca și nenumăratele spirite rele și, indiferent cât de multe spun sau câte cărți scriu, nimic din toate acestea nu conține adevărul – acest lucru este categoric. Mai mult, pentru cei care Îl urmează pe Hristos, înțelegerea adevărului devine din ce în ce mai clară, iar calea devine din ce în ce mai luminoasă, ceea ce dovedește că numai Hristos poate să îi mântuiască pe oameni și că Hristos este adevărul. Falșii Hristoși pot doar să rostească câteva cuvinte derivative sau lucruri care întorc adevărul pe dos. Ei nu dețin niciun adevăr și le aduc oamenilor doar întuneric, dezastru și lucrarea spiritelor rele. Cei care îi urmează pe falșii Hristoși nu vor fi, sub nicio formă, mântuiți; ei nu pot fi decât corupți mai în profunzime de către Satana, devenind din ce în ce mai amorțiți și mai abrutizați, până la distrugerea lor. Cei care îi urmează pe falșii Hristoși sunt ca niște orbi care se îmbarcă pe o corabie de pirați, trimițându-se singuri spre scufundare!

– Părtășia celui de mai sus

Adevăratul Dumnezeu întrupat deține, cu siguranță, expresia și esența lui Dumnezeu. Dacă cineva pretinde că este Hristos, că este întruparea lui Dumnezeu, atunci haideți să-i examinăm substanța din lucrarea sa, din cuvintele sale și din firea pe care o dezvăluie, pentru a determina exact dacă este Hristos, dacă este întruparea lui Dumnezeu. Antrenându-ne discernământul din aceste multiple puncte de vedere, vom găsi răspunsul corect; dacă nu ne antrenăm discernământul din aceste puncte de vedere, atunci vom fi înșelați cu ușurință. Prin urmare, cum ar trebui, mai exact, să facem diferența? În primul rând, acesta poate fi deslușit după aspectul lucrării sale. Dacă este lucrarea lui Dumnezeu, atunci va fi capabili să exprime cuvintele lui Dumnezeu, ceea ce Dumnezeu are și este și firea cea

dreaptă a lui Dumnezeu. Dacă este lucrarea omului, atunci va putea vorbi doar despre ceea ce are și este omul, despre experiențele și cunoștințele omului; nu va putea spune nimic despre ceea ce are și este Dumnezeu, nici despre lucrarea lui Dumnezeu, despre ceea ce cere Dumnezeu de la om și despre firea Sa, cu atât mai puțin va putea vorbi despre planul de gestionare al lui Dumnezeu și despre tainele lucrării Sale. Aceasta înseamnă să privești lucrurile în termeni de lucrare. În al doilea rând, această persoană poate fi deslușită după aspectul a ceea ce spune. Există o diferență esențială între cuvintele omului și cuvintele lui Dumnezeu: cuvintele lui Dumnezeu reprezintă ceea ce are și este Dumnezeu, în timp ce cuvintele omului reprezintă ceea ce are și este omul; cuvintele lui Dumnezeu reprezintă firea lui Dumnezeu, în timp ce cuvintele omului reprezintă umanitatea omului; toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul, în timp ce cuvintele omului nu se referă la adevăr. Aceasta este o diferențiere bazată pe cuvinte. În al treilea rând, poate fi deslușită din punct de vedere al firii. Lucrarea lui Dumnezeu poate exprima firea lui Dumnezeu, în timp ce lucrarea omului este incapabilă să exprime firea lui Dumnezeu și poate să întruchipeze doar caracterul omului. Și ce conține caracterul omului? Există în el dreptate, măreție și mânie? Există adevărul? Caracterul omului nu dă niciun semn despre ceea ce are și este Dumnezeu și, prin urmare, lucrarea omului nu are nicio legătură cu firea lui Dumnezeu. Folosind aceste aspecte pentru a face diferența între cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu și ale omului, este posibil să se determine cine este întruparea lui Dumnezeu și cine nu este. Dacă oamenii nu pot face diferența, devin ușor de înșelat de către falșii Hristoși.

– Predici și părtășie despre intrarea în viață

Oricine se dă drept Hristos pentru a vorbi ca să înșele oameni este un Hristos fals. Toți falșii Hristoși sunt posedați de duhuri rele și sunt înșelători. Cum poți deslușI un Hristos fals care vorbește în mod constant

pentru a înșela oameni? Dacă te uiți doar la câteva dintre cuvintele unui Hristos fals, îți vei bate capul și nu vei putea înțelege care sunt cu adevărat intențiile duhului rău. Dacă tu continui să urmărești acest duh rău și să ții seama de tot ceea ce a spus, este foarte ușor să vezi ce fel de lucru este într-adevăr, ce face, ce spune de fapt, ce urzește să le facă oamenilor și ce cale oferă oamenilor – după care înțelegerea devine ușoară. Putem vedea că, în esență, aceleași caracteristici sunt prezente în multe cuvinte ale duhurilor rele. Ele pot doar imita cuvintele lui Dumnezeu, dar cu siguranță nu pot surprinde esența cuvintelor lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu au un context și un scop. Scopul final și efectele finale ale cuvântărilor lui Dumnezeu sunt foarte clare și poți vedea că vorbele Sale au autoritate și putere, că ele pot emoționa și mișca sufletul cuiva. Dar cuvintele duhurilor rele și ale Satanei nu au nici context, nici efect – ele sunt ca un iaz cu apă stătătoare, iar oamenii simt că au inima posomorâtă după ce le citesc. Ei nu obțin nimic de la ele. Deci, duhurilor rele de toate felurile le lipsește în întregime adevărul și în sinea lor, sunt cu siguranță posomorâte și întunecate. Cuvintele lor nu le pot aduce oamenilor lumină și nu le pot arăta calea pe care ar trebui să o urmeze. Duhurile rele nu-și declară în mod clar scopul, nici ceea ce încearcă să realizeze; nu se face nicio referire la nimic legat de esența adevărului sau rădăcină. Chiar deloc. Nimic din ceea ce ar trebui să înțeleagă sau să câștige oamenii nu poate fi găsit în cuvintele duhurilor rele. Prin urmare, cuvintele duhurilor rele pot doar să-i deruteze pe oameni și să le aducă o confuzie lăuntrică și întuneric. Ele nu le pot oferi oamenilor absolut nicio hrană. Din aceasta, putem vedea că natura și esența inerentă a duhurilor rele este cea a răului și a întunericului. Le lipsește vitalitatea, duhnind, în schimb, a moarte. Sunt cu adevărat lucruri negative care ar trebui blestemate. Nu există absolut niciun adevăr în discursul lor; este o absurditate totală care determină greață, dezgust și vărsături, ca și

cum cineva tocmai ar fi mâncat o muscă moartă. Oamenii care urmăresc adevărul și care au calibrul pentru a înțelege cuvintele lui Dumnezeu sunt capabili să recunoască cuvintele spiritelor rele drept ceea ce sunt cu adevărat după ce le citesc, în timp ce aceia care nu înțeleg lucrurile spirituale și nu au puterea de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu vor fi cu siguranță înșelați de cuvintele lor diavolești. Toți cei care au fost luminați și iluminați de Duhul Sfânt, care au cunoștință despre cuvintele lui Dumnezeu și care înțeleg unele adevăruri vor fi în mod natural capabili să deslușească cuvintele diavolești ale spiritelor rele și, atunci când vor citi oricare dintre declarațiile lor, vor putea vedea că spiritele rele sunt lipsite de adevăr, nu au ceea ce are și este Dumnezeu, nu dețin nici cea mai mică putere și autoritate, iar cuvintele lor sunt la fel de diferite de cuvintele lui Dumnezeu precum cerul este diferit de pământ.

– Rânduielile de lucru

XII. Întrebări și răspunsuri despre diferențierea între adevărata cale și căile false

1. Mărturisești că „Fulgerul de la Răsărit” este adevărata cale, dar PCC și cei mai mulți dintre pastorii și prezbiterii din lumea religioasă se opun acum și condamnă lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, ceea ce demonstrează că „Fulgerul de la Răsărit” nu poate fi adevărata cale. Există ceva greșit în modul în care înțelegem acest lucru?

Răspuns:

Atunci când cercetează adevărata cale, mulți oameni cred că ceea ce este combătut și condamnat de PCC și de majoritatea pastorilor și prezbiterilor din lumea religioasă nu poate fi adevărata cale. Există vreun temei în cuvintele lui Dumnezeu pentru astfel de opinii și idei? Sunt ele în acord cu principiul adevărului? Atunci când acești oameni cercetează adevărata cale, ei nu o fac pe baza cuvintelor Domnului Isus și nici nu ascultă ceea ce exprimă Dumnezeu Atotputernic, pentru a vedea dacă aceste cuvinte sunt adevărul, dacă sunt cuvintele Duhului Sfânt către biserici. În schimb, ei ascultă cuvintele PCC și ale pastorilor și prezbiterilor din lumea religioasă. Nu este ridicol? PCC este un regim satanic, demoni care se împotrivesc lui Dumnezeu. Și ce sunt pastorii și prezbiterii din lumea religioasă? Ei sunt farisei și antihriști. PCC și pastorii și prezbiterii din lumea religioasă sunt cu toții diavoli care se opun lui Dumnezeu, sunt forțe rele care sunt ostile lui Dumnezeu. Dacă oamenii folosesc cuvintele diavolești ale PCC și ale pastorilor și prezbiterilor din lumea religioasă ca etalon pentru a măsura adevărata cale, nu-i face acest lucru incredibil de proști și extrem de răi? Amintiți-vă cum, atunci când Domnul Isus a apărut și a început să lucreze, El a fost condamnat de preoții de seamă și de cărturarii iudaismului care au spus că Domnul Isus nu era Mesia și chiar au mers până într-acolo încât au încercat să colaboreze cu autoritățile romane pentru a-L bate în cuie pe cruce. După ce au auzit cuvintele lor, mulți iudei au început să-L nege și să-L condamne pe Domnul Isus, astfel încât El a

fost răstignit, iar ei au fost blestemați și pedepsiți de Dumnezeu. Ce greșeală au făcut iudeii? Au ascultat cuvintele regimului satanic, ale preoților de seamă și ale cărturarilor cu funcții înalte și au negat apariția și lucrarea Domnului Isus. Ei nu au ascultat cuvintele exprimate de Domnul Isus și nici nu au cercetat calea Domnului Isus, ci au făcut afirmații bazate pe cuvintele celor corupți care dețineau puterea și pozițiile înalte, făcând astfel cea mai proastă și mai josnică greșeală dintre toate. Astăzi, când examinăm adevărata cale, nu ar fi oare o prostie să credem cuvintele și zvonurile diavolești ale PCC, ale pastorilor și ale prezbiterilor, astfel încât să fim înșelați de ei și să nu cercetăm adevărata cale? Aceasta ar fi aceeași greșeală pe care au făcut-o iudeii atunci când au crezut preoții de seamă și cărturarii și L-au negat și condamnat pe Domnul Isus. Acest lucru ar fi incredibil de prostesc și absurd.

După cum știm cu toții, PCC este un partid politic ateu al cărui fondator, Marx, a fost un satanist. PCC cere distrugerea oricărei credințe religioase, astfel încât toți oamenii să creadă în el și să i se supună acestuia, privindu-l ca pe salvatorul lor. Astfel, Marx a fost un demon în toată regula, care s-a opus lui Dumnezeu; el a fost părintele și îndrumătorul principal al Partidului Comunist, astfel încât, atunci când membrii acestuia vor muri, se vor întoarce la Marx. De la venirea la putere, PCC l-a negat, condamnat și blasfemiat în mod deschis pe Dumnezeu. Creștinismul a fost declarat xie jiao, Bibliile sunt confiscate și arse ca literatură xie jiao, iar grupurile religioase sunt persecutate și asuprite sub eticheta de organizații xie jiao. Mai ales de la apariția și lucrarea în China a lui Hristos din zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic, PCC a devenit și mai frenetic în a-L vâna pe Hristos. Acesta îi oprimă și îi persecută cu brutalitate pe creștinii din Biserica lui Dumnezeu Atotputernic și inventează tot felul de zvonuri pentru a condamna și discredita lucrarea din zilele de pe urmă a lui

Dumnezeu, în încercarea de a eradica Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Aceste fapte dovedesc că PCC este un regim satanic malefic care are cea mai mare aversiune față de adevăr și I se împotrivește pe deplin lui Dumnezeu! Astfel, cu cât PCC oprimă, condamnă și încearcă să elimine cu mai multă furie lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic, cu atât mai mare este dovada că apariția și lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic este adevărul, că este reală și că este pe deplin capabilă să purifice și să mântuiască omul. Să ne uităm la pastorii și prezbiterii din lumea religioasă: ce rele au comis? Cum au tratat ei lucrarea lui Dumnezeu? Ei sunt de partea PCC, iar strigătul lor de susținere a PCC este unul îndepărtat; ei au făcut tot posibilul să colaboreze cu PCC pentru a se opune, a condamna și a discredita lucrarea lui Dumnezeu, precum și pentru a-i aresta și persecuta pe cei care mărturisesc despre Dumnezeu Atotputernic, comițând nenumărate acte rele. Acest lucru dovedește că, la fel ca și liderii iudaismului, liderii lumii religioase sunt principalii vinovați în a se opune și a-L condamna pe Hristos și că sunt antihriști care detestă adevărul și se opun lui Dumnezeu! Chiar și astăzi, mulți oameni din lumea religioasă nu pot vedea fața malefică a liderilor lumii religioase și continuă să se lase păcăliți și controlați de ei. Ei sunt cu adevărat proști și ignoranți; sunt în pragul morții și nici măcar nu o știu.

Deci, cum facem diferența între adevărata cale și căile false? Acest lucru trebuie făcut pe baza cuvintelor lui Dumnezeu; nu pe baza cuvintelor diavolești ale demonilor PCC și ale pastorilor și liderilor lumii religioase. Acesta este nivelul minim de simț al realității pe care ar trebui să îl dețină cei care cred în Dumnezeu. În ceea ce privește modul în care se poate face diferența între adevărata cale și căile false, Dumnezeu Atotputernic spune: „**Nu este dificil să cercetăm un astfel de lucru, dar asta cere fiecăruia dintre noi să cunoască acest unic adevăr: Cel care este Dumnezeu**

întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este forma întrupată a lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"). Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic exprimă foarte clar principiile privind cercetarea adevăratei căi. Pentru a determina dacă lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic este adevărata cale, cheia este să ne uităm dacă cuvintele exprimate de Dumnezeu Atotputernic sunt adevărul, dacă ele sunt glasul lui Dumnezeu. Acest lucru este crucial și fundamental. Dacă oamenii pot recunoaște cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic ca fiind adevărul și glasul lui Dumnezeu și pot accepta lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, atunci ei sunt fecioarele înțelepte care Îl întâmpină pe Domnul și sunt răpiți înaintea lui Dumnezeu; dacă se încăpățânează să creadă cuvintele PCC și ale pastorilor și prezbiterilor din lumea religioasă și nu acordă nicio atenție ascultării glasului lui Dumnezeu, nici nu investighează și nu caută lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, atunci ei sunt fecioarele

nesăbuite care vor fi în cele din urmă abandonate și eliminate de Dumnezeu, scufundate în dezastre, plângând lacrimi amare și scrâșnind din dinți!

2. Mărturisești că Dumnezeu Atotputernic este întoarcerea Domnului Isus și că El exprimă adevărul și săvârșește lucrarea de judecată din zilele de pe urmă. Deși ceea ce mărturisești este în conformitate cu Biblia, mulți oameni din biserica noastră nu îl acceptă. Noi credem că, pentru a fi adevărata cale, trebuie să fie acceptată de mulți oameni și că ceea ce este acceptat de câțiva oameni este o cale falsă. Vom aștepta până când mulți din biserica noastră acceptă acest lucru înainte de a începe să credem în el.

Răspuns:

Cei mai mulți oameni determină dacă un lucru este adevărata cale sau o cale falsă în funcție de numărul de oameni care îl acceptă, crezând că dacă mulți oameni fac acest lucru, atunci acesta este adevărata cale, iar dacă doar câțiva oameni îl acceptă, atunci acesta este o cale falsă. Este o astfel de opinie în concordanță cu adevărul? Are ea o bază în cuvintele lui Dumnezeu? Amintiți-vă când Dumnezeu a distrus lumea cu inundații: Doar Noe a crezut în cuvintele lui Dumnezeu și, conform instrucțiunilor Lui, a construit o arcă, în timp ce propovăduia calea. Cu toate acestea, după 120 de ani, nici măcar o singură persoană nu a crezut sau acceptat ce a predicat, iar singurii care în cele din urmă au urcat pe arcă au fost cei opt membri ai familiei lui Noe, în timp ce toți ceilalți s-au înecat în inundații. Așadar, puteți spune că Noe nu a predicat adevărata cale? Acum, amintiți-vă când a apărut Domnul Isus și când Și-a îndeplinit lucrarea în timpul Epocii Harului: în afară de un număr extrem de mic de oameni care L-au acceptat pe Domnul Isus, întregul iudaism L-a condamnat și I s-a opus Domnului Isus, înainte de a colabora în cele din urmă cu autoritățile romane pentru a-L bate în cuie pe cruce. Din această cauză, ați putea spune despre cuvântările și lucrarea Domnului Isus că nu au fost adevărata cale? Nu credeți că a măsura lucrurile astfel este complet ridicol? Lucrarea lui Dumnezeu din generațiile trecute este o dovadă că omenirea coruptă a

devenit atât de profund coruptă încât se închină la rău și detestă adevărul; când adevărata cale ajunge printre oameni, extrem de puțini oameni sunt capabili să o asculte și să o accepte, cei mai mulți negând-o și lepădându-se de ea. Așa cum a spus Domnul Isus: „**Această generație este o generație rea**” (Luca 11:29). 1 Ioan 5:19 spune: „**Lumea întreagă zace în cel rău**.” Astfel, adevărata cale nu este neapărat acceptată de mulți oameni, iar ceea ce este recunoscut de majoritatea oamenilor nu este neapărat corect, nu este neapărat adevărul. De fapt, tot ce este determinat de majoritate aparține noțiunilor și închipuirilor omului și nu este în concordanță cu adevărul și cu realitatea. Este atât de absurd și de ridicol să măsori dacă o cale este sau nu adevărata cale pe baza numărului de oameni care o acceptă. În multe pagini din Biblie se spune că Dumnezeu dorește calitate, nu cantitate, la oameni. De exemplu, în Matei 22:14 se spune: „**Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși**.” Matei 7:13-14 spune: „**Intrați pe poarta cea îngustă! Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care intră pe ea! Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei care o găsesc**.” Zaharia 13:8 spune: „**Și se va întâmpla ca, pe tot pământul, două părți din acesta vor fi nimicite și vor pieri, iar a treia va fi lăsată,** a spus Iahve.” Aceste versete ne arată că doar foarte puțini oameni sunt capabili să găsească adevărata cale și că aceștia vor rămâne foarte puțini. Nu este așa cum credem noi, că, dacă aceasta este adevărata cale, atunci va fi acceptată de mulți oameni; un asemenea mod de calcul este în dezacord cu adevărul și cu realitatea lucrării lui Dumnezeu și nu este altceva decât închipuirea omului. Dumnezeu Însuși este adevărul, calea și viața, iar esența Sa nu se va schimba niciodată. Chiar dacă nici măcar o singură persoană nu ar crede în El, nu L-ar accepta sau nu L-ar urma, lucrarea și cuvintele Sale tot ar fi adevărata cale, iar acest lucru nu poate fi negat de nimeni. Așa cum spune Dumnezeu Atotputernic:

„Cuvintele Mele sunt adevărul invariabil etern. Eu sunt alimentarea cu viață pentru om și singurul ghid pentru omenire. Valoarea și semnificația cuvintelor Mele nu sunt determinate de faptul că sunt sau nu recunoscute sau acceptate de către omenire, ci de esența cuvintelor înseși. Chiar dacă nicio singură persoană de pe acest pământ nu poate primi cuvintele Mele, valoarea cuvintelor Mele și ajutorul lor pentru omenire sunt inestimabile pentru orice om. Prin urmare, atunci când se confruntă cu mulți oameni care se răzvrătesc, resping sau sunt complet disprețuitori față de cuvintele Mele, poziția Mea este numai aceasta: lăsați timpul și faptele să fie mărturia Mea și să arate cum cuvintele Mele sunt adevărul, calea și viața. Lăsați-le să arate că tot ceea ce am spus este drept, că este ceea ce ar trebui furnizat omului și, de asemenea, ceea ce omul ar trebui să accepte” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să vă gândiți la faptele voastre”).

Din moment ce numărul de oameni care acceptă o cale nu poate servi ca punct de referință pentru a măsura dacă aceasta este adevărata cale sau una falsă, atunci cum să măsurăm acest lucru? Cheia este să ne uităm dacă ea conține expresia adevărului și dacă este glasul lui Dumnezeu. Dacă este cuvântarea lui Dumnezeu, dacă este expresia adevărului, atunci nu contează câți oameni o acceptă – chiar dacă o singură persoană o face – este adevărul și adevărata cale. Amintiți-vă când Domnul Isus a venit să lucreze în timpul Epocii Harului. Petru, Ioan, Matei, Natanael și ceilalți L-au urmat cu toții pe Domnul Isus pentru că au recunoscut glasul lui Dumnezeu în cele propovăduite de El; ei nu au făcut acest lucru în funcție de câți oameni L-au acceptat și L-au urmat pe Domnul Isus în acel moment. De asemenea, diferențierea de astăzi între adevărata cale și căile false trebuie făcută în funcție de lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: **„Care este principiul cel mai de bază în căutarea adevăratei căi?**

Trebuie să te uiți dacă lucrarea Duhului Sfânt se află sau nu în această cale, dacă aceste cuvinte sunt expresia adevărului sau nu, cine este mărturisit și ce îți poate aduce. Distincția între adevărata cale și cea falsă necesită câteva aspecte ale cunoștințelor de bază, dintre care cel mai fundamental este acela de a spune dacă lucrarea Duhului Sfânt este prezentă acolo. Căci esența credinței oamenilor în Dumnezeu este credința în Duhul lui Dumnezeu și chiar și credința lor în Dumnezeu întrupat se datorează faptului că acest trup este întruchiparea Duhului lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că o astfel de credință este tot credință în Duh. Există diferențe între Duh și trup, dar pentru că acest trup vine de la Duh și este Cuvântul devenit trup, așadar, tot esența inerentă a lui Dumnezeu este cea în care crede omul. Deci, în deosebirea dintre adevărata cale și cea falsă, trebuie, mai presus de toate, să te uiți dacă are lucrarea Duhului Sfânt sau nu, după care trebuie să te uiți dacă există sau nu adevăr în această cale. Adevărul este firea vieții umanității normale, adică, ceea ce i-a cerut Dumnezeu omului atunci când l-a creat la început, cu alte cuvinte, umanitatea normală în întregimea sa (inclusiv rațiunea umană, înțelegerea, înțelepciunea și cunoștințele de bază de a fi om). Altfel spus, trebuie să te uiți dacă această cale poate sau nu să îi ducă pe oameni într-o viață de umanitate normală, dacă adevărul rostit este sau nu necesar în conformitate cu realitatea umanității normale, dacă acest adevăr este sau nu practic și real și dacă este sau nu cel mai oportun. Dacă există adevăr, atunci poate să-i conducă pe oameni în experiențe normale și reale; oamenii, mai mult, devin și mai normali, rațiunea lor umană devine și mai completă, viața lor în trup și viața spirituală devin și mai organizate, iar emoțiile lor devin și mai normale. Acesta este cel de-al doilea principiu. Mai există un principiu, și anume dacă oamenii au sau nu tot

mai multe cunoștințe despre Dumnezeu, și dacă experimentarea unei astfel de lucrări și a unui astfel de adevăr pot inspira sau nu iubirea față de Dumnezeu în ei și îi pot aduce și mai aproape de Dumnezeu. Prin asta se poate determina dacă aceasta este sau nu adevărata cale. Cel mai important este dacă această cale este realistă, mai degrabă decât supranaturală și dacă poate aproviziona sau nu viața omului. Dacă se conformează acestor principii, se poate concluziona că aceasta este calea adevărată" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi").

„Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este forma întrupată a lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață").

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic indică în mod clar principiile de căutare a adevăratei căi. Atunci când determinăm dacă un lucru este lucrarea lui Dumnezeu și dacă acesta este adevărata cale, cheia este să ne uităm dacă acesta conține lucrarea Duhului Sfânt și expresia adevărului, dacă poate asigura viața oamenilor și dacă, după acceptarea acestei căi, umanitatea și rațiunea oamenilor devin din ce în ce mai normale și dacă le sporesc cunoștințele despre Dumnezeu. Acestea sunt standardele pentru a cântări dacă o cale este adevărata cale sau o cale falsă. Pentru a determina dacă lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic este sau nu adevărata cale, trebuie să ne uităm dacă lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic sunt lucrarea Duhului Sfânt și trebuie să ascultăm pentru a vedea dacă sunt cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic expresia adevărului și glasul lui Dumnezeu. De asemenea, putem determina dacă lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic este adevărata cale, analizând dacă cei care îl urmează pe Dumnezeu Atotputernic dau mărturie că l-au învins pe Satana, dacă a avut loc o schimbare în firea vieții lor, dacă ei cunosc firea dreaptă a lui Dumnezeu și dacă se tem și ascultă de Dumnezeu. Dacă oamenii determină dacă o cale este adevărata cale pe baza numărului de oameni care o acceptă, dacă ei urmează orbește masele, nu acordă atenție ascultării glasului lui Dumnezeu și refuză să cerceteze și să accepte lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, atunci ei sunt extrem de nesăbuiți și ignoranți. Astfel de oameni vor pierde în cele din urmă șansa de a fi răpiți la cer atunci când Domnul va veni și nu pot fi decât cufundați în marile dezastre și eliminați, împlinindu-se astfel aceste cuvinte din Biblie: „**Poporul Meu este nimicit din lipsă de cunoștință**” (Osea 4:6) și „Proștii mor din lipsă de judecată” (Proverbe 10:21).

3. Convingerea noastră că lucrarea Domnului Isus este adevărata cale se datorează faptului că Domnul Isus ne poate răscumpăra și ierta păcatele. Deci ce dovadă ai pentru a-ți susține mărturia potrivit căreia „Fulgerul de la Răsărit” este adevărata cale?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Care este principiul cel mai de bază în căutarea adevăratei căi? Trebuie să te uiți dacă lucrarea Duhului Sfânt se află sau nu în această cale, dacă aceste cuvinte sunt expresia adevărului sau nu, cine este mărturisit și ce îți poate aduce. Distincția între adevărata cale și cea falsă necesită câteva aspecte ale cunoștințelor de bază, dintre care cel mai fundamental este acela de a spune dacă lucrarea Duhului Sfânt este prezentă acolo. Căci esența credinței oamenilor în Dumnezeu este credința în Duhul lui Dumnezeu și chiar și credința lor în Dumnezeu întrupat se datorează faptului că acest trup este întruchiparea Duhului lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că o astfel de credință este tot credință în Duh. Există diferențe între Duh și trup, dar pentru că acest trup vine de la Duh și este Cuvântul devenit trup, așadar, tot esența inerentă a lui Dumnezeu este cea în care crede omul. Deci, în deosebirea dintre adevărata cale și cea falsă, trebuie, mai presus de toate, să te uiți dacă are lucrarea Duhului Sfânt sau nu, după care trebuie să te uiți dacă există sau nu adevăr în această cale. Adevărul este firea vieții umanității normale, adică, ceea ce i-a cerut Dumnezeu omului atunci când l-a creat la început, cu alte cuvinte, umanitatea normală în întregimea sa (inclusiv rațiunea umană, înțelegerea, înțelepciunea și cunoștințele de bază de a fi om). Altfel spus, trebuie să te uiți dacă această cale poate sau nu să îi ducă pe oameni într-o viață de umanitate normală, dacă adevărul rostit este sau nu necesar în conformitate cu realitatea umanității normale, dacă acest adevăr este sau nu practic și real și dacă este sau nu cel mai oportun. Dacă există adevăr, atunci poate să-i conducă pe oameni în experiențe normale și

reale; oamenii, mai mult, devin și mai normali, rațiunea lor umană devine și mai completă, viața lor în trup și viața spirituală devin și mai organizate, iar emoțiile lor devin și mai normale. Acesta este cel de-al doilea principiu. Mai există un principiu, și anume dacă oamenii au sau nu tot mai multe cunoștințe despre Dumnezeu, și dacă experimentarea unei astfel de lucrări și a unui astfel de adevăr pot inspira sau nu iubirea față de Dumnezeu în ei și îi pot aduce și mai aproape de Dumnezeu. Prin asta se poate determina dacă aceasta este sau nu adevărata cale. Cel mai important este dacă această cale este realistă, mai degrabă decât supranaturală și dacă poate aproviziona sau nu viața omului. Dacă se conformează acestor principii, se poate concluziona că aceasta este calea adevărată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi”

Nu este dificil să cercetăm un astfel de lucru, dar asta cere fiecăruia dintre noi să cunoască acest unic adevăr: Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este forma întrupată a lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în

esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl nesocotesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate

aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu, iar prin

folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Hristos al zilelor de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul dobândește viața și este singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferite de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să intri pe porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de norme, de slove și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața, nici să câștige calea veșnică a vieții. Asta deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, în loc de apa vieții care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii din apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre, jucării ale Satanei și fii ai iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând nemișcat și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți la istorie, atunci nu vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – totuși, tu stai și aștepți pasiv pieirea, agățându-te de nebunia ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului? Cum poți justifica Dumnezeul de care te agăți ca pe un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi? Și cum pot cuvintele din cărțile tale îngălbenite să te poarte către o nouă epocă? Cum pot ele să te conducă pentru a căuta pașii lucrării lui Dumnezeu? Și cum te pot duce ele sus la cer? Ceea ce ții în mâinile tale sunt slove care pot oferi doar o consolare

temporară, nu adevăruri care sunt capabile să dea viață. Scripturile pe care le citești pot doar să îți îmbogățească limbajul și nu sunt cuvinte filosofice care te pot ajuta să cunoști viața oamenilor, cu atât mai puțin căile care te pot conduce către desăvârșire. Oare aceste discrepanțe nu îți oferă un motiv de a reflecta? Oare nu te fac să înțelegi tainele conținute în interior? Ești capabil să te oferi cerului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu pe cont propriu? Fără venirea lui Dumnezeu, te poți ridica în cer să te bucuri de fericirea în familie cu Dumnezeu? Încă mai visezi acum? Îți sugerez atunci să te oprești din visare și să te uiți la cine lucrează acum – uită-te să vezi cine săvârșește acum lucrarea de mântuire a omului în zilele de pe urmă. Dacă nu faci asta, nu vei obține niciodată adevărul și nu vei obține niciodată viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

XIII. Întrebări și răspunsuri despre diferențierea între religie și biserică

1. În zilele noastre, mulți oameni din lumea religioasă simt că predicile pastorilor nu au nicio lumină. Ei văd credința credincioșilor pălind, iar oamenii discută doar despre plăceri fizice și urmează tendințele lumești și unii chiar fac afaceri în biserici. Aceștia își fac griji că biserica lor este o biserică falsă și că vor fi abandonați de Domnul atunci când Se va întoarce. Dar sunt și cei care cred că bisericile lor nu au cum să fie biserici false deoarece organizează evenimente pline de viață, precum concursuri de cunoștințe biblice, Sfânta Împărtășanie și sărbători ale diverselor festivaluri. Așadar cum ar trebui să identificăm bisericile false?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Isus a intrat în Templu și i-a scos afară pe toți cei ce vindeau și cumpărau în Templu. A răsturnat mesele schimbătorilor de bani și scaunele celor ce vindeau porumbei și le-a zis: «Este scris: „Casa Mea va fi numită o casă de rugăciune”, dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari!»” (Matei 21:12-13).

„Îngerului bisericii din Laodicea scrie-i: «Acestea sunt cuvintele Celui Care este Amin, Martorul credincios și adevărat, Începutul creației lui Dumnezeu: știu faptele tale, știu că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar fiindcă ești căldicel – nici în clocot, nici rece – o să te vărs din gura Mea! Pentru că zici: „Sunt bogat, am adunat avere și n-am nevoie de nimic!” și nu-ți dai seama că ești nenorocit, vrednic de milă, sărac, orb și gol»” (Apocalipsa 3:14-17).

„El a strigat cu glas puternic: «A căzut, a căzut marele Babilon, a devenit o locuință a demonilor, un adăpost pentru orice duh necurat, un adăpost pentru orice pasăre necurată, un adăpost pentru orice fiară necurată și detestată, pentru că din vinul mâniei datorat desfrânării ei au băut toate

neamurile, regii pământului s-au desfrânat cu ea, iar negustorii pământului s-au îmbogățit din puterea senzualității ei!»” (Apocalipsa 18:2-3).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

O viață spirituală normală nu se limitează la astfel de practici precum rugăciunea, cântarea imnurilor, participarea la viața bisericii și mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu. Mai degrabă, ea implică trăirea unei vieți spirituale noi și pline de entuziasm. Ceea ce contează nu este modul în care practicați, ci rodul practicii voastre. Majoritatea oamenilor consideră că o viață spirituală normală implică neapărat rugăciunea, cântarea imnurilor, mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu sau cugetarea la cuvintele Sale, indiferent dacă aceste practici chiar au efect sau conduc la înțelegere adevărată. Acești oameni se concentrează pe respectarea procedurilor superficiale fără să se gândească la rezultatele lor; ei sunt oameni care trăiesc în ritualuri religioase, nu oameni care trăiesc în interiorul bisericii, și cu atât mai puțin oameni ai Împărăției. Rugăciunile lor, cântarea imnurilor și mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu sunt doar reguli pe care le urmează, din constrângere și pentru a ține pasul cu tendințele, nu din voință proprie și din inimă. Oricât de mult s-ar ruga și ar cânta acești oameni, eforturile lor nu vor da roade, pentru că ceea ce practică sunt doar regulile și ritualurile religiei; ei nu practică de fapt cuvintele lui Dumnezeu. Aceștia se concentrează numai pe a face caz din modul în care practică și tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe niște reguli de urmat. Acești oameni nu pun cuvintele lui Dumnezeu în practică; ei nu fac decât să-și satisfacă trupul și fac spectacol ca să fie văzuți de alții. Toate aceste reguli și ritualuri religioase au fost create de oameni; nu vin de la Dumnezeu. Dumnezeu nu respectă reguli și nici nu este supus vreunei legi. În schimb, El face lucruri noi în fiecare zi, realizând o lucrare practică. La fel ca membrii Bisericii Patriotice, care se limitează la practici precum participarea în fiecare zi la

slujbele de dimineață, oferirea rugăciunilor de seară și a rugăciunilor de recunoștință înainte de masă și aducând mulțumiri în toate cele – oricât de multe ar face și oricât de mult timp, nu vor avea lucrarea Duhului Sfânt. Când oamenii trăiesc în mijlocul regulilor și au inima fixată pe metode de practică, Duhul Sfânt nu poate lucra, deoarece inima lor este ocupată de reguli și noțiuni umane. Astfel, Dumnezeu nu este în măsură să intervină și să lucreze asupra lor și ei pot continua să trăiască doar sub controlul legilor. Astfel de oameni sunt pentru totdeauna incapabili să primească lauda lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre o viață spirituală normală”

În fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu sunt și cerințe corespunzătoare de la om. Toți aceia care se află în curentul Duhului Sfânt au prezența și disciplina Duhului Sfânt, iar aceia care nu se află în curentul Duhului Sfânt sunt sub comanda Satanei și fără nimic din lucrarea Duhului Sfânt. Oamenii care se află în curentul Duhului Sfânt sunt aceia care acceptă lucrarea nouă a lui Dumnezeu și care colaborează la lucrarea nouă a lui Dumnezeu. Dacă aceia care se află în acest curent nu sunt în stare să colaboreze și nu pot să pună în practică adevărul cerut de Dumnezeu în acest timp, atunci ei vor fi disciplinați și, în cel mai rău caz, vor fi lepădați de Duhul Sfânt. Aceia care acceptă lucrarea nouă a Duhului Sfânt vor trăi în curentul Duhului Sfânt și vor primi grija și protecția Duhului Sfânt. Aceia care sunt dornici să pună adevărul în practică sunt luminați de Duhul Sfânt, iar aceia care nu sunt dornici să pună adevărul în practică sunt disciplinați de Duhul Sfânt și pot fi chiar pedepsiți. Indiferent ce fel de oameni sunt, cu condiția ca ei să se afle în curentul Duhului Sfânt, Dumnezeu Își va asuma responsabilitatea pentru toți aceia care acceptă lucrarea Sa nouă de dragul numelui Său. Aceia care preamăresc numele Său și sunt dornici să Îi pună cuvintele în practică vor primi binecuvântările Sale; cei care nu Îl ascultă și nu Îi pun cuvintele în

practică vor primi pedeapsa Sa. Oamenii care se află în curentul Duhului Sfânt sunt aceia care acceptă noua lucrare și, pentru că au acceptat noua lucrare, ar trebui să colaboreze cum se cuvine cu Dumnezeu, și nu să se comporte ca niște răzvrătiți care nu își îndeplinesc datoria. Aceasta este singura cerință a lui Dumnezeu de la om. Nu este același lucru pentru oamenii care nu acceptă lucrarea nouă: ei se află în afara curentului Duhului Sfânt, iar disciplina și reproșul Duhului Sfânt nu li se aplică. Toată ziua, acești oameni trăiesc în trup, trăiesc în mintea lor, și tot ce fac este conform doctrinei rezultată din analiza și cercetarea propriilor lor creiere. Nu asta e ceea ce se cere de către lucrarea nouă a Duhului Sfânt, cu atât mai puțin este colaborare cu Dumnezeu. Aceia care nu acceptă lucrarea nouă a lui Dumnezeu sunt lipsiți de prezența lui Dumnezeu și, mai mult, lipsiți de binecuvântările și protecția lui Dumnezeu. Majoritatea cuvintelor și acțiunilor lor țin de cerințele din trecut ale lucrării Duhului Sfânt; ele sunt doctrină, nu adevăr. O astfel de doctrină și de reglementare sunt suficiente pentru a demonstra că adunarea acestor oameni laolaltă nu este altceva decât religie; ei nu sunt cei aleși sau obiectele lucrării lui Dumnezeu. Adunarea tuturor celor din mijlocul lor se poate numi doar un mare congres al religiei și nu poate fi numită o biserică. Acesta este un fapt de nestrămutat. Ei nu au lucrarea nouă a Duhului Sfânt; ceea ce fac pare să amintească de religie, ceea ce trăiesc ei pare să abunde în religie; ei nu sunt în posesia prezenței și lucrării Duhului Sfânt, cu atât mai puțin sunt eligibili să primească disciplina și luminarea Duhului Sfânt. Acești oameni sunt toți leșuri fără de viață și viermi lipsiți de spiritualitate. Ei nu cunosc răzvrătirea și neascultarea omului, nu cunosc toate faptele rele ale omului și cu atât mai puțin nu cunosc toată lucrarea lui Dumnezeu și voința de astăzi a lui Dumnezeu. Sunt cu toții ignoranți, oameni infami și gunoaie care nu merită să fie numiți credincioși! Nimic din ceea ce ei fac nu are nicio relevanță

asupra gestionării lui Dumnezeu, cu atât mai puțin poate să afecteze planurile lui Dumnezeu. Cuvintele și acțiunile lor sunt prea dezgustătoare, prea patetice și sunt pur și simplu nedemne de a fi menționate. Nimic din ceea ce este făcut de aceia care nu se află în curentul Duhului Sfânt nu are de a face cu lucrarea nouă a Duhului Sfânt. Din această cauză, orice ar face, ei nu au disciplina Duhului Sfânt și, mai mult decât atât, nu au luminarea Duhului Sfânt. Pentru că ei sunt cu toții oameni fără dragoste de adevăr și care au fost disprețuiți și respinși de Duhul Sfânt. Sunt denumiți făcători de rele pentru că umblă în trup și fac tot ceea ce le face plăcere sub stindardul lui Dumnezeu. În vreme ce Dumnezeu lucrează, ei sunt ostili lui Dumnezeu cu bună știință și aleargă în direcția opusă Lui. Neputința omului de a colabora cu Dumnezeu reprezintă neascultarea supremă în sine, așadar, acei oameni care se împotrivesc intenționat lui Dumnezeu, nu își vor primi, cu precădere, răsplata dreaptă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Slujirea care este separată de cuvântările prezente ale Duhului Sfânt este o slujire a trupului și a noțiunilor și e imposibil să fie în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Dacă oamenii trăiesc printre noțiuni religioase, atunci nu pot face nimic potrivit pentru voia lui Dumnezeu și, chiar dacă Îl slujesc pe Dumnezeu, Îl slujesc în mijlocul închipuirilor și noțiunilor lor și sunt total incapabili de a sluji în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Cei care nu sunt în stare să urmeze lucrarea Duhului Sfânt nu înțeleg voia lui Dumnezeu, iar cei care nu înțeleg voia lui Dumnezeu nu-L pot sluji pe Dumnezeu. Dumnezeu dorește o slujire care să fie după inima Sa; El nu dorește o slujire care să fie după noțiuni și trup. Dacă oamenii sunt incapabili să urmeze pașii lucrării Duhului Sfânt, atunci ei trăiesc printre noțiuni. Slujirea unor astfel de oameni întrerupe și tulbură, iar o astfel de

slujire este potrivnică lui Dumnezeu. Astfel, cei care nu pot să urmeze pașii lui Dumnezeu sunt incapabili să-L slujească pe Dumnezeu; cei care nu sunt în stare să calce pe urmele pașilor lui Dumnezeu se opun cu siguranță Lui și sunt incapabili să fie compatibili cu Dumnezeu. „Urmărirea lucrării Duhului Sfânt" înseamnă să înțelegi voia lui Dumnezeu astăzi, să fii capabil să acționezi în conformitate cu cerințele actuale ale lui Dumnezeu, să fii capabil să-L asculți și să-L urmezi pe Dumnezeul de astăzi și să pătrunzi în conformitate cu cele mai noi cuvântări ale lui Dumnezeu. Numai unul ca acesta e cineva care urmează lucrarea Duhului Sfânt și este în curentul Duhului Sfânt. Astfel de oameni nu numai că sunt capabili să primească lauda lui Dumnezeu și să-L vadă pe Dumnezeu, ci pot și să cunoască, din ultima lucrare a Sa, firea lui Dumnezeu și, de asemenea, noțiunile și neascultarea omului, natura și substanța omului; în plus, sunt capabili să obțină în mod gradual schimbări în firea proprie în timpul slujirii lor. Numai astfel de oameni sunt cei care sunt în stare să-L câștige pe Dumnezeu și care într-adevăr au găsit calea cea adevărată. Cei care sunt alungați prin lucrarea Duhului Sfânt sunt oameni incapabili să urmeze cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și care se răzvrătesc împotriva celei mai recente lucrări a lui Dumnezeu. Faptul că astfel de oameni se opun în mod deschis lui Dumnezeu este pentru că Dumnezeu a întreprins o lucrare nouă și pentru că imaginea Sa nu este aceeași cu cea din noțiunile lor – ca urmare, ei se opun în mod deschis lui Dumnezeu și emit judecăți asupra lui Dumnezeu, ceea ce duce la disprețuirea și respingerea lor de către Dumnezeu. Deținerea cunoștințelor legate de lucrarea cea mai recentă a lui Dumnezeu nu este o chestiune ușoară, dar dacă oamenii au de gând să se supună lucrării lui Dumnezeu și să caute lucrarea Lui, atunci vor avea șansa de a-L vedea pe Dumnezeu și vor avea șansa de a dobândi cea mai recentă îndrumare a Duhului Sfânt. Cei care se opun în mod intenționat lucrării lui Dumnezeu

nu pot primi luminarea Duhului Sfânt sau îndrumarea lui Dumnezeu. Astfel, dacă oamenii pot primi sau nu cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu depinde de harul lui Dumnezeu, depinde de căutarea lor și de intențiile lor.

Toți cei care sunt capabili să asculte de cuvântările prezente ale Duhului Sfânt sunt binecuvântați. Nu contează cum obișnuiau să fie, sau cum obișnuia să lucreze Duhul Sfânt în ei – cei care au câștigat cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu sunt cei mai binecuvântați, iar cei care nu reușesc să urmeze cea mai recentă lucrare de astăzi sunt alungați. Dumnezeu îi vrea pe cei care sunt capabili să accepte noua lumină și îi vrea pe cei care acceptă și cunosc ultima Sa lucrare. De ce se spune că trebuie să fii o fecioară castă? O fecioară castă este capabilă să caute lucrarea Duhului Sfânt și să înțeleagă lucrurile noi și, în plus, este capabilă să se lepede de noțiuni vechi și să se supună astăzi lucrării lui Dumnezeu. Acest grup de oameni, care acceptă cea mai nouă lucrare de astăzi, au fost predestinați de Dumnezeu înaintea veacurilor și sunt cei mai binecuvântați oameni. Voi auziți direct glasul lui Dumnezeu și zăriți arătarea lui Dumnezeu și astfel, pretutindeni în ceruri și pe pământ și de-a lungul veacurilor, nimeni nu a fost mai binecuvântat decât voi, acest grup de oameni. Toate acestea sunt datorită lucrării lui Dumnezeu, datorită predestinării și selecției de către Dumnezeu și datorită harului lui Dumnezeu; dacă Dumnezeu nu ar fi vorbit și nu Și-ar fi rostit cuvintele, ar putea condițiile voastre să fie așa cum sunt astăzi? Astfel, fie ca toată gloria și lauda să-I fie închinate lui Dumnezeu, pentru că toate acestea se datorează faptului că Dumnezeu te ridică.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii”

Pe parcursul intrării omului, viața este întotdeauna plictisitoare, plină de elementele monotone ale vieții spirituale, cum ar fi câteva rugăciuni, a

mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu sau a constitui adunări, astfel încât, oamenii să simtă mereu că, a crede în Dumnezeu, nu aduce mare bucurie. Astfel de activități spirituale sunt întotdeauna desfășurate pe baza firii originale a omenirii, care a fost coruptă de Satana. Deși oamenii pot primi, uneori, luminarea Duhului Sfânt, gândirea, firea, stilul lor de viață și obiceiurile lor originale sunt încă înrădăcinate în interior și, astfel, natura lor rămâne neschimbată. Activitățile superstițioase în care se implică oamenii sunt ceea ce Dumnezeu urăște cel mai mult, dar mulți oameni nu sunt încă în stare să renunțe la ele, gândindu-se că aceste activități superstițioase urmează să fie decretate de Dumnezeu și, chiar și astăzi, trebuie încă să se lepede complet de ele. Astfel de lucruri, ca aranjamentele pe care tinerii le fac pentru ospățul de nuntă și trusourile mireselor; darurile de bani, banchetele și modalitățile similare cu care sunt celebrate ocaziile fericite; formulele antice care au fost transmise; toate activitățile superstițioase fără sens, care se desfășoară pentru morți și funeraliile lor: acestea sunt chiar mai detestabile pentru Dumnezeu. Chiar și ziua de închinare (inclusiv Sabatul, așa cum este respectat de lumea religioasă) este detestabilă pentru El; iar relațiile sociale și interacțiunile lumești dintre oameni sunt cu atât mai mult disprețuite și respinse de către Dumnezeu. Chiar și Festivalul de Primăvară și Ziua de Crăciun, care sunt cunoscute de toată lumea, nu sunt decretate de Dumnezeu, să nu mai vorbim de jucăriile și decorațiunile pentru aceste sărbători festive, cum ar fi cupletele, pocnitorile, felinarele, Sfânta Împărtășanie, cadourile de Crăciun și festivitățile de Crăciun – nu sunt ele idoli în mintea oamenilor? Ruperea pâinii de Sabat, vinul și inul subțire sunt idoli chiar mai indubitabili. Toate zilele de festivitate tradițională, populare în China, cum ar fi Ziua ridicării Capetelor Dragonului, Festivalul bărcilor-dragon, Festivalul de la jumătatea toamnei, Festivalul Laba și Ziua de Anul Nou, precum și festivalurile din

lumea religioasă, cum ar fi Paștele, Ziua Botezului și Ziua de Crăciun, toate aceste festivaluri nejustificate au fost aranjate și transmise, de mulți oameni, din vremuri străvechi până astăzi. Imaginația bogată a umanității și concepția ingenioasă sunt cele care au permis să fie transmise până astăzi. Ele par să fie lipsite de defecte, dar sunt, de fapt, tertipuri pe care Satana le joacă asupra umanității. Cu cât un loc este mai aglomerat de Satane, cu cât acel loc este mai nefolosit și învechit, cu atât mai profund înrădăcinate sunt obiceiurile sale feudale. Aceste lucruri leagă strâns oamenii, nepermițând absolut niciun spațiu pentru mișcare. Multe dintre festivalurile din lumea religioasă par să afișeze o originalitate extraordinară și să creeze un pod pentru lucrarea lui Dumnezeu, dar ele sunt, de fapt, legăturile invizibile cu care Satana îi ține pe oameni și îi împiedică să-L cunoască pe Dumnezeu – ele sunt toate stratagemele viclene ale Satanei. De fapt, când o etapă a lucrării lui Dumnezeu este terminată, El a distrus deja uneltele și stilul acelei vremi, fără a lăsa nicio urmă. Cu toate acestea, „credincioși devotați” continuă să se închine acelor obiecte materiale tangibile; între timp, ei încredințează subconștientului lor ceea ce are Dumnezeu, fără a studia mai departe acel lucru, părând a fi plini de iubire față de Dumnezeu când, de fapt, ei L-au împins afară din casă, acum mult timp, și l-au pus pe Satana, pe masă, să i se închine. Portretele lui Isus, Crucea, Maria, Botezul lui Isus și Cina cea de Taină – oamenii le venerează pe acestea ca pe Domnul Cerului, tot timpul strigând, în mod repetat: „Doamne, Tată ceresc”. Oare nu este totul o glumă? Până în prezent, multe expresii și practici asemănătoare, care i-au fost transmise umanității, sunt detestate de Dumnezeu; ele obstrucționează, în mod serios, calea către Dumnezeu și, în plus, creează obstacole uriașe în calea intrării umanității. […]

Cea mai bună cale de a schimba firea umană este de a lecui acele porțiuni ale părților celor mai intime ale inimii oamenilor, care au fost

profund otrăvite, permițându-le oamenilor să înceapă să-și schimbe gândirea și moralitatea. Mai întâi de toate, oamenii trebuie să vadă clar că toate aceste ritualuri și activități religioase, anii, lunile și festivalurile sunt detestate de Dumnezeu. Ei ar trebui să se elibereze din aceste legături de gândire feudală și să elimine orice urmă a înclinației lor adânc înrădăcinate spre superstiție. Toate acestea sunt incluse în intrarea umanității. Trebuie să înțelegeți de ce Dumnezeu conduce umanitatea afară din lumea seculară și, din nou, de ce El conduce umanitatea departe de reguli și reglementări. Aceasta este poarta prin care veți intra și, deși aceste lucruri nu au nimic de-a face cu experiența voastră spirituală, ele sunt cele mai mari obstacole care blochează intrarea voastră și vă împiedică să-L cunoașteți pe Dumnezeu. Ele formează o plasă care înfășoară oamenii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (3)”

2. Diferite confesiuni religioase par acum să respecte cu conștiinciozitate ceremonia religioasă, dar pastorii se axează doar pe predicarea de cuvinte și fraze din Biblie și pe teorii teologice, iar luminarea și iluminarea Duhului Sfânt lipsesc cu desăvârșire. Viețile credincioșilor nu sunt deloc aprovizionate. Aceștia cred în Domnul de mulți ani, dar nu cunosc adevărul și sunt incapabili să pună cuvintele Domnului în practică. Credința lor în Domnul a devenit doar o credință religioasă. Nu înțeleg de ce bisericile de astăzi au coborât în religie.

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

În fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu sunt și cerințe corespunzătoare de la om. Toți aceia care se află în curentul Duhului Sfânt au prezența și disciplina Duhului Sfânt, iar aceia care nu se află în curentul Duhului Sfânt sunt sub comanda Satanei și fără nimic din lucrarea Duhului Sfânt. Oamenii care se află în curentul Duhului Sfânt sunt aceia care acceptă lucrarea nouă a lui Dumnezeu și care colaborează la lucrarea nouă a lui Dumnezeu. Dacă aceia care se află în acest curent nu sunt în stare să colaboreze și nu pot să pună în practică adevărul cerut de Dumnezeu în acest timp, atunci ei vor fi disciplinați și, în cel mai rău caz, vor fi lepădați de Duhul Sfânt. Aceia care acceptă lucrarea nouă a Duhului Sfânt vor trăi în curentul Duhului Sfânt și vor primi grija și protecția Duhului Sfânt. Aceia care sunt dornici să pună adevărul în practică sunt luminați de Duhul Sfânt, iar aceia care nu sunt dornici să pună adevărul în practică sunt disciplinați de Duhul Sfânt și pot fi chiar pedepsiți. Indiferent ce fel de oameni sunt, cu condiția ca ei să se afle în curentul Duhului Sfânt, Dumnezeu Își va asuma responsabilitatea pentru toți aceia care acceptă lucrarea Sa nouă de dragul numelui Său. Aceia care preamăresc numele Său și sunt dornici să Îi pună cuvintele în practică vor primi binecuvântările Sale; cei care nu Îl ascultă și nu Îi pun cuvintele în practică vor primi pedeapsa Sa. Oamenii care se află în curentul Duhului

Sfânt sunt aceia care acceptă noua lucrare și, pentru că au acceptat noua lucrare, ar trebui să colaboreze cum se cuvine cu Dumnezeu, și nu să se comporte ca niște răzvrătiți care nu își îndeplinesc datoria. Aceasta este singura cerință a lui Dumnezeu de la om. Nu este același lucru pentru oamenii care nu acceptă lucrarea nouă: ei se află în afara curentului Duhului Sfânt, iar disciplina și reprosul Duhului Sfânt nu li se aplică. Toată ziua, acești oameni trăiesc în trup, trăiesc în mintea lor, și tot ce fac este conform doctrinei rezultată din analiza și cercetarea propriilor lor creiere. Nu asta e ceea ce se cere de către lucrarea nouă a Duhului Sfânt, cu atât mai puțin este colaborare cu Dumnezeu. Aceia care nu acceptă lucrarea nouă a lui Dumnezeu sunt lipsiți de prezența lui Dumnezeu și, mai mult, lipsiți de binecuvântările și protecția lui Dumnezeu. Majoritatea cuvintelor și acțiunilor lor țin de cerințele din trecut ale lucrării Duhului Sfânt; ele sunt doctrină, nu adevăr. O astfel de doctrină și de reglementare sunt suficiente pentru a demonstra că adunarea acestor oameni laolaltă nu este altceva decât religie; ei nu sunt cei aleși sau obiectele lucrării lui Dumnezeu. Adunarea tuturor celor din mijlocul lor se poate numi doar un mare congres al religiei și nu poate fi numită o biserică. Acesta este un fapt de nestrămutat. Ei nu au lucrarea nouă a Duhului Sfânt; ceea ce fac pare să amintească de religie, ceea ce trăiesc ei pare să abunde în religie; ei nu sunt în posesia prezenței și lucrării Duhului Sfânt, cu atât mai puțin sunt eligibili să primească disciplina și luminarea Duhului Sfânt. Acești oameni sunt toți leșuri fără de viață și viermi lipsiți de spiritualitate. Ei nu cunosc răzvrătirea și neascultarea omului, nu cunosc toate faptele rele ale omului și cu atât mai puțin nu cunosc toată lucrarea lui Dumnezeu și voința de astăzi a lui Dumnezeu. Sunt cu toții ignoranți, oameni infami și gunoaie care nu merită să fie numiți credincioși! Nimic din ceea ce ei fac nu are nicio relevanță asupra gestionării lui Dumnezeu, cu atât mai puțin poate să afecteze

planurile lui Dumnezeu. Cuvintele și acțiunile lor sunt prea dezgustătoare, prea patetice și sunt pur și simplu nedemne de a fi menționate. Nimic din ceea ce este făcut de aceia care nu se află în curentul Duhului Sfânt nu are de a face cu lucrarea nouă a Duhului Sfânt. Din această cauză, orice ar face, ei nu au disciplina Duhului Sfânt și, mai mult decât atât, nu au luminarea Duhului Sfânt. Pentru că ei sunt cu toții oameni fără dragoste de adevăr și care au fost disprețuiți și respinși de Duhul Sfânt. Sunt denumiți făcători de rele pentru că umblă în trup și fac tot ceea ce le face plăcere sub stindardul lui Dumnezeu. În vreme ce Dumnezeu lucrează, ei sunt ostili lui Dumnezeu cu bună știință și aleargă în direcția opusă Lui. Neputința omului de a colabora cu Dumnezeu reprezintă neascultarea supremă în sine, așadar, acei oameni care se împotrivesc intenționat lui Dumnezeu, nu își vor primi, cu precădere, răsplata dreaptă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

„Dar Eu vă spun că aici este Cineva mai mare decât Templul! Dacă ați fi știut ce înseamnă: «Milă doresc, nu jertfă!», n-ați fi condamnat niște nevinovați! Căci Fiul Omului este Domn și al Sabatului!” (Matei 12:6-8). La ce se referă cuvântul „templu” aici? Simplu spus, se referă la o clădire magnifică, înaltă, iar în Epoca Legii, templul era un loc unde preoții să Îl venereze pe Dumnezeu. Când Domnul Isus a spus „aici este Cineva mai mare decât Templul,” la cine Se referea? Clar, acel „Cineva” este Domnul Isus întrupat, pentru că doar El era mai mare decât templul. Ce le spuneau acele cuvinte oamenilor? Le spuneau să iasă din templu – Dumnezeu părăsise deja templul și nu mai lucra în el, deci oamenii ar trebui să urmeze pașii lui Dumnezeu în afara templului și să calce pe urmele Lui în noua Sa lucrare. Când Domnul Isus a spus asta, în spatele cuvintelor Sale era o premisă și, anume că, în temeiul legii, oamenii ajunseseră să vadă templul

ca pe ceva mai mare decât Însuși Dumnezeu. Adică, oamenii venerau templul în loc să-L venereze pe Dumnezeu, așadar Domnul Isus i-a avertizat să nu venereze idoli, ci în schimb să-L venereze pe Dumnezeu, căci El este suprem. Prin urmare, El a spus: „Milă doresc, nu jertfă!" Este evident că în ochii Domnului Isus, majoritatea oamenilor care trăiau respectând legea nu Îl mai venerau pe Iahve, ci doar făceau sacrificii într-o doară, iar Domnul Isus a hotărât că acest lucru constituia venerarea idolilor. Acești adoratori de idoli vedeau templul ca pe ceva mai mare și mai înalt decât Dumnezeu. În inimile lor exista doar templul, nu Dumnezeu, iar dacă ei și-ar fi pierdut templul, și-ar fi pierdut sălașul. Fără templu, nu aveau unde să se închine și nu își puteau îndeplini sacrificiile. Așa-zisul lor „sălaș" era locul în care se foloseau de scuza falsă a venerării lui Iahve Dumnezeu, pentru a rămâne în templu și a-și îndeplini propriile treburi. Așa-zisul lor „sacrificiu" nu însemna decât că-și desfășurau propriile afaceri rușinoase sub pretextul desfășurării serviciului lor în templu. Acesta era motivul pentru care oamenii din acea vreme considerau templul mai măreț decât Dumnezeu. Domnul Isus a rostit aceste cuvinte ca avertisment pentru oameni, deoarece ei foloseau templul drept fațadă și sacrificiile ca acoperire pentru înșelarea oamenilor și a lui Dumnezeu. Dacă aplicați aceste cuvinte în prezent, acestea sunt la fel de pertinente și de valide. Deși oamenii de astăzi au experimentat o lucrare a lui Dumnezeu diferită față de cea experimentată de oamenii din Epoca Legii, natura și esența lor sunt aceleași.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III"

Dacă cineva care crede în Dumnezeu aderă la adevăr ca și cum ar fi un set de reguli, nu tinde credința sa să devină o implicare în ritualul religios? (Ba da.) Observarea ritualurilor religioase chiar nu este cu nimic diferită de

creștinism – cei care fac acest lucru sunt pur și simplu mai avansați și au progresat mai mult în ceea ce privește învățămintele și teoria și sunt puțin mai presus și mai avansați în credința lor. Asta e tot. Dacă credința în Dumnezeu se transformă în credință religioasă, într-un studiu de teologie, într-un set de reguli sau ritualuri, nu s-a transformat atunci în creștinism? Există o diferență între învățăturile noi și cele vechi, dar dacă tot ce faci este să înțelegi adevărul ca doctrină și nu știi cum să practici adevărul, cu atât mai puțin cum să experimentezi lucrarea lui Dumnezeu – și dacă, de oricât de mulți ani crezi în Dumnezeu, oricât de multe greutăți înduri, oricât de multe comportamente bune ai, ceea ce ai nu e totuși o înțelegere autentică a adevărului și nu ai dobândit adevărul sau nu ai intrat în realitatea lui – atunci modul tău de a crede nu este cel a creștinismului? Nu este aceasta esența creștinismului? (Ba da.) Așadar, care puncte de vedere sau stări din acțiunile voastre sau din realizarea datoriei voastre sunt similare cu cele ale creștinilor sau aceleași cu ale lor? (Aderăm la reguli și ne echipăm cu cuvintele și expresiile doctrinei.) Aderarea la reguli, predicarea cuvintelor și expresiilor doctrinare, considerarea adevărului drept cuvintele și expresiile doctrinare – ce altceva? (Ne concentrăm pe a lucra, nu pe a intra în viață.) Vă concentrați doar pe a depune efort, nu pe a câștiga viață sau a intra în realitatea adevărului – ce altceva? (Ne concentrăm pe aparența spiritualității și a comportamentului bun.) Ați spus câte ceva acum, așa că voi rezuma: a urmări aparența unui comportament bun, a încerca din răsputeri să vă învăluiți într-o spoială de spiritualitate și a face lucruri pe care oamenii le consideră corecte în noțiunile și închipuirile lor, lucruri pe care oamenii tind să le susțină – aceasta e o urmărire a unei spiritualități false. O astfel de persoană e un ipocrit care stă cocoțat la pupitrul său pentru a predica cuvintele și frazele doctrinei, care îi instruiește pe ceilalți să facă fapte bune și să fie oameni buni, care se dă drept persoană spirituală. Cu toate acestea,

în relațiile cu ceilalți, în gestionarea problemelor și în realizarea datoriei lor, ei nu caută niciodată adevărul, ci trăiesc după firi satanice. Orice li se întâmplă, ei merg după propria lor voință, punându-L pe Dumnezeu deoparte. Nu acționează niciodată conform principiilor adevărului; ei doar respectă reguli. Nu înțeleg deloc adevărul și nici nu înțeleg voia lui Dumnezeu ori standardele cerințelor Sale de la om sau ceea ce va împlini El mântuind omul. Nu cercetează niciodată cu seriozitate aceste detalii ale adevărului și nu se interesează de ele. Tot ceea ce dezvăluie aceste vorbe și comportamente ale omului e de domeniul ipocriziei. După ce ne-am uitat la adevăratele stări din inimile unor astfel de oameni, alături de comportamentul lor exterior, putem fi siguri că ei nu au nimic din realitatea adevărului, că sunt într-adevăr farisei ipocriți, că sunt non-credincioși. Dacă o persoană crede în Dumnezeu, dar nu urmărește adevărul, este credința sa autentică? (Nu.) Poate cineva care crede în Dumnezeu oricât de mulți ani, dar care nu acceptă deloc adevărul, să ajungă să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău? (Nu.) Nu poate realiza asta. Care este, așadar, natura comportamentului exterior al acestor oameni? Pe ce fel de cale pot merge? (Pe calea fariseilor.) Cu ce își petrec zilele echipându-se? Nu cu cuvinte și expresii de doctrină? Ei își petrec zilele înarmându-se, îmbrăcându-se cu cuvinte și expresii de doctrină pentru a semăna mai mult cu fariseii, a părea mai spirituali, mai asemănători oamenilor care Îl slujesc pe Dumnezeu – care este, de fapt, natura tuturor acestor fapte? Închinarea la Dumnezeu? Este o credință sinceră în El? (Nu, nu este.) Așadar, ce fac ei? Îl înșală pe Dumnezeu; ei doar parcurg etapele unui proces. Flutură steagul credinței și săvârșesc rituri religioase, încercând să-L înșele pe Dumnezeu pentru a-și atinge scopul de a fi binecuvântați. Acești oameni nu se închină deloc lui Dumnezeu. În cele din urmă, un astfel de grup de oameni va ajunge precum

cei din capele, care, chipurile, Îl slujesc pe Dumnezeu, care, chipurile, cred în El și Îl urmează.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cu frică față de Dumnezeu putem să pășim pe calea mântuirii”

Acei farisei evrei, înalți preoți și cărturari ai Epocii Legii au crezut nominal în Dumnezeu, dar au întors spatele căii Lui și chiar L-au răstignit pe Dumnezeul întrupat. Ar fi putut, atunci, credința lor să fi câștigat aprobarea lui Dumnezeu? (Nu.) Dumnezeu îi desemnase deja drept oameni de credință iudaică, drept membri ai unui grup religios. Iar Dumnezeu îi vede la fel pe cei care cred astăzi în Isus, ca membri ai unui grup religios, prin aceea că El nu îi recunoaște precum membri ai bisericii Sale sau precum credincioși în El. De ce ar condamna Dumnezeu lumea religioasă în acest fel? Pentru că toți membrilor grupurilor religioase, în special conducătorii de nivel înalt ai diferitelor confesiuni, nu au o inimă care se teme de Dumnezeu și nici nu sunt adepți ai voii lui Dumnezeu. Toți sunt non-credincioși. Ei nu cred în întrupare, cu atât mai puțin acceptă adevărul. Ei nu caută, nu se interesează, nu examinează și nu acceptă niciodată lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă sau adevărurile pe care le exprimă El, ci merg direct la condamnarea și hulirea lucrării întrupării lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Se poate vedea clar în asta că ei pot crede, cu numele, în Dumnezeu, dar Dumnezeu nu îi recunoaște ca fiind credincioși în El; El spune că sunt răufăcători, că nimic din ceea ce fac ei nu are nici cea mai mică legătură cu lucrarea Sa de mântuire, că sunt necredincioși care sunt în afara cuvintelor Sale. De credeți în Dumnezeu așa cum credeți acum, nu va veni ziua când și voi veți fi reduși la adepți religioși? Credința în Dumnezeu din interiorul religiei nu poate dobândi mântuirea – de ce anume? Dacă nu puteți spune de ce se întâmplă acest lucru, asta arată că nu înțelegeți câtuși de puțin nici adevărul, nici voia lui

Dumnezeu. Cel mai tragic lucru care se poate întâmpla cu credința în Dumnezeu este să fie redusă la religie și alungată de către Dumnezeu. E un lucru de neînchipuit pentru om, iar cei care nu înțeleg adevărul nu pot vedea niciodată clar această chestiune. Spuneți-Mi, când o biserică s-a transformat treptat într-o religie în ochii lui Dumnezeu și a devenit o confesiune pe parcursul anilor mulți și îndelungați de la începuturile ei, sunt oamenii din ea candidați la mântuirea lui Dumnezeu? Sunt ei membri ai familiei Sale? (Nu.) Nu sunt. Pe ce drum merg acești oameni care, nominal, cred în adevăratul Dumnezeu, însă sunt considerați de El a fi oameni religioși? Drumul pe care îl parcurg este unul pe care poartă steagul credinței în Dumnezeu, însă nu urmează niciodată calea Lui; este unul pe care cred în El, însă nu Îl venerează, ci chiar se leapădă de El; este unul pe care pretind a crede în Dumnezeu, însă I se împotrivesc, crezând, nominal, în numele lui Dumnezeu, în adevăratul Dumnezeu, dar închinându-se Satanei diavolul și angajându-se în operațiuni omenești și stabilind o împărăție independentă, omenească. Acesta e drumul pe care îl parcurg. Privind la drumul pe care îl parcurg, este evident că sunt o grămadă de non-credincioși, o bandă de antihriști, un grup de satane și diavoli care și-au propus în mod explicit să se împotrivească lui Dumnezeu și să-I perturbe lucrarea. Aceasta este esența lumii religioase. Un grup de astfel de oameni are ceva de-a face cu planul de gestionare al lui Dumnezeu pentru mântuirea omului? (Nu.) Odată ce credincioșii în Dumnezeu, oricât de mulți ar putea fi, au modul lor de credință definit de Dumnezeu drept o confesiune sau un grup, atunci și ei sunt definiți de Dumnezeu precum cei care nu pot fi mântuiți. De ce spun asta? Un grup fără lucrarea sau îndrumarea lui Dumnezeu, care nu I se supune și nu I se închină deloc, poate crede în mod nominal în Dumnezeu, dar sunt preoții și prezbiterii din religie cei pe care ei îi urmează și de care ascultă, iar preoții și prezbiterii din religie sunt, prin esența lor, satanici și

ipocriți. Prin urmare, ceea ce urmează și de care ascultă acei oameni sunt Satana și diavolii. În inimile lor, ei practică credința în Dumnezeu, dar, de fapt, sunt manipulați de om, supuși orchestrărilor și stăpânirii omenești. Deci, în termeni esențiali, cei pe care ei îi urmează și de care ascultă sunt Satana și diavolii și forțele răului care se împotrivesc lui Dumnezeu și dușmanii lui Dumnezeu. Ar mântui Dumnezeu o bandă de oameni ca aceasta? (Nu.) De ce nu? Ei bine, sunt astfel de oameni capabili de pocăință? Nu; nu se vor pocăi. Ei se angajează în operațiuni omenești și inițiative omenești sub steagul credinței în Dumnezeu, opunându-se planului de gestionare al lui Dumnezeu pentru mântuirea omului, rezultatul final fiind că vor înfrunta disprețul și respingerea lui Dumnezeu. E imposibil ca Dumnezeu să-i mântuiască pe acești oameni; ei sunt incapabili de pocăință și, deoarece au fost luați de Satana, Dumnezeu îi dă pe mâna acestuia. Cazul în care credința cuiva în Dumnezeu ar putea primi aprobarea Lui depinde de durata în ani a acesteia? Depinde de felul de ritualuri pe care le observă sau de regulile pe care le respectă? Se uită Dumnezeu la practicile umane? Se uită El la numărul lor? (Nu.) Atunci, la ce Se uită El? Când Dumnezeu a ales un grup de oameni, pe ce bază măsoară El dacă pot fi mântuiți, dacă îi va mântui? Pe baza faptului dacă pot accepta adevărul; pe baza drumului pe care îl parcurg. […] Nu contează câte predici ai auzit sau cât de multe adevăruri ai înțeles – dacă încă îl urmezi pe om, dacă încă îl urmezi pe Satana și nu ești în stare să urmezi calea lui Dumnezeu în cele din urmă, nici să te temi de El și să te ferești de rău, atunci astfel de oameni sunt cei pe care Dumnezeu îi disprețuiește și îi respinge. Oamenii din religie pot fi în stare să predice o mulțime de cunoștințe biblice și pot înțelege ceva doctrină spirituală, dar nu pot să se supună lucrării lui Dumnezeu, să practice și să experimenteze cuvintele Lui sau să I se închine cu adevărat, nici să se teamă de El și să se ferească de

rău. Toți sunt ipocriți, nu oameni care se supun cu adevărat lui Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, astfel de oameni sunt definiți ca aparținând unei confesiuni, unui grup omenesc, unei bande omenești, ca sălaș al Satanei. În mod colectiv, ei sunt banda Satanei, împărăția antihriștilor, iar Dumnezeu îi disprețuiește și îi respinge întru totul.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cu frică față de Dumnezeu putem să pășim pe calea mântuirii”

XIV. Întrebări și răspunsuri despre arătarea și lucrarea lui Dumnezeu și despre originile bisericii

1. Profețiile din Biblie despre întoarcerea Domnului s-au împlinit toate în mare parte și este foarte posibil ca Domnul să fie deja aici. Vedem că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic mărturisește public online că Dumnezeu Atotputernic este întoarcerea Domnului Isus și mulți oameni din toate religiile și confesiunile, care cred cu adevărat în Domnul și tânjesc după arătarea lui Dumnezeu, s-au întors la Dumnezeu Atotputernic. Am dori să știm doar dacă Dumnezeu Atotputernic este arătarea lui Dumnezeu sau nu.

Versete din Biblie pentru referințe:

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:1).

„Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Arătarea lui Dumnezeu se referă la venirea Lui pe pământ pentru a-Și face lucrarea în persoană. Cu propria Lui identitate și fire și în modul care Îi este specific, El Se pogoară printre oameni pentru a înfăptui lucrarea de inaugurare a unei epoci și de terminare a unei epoci. Acest gen de arătare nu este o formă de ceremonie. Nu este un semn, o imagine, un miracol sau un fel de viziune măreață și, cu atât mai puțin, nu este un soi de proces religios. Este un fapt real și concret, care poate fi atins și privit de oricine. Acest tip de arătare nu este de dragul de a face lucrurile pe jumătate sau pentru vreun angajament pe termen scurt; în schimb, este pentru o etapă a lucrării din planul Lui de gestionare. Arătarea lui Dumnezeu este întotdeauna plină de înțeles și are mereu o legătură cu planul Lui de gestionare. Ce se numește arătare aici diferă întru totul de tipul de „arătare” în care Dumnezeu îl îndrumă, conduce și luminează pe om. Dumnezeu realizează o etapă din

măreața Lui lucrare de fiecare dată când Se dezvăluie. Această lucrare este diferită de cea din orice altă epocă. Ea este de neimaginat pentru om și nu a fost niciodată cunoscută de om. Este o lucrare care începe o nouă epocă și o încheie pe cea veche, fiind o formă de lucrare nouă și îmbunătățită pentru mântuirea omenirii; mai mult, este o lucrare care aduce omenirea în noua epocă. Aceasta este semnificația arătării lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă”

Întrucât căutăm urmele lui Dumnezeu, se cuvine să căutăm voia lui Dumnezeu, cuvintele și cuvântările Lui deoarece, oriunde există noi cuvinte rostite de Dumnezeu, acolo este și glasul Lui și, oriunde se află urmele lui Dumnezeu, acolo sunt și faptele Lui. Oriunde este exprimarea lui Dumnezeu, acolo Se arată El și, oriunde Se arată Dumnezeu, acolo există adevărul, calea și viața. În căutarea urmelor lui Dumnezeu, ați ignorat cuvintele „Dumnezeu este adevărul, calea și viața”. Prin urmare, mulți oameni, chiar și atunci când primesc adevărul, nu cred că au găsit urmele lui Dumnezeu și cu atât mai puțin recunosc arătarea lui Dumnezeu. Ce greșeală gravă! Arătarea lui Dumnezeu nu poate fi împăciuită cu noțiunile omului și cu atât mai puțin poate Dumnezeu să Se arate la porunca omului. Dumnezeu Își face propriile alegeri și propriile planuri atunci când Își înfăptuiește lucrarea; mai mult, El are propriile Sale obiective și metode. Indiferent ce lucrare face, El nu are nevoie să discute despre aceasta cu oamenii sau să le ceară sfatul, cu atât mai puțin să anunțe fiecare persoană în parte despre lucrarea Lui. Aceasta este firea lui Dumnezeu, care, de altfel, ar trebui să fie recunoscută de toată lumea. Dacă doriți să fiți martori ai arătării lui Dumnezeu, să urmați pașii Lui, atunci trebuie mai întâi să vă îndepărtați de propriile noțiuni. Nu trebuie să-I ceri lui Dumnezeu să facă tot felul de lucruri, cu atât mai puțin ar trebui să-L constrângi și să-L

limitezi la propriile tale noțiuni. În schimb, ar trebui să vă întrebați cum se cuvine să căutați urmele lui Dumnezeu, cum se cuvine să acceptați arătarea Lui și cum se cuvine să vă supuneți noii lucrări a lui Dumnezeu: asta ar trebui să facă omul. Întrucât omul nu este adevărul și nu deține adevărul, el ar trebui să caute, să accepte și să asculte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă”

Îmi fac lucrarea de-a lungul universului, iar în Răsărit, trosnetele tunetelor se propagă fără sfârșit, zguduind toate națiunile și confesiunile. Este glasul Meu cel care i-a dus pe toți oamenii în prezent. Eu fac ca toți oamenii să fie cuceriți de glasul Meu, să cadă în acest curent și să se supună Mie, căci de mult Mi-am revendicat slava de pe tot pământul și am eliberat-o din nou în Răsărit. Cine nu tânjește să-Mi vadă slava? Cine nu-Mi așteaptă cu nerăbdare reîntoarcerea? Cine nu este însetat de reapariția Mea? Cui nu îi este dor de frumusețea Mea? Cine n-ar veni la lumină? Cine nu ar privi la bogăția din Canaan? Cine nu tânjește după întoarcerea Răscumpărătorului? Cine nu-L adoră pe El, a cărui putere este măreață? Glasul Meu se va răspândi pe tot pământul; voi sta cu fața la aleșii Mei și le voi spune mai multe cuvinte. Ca și tunetele puternice care scutură munții și râurile, Eu rostesc cuvintele Mele întregului univers și omenirii. De aceea, cuvintele din gura Mea au devenit comoara omului și toți oamenii Îmi prețuiesc cuvintele. Fulgerul luminează dinspre Răsărit către Apus. Cuvintele Mele sunt de așa natură încât omul ezită să renunțe la ele, însă, în același timp, le găsește de nepătruns, dar se bucură și mai mult de ele. Toți oamenii sunt mulțumiți și bucuroși, sărbătorindu-Mi venirea, de parcă tocmai s-ar fi născut un prunc. Prin vocea Mea, voi aduce pe toți oamenii înaintea Mea. De atunci, voi intra în mod oficial în rasa oamenilor, pentru ca ei să vină să Mă slăvească. Cu slava pe care o radiez și cuvintele din gura

Mea, voi face astfel încât toți oamenii să vină înaintea Mea și să vadă că fulgerul luminează de la Răsărit și că am coborât și pe „Muntele Măslinilor” din Răsărit. Ei vor vedea că sunt deja de mult timp pe pământ, nu ca Fiul evreilor, ci ca Fulgerul din Răsărit. Deoarece de mult am înviat și am plecat din mijlocul omenirii, iar apoi am reapărut cu slavă printre oameni. Eu sunt Cel ce a fost adorat în urmă cu nenumărate veacuri și Eu sunt și copilul părăsit de israeliți în urmă cu nenumărate epoci. Mai mult, Eu sunt Dumnezeul Atotputernic plin de glorie al acestei epoci! Să vină toți înaintea tronului Meu și să-Mi vadă fața plină de slavă, să-Mi audă glasul și să-Mi privească faptele. Aceasta este întreaga Mea voie; este sfârșitul și punctul culminant al planului Meu, precum și scopul gestionării Mele: să fac ca fiecare națiune să se închine Mie, fiecare limbă să Mă recunoască, fiecare om să-și pună credința în Mine și fiecare popor să Mi se supună!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele șapte tunete răsună – Prorocind că Evanghelia Împărăției se va răspândi în tot universul”

De data aceasta, Dumnezeu vine să săvârșească lucrarea nu într-un trup spiritual, ci într-un trup foarte obișnuit. În plus, nu numai că este trupul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, este și trupul prin care Se întoarce Dumnezeu întrupat. Este un trup foarte obișnuit. Nu poți vedea nimic care să-L facă să Se evidențieze dintre alții, dar poți câștiga de la El adevăruri de care nu s-a mai auzit înainte. Acest trup nesemnificativ este lucrul care întruchipează toate cuvintele adevărului de la Dumnezeu, săvârșește lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și exprimă întreaga Lui fire ca omul să ajungă să o înțeleagă. Nu îți dorești foarte mult să Îl vezi pe Dumnezeu în ceruri? Nu îți dorești foarte mult să Îl înțelegi pe Dumnezeu din ceruri? Nu îți dorești foarte mult să vezi destinația omenirii? El îți va spune toate aceste secrete – secrete pe care niciun alt om nu a putut să ți le spună și El îți va spune și adevărurile pe care nu le înțelegi. El este poarta ta

către Împărăție și ghidul tău către epoca nouă. Un astfel de trup obișnuit deține multe mistere de nepătruns. Faptele Sale pot fi enigmatice pentru tine, dar întregul obiectiv al lucrării pe care o face este suficient pentru a-ți permite să vezi că El nu este, așa cum cred oamenii, doar un simplu trup. Deoarece El reprezintă voia lui Dumnezeu și grija arătată de El omenirii în zilele de pe urmă. Deși nu-I poți auzi cuvintele, care par să zguduie cerul și pământul, deși nu poți să Îi vezi ochii ca niște flăcări vii și deși nu poți primi disciplina toiagului Lui de fier, totuși poți să auzi din cuvintele Lui că Dumnezeu este mânios și să știi că Dumnezeu arată compasiune omenirii; poți vedea firea Lui dreaptă și înțelepciunea Lui și, mai mult decât atât, îți poți da seama de grija lui Dumnezeu pentru întreaga omenire. Lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este pentru a-i permite omului să Îl vadă pe Dumnezeu din ceruri trăind printre oameni pe pământ și pentru a-i permite omului să Îl cunoască, să asculte de El, să Îl venereze și să Îl iubească. De aceea, El S-a întrupat pentru a doua oară. Deși ceea ce vede omul în această zi este un Dumnezeu asemenea omului, un Dumnezeu cu un nas și doi ochi, un Dumnezeu obișnuit, în cele din urmă, El vă va arăta că dacă acest om n-ar exista, cerul și pământul ar trece printr-o schimbare teribilă; dacă acest om n-ar exista, cerurile s-ar tulbura, pământul s-ar cufunda în haos, iar toată omenirea ar trăi în mijlocul foametei și a ciumei. El vă va arăta că dacă Dumnezeu întrupat nu ar fi venit să vă mântuiască în zilele de pe urmă, atunci Dumnezeu ar fi distrus de mult timp omenirea întreagă în iad; dacă acest trup nu ar fi existat, atunci ați fi veșnic conducători ai păcătoșilor și ați fi cadavre pentru totdeauna. Trebuie să știți că dacă acest trup n-ar fi existat, toată omenirea s-ar confrunta cu o calamitate inevitabilă și i-ar fi imposibil să scape de pedeapsa mult mai aspră pe care Dumnezeu o aplică omenirii în zilele de pe urmă. Dacă acest trup obișnuit nu s-ar fi născut, ați fi cu toții într-o stare în care implorați pentru viața voastră fără să fiți capabili să trăiți

sau să vă rugați pentru moartea voastră, fără să puteți muri; dacă acest trup nu ar fi existat, atunci nu ați putea să câștigați adevărul și să veniți înaintea tronului lui Dumnezeu astăzi, ci, mai degrabă, ați fi pedepsiți de Dumnezeu din cauza păcatelor voastre cumplite. Știați că dacă n-ar fi fost reîntruparea lui Dumnezeu, nimeni nu ar avea o șansă la mântuire; și dacă nu ar fi existat venirea acestui trup, Dumnezeu ar fi încheiat de mult epoca veche? Dat fiind acest fapt, mai sunteți capabili să respingeți a doua întrupare a lui Dumnezeu? Din moment ce puteți trage multe foloase de pe urma acestui om obișnuit, de ce nu L-ați accepta cu dragă inimă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Știi? Dumnezeu a făcut un lucru minunat în rândul oamenilor”

Dumnezeu Își continuă cuvântările, utilizând diverse metode și perspective pentru a ne povățui ce ar trebui să facem și, totodată, dând glas inimii Sale. Cuvintele Sale au puterea vieții, ne arată calea pe care ar trebui să mergem și ne permit să înțelegem care este adevărul. Începem să fim atrași de cuvintele Sale, începem să ne concentrăm pe tonul și maniera Sa de a vorbi și, în mod involuntar, începem să ne interesăm de cele mai lăuntrice sentimente ale acestei persoane neînsemnate. El Își varsă sângele inimii Sale în numele nostru, Își pierde somnul și apetitul de dragul nostru, plânge pentru noi, oftează pentru noi, ne poartă bolile în locul nostru, suferă umilință de dragul destinației și mântuirii noastre, iar împietrirea și răzvrătirea noastră varsă lacrimi și sânge din inima Sa. Acest fel de a fi și a avea nu aparține unei persoane obișnuite, nici nu poate fi avut sau obținut de nicio ființă umană coruptă. El arată îngăduința și răbdarea pe care nicio persoană obișnuită nu le are, iar iubirea Sa nu este ceva cu care este înzestrată orice ființă creată. Nimeni în afară de El nu poate ști toate gândurile noastre, sau nu poate avea o înțelegere atât de clară și deplină a naturii și esenței noastre, sau nu poate judeca răzvrătirea și corupția

omenirii, sau vorbi și lucra asupra noastră astfel, în numele lui Dumnezeu din ceruri. Nimeni în afară de El nu e înzestrat cu autoritatea, înțelepciunea și demnitatea lui Dumnezeu; firea lui Dumnezeu și ce are Dumnezeu și ce este El sunt dezvăluite, în întregime, în El. Nimeni în afară de El nu ne poate arăta calea și nu ne poate aduce lumină. Nimeni în afară de El nu poate dezvălui tainele pe care Dumnezeu nu le-a divulgat de la creație până astăzi. Nimeni în afară de El nu ne poate mântui de robia Satanei și de firea noastră coruptă. El Îl reprezintă pe Dumnezeu. El exprimă cea mai tainică inimă a lui Dumnezeu, îndemnurile lui Dumnezeu și cuvintele de judecată ale lui Dumnezeu către toată omenirea. El a început o epocă nouă, o eră nouă și a inaugurat un pământ nou și cer nou, o lucrare nouă și El ne-a adus speranță, punând capăt vieții neclare pe care o duceam, și a permis întregii noastre ființe să vadă, cu deplină claritate, calea spre mântuire. El a cucerit întreaga noastră ființă și ne-a câștigat inimile. Din acel moment înainte, mințile noastre au devenit conștiente, iar duhurile noastre par să fie reînviate: această persoană obișnuită, nesemnificativă, care trăiește printre noi și care a fost demult respinsă de noi – nu este acesta Domnul Isus, care este mereu în gândurile noastre, fie că suntem treji, fie că visăm, și după care tânjim zi și noapte? Este El! Chiar este El! El este Dumnezeul nostru! El este adevărul, calea și viața! El ne-a îngăduit să trăim din nou și să vedem lumina și ne-a oprit inimile noastre de la rătăcire. Ne-am întors în casa lui Dumnezeu, ne-am întors înaintea tronului Său, suntem față în față cu El, am fost martori ai înfățișării Sale și am văzut drumul care ne așteaptă. În acest moment, inimile noastre sunt complet cucerite de El; nu ne mai îndoim de cine este El, nu ne mai opunem lucrării Sale și cuvântului Său și cădem, prosternați, înaintea Lui. Nu ne dorim nimic mai mult decât să călcăm pe urmele lui Dumnezeu pentru tot restul vieții noastre și să fim desăvârșiți de El și să Îi răsplătim harul și să-I răsplătim iubirea pentru noi

și să ne supunem aranjamentelor și orchestrărilor Sale, să cooperăm cu lucrarea Lui și să facem tot ce putem pentru a finaliza ceea ce El ne încredințează.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 4: Privind arătarea lui Dumnezeu întru judecata și mustrarea Sa”

Dacă oamenii rămân blocați în Epoca Harului, atunci nu vor fi niciodată eliberați de firea lor stricată, și cu atât mai puțin vor cunoaște firea inerentă a lui Dumnezeu. Dacă oamenii trăiesc mereu în mijlocul unei abundențe de har, dar nu au calea vieții care le permite să Îl cunoască pe Dumnezeu sau să-L mulțumească, atunci ei nu Îl vor câștiga niciodată cu adevărat în credința lor în El. Acest tip de credință e de-a dreptul deplorabil. După ce vei fi terminat de citit această carte, după ce vei fi trăit fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu întrupat în Epoca Împărăției, vei simți că dorințele pe care le-ai avut ani la rând s-au realizat în sfârșit. Vei simți că doar acum L-ai văzut pe Dumnezeu față în față; doar acum I-ai zărit înfățișarea, I-ai auzit cuvântările personale, ai apreciat înțelepciunea lucrării Lui și ai simțit cu adevărat cât de real și atotputernic este El. Vei simți că ai câștigat multe lucruri pe care oamenii din vremurile trecute nici nu le-au văzut, nici nu le-au avut vreodată. În clipa aceea, vei ști clar ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și ce înseamnă să te conformezi voii lui Dumnezeu. Bineînțeles, dacă te agăți de părerile din trecut și respingi sau negi faptul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, atunci vei rămâne cu mâna goală, fără a obține nimic și, în cele din urmă, vei fi declarat vinovat de a I te împotrivi lui Dumnezeu. Cei care sunt capabili să asculte adevărul și să se supună lucrării lui Dumnezeu vor fi revendicați sub numele celui de-al doilea Dumnezeu întrupat – Atotputernicul. Ei vor putea accepta îndrumarea personală a lui Dumnezeu, dobândind adevăruri din ce în ce mai înalte, precum și viață adevărată. Vor vedea viziunea ce nu a fost văzută

vreodată de oamenii din trecut: „M-am întors să văd ce glas vorbea cu mine; și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur, iar printre sfeșnice, pe «Cineva Care era ca un fiu al omului». Era îmbrăcat într-o mantie care-I ajungea până la picioare și era încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Îi erau albe ca lâna albă sau ca zăpada, ochii Îi erau ca flacăra focului, picioarele Îi erau ca bronzul încins, ars în cuptor, iar glasul Îi era asemenea vuietului unor ape mari. În mâna dreaptă avea șapte stele, și din gură Îi ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri. Fața Lui era ca soarele atunci când strălucește în toată puterea lui” (Apocalipsa 1:12-16). Viziunea aceasta este expresia întregii firi a lui Dumnezeu, iar expresia întregii Sale firi este și expresia lucrării lui Dumnezeu în întruparea Sa prezentă. În torenții mustrărilor și ai judecăților, Fiul Omului Își exprimă firea inerentă prin intermediul cuvântărilor, permițându-le tuturor celor care Îi acceptă pedeapsa și judecata să vadă adevăratul chip al Fiului Omului, care este o descriere fidelă a chipului Fiului Omului văzut de Ioan. (Bineînțeles, toate acestea vor fi invizibile pentru cei care nu acceptă lucrarea lui Dumnezeu în Epoca Împărăției.) Adevăratul chip al lui Dumnezeu nu poate fi pe deplin descris folosind limbajul omenesc, așa că Dumnezeu folosește mijloace prin care Își exprimă firea inerentă pentru a-i arăta omului adevăratul Său chip. Ceea ce înseamnă că toți cei care au apreciat firea inerentă a Fiului Omului au văzut adevărata față a Fiului Omului, căci Dumnezeu este prea măreț și nu poate fi descris pe deplin folosind limbajul uman. Odată ce omul a experimentat fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu în Epoca Împărăției, atunci va ști adevăratul înțeles al cuvintelor lui Ioan când a vorbit despre Fiul Omului printre sfeșnice: „Capul și părul Îi erau albe ca lâna albă sau ca zăpada, ochii Îi erau ca flacăra focului, picioarele Îi erau ca bronzul încins, ars în cuptor, iar glasul Îi era asemenea vuietului unor ape mari. În mâna dreaptă avea șapte stele, și din gură Îi ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri.

Fața Lui era ca soarele atunci când strălucește în toată puterea lui.” În acea clipă, vei ști fără nicio îndoială că acest trup obișnuit care a spus atât de multe este într-adevăr al doilea Dumnezeu întrupat. Mai mult, vei simți cu adevărat cât ești de binecuvântat și te vei simți cel mai norocos. Ești dornic să primești această binecuvântare?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

2. Din câte înțelegem, mai mulți experți religioși și academicieni prestigioși din întreaga lume au recunoscut că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic este o biserică creștină nou apărută. Care este deosebirea dintre Biserica lui Dumnezeu Atotputernic și creștinismul tradițional?

Răspuns:

Creștinismul a luat ființă în urma lucrării de răscumpărare înfăptuite de Domnul Isus întrupat; este o biserică creștină care aparține Epocii Harului. În zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic întrupat a venit, punând capăt Epocii Harului și inaugurând Epoca Împărăției și, pe baza lucrării de răscumpărare înfăptuite de Domnul Isus, El exprimă adevărul și îndeplinește lucrarea de judecată, începând de la casa lui Dumnezeu. În toate confesiunile creștine, mulți oameni care iubesc adevărul și tânjesc după apariția Domnului citesc cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și au ajuns să recunoască glasul lui Dumnezeu. S-au convins că Dumnezeu Atotputernic reprezintă întoarcerea Domnului Isus și fiecare în parte L-a acceptat pe Dumnezeu Atotputernic și a urmat pașii Mielului – din aceasta a luat naștere Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Prin urmare, atât Biserica lui Dumnezeu Atotputernic cât și creștinismul au luat naștere din apariția și lucrarea lui Dumnezeu, dar, în vreme ce creștinismul era un produs al lucrării de răscumpărare înfăptuite de Domnul Isus pe parcursul Epocii Harului, Biserica lui Dumnezeu Atotputernic a luat naștere atunci când Dumnezeu a devenit trup în timpul zilelor de pe urmă, pentru a săvârși lucrarea de judecată; este o biserică creștină a Epocii Împărăției. Ambele biserici provin din faptul că Dumnezeu devine trup pentru a apărea și a lucra, doar că în epoci diferite. Creștinismul reprezintă o biserică a Epocii Harului, în vreme ce Biserica lui Dumnezeu Atotputernic este o biserică a Epocii Împărăției, una care este condusă și păstorită astăzi de lucrarea și cuvântările personale ale lui Dumnezeu. Creștinismul, pe de altă parte, a

pierdut lucrarea Duhului Sfânt, întrucât nu a ținut ritmul cu pașii lui Dumnezeu și se împotrivește lucrării din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu și o condamnă; această biserică este condamnată de Dumnezeu care S-a lepădat de ea și, prin urmare, El nu recunoaște creștinismul ca aparținând lui Dumnezeu, ci ca pe un lucru care I se împotrivește și-L condamnă. Așadar, nu există niciun termen de comparație între cele două. Domnul Isus Hristos S-a înălțat la Ceruri cu două mii de ani în urmă. El nu se află pe pământ. Deși adepții creștinismului cred în numele Domnului Isus, ei nu L-au întâlnit niciodată și cu atât mai puțin au fost păstoriți sau udați de către El și nici nu au acordat nicio atenție practicării și experimentării cuvintelor Domnului. Ei nu-L cunosc deloc pe Domnul Isus și, în plus, nu-I cunosc Duhul. Și astfel, biserica creștină crede doar în Dumnezeul abstract și nedeslușit din Ceruri, nu în Hristos întrupat din zilele de pe urmă. Prin urmare, o astfel de biserică nu reprezintă creștinism adevărat; a fost redusă la un grup religios cu nimic diferit de budism sau taoism și nu este o biserică a lui Dumnezeu. Prin urmare, creștinătatea care tânjește după întoarcerea Domnului și după răpirea în Împărăția Cerurilor reprezintă pură fantezie. Membrii creștinismului care-L acceptă pe Dumnezeu Atotputernic sunt fecioarele înțelepte care se ridică înaintea lui Dumnezeu; cu toate acestea, cei mai mulți dintre oameni nu acceptă lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, rostesc doar slove și doctrine din Biblie și se agață de reguli și ceremonii religioase. Ei sunt incapabili să țină pasul cu lucrarea propriu-zisă a Duhului Sfânt și, în schimb, urmează regimul satanic al PCC-ului, făcând tot posibilul pentru a condamna lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu și a se împotrivi acesteia. Acești oameni sunt fecioarele nesăbuite și au fost deja disprețuiți, respinși, eliminați de Dumnezeu; El nu-i recunoaște, ei sunt „creștini” doar cu numele și au

pierdut esența creștinismului, pe care de multă vreme o dețin doar cu numele.

Atunci când Dumnezeu Atotputernic a apărut și a început să lucreze, Dumnezeu retrăsese deja lucrarea Duhului întregului univers pentru a Se concentra asupra unui grup de oameni care au acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu. Rugându-se lui Dumnezeu Atotputernic, mâncând și bând cuvintele Sale, creștinii din Biserica lui Dumnezeu Atotputernic au dobândit lucrarea Duhului Sfânt, au primit provizionul îmbelșugat al vieții, practică și experimentează cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, experimentează judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, au o înțelegere tot mai mare a adevărului, corupția lor a fost curățită, firile li se schimbă și obțin mântuirea din partea lui Dumnezeu, devenind grupul biruitorilor făcut complet de Dumnezeu înaintea dezastrelor. Cu toate acestea, în creștinism, doar un număr mic de oameni sunt fecioarele înțelepte care au auzit glasul lui Dumnezeu, L-au acceptat pe Dumnezeu Atotputernic și stau la ospățul nunții Mielului. Cei mai mulți dintre adepții creștinismului nu numai că au eșuat în a merge pe urmele lucrării lui Dumnezeu, ci încă urmează forțele rele ale antihristului din lumea religioasă, împotrivindu-se apariției și lucrării lui Dumnezeu Atotputernic și condamnându-le. Ei au pierdut de multă vreme lucrarea Duhului Sfânt, au fost disprețuiți și respinși de Dumnezeu și cufundați în dezastru, vărsând lacrimi amare și scrâșnind din dinți.

XV. Întrebări și răspunsuri despre identificarea antihriștilor religioși

1. Înainte de sosirea Domnului Isus, fariseii explicau deseori Scripturile în sinagogi și se rugau în fața oamenilor. Ei păreau foarte pioși și, în ochii oamenilor, nu păreau să facă ceva împotriva Scripturii. Prin urmare, de ce au fost fariseii blestemați de Domnul Isus? În ce moduri L-au sfidat ei pe Dumnezeu, de ce au atras ei mânia lui Dumnezeu?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Voi de ce încălcați porunca lui Dumnezeu de dragul tradiției voastre? Căci Dumnezeu a zis: «Cinstește-i pe tatăl tău și pe mama ta!» și «Cel ce își blestemă tatăl sau mama trebuie să fie pedepsit cu moartea». Însă voi ziceți: «Dacă cineva îi spune tatălui său sau mamei sale: „Orice ai putea primi de la mine este deja închinat ca dar lui Dumnezeu!”, acela nu mai este dator să-și cinstească tatăl (sau mama)». Și anulați astfel Cuvântul lui Dumnezeu de dragul tradiției voastre. Ipocriților! Bine a profețit Isaia despre voi când a zis: «Poporul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine! Degeaba însă Mi se închină ei, dând ca învățături niște porunci de-ale oamenilor!»” (Matei 15:3-9).

„Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi închideți Împărăția Cerurilor în fața oamenilor; nici voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre! (Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi devorați casele văduvelor și faceți rugăciuni lungi de ochii lumii. De aceea veți primi o condamnare mult mai mare.)

Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi înconjurați marea și uscatul pentru a face un prozelit, dar când devine astfel, faceți din el de două ori mai mult un fiu al Gheenei decât sunteți voi!

Vai de voi, călăuze oarbe, care ziceți: «Dacă cineva jură pe Templu, acest lucru nu înseamnă nimic, dar dacă cineva jură pe aurul Templului, este dator să-și țină jurământul!» Nesăbuiților și orbilor! Ce este de mai mare

importanță: aurul sau Templul, care sfințește aurul? Voi mai ziceți: «Dacă cineva jură pe altar, acest lucru nu înseamnă nimic, dar dacă jură pe darul de pe altar, este dator să-și țină jurământul!» Orbilor! Ce este de mai mare importanță: darul sau altarul, care sfințește darul? Prin urmare, cel ce jură pe altar, jură pe el și pe tot ce este pe el, iar cel ce jură pe Templu, jură pe el și pe Cel Ce locuiește în el. De asemenea, cel ce jură pe cer, jură pe tronul lui Dumnezeu și pe Cel Ce stă pe el.

Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi dați zeciuială din mentă, din mărar și din chimion, dar neglijați cele mai importante lucruri din Lege, și anume dreptatea, mila și credincioșia! Pe acestea trebuia să le faceți, iar pe acelea să nu le neglijați! Călăuze oarbe, care strecurați țânțarul și înghițiți cămila!

Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi curățați pe dinafară paharul și farfuria, dar pe dinăuntru sunt pline de jaf și de necumpătare! Fariseu orb! Curăță mai întâi pe dinăuntru paharul (și farfuria), ca să fie curate și pe dinafară!

Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi vă asemănați cu mormintele văruite, care pe dinafară arată frumos, dar înăuntru sunt pline de oasele celor morți și de orice fel de necurăție! Tot așa și voi, pe dinafară vă arătați drepți oamenilor, dar pe dinăuntru sunteți plini de ipocrizie și de fărădelege!

Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi zidiți mormintele profeților și împodobiți mormintele celor drepți și spuneți: «Dacă noi am fi trăit în zilele strămoșilor noștri, n-am fi fost părtași cu ei la vărsarea sângelui profeților!» Astfel, voi înșivă mărturisiți că sunteți urmașii celor ce i-au ucis pe profeți! Umpleți deci măsura strămoșilor voștri! Șerpilor! Pui de vipere! Cum veți scăpa de condamnarea la Gheenă?! De aceea, iată, vă

trimit profeți, înțelepți și cărturari! Pe unii dintre ei îi veți omorî și îi veți răstigni, iar pe alții îi veți biciui în sinagogile voastre și îi veți persecuta din cetate în cetate, ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat, care a fost vărsat pe pământ, de la sângele lui Abel, cel drept, până la sângele lui Zaharia, fiul lui Berechia, pe care l-ați ucis între Templu și altar! Adevărat vă spun că toate aceste lucruri vor veni peste această generație!" (Matei 23:13-36).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Doriți să cunoașteți motivul pentru care fariseii I se împotriveau lui Isus? Vreți să cunoașteți esența fariseilor? Ei erau plini de fantezii cu privire la Mesia. Mai mult decât atât, ei credeau numai că Mesia va veni și, cu toate acestea, nu au urmărit adevărul vieții. Și astfel, chiar și astăzi ei încă Îl mai așteaptă pe Mesia, pentru că nu au nicio cunoaștere despre calea vieții, și nu știu care este calea adevărului. Cum, spuneți voi, ar putea asemenea oameni nesăbuiți, încăpățânați și ignoranți să câștige binecuvântarea lui Dumnezeu? Cum ar putea ei să-L vadă pe Mesia? Ei I s-au împotrivit lui Isus pentru că nu cunoșteau direcția lucrării Duhului Sfânt, pentru că nu cunoșteau calea adevărului rostită de Isus și, mai mult decât atât, pentru că nu L-au înțeles pe Mesia. Și, din moment ce ei nu-L văzuseră niciodată pe Mesia și nu fuseseră niciodată în compania lui Mesia, ei au făcut greșeala de a se agăța de simplul nume al lui Mesia, în timp ce se opuneau esenței lui Mesia, prin orice mijloace posibile. Acești farisei, în esență, erau încăpățânați, aroganți și nu se supuneau adevărului. Principiul credinței lor în Dumnezeu era: indiferent cât de profundă e predicarea Ta, indiferent cât de înaltă e autoritatea Ta, Tu nu ești Hristos decât dacă ești numit Mesia. Nu este această credință absurdă și ridicolă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul"

Omul a fost corupt și trăiește în capcana Satanei. Toți oamenii trăiesc în trup, în dorințe egoiste și nu există unul singur între ei care să fie compatibil cu Mine. Există oameni care spun că sunt compatibili cu Mine, dar asemenea oameni se închină la idoli neclari. Deși recunosc numele Meu ca fiind sfânt, ei merg pe o cărare opusă Mie, iar cuvintele lor sunt pline de aroganță și siguranță de sine. Asta fiindcă, la bază, ei sunt cu toții împotriva Mea și incompatibili cu Mine. În fiecare zi, ei caută urmele Mele în Biblie și găsesc, la întâmplare, pasaje „potrivite", pe care le citesc la nesfârșit și le recită ca pe scripturi. Ei nu știu cum să fie compatibili cu Mine, nici ce înseamnă să fie împotriva Mea. Ei doar citesc scripturile orbește. În Biblie, închid un Dumnezeu nedeslușit, pe care nu L-au văzut niciodată și pe care sunt incapabili să-L vadă, și pe care Îl scot afară să Îl contemple în tihnă. Ei cred în existența Mea numai prin prisma Bibliei și pun semnul egal între Mine și Biblie; fără Biblie Eu nu exist, iar fără Mine nu există Biblie. Ei nu dau nicio atenție existenței sau acțiunilor Mele, ci dedică o atenție extremă și deosebită fiecărui cuvânt din Scriptură. Mult mai mulți chiar cred că Eu nu ar trebui să fac nimic din ce doresc să fac decât dacă acest lucru este profețit de Scriptură. Ei acordă prea multă importanță Scripturii. Se poate spune că văd cuvintele și expresiile ca fiind prea importante, mergând până la a folosi versete din Biblie pentru a măsura fiecare cuvânt spus de Mine și pentru a Mă condamna. Ceea ce caută ei nu este calea compatibilității cu Mine sau calea compatibilității cu adevărul, ci calea compatibilității față de cuvintele Bibliei, și cred că orice lucru care nu este conform Bibliei este, fără excepție, în afara lucrării Mele. Oare nu sunt astfel de oameni urmașii ascultători ai fariseilor? Fariseii evrei foloseau legea lui Moise pentru a-L condamna pe Isus. Ei nu căutau compatibilitate cu Isus în acea epocă, ci urmau cu sârg legea în litera ei, până acolo încât, după ce L-au condamnat pentru că nu respectase legea Vechiului Testament și că nu era Mesia – în

cele din urmă, L-au pironit pe inocentul Isus pe cruce. Care era substanța lor? Nu era oare aceea că nu căutau calea compatibilității cu adevărul? Erau preocupați până la obsesie de fiecare cuvânt al Scripturii, nedând nicio atenție voii Mele, și nici pașilor și metodelor lucrării Mele. Ei nu erau oameni care să caute adevărul, ci oameni care se agățau rigid de cuvinte; nu erau oameni care să creadă în Dumnezeu, ci oameni care credeau în Biblie. În esență, erau câinii de pază ai Bibliei. Pentru a proteja interesele Bibliei, a susține demnitatea Bibliei și pentru a proteja reputația Bibliei, ei au mers până acolo încât L-au răstignit pe Isus Cel milostiv pe cruce. Ei au făcut acest lucru doar de dragul de a proteja Biblia și de a păstra statutul fiecărui cuvânt din Biblie în inimile oamenilor. Prin urmare, au preferat să renunțe la viitorul lor și la jertfa de păcat pentru a-L condamna pe Isus, care nu era în conformitate cu doctrina Scripturii. Oare nu erau ei toți niște lachei ai fiecărui cuvânt din Scriptură?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trebuie să cauți calea compatibilității cu Hristos”

Judecata fariseilor cu privire la Isus

Marcu 3:21-22 Când au auzit rudele Lui ce se întâmplă, au ieșit să-L înșface, căci ziceau că a înnebunit. Cărturarii care veniseră de la Ierusalim ziceau că îl are în El pe Beelzebul și că scoate demonii cu ajutorul conducătorului demonilor.

Mustrarea fariseilor de către Isus

Matei 12:31-32 De aceea vă spun că orice păcat și blasfemie vor fi iertate oamenilor, dar blasfemia împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată. Dacă cineva va spune vreun cuvânt împotriva Fiului Omului, va fi iertat. Însă oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul aceasta, nici în cel care vine.

[…]

În Biblie, evaluarea de către farisei a lui Isus Însuși și a lucrurilor pe care El le făcea a fost: „[…] ziceau că a înnebunit. […] Îl are în El pe Beelzebul și că scoate demonii cu ajutorul conducătorului demonilor” (Marcu 3:21-22). Cărturarii și fariseii nu L-au judecat pe Domnul doar imitând cuvintele altor oameni și nici în baza unei bănuieli neîntemeiate – judecata lor era concluzia pe care au tras-o despre Domnul Isus din ceea ce au văzut și au auzit despre acțiunile Sale. Deși concluzia lor era făcută în mod aparent în numele justiției și le părea oamenilor ca și cum ar fi fost întemeiată, aroganța cu care L-au judecat pe Domnul Isus a fost greu de ascuns chiar și pentru ei. Energia frenetică a urii lor pentru Domnul Isus a expus propriile ambiții sălbatice și înfățișarea lor rea și satanică, precum și natura lor răuvoitoare prin care s-au împotrivit lui Dumnezeu. Aceste lucruri pe care ei le-au spus în judecata lor cu privire la Domnul Isus au fost motivate de ambițiile lor sălbatice, de gelozie și de natura urâtă și răuvoitoare a ostilității lor față de Dumnezeu și de adevăr. Ei nu au investigat sursa acțiunilor Domnului Isus, nici nu au cercetat esența a ceea ce El a spus sau a făcut. Mai degrabă, orbește, într-o stare de agitație nebunească și cu răutate intenționată, au atacat și discreditat ceea ce făcuse El. Au mers până în punctul în care I-au discreditat în mod voit Duhul, adică Duhul Sfânt, care e Duhul lui Dumnezeu. La asta se refereau când au spus: „El este altă persoană”, „Belzebut” și „prințul diavolilor”. Adică, ei au zis că Duhul lui Dumnezeu era Belzebut și prințul diavolilor. Ei au caracterizat drept nebunie lucrarea trupului Duhului întrupat al lui Dumnezeu, care Se îmbrăcase cu trup. Ei nu numai că au blasfemiat Duhul lui Dumnezeu numindu-L Belzebut și prințul diavolilor, dar au și condamnat lucrarea lui Dumnezeu. Ei L-au condamnat și L-au hulit pe Domnul Isus Hristos. Esența împotrivirii și blasfemiei lor era exact aceeași ca esența împotrivirii și blasfemiei față de Dumnezeu date de Satana și

demoni. Ei nu reprezentau doar oamenii corupți, dar, chiar mai mult, erau întruparea Satanei. Erau un canal pentru Satana în mijlocul omenirii și erau complicii și lacheii Satanei. Esența blasfemiei și denigrării Domnului Isus Hristos era lupta lor cu Dumnezeu pentru statut, disputa lor cu Dumnezeu, și testarea fără sfârșit a lui Dumnezeu de către ei. Esența împotrivirii lor față de Dumnezeu și atitudinea lor de ostilitate față de El, precum și cuvintele și gândurile lor au blasfemiat direct și L-au mâniat pe Duhul lui Dumnezeu. Prin urmare, Dumnezeu a hotărât o judecată rezonabilă pe baza a ceea ce au spus și au făcut și a hotărât că faptele lor reprezentau păcatul blasfemiei împotriva Duhului Sfânt. Acest păcat este de neiertat atât în lumea aceasta cât și în lumea care vine, după cum reiese din următorul pasaj al Scripturii: „Blasfemia împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată” și „oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul aceasta, nici în cel care vine”.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

În Israel, apelativul „fariseu” obișnuia să fie un soi de titlu. De ce este acum considerat o etichetă, în schimb? Este pentru că fariseii au devenit reprezentativi pentru un anumit tip de persoană. Care sunt caracteristicile acestui tip de persoană? Ei psalmodiază sloganuri, se pricep de minune să se prefacă, să se orneze, să-și ascundă adevărata față și afișează o noblețe măreață, o mare sfințenie și integritate, o corectitudine și onoare considerabile. Prin urmare, nu practică adevărul câtuși de puțin. Cum acționează ei? Citesc Scriptura, predică, îi învață pe alții să facă bine, să nu facă rău, să nu se împotrivească lui Dumnezeu și se comportă frumos în fața altora, însă, când aceștia se întorc cu spatele, ei fură ofrandele. Domnul Isus a spus că ei „strecurați țânțarul și înghițiți cămila!” Asta înseamnă că întregul lor comportament pare bun la suprafață – psalmodiază ostentativ

sloganuri, rostesc teorii măreţe şi cuvintele lor sunt mieroase, însă faptele lor sunt o harababură de nedescris, complet opusă lui Dumnezeu. Comportamentele şi manifestările lor exterioare sunt toate pretinse, toate false; în inima lor, nu au nici cea mai infimă iubire pentru adevăr sau pentru lucruri pozitive. Ei detestă adevărul, detestă tot ceea ce vine de la Dumnezeu şi detestă lucrurile pozitive. Ce iubesc ei? Iubesc corectitudinea şi dreptatea? (Nu.) Cum îţi poţi da seama că ei nu iubesc aceste lucruri? (Domnul Isus a răspândit Evanghelia Împărăţiei cerurilor, pe care ei nu doar că au refuzat să o accepte, dar au şi condamnat-o.) Dacă nu ar fi fost condamnarea lor, ţi-ai fi putut da seama? Înainte ca Domnul Isus să vină să înfăptuiască lucrarea, ce te-ar fi putut face să spui că ei nu iubesc corectitudinea şi dreptatea? N-ai fi putut să-ţi dai seama, nu-i aşa? Întregul lor comportament este prefăcut şi se folosesc de această prefăcătorie a unui comportament bun pentru a-i înşela pe alţii să se încreadă în ei. Nu este aceasta ipocrizie şi înşelăciune? Pot asemenea persoane înşelătoare să iubească adevărul? Care este scopul ascuns al acestui comportament bun al lor? O parte a scopului este să îi înşele pe ceilalţi; cealaltă parte este să-i amăgească astfel încât să le câştige încrederea şi să fie veneraţi de ei şi, în final, să primească recompense. Cât de iscusite trebuie să fie tehnicile lor pentru a reuşi o asemenea escrocherie? Şi atunci, iubesc asemenea oameni corectitudinea şi dreptatea? Bineînţeles că nu. Ei iubesc statutul, faima şi averea şi îşi doresc să primească recompense. Ei nu pun deloc în practică cuvintele învăţăturilor lui Dumnezeu. Ei nu trăiesc nicio fărâmă din ele; pur şi simplu, folosesc ornamente şi se deghizează pentru a păcăli oamenii şi a-i câştiga de partea lor, cu scopul de a-şi consolida propriul statut şi propria reputaţie. Odată ce aceste lucruri sunt la adăpost, se folosesc de ele pentru a-şi procura capital şi o sursă de venit. Nu este acesta un lucru demn de dispreţ? Se poate vedea, în toate aceste comportamente ale lor, că esenţa lor

este de a nu iubi adevărul, întrucât ei nu îl pun niciodată în practică. Care este semnul că ei nu pun adevărul în practică? Acesta a fost cel mai mare semn: Domnul Isus a venit să înfăptuiască lucrarea și tot ce a spus El a fost drept, tot ce a spus a fost adevărul. Cum au tratat ei acest lucru? (Nu l-au acceptat.) Nu au acceptat cuvintele Domnului Isus pentru că le credeau greșite sau nu le-au acceptat în ciuda faptului că știau că sunt corecte? (Nu le-au acceptat în ciuda faptului că le știau corecte.) Și ce a putut conduce la asta? Ei nu iubesc adevărul și detestă lucrurile pozitive. Tot ce a spus Domnul Isus era corect, lipsit de eroare și, cu toate că în cuvintele Domnului Isus n-au putut găsi niciun cusur pe care sa-l folosească împotriva Lui, L-au condamnat și apoi au conspirat: „Răstigniți-L. Este ori El, ori noi.” În acest fel, ei s-au pus împotriva Domnului Isus. Deși nu au crezut că Domnul Isus era Domnul, El era o persoană bună care nu încălcase nicio lege juridică și nicio lege a lui Iahve[a]; de ce L-ar condamna pe Domnul Isus? De ce L-au tratat în acest fel? Motivul se poate vedea în cât de nelegiuiți și malițioși sunt acești oameni – sunt extrem de răi! Înfățișarea malefică pe care o afișează fariseii nu ar putea fi mai diferită de bunătatea lor camuflată. Sunt mulți care nu pot discerne care este adevărata lor față și care este falsitatea și totuși, apariția și lucrarea Domnului Isus le-au revelat pe toate. Cât de bine se deghizează fariseii, cât de buni par pe dinafară – dacă faptele nu ar fi fost dezvăluite, nimeni nu ar fi capabil să îi vadă așa cum sunt de fapt.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Note de subsol:

a. Textul original nu conține cuvântul „lui Iahve.”

Care a fost manifestarea principală a ipocriziei fariseilor? Ei doar s-au cufundat în Scriptură și nu au căutat adevărul. Când au citit cuvintele lui Dumnezeu, nu s-au rugat și nu au căutat; în schimb, au studiat cuvintele lui

Dumnezeu, au studiat ceea ce a spus și a făcut Dumnezeu și, astfel, au transformat cuvintele Sale într-un fel de teorie, într-o doctrină pe care au predat-o altora. Iată ce înseamnă a se cufunda în cuvintele lui Dumnezeu. Deci, de ce au făcut asta? În ce anume s-au cufundat? În ochii lor, acestea nu erau cuvintele lui Dumnezeu, nu erau expresiile lui Dumnezeu, cu atât mai puțin erau adevărul, ci mai degrabă o formă de erudiție. O astfel de erudiție, în ochii lor, ar trebui transmisă, ar trebui răspândită, și numai asta ar fi însemnat a răspândi calea lui Dumnezeu și Evanghelia. Asta e ceea ce ei numeau „a predica", iar predica pe care o țineau era teologie.

[…] Fariseii au tratat teologia și teoria pe care o stăpâneau ca pe un fel de cunoaștere, ca pe un instrument pentru a condamna oamenii și a măsura dacă aveau dreptate sau greșeau. Au folosit-o chiar pe Domnul Isus – așa a fost condamnat Domnul Isus. Aprecierea lor asupra oamenilor și modul în care i-au tratat nu s-au bazat niciodată pe esența acestora sau pe faptul dacă ceea ce spuneau era corect sau greșit, cu atât mai puțin pe sursa sau proveniența cuvintelor lor. Ei doar au condamnat și au măsurat oamenii pe baza unor cuvinte și doctrine neclintite pe care le stăpâneau. Și astfel, chiar dacă acești farisei știau că ceea ce a făcut Domnul Isus nu era un păcat și nu încălca legea, ei tot L-au condamnat, întrucât ceea ce a spus Domnul Isus părea să fie în contradicție cu cunoștințele și erudiția pe care le stăpâneau și cu teoria teologică pe care o expuneau. Iar fariseii pur și simplu nu și-au slăbit strânsoarea asupra acestor cuvinte și fraze, s-au agățat de această cunoaștere și nu au renunțat la ea. Care a fost singurul rezultat posibil în cele din urmă? Ei nu au recunoscut că Domnul Isus era Mesia care avea să vină sau că exista adevăr în ceea ce a spus Domnul Isus, cu atât mai puțin că ceea ce a făcut Domnul Isus era în concordanță cu adevărul. Au găsit câteva acuzații neîntemeiate cu care să-L condamne pe Domnul Isus – dar, de fapt, în inimile lor, știau oare dacă aceste păcate pentru care L-au

condamnat erau valabile? Știau. Deci, de ce L-au mai condamnat astfel? (Nu au vrut să creadă că Dumnezeul cel înalt și puternic din mintea lor ar fi putut fi Domnul Isus, această imagine a unui Fiu al Omului obișnuit.) Nu au vrut să accepte acest fapt. Și care a fost natura refuzului lor de a accepta acest lucru? Nu era în asta ceva prin care încercau să cadă la învoială cu Dumnezeu? Ceea ce voiau să spună a fost: „Ar putea Dumnezeu să facă asta? Dacă Dumnezeu S-ar fi întrupat, El ar fi trebuit cu siguranță să Se nască dintr-o descendență distinsă. Mai mult decât atât, El trebuie să accepte tutela cărturarilor și a fariseilor, să-Și însușească aceste cunoștințe și să citească mult din Scriptură. Numai după ce deține această cunoaștere, El poate prelua titlul de „întrupare”. Ei au crezut că, în primul rând, Tu nu ești așadar calificat, deci nu ești Dumnezeu; în al doilea rând că, fără această cunoaștere, Tu nu poți face lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai puțin poți fi Dumnezeu; în al treilea rând, că nu poți lucra în afara templului – nu ești în templu acum, ești întotdeauna printre păcătoși, deci lucrarea pe care o faci depășește sfera lucrării lui Dumnezeu. De unde a venit baza condamnării lor? Din Scriptură, din mintea omului și din educația teologică pe care o primiseră. Deoarece erau înțesați de noțiuni, închipuiri și cunoștințe, ei credeau că această cunoaștere e corectă, că e adevărul, că este baza și că nicicum Dumnezeu nu putea contraveni acestor lucruri. Au căutat ei adevărul? Nu au făcut asta. Ceea ce au căutat erau propriile lor noțiuni și închipuiri și propriile experiențe și au încercat să le folosească pentru a-L defini pe Dumnezeu și a determina dacă avea dreptate sau greșea. Care a fost rezultatul final al acestui lucru? Ei au condamnat lucrarea lui Dumnezeu și L-au pironit pe cruce.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul șapte (Partea a treia)”

2. Pastorii și prezbiterii din lumea religioasă au cu toții cunoștințe vaste despre Biblie și o explică deseori altora, cerându-le oamenilor să respecte Biblia. Procedând astfel, nu se ridică ei și mărturisesc pentru Domnul? Cum poți spune că îi păcălesc pe oameni, că sunt niște farisei ipocriți?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Uitați-vă la liderii fiecărei confesiuni – toți sunt aroganți și neprihăniți de sine, iar interpretările lor privind Biblia sunt în afara contextului și sunt ghidate de propriile noțiuni și închipuiri. Toți se bazează pe talente și erudiție pentru a-și face lucrarea. Oare, dacă nu ar putea predica deloc, i-ar urma acei oameni? Ei posedă, la urma urmei, ceva cunoaștere și pot predica despre vreo doctrină sau știu cum să-i convingă pe alții și cum să se folosească de unele trucuri. Le folosesc pentru a-i înșela și a-i aduce pe oameni înaintea lor. Acei oameni cred în Dumnezeu cu numele, dar, în realitate, ei își urmează liderii. Când întâlnesc pe cineva care predică adevărata cale, unii dintre ei spun: „Trebuie să-l consultăm pe liderul nostru cu privire la credință”. Vedeți cum oamenii încă au nevoie de acordul și aprobarea celorlalți când cred în Dumnezeu și acceptă adevărata cale – nu este aceasta o problemă? Atunci, ce au devenit acei lideri? Nu au devenit ei farisei, păstori falși, antihriști și obstacole pentru acceptarea de către oameni a adevăratei căi?

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Oricine nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu e cineva care I se împotrivește, iar cineva care a ajuns să înțeleagă scopul lucrării lui Dumnezeu, dar încă nu caută să-L mulțumească pe Dumnezeu, va fi cu atât mai mult socotit un adversar al lui Dumnezeu. Există cei care citesc Biblia în bisericile mari și o recită cât e ziua de lungă și, totuși, niciunul dintre ei

nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu e capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; cu atât mai puțin poate vreunul dintre ei să fie în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Sunt cu toții oameni fără valoare, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-I dea lecții lui Dumnezeu. Ei I se împotrivesc voit lui Dumnezeu chiar și în timp ce Îi poartă stindardul. Pretinzând credința în Dumnezeu, ei tot mănâncă trupul și beau sângele omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat stau în calea celor ce încearcă să umble pe calea cea dreaptă, și obstacole care îi împiedică pe cei ce Îl caută pe Dumnezeu. Pot părea să aibă „o constituție zdravănă", dar cum să știe adepții lor că ei nu sunt alții decât antihriști care îi conduc pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu? Cum să știe adepții lor că aceștia sunt diavoli vii dedicați devorării sufletelor umane? Aceia care se stimează nespus în prezența lui Dumnezeu sunt cei mai abjecți dintre oameni, în timp ce aceia care se cred modești sunt cei mai onorați. Și aceia care cred că ei cunosc lucrarea lui Dumnezeu și care, mai mult, sunt în stare să proclame altora lucrarea lui Dumnezeu în sunet de fanfară chiar în timp ce se uită direct la El – aceștia sunt cei mai ignoranți oameni. Astfel de oameni sunt fără mărturia lui Dumnezeu, aroganți și plini de îngâmfare. Aceia care cred că au prea puțină cunoaștere de Dumnezeu, în ciuda faptului că au experiență reală și cunoștințe practice despre El, sunt cei mai iubiți de El. Doar astfel de oameni au o mărturie adevărată și sunt cu adevărat capabili să fie desăvârșiți de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu"

De vreme ce crezi în Dumnezeu, trebuie să-ți pui credința în toate cuvintele lui Dumnezeu și în toată lucrarea Lui. Cu alte cuvinte, din moment ce crezi în Dumnezeu, trebuie să asculți de El. Dacă nu ești în stare

să faci acest lucru, atunci nu contează dacă tu crezi în Dumnezeu sau nu. Dacă ai crezut în Dumnezeu timp de mulți ani și totuși nu ai ascultat de El niciodată și nu accepți întregimea cuvintelor Lui, și ceri în schimb ca Dumnezeu să ți Se supună ție și să acționeze conform noțiunilor tale, atunci ești cel mai răzvrătit dintre toți și ești un non-credincios. Cum ar putea astfel de oameni să reușească să se supună lucrării și cuvintelor lui Dumnezeu care nu se conformează noțiunilor omului? Cei mai răzvrătiți dintre toți sunt cei care intenționat Îl sfidează pe Dumnezeu și I se împotrivesc. Ei sunt dușmanii lui Dumnezeu, antihriștii. Ei au mereu o atitudine de ostilitate față de noua lucrare a lui Dumnezeu; nu au niciodată nici cea mai mică înclinație de a se supune și nici nu s-au supus ori s-au smerit vreodată de bunăvoie. Ei se înalță pe sine înaintea altora și nu se supun niciodată nimănui. Înaintea lui Dumnezeu, se consideră cei mai buni la predicarea cuvântului și cei mai pricepuți la a lucra asupra altora. Ei nu renunță niciodată la „averile" din posesia lor, ci le consideră niște moșteniri de familie pentru închinare, pentru a predica altora despre ele și le folosesc pentru a ține prelegeri acelor nesăbuiți care îi idolatrizează. Există într-adevăr un anumit număr de oameni ca aceștia în biserici. Se poate spune că ei sunt „eroi neîmblânziți", care, generație după generație, poposesc în casa lui Dumnezeu. Ei pretind că predicarea cuvântului (doctrinei) este datoria lor supremă. An de an și generație după generație, aceștia își practică, impunând cu tărie, datoria lor „sacră și inviolabilă". Nimeni nu îndrăznește să-i atingă; nici o singură persoană nu îndrăznește să le reproșeze deschis. Ei devin „împărați" în casa lui Dumnezeu, alergând frenetic pe măsură ce îi tiranizează pe ceilalți din epocă în epocă. Această ceată de diavoli caută să se unească și să-Mi distrugă lucrarea; cum pot permite acestor diavoli vii să existe în fața ochilor Mei? Nici măcar cei care sunt ascultători doar pe jumătate nu pot să continue până la capăt, cu atât mai puțin acești tirani fără

cea mai neînsemnată urmă de ascultare în inimile lor! Lucrarea lui Dumnezeu nu este câștigată de om cu ușurință. Chiar și folosindu-și toată puterea pe care o au, oameni pot să câștige doar o părticică din ea, permițându-le în cele din urmă să fie desăvârșiți. Ce se întâmplă atunci cu copiii arhanghelului care caută să distrugă lucrarea lui Dumnezeu? Nu au ei oare o speranță și mai mică de a fi câștigați de Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care se supun lui Dumnezeu cu o inimă sinceră vor fi negreșit câștigați de Dumnezeu”

Ești în stare să vorbești despre atâta cunoaștere cât nisip este pe plajă și, totuși, nimic din ce zici nu conține vreo cale adevărată. Făcând asta, nu încerci să-i păcălești pe oameni? Nu cumva te dai degeaba în spectacol, fără să fii susținut de ceva esențial? Un astfel de comportament este dăunător pentru oameni! Cu cât mai avansată și mai lipsită de realitate este teoria, cu atât este mai incapabilă să-i ducă pe oameni către realitate; cu cât mai avansată este teoria, cu atât mai mult te face să-L sfidezi pe Dumnezeu și să I te opui. Nu împodobi teoria spirituală – nu are niciun rost! Unii oameni vorbesc despre teoria spirituală de zeci de ani și au devenit giganți ai spiritualității, dar, în cele din urmă, tot nu reușesc să intre în realitatea adevărului. Pentru că nu au practicat sau experimentat cuvintele lui Dumnezeu, ei nu au principii sau căi de practică. Astfel de oameni sunt ei înșiși lipsiți de realitatea adevărului, așadar, cum pot să-i aducă pe alții pe drumul cel bun al credinței în Dumnezeu? Ei nu pot decât să ducă oamenii pe căi greșite. Nu le dăunează acest lucru altora și lor înșiși? Cel puțin, trebuie să fii capabil să rezolvi probleme reale care sunt chiar în fața ta. Adică, trebuie să fii capabil să practici și să experimentezi cuvintele lui Dumnezeu și să pui adevărul în practică. Numai aceasta reprezintă ascultare de Dumnezeu. Numai când ai intrat în viață ești calificat să lucrezi pentru Dumnezeu și numai atunci când te sacrifici cu sinceritate pentru Dumnezeu

poți fi aprobat de El. Nu face întotdeauna declarații grandioase și nu vorbi despre teorii prețioase; asta nu este real. Pontificarea teoriei spirituale pentru a-i face pe oameni să te admire nu înseamnă a mărturisi pentru Dumnezeu, ci, mai degrabă, a te etala. Nu aduce absolut niciun beneficiu pentru oameni și nu îi edifică și îi poate determina cu ușurință să se închine teoriei spirituale și să nu se concentreze pe practicarea adevărului – și nu înseamnă asta a-i duce pe oameni pe căi greșite? Continuarea în acest fel va da naștere la numeroase teorii și reguli goale care vor constrânge și vor prinde în capcană oamenii; este cu adevărat rușinos.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Concentrează-te mai mult asupra realității”

Care a fost manifestarea principală a ipocriziei fariseilor? Ei doar s-au cufundat în Scriptură și nu au căutat adevărul. Când au citit cuvintele lui Dumnezeu, nu s-au rugat și nu au căutat; în schimb, au studiat cuvintele lui Dumnezeu, au studiat ceea ce a spus și a făcut Dumnezeu și, astfel, au transformat cuvintele Sale într-un fel de teorie, într-o doctrină pe care au predat-o altora. Iată ce înseamnă a se cufunda în cuvintele lui Dumnezeu. Deci, de ce au făcut asta? În ce anume s-au cufundat? În ochii lor, acestea nu erau cuvintele lui Dumnezeu, nu erau expresiile lui Dumnezeu, cu atât mai puțin erau adevărul, ci mai degrabă o formă de erudiție. O astfel de erudiție, în ochii lor, ar trebui transmisă, ar trebui răspândită, și numai asta ar fi însemnat a răspândi calea lui Dumnezeu și Evanghelia. Asta e ceea ce ei numeau „a predica”, iar predica pe care o țineau era teologie.

[…] Fariseii au tratat teologia și teoria pe care o stăpâneau ca pe un fel de cunoaștere, ca pe un instrument pentru a condamna oamenii și a măsura dacă aveau dreptate sau greșeau. Au folosit-o chiar pe Domnul Isus – așa a fost condamnat Domnul Isus. Aprecierea lor asupra oamenilor și modul în care i-au tratat nu s-au bazat niciodată pe esența acestora sau pe faptul dacă

ceea ce spuneau era corect sau greșit, cu atât mai puțin pe sursa sau proveniența cuvintelor lor. Ei doar au condamnat și au măsurat oamenii pe baza unor cuvinte și doctrine neclintite pe care le stăpâneau. Și astfel, chiar dacă acești farisei știau că ceea ce a făcut Domnul Isus nu era un păcat și nu încălca legea, ei tot L-au condamnat, întrucât ceea ce a spus Domnul Isus părea să fie în contradicție cu cunoștințele și erudiția pe care le stăpâneau și cu teoria teologică pe care o expuneau. Iar fariseii pur și simplu nu și-au slăbit strânsoarea asupra acestor cuvinte și fraze, s-au agățat de această cunoaștere și nu au renunțat la ea. Care a fost singurul rezultat posibil în cele din urmă? Ei nu au recunoscut că Domnul Isus era Mesia care avea să vină sau că exista adevăr în ceea ce a spus Domnul Isus, cu atât mai puțin că ceea ce a făcut Domnul Isus era în concordanță cu adevărul. Au găsit câteva acuzații neîntemeiate cu care să-L condamne pe Domnul Isus – dar, de fapt, în inimile lor, știau oare dacă aceste păcate pentru care L-au condamnat erau valabile? Știau. Deci, de ce L-au mai condamnat astfel? (Nu au vrut să creadă că Dumnezeul cel înalt și puternic din mintea lor ar fi putut fi Domnul Isus, această imagine a unui Fiu al Omului obișnuit.) Nu au vrut să accepte acest fapt. Și care a fost natura refuzului lor de a accepta acest lucru? Nu era în asta ceva prin care încercau să cadă la învoială cu Dumnezeu? Ceea ce voiau să spună a fost: „Ar putea Dumnezeu să facă asta? Dacă Dumnezeu S-ar fi întrupat, El ar fi trebuit cu siguranță să Se nască dintr-o descendență distinsă. Mai mult decât atât, El trebuie să accepte tutela cărturarilor și a fariseilor, să-Și însușească aceste cunoștințe și să citească mult din Scriptură. Numai după ce deține această cunoaștere, El poate prelua titlul de „întrupare”. Ei au crezut că, în primul rând, Tu nu ești așadar calificat, deci nu ești Dumnezeu; în al doilea rând că, fără această cunoaștere, Tu nu poți face lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai puțin poți fi Dumnezeu; în al treilea rând, că nu poți lucra în afara templului – nu

ești în templu acum, ești întotdeauna printre păcătoși, deci lucrarea pe care o faci depășește sfera lucrării lui Dumnezeu. De unde a venit baza condamnării lor? Din Scriptură, din mintea omului și din educația teologică pe care o primiseră. Deoarece erau înțesați de noțiuni, închipuiri și cunoștințe, ei credeau că această cunoaștere e corectă, că e adevărul, că este baza și că nicicum Dumnezeu nu putea contraveni acestor lucruri. Au căutat ei adevărul? Nu au făcut asta. Ceea ce au căutat erau propriile lor noțiuni și închipuiri și propriile experiențe și au încercat să le folosească pentru a-L defini pe Dumnezeu și a determina dacă avea dreptate sau greșea. Care a fost rezultatul final al acestui lucru? Ei au condamnat lucrarea lui Dumnezeu și L-au pironit pe cruce.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul șapte (Partea a treia)”

Mulți oameni țin să citească cuvintele lui Dumnezeu zi de zi, chiar până la a încredința memoriei cu grijă toate pasajele clasice, ca și cea mai de preț posesiune și, în plus, predică cuvintele lui Dumnezeu peste tot, aprovizionând și ajutând pe alții prin cuvintele Lui. Ei cred că a face aceasta înseamnă să stea mărturie lui Dumnezeu, să stea mărturie cuvintelor Lui, că a face aceasta înseamnă să urmeze calea lui Dumnezeu; ei cred că a face aceasta înseamnă să trăiască prin cuvintele lui Dumnezeu, că a face aceasta înseamnă să aducă cuvintele Lui în viețile lor cotidiene, că făcând aceasta le va permite să primească lauda lui Dumnezeu și să fie mântuiți și desăvârșiți. Dar, chiar în timp ce propovăduiesc cuvintele lui Dumnezeu, ei niciodată nu se conformează cuvintelor lui Dumnezeu în practică, nici nu încearcă să se compare cu ceea ce este revelat în cuvintele lui Dumnezeu. Ei folosesc mai degrabă cuvintele lui Dumnezeu pentru a câștiga adorația și încrederea altora prin viclenie, pentru a intra în gestionare pe cont propriu și a înșela și a fura slava lui Dumnezeu. Ei speră, în zadar, să exploateze ocazia oferită de răspândirea cuvintelor lui Dumnezeu pentru a le fi atribuită lucrarea lui

Dumnezeu și lauda Lui. Câți ani au trecut și nu numai că acești oameni au fost incapabili să câștige lauda lui Dumnezeu în procesul propovăduirii cuvintelor lui Dumnezeu, și nu numai că au fost incapabili să descopere calea pe care să o urmeze în procesul aducerii mărturiei cuvintelor lui Dumnezeu, și nu numai că ei nu s-au ajutat sau aprovizionat pe ei înșiși în procesul aprovizionării și ajutării altora prin cuvintele lui Dumnezeu, și nu numai că au fost incapabili să-L cunoască pe Dumnezeu sau să trezească în ei înșiși venerația autentică pentru Dumnezeu în procesul facerii acestor lucruri; ci, dimpotrivă, neînțelegerile lor în privința lui Dumnezeu devin din ce în ce mai adânci, neîncrederea lor față de El tot mai gravă și imaginația lor despre El tot mai hiperbolică. Aprovizionați și ghidați de teoriile lor despre cuvintele lui Dumnezeu, ei par complet în elementul lor, ca și cum îndeplinesc cu mare ușurință abilitățile lor, ca și cum și-au găsit scopul în viață, misiunea lor, și ca și cum au câștigat o viață nouă și au fost mântuiți, ca și cum, cu cuvintele lui Dumnezeu rostogolindu-se tranșant în recitalul lor, ei au câștigat adevărul, au înțeles intențiile lui Dumnezeu și au descoperit calea spre cunoașterea lui Dumnezeu, ca și când, în procesul de predicare a cuvintelor lui Dumnezeu, au ajuns adesea față în față cu Dumnezeu. De asemenea, ei sunt adesea „mișcați” până la crize de plâns și, adesea, conduși de „Dumnezeu” în cuvintele lui Dumnezeu, ei par să beneficieze neîncetat de atenția Lui sinceră și de intenția Lui afectuoasă și, în același timp, că au înțeles mântuirea omului de către Dumnezeu și gestionarea Lui, că au ajuns să cunoască esența Lui și că au ajuns să cunoască firea Lui dreaptă. Bazându-se pe această temelie, ei par să creadă încă și mai ferm în existența lui Dumnezeu, să fie mai conștienți de starea Lui slăvită și să simtă încă și mai profund măreția și transcendența Lui. Impregnați de cunoașterea superficială a cuvintelor lui Dumnezeu, s-ar părea că a lor credință a crescut, hotărârea lor de a suporta suferința s-a

întărit și cunoașterea lor despre Dumnezeu s-a aprofundat. Ei nu știu că, până când vor experimenta cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu, toată cunoașterea lor despre Dumnezeu și ideile lor despre El provin din propria lor închipuire și presupunere. Credința lor nu ar rezista la niciun fel de test de la Dumnezeu, așa-numita lor spiritualitate și statut pur și simplu nu ar rezista la încercarea sau inspecția lui Dumnezeu, hotărârea lor este doar un castel construit pe nisip și așa-numita lor cunoaștere despre Dumnezeu nu este decât o plăsmuire a imaginației lor. De fapt, acești oameni, care, așa cum au fost, au depus mult efort în cuvintele lui Dumnezeu, nu au realizat niciodată ce este adevărata credință, ce este ascultarea adevărată, ce este grija reală sau ceea ce este cunoașterea reală a lui Dumnezeu. Ei iau teoria, imaginația, cunoașterea, darul, tradiția, superstiția și chiar valorile morale ale omenirii și le transformă în „capital" și „armament" drept credință în Dumnezeu și urmarea Lui, chiar transformându-le în temeliile credinței lor în Dumnezeu și ale urmării Lui. În același timp, ei iau, de asemenea, acest capital și armament și le transformă în talismane magice prin care Îl cunosc pe Dumnezeu, înfruntă și au de-a face cu cercetările, încercările, mustrarea și judecata lui Dumnezeu. În cele din urmă, ceea ce ei încă adună nu mai constă în nimic altceva decât concluzii despre Dumnezeu, care sunt îmbibate în conotație religioasă, în superstiție feudală și în tot ceea ce este romantic, grotesc și enigmatic. Modul lor de cunoaștere și definire a lui Dumnezeu este imprimat în aceeași matriță ca aceea a oamenilor care cred numai în Raiul de Deasupra, sau Bătrânul din Cer, în timp ce realitatea lui Dumnezeu, esența Lui, firea Lui, posesiunile și ființa Lui, și așa mai departe – tot ce are legătură cu adevăratul Dumnezeu Însuși – sunt lucruri pe care cunoașterea lor nu a reușit să le priceapă, de care înțelegerea lor e complet separată și chiar la fel de departe ca polul nord și polul sud. În acest fel, deși acești oameni trăiesc în virtutea dispozițiilor și hranei cuvintelor lui

Dumnezeu, ei nu pot, cu toate acestea, să păşească pe calea temerii de Dumnezeu şi a evitării răului. Adevăratul motiv pentru aceasta se datorează faptului că nu au făcut niciodată cunoştinţă cu Dumnezeu, nici nu au avut vreodată un contact sau o comuniune reală cu El, astfel încât este imposibil ca ei să ajungă la înţelegere reciprocă cu Dumnezeu sau să se trezească în ei înşişi credinţa adevărată, urmărirea sau adorarea lui Dumnezeu. Pentru că ei ar trebui astfel să acorde atenţie cuvintelor lui Dumnezeu, pentru că ei ar trebui astfel să acorde atenţie lui Dumnezeu – această perspectivă şi atitudine i-a condamnat să se întoarcă cu mâinile goale de la strădaniile lor, i-a condamnat ca ei, pentru toată veşnicia, să nu poată păşi pe calea fricii de Dumnezeu şi a evitării răului. Scopul pe care ei îl ţintesc şi direcţia în care merg, înseamnă că ei sunt duşmanii lui Dumnezeu pentru veşnicie şi că, pentru veşnicie, ei nu vor putea vreodată să primească mântuirea.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaşte pe Dumnezeu, „Prefaţă”

3. Pastorii și prezbiterii din lumea religioasă Îl slujesc cu toții pe Dumnezeu în biserici. Se presupune că sunt vigilenți și atenți în așteptarea întoarcerii Domnului. Așadar, de ce nu doar că nu fac niciun efort de a căuta sau investiga lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, dar și răspândesc zvonuri, Îl judecă și Îl condamnă pe Dumnezeu Atotputernic și încearcă să-i înșele pe credincioși și să-i oprească din a investiga adevărata cale?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Conducătorii preoților și fariseii au adunat Sinedriul și au zis: Ce să facem? Omul Acesta face multe semne. Dacă-L lăsăm să continue așa, toți vor crede în El și vor veni romanii și ne vor nimici atât locul, cât și neamul! […] Așadar, din ziua aceea au plănuit să-L omoare” (Ioan 11:47-48, 53).

„Prin aceasta să cunoașteți Duhul lui Dumnezeu: fiecare duh care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu, iar orice duh care nu mărturisește că Isus Hristos care vine în trup nu este de la Dumnezeu, acela este acel duh al antihristului, despre a cărui venire ați auzit și acum el este deja în lume” (1 Ioan 4:2-3).

„Pentru că mulți amăgitori au venit în lume care nu mărturisesc că Isus Hristos a venit în trup. Acesta este un amăgitor și un antihrist” (2 Ioan 1:7).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Există cei care citesc Biblia în bisericile mari și o recită cât e ziua de lungă și, totuși, niciunul dintre ei nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu e capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; cu atât mai puțin poate vreunul dintre ei să fie în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Sunt cu toții oameni fără valoare, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-I dea lecții lui Dumnezeu. Ei I se împotrivesc voit lui Dumnezeu chiar și

în timp ce Îi poartă stindardul. Pretinzând credința în Dumnezeu, ei tot mănâncă trupul și beau sângele omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat stau în calea celor ce încearcă să umble pe calea cea dreaptă, și obstacole care îi împiedică pe cei ce Îl caută pe Dumnezeu. Pot părea să aibă „o constituție zdravănă", dar cum să știe adepții lor că ei nu sunt alții decât antihriști care îi conduc pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu? Cum să știe adepții lor că aceștia sunt diavoli vii dedicați devorării sufletelor umane?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu"

Dacă ai crezut în Dumnezeu timp de mulți ani și totuși nu ai ascultat de El niciodată și nu accepți întregimea cuvintelor Lui, și ceri în schimb ca Dumnezeu să ți Se supună ție și să acționeze conform noțiunilor tale, atunci ești cel mai răzvrătit dintre toți și ești un non-credincios. Cum ar putea astfel de oameni să reușească să se supună lucrării și cuvintelor lui Dumnezeu care nu se conformează noțiunilor omului? Cei mai răzvrătiți dintre toți sunt cei care intenționat Îl sfidează pe Dumnezeu și I se împotrivesc. Ei sunt dușmanii lui Dumnezeu, antihriștii. Ei au mereu o atitudine de ostilitate față de noua lucrare a lui Dumnezeu; nu au niciodată nici cea mai mică înclinație de a se supune și nici nu s-au supus ori s-au smerit vreodată de bunăvoie. Ei se înalță pe sine înaintea altora și nu se supun niciodată nimănui. Înaintea lui Dumnezeu, se consideră cei mai buni la predicarea cuvântului și cei mai pricepuți la a lucra asupra altora. Ei nu renunță niciodată la „averile" din posesia lor, ci le consideră niște moșteniri de familie pentru închinare, pentru a predica altora despre ele și le folosesc pentru a ține prelegeri acelor nesăbuiți care îi idolatrizează. Există într-adevăr un anumit număr de oameni ca aceștia în biserici. Se poate spune că ei sunt „eroi neîmblânziți", care, generație după generație, poposesc în casa

lui Dumnezeu. Ei pretind că predicarea cuvântului (doctrinei) este datoria lor supremă. An de an și generație după generație, aceștia își practică, impunând cu tărie, datoria lor „sacră și inviolabilă”. Nimeni nu îndrăznește să-i atingă; nici o singură persoană nu îndrăznește să le reproșeze deschis. Ei devin „împărați” în casa lui Dumnezeu, alergând frenetic pe măsură ce îi tiranizează pe ceilalți din epocă în epocă. Această ceată de diavoli caută să se unească și să-Mi distrugă lucrarea; cum pot permite acestor diavoli vii să existe în fața ochilor Mei?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care se supun lui Dumnezeu cu o inimă sinceră vor fi negreșit câștigați de Dumnezeu”

Pe vremea când Dumnezeu încă nu Se întrupase, măsura împotrivirii omului față de Dumnezeu se stabilea în funcție de faptul dacă omul se închina și privea la Dumnezeul invizibil din ceruri. Felul în care era definită împotrivirea față de Dumnezeu la acea vreme nu era deloc practic, pentru că omul nu Îl putea vedea pe Dumnezeu, nici nu știa cum era chipul lui Dumnezeu sau cum lucra și vorbea El. Omul nu avea niciun fel de noțiuni despre Dumnezeu și credea în Dumnezeu în mod nedeslușit, pentru că Dumnezeu încă nu Se arătase oamenilor. Prin urmare, indiferent cum credea omul în Dumnezeu în imaginația sa, Dumnezeu nu l-a condamnat pe om și nu i-a făcut prea multe cereri, pentru că omul era complet incapabil să-L vadă pe Dumnezeu. Când Dumnezeu devine trup și vine să lucreze printre oameni, toți Îl văd și Îi aud cuvintele și toți văd faptele pe care Dumnezeu le lucrează dinăuntrul corpului Său trupesc. În acel moment, toate noțiunile omului se transformă în spumă. Cât despre cei care L-au văzut pe Dumnezeu arătându-Se în trup, nu vor fi condamnați dacă sunt dornici să asculte de El, pe când cei care I se împotrivesc dinadins vor fi considerați adversari ai lui Dumnezeu. Astfel de oameni sunt antihriști, dușmani care se împotrivesc intenționat lui Dumnezeu.

Nu se opun mulți oameni lui Dumnezeu și nu împiedică lucrarea Duhului Sfânt pentru că nu cunosc lucrarea variată și diversă a lui Dumnezeu și, mai mult, pentru că nu posedă decât o fărâmă de cunoaștere și doctrină cu care să măsoare lucrarea Duhului Sfânt? Cu toate că experiențele unor asemenea oameni sunt superficiale, ei sunt aroganți și indulgenți din fire și privesc lucrarea Duhului Sfânt cu dispreț, ignoră disciplinele Duhului Sfânt și, mai mult, își folosesc vechile argumente banale ca să „confirme” lucrarea Duhului Sfânt. Ei joacă și un rol și sunt convinși pe deplin de propria lor știință și erudiție și de faptul că sunt în stare să călătorească în toată lumea. Nu sunt asemenea oameni cei care sunt disprețuiți și respinși de către Duhul Sfânt și nu vor fi ei alungați de noua epocă? Nu sunt aceia care vin înaintea lui Dumnezeu și I se opun în mod deschis răufăcători ignoranți și neinformați, care încearcă pur și simplu să arate cât sunt de geniali? Având doar o cunoaștere insuficientă a Bibliei, ei încearcă să răstoarne „sistemul academic” al lumii; având doar o doctrină superficială de a-i învăța pe oameni, ei încearcă să răstoarne lucrarea Duhului Sfânt și încearcă să o facă să se învârtească în jurul propriului lor proces de gândire. Miopi cum sunt, încearcă să cuprindă dintr-o privire 6000 de ani de lucrare a lui Dumnezeu. Acești oameni nu au vreo rațiune care merită menționată! De fapt, cu cât mai mare este cunoașterea de Dumnezeu a oamenilor, cu atât sunt mai lenți în a-I judeca lucrarea. Mai mult, ei vorbesc doar puțin despre știința lor cu privire la lucrarea lui Dumnezeu astăzi, dar nu sunt pripiți în judecățile lor. Cu cât oamenii cunosc mai puțin despre Dumnezeu, cu atât mai aroganți și mai îngâmfați sunt și cu atât mai nesăbuit proclamă ființa lui Dumnezeu – și totuși ei nu vorbesc decât de teorie și nu oferă nicio dovadă reală. Asemenea oameni nu

au nicio valoare. Cei care văd lucrarea Duhului Sfânt ca pe un joc sunt frivoli! Aceia care nu sunt precauți când întâlnesc noua lucrare a Duhului Sfânt, care vorbesc prea mult, se grăbesc să judece, dau frâu liber temperamentului de a nega dreptatea lucrării Duhului Sfânt și care, de asemenea, o insultă și blasfemiază – astfel de oameni nerespectuoși nu sunt oare ignoranți față de lucrarea Duhului Sfânt? Nu sunt ei, mai mult, oameni foarte aroganți, oameni care sunt inerent mândri și neguvernabili? Chiar dacă sosește ziua în care asemenea oameni acceptă noua lucrare a Duhului Sfânt, Dumnezeu tot nu îi va tolera. Nu doar că ei se uită de sus la cei care lucrează pentru Dumnezeu, dar și blasfemiază împotriva lui Dumnezeu Însuși. Asemenea oameni disperați nu vor fi iertați, nici în epoca aceasta nici în cea ce va să vie, și vor pieri pe vecie în iad! Astfel de oameni nerespectuoși, indulgenți pretind a crede în Dumnezeu și cu cât mai mult sunt astfel oamenii, cu atât mai dispuși sunt să ofenseze decretele administrative ale lui Dumnezeu. Nu merg oare toți cei aroganți care sunt nestăpâniți în mod natural și care niciodată nu au ascultat de nimeni, pe această cale? Nu se opun ei lui Dumnezeu zi după zi, lui Dumnezeu care este întotdeauna nou și niciodată vechi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Omul nu este capabil să accepte decât un tip de lucrare sau un tip de practică și îi este dificil să accepte o lucrare sau feluri de a practica aflate în dezacord cu el sau mai presus de el. Dar Duhul Sfânt face mereu lucrări noi și așa apar grupuri după grupuri de experți religioși care se opun noii lucrări a lui Dumnezeu. Acești oameni au devenit experți tocmai pentru că omul nu are cunoștință despre felul în care Dumnezeu este mereu nou și niciodată vechi și nu are cunoștință despre principiile lucrării lui Dumnezeu și, mai mult decât atât, nu are cunoștință despre multele feluri prin care Dumnezeu

îl mântuiește pe om. Astfel, omul este complet incapabil să își dea seama dacă este o lucrare care vine de la Duhul Sfânt și dacă este lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Mulți oameni se agață de o atitudine în care, dacă un lucru corespunde cu cuvintele care au sosit înainte, atunci îl acceptă și dacă sunt diferențe față de lucrarea dinainte, atunci se opun și o resping. Astăzi, nu respectați cu toții asemenea principii? […] Să știți că vă opuneți lucrării lui Dumnezeu sau vă folosiți propriile noțiuni pentru a măsura lucrarea de astăzi, pentru că nu cunoașteți principiile lucrării lui Dumnezeu și din cauza nesăbuinței cu care tratați lucrarea Duhului Sfânt. Opoziția voastră față de Dumnezeu și obstrucționarea lucrării Duhului Sfânt sunt cauzate de noțiunile și inerenta voastră aroganță. Nu pentru că lucrarea lui Dumnezeu este greșită, ci pentru că voi sunteți în mod natural prea nesupuși. După ce își găsesc credința în Dumnezeu, unii oameni nu pot nici măcar să spună cu siguranță de unde a venit omul, și totuși ei îndrăznesc să țină discursuri publice, evaluând bunele și relele lucrării Duhului Sfânt. Chiar le țin predici apostolilor care au lucrarea cea nouă a Duhului Sfânt, făcând comentarii și vorbind când nu trebuie; umanitatea lor este prea josnică și nu au nici cea mai mică urmă de rațiune. Nu va veni ziua când asemenea oameni vor fi respinși de lucrarea Duhului Sfânt și vor fi arși de focurile iadului? Ei nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu, dar în schimb Îi critică lucrarea și încearcă și să-L învețe pe Dumnezeu cum să lucreze. Cum pot asemenea oameni lipsiți de rațiune să-L cunoască pe Dumnezeu? Omul ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu în timpul procesului de căutare și experimentare; nu prin a critica după bunul plac ajunge omul să-L cunoască pe Dumnezeu prin luminarea Duhului Sfânt. Cu cât devine mai precisă cunoașterea lui Dumnezeu de către oameni, cu atât mai puțin I se opun. Dimpotrivă, cu cât mai puțin Îl cunosc oamenii pe Dumnezeu, cu atât este mai probabil ca ei să I se opună. Noțiunile tale, vechea ta natură și umanitatea, caracterul și

perspectiva ta morală sunt capitalul cu care Îi rezişti lui Dumnezeu şi, cu cât etica ta e mai coruptă, cu cât calităţile tale sunt mai odioase şi cu cât umanitatea ta este mai josnică, cu atât mai mult eşti duşmanul lui Dumnezeu. Cei care au noţiuni puternice şi o fire neprihănită de sine sunt încă şi mai mult în vrăjmăşie cu Dumnezeul întrupat; asemenea oameni sunt anticrişti. Dacă noţiunile tale nu sunt corectate, atunci ele vor fi mereu împotriva lui Dumnezeu; nu vei fi niciodată compatibil cu Dumnezeu şi vei fi pentru totdeauna separat de El.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea şi lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaşterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaşte pe Dumnezeu”

4. Lumea religioasă se opune și Îl condamnă cu frenezie pe Dumnezeu Atotputernic. A comis fapte rele una după alta, devenind un bastion înverșunat de antihriști. Dar care va fi finalul și finalitatea lumii religioase pentru credința sa în Dumnezeu, opunându-se totodată lucrării Sale din zilele de pe urmă?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Orice păcat și blasfemie vor fi iertate oamenilor, dar blasfemia împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată. Dacă cineva va spune vreun cuvânt împotriva Fiului Omului, va fi iertat. Însă oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul aceasta, nici în cel care vine” (Matei 12:31-32).

„El a strigat cu glas puternic: «A căzut, a căzut marele Babilon, a devenit o locuință a demonilor, un adăpost pentru orice duh necurat, un adăpost pentru orice pasăre necurată, un adăpost pentru orice fiară necurată și detestată, pentru că din vinul mâniei datorat desfrânării ei au băut toate neamurile, regii pământului s-au desfrânat cu ea, iar negustorii pământului s-au îmbogățit din puterea senzualității ei!»” (Apocalipsa 18:2-3).

„Vai, vai, cetatea cea mare, Babilonul, cetatea cea puternică! Într-un ceas a venit condamnarea ta!” (Apocalipsa 18:10).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Cei care doresc să dobândească viața fără să se bazeze pe adevărul rostit de Hristos sunt cei mai ridicoli oameni de pe pământ, iar cei care nu acceptă calea vieții adusă de Hristos sunt pierduți în fantezie. Și astfel, spun că aceia care nu-L acceptă pe Hristos al zilelor de pe urmă vor fi mereu detestați de Dumnezeu. Hristos este poarta omului către Împărăție în timpul zilelor de pe urmă și nu există nimeni care să-L poată ocoli. Nimeni nu

poate fi desăvârșit de Dumnezeu dacă nu prin Hristos. Crezi în Dumnezeu și astfel, trebuie să accepți cuvintele Lui și să te supui căii Lui. Nu poți să te gândești doar la a obține binecuvântări câtă vreme ești incapabil să primești adevărul și incapabil să accepți provizia vieții. Hristos vine în timpul zilelor de pe urmă, astfel încât toți cei care cred cu adevărat în El să poată să primească viața. Lucrarea Lui este de dragul închiderii vechii epoci și intrării în cea nouă și lucrarea Lui este cărarea ce trebuie luată de către toți cei care vor intra în noua epocă. Dacă nu ești capabil să-L recunoști și, în schimb, Îl condamni, blasfemiezi sau chiar Îl persecuți, atunci ești sortit să arzi pentru eternitate și nu vei intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu. Căci acest Hristos este Însuși expresia Duhului Sfânt, expresia lui Dumnezeu și Cel căruia Dumnezeu I-a încredințat săvârșirea lucrării Lui pe pământ. Și astfel spun că, dacă nu poți accepta tot ceea ce este săvârșit de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci blasfemiezi Duhul Sfânt. Pedeapsa care trebuie primită de toți cei care Îl blasfemiază pe Duhul Sfânt este evidentă pentru toată lumea. Îți mai spun că, dacă te împotrivești lui Hristos al zilelor de pe urmă și Îl respingi pe Hristos al zilelor de pe urmă, nu va fi nimeni altcineva care să suporte consecințele în numele tău. Mai mult decât atât, începând cu această zi, nu vei mai avea o altă șansă să câștigi aprobarea lui Dumnezeu; chiar dacă încerci să te ispășești, nu vei mai privi niciodată chipul lui Dumnezeu. Deoarece Cel căruia I te împotrivești nu este un om, ceea ce respingi nu este o ființă firavă, ci Hristos. Știi care vor fi consecințele acestui lucru? Nu vei fi făcut o greșeală mică, ci vei fi comis o crimă îngrozitoare. Astfel, sfătuiesc pe toată lumea să nu își arate colții în fața adevărului sau să critice cu nepăsare, deoarece doar adevărul îți poate aduce viața și nimic altceva în afară de adevăr nu îți poate permite să renaști și să privești chipul lui Dumnezeu din nou.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Oricine nu crede în Dumnezeul întrupat este demonic și, mai mult, va fi distrus. Aceia care au credință, dar nu practică adevărul, aceia care nu cred în Dumnezeul întrupat și aceia care nu cred deloc în existența lui Dumnezeu vor fi, de asemenea, ținte ale distrugerii. Toți cei cărora li se va permite să rămână sunt oameni care au trecut prin suferința rafinării și au rămas neclintiți; aceștia sunt oameni care au îndurat cu adevărat încercările. Oricine nu Îl recunoaște pe Dumnezeu este un dușman; adică, oricine nu Îl recunoaște pe Dumnezeul întrupat – indiferent dacă se află în acest curent sau în afara lui – este un antihrist! Cine este Satana, cine sunt demonii și cine sunt dușmanii lui Dumnezeu, dacă nu cei ce se împotrivesc și care nu cred în Dumnezeu? Nu sunt ei acei oameni care nu Îl ascultă pe Dumnezeu? Nu sunt aceia care pretind că au credință și, totuși, sunt lipsiți de adevăr? Nu sunt ei aceia care doar caută să obțină binecuvântări, în timp ce nu sunt în stare să fie martori pentru Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Amintiți-vă ce a urmat după ce evreii L-au răstignit pe Isus pe cruce acum 2000 de ani. Evreii au fost goniți din Israel și au fugit în țări din întreaga lume. Mulți au fost uciși, iar întreaga națiune evreiască a fost supusă durerii fără precedent a nimicirii țării lor. Ei L-au bătut în cuie pe Isus pe cruce – au comis un păcat atroce – și au provocat firea lui Dumnezeu. Ei au fost obligați să plătească pentru ceea ce au făcut și au fost obligați să suporte toate consecințele acțiunilor lor. Ei L-au condamnat pe Dumnezeu, L-au respins pe Dumnezeu și astfel nu au avut decât un destin: acela de a fi pedepsiți de Dumnezeu. Aceasta a fost consecința amară și dezastrul pe care conducătorii lor le-au adus asupra țării și națiunii lor.

Astăzi, Dumnezeu S-a întors în lume pentru a-Și săvârși lucrarea. Prima Lui oprire este exemplarul de conducere dictatorială: China,

bastionul ferm al ateismului. Dumnezeu a câștigat un grup de oameni prin înțelepciunea și puterea Lui. În această perioadă, El a fost vânat de partidul de guvernământ al Chinei prin toate mijloacele și supus unei suferințe mari, fără să aibă un loc unde să Își poată odihni capul, fără posibilitatea de a-Și găsi un adăpost. În ciuda acestora, Dumnezeu Își continuă lucrarea pe care intenționează să o săvârșească: El își face auzită vocea și răspândește evanghelia. Nimeni nu poate pătrunde atotputernicia lui Dumnezeu. În China, o țară care Îl privește pe Dumnezeu ca pe un dușman, Dumnezeu nu Și-a încetat niciodată lucrarea. În schimb, tot mai mulți oameni au acceptat lucrarea și cuvântul Lui, deoarece Dumnezeu mântuiește fiecare membru al omenirii în parte, în cea mai mare măsură posibilă. Avem încrederea că nicio țară sau putere nu poate sta în calea a ceea ce Dumnezeu dorește să împlinească. Cei care împiedică lucrarea lui Dumnezeu se opun cuvântului lui Dumnezeu și tulbură și subminează planul lui Dumnezeu vor fi, în cele din urmă, pedepsiți de Dumnezeu. Cel care sfidează lucrarea lui Dumnezeu va fi trimis în iad; orice țară care sfidează lucrarea lui Dumnezeu va fi distrusă; orice națiune care se ridică pentru a se opune lucrării lui Dumnezeu va fi ștearsă de pe fața pământului și va înceta să mai existe.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”

Lumea se prăbușește! Babilonul este paralizat! O! Oare cum ar putea lumea religioasă să nu fie distrusă de autoritatea Mea pe pământ? Cine îndrăznește încă să nu Mă asculte și să Mi se opună? Cărturarii? Toți oficialii religioși? Conducătorii și autoritățile de pe pământ? Îngerii? Cine nu celebrează perfecțiunea și plinătatea corpului Meu? Printre toate popoarele, care nu-Mi cântă, fără încetare, laude, care nu este, în mod constant, fericit? Locuiesc în țara unde este bârlogul marelui balaur roșu, dar aceasta nu Mă face să tremur de frică sau să fug, căci toți oamenii lui au

început deja să-l deteste. Niciodată nimic nu și-a făcut „datoria” înaintea balaurului, de dragul său; în schimb, toate lucrurile acționează după cum cred de cuviință și toate merg pe drumul lor. Cum ar putea să nu piară țările de pe pământ? Cum ar putea ele să nu cadă? Cum ar putea poporul Meu să nu se înveselească? Cum ar putea ei să nu cânte de bucurie?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 22

Atât timp cât vechea lume continuă să existe, Îmi voi azvârli furia asupra națiunilor sale, promulgând în mod deschis decretele Mele administrative în tot universul și dând mustrări asupra oricui le încalcă.

Când Îmi întorc fața spre univers pentru a vorbi, toată omenirea Îmi aude vocea și după aceea vede toate lucrările pe care le-am făcut cu migală în univers. Cei care se împotrivesc voinței Mele, adică cei care Mi se opun cu faptele omului, vor cădea sub mustrarea Mea. Voi lua multitudinea de stele din ceruri și le voi face din nou, și datorită Mie soarele și luna vor renaște – cerurile nu vor mai fi așa cum au fost și nenumăratele lucruri de pe pământ vor fi făcute din nou. Totul se va întregi prin cuvintele Mele. Multele națiuni din univers vor fi iarăși împărțite și înlocuite de Împărăția Mea, astfel încât națiunile de pe pământ să dispară pentru totdeauna și să devină o națiune care Mi se închină; toate națiunile pământului vor fi distruse și vor înceta să mai existe. Dintre ființele umane din univers, toți cei care aparțin diavolului vor fi exterminați și toți cei care se închină Satanei vor fi doborâți la pământ de focul Meu arzător – cu alte cuvinte, cu excepția celor care se află acum în curent, toți vor fi transformați în cenușă. Când voi mustra multele popoare, cei din lumea religioasă se vor întoarce, în diferite măsuri, la Împărăția Mea, cuceriți de faptele Mele, pentru că ei vor fi văzut venirea Celui Sfânt pe un nor alb. Toți oamenii vor fi împărțiți după propriul neam și vor primi mustrări proporționale cu acțiunile lor. Toți

cei care Mi s-au opus vor pieri; cât despre cei ale căror fapte pe pământ nu M-au implicat pe Mine, aceștia vor continua să existe pe pământ, sub conducerea fiilor Mei și a poporului Meu, datorită modului în care s-au achitat. Mă voi arăta mulțimilor de popoare și nenumăratelor națiuni și, cu propriul Meu glas, Mă voi face mai departe auzit pe pământ, proclamând finalizarea marii Mele lucrări pentru ca toată omenirea să vadă cu ochii săi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 26

XVI. Întrebări și răspunsuri despre diferențierea între urmarea lui Dumnezeu și urmarea omului

1. În Biblie, Pavel a spus: „Orice persoană trebuie să se supună autorităților, pentru că nu există nici o autoritate care să nu fi fost instituită de Dumnezeu” (Romani 13:1). „Luați seama deci la voi înșivă și la toată turma peste care Duhul Sfânt v-a pus supraveghetori ca să păstoriți Biserica lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 20:28). Majoritatea oamenilor din lumea religioasă urmează cuvintele lui Pavel în credința lor că pastorii și prezbiterii sunt numiți de Domnul și că Îl slujesc pe Domnul în biserici. Ei cred că aceia care ascultă de pastori și prezbiteri și se supun lor se supun și Îl urmează pe Domnul și că a asculta cuvintele pastorilor înseamnă să asculți cuvintele Domnului. Este acest lucru conform cu voia Domnului?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” (Faptele Apostolilor 5:29).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Există cei care citesc Biblia în bisericile mari și o recită cât e ziua de lungă și, totuși, niciunul dintre ei nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu e capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; cu atât mai puțin poate vreunul dintre ei să fie în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Sunt cu toții oameni fără valoare, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-I dea lecții lui Dumnezeu. Ei I se împotrivesc voit lui Dumnezeu chiar și în timp ce Îi poartă stindardul. Pretinzând credința în Dumnezeu, ei tot mănâncă trupul și beau sângele omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat stau în calea celor ce încearcă să umble pe calea cea dreaptă, și obstacole care îi împiedică pe cei ce Îl caută pe Dumnezeu. Pot părea să aibă „o constituție zdravănă”, dar cum să știe adepții lor că ei nu sunt alții decât antihriști care

îi conduc pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu? Cum să știe adepții lor că aceștia sunt diavoli vii dedicați devorării sufletelor umane?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu”

Uitați-vă la liderii fiecărei confesiuni – toți sunt aroganți și neprihăniți de sine, iar interpretările lor privind Biblia sunt în afara contextului și sunt ghidate de propriile noțiuni și închipuiri. Toți se bazează pe talente și erudiție pentru a-și face lucrarea. Oare, dacă nu ar putea predica deloc, i-ar urma acei oameni? Ei posedă, la urma urmei, ceva cunoaștere și pot predica despre vreo doctrină sau știu cum să-i convingă pe alții și cum să se folosească de unele trucuri. Le folosesc pentru a-i înșela și a-i aduce pe oameni înaintea lor. Acei oameni cred în Dumnezeu cu numele, dar, în realitate, ei își urmează liderii. Când întâlnesc pe cineva care predică adevărata cale, unii dintre ei spun: „Trebuie să-l consultăm pe liderul nostru cu privire la credință”. Vedeți cum oamenii încă au nevoie de acordul și aprobarea celorlalți când cred în Dumnezeu și acceptă adevărata cale – nu este aceasta o problemă? Atunci, ce au devenit acei lideri? Nu au devenit ei farisei, păstori falși, antihriști și obstacole pentru acceptarea de către oameni a adevăratei căi? Astfel de oameni sunt întocmai de genul lui Pavel. […]

În trecut, credincioșii în Dumnezeu ar fi putut urma o persoană sau ar fi putut să nu mulțumească voia lui Dumnezeu; în această etapă finală, vor trebui să vină înaintea lui Dumnezeu. Dacă temelia ta este faptul că ai experimentat această etapă a lucrării, dar continui să urmezi o persoană, atunci ești de neiertat și vei sfârși la fel ca Pavel.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Cel mai important aspect în urmarea lui Dumnezeu este ca totul să fie în conformitate cu cuvintele lui Dumnezeu de astăzi: indiferent dacă tu

cauți pătrunderea în viață sau împlinirea voii lui Dumnezeu, totul ar trebui să fie centrat pe cuvintele lui Dumnezeu de astăzi. Dacă ceea ce comunici și cauți nu este centrat în jurul cuvintelor lui Dumnezeu de astăzi, atunci ești străin de cuvintele lui Dumnezeu și în totalitate lipsit de lucrarea Duhului Sfânt. Dumnezeu dorește oameni care să-I calce pe urme. Indiferent cât de minunat și pur este ceea ce ai înțeles înainte, Dumnezeu nu dorește așa ceva și, dacă nu poți renunța la astfel de lucruri, atunci acestea vor fi un obstacol imens în calea pătrunderii tale în viitor. Toți cei care sunt capabili să urmeze lumina prezentă a Duhului Sfânt sunt binecuvântați. Oamenii din veacurile trecute au călcat, de asemenea, pe urmele pașilor lui Dumnezeu, dar nu au putut să urmeze până astăzi; aceasta este binecuvântarea oamenilor din zilele de pe urmă. Cei care pot urma lucrarea prezentă a Duhului Sfânt și care sunt capabili să urmeze pașii lui Dumnezeu astfel încât să-L urmeze pe Dumnezeu oriunde îi conduce – aceștia sunt oameni care sunt binecuvântați de Dumnezeu. Cei care nu urmează lucrarea prezentă a Duhului Sfânt nu au pătruns în lucrarea cuvintelor lui Dumnezeu și, indiferent cât de mult lucrează, cât de mari sunt suferințele lor sau cât de mult se zbat, nimic din acestea nu înseamnă ceva pentru Dumnezeu, iar El nu îi va lăuda. […] „Urmărirea lucrării Duhului Sfânt” înseamnă să înțelegi voia lui Dumnezeu astăzi, să fii capabil să acționezi în conformitate cu cerințele actuale ale lui Dumnezeu, să fii capabil să-L asculți și să-L urmezi pe Dumnezeul de astăzi și să pătrunzi în conformitate cu cele mai noi cuvântări ale lui Dumnezeu. Numai unul ca acesta e cineva care urmează lucrarea Duhului Sfânt și este în curentul Duhului Sfânt. Astfel de oameni nu numai că sunt capabili să primească lauda lui Dumnezeu și să-L vadă pe Dumnezeu, ci pot și să cunoască, din ultima lucrare a Sa, firea lui Dumnezeu și, de asemenea, noțiunile și neascultarea omului, natura și substanța omului; în plus, sunt capabili să obțină în mod gradual schimbări în firea proprie în timpul slujirii

lor. Numai astfel de oameni sunt cei care sunt în stare să-L câștige pe Dumnezeu și care într-adevăr au găsit calea cea adevărată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii”

Oamenii care cred în Dumnezeu ar trebui să se supună lui Dumnezeu și să se închine Lui. Nu înălța sau admira pe nimeni; nu-L pune pe Dumnezeu primul, oamenii pe care-i admiri pe locul doi și pe tine pe al treilea. Nicio persoană nu ar trebui să aibă un loc în inima ta și nu ar trebui să consideri că oamenii – în special cei pe care îi venerezi – sunt comparabili cu Dumnezeu sau că sunt egalii Săi. Acest lucru este intolerabil pentru Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele zece decrete administrative care trebuie respectate de aleșii lui Dumnezeu în Epoca Împărăției”

Unii oameni nu se bucură de adevăr, cu atât mai puțin de judecată. În schimb, se bucură de putere și bogății; se spune că astfel de oameni caută puterea. Ei caută în lume numai acele confesiuni cu influență și pe acei pastori și învățători care vin din seminarii. Deși au acceptat calea adevărului, ei cred doar pe jumătate; nu sunt capabili să-și dedice inima și mintea cu totul, gurile lor vorbesc despre sacrificarea pentru Dumnezeu, dar ochii lor sunt concentrați pe marii învățători și pastori, iar la Hristos nu se uită a doua oară. Inimile lor sunt ahtiate după faimă, bogăție și glorie. Ei nu cred că se pune problema ca o astfel de persoană modestă să fie capabilă să cucerească atât de mulți, ca o persoană atât de neînsemnată ar putea să-l desăvârșească pe om. Ei cred că e cu neputință că acești nimeni aflați printre praf și grămezi de bălegar să fie oamenii aleși de Dumnezeu. Ei cred că dacă astfel de oameni ar fi obiectul mântuirii lui Dumnezeu, atunci cerul și pământul s-ar întoarce cu susul în jos și toți oamenii ar izbucni în râs. Ei cred că dacă Dumnezeu ar alege astfel de nimeni pentru a fi desăvârșiți,

atunci acei mari oameni ar deveni Însuși Dumnezeu. Perspectivele lor sunt întinate de necredință; pe lângă faptul că nu cred, ei sunt pur și simplu bestii absurde. Căci ei prețuiesc doar statutul, prestigiul și puterea și respectă doar grupurile și confesiunile mari. Ei nu au niciun respect față de toți cei conduși de Hristos; sunt simpli trădători care I-au întors spatele lui Hristos, adevărului și vieții.

Ceea ce admiri tu nu este umilința lui Hristos, ci acei falși păstori cu o reputație proeminentă. Nu adori frumusețea sau înțelepciunea lui Hristos, ci pe acei libertini care se tăvălesc în mizeria lumii. Râzi de durerea lui Hristos care nu are unde să-Și așeze capul, dar admiri acele cadavre care vânează jertfele și trăiesc în depravare. Nu ești dispus să suferi alături de Hristos, dar te arunci cu bucurie în brațele acelor antihriști nesăbuiți, deși ei îți furnizează doar trup, cuvinte și control. Chiar și acum inima ta încă se întoarce către ei, către reputația lor, către statutul și către influența lor. Și, totuși, continui să ai o atitudine prin care percepi lucrarea lui Hristos ca fiind greu de acceptat și o refuzi. Acesta este motivul pentru care spun că îți lipsește credința de a-L recunoaște pe Hristos. Motivul pentru care L-ai urmat până în ziua de astăzi este doar pentru că nu ai avut altă opțiune. O serie de imagini grandioase se înalță întotdeauna în inima ta; nu poți uita fiecare cuvânt și fiecare faptă a lor, nici cuvintele și mâinile lor influente. Ei sunt, în inima voastră, întotdeauna superiori și întotdeauna eroi. Dar aceasta nu este astfel pentru Hristos Cel de astăzi. El este întotdeauna nesemnificativ în inima ta și întotdeauna nedemn de venerație. Căci este prea obișnuit, are prea puțină influență și este departe de a fi grandios.

În orice caz, Eu spun că toți aceia care nu prețuiesc adevărul sunt necredincioși și trădători ai adevărului. Astfel de oameni nu vor primi niciodată aprobarea lui Hristos. Ați identificat acum cât de multă necredință este în voi și cât de multă trădare a lui Hristos? Vă îndemn astfel: din

moment ce ați ales calea adevărului, atunci ar trebui să vă devotați cu toată inima; nu fiți ambivalenți sau fără entuziasm. Trebuie să înțelegeți că Dumnezeu nu aparține lumii și nici vreunei alte persoane, ci tuturor acelora care cred cu adevărat în El, tuturor acelora care Îl venerează și tuturor acelora care Îi sunt devotați și credincioși Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?”

Odată ce credincioșii în Dumnezeu, oricât de mulți ar putea fi, au modul lor de credință definit de Dumnezeu drept o confesiune sau un grup, atunci și ei sunt definiți de Dumnezeu precum cei care nu pot fi mântuiți. De ce spun asta? Un grup fără lucrarea sau îndrumarea lui Dumnezeu, care nu I se supune și nu I se închină deloc, poate crede în mod nominal în Dumnezeu, dar sunt preoții și prezbiterii din religie cei pe care ei îi urmează și de care ascultă, iar preoții și prezbiterii din religie sunt, prin esența lor, satanici și ipocriți. Prin urmare, ceea ce urmează și de care ascultă acei oameni sunt Satana și diavolii. În inimile lor, ei practică credința în Dumnezeu, dar, de fapt, sunt manipulați de om, supuși orchestrărilor și stăpânirii omenești. Deci, în termeni esențiali, cei pe care ei îi urmează și de care ascultă sunt Satana și diavolii și forțele răului care se împotrivesc lui Dumnezeu și dușmanii lui Dumnezeu. Ar mântui Dumnezeu o bandă de oameni ca aceasta? (Nu.) De ce nu? Ei bine, sunt astfel de oameni capabili de pocăință? Nu; nu se vor pocăi. Ei se angajează în operațiuni omenești și inițiative omenești sub steagul credinței în Dumnezeu, opunându-se planului de gestionare al lui Dumnezeu pentru mântuirea omului, rezultatul final fiind că vor înfrunta disprețul și respingerea lui Dumnezeu. E imposibil ca Dumnezeu să-i mântuiască pe acești oameni; ei sunt incapabili de pocăință și, deoarece au fost luați de Satana, Dumnezeu îi dă pe mâna acestuia. Cazul în care credința cuiva în Dumnezeu ar putea primi

aprobarea Lui depinde de durata în ani a acesteia? Depinde de felul de ritualuri pe care le observă sau de regulile pe care le respectă? Se uită Dumnezeu la practicile umane? Se uită El la numărul lor? (Nu.) Atunci, la ce Se uită El? Când Dumnezeu a ales un grup de oameni, pe ce bază măsoară El dacă pot fi mântuiți, dacă îi va mântui? Pe baza faptului dacă pot accepta adevărul; pe baza drumului pe care îl parcurg. Deși Dumnezeu poate să nu-i fi spus omului atâtea adevăruri în Epoca Harului ca acum și deși acestea nu erau la fel de specifice, El tot a fost capabil atunci să-l desăvârșească pe om și tot mai erau oameni care puteau fi mântuiți. Deci, dacă oamenii din epoca actuală, care au auzit atât de multe adevăruri și care înțeleg voia lui Dumnezeu nu pot să-I urmeze calea sau să se îmbarce pe calea mântuirii, care va fi finalul lor până la urmă? Rezultatul lor final va fi același cu al credincioșilor din creștinism și iudaism – ca și ei, nu vor putea fi mântuiți. Aceasta este firea dreaptă a lui Dumnezeu. Nu contează câte predici ai auzit sau cât de multe adevăruri ai înțeles – dacă încă îl urmezi pe om, dacă încă îl urmezi pe Satana și nu ești în stare să urmezi calea lui Dumnezeu în cele din urmă, nici să te temi de El și să te ferești de rău, atunci astfel de oameni sunt cei pe care Dumnezeu îi disprețuiește și îi respinge. Oamenii din religie pot fi în stare să predice o mulțime de cunoștințe biblice și pot înțelege ceva doctrină spirituală, dar nu pot să se supună lucrării lui Dumnezeu, să practice și să experimenteze cuvintele Lui sau să I se închine cu adevărat, nici să se teamă de El și să se ferească de rău. Toți sunt ipocriți, nu oameni care se supun cu adevărat lui Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, astfel de oameni sunt definiți ca aparținând unei confesiuni, unui grup omenesc, unei bande omenești, ca sălaș al Satanei. În mod colectiv, ei sunt banda Satanei, împărăția antihriștilor, iar Dumnezeu îi disprețuiește și îi respinge întru totul.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cu frică față de Dumnezeu putem să pășim pe calea mântuirii”

Ar fi cel mai bine ca acei oameni care spun că Îl urmează pe Dumnezeu să deschidă ochii și să se uite cu atenție ca să vadă în cine cred mai exact: Dumnezeu este cel în care crezi cu adevărat, sau Satana? Dacă știi că nu în Dumnezeu crezi, ci în proprii tăi idoli, atunci ar fi mai bine să nu afirmi că ești credincios. Dacă într-adevăr nu știi în cine crezi, atunci, din nou, cel mai bine ar fi să nu susții că ești credincios. Să spui așa ceva ar fi o blasfemie! Nimeni nu te forțează să crezi în Dumnezeu. Nu spuneți că voi credeți în Mine; am auzit destul aceste cuvinte și nu vreau să le aud din nou, pentru că idolii din inimile voastre și tiranii locali din rândul vostru sunt cei în care credeți. Toți cei care dau din cap atunci când aud adevărul, care zâmbesc larg când aud vorbindu-se despre moarte sunt odraslele Satanei și sunt cei care vor fi alungați. Mulți oameni din biserică nu au discernământ. Când apare ceva înșelător, ei stau, în mod surprinzător, de partea Satanei; ba chiar se simt ofensați când sunt numiți lacheii Satanei. Deși oamenii ar putea spune că ei nu au discernământ, că stau de partea fără adevăr, aceștia nu stau niciodată de partea adevărului în momente critice și nu se ridică și nu susțin adevărul. Chiar sunt lipsiți de discernământ? De ce, dintr-o dată, sunt de partea Satanei? De ce nu spun niciodată vreun cuvânt drept sau rezonabil care să sprijine adevărul? Oare această situație s-a creat, într-adevăr, din cauza confuziei lor momentane? Cu cât o persoană are mai puțin discernământ, cu atât este mai puțin capabilă să stea de partea adevărului. Ce arată asta? Nu arată oare că oamenii fără discernământ iubesc răul? Nu arată că ei sunt odraslele loiale ale Satanei? Cum se face că întotdeauna pot să stea de partea Satanei și să vorbească aceeași limbă ca și acesta? Toate cuvintele, faptele și expresiile de pe chipurile lor sunt suficiente pentru a demonstra că ei nu iubesc adevărul; mai degrabă, sunt oameni care detestă adevărul. Faptul că pot sta de partea Satanei e de ajuns pentru a dovedi că Satana îi iubește cu adevărat pe acești diavoli josnici

care-și petrec toată viața luptând de dragul Satanei. Oare nu sunt aceste fapte foarte clare? Dacă ești cu adevărat o persoană care iubește adevărul, atunci de ce nu ai niciun respect față de cei care practică adevărul, și de ce, în secunda în care îți aruncă și cea mai mică privire, îi urmezi imediat pe aceia care nu practică adevărul? Ce fel de problemă este aceasta? Nu Îmi pasă dacă ai discernământ sau nu. Nu Îmi pasă cât de mare este prețul pe care l-ai plătit. Nu Îmi pasă cât de mari sunt forțele tale și nu Îmi pasă dacă ești un tiran local sau un lider care poartă steagul. Dacă forțele tale sunt mari, atunci lucrurile stau așa doar cu ajutorul puterii Satanei. Dacă prestigiul tău este mare, atunci asta se întâmplă pentru că în jurul tău sunt prea mulți care nu practică adevărul. Dacă nu ai fost expulzat, înseamnă că nu acum este momentul pentru lucrarea de alungare; mai degrabă, este timpul pentru lucrarea de eliminare. Nu este nicio grabă să te expulzez acum. Pur și simplu aștept ziua în care te voi pedepsi după ce ai fost alungat. Cine nu practică adevărul va fi alungat!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul”

2. Pastorii și prezbiterii cred în Domnul de mulți ani, cunosc foarte bine Biblia, iar credința lor este superioară credinței noastre, prin urmare ar trebui să-i ascultăm în credința noastră în Domnul. Tu mărturisești că Domnul Isus S-a întors și face lucrarea de judecată începând din casa lui Dumnezeu, dar cei mai mulți pastori și prezbiteri nu acceptă acest lucru și chiar merg într-atât încât se opun și îl condamnă. Ca atare, nu-l putem accepta nici noi.

Versete din Biblie pentru referințe:

„Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” (Faptele Apostolilor 5:29).

„Sunt niște călăuze oarbe (pentru cei orbi). Și dacă un orb călăuzește un alt orb, amândoi vor cădea în groapă” (Matei 15:14).

„Blestemat fie omul care se încrede în om și care face din trup sprijinul lui și a cărui inimă se depărtează de Iahve” (Ieremia 17:5).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Uitați-vă la liderii fiecărei confesiuni – toți sunt aroganți și neprihăniți de sine, iar interpretările lor privind Biblia sunt în afara contextului și sunt ghidate de propriile noțiuni și închipuiri. Toți se bazează pe talente și erudiție pentru a-și face lucrarea. Oare, dacă nu ar putea predica deloc, i-ar urma acei oameni? Ei posedă, la urma urmei, ceva cunoaștere și pot predica despre vreo doctrină sau știu cum să-i convingă pe alții și cum să se folosească de unele trucuri. Le folosesc pentru a-i înșela și a-i aduce pe oameni înaintea lor. Acei oameni cred în Dumnezeu cu numele, dar, în realitate, ei își urmează liderii. Când întâlnesc pe cineva care predică adevărata cale, unii dintre ei spun: „Trebuie să-l consultăm pe liderul nostru cu privire la credință”. Vedeți cum oamenii încă au nevoie de acordul și

aprobarea celorlalți când cred în Dumnezeu și acceptă adevărata cale – nu este aceasta o problemă? Atunci, ce au devenit acei lideri? Nu au devenit ei farisei, păstori falși, antihriști și obstacole pentru acceptarea de către oameni a adevăratei căi?

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Există cei care citesc Biblia în bisericile mari și o recită cât e ziua de lungă și, totuși, niciunul dintre ei nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu e capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; cu atât mai puțin poate vreunul dintre ei să fie în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Sunt cu toții oameni fără valoare, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-I dea lecții lui Dumnezeu. Ei I se împotrivesc voit lui Dumnezeu chiar și în timp ce Îi poartă stindardul. Pretinzând credința în Dumnezeu, ei tot mănâncă trupul și beau sângele omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat stau în calea celor ce încearcă să umble pe calea cea dreaptă, și obstacole care îi împiedică pe cei ce Îl caută pe Dumnezeu. Pot părea să aibă „o constituție zdravănă", dar cum să știe adepții lor că ei nu sunt alții decât antihriști care îi conduc pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu? Cum să știe adepții lor că aceștia sunt diavoli vii dedicați devorării sufletelor umane?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu"

Unii oameni nu se bucură de adevăr, cu atât mai puțin de judecată. În schimb, se bucură de putere și bogății; se spune că astfel de oameni caută puterea. Ei caută în lume numai acele confesiuni cu influență și pe acei pastori și învățători care vin din seminarii. Deși au acceptat calea adevărului, ei cred doar pe jumătate; nu sunt capabili să-și dedice inima și mintea cu totul, gurile lor vorbesc despre sacrificarea pentru Dumnezeu, dar ochii lor sunt concentrați pe marii învățători și pastori, iar la Hristos nu se

uită a doua oară. Inimile lor sunt ahtiate după faimă, bogăție și glorie. Ei nu cred că se pune problema ca o astfel de persoană modestă să fie capabilă să cucerească atât de mulți, ca o persoană atât de neînsemnată ar putea să-l desăvârșească pe om. Ei cred că e cu neputință că acești nimeni aflați printre praf și grămezi de bălegar să fie oamenii aleși de Dumnezeu. Ei cred că dacă astfel de oameni ar fi obiectul mântuirii lui Dumnezeu, atunci cerul și pământul s-ar întoarce cu susul în jos și toți oamenii ar izbucni în râs. Ei cred că dacă Dumnezeu ar alege astfel de nimeni pentru a fi desăvârșiți, atunci acei mari oameni ar deveni Însuși Dumnezeu. Perspectivele lor sunt întinate de necredință; pe lângă faptul că nu cred, ei sunt pur și simplu bestii absurde. Căci ei prețuiesc doar statutul, prestigiul și puterea și respectă doar grupurile și confesiunile mari. Ei nu au niciun respect față de toți cei conduși de Hristos; sunt simpli trădători care I-au întors spatele lui Hristos, adevărului și vieții.

Ceea ce admiri tu nu este umilința lui Hristos, ci acei falși păstori cu o reputație proeminentă. Nu adori frumusețea sau înțelepciunea lui Hristos, ci pe acei libertini care se tăvălesc în mizeria lumii. Râzi de durerea lui Hristos care nu are unde să-Și așeze capul, dar admiri acele cadavre care vânează jertfele și trăiesc în depravare. Nu ești dispus să suferi alături de Hristos, dar te arunci cu bucurie în brațele acelor antihriști nesăbuiți, deși ei îți furnizează doar trup, cuvinte și control. Chiar și acum inima ta încă se întoarce către ei, către reputația lor, către statutul și către influența lor. Și, totuși, continui să ai o atitudine prin care percepi lucrarea lui Hristos ca fiind greu de acceptat și o refuzi. Acesta este motivul pentru care spun că îți lipsește credința de a-L recunoaște pe Hristos. Motivul pentru care L-ai urmat până în ziua de astăzi este doar pentru că nu ai avut altă opțiune. O serie de imagini grandioase se înalță întotdeauna în inima ta; nu poți uita fiecare cuvânt și fiecare faptă a lor, nici cuvintele și mâinile lor influente. Ei

sunt, în inima voastră, întotdeauna superiori și întotdeauna eroi. Dar aceasta nu este astfel pentru Hristos Cel de astăzi. El este întotdeauna nesemnificativ în inima ta și întotdeauna nedemn de venerație. Căci este prea obișnuit, are prea puțină influență și este departe de a fi grandios.

În orice caz, Eu spun că toți aceia care nu prețuiesc adevărul sunt necredincioși și trădători ai adevărului. Astfel de oameni nu vor primi niciodată aprobarea lui Hristos. Ați identificat acum cât de multă necredință este în voi și cât de multă trădare a lui Hristos? Vă îndemn astfel: din moment ce ați ales calea adevărului, atunci ar trebui să vă devotați cu toată inima; nu fiți ambivalenți sau fără entuziasm. Trebuie să înțelegeți că Dumnezeu nu aparține lumii și nici vreunei alte persoane, ci tuturor acelora care cred cu adevărat în El, tuturor acelora care Îl venerează și tuturor acelora care Îi sunt devotați și credincioși Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?”

Cei care nu înțeleg adevărul îi urmează mereu pe ceilalți: dacă oamenii spun că aceasta este lucrarea Sfântului Duh, atunci și tu spui că este lucrarea Sfântului Duh; dacă oamenii spun că este lucrarea unui spirit rău, atunci și tu ai îndoieli sau spui că este lucrarea unui spirit rău. Tu repeți mereu cuvintele altora și ești incapabil să distingi orice pe cont propriu, ești incapabil și să gândești pe cont propriu. Înseamnă să fii o persoană fără poziție, incapabilă să distingă – o astfel de persoană este un nenorocit fără valoare! Tu repeți întotdeauna cuvintele altora: astăzi, se spune că aceasta este lucrarea Duhului Sfânt, însă există probabilitatea ca, într-o zi, cineva să spună că nu este lucrarea Duhului Sfânt și că, în realitate, nu reprezintă nimic altceva decât faptele omului – cu toate acestea, nu poți discerne acest lucru, iar când ești martor la rostirea lui de către alții, spui același lucru. De fapt, este lucrarea Duhului Sfânt, dar tu spui că este lucrarea omului; nu ai

devenit unul dintre cei care blasfemiază lucrarea Duhului Sfânt? Prin aceasta, nu I te-ai opus lui Dumnezeu, pentru că nu poți deosebi? Poate, într-o zi, va apărea vreun nesăbuit care va spune că „aceasta este lucrarea unui spirit rău”, iar atunci când vei auzi aceste cuvinte, vei fi dezorientat și încă o dată legat de cuvintele celorlalți. De fiecare dată când cineva agită apele, ești incapabil să-ți menții poziția și toate acestea se întâmplă din cauză că nu deții adevărul. A crede în Dumnezeu și a căuta să-L cunoști pe Dumnezeu nu sunt chestiuni simple. Aceste lucruri nu pot fi obținute pur și simplu prin adunări și ascultarea predicilor și nu poți fi desăvârșit doar prin pasiune. Trebuie să experimentezi, să cunoști, să ai principii în acțiunile tale și să câștigi lucrarea Duhului Sfânt. După ce ai trăit experiențe, vei putea deosebi multe lucruri – vei putea face distincția între bine și rău, între dreptate și ticăloșie, între ceea ce aparține de trup și sânge și ceea ce aparține de adevăr. Ar trebui să poți distinge între toate aceste lucruri și, în acest proces, indiferent de circumstanțe, nu vei fi niciodată pierdut. Doar aceasta este statura ta reală.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi”

Oamenii care cred în Dumnezeu ar trebui să se supună lui Dumnezeu și să se închine Lui. Nu înălța sau admira pe nimeni; nu-L pune pe Dumnezeu primul, oamenii pe care-i admiri pe locul doi și pe tine pe al treilea. Nicio persoană nu ar trebui să aibă un loc în inima ta și nu ar trebui să consideri că oamenii – în special cei pe care îi venerezi – sunt comparabili cu Dumnezeu sau că sunt egalii Săi. Acest lucru este intolerabil pentru Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele zece decrete administrative care trebuie respectate de aleșii lui Dumnezeu în Epoca Împărăției”

Există oameni care sunt deseori înșelați de către cei care, la exterior, par spirituali, nobili, elevați și măreți. Cât despre oamenii care pot să discute elocvent despre slove și doctrine și ale căror vorbe și fapte par a fi demne de admirație, cei care sunt înșelați de aceștia nu au luat niciodată în considerare esența acțiunilor lor, nici la principiile din spatele faptelor lor și nici țelurile pe care aceștia le au. Mai mult, nu s-au întrebat niciodată dacă acești oameni se supun cu adevărat lui Dumnezeu și nici nu au stabilit dacă acești oameni se tem sincer de Dumnezeu și se feresc de rău. Nu au deslușit niciodată esența umanității acestor oameni. În schimb, încă din prima clipă în care i-au cunoscut, puțin câte puțin, au ajuns să-i admire și să-i venereze pe acești oameni, iar în cele din urmă, acești oameni au devenit idolii lor. Chiar mai mult, în mințile anumitor oameni, idolii pe care îi venerează – și despre care cred că pot să-și abandoneze familiile și locurile de muncă și care par superficial capabili să plătească prețul – sunt cei care Îl mulțumesc pe Dumnezeu cu adevărat și care pot într-adevăr să dobândească finaluri și destinații bune. În mințile lor, acești idoli sunt cei pe care îi laudă Dumnezeu. Ce îi face să creadă un asemenea lucru? Care este esența acestei probleme? Care sunt consecințele la care poate duce? Să discutăm mai întâi despre esența acestei probleme.

În esență, aceste probleme referitoare la punctul de vedere al oamenilor, metodele lor de practică, principiile practicii pe care aleg să le adopte și lucrurile asupra cărora au tendința să se concentreze nu au nimic de-a face cu cerințele impuse de Dumnezeu omenirii. Indiferent dacă oamenii se axează asupra unor chestiuni superficiale sau de profunzime sau asupra slovelor și doctrinelor sau asupra realității, ei nu aderă la ceea ce ar trebui mai mult să adere și nici nu știu ceea ce ar trebui mai mult să știe. Motivul pentru asta este că oamenilor nu le place deloc adevărul; în consecință, nu sunt dispuși să investească timp și efort în căutarea și

punerea în practică a principiilor practicii găsite în cuvântările lui Dumnezeu. În schimb, ei preferă să folosească scurtături, rezumând ceea ce înțeleg și știu că reprezintă o bună practică și un bun comportament; această socoteală devine apoi un țel propriu pe care îl urmăresc, pe care-l consideră un adevăr de practicat. Consecința directă a acestui fapt este că oamenii folosesc bunul comportament uman drept substituent pentru practicarea adevărului, ceea ce satisface și dorința lor de a încerca să se pună bine cu Dumnezeu. Asta le oferă un capital cu ajutorul căruia ei se confruntă cu adevărul și pe care-l folosesc pentru a cădea la învoială cu Dumnezeu și a concura cu El. În același timp, oamenii Îl dau pe Dumnezeu la o parte, fără niciun scrupul, punându-i în locul Său pe idolii pe care-i admiră. Există o singură cauză principală care îi face pe oameni să comită astfel de fapte ignorante, să aibă puncte de vedere ignorante sau păreri și practici unilaterale – și azi vă voi vorbi despre ea. Motivul este că, deși poate oamenii Îl urmează pe Dumnezeu, se roagă lui Dumnezeu în fiecare zi și-I citesc zilnic cuvântările, ei nu înțeleg cu adevărat voia Lui. Aceasta este cauza principală a problemei. Dacă cineva ar înțelege inima lui Dumnezeu și ar ști ce apreciază, ce disprețuiește, ce vrea și ce respinge El, ce fel de persoană iubește și ce fel de persoană detestă, ce fel de standard folosește El când are cerințe de la oameni și ce fel de abordare are Dumnezeu pentru a-i desăvârși, ar putea atunci acea persoană să mai aibă opinii personale? Ar putea astfel de oameni pur și simplu să plece și să venereze pe altcineva? Ar putea un om obișnuit să devină idolul lor? Oamenii care înțeleg voia lui Dumnezeu au un punct de vedere un pic mai rațional decât atât. Nu au de gând să idolatrizeze în mod arbitrar o persoană coruptă și nici nu vor crede, în timp ce pășesc pe calea punerii în practică a adevărului, că a respecta orbește câteva reguli sau principii simple este echivalent cu punerea în practică a adevărului.

Ar fi cel mai bine ca acei oameni care spun că Îl urmează pe Dumnezeu să deschidă ochii și să se uite cu atenție ca să vadă în cine cred mai exact: Dumnezeu este cel în care crezi cu adevărat, sau Satana? Dacă știi că nu în Dumnezeu crezi, ci în proprii tăi idoli, atunci ar fi mai bine să nu afirmi că ești credincios. Dacă într-adevăr nu știi în cine crezi, atunci, din nou, cel mai bine ar fi să nu susții că ești credincios. Să spui așa ceva ar fi o blasfemie! Nimeni nu te forțează să crezi în Dumnezeu. Nu spuneți că voi credeți în Mine; am auzit destul aceste cuvinte și nu vreau să le aud din nou, pentru că idolii din inimile voastre și tiranii locali din rândul vostru sunt cei în care credeți. Toți cei care dau din cap atunci când aud adevărul, care zâmbesc larg când aud vorbindu-se despre moarte sunt odraslele Satanei și sunt cei care vor fi alungați. Mulți oameni din biserică nu au discernământ. Când apare ceva înșelător, ei stau, în mod surprinzător, de partea Satanei; ba chiar se simt ofensați când sunt numiți lacheii Satanei. Deși oamenii ar putea spune că ei nu au discernământ, că stau de partea fără adevăr, aceștia nu stau niciodată de partea adevărului în momente critice și nu se ridică și nu susțin adevărul. Chiar sunt lipsiți de discernământ? De ce, dintr-o dată, sunt de partea Satanei? De ce nu spun niciodată vreun cuvânt drept sau rezonabil care să sprijine adevărul? Oare această situație s-a creat, într-adevăr, din cauza confuziei lor momentane? Cu cât o persoană are mai puțin discernământ, cu atât este mai puțin capabilă să stea de partea adevărului. Ce arată asta? Nu arată oare că oamenii fără discernământ iubesc răul? Nu arată că ei sunt odraslele loiale ale Satanei? Cum se face că întotdeauna pot să stea de partea Satanei și să vorbească aceeași limbă ca și acesta? Toate cuvintele, faptele și expresiile de pe chipurile lor sunt suficiente pentru a demonstra că ei nu iubesc adevărul; mai degrabă, sunt

oameni care detestă adevărul. Faptul că pot sta de partea Satanei e de ajuns pentru a dovedi că Satana îi iubește cu adevărat pe acești diavoli josnici care-și petrec toată viața luptând de dragul Satanei. Oare nu sunt aceste fapte foarte clare? Dacă ești cu adevărat o persoană care iubește adevărul, atunci de ce nu ai niciun respect față de cei care practică adevărul, și de ce, în secunda în care îți aruncă și cea mai mică privire, îi urmezi imediat pe aceia care nu practică adevărul? Ce fel de problemă este aceasta? Nu Îmi pasă dacă ai discernământ sau nu. Nu Îmi pasă cât de mare este prețul pe care l-ai plătit. Nu Îmi pasă cât de mari sunt forțele tale și nu Îmi pasă dacă ești un tiran local sau un lider care poartă steagul. Dacă forțele tale sunt mari, atunci lucrurile stau așa doar cu ajutorul puterii Satanei. Dacă prestigiul tău este mare, atunci asta se întâmplă pentru că în jurul tău sunt prea mulți care nu practică adevărul. Dacă nu ai fost expulzat, înseamnă că nu acum este momentul pentru lucrarea de alungare; mai degrabă, este timpul pentru lucrarea de eliminare. Nu este nicio grabă să te expulzez acum. Pur și simplu aștept ziua în care te voi pedepsi după ce ai fost alungat. Cine nu practică adevărul va fi alungat!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul”

3. În lumea religioasă, pastorii și prezbiterii au putere. Ei merg pe calea fariseilor ipocriți și, chiar dacă îi urmăm și facem cum spun ei, credem în Domnul Isus, nu în pastori și prezbiteri. Atunci cum poți spune că și noi mergem pe calea fariseilor? Spui că aceia dintre noi care credem în Dumnezeu în cadrul religiei chiar nu vom fi mântuiți?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Sunt niște călăuze oarbe (pentru cei orbi). Și dacă un orb călăuzește un alt orb, amândoi vor cădea în groapă” (Matei 15:14).

„Cei ce conduc acest popor îl duc în rătăcire, iar cei ce sunt conduși de ei sunt pierduți” (Isaia 9:16).

„Poporul Meu este nimicit din lipsă de cunoștință” (Osea 4:6).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Doriți să cunoașteți motivul pentru care fariseii I se împotriveau lui Isus? Vreți să cunoașteți esența fariseilor? Ei erau plini de fantezii cu privire la Mesia. Mai mult decât atât, ei credeau numai că Mesia va veni și, cu toate acestea, nu au urmărit adevărul vieții. Și astfel, chiar și astăzi ei încă Îl mai așteaptă pe Mesia, pentru că nu au nicio cunoaștere despre calea vieții, și nu știu care este calea adevărului. Cum, spuneți voi, ar putea asemenea oameni nesăbuiți, încăpățânați și ignoranți să câștige binecuvântarea lui Dumnezeu? Cum ar putea ei să-L vadă pe Mesia? Ei I s-au împotrivit lui Isus pentru că nu cunoșteau direcția lucrării Duhului Sfânt, pentru că nu cunoșteau calea adevărului rostită de Isus și, mai mult decât atât, pentru că nu L-au înțeles pe Mesia. Și, din moment ce ei nu-L văzuseră niciodată pe Mesia și nu fuseseră niciodată în compania lui Mesia, ei au făcut greșeala de a se agăța de simplul nume al lui Mesia, în timp ce se opuneau esenței lui Mesia, prin orice mijloace posibile. Acești farisei, în esență, erau

încăpățânați, aroganți și nu se supuneau adevărului. Principiul credinței lor în Dumnezeu era: indiferent cât de profundă e predicarea Ta, indiferent cât de înaltă e autoritatea Ta, Tu nu ești Hristos decât dacă ești numit Mesia. Nu este această credință absurdă și ridicolă? Vă întreb mai departe: nu este extrem de ușor pentru voi să săvârșiți greșelile celor dintâi farisei, dat fiind faptul că nu aveți cea mai mică înțelegere a lui Isus? Ești capabil să discerni calea adevărului? Poți să garantezi, cu adevărat, că nu I te vei împotrivi lui Hristos? Ești capabil să urmezi lucrarea Duhului Sfânt? Dacă nu știi dacă I te vei împotrivi lui Hristos, atunci, Eu zic că deja ești cu un picior în groapă. Cei care nu L-au cunoscut pe Mesia au fost cu toții în stare să I se împotrivească lui Isus, să Îl respingă pe Isus și să-L defăimeze. Oamenii care nu Îl înțeleg pe Isus sunt cu toții în stare să Îl respingă și să Îl vorbească de rău. Mai mult, ei sunt în stare să vadă întoarcerea lui Isus ca pe înșelăciunea lui Satana și mai mulți oameni Îl vor condamna pe Isus întors în trup. Nu vă fac toate aceste lucruri să vă fie teamă? Lucrul cu care vă veți confrunta va fi blasfemie împotriva Duhului Sfânt, stricarea cuvintelor Duhului Sfânt către Biserici și respingerea a tot ceea ce este exprimat de Isus. Ce puteți câștiga de la Isus dacă voi sunteți atât de confuzi? Cum puteți înțelege lucrarea lui Isus atunci când El revine la trup pe un nor alb, dacă refuzați cu încăpățânare să vă conștientizați greșelile? Vă spun aceasta: oamenii care nu primesc adevărul și, totuși, așteaptă orbește sosirea lui Isus pe nori albi, vor blasfemia, cu siguranță, împotriva Duhului Sfânt și ei sunt categoria care va fi distrusă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”

Uitați-vă la liderii fiecărei confesiuni – toți sunt aroganți și neprihăniți de sine, iar interpretările lor privind Biblia sunt în afara contextului și sunt ghidate de propriile noțiuni și închipuiri. Toți se bazează pe talente și

erudiție pentru a-și face lucrarea. Oare, dacă nu ar putea predica deloc, i-ar urma acei oameni? Ei posedă, la urma urmei, ceva cunoaștere și pot predica despre vreo doctrină sau știu cum să-i convingă pe alții și cum să se folosească de unele trucuri. Le folosesc pentru a-i înșela și a-i aduce pe oameni înaintea lor. Acei oameni cred în Dumnezeu cu numele, dar, în realitate, ei își urmează liderii. Când întâlnesc pe cineva care predică adevărata cale, unii dintre ei spun: „Trebuie să-l consultăm pe liderul nostru cu privire la credință". Vedeți cum oamenii încă au nevoie de acordul și aprobarea celorlalți când cred în Dumnezeu și acceptă adevărata cale – nu este aceasta o problemă? Atunci, ce au devenit acei lideri? Nu au devenit ei farisei, păstori falși, antihriști și obstacole pentru acceptarea de către oameni a adevăratei căi? Astfel de oameni sunt întocmai de genul lui Pavel. […]

În trecut, credincioșii în Dumnezeu ar fi putut urma o persoană sau ar fi putut să nu mulțumească voia lui Dumnezeu; în această etapă finală, vor trebui să vină înaintea lui Dumnezeu. Dacă temelia ta este faptul că ai experimentat această etapă a lucrării, dar continui să urmezi o persoană, atunci ești de neiertat și vei sfârși la fel ca Pavel.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Unii oameni nu se bucură de adevăr, cu atât mai puțin de judecată. În schimb, se bucură de putere și bogății; se spune că astfel de oameni caută puterea. Ei caută în lume numai acele confesiuni cu influență și pe acei pastori și învățători care vin din seminarii. Deși au acceptat calea adevărului, ei cred doar pe jumătate; nu sunt capabili să-și dedice inima și mintea cu totul, gurile lor vorbesc despre sacrificarea pentru Dumnezeu, dar ochii lor sunt concentrați pe marii învățători și pastori, iar la Hristos nu se uită a doua oară. Inimile lor sunt ahtiate după faimă, bogăție și glorie. Ei nu cred că se pune problema ca o astfel de persoană modestă să fie capabilă să

cucerească atât de mulți, ca o persoană atât de neînsemnată ar putea să-l desăvârșească pe om. Ei cred că e cu neputință că acești nimeni aflați printre praf și grămezi de bălegar să fie oamenii aleși de Dumnezeu. Ei cred că dacă astfel de oameni ar fi obiectul mântuirii lui Dumnezeu, atunci cerul și pământul s-ar întoarce cu susul în jos și toți oamenii ar izbucni în râs. Ei cred că dacă Dumnezeu ar alege astfel de nimeni pentru a fi desăvârșiți, atunci acei mari oameni ar deveni Însuși Dumnezeu. Perspectivele lor sunt întinate de necredință; pe lângă faptul că nu cred, ei sunt pur și simplu bestii absurde. Căci ei prețuiesc doar statutul, prestigiul și puterea și respectă doar grupurile și confesiunile mari. Ei nu au niciun respect față de toți cei conduși de Hristos; sunt simpli trădători care I-au întors spatele lui Hristos, adevărului și vieții.

Ceea ce admiri tu nu este umilința lui Hristos, ci acei falși păstori cu o reputație proeminentă. Nu adori frumusețea sau înțelepciunea lui Hristos, ci pe acei libertini care se tăvălesc în mizeria lumii. Râzi de durerea lui Hristos care nu are unde să-Și așeze capul, dar admiri acele cadavre care vânează jertfele și trăiesc în depravare. Nu ești dispus să suferi alături de Hristos, dar te arunci cu bucurie în brațele acelor antihriști nesăbuiți, deși ei îți furnizează doar trup, cuvinte și control. Chiar și acum inima ta încă se întoarce către ei, către reputația lor, către statutul și către influența lor. Și, totuși, continui să ai o atitudine prin care percepi lucrarea lui Hristos ca fiind greu de acceptat și o refuzi. Acesta este motivul pentru care spun că îți lipsește credința de a-L recunoaște pe Hristos. Motivul pentru care L-ai urmat până în ziua de astăzi este doar pentru că nu ai avut altă opțiune. O serie de imagini grandioase se înalță întotdeauna în inima ta; nu poți uita fiecare cuvânt și fiecare faptă a lor, nici cuvintele și mâinile lor influente. Ei sunt, în inima voastră, întotdeauna superiori și întotdeauna eroi. Dar aceasta nu este astfel pentru Hristos Cel de astăzi. El este întotdeauna

nesemnificativ în inima ta și întotdeauna nedemn de venerație. Căci este prea obișnuit, are prea puțină influență și este departe de a fi grandios.

În orice caz, Eu spun că toți aceia care nu prețuiesc adevărul sunt necredincioși și trădători ai adevărului. Astfel de oameni nu vor primi niciodată aprobarea lui Hristos. Ați identificat acum cât de multă necredință este în voi și cât de multă trădare a lui Hristos? Vă îndemn astfel: din moment ce ați ales calea adevărului, atunci ar trebui să vă devotați cu toată inima; nu fiți ambivalenți sau fără entuziasm. Trebuie să înțelegeți că Dumnezeu nu aparține lumii și nici vreunei alte persoane, ci tuturor acelora care cred cu adevărat în El, tuturor acelora care Îl venerează și tuturor acelora care Îi sunt devotați și credincioși Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?”

Trucurile josnice ale celor fără discernământ îi vor conduce la distrugerea de mâinile celor răi și îi vor ispiti să se îndepărteze și să nu se mai întoarcă niciodată. Pentru că nu iubesc adevărul, pentru că sunt incapabili să stea de partea adevărului, pentru că-i urmează pe oamenii răi și stau de partea lor și pentru că uneltesc cu oamenii răi și Îl sfidează pe Dumnezeu, acesta este tratamentul pe care îl merită. Ei știu foarte bine că acei oameni răi radiază răutate și, totuși, își împietresc inimile și întorc spatele adevărului ca să îi urmeze. Oare nu fac răul toți acești oameni care nu practică adevărul, ci, în schimb, fac lucruri distructive și abominabile? Deși printre ei sunt cei care se prezintă ca regi și alții care îi urmează, oare naturile lor sfidătoare de Dumnezeu nu sunt toate la fel? Ce scuză pot să aibă ca să afirme că Dumnezeu nu îi mântuiește? Ce scuză pot să aibă ca să pretindă că Dumnezeu nu este drept? Oare nu propriul lor rău este cel care îi distruge? Oare nu propria lor răzvrătire este cea care îi trage în jos, în iad? În final, oamenii care practică adevărul vor fi mântuiți și desăvârșiți datorită

adevărului. În final, aceia care nu practică adevărul vor aduce asupra lor distrugerea din cauza adevărului. Acestea sunt sfârșiturile care îi așteaptă pe cei care practică adevărul și pe cei care nu o fac.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul”

Ar fi cel mai bine ca acei oameni care spun că Îl urmează pe Dumnezeu să deschidă ochii și să se uite cu atenție ca să vadă în cine cred mai exact: Dumnezeu este cel în care crezi cu adevărat, sau Satana? Dacă știi că nu în Dumnezeu crezi, ci în proprii tăi idoli, atunci ar fi mai bine să nu afirmi că ești credincios. Dacă într-adevăr nu știi în cine crezi, atunci, din nou, cel mai bine ar fi să nu susții că ești credincios. Să spui așa ceva ar fi o blasfemie! Nimeni nu te forțează să crezi în Dumnezeu. Nu spuneți că voi credeți în Mine; am auzit destul aceste cuvinte și nu vreau să le aud din nou, pentru că idolii din inimile voastre și tiranii locali din rândul vostru sunt cei în care credeți. Toți cei care dau din cap atunci când aud adevărul, care zâmbesc larg când aud vorbindu-se despre moarte sunt odraslele Satanei și sunt cei care vor fi alungați. Mulți oameni din biserică nu au discernământ. Când apare ceva înșelător, ei stau, în mod surprinzător, de partea Satanei; ba chiar se simt ofensați când sunt numiți lacheii Satanei. Deși oamenii ar putea spune că ei nu au discernământ, că stau de partea fără adevăr, aceștia nu stau niciodată de partea adevărului în momente critice și nu se ridică și nu susțin adevărul. Chiar sunt lipsiți de discernământ? De ce, dintr-o dată, sunt de partea Satanei? De ce nu spun niciodată vreun cuvânt drept sau rezonabil care să sprijine adevărul? Oare această situație s-a creat, într-adevăr, din cauza confuziei lor momentane? Cu cât o persoană are mai puțin discernământ, cu atât este mai puțin capabilă să stea de partea adevărului. Ce arată asta? Nu arată oare că oamenii fără discernământ iubesc răul? Nu arată că ei sunt odraslele loiale ale Satanei? Cum se face că

întotdeauna pot să stea de partea Satanei și să vorbească aceeași limbă ca și acesta? Toate cuvintele, faptele și expresiile de pe chipurile lor sunt suficiente pentru a demonstra că ei nu iubesc adevărul; mai degrabă, sunt oameni care detestă adevărul. Faptul că pot sta de partea Satanei e de ajuns pentru a dovedi că Satana îi iubește cu adevărat pe acești diavoli josnici care-și petrec toată viața luptând de dragul Satanei. Oare nu sunt aceste fapte foarte clare? Dacă ești cu adevărat o persoană care iubește adevărul, atunci de ce nu ai niciun respect față de cei care practică adevărul, și de ce, în secunda în care îți aruncă și cea mai mică privire, îi urmezi imediat pe aceia care nu practică adevărul? Ce fel de problemă este aceasta? Nu Îmi pasă dacă ai discernământ sau nu. Nu Îmi pasă cât de mare este prețul pe care l-ai plătit. Nu Îmi pasă cât de mari sunt forțele tale și nu Îmi pasă dacă ești un tiran local sau un lider care poartă steagul. Dacă forțele tale sunt mari, atunci lucrurile stau așa doar cu ajutorul puterii Satanei. Dacă prestigiul tău este mare, atunci asta se întâmplă pentru că în jurul tău sunt prea mulți care nu practică adevărul. Dacă nu ai fost expulzat, înseamnă că nu acum este momentul pentru lucrarea de alungare; mai degrabă, este timpul pentru lucrarea de eliminare. Nu este nicio grabă să te expulzez acum. Pur și simplu aștept ziua în care te voi pedepsi după ce ai fost alungat. Cine nu practică adevărul va fi alungat!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul”

Odată ce credincioșii în Dumnezeu, oricât de mulți ar putea fi, au modul lor de credință definit de Dumnezeu drept o confesiune sau un grup, atunci și ei sunt definiți de Dumnezeu precum cei care nu pot fi mântuiți. De ce spun asta? Un grup fără lucrarea sau îndrumarea lui Dumnezeu, care nu I se supune și nu I se închină deloc, poate crede în mod nominal în Dumnezeu, dar sunt preoții și prezbiterii din religie cei pe care ei îi urmează

și de care ascultă, iar preoții și prezbiterii din religie sunt, prin esența lor, satanici și ipocriți. Prin urmare, ceea ce urmează și de care ascultă acei oameni sunt Satana și diavolii. În inimile lor, ei practică credința în Dumnezeu, dar, de fapt, sunt manipulați de om, supuși orchestrărilor și stăpânirii omenești. Deci, în termeni esențiali, cei pe care ei îi urmează și de care ascultă sunt Satana și diavolii și forțele răului care se împotrivesc lui Dumnezeu și dușmanii lui Dumnezeu. Ar mântui Dumnezeu o bandă de oameni ca aceasta? (Nu.) De ce nu? Ei bine, sunt astfel de oameni capabili de pocăință? Nu; nu se vor pocăi. Ei se angajează în operațiuni omenești și inițiative omenești sub steagul credinței în Dumnezeu, opunându-se planului de gestionare al lui Dumnezeu pentru mântuirea omului, rezultatul final fiind că vor înfrunta disprețul și respingerea lui Dumnezeu. E imposibil ca Dumnezeu să-i mântuiască pe acești oameni; ei sunt incapabili de pocăință și, deoarece au fost luați de Satana, Dumnezeu îi dă pe mâna acestuia. Cazul în care credința cuiva în Dumnezeu ar putea primi aprobarea Lui depinde de durata în ani a acesteia? Depinde de felul de ritualuri pe care le observă sau de regulile pe care le respectă? Se uită Dumnezeu la practicile umane? Se uită El la numărul lor? (Nu.) Atunci, la ce Se uită El? Când Dumnezeu a ales un grup de oameni, pe ce bază măsoară El dacă pot fi mântuiți, dacă îi va mântui? Pe baza faptului dacă pot accepta adevărul; pe baza drumului pe care îl parcurg. […] Nu contează câte predici ai auzit sau cât de multe adevăruri ai înțeles – dacă încă îl urmezi pe om, dacă încă îl urmezi pe Satana și nu ești în stare să urmezi calea lui Dumnezeu în cele din urmă, nici să te temi de El și să te ferești de rău, atunci astfel de oameni sunt cei pe care Dumnezeu îi disprețuiește și îi respinge. Oamenii din religie pot fi în stare să predice o mulțime de cunoștințe biblice și pot înțelege ceva doctrină spirituală, dar nu pot să se supună lucrării lui Dumnezeu, să practice și să experimenteze cuvintele Lui

sau să I se închine cu adevărat, nici să se teamă de El și să se ferească de rău. Toți sunt ipocriți, nu oameni care se supun cu adevărat lui Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, astfel de oameni sunt definiți ca aparținând unei confesiuni, unui grup omenesc, unei bande omenești, ca sălaș al Satanei. În mod colectiv, ei sunt banda Satanei, împărăția antihriștilor, iar Dumnezeu îi disprețuiește și îi respinge întru totul.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cu frică față de Dumnezeu putem să pășim pe calea mântuirii”

Aceia care nu acceptă lucrarea nouă a lui Dumnezeu sunt lipsiți de prezența lui Dumnezeu și, mai mult, lipsiți de binecuvântările și protecția lui Dumnezeu. Majoritatea cuvintelor și acțiunilor lor țin de cerințele din trecut ale lucrării Duhului Sfânt; ele sunt doctrină, nu adevăr. O astfel de doctrină și de reglementare sunt suficiente pentru a demonstra că adunarea acestor oameni laolaltă nu este altceva decât religie; ei nu sunt cei aleși sau obiectele lucrării lui Dumnezeu. Adunarea tuturor celor din mijlocul lor se poate numi doar un mare congres al religiei și nu poate fi numită o biserică. Acesta este un fapt de nestrămutat. Ei nu au lucrarea nouă a Duhului Sfânt; ceea ce fac pare să amintească de religie, ceea ce trăiesc ei pare să abunde în religie; ei nu sunt în posesia prezenței și lucrării Duhului Sfânt, cu atât mai puțin sunt eligibili să primească disciplina și luminarea Duhului Sfânt. Acești oameni sunt toți leșuri fără de viață și viermi lipsiți de spiritualitate. Ei nu cunosc răzvrătirea și neascultarea omului, nu cunosc toate faptele rele ale omului și cu atât mai puțin nu cunosc toată lucrarea lui Dumnezeu și voința de astăzi a lui Dumnezeu. Sunt cu toții ignoranți, oameni infami și gunoaie care nu merită să fie numiți credincioși! Nimic din ceea ce ei fac nu are nicio relevanță asupra gestionării lui Dumnezeu, cu atât mai puțin poate să afecteze planurile lui Dumnezeu. Cuvintele și acțiunile lor sunt prea dezgustătoare, prea patetice și sunt pur și simplu nedemne de a fi

menționate. Nimic din ceea ce este făcut de aceia care nu se află în curentul Duhului Sfânt nu are de a face cu lucrarea nouă a Duhului Sfânt. Din această cauză, orice ar face, ei nu au disciplina Duhului Sfânt și, mai mult decât atât, nu au luminarea Duhului Sfânt. Pentru că ei sunt cu toții oameni fără dragoste de adevăr și care au fost disprețuiți și respinși de Duhul Sfânt. Sunt denumiți făcători de rele pentru că umblă în trup și fac tot ceea ce le face plăcere sub stindardul lui Dumnezeu. În vreme ce Dumnezeu lucrează, ei sunt ostili lui Dumnezeu cu bună știință și aleargă în direcția opusă Lui. Neputința omului de a colabora cu Dumnezeu reprezintă neascultarea supremă în sine, așadar, acei oameni care se împotrivesc intenționat lui Dumnezeu, nu își vor primi, cu precădere, răsplata dreaptă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Cei care doresc să dobândească viața fără să se bazeze pe adevărul rostit de Hristos sunt cei mai ridicoli oameni de pe pământ, iar cei care nu acceptă calea vieții adusă de Hristos sunt pierduți în fantezie. Și astfel, spun că aceia care nu-L acceptă pe Hristos al zilelor de pe urmă vor fi mereu detestați de Dumnezeu. Hristos este poarta omului către Împărăție în timpul zilelor de pe urmă și nu există nimeni care să-L poată ocoli. Nimeni nu poate fi desăvârșit de Dumnezeu dacă nu prin Hristos. Crezi în Dumnezeu și astfel, trebuie să accepți cuvintele Lui și să te supui căii Lui. Nu poți să te gândești doar la a obține binecuvântări câtă vreme ești incapabil să primești adevărul și incapabil să accepți provizia vieții. Hristos vine în timpul zilelor de pe urmă, astfel încât toți cei care cred cu adevărat în El să poată să primească viața. Lucrarea Lui este de dragul închiderii vechii epoci și intrării în cea nouă și lucrarea Lui este cărarea ce trebuie luată de către toți cei care vor intra în noua epocă. Dacă nu ești capabil să-L recunoști și, în schimb, Îl condamni, blasfemiezi sau chiar Îl persecuți, atunci ești sortit să

arzi pentru eternitate și nu vei intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu. Căci acest Hristos este Însuși expresia Duhului Sfânt, expresia lui Dumnezeu și Cel căruia Dumnezeu I-a încredințat săvârșirea lucrării Lui pe pământ. Și astfel spun că, dacă nu poți accepta tot ceea ce este săvârșit de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci blasfemiezi Duhul Sfânt. Pedeapsa care trebuie primită de toți cei care Îl blasfemiază pe Duhul Sfânt este evidentă pentru toată lumea. Îți mai spun că, dacă te împotrivești lui Hristos al zilelor de pe urmă și Îl respingi pe Hristos al zilelor de pe urmă, nu va fi nimeni altcineva care să suporte consecințele în numele tău. Mai mult decât atât, începând cu această zi, nu vei mai avea o altă șansă să câștigi aprobarea lui Dumnezeu; chiar dacă încerci să te ispășești, nu vei mai privi niciodată chipul lui Dumnezeu. Deoarece Cel căruia I te împotrivești nu este un om, ceea ce respingi nu este o ființă firavă, ci Hristos. Știi care vor fi consecințele acestui lucru? Nu vei fi făcut o greșeală mică, ci vei fi comis o crimă îngrozitoare. Astfel, sfătuiesc pe toată lumea să nu își arate colții în fața adevărului sau să critice cu nepăsare, deoarece doar adevărul îți poate aduce viața și nimic altceva în afară de adevăr nu îți poate permite să renaști și să privești chipul lui Dumnezeu din nou.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

XVII. Întrebări și răspunsuri despre identificarea substanței demonice a PCC

1. Constituția chineză stipulează în mod clar libertatea credinței religioase. Credința în Dumnezeu este un principiu inalterabil, se întemeiază pe rațiune și este în conformitate cu legea. Deci de ce atacă, suprimă și încearcă să extermine PCC credința religioasă, privând poporul chinez de dreptul lor la libertatea credinței? De ce îi tratează pe credincioși ca pe niște infractori înrăiți, folosind mijloace revoluționare pentru a-i suprima, persecuta și chiar tortura până la moarte?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Lumea întreagă zace în cel rău” (1 Ioan 5:19).

„Această generație este o generație rea” (Luca 11:29).

„Marele balaur a fost aruncat, și anume șarpele cel vechi, numit diavolul și Satan, cel care înșală întreaga omenire” (Apocalipsa 12:9).

„Dacă lumea vă urăște, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră!” (Ioan 15:18).

„Și judecata este aceasta: lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se expună faptele” (Ioan 3:19-20).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Manifestările marelui balaur roșu reprezintă rezistența împotriva Mea, lipsa de înțelegere și pricepere a sensurilor cuvintelor Mele, frecventa persecutare a Mea și încercarea de a folosi tertipuri pentru a-Mi întrerupe gestionarea. Satana se manifestă astfel: se luptă cu Mine pentru putere, vrând să posede aleșii Mei și emițând cuvinte negative pentru a-Mi înșela oamenii. Manifestările diavolului (cei care nu Îmi acceptă numele, care nu cred, sunt diavoli cu toții) sunt următoarele: râvnesc plăcerile trupești, se

complac în plăceri malefice, trăiesc în robia Satanei, unii Mi se împotrivesc și unii Mă sprijină (dar fără a dovedi că sunt fiii Mei iubiți). Manifestările arhanghelului sunt următoarele: vorbesc insolent, sunt lipsiți de evlavie, deseori adoptă tonul Meu pentru a predica oamenilor, se concentrează să Mă imite doar în exterior, mâncând ce mănânc Eu și folosind ce folosesc Eu; pe scurt, dorind să fie pe picior de egalitate cu Mine, fiind ambițioși, dar lipsindu-le calibrul Meu și neavând viața Mea, și fiind un eșec. Satana, diavolul și arhanghelul sunt, toate, demonstrații tipice ale marelui balaur roșu, astfel că aceia care nu sunt predestinați și aleși de Mine sunt, toți, progeniturile marelui balaur roșu: așa este, negreșit! Aceștia sunt, cu toții, dușmanii Mei. (Totuși, tulburările Satanei sunt excluse. Dacă natura ta este calitatea Mea, nimeni nu o poate schimba. Deoarece acum încă trăiești în trup, uneori te vei confrunta cu tentațiile Satanei – acest lucru este inevitabil – dar trebuie să fii întotdeauna atent.) Așadar, voi abandona toate progeniturile marelui balaur roșu din afara fiilor Mei întâi născuți. Natura lor nu poate fi schimbată vreodată – este calitatea Satanei. Diavolul este cel pe care îl manifestă și arhanghelul este cel pe care îl trăiesc. Este complet adevărat. Marele balaur roșu despre care vorbesc nu este un balaur roșu mare, ci, mai degrabă, este duhul rău care Mi se opune, sinonim cu „marele balaur roșu”. Așadar, toate duhurile în afară de Duhul Sfânt sunt duhuri rele și se poate spune și că sunt progeniturile marelui balaur roșu. Acest lucru ar trebui să le fie perfect clar tuturor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 96

Vreme de mii de ani acesta a fost pământul murdăriei. Este insuportabil de murdar, suferința abundă, stafiile gonesc năvalnic pretutindeni, păcălind și înșelând, făcând acuzații nejustificate,[1] fiind nemiloase și rele, călcând în picioare acest oraș al fantomelor și lăsându-l

plin de cadavre; duhoarea descompunerii acoperă pământul și umple aerul și este păzită cu strășnicie.[2] Cine poate vedea lumea de dincolo de ceruri? Diavolul leagă strâns tot trupul omului, îi voalează amândoi ochii și îi sigilează buzele. Regele diavolilor a fost turbat vreme de câteva mii de ani, chiar până astăzi, când încă mai veghează atent asupra orașului fantomelor, ca și cum ar fi un palat inexpugnabil al demonilor; această haită de câini de pază, între timp, se holbează cu ochi dușmănoși, temându-se profund că Dumnezeu îi va lua prin surprindere și îi va șterge de pe fața pământului, lăsându-i fără un loc al păcii și fericirii. Cum ar putea oamenii dintr-un asemenea oraș al fantomelor să-L fi văzut vreodată pe Dumnezeu? S-au bucurat ei vreodată de afecțiunea și frumusețea lui Dumnezeu? Ce apreciere au ei față de chestiunile lumii omenești? Câți dintre ei pot înțelege voia înflăcărată a lui Dumnezeu? Nu-i de mirare, atunci, că Dumnezeu întrupat rămâne complet ascuns: într-o asemenea societate întunecată, unde demonii sunt nemiloși și inumani, cum ar putea regele diavolilor, care ucide oameni fără să clipească, să tolereze existența unui Dumnezeu care este încântător, bun și, de asemenea, sfânt? Cum ar putea el să aplaude și să aclame venirea lui Dumnezeu? Lacheii aceștia! Ei răsplătesc bunătatea cu ură, au început de multă vreme să-L trateze pe Dumnezeu ca pe un dușman, Îl abuzează pe Dumnezeu, sunt extrem de sălbatici, nu au nici cea mai mică considerație față de Dumnezeu, pradă și jefuiesc, și-au pierdut tot cugetul și se împotrivesc întru totul conștiinței și nu au nicio urmă de bunătate și îi ispitesc pe nevinovați spre nesăbuință. Strămoși ai celor din antichitate? Lideri iubiți? Cu toții I se opun lui Dumnezeu! Amestecul lor a lăsat totul sub ceruri într-o stare de întuneric și haos! Libertate religioasă? Drepturile și interesele legitime ale cetățenilor? Toate sunt trucuri pentru acoperirea păcatului! Cine a îmbrățișat lucrarea lui Dumnezeu? Cine a renunțat la viața sa, ori și-a vărsat sângele pentru lucrarea lui Dumnezeu? Generație după

generație, de la părinți la copii, omul înrobit L-a înrobit necuviincios pe Dumnezeu – cum ar putea asta să nu incite la furie? Mii de ani de ură sunt concentrați în inimă, milenii de păcătuire sunt gravate în inimă – cum ar putea asta să nu inspire dezgust? Răzbună-L pe Dumnezeu, nimicește-I complet dușmanul, nu-i mai permite să alerge ca turbatul și nu-i mai permite să conducă precum un tiran! Acum este timpul: omul și-a adunat demult toată puterea, și-a dedicat toate eforturile și a plătit fiecare preț pentru aceasta, pentru a sfâșia chipul hidos al acestui demon și pentru a permite oamenilor, care au fost orbiți și care au îndurat tot felul de suferințe și greutăți, să se ridice deasupra durerii și să întoarcă spatele acestui diavol bătrân și malefic. De ce să pui un obstacol atât de impenetrabil în fața lucrării lui Dumnezeu? De ce să folosești diferite trucuri ca să-i înșeli pe oamenii lui Dumnezeu? Unde sunt adevărata libertate și drepturile și interesele legitime? Unde este nepărtinirea? Unde este alinarea? Unde este căldura? De ce să folosești scheme amăgitoare ca să-i păcălești pe oamenii lui Dumnezeu? De ce să folosești forța ca să oprești venirea lui Dumnezeu? De ce să nu-I permiți lui Dumnezeu să colinde în voie pe pământul pe care El l-a creat? De ce să-L hăituiești pe Dumnezeu până când nu mai are unde să-Și odihnească al Său cap? Unde este căldura dintre oameni? Unde este primirea călduroasă dintre oameni? De ce să-I produci un asemenea chin disperat lui Dumnezeu? De ce să-L faci pe Dumnezeu să strige iar și iar? De ce să-L forțezi pe Dumnezeu să-Și facă griji pentru Fiul Lui iubit? În această societate întunecată, de ce nefericiții ei câini de pază nu-I permit lui Dumnezeu să vină în voie și să meargă prin lumea pe care El a creat-o?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)”

Note de subsol:

1. „Făcând acuzații nejustificate” se referă la metodele prin care diavolul le face rău oamenilor.

2. „Păzită cu strășnicie” sugerează că metodele prin care diavolul îi rănește pe oameni sunt deosebit de rele și controlează oamenii atât de tare încât aceștia nu mai au spațiu de mișcare.

Cunoașterea culturii antice l-a furat pe om pe ascuns din prezența lui Dumnezeu și l-a predat împăratului diavolilor și progeniturilor acestuia. Cele Patru cărți și Cinci Clasici[a] au purtat gândirea și noțiunile omului într-o altă epocă de răzvrătire, făcându-l pe acesta să-i aduleze și mai mult decât înainte pe cei care au întocmit Cărțile/Clasicii Documentelor, și ca urmare, să-și intensifice și mai mult noțiunile despre Dumnezeu. Fără știrea omului, împăratul diavolilor L-a alungat fără milă pe Dumnezeu din inima acestuia și apoi a ocupat-o el însuși cu satisfacție triumfătoare. Din momentul acela, omul a ajuns să aibă un suflet urât și rău și înfățișarea împăratului diavolilor. O ură față de Dumnezeu i-a umplut pieptul, iar maliția ranchiunoasă a împăratului diavolilor s-a răspândit în om zi după zi, până când acesta a fost complet mistuit. Omul nu a mai avut niciun strop de libertate și nu a fost în stare să se elibereze din încurcăturile împăratului diavolilor. Nu a avut de ales decât să se lase luat prizonier pe loc, să se predea și să cadă supus în prezența acestuia. Acum mult timp, când inima și sufletul omului erau încă în copilăria lor, împăratul diavolilor a plantat în ele sămânța tumorii ateismului, învățându-l falsități precum „să studiezi știința și tehnologia; să înțelegi cele Patru Modernizări; și nu există niciun Dumnezeu în lume”. Nu doar atât, el strigă în gura mare cu orice ocazie: „Să ne bazăm pe munca noastră sârguincioasă ca să construim o patrie frumoasă”, cerând fiecărei persoane în parte să fie pregătită din copilărie pentru a-și servi cu credință țara. Omul, pe neștiute, a fost adus în prezența acestuia, care și-a arogat tot meritul (însemnând meritul ce Îi aparține lui Dumnezeu pentru că ține toată omenirea în mâinile Sale) fără ezitare. Niciodată nu a avut vreun sentiment de rușine. Mai mult, a înșfăcat fără rușine poporul lui Dumnezeu și l-a tras înapoi în casa proprie, unde a sărit ca un șoarece pe masă și l-a făcut pe om să i se închine ca lui Dumnezeu. Ce hoț! El strigă lucruri scandaloase, șocante, precum: „Nu există niciun

Dumnezeu în lume. Vântul apare din transformări conforme legilor naturale; ploaia apare când vaporii de apă, dând de temperaturi joase, se condensează în picături ce cad pe pământ; un cutremur este zguduirea suprafeței pământului datorită schimbărilor geologice; seceta se datorează uscăciunii din aer provocate de distrugerea nucleonică de pe suprafața soarelui. Acestea sunt fenomene naturale. Unde se află, în toate acestea, o acțiune a lui Dumnezeu?" Sunt unii care chiar strigă declarații precum următoarea, declarații care n-ar trebui glăsuite: „Omul a evoluat din maimuțe în trecutul îndepărtat, iar lumea de astăzi provine dintr-o succesiune de societăți primitive, începând cu aproximativ un eon în urmă. Dacă o țară înflorește sau e în declin e ceva ce rămâne în întregime în mâinile poporului său". Pe fundal, îl face pe om să îl atârne pe pereți și sau să îl pună pe masă pentru a-l omagia și a-i aduce jertfe. În același moment când strigă: „Nu există Dumnezeu", se instalează drept Dumnezeu, împingându-L pe Dumnezeu, cu asprime succintă, dincolo de marginile pământului, stând între timp în locul lui Dumnezeu și asumându-și rolul de împărat al diavolilor. Cât de total lipsit de rațiune! Asta te face să-l urăști până în măduva oaselor. Se pare că Dumnezeu și cu el sunt dușmani de moarte și cei doi nu pot coexista. Acesta unelteşte să-L alunge pe Dumnezeu în timp ce el cutreieră liber, în afara atingerii legii.[1] Un astfel de împărat al diavolilor este el! Cum poate să fie tolerată existența lui? Nu se va odihni până când nu va fi făcut un dezastru din lucrarea lui Dumnezeu și o va fi lăsat în totală debandadă,[2] ca și cum vrea să se împotrivească lui Dumnezeu până la amarnicul sfârșit, până când ori va muri peștele, ori se va rupe năvodul, punându-se intenționat împotriva lui Dumnezeu și îmboldindu-se tot mai aproape. Fața lui hidoasă, fiind de mult complet demascată, e acum zdrobită și bătută[3] și într-o condiție jalnică, totuși el încă nu-și domolește ura față de Dumnezeu, ca și cum numai devorându-L

pe Dumnezeu dintr-o singură înghițitură va reuși să-și potolească ura stăvilită în inimă. Cum putem să-l tolerăm, acest dușman al lui Dumnezeu! Doar eradicarea și exterminarea lui completă vor face ca dorința vieții noastre să rodească. Cum poate fi lăsat să continue să alerge neînfrânat? El l-a corupt pe om într-o asemenea măsură, încât omul nu cunoaște cerul-soare și a devenit surd și golit de sentimente. Omul a pierdut rațiunea umană normală. De ce să nu ne oferim întreaga noastră ființă pentru a-l distruge și a-l arde ca să eliminăm toate grijile pentru viitor și să îngăduim lucrării lui Dumnezeu să ajungă mai devreme la o strălucire nemaivăzută? Această bandă de nemernici a venit în lumea oamenilor și a redus-o la o harababură. Au adus toată umanitatea pe marginea unei prăpăstii, planificând în secret să-i împingă în jos pentru a fi zdrobiți în bucăți ca să le poată devora cadavrele. Ei speră în zadar să destrame planul lui Dumnezeu și să intre într-un meci cu El, mizând totul pe o singură aruncare de zar.[4] Acest lucru nu e deloc ușor! Crucea a fost pregătită, la urma urmei, pentru împăratul diavolilor, care se face vinovat de cele mai groaznice crime. Dumnezeu nu aparține crucii. El a azvârlit-o deja deoparte pentru diavol. Dumnezeu a apărut victorios cu mult timp în urmă și nu mai simte tristețe pentru păcatele omenirii, ci va aduce mântuire întregii omeniri.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (7)”

Note de subsol:

1. „Cutreieră liber, în afara atingerii legii” indică faptul că diavolul umblă turbat și aleargă razna.

2. „Totală debandadă” se referă la modul în care comportamentul violent al diavolului este insuportabil de văzut.

3. „Zdrobită și bătută” se referă la fața urâtă a împăratului diavolilor.

4. „Mizând totul pe o singură aruncare de zar” înseamnă a-și pune toți banii pe un singur pariu, sperând să câștige la final. Aceasta este o metaforă pentru uneltirile sinistre și abjecte ale diavolului. Expresia e folosită cu sens batjocoritor.

a. Cele Patru cărți și Cinci Clasici sunt cărțile cu autoritate ale confucianismului în China.

De sus în jos și de la început până la sfârșit, Satana a perturbat lucrarea lui Dumnezeu și a acționat în opoziție cu El. Toată această vorbărie despre „moștenirea culturală antică”, valoroasele „cunoștințe ale culturii antice”, „învățăturile taoismului și confucianismului”, și „clasicii confucianiști și ritualurile feudale” au dus omul în iad. Știința și tehnologia moderne avansate, precum și industria, agricultura și afacerile ultradezvoltate nu pot fi găsite nicăieri. Mai degrabă, tot ce fac e să sublinieze riturile feudale propagate de „maimuțele” din vremuri străvechi pentru a perturba, a se opune și a dezmembra dinadins lucrarea lui Dumnezeu. Nu numai că a continuat să asuprească omul până în ziua de astăzi, dar vrea chiar să-l înghită[1] pe om cu totul. Transmiterea învățăturilor morale și etice ale feudalismului și transferarea cunoașterii culturii antice au contaminat de mult oamenii, transformându-i în diavoli mari și mici. Sunt puțini aceia care L-ar primi cu bucurie pe Dumnezeu, puțini aceia care I-ar întâmpina jubilanți venirea. Fața întregii omeniri e plină de intenții criminale și, în tot locul, o suflare ucigașă impregnează aerul. Ei caută să-L alunge pe Dumnezeu din acest ținut; cu cuțite și săbii în mână, se aranjează în formațiune de luptă pentru a-L „nimici” pe Dumnezeu. Pretutindeni în acest ținut al diavolului, unde omul este învățat constant că nu există Dumnezeu, sunt răspândiți idoli, iar aerul de deasupra e îmbibat de un miros dezgustător de hârtie arsă și tămâie, atât de gros încât e sufocant. E ca duhoarea de nămol ce plutește la zvârcolirea șarpelui veninos, într-atât încât omul nu se poate stăpâni să nu vomite. În afară de asta, se poate auzi vag sunetul unor demoni răi cântând scripturi, un sunet ce pare să vină de departe din iad, într-atât încât nu poți să nu te înfiori. Peste tot în acest ținut sunt plasați idoli de toate culorile curcubeului, transformând ținutul într-o lume a încântărilor senzuale, în timp ce împăratul diavolilor tot rânjește malițios, ca și cum uneltirea sa mișelească a reușit. Între timp, omul rămâne

complet neștiutor și nici nu are habar că diavolul l-a corupt deja până la punctul în care a devenit fără rațiune și își lasă capul să atârne, înfrânt. Acesta dorește ca, dintr-o singură lovitură, să distrugă totul despre Dumnezeu și încă o dată să-L pângărească și să-L asasineze; are intenția să-I destrame și să-I tulbure lucrarea. Cum să poată să-I permită lui Dumnezeu să aibă un statut egal? Cum poate îngădui ca Dumnezeu „să se amestece" în lucrarea sa printre oamenii de pe pământ? Cum poate să-I permită lui Dumnezeu să-i demaște fața sa hidoasă? Cum Îi poate permite lui Dumnezeu să-i pună lucrarea în dezordine? Cum ar putea acest diavol, înverșunat de furie, să-I permită lui Dumnezeu să aibă controlul asupra curții sale imperiale pe pământ? Cum se poate pleca de bunăvoie în fața puterii Sale superioare? Înfățișarea hidoasă a acestuia a fost dezvăluită pentru ceea ce este ea, astfel că nimeni nu știe dacă să râdă sau să plângă, și este cu adevărat dificil să se vorbească despre aceasta. Oare nu e asta substanța lui? Cu un suflet urât, el crede totuși că e frumos dincolo de crezare. Această bandă de complici întru crimă![2] Ei coboară în tărâmul muritorilor ca să se răsfețe în plăceri și să facă zarvă, aţâţând lucrurile atât de mult încât lumea devine un loc nestatornic și schimbător, iar inima omului se umple de panică și neliniște, și s-au jucat atât de mult cu omul încât înfățișarea lui a devenit cea a unei bestii inumane de pe câmp, extrem de urâtă și din care ultima fărâmă din omul sfânt original s-a pierdut. Mai mult, ei chiar doresc să-și însușească puterea suverană pe pământ. Ei împiedică lucrarea lui Dumnezeu atât de mult încât ea de-abia poate să se clintească și îl închid pe om ca în spatele unor ziduri de cupru și oțel. Săvârșind atâtea păcate cumplite și provocând atât de multe dezastre, se mai așteaptă oare la altceva decât la mustrare? Demonii și duhurile rele au alergat dezlănțuiți pe pământ pentru o vreme și au sigilat atât voia cât și efortul conștiincios al lui Dumnezeu așa de strâns că sunt de nepătruns. Cu

adevărat, e un păcat mortal! Cum poate Dumnezeu să nu Se simtă neliniștit? Cum poate Dumnezeu să nu Se simtă înfuriat? Ei au îngreunat grav lucrarea lui Dumnezeu și i s-au împotrivit: cât de răzvrătiți!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (7)”

Note de subsol:

1. „A înghiți” se referă la comportamentul vicios al împăratului diavolilor, care-i răvășește pe oameni în întregime.

2. „Complicii întru crimă” sunt de aceeași teapă cu „o bandă de vagabonzi”.

2. De când a venit PCC la putere, a persecutat fără oprire credința religioasă. Suprimarea Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic, în mod special, a devenit din ce în ce mai severă. PCC nu doar a folosit televiziunea, radioul, ziarele, internetul și alte mijloace mass-media pentru a defăima, a-i înscena și a discredita Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, dar a și efectuat arestări pe scară largă a membrilor săi, în urma cărora mulți creștini au fost întemnițați și torturați cu cruzime și chiar au fost torturați până la moarte. De ce este persecuția Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic de către PCC atât de severă?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Lumea întreagă zace în cel rău” (1 Ioan 5:19).

„Această generație este o generație rea” (Luca 11:29).

„Marele balaur a fost aruncat, și anume șarpele cel vechi, numit diavolul și Satan, cel care înșală întreaga omenire” (Apocalipsa 12:9).

„Și judecata este aceasta: lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se expună faptele” (Ioan 3:19-20).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

De sus în jos și de la început până la sfârșit, Satana a perturbat lucrarea lui Dumnezeu și a acționat în opoziție cu El. Toată această vorbărie despre „moștenirea culturală antică”, valoroasele „cunoștințe ale culturii antice”, „învățăturile taoismului și confucianismului”, și „clasicii confucianiști și ritualurile feudale” au dus omul în iad. Știința și tehnologia moderne avansate, precum și industria, agricultura și afacerile ultradezvoltate nu pot fi găsite nicăieri. Mai degrabă, tot ce fac e să sublinieze riturile feudale

propagate de „maimuțele” din vremuri străvechi pentru a perturba, a se opune și a dezmembra dinadins lucrarea lui Dumnezeu. Nu numai că a continuat să asuprească omul până în ziua de astăzi, dar vrea chiar să-l înghită[1] pe om cu totul. Transmiterea învățăturilor morale și etice ale feudalismului și transferarea cunoașterii culturii antice au contaminat de mult oamenii, transformându-i în diavoli mari și mici. Sunt puțini aceia care L-ar primi cu bucurie pe Dumnezeu, puțini aceia care I-ar întâmpina jubilanți venirea. Fața întregii omeniri e plină de intenții criminale și, în tot locul, o suflare ucigașă impregnează aerul. Ei caută să-L alunge pe Dumnezeu din acest ținut; cu cuțite și săbii în mână, se aranjează în formațiune de luptă pentru a-L „nimici” pe Dumnezeu. Pretutindeni în acest ținut al diavolului, unde omul este învățat constant că nu există Dumnezeu, sunt răspândiți idoli, iar aerul de deasupra e îmbibat de un miros dezgustător de hârtie arsă și tămâie, atât de gros încât e sufocant. E ca duhoarea de nămol ce plutește la zvârcolirea șarpelui veninos, într-atât încât omul nu se poate stăpâni să nu vomite. În afară de asta, se poate auzi vag sunetul unor demoni răi cântând scripturi, un sunet ce pare să vină de departe din iad, într-atât încât nu poți să nu te înfiori. Peste tot în acest ținut sunt plasați idoli de toate culorile curcubeului, transformând ținutul într-o lume a încântărilor senzuale, în timp ce împăratul diavolilor tot rânjește maliții os, ca și cum uneltirea sa mișelească a reușit. Între timp, omul rămâne complet neștiutor și nici nu are habar că diavolul l-a corupt deja până la punctul în care a devenit fără rațiune și își lasă capul să atârne, înfrânt. Acesta dorește ca, dintr-o singură lovitură, să distrugă totul despre Dumnezeu și încă o dată să-L pângărească și să-L asasineze; are intenția să-I destrame și să-I tulbure lucrarea. Cum să poată să-I permită lui Dumnezeu să aibă un statut egal? Cum poate îngădui ca Dumnezeu „să se amestece” în lucrarea sa printre oamenii de pe pământ? Cum poate să-I permită lui

Dumnezeu să-i demaște fața sa hidoasă? Cum Îi poate permite lui Dumnezeu să-i pună lucrarea în dezordine? Cum ar putea acest diavol, înverșunat de furie, să-I permită lui Dumnezeu să aibă controlul asupra curții sale imperiale pe pământ? Cum se poate pleca de bunăvoie în fața puterii Sale superioare? Înfățișarea hidoasă a acestuia a fost dezvăluită pentru ceea ce este ea, astfel că nimeni nu știe dacă să râdă sau să plângă, și este cu adevărat dificil să se vorbească despre aceasta. Oare nu e asta substanța lui? Cu un suflet urât, el crede totuși că e frumos dincolo de crezare. Această bandă de complici întru crimă![2] Ei coboară în tărâmul muritorilor ca să se răsfețe în plăceri și să facă zarvă, aţâţând lucrurile atât de mult încât lumea devine un loc nestatornic și schimbător, iar inima omului se umple de panică și neliniște, și s-au jucat atât de mult cu omul încât înfățișarea lui a devenit cea a unei bestii inumane de pe câmp, extrem de urâtă și din care ultima fărâmă din omul sfânt original s-a pierdut. Mai mult, ei chiar doresc să-și însușească puterea suverană pe pământ. Ei împiedică lucrarea lui Dumnezeu atât de mult încât ea de-abia poate să se clintească și îl închid pe om ca în spatele unor ziduri de cupru și oțel. Săvârșind atâtea păcate cumplite și provocând atât de multe dezastre, se mai așteaptă oare la altceva decât la mustrare? Demonii și duhurile rele au alergat dezlănțuiți pe pământ pentru o vreme și au sigilat atât voia cât și efortul conștiincios al lui Dumnezeu așa de strâns că sunt de nepătruns. Cu adevărat, e un păcat mortal! Cum poate Dumnezeu să nu Se simtă neliniștit? Cum poate Dumnezeu să nu Se simtă înfuriat? Ei au îngreunat grav lucrarea lui Dumnezeu și i s-au împotrivit: cât de răzvrătiți!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (7)”

Note de subsol:

1. „A înghiți” se referă la comportamentul vicios al împăratului diavolilor, care-i răvășește pe oameni în întregime.

2. „Complicii întru crimă” sunt de aceeași teapă cu „o bandă de vagabonzi”.

Vreme de mii de ani acesta a fost pământul murdăriei. Este insuportabil de murdar, suferința abundă, stafiile gonesc năvalnic pretutindeni, păcălind și înșelând, făcând acuzații nejustificate,[1] fiind nemiloase și rele, călcând în picioare acest oraș al fantomelor și lăsându-l plin de cadavre; duhoarea descompunerii acoperă pământul și umple aerul și este păzită cu strășnicie.[2] Cine poate vedea lumea de dincolo de ceruri? Diavolul leagă strâns tot trupul omului, îi voalează amândoi ochii și îi sigilează buzele. Regele diavolilor a fost turbat vreme de câteva mii de ani, chiar până astăzi, când încă mai veghează atent asupra orașului fantomelor, ca și cum ar fi un palat inexpugnabil al demonilor; această haită de câini de pază, între timp, se holbează cu ochi dușmănoși, temându-se profund că Dumnezeu îi va lua prin surprindere și îi va șterge de pe fața pământului, lăsându-i fără un loc al păcii și fericirii. Cum ar putea oamenii dintr-un asemenea oraș al fantomelor să-L fi văzut vreodată pe Dumnezeu? S-au bucurat ei vreodată de afecțiunea și frumusețea lui Dumnezeu? Ce apreciere au ei față de chestiunile lumii omenești? Câți dintre ei pot înțelege voia înflăcărată a lui Dumnezeu? Nu-i de mirare, atunci, că Dumnezeu întrupat rămâne complet ascuns: într-o asemenea societate întunecată, unde demonii sunt nemiloși și inumani, cum ar putea regele diavolilor, care ucide oameni fără să clipească, să tolereze existența unui Dumnezeu care este încântător, bun și, de asemenea, sfânt? Cum ar putea el să aplaude și să aclame venirea lui Dumnezeu? Lacheii aceștia! Ei răsplătesc bunătatea cu ură, au început de multă vreme să-L trateze pe Dumnezeu ca pe un dușman, Îl abuzează pe Dumnezeu, sunt extrem de sălbatici, nu au nici cea mai mică considerație față de Dumnezeu, pradă și jefuiesc, și-au pierdut tot cugetul și se împotrivesc întru totul conștiinței și nu au nicio urmă de bunătate și îi ispitesc pe nevinovați spre nesăbuință. Strămoși ai celor din antichitate? Lideri iubiți? Cu toții I se opun lui Dumnezeu! Amestecul lor a lăsat totul

sub ceruri într-o stare de întuneric și haos! Libertate religioasă? Drepturile și interesele legitime ale cetățenilor? Toate sunt trucuri pentru acoperirea păcatului! Cine a îmbrățișat lucrarea lui Dumnezeu? Cine a renunțat la viața sa, ori și-a vărsat sângele pentru lucrarea lui Dumnezeu? Generație după generație, de la părinți la copii, omul înrobit L-a înrobit necuviincios pe Dumnezeu – cum ar putea asta să nu incite la furie? Mii de ani de ură sunt concentrați în inimă, milenii de păcătuire sunt gravate în inimă – cum ar putea asta să nu inspire dezgust? Răzbună-L pe Dumnezeu, nimicește-I complet dușmanul, nu-i mai permite să alerge ca turbatul și nu-i mai permite să conducă precum un tiran! Acum este timpul: omul și-a adunat demult toată puterea, și-a dedicat toate eforturile și a plătit fiecare preț pentru aceasta, pentru a sfâșia chipul hidos al acestui demon și pentru a permite oamenilor, care au fost orbiți și care au îndurat tot felul de suferințe și greutăți, să se ridice deasupra durerii și să întoarcă spatele acestui diavol bătrân și malefic. De ce să pui un obstacol atât de impenetrabil în fața lucrării lui Dumnezeu? De ce să folosești diferite trucuri ca să-i înșeli pe oamenii lui Dumnezeu? Unde sunt adevărata libertate și drepturile și interesele legitime? Unde este nepărtinirea? Unde este alinarea? Unde este căldura? De ce să folosești scheme amăgitoare ca să-i păcălești pe oamenii lui Dumnezeu? De ce să folosești forța ca să oprești venirea lui Dumnezeu? De ce să nu-I permiți lui Dumnezeu să colinde în voie pe pământul pe care El l-a creat? De ce să-L hăituiești pe Dumnezeu până când nu mai are unde să-Și odihnească al Său cap? Unde este căldura dintre oameni? Unde este primirea călduroasă dintre oameni? De ce să-I produci un asemenea chin disperat lui Dumnezeu? De ce să-L faci pe Dumnezeu să strige iar și iar? De ce să-L forțezi pe Dumnezeu să-Și facă griji pentru Fiul Lui iubit? În această societate întunecată, de ce nefericiții ei câini de pază nu-I permit lui Dumnezeu să vină în voie și să meargă prin lumea pe care El a creat-o?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)”

Note de subsol:

1. „Făcând acuzații nejustificate” se referă la metodele prin care diavolul le face rău oamenilor.

2. „Păzită cu strășnicie” sugerează că metodele prin care diavolul îi rănește pe oameni sunt deosebit de rele și controlează oamenii atât de tare încât aceștia nu mai au spațiu de mișcare.

Satana își clădește reputația prin înșelarea oamenilor și deseori se prezintă ca avangardă și model de dreptate. Sub falsul pretext de a proteja dreptatea, îi rănește pe oameni, le devorează sufletele și folosește tot felul de mijloace pentru a amorți, înșela și instiga omul. Scopul său este de a-l face pe om să aprobe și să-i accepte comportamentul rău, de a-l face pe om să i se alăture în a se opune autorității și suveranității lui Dumnezeu. Totuși, când o persoană își dă seama de uneltirile, intrigile și trăsăturile lui rele și când cineva nu vrea să continue să fie călcat în picioare și păcălit de el, sau să-i fie în continuare sclav, sau să fie pedepsit și distrus împreună cu el, atunci Satana își schimbă trăsăturile anterior sfinte și își scoate masca falsă pentru a-și dezvălui adevărata față, care este rea, depravată, urâtă și sălbatică. Nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să îi extermine pe toți cei care refuză să îl urmeze și care se opun forțelor sale rele. În acest stadiu, Satana nu poate să mai afișeze înfățișarea unui gentleman demn de încredere; în schimb, sunt dezvăluite trăsăturile sale adevărate, urâte, de sub pielea sa de oaie. Odată ce uneltirile Satanei sunt aduse la lumină și trăsăturile sale adevărate, expuse, el se va pierde cu firea și își va expune barbaria. După aceea, dorința lui de a răni și de a devora oameni doar se va intensifica. Asta deoarece este înfuriat când omul se trezește la realitate, iar el dezvoltă un spirit de răzbunare puternic față de oameni din cauza aspirației lor de a tânji după libertate și lumină și de a se elibera din închisoarea lui. Furia lui are intenția de ai apăra și susține răul și este, de asemenea, o revelație adevărată a naturii sale sălbatice.

În fiecare chestiune, comportamentul Satanei îi expune natura rea. Dintre toate faptele rele pe care Satana le-a îndeplinit asupra omului – de la eforturile sale timpurii de a amăgi omul să-l urmeze, până la exploatarea omului de către el, prin care îl atrage în faptele lui rele, până la spiritul său de răzbunare față de om după ce trăsăturile sale adevărate au fost expuse și omul l-a recunoscut și l-a abandonat – niciuna dintre aceste fapte nu dă greș în a expune esența rea a Satanei, nici în a dovedi faptul că Satana nu are legătură cu lucrurile pozitive și că Satana este sursa tuturor lucrurilor rele. Fiecare dintre acțiunile sale protejează răul, menține continuitatea faptelor lui rele, este împotriva lucrurilor drepte și pozitive și strică legile și ordinea existenței normale a omenirii. Acestea fapte ale Satanei sunt ostile față de Dumnezeu și vor fi distruse de mânia lui Dumnezeu. Deși Satana are propria furie, aceasta este doar un mijloc de a da frâu liber naturii sale rele. Motivul pentru care Satana este exasperat și furios este acesta: uneltirile sale cumplite au fost scoase la iveală; nu poate scăpa ușor cu intrigile sale; ambiția sa sălbatică și dorința de a-L înlocui pe Dumnezeu și de a acționa ca Dumnezeu au fost doborâte și blocate; iar scopul său de a controla întreaga omenire a devenit acum un eșec și nu poate fi niciodată realizat.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

Părtășia omului pentru referință:

Asuprirea și persecuția turbată din partea PCC-ului la adresa Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic a cauzat agitație în comunitatea globală. Mulți oameni nu pot să înțeleagă de ce PCC ar putea să fie atât de frenetic în opoziția și antagonismul său față de Dumnezeu. Se întâmplă din cauză că PCC este un partid politic ateist – un regim satanic de neegalat în ura sa față de adevăr și de Dumnezeu. Văzând apariția și lucrarea adevăratului Dumnezeu, cum ar putea PCC să nu se teamă, cum să nu răspundă cu sfidare și condamnare? Pe parcursul zilelor de pe urmă, Dumnezeu

Atotputernic a exprimat numeroase adevăruri, dintre care majoritatea se regăsesc în Cuvântul Se arată în trup. Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic au zguduit toate religiile și toate confesiunile. Mulți care cred în Domnul au văzut că cuvintele exprimate de Dumnezeu Atotputernic sunt adevărul, au recunoscut că acesta este glasul lui Dumnezeu, că este lucrarea lui Dumnezeu și s-au întors cu toții la Dumnezeu Atotputernic. Și mai mulți oameni predică și mărturisesc pentru Dumnezeu Atotputernic. Cum ar putea regimul demonic al PCC-ului, cu dezgustul său fanatic față de Dumnezeu și de adevăr, să tolereze existența lui Dumnezeu sau să permită ca adevărul să fie predicat sau mărturisit în lume? Prin urmare, PCC a lansat campanie după campanie de asuprire și persecuție turbată față de Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. A arestat numeroși oameni pentru că au răspândit Evanghelia sau pentru că au fost martori pentru Dumnezeu și a confiscat numeroase exemplare ale cărții Cuvântul Se arată în trup. În fiecare zi, PCC studiază acest text, percepând din ce în ce mai mult cât de puternică este această carte, faptul ceea ce este scris în ea reprezintă adevărul și că poate cuceri toți oamenii. Așadar, indiferent cât de mult Îl defăimează, Îl judecă sau Îl discreditează PCC pe Dumnezeu Atotputernic, el nu îndrăznește niciodată să facă cunoscut publicului Cuvântul Se arată în trup și nici nu menționează niciodată ceea ce a fost exprimat de Dumnezeu Atotputernic. De ce a ținut PCC secret Cuvântul Se arată în trup? De ce se teme ca oamenii să citească această carte? Acest lucru se întâmplă deoarece Cuvântul Se arată în trup reprezintă cuvântările lui Dumnezeu, exprimarea adevărului și apariția adevăratei lumini la Răsărit! PCC este îngrozit că întreaga lume va vedea că Dumnezeu a apărut și a început să lucreze la Răsărit, că Mântuitorul omului a apărut la Răsărit și să speranța omului se află la Răsărit. PCC este cel mai rău regim satanic și urăște cel mai mult adevărul. Nimeni nu se teme mai mult de sosirea adevărului în om. Nimeni

nu se teme mai mult că omul va accepta adevărul și Dumnezeu va domni ca Rege printre oameni, iar Împărăția lui Hristos va apărea pe pământ, zădărnicindu-i astfel scopul josnic de a controla omenirea și de a domina mereu lumea. De aceea încearcă PCC cu turbare să-L aresteze și să-L ucidă pe Hristos. Se folosește de mass-media și de internet pentru a răspândi propagandă și a înscena, a lansa acuzații false și a discredita fără motiv Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Ba chiar merge până-ntr-acolo încât să mobilizeze fără ezitare polițiști înarmați, făcând tot posibilul pentru a-i asupri, a-i aresta și a-i persecuta pe aleșii lui Dumnezeu. Neavând unde să se ascundă de persecuția din partea PCC-ului, aleșii lui Dumnezeu au fost nevoiți să fugă peste ocean – și PCC tot și-a extins brațele întunecate în străinătate, folosind mijloace politice, economice și diplomatice pentru a pune presiune pe anumite țări în încercarea de a-i forța pe creștinii care au fugit dincolo de granițe să se întoarcă în China pentru a înfrunta cruzimea și persecuția. Chiar și mai josnic este faptul că PCC îi arestează și îi persecută și pe membrii familiilor acestor creștini, folosindu-i drept ostatici pentru a amenința Biserica lui Dumnezeu Atotputernic și obligându-i să depună documente pentru pașapoarte și să meargă în străinătate pentru a hărțui Biserica lui Dumnezeu Atotputernic în diverse țări din afară. Încearcă să utilizeze canale diplomatice pentru a înscena și a acuza în mod fals căutătorii de azil, răspândind, prin urmare, minciuni și fabricând zvonuri care întorc opinia publică împotriva Bisericii, îi pătează reputația și incită guvernele și oamenii din străinătate să se opună și să respingă Biserica și să-i deporteze pe creștini, atingând astfel scopul rău al PCC-ului de a împiedica, reprima și eradica lucrarea Bisericii de răspândire a Evangheliei în alte țări. Faptele dovedesc faptul că PCC este făcut din Satana și din demoni care detestă adevărul și-l urăsc pe Dumnezeu – sunt diavoli care torturează oamenii și le devorează sufletele. Faptul că PCC poate fi atât de

brutal în asuprirea, persecuția și atacurile sale asupra Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic este în întregime din cauza esenței sale demonice care detestă adevărul și-L urăște pe Hristos.

3. În Biblie, Pavel a spus: „Orice persoană trebuie să se supună autorităților, pentru că nu există nici o autoritate care să nu fi fost instituită de Dumnezeu. Autoritățile care există au fost instituite de Dumnezeu. Prin urmare, oricine se împotrivește autorității, se împotrivește rânduielii puse de Dumnezeu, iar cei care se împotrivesc își vor primi condamnarea” (Romani 13:1-2). Practicând potrivit cuvintelor lui Pavel, ar trebui să ne supunem puterilor conducătoare în toate lucrurile. Și totuși, guvernul PCC ateu a persecutat credința religioasă pe tot parcursul istoriei sale. El este ostil lui Dumnezeu și nu doar că nu ne permite să credem în Domnul, ci îi și arestează și persecută pe cei care răspândesc Evanghelia și mărturisesc pentru Dumnezeu. Dacă ne plecăm în fața guvernului comunist chinez, încetăm să mai credem în Domnul și nu mai răspândim Evanghelia și mărturisim pentru Dumnezeu, nu vom sta de partea Satanei opunându-ne și întorcându-ne spatele Domnului? Chiar nu reușesc să-mi dau seama: ce trebuie să fac pentru a mă conforma voii Domnului în ceea ce privește puterile conducătoare?

Răspuns:

Pavel a spus: „Orice persoană trebuie să se supună autorităților, pentru că nu există nici o autoritate care să nu fi fost instituită de Dumnezeu. Autoritățile care există au fost instituite de Dumnezeu. Prin urmare, oricine se împotrivește autorității, se împotrivește rânduielii puse de Dumnezeu, iar cei care se împotrivesc își vor primi condamnarea” (Romani 13:1-2). Întrucât Pavel a spus aceste cuvinte, numeroși credincioși în Domnul cred că autoritățile aflate la guvernare sunt instituite de Dumnezeu și că a asculta de ele înseamnă a asculta de Dumnezeu. Unii chiar cred că, indiferent în ce fel încearcă autoritățile să le împiedice și să le suprime credința în Dumnezeu, oamenii tot ar trebui să li se supună și că a le sfida înseamnă a se opune lui

Dumnezeu. Sunt corecte astfel de puncte de vedere? Sunt în conformitate cu voia lui Dumnezeu? De fapt, din Epoca Legii până în Epoca Harului, Dumnezeu nu a spus niciodată că oamenii ar trebui să se supună autorităților. În Epoca Legii, dușmanul israeliților era faraonul Egiptului; el era cel care deținea puterea. Și ce i-a făcut Dumnezeu? Atunci când acesta i-a oprit pe israeliți din a părăsi Egiptul, Dumnezeu a abătut asupra lui cele zece dezastre. Dacă nu i-ar fi lăsat pe israeliți să plece, Dumnezeu l-ar fi distrus. Când armata egipteană îi urmărea pe israeliți, Marea Roșie s-a despicat, iar apoi i-a înecat și i-a distrus pe soldații urmăritori. În Epoca Legii, toți regii diavolilor care s-au împotrivit lui Dumnezeu au fost, în cele din urmă, distruși de El. Acum uitați-vă la Epoca Harului: de ce a mers Domnul Isus în pustiu și în mijlocul oamenilor pentru a predica, în loc să predice în temple? Pentru că toate autoritățile și toți conducătorii lumii religioase se opuneau lui Dumnezeu și erau ostili Domnului, ceea ce nu I-a lăsat Domnului Isus altă soluție decât să predice în pustiu și printre oameni. Dacă ucenicii Domnului Isus ar fi ascultat de autorități, L-ar mai fi urmat? Și ar mai fi fost ei lăudați de El? Toate acestea ar trebui să le arate celor care cred cu adevărat în Domnul exact care ar trebui să fie abordarea lor față de autoritățile PCC-ului pentru a fi pe placul lui Dumnezeu. Dacă oamenii au crezut în Domnul vreme de mulți ani, dar totuși nu pot recunoaște că autoritățile sunt dușmanii lui Dumnezeu, oare acești oameni înțeleg cu adevărat Scripturile? Și Îl cunosc ei cu adevărat pe Domnul? Mulți oameni nu au deloc discernământ și nu pot vedea aceste lucruri așa cum sunt ele de fapt, pentru că nu știu ce să facă după ce au citit aceste cuvinte ale lui Pavel în Biblie. Unii oameni cred chiar că ascultarea față de autoritățile aflate la conducere este ascultare față de Domnul și că a se opune și a se împotrivi acestor puteri înseamnă a se opune rânduielii lui Dumnezeu și a aduce osânda asupra lor. Oare nu sunt astfel de opinii total

greșite? Nu reprezintă ele o neînțelegere gravă și o sfidare a lui Dumnezeu? Acestea sunt puncte de vedere eronate care îi derutează pe oameni și le fac rău!

Știm cu toții că PCC este un partid politic ateist – iar acolo unde ateismul este la putere, Satana este la putere. PCC L-a considerat întotdeauna pe Dumnezeu ca fiind dușmanul. Abordarea sa față de apariția și lucrarea lui Hristos este: „Trupele militare nu vor fi retrase până când interdicția nu este ridicată". Nu se va da în lături de la nimic pentru a-L răstigni pe Hristos pe cruce. De când a ajuns la putere, PCC L-a negat, L-a condamnat și L-a hulit în mod public pe Dumnezeu. Creștinismul a fost declarat xie jiao, Bibliile sunt confiscate și arse ca literatură xie jiao, iar grupurile religioase sunt persecutate și asuprite sub eticheta de organizații xie jiao. În special, PCC a asuprit, arestat și persecutat cu turbare creștinii care cred în adevăratul Dumnezeu și care predică și mărturisesc despre Dumnezeu, supunându-i la cruzimi și torturi inumane care i-au lăsat pe mulți răniți și mutilați. Unii chiar au murit din cauza abuzurilor la care au fost supuși. De ce este PCC atât de ostil față de Hristos și de ce îi persecută pe cei care cred în adevăratul Dumnezeu? Care este scopul său? Lucrul de care se teme cel mai mult este că poporul chinez va începe să creadă în Dumnezeu și să-L urmeze. Se teme că oamenii vor urmări adevărul și vor fi mântuiți de Dumnezeu – caz în care nu va mai rămâne nimeni pe care PCC să îl înrobească, nimeni care să îl slujească. Și astfel, regimul demonic al PCC-ului Îl vânează cu frenezie pe Hristos, folosind toate mijloacele pe care le are la dispoziție pentru a-i brutaliza și persecuta pe creștini, în speranța deșartă de a eradica lucrarea lui Dumnezeu, de a extermina credința religioasă și de a transforma China într-o țară fără Dumnezeu, astfel încât dictatura demonică a PCC-ului să domnească veșnic și neschimbat în China. Acest lucru dovedește că nimeni în lume nu detestă

adevărul și nu Îl urăște pe Dumnezeu mai mult decât regimul satanic și rău al PCC-ului. Ei sunt o coterie de diavoli care Îl sfidează pe Dumnezeu! Acolo unde conduce PCC, conduce Satana! Prin urmare, atunci când respingem PCC și îi întoarcem spatele, nu este acest lucru în deplină concordanță cu voia lui Dumnezeu?

De fapt, acest lucru a fost dezvăluit de Domnul Isus cu mult timp în urmă: „**Această generație este o generație rea**" (Luca 11:29). „**Și judecata este aceasta: lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele**" (Ioan 3:19). Biblia spune: „**Lumea întreagă zace în cel rău**" (1 Ioan 5:19). Domnul Isus a trecut direct la subiect, expunând adevărata față și sursă a întunericului și a răului din lume. Întreaga omenire trăiește sub influența Satanei, intolerantă față de existența lui Dumnezeu și a adevărului. În comunitatea religioasă, nimeni nu îndrăznește să mărturisească în mod deschis în biserici despre întruparea lui Dumnezeu, cu atât mai puțin îndrăznește să mărturisească adevărurile exprimate de Hristos, fie în biserică, fie printre oameni. În orice confesiune, oamenii care sunt descoperiți că mărturisesc despre Hristos întrupat sunt prinși și condamnați – sunt izgoniți din biserică și chiar dați pe mâna autorităților. Oare nu a ajuns această omenire la apogeul răului? Faptul că pretutindeni în lume răsună negarea lui Dumnezeu, negarea adevărului și condamnarea lui Hristos nu se datorează oare faptului că acele forțe satanice, rele, care se opun lui Dumnezeu stăpânesc în lume? Priviți în urmă cu două mii de ani: imediat după ce S-a născut, Domnul Isus a fost vânat de guvernul roman; în timp ce lucra și propovăduia calea, a fost răstignit pe cruce de către liderii iudei în colaborare cu autoritățile romane; iar când Evanghelia Sa a fost predicată în China, a fost și ea întâmpinată cu o condamnare și împotrivire frenetică din partea guvernului chinez – cine știe câți misionari din China au fost torturați și uciși. După ce PCC a venit

la putere, nenumărați alți creștini au fost arestați și torturați de acesta. Lista poate continua. Ce arată aceste fapte? De ce îi urăște PCC atât de mult pe oamenii care cred în Dumnezeu? De ce au îndurat atâta persecuție inumană generații de creștini? De ce adevărul este mereu întâmpinat cu respingere și condamnare printre oameni? De ce nu se poate împlini voia lui Dumnezeu pe pământ și în fiecare națiune din lume? Pentru că întreaga lume se află sub stăpânirea Satanei, cel rău, pentru că forțele malefice ale Satanei dețin puterea pe pământ, iar acestea sunt toate regimuri politice ateiste care se opun lui Dumnezeu; regimul PCC, în special, este arhetipul forțelor rele ale Satanei. Acesta este lucrul care a dus la răul și întunericul extrem al omenirii. Acesta este un fapt recunoscut! Însă din cauza cuvintelor lui Pavel – „Orice persoană trebuie să se supună autorităților" – unii oameni cred că supunerea față de autorități este supunere față de Dumnezeu. Permiteți-ne să vă întrebăm: atunci când regimul demonic al PCC-ului ne împiedică și ne restricționează credința și venerația față de Dumnezeu, tot ar trebui să ne supunem? Atunci când PCC arestează și torturează creștini, forțându-i să scrie declarații de regret, îi face să-L renege și să-L trădeze pe Dumnezeu și chiar îi constrânge să-L blesteme și să-L hulească pe Dumnezeu, mai putem să ne supunem? Atunci când PCC nu ne permite să predicăm Evanghelia și să mărturisim pentru Dumnezeu, când ne obligă să-L vindem pe Domnul și pe colegii noștri credincioși, să-i fim complici și slugi, mai putem să ne supunem? Oare dacă ne-am supune regimului demonic al PCC-ului, nu am fi de partea Satanei, opunându-ne lui Dumnezeu și trădându-L? Să ne uităm din nou la cuvintele lui Pavel: „Orice persoană trebuie să se supună autorităților," „Prin urmare, oricine se împotrivește autorității, se împotrivește rânduielii puse de Dumnezeu, iar cei care se împotrivesc își vor primi condamnarea." Sunt astfel de cuvinte practicabile? Sunt ele în conformitate cu adevărul? Oare Pavel chiar nu putea să vadă această epocă

întunecată și rea așa cum este cu adevărat? Și Pavel a fost arestat și întemnițat pentru că a răspândit Evanghelia. Rațional vorbind, el ar fi trebuit să fie capabil să vadă esența puterilor rele ale Satanei chiar mai clar decât noi și, cu toate acestea, el tot a rostit aceste cuvinte – de necrezut!

Ar trebui să fim cu toții conștienți că înțelepciunea și rânduielile lui Dumnezeu sunt cuprinse în faptul că Dumnezeu i-a permis Satanei să corupă omenirea și că i-a permis diavolului Satana să dețină puterea pe pământ. Mântuirea omenirii de către Dumnezeu are ca scop principal înfrângerea Satanei și să-i facă pe cei care au fost corupți de Satana să asculte de Dumnezeu și să-L venereze. Numai atunci Satana va fi pe deplin învins și umilit, iar soarta sa va fi pecetluită definitiv. Și astfel, atunci când Dumnezeu permite ca Satana să exercite putere și să corupă omenirea, voia Sa este ca omenirea să aibă discernământ cu privire la Satana, să vadă adevărata esență a Satanei, astfel încât oamenii să îl deteste și să-i întoarcă spatele; cu toate acestea, Dumnezeu nu a cerut niciodată ca oamenii să asculte de Satana și cu atât mai puțin a spus că sfidarea oricărui regim satanic din partea unei persoane i-ar aduce acesteia osândă. Așadar, conform punctului de vedere al lui Pavel, generațiile de sfinți care au fost vânate și persecutate de guvernele satanice, și chiar martirizate pentru Domnul, au adus osânda asupra lor pentru că au sfidat puterile aflate la conducere? Faptul că generații de sfinți au fost întemnițați nu este oare o mărturie frumoasă și răsunătoare pentru Domnul? Potrivit punctului de vedere al lui Pavel, arestarea și chiar uciderea acestor generații de sfinți nu a fost o mărturie frumoasă – aceștia s-au osândit pentru că au sfidat autoritățile. Și, în acest caz, nu a fost oare zadarnică și durerea încarcerării pe care a suferit-o Pavel pentru a răspândi Evanghelia? Prin urmare, de ce le-a mărturisit Pavel altora despre durerea pe care a îndurat-o? Nu era aceasta o contradicție? Credința noastră în Domnul, precum și predicarea și

mărturisirea Evangheliei Domnului sunt poruncite de Cer și recunoscute de Pământ; între timp, guvernele Satanei nu se vor da în lături de la nimic pentru a-i persecuta brutal pe creștini, pentru a împiedica răspândirea lucrării Evangheliei lui Dumnezeu și pentru a împiedica îndeplinirea voii lui Dumnezeu – ceea ce scoate la iveală esența lor demonică, o esență care detestă adevărul și este ostilă față de Dumnezeu. Atunci când oamenii sunt persecutați brutal de guvernele Satanei pe motiv că susțin adevărata cale, predică și mărturisesc Evanghelia Domnului, ei sunt persecutați de dragul dreptății și nimic nu este mai vrednic de lauda Domnului. Cum se poate spune atunci că ei aduc osânda asupra lor? Domnul Isus a afirmat odată în mod clar următorul lucru: „**Ferice de cei persecutați din pricina dreptății, căci a lor este Împărăția Cerurilor!**” (Matei 5:10). Să fie oare posibil ca Pavel să nu fi fost conștient de aceste cuvinte ale Domnului Isus? Cuvintele rostite de Pavel sunt în mod clar în conflict cu cele ale Domnului Isus. Ele sunt în mod fundamental în contradicție cu adevărul și nu pot sta la baza acțiunilor noastre. Noi am fost creați de Dumnezeu și aparținem lui Dumnezeu, așa că este poruncit de Cer și recunoscut de Pământ că trebuie să ascultăm de Dumnezeu în toate lucrurile și să ne supunem autorității lui Dumnezeu!

XVIII. Întrebări și răspunsuri despre identificarea minciunilor și aberațiilor

1. Mărturisești că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic își are originile în apariția și lucrarea lui Hristos din zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic, dar guvernul PCC ateu și conducătorii lumii religioase vă condamnă, numindu-vă eretici și un cult xie jiao. Deci cum putem avea discernământ în privința celor spuse de PCC și lumea religioasă?

Citate din predici și părtășii ca referință:

PCC este un partid politic ateu. Cred ei în Dumnezeu? Nu. În cine cred ei? Ei cred în Marx, conducătorul satanismului. PCC, așadar, este satanist. Satanismul, firesc, are cea mai mare ură pentru biserica lui Dumnezeu, căreia i se opune și pe care o condamnă cu înverșunare. Să ne uităm la istoria PCC. De la înființarea sa, PCC a venerat și a divinizat Manifestul Comunist al lui Marx. Cei din PCC sunt atei în toată regula. Ei nu Îl recunosc pe Dumnezeu, se închină Satanei și lui Marx, regele diavolilor, consacră cuvintele lui Marx ca adevăr și, prin urmare, este natural să se împotrivească lui Dumnezeu și să condamne lucrarea lui Dumnezeu. PCC a condamnat întotdeauna creștinismul ca pe o sectă, iar Biblia, ca „literatură sectantă”. Ce credeți despre asta? Ce fel de organizație este PCC, în ochii voștri? Este pozitivă sau negativă? Dacă astfel de chestiuni vă sunt clare, veți ști în mod natural cum să abordați ereziile, sofismele și minciunile fățișe ale PCC. Să ne uităm acum la rolul pe care lumea religiei l-a jucat întotdeauna în lucrarea lui Dumnezeu. Lumea religioasă a apărut din lucrarea lui Dumnezeu, dar de fiecare dată când Dumnezeu a făcut o nouă etapă a lucrării, lumea religioasă a luat un rol de opoziție față de Dumnezeu, iar conducătorii ei au devenit treptat cei care se opun lui Dumnezeu. La sfârșitul Epocii Legii, de exemplu, când Domnul Isus S-a arătat și Și-a realizat lucrarea, capii iudaismului au făcut toate eforturile pentru a I se împotrivi și a-L condamna și, în cele din urmă, L-au pironit pe cruce. Pe măsură ce Evanghelia răscumpărării Domnului Isus s-a răspândit,

majoritatea adepților iudaismului L-au respins pe Domnul Isus; chiar și astăzi, ei continuă să se opună și să-L condamne pe Domnul Isus. Nu aceasta e realitatea? În zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic S-a arătat și Își realizează lucrarea. El a exprimat multe adevăruri și a inaugurat Epoca Împărăției. Întreaga comunitate religioasă s-a împotrivit și L-a condamnat pe Dumnezeu Atotputernic, așa cum iudaismul s-a împotrivit și L-a condamnat pe Domnul Isus. Și unii și alții abia așteptau să-L pironească pe Hristos, care exprimă adevărul, pe cruce. Aceste lucruri indică faptul că lumea religioasă se împotrivește lui Dumnezeu și este sub controlul antihriștilor. Așa că astăzi, când vedeți PCC și lumea religioasă condamnând Biserica lui Dumnezeu Atotputernic ca pe un cult eretic, puteți vedea acest lucru așa cum e cu adevărat?

– Părtășia celui de mai sus

Ce este un „xie jiao”? Fără îndoială, nu se referă la o credință religioasă adevărată. Adevărata credință religioasă se naște din lucrarea lui Dumnezeu, în timp ce un xie jiao este diametral opus adevăratei căi, e un produs al înșelăciunii oamenilor de către Satana și diferite duhuri rele – nu există nicio îndoială cu privire la asta. Niciun stat sau grup nu este calificat sau îndreptățit să definească o religie ca xie jiao sau ortodoxă, pentru că omenirea coruptă este lipsită de adevăr. Numai Hristos este adevărul, calea și viața, iar un xie jiao poate fi determinat numai pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. Fără cuvintele lui Dumnezeu ca bază, chiar și o determinare calitativă este inexactă. PCC, în special, este al satanismului, un xie jiao – este și mai necalificat să condamne adevărata credință religioasă. PCC a condamnat întotdeauna creștinismul drept xie jiao și a condamnat mai multe grupuri creștine drept xie jiao, ceea ce e absolut absurd. În esență, PCC urăște adevărul și pe Dumnezeu și astfel, condamnă lucrurile pozitive și credințele religioase adevărate drept xie jiao. Ce este religia ortodoxă și ce

este un xie jiao? Vorbind cu exactitate, toate bisericile care cred în adevăratul Dumnezeu sunt ortodoxe; toate cele care cred în dumnezei falși, duhuri rele, Satana și demoni sunt xie jiao; iar toate cele care predică erezii și sofisme potrivnice lui Dumnezeu, cum ar fi ateismul și evoluția, sunt xie jiao. După cum se știe pretutindeni, Partidul Comunist a fost creat de naționalistul german Marx. Marx a fost un satanist declarat care pretindea a fi diavolul Satana. Cum ar putea Partidul Comunist, creat de acest demon în toată regula, să fie ortodox? Partidul Comunist a susținut întotdeauna o revoluție violentă. Sunt măcelari ai omenirii și atei în toată regula. În Manifestul Comunist, Marx spunea: „Un spectru bântuie Europa – spectrul comunismului.” Astăzi, acest spectru este întruchipat de PCC. PCC reacționar este, în mod clar, un xie jiao adânc înrădăcinat. PCC e mai perfid decât tatăl său fondator Marx, care a îndrăznit să admită public că el a fost diavolul Satana; PCC nu îndrăznește să spună asta. PCC este expert în a distorsiona faptele și a transforma negrul în alb, e un maestru în a se deghiza, a înșela și a fi diavolul care critică păcatul, poate să transforme binele în rău și răul în bine. PCC în sine este, în mod clar, crud și reacționar, totuși se maschează ca ceva pozitiv și just și face tot posibilul pentru a se prezenta în mod ostentativ ca măreț, glorios și drept. Acestea sunt metodele pe care le-a folosit PCC întotdeauna. PCC este un maestru în a fi diavolul care critică păcatul. Nimic din lume nu este mai abil în a înșela, a păcăli, a nesocoti, a corupe și a măcelări omenirea decât PCC. Numai PCC putea defini o religie ortodoxă ca un xie jiao – dar, de fapt, PCC reprezintă adevăratul xie jiao, sataniștii în toată regula din zilele de pe urmă, o grămadă de demoni în toată puterea cuvântului, cea mai rea și insidioasă organizație reacționară și teroristă din lume. Acestea sunt fapte recunoscute și câtuși de puțin greșite!

În plus, dacă o religie sau o biserică este un xie jiao ar trebui evaluat de către toți cei care au credință și de toți oamenii din lume pe baza valorilor universale – doar acest lucru e corect. A determina care religii sunt xie jiao exclusiv pe baza constituției elaborate de PCC e oarecum ridicol. Pentru că PCC e în mod inerent ateu, pentru că nu recunoaște deloc existența lui Dumnezeu, cu atât mai puțin Îl cunoaște pe Dumnezeu și pentru că se opune lui Dumnezeu și e dușmanul lui Dumnezeu, el este, ca urmare, necalificat să comenteze chestiuni legate de credința în Dumnezeu, cu atât mai puțin e calificat să scoată în afara legii vreun grup care crede în Dumnezeu sau în biserici. De fapt, ateismul și constituția PCC l-au determinat să marcheze toate grupurile care cred în Dumnezeu sau bisericile drept xie jiao, inclusiv creștinismul și anumite alte grupuri religioase. De asemenea, a etichetat în mod deschis Biblia drept literatură xie jiao. Acestea sunt fapte recunoscute. De când a preluat puterea în China continentală, PCC a folosit o serie de tehnici crude pentru a-i înfrâna, a-i suprima și a-i persecuta pe cei care cred în Dumnezeu și a-i priva de libertatea lor religioasă. Folosește opinia publică și mijloace politice și legale pentru a pune presiune asupra bisericilor, a-i intimida pe cei care cred în Dumnezeu și a împiedica oamenii să-L venereze și să-L urmeze pe Dumnezeu, astfel încât să-l venereze și să asculte de PCC, să continue să accepte conducerea lui și să-l slujească. De asemenea, proclamă că fericirea poporului e dăruită de PCC, PCC fiind „părintele” care furnizează hrana și îmbrăcămintea poporului chinez. Este cu adevărat nerușinat și dincolo de orice rațiune! În mod clar, PCC este partidul rău, xie jiao. Sunt mai fasciști decât fasciștii. În lumea de astăzi, nicio altă organizație nu este mai înverșunată sau mai răuvoitoare în opoziția sa față de Dumnezeu decât PCC cel rău; nicio altă organizație nu este mai brutală în exploatarea, înșelăciunea și reprimarea populației sale și nicio altă organizație nu a ucis

și a rănit mai mulți oameni. PCC a câștigat de mult mânia Cerului și resentimentele oamenilor. Astfel, acest partid ilegal de guvernământ, care a folosit minciunile, înșelăciunea și violența pentru a acapara puterea, nu e calificat să comenteze care religie sau biserică este ortodoxă și care este un xie jiao. Poate că PCC a semnat unele convenții internaționale, dar acesta e doar un mod prin care înșală poporul chinez și păcălește comunitatea internațională; de fapt, nu a recunoscut sau acceptat niciodată – cu atât mai puțin a respectat – aceste convenții. Constituția Chinei nu este deloc o lege în adevăratul sens. A fost creată pentru poporul chinez și este un instrument pentru a-l restricționa și a-l încătușa. PCC însuși nu respectă deloc legea. Într-o țară aflată sub dictatura Partidului Comunist nu există nicio lege. Se poate spune că puterea sa e mai presus de lege. Funcționarii și poliția PCC au declarat public că ei sunt legea și că ceea ce spun ei este legea, lucru care a determinat PCC să ignore cu desăvârșire atât legea, cât și Cerul. Astăzi, PCC este pedepsit de Dumnezeu pentru că I s-a împotrivit. Dumnezeu a stârnit orice fel de dezastru pentru a distruge PCC. Poporul chinez nu mai crede ce spune PCC, pentru că ceea ce spune PCC nu e altceva decât sofism și erezie, răsturnarea faptelor, răstălmăcirea adevărului, absența oricărei rațiuni, nimic altceva decât cuvinte diavolești care înșală, paralizează și manipulează oamenii.

– Părtășia celui de mai sus

Părtășia omului pentru referință:

Termenul „Fulgerul de la Răsărit” provine de la una dintre profețiile Domnului Isus: „**Căci așa cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, tot așa va fi și venirea Fiului Omului**” (Matei 24:27). Cei care aud glasul lui Dumnezeu și acceptă Fulgerul de la Răsărit au fost ridicați în fața tronului Său, în timp ce aceia care resping Fulgerul de la Răsărit fac tot posibilul pentru a-l condamna ca eretic. Acest lucru nu este surprinzător;

există o lungă istorie a conducătorilor religioși care se împotrivesc lucrării lui Dumnezeu și o condamnă. În Epoca Harului, când Domnul Isus a venit să lucreze, preoții cei mai de seamă, cărturarii și fariseii credinței iudaice au condamnat arătarea și lucrarea Domnului Isus ca eretice, împotrivindu-I-se și persecutându-L. Nu a existat nicio dușmănie între ei și Domnul Isus, așa că de ce I s-au împotrivit și L-au condamnat cu atâta înverșunare? Toți cei familiarizați cu Biblia știu că, lucrând, predicând și făcând multe semne și minuni, Domnul Isus a impresionat toată Iudeea și mulți evrei au început să-L urmeze; asta a provocat o mare supărare conducătorilor evrei de vârf. Ei știau foarte bine că, dacă I-ar fi permis Domnului Isus să continue să lucreze și să predice, toți credincioșii evrei L-ar fi urmat, iar iudaismul s-ar fi prăbușit. Nimeni nu i-ar mai fi venerat sau urmat pe acei conducători; statutul și mijloacele lor de trai ar fi dispărut. Într-un efort de a păstra aceste lucruri, ei au folosit tot ce au putut împotriva Domnului Isus și L-au pironit pe cruce. Când apostolii Domnului Isus au răspândit Evanghelia Sa, acei conducători au continuat să-i aresteze și să-i persecute, spunând că lucrarea Domnului Isus era eretică. Din aceasta, putem vedea că adevărata cale va duce inevitabil la respingere și condamnare din partea conducătorilor din cercurile religioase.

În zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic întrupat a exprimat toate adevărurile pentru a purifica și mântui omenirea și, de asemenea, a făcut lucrarea de judecată începând de la casa lui Dumnezeu. De asemenea, El a fost supus împotrivirii și condamnării din partea conducătorilor religioși. Asta împlinește ceea ce a spus Domnul Isus în Biblie: „**Căci așa cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului la cealaltă, tot așa va fi și cu Fiul Omului (în ziua Sa)! Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație**” (Luca 17:24-25). Aici, „**dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație**” se referă la

întoarcerea Domnului și la a suferi, din nou, condamnarea și împotrivirea din partea oamenilor. Aceste cuvinte reflectă cu adevărat condamnarea imperativă a lui Dumnezeu Atotputernic de către pastorii și prezbiterii lumii religioase, nu-i așa? Toate cuvântările lui Dumnezeu Atotputernic sunt adevărul și au dezvăluit toate tainele planului Său de gestionare (planul mântuirii). Acest lucru include toate adevărurile – cum ar fi planul Său de gestionare de șase mii de ani, scopul celor trei etape ale lucrării Sale, taina și semnificația întrupării Sale, cum s-a dezvoltat omenirea până acum și destinația viitoare a umanității. Mulți oameni care au tânjit după arătarea Lui au văzut că au autoritate și putere cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic; au văzut că ele toate sunt adevărul, au recunoscut că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors și, unul după altul, s-au întors spre El. Așadar, de ce pastorii și prezbiterii lumii religioase, care L-au slujit pe Dumnezeu mulți ani, nu acceptă întoarcerea Domnului Isus în zilele de pe urmă, ci în schimb I se împotrivesc nebunește și Îl condamnă? De fapt, mulți dintre ei au citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și au auzit predici ale membrilor Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic. Cei mai mulți dintre ei recunosc că ale Lui cuvinte au autoritate și putere și sunt toate expresii ale adevărului, totuși încă se opun propriilor conștiințe pentru a condamna Biserica drept eretică. Asta deoarece ei văd cât de puternice sunt cuvintele Lui – suficient de puternice pentru a cuceri întreaga lume religioasă – și că, dacă nu îi împiedică pe acei oameni cu credință autentică să accepte lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, atunci întreaga lume religioasă se va prăbuși. După aceea, nimeni nu îi va mai venera sau urma pe acei pastori și prezbiteri. Pentru a-și păstra statutul și mijloacele de trai, ei judecă și condamnă nebunește arătarea și lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic și denunță Biserica drept eretică; scopul lor este de a folosi acest lucru pentru a ascunde faptul că Domnul Isus S-a întors, S-a

arătat și a lucrat și de a-i împiedica pe credincioși să investigheze adevărata cale și să vină înaintea lui Dumnezeu. În schimb, doresc ca credincioșii să-i venereze și să-i urmeze pe ei pentru totdeauna, astfel încât acești bătrâni și prezbiteri să-și poată atinge obiectivul demn de dispreț de a avea control etern asupra lumii religioase. Este clar că rădăcina condamnării și împotrivirii lor față de Dumnezeu Atotputernic e aceeași cu cea a fariseilor evrei față de Domnul Isus. Este guvernată în întregime de natura lor satanică de dezgust, ură pentru adevăr și împotrivire față de Dumnezeu. Faptele dovedesc suficient că, deși acești pastori și prezbiteri din cercurile religioase cred în Dumnezeu și Îl slujesc, ei nu Îl venerează. Ei sunt adevărați farisei; sunt cu toții antihriști care sunt expuși prin lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.

Chiar dacă lucrarea Domnului Isus a fost condamnată ca eretică de către toată conducerea evreiască din acea vreme, Evanghelia Lui tot s-a răspândit în fiecare colț al pământului și a fost acceptată de tot mai mulți oameni. Acum, întreaga lume religioasă Îl recunoaște ca adevăratul Dumnezeu, iar lucrarea Lui, ca adevărata cale. În zilele de pe urmă, pastorii și prezbiterii religioși condamnă și ei lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic ca eretică. Au trecut puțin peste două decenii de când El S-a arătat și a început să lucreze în China, iar până acum Evanghelia Împărăției s-a răspândit în toată China continentală, aducând milioane de oameni înaintea lui Dumnezeu Atotputernic. În prezent, se extinde în întreaga lume cu viteza fulgerului, cu ramuri ale Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic stabilite acum în mai multe țări. Din aceasta, este evident că adevărata cale va fi întotdeauna calea adevărată; chiar dacă este condamnată ca erezie de către toți conducătorii cercurilor religioase, ea va fi, în cele din urmă, recunoscută și acceptată de întreaga umanitate. Nimeni nu poate respinge

faptele arătării și lucrării lui Dumnezeu și nici nu Îi poate zădărnici lucrarea. Aceasta este autoritatea unică a lui Dumnezeu!

2. PCC a împrăștiat informații online, spunând că, pentru a răspândi Evanghelia și a mărturisi pentru Dumnezeu, oamenii care cred în Dumnezeu Atotputernic renunță la familiile și la slujbele lor. Unii oameni chiar rămân necăsătoriți întreaga lor viață. PCC spune că aceste credințe ale voastre distrug familii. Este adevărat ce spune PCC?

Răspuns:

PCC este un partid politic ateist care crede în Marx și în satanism. De-a lungul istoriei sale, a fost ostil față de Dumnezeu, a persecutat toate credințele religioase și a maltratat nenumărați creștini. Este firesc să-i judece și să-i defăimeze pe cei care cred în Dumnezeu; acest lucru este determinat de natura sa care urăște adevărul și se împotrivește lui Dumnezeu. Însă voi sunteți oameni care cred în Domnul Isus – prin urmare, de ce aveți încredere în cuvintele Partidului Comunist și nu în cuvintele Domnului Isus? Oare astfel de oameni cred în Dumnezeu? Pentru cei care cred în Dumnezeu, cuvintele Domnului Isus sunt clare în ceea ce privește maniera de abordare a lucrurilor lumești, a familiei și a vieții trupești – așadar, de ce continuați să ascultați sofismele și cuvintele diavolești ale PCC-ului și să-i judecați și să-i condamnați pe creștini? Mai exact, care este problema aici? Domnul Isus a spus clar: „**Adevărat vă spun că nu este nimeni care să-și fi lăsat casa sau soția, sau frații, sau părinții, sau copiii de dragul Împărăției lui Dumnezeu și care să nu primească mult mai mult în vremea aceasta, iar în veacul care vine – viață veșnică**” (Luca 18:29-30). „**Dacă vine cineva la Mine și nu-și urăște tatăl, mama, soția, copiii, frații, surorile, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu**” (Luca 14:26). „**Oricine dintre voi care nu renunță la toate bunurile lui, nu poate fi ucenicul Meu**” (Luca 14:33). Atunci când oamenii renunță la familiile lor și la încurcăturile lumești pentru a-L urma pe Domnul, acest lucru este

în deplin acord cu voia Domnului și este lăudat de Dumnezeu. Și totuși, de ce are lumea religioasă încredere în cuvintele Partidului Comunist, care îl reprezintă pe diavolul Satana, și nu în cele ale Domnului Isus? De ce nu are încredere în cuvintele Duhului Sfânt? De ce stă alături de marele balaur roșu, judecându-i și condamnându-i pe cei care cred în Dumnezeu? Acest lucru arată că lumea religioasă nu este în asentiment cu Dumnezeu, că este în cârdășie cu Satana, iar acest lucru este suficient pentru a demonstra că acești oameni sunt non-credincioșii, progeniturile marelui balaur roșu!

Cu multe secole în urmă, discipolii și apostolii Domnului Isus au renunțat la familiile lor și la toate încurcăturile lumești pentru a-L urma pe Domnul și au proclamat și au mărturisit despre Evanghelia Domnului Isus în întreaga țară. Vreme de două mii de ani, nenumărați creștini pioși s-au lepădat de familie, căsătorie, muncă și încurcături lumești, val după val, lucrând și predicând pentru Domnul și astfel, Evanghelia Domnului Isus s-a răspândit până la marginile pământului. Din lucrarea și cuvintele Domnului Isus, ei au ajuns să înțeleagă unele adevăruri, recunoscând că Domnul Isus este Mântuitorul omenirii și că, doar acceptându-L pe Domnul Isus, mărturisind și pocăindu-se înaintea Lui, le pot fi iertate păcatele și pot să primească harul și binecuvântările oferite de Domnul. Pentru ca omul să poată să primească mântuirea Domnului Isus, au urmat cuvintele Sale, lepădându-se de tot pentru a predica și a fi martori pentru mântuirea din partea Domnului Isus – acest lucru este lăudat și comemorat de Dumnezeu și reprezintă cel mai drept lucru întreprins de omenire. Mai mult, acesta este un lucru frecvent întâlnit în creștinism și catolicism. Un astfel de comportament este lăudat și admirat de creștini; pentru mulți, a devenit chiar un model de urmat. Cu toate acestea, PCC îi defăimează și-i condamnă pe creștini, spunând că renunțarea la familie și carieră pentru a crede în Dumnezeu și a răspândi Evanghelia a destrămat familii. Nu

reprezintă acest lucru o negare și o condamnare a cuvintelor Domnului Isus? Nu este oare o negare și o condamnare a tuturor celor care s-au lepădat de tot în ultimii două mii de ani pentru a lucra și a predica pentru Domnul? Nu le condamnă dedicarea și sacrificarea lor ca fiind greșită? Sunt astfel de puncte de vedere sustenabile în creștinătate și catolicism? Oare nu reprezintă acest lucru o împotrivire flagrantă față de Dumnezeu? Pe parcursul zilelor de pe urmă, de la începutul lucrării de judecată a lui Dumnezeu Atotputernic, creștinii din Biserica lui Dumnezeu Atotputernic au citit cuvintele Sale, au văzut că Dumnezeu Atotputernic reprezintă întoarcerea Domnului Isus, apariția lui Hristos din zilele de pe urmă și că Dumnezeu Atotputernic exprimă adevărul și înfăptuiește lucrarea de judecată și de curățire a omului pentru a-i înlătura natura păcătoasă, mântuindu-l pe deplin de păcat și aducându-l în Împărăția lui Dumnezeu. Astăzi, marile dezastre au început. Doar acceptând judecata și mustrarea din partea lui Dumnezeu Atotputernic și curățindu-și firile corupte pot oamenii să fie protejați de Dumnezeu și să reziste în mijlocul acestor mari dezastre din zilele de pe urmă, în vreme ce aceia care nu au primit mântuirea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic vor fi scufundați în catastrofă și distruși. Și astfel, creștinii din Biserica lui Dumnezeu Atotputernic înțeleg voia urgentă a lui Dumnezeu de a mântui omenirea; la fel ca discipolii și apostolii Domnului Isus care s-au lepădat de tot pentru a-L urma și au proclamat Evanghelia Domnului și au fost mărturie pentru aceasta, ei lasă bucuroși deoparte plăcerile trupești, renunță la familie și la locul de muncă, îndură pericolul permanent de a fi arestați și uciși de către PCC și fac tot ce pot pentru a predica Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu Atotputernic și a fi mărturie pentru aceasta. Aceste fapte bune sunt cele mai potrivite voii lui Dumnezeu, sunt lăudate de El și a le îndeplini înseamnă a urma voia Sa! Așa cum a spus Domnul Isus: „**Duceți-vă în toată lumea și**

vestiți Evanghelia la orice făptură!” (Marcu 16:15). Dumnezeu Atotputernic spune: **„Ca membri ai rasei umane și creștini devotați, este responsabilitatea și obligația noastră, a tuturor, să ne oferim mințile și trupurile pentru a îndeplini însărcinarea dată de Dumnezeu, deoarece întreaga noastră ființă a venit de la Dumnezeu și există grație suveranității Lui. Dacă mințile și trupurile noastre nu susțin însărcinarea dată de Dumnezeu și cauza dreaptă a omenirii, atunci sufletele noastre se vor simți nevrednice de cei care au fost martirizați pentru însărcinarea dată de Dumnezeu și mult mai nevrednice de Dumnezeu, care ne-a oferit totul**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”).

Astăzi, creștinii din Biserica lui Dumnezeu Atotputernic renunță la tot pentru a predica și a fi mărturie pentru Evanghelia din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, iar acest lucru este în acord cu voia Cerurilor și cu inimile oamenilor. Cu toate acestea, guvernarea ateistă a PCC-ului nu le permite oamenilor să creadă în Dumnezeu și să meargă pe adevărata cale. El condamnă și judecă faptele bune ale creștinilor și-i arestează și-i persecută cu turbare, ceea ce i-a forțat pe mulți dintre creștinii Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic să-și părăsească domiciliile și pe cei dragi lor, fiind împrăștiați în lung și-n lat, incapabili să se întoarcă acasă. Este corect să spunem că fuga marii majorități a creștinilor Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic din casele lor a fost din cauza asupririi, detenției și persecuției brutale din partea PCC-ului. Conform unor statistici incomplete, numai din 2011 până în iunie 2020, mai bine de 400000 de creștini ai Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic au fost arestați. Există dovezi că până la 169 de oameni au murit ca urmare a abuzurilor suferite. Familiile acestor creștini au fost destrămate – și oare acest lucru nu a fost în totalitate din cauza persecuției brutale din partea PCC-ului? Abuzurile crude comise de PCC au făcut

ravagii în nespus de multe familii creștine și nenumărați creștini au fost forțați să-și părăsească casele – nu a fost comis de către PCC un asemenea rău? Partidul Comunist nu se dă în lături de la nimic pentru a-i aresta și a-i persecuta pe cei care cred în Dumnezeu, privându-i de dreptul lor la viață, fără a-i trece cu vederea nici măcar pe membrii familiilor creștinilor, pasând, în cele din urmă, vina asupra victimelor sale, insistând că aceștia au fost cei care și-au abandonat familiile din pricina credinței lor în Dumnezeu, că ei sunt cei care și-au dezbinat familiile. Nu înseamnă acest lucru denaturarea faptelor și răstălmăcirea adevărului? Nu reprezintă aceste lucruri minciuni nerușinate și flagrante? Un număr uriaș de oameni din țările democratice cred în Dumnezeu. Care dintre ei au fost persecutați și forțați să fugă din casele lor de către guvern din cauza credinței or în Dumnezeu, fără să poată să-i mai vadă vreodată pe cei dragi? Numai un regim satanic asemenea PCC-ului ar putea să-i defăimeze și să-i judece pe creștinii care se dedică și se sacrifică pentru Dumnezeu. Acest lucru nu este altceva decât un sofism eretic care răstălmăcește adevărul și schimbă ce este corect în ceva greșit. Este dovada supremă că PCC nu este altceva decât un regim satanic; în esență, PCC este un grup aparținând diavolului Satana, care I se împotrivește lui Dumnezeu și-L urăște. PCC este principalul autor care a destrămat toate familiile acestor creștini, i-a împrăștiat în vânt și i-a lăsat în imposibilitatea de a se întoarce acasă!

3. Văd că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic nu face nimic altceva decât să răspândească Evanghelia și să mărturisească pentru lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, cerându-le oamenilor să fie cinstiți și să meargă pe calea cea dreaptă a vieții omenești. Dar PCC împrăștie informații, spunând că scopul final al bisericii atunci când răspândește Evanghelia este să răstoarne conducerea PCC. Cum pot ști dacă cuvintele PCC sunt adevărate sau false?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Dumnezeu nu participă la politicile omului, dar, cu toate acestea, soarta unei țări sau națiuni este controlată de Dumnezeu. Dumnezeu controlează această lume și întregul univers. Destinul omului și planul lui Dumnezeu sunt strâns conectate și niciun om, țară sau națiune nu sunt scutite de suveranitatea lui Dumnezeu. Dacă omul dorește să își cunoască destinul, atunci trebuie să vină în fața lui Dumnezeu. Dumnezeu va face ca aceia care Îl urmează și Îl venerează să prospere și va aduce declinul și nimicirea asupra celor care I se împotrivesc și Îl resping.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”

Care este scopul amplei răspândiri a Evangheliei? Așa cum s-a tot spus de la începutul acestei etape a lucrării, Dumnezeu a venit, de această dată, să-Și înfăptuiască lucrarea de inaugurare a unei noi epoci, să înceapă o nouă epocă și s-o încheie pe cea veche, un lucru care poate fi văzut acum în aceia dintre noi care suntem acum aici și care a fost deja îndeplinit. Așadar, Dumnezeu înfăptuiește o lucrare nouă și oamenii de aici au acceptat deja asta și au ieșit deja la iveală din Epoca Legii și din Epoca Harului, încetând să citească Biblia, renunțând să trăiască sub cruce, fără a mai striga numele Domnului Isus Mântuitorul, dar, în același timp, rugându-se la același Dumnezeu al zilei prezente și acceptând cuvintele pe care le exprimă

Dumnezeu, luându-le drept principiile de supraviețuire, metodele și țelurile vieții umane. În acest sens, oare oamenii aceștia n-au intrat deja într-o nouă epocă? Atunci, în ce epocă trăiesc oamenii și mai mulți care nu au acceptat această Evanghelie și aceste cuvinte? Ei continuă să trăiască în Epoca Harului. Este acum chemarea voastră să-i scoateți pe aceștia din Epoca Harului și să-i faceți să pătrundă în noua epocă. Poți îndeplini această îndatorire doar rugându-te și strigând numele lui Dumnezeu? Este suficient să predici doar câteva din cuvintele lui Dumnezeu? Cu siguranță, nu este; asta cere ca voi toți să vă asumați responsabilitatea pentru datoria răspândirii Evangheliei, diseminării cuvintelor lui Dumnezeu, transmiterii lor mai departe și extinderii ariei lor de acoperire. Ce înseamnă „a extinde aria lor de acoperire”? Înseamnă a răspândi Evanghelia lui Dumnezeu dincolo de oamenii care sunt aici; înseamnă a face mai mulți oameni conștienți de noua lucrare a lui Dumnezeu și, apoi, de a le predica cuvintele lui Dumnezeu. Înseamnă să vă folosiți experiența ca să fiți martori pentru lucrarea lui Dumnezeu și să-i aduceți și pe ei în noua epocă. Atunci ei vor fi asemeni vouă. Intenția lui Dumnezeu este destul de evidentă – nu Se mulțumește doar cu voi, cei care I-ați ascultat și acceptat cuvintele și care ați început să-L urmați întru noua epocă; El vrea să conducă întreaga rasă umană în noua epocă. Aceasta este intenția lui Dumnezeu și acesta este un adevăr pe care ar trebui să-l înțeleagă fiecare persoană care Îl urmează, în prezent, pe Dumnezeu. Dumnezeu nu conduce o mână sau un grup de oameni în noua epocă, ci întreaga umanitate. Pentru a atinge acest obiectiv, este necesară răspândirea amplă a Evangheliei și folosirea numeroaselor metode și canale cu acest scop.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul unu”

Toți oamenii trebuie să înțeleagă țelurile lucrării Mele pe pământ, și anume ceea ce Îmi doresc în cele din urmă să câștig și nivelul la care

trebuie să ajung în această lucrare înainte de a putea fi completă. Dacă, după ce au mers cu Mine până în ziua de azi, oamenii nu înțeleg ce înseamnă lucrarea Mea, atunci nu au mers ei oare în zadar cu Mine? Dacă oamenii Mă urmează, ar trebui să-Mi știe voia. Lucrez pe pământ de mii de ani și până în ziua de azi continuu să-Mi săvârșesc astfel lucrarea. Deși lucrarea Mea include multe proiecte, scopul acesteia rămâne neschimbat; chiar dacă sunt plin de judecată și mustrare față de om, de exemplu, ceea ce fac este tot de dragul mântuirii lui, de dragul unei mai bune răspândiri a Evangheliei și pentru extinderea lucrării Mele între toate națiunile neamurilor, odată ce omul a fost făcut complet. Așa că astăzi, într-un moment în care mulți oameni s-au cufundat de multă vreme profund în exasperare, Eu Îmi continuu încă lucrarea, continuu lucrarea pe care trebuie să o fac pentru a judeca și a mustra omul. În ciuda faptului că omul s-a săturat de ceea ce spun și că nu dorește să se preocupe de lucrarea Mea, Eu încă Îmi îndeplinesc datoria, căci scopul lucrării Mele rămâne neschimbat, iar planul Meu original nu va fi distrus. Rolul judecății Mele este de a permite omului să Mi se supună mai bine, iar rolul mustrării Mele este să permită ca schimbarea omului să fie mai eficientă. Deși ceea ce fac este de dragul gestionării Mele, nu am făcut niciodată nimic care nu a fost benefic pentru om, pentru că Îmi doresc să fac toate popoarele de dincolo de Israel la fel de ascultătoare ca și israeliții, să le transform în ființe umane adevărate, astfel încât să pot avea un punct de sprijin în țările din afara Israelului. Aceasta este gestionarea Mea; este lucrarea pe care o realizez între neamuri. Chiar și acum, mulți oameni încă nu înțeleg gestionarea Mea, căci nu-i interesează asemenea lucruri și le pasă numai de viitorul și destinațiile lor. Orice spun Eu, ei rămân indiferenți față de lucrarea pe care o fac Eu, concentrându-se în schimb asupra destinațiilor lor de mâine. Dacă lucrurile continuă astfel, cum poate să se extindă lucrarea Mea? Cum poate

fi răspândită Evanghelia Mea în întreaga lume? Să știți că, atunci când lucrarea Mea este se va extinde, vă voi împrăștia și vă voi lovi așa cum a lovit Iahve fiecare din triburile lui Israel. Toate acestea se vor face astfel încât Evanghelia Mea să poată să se răspândească pe tot pământul, iar lucrarea Mea să se poată extinde la neamuri, pentru ca numele Meu să fie mărit de adulți și de copii deopotrivă și numele Meu cel sfânt să fie slăvit de gura oamenilor din toate semințiile și neamurile. Astfel, în această epocă din urmă, numele Meu va fi mărit printre națiunile neamurilor ca faptele Mele să poată fi văzute de neamuri și Mă vor numi Cel Atotputernic datorită faptelor Mele și pentru ca ale Mele cuvinte să se împlinească curând. Voi face cunoscut tuturor oamenilor că nu sunt numai Dumnezeul israeliților, ci și Dumnezeul tuturor națiunilor Neamurilor, chiar și al acelora pe care le-am blestemat. Voi lăsa pe toți oamenii să vadă că Eu sunt Dumnezeul întregii creații. Aceasta este lucrarea Mea cea mai mare, scopul planului Meu de lucru pentru zilele de pe urmă și singura lucrare care trebuie îndeplinită în acele zile.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea de răspândire a Evangheliei este și lucrarea de mântuire a omului”

Citate din predici și părtășii ca referință:

În credința noastră în Dumnezeu, acționăm conform cuvintelor lui Dumnezeu, adevărului și cerințelor lui Dumnezeu. Nu ne implicăm în politică și nici nu luăm parte la activități politice. Minimul pe care Dumnezeu îl cere de la cei care cred în El este, în primul rând, să urmărim și să practicăm adevărul și să nu urmăm tendințele rele ale lumii exterioare și să nu comitem răul făcut de omenirea coruptă; acțiunile noastre trebuie să le fie de folos celorlalți, trebuie să fim lumina și sarea. Mai mult, ca ființe create, trebuie să urmăm voia lui Dumnezeu, sacrificându-ne pentru El și îndeplinindu-ne datoria. Din moment ce Dumnezeu ne-a dat harul mântuirii,

este responsabilitatea și obligația noastră să răspândim Evanghelia și să mărturisim despre Dumnezeu, astfel încât toți cei care nu cred în Dumnezeu, care nu L-au cunoscut deocamdată și care încă trăiesc sub stăpânirea Satanei să poată veni înaintea lui Dumnezeu pentru a cerceta adevărata cale, a accepta și a dobândi adevărul, a se lepăda de corupție și a fi mântuiți de Dumnezeu. Aceasta este însărcinarea dată de Dumnezeu și reprezintă adevărata semnificație a lucrării de răspândire a Evangheliei pe care o facem. Răspândirea Evangheliei și mărturia noastră despre Dumnezeu nu are nimic de-a face cu politica – nu există intenții sau motive politice implicate în aceasta și nu se face de dragul de a răsturna un anumit guvern sau partid politic. Se face în întregime de dragul de a aduce omenirea coruptă înaintea lui Dumnezeu, astfel încât oamenii să poată accepta lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu și să fie purificați și mântuiți, pentru ca, în cele din urmă, să poată scăpa de influențele întunecate și rele și să trăiască în lumină, fiind îngrijiți, protejați și binecuvântați de Dumnezeu. Atunci când aducem oamenii înaintea lui Dumnezeu pentru ca ei să poată accepta lucrarea și mântuirea lui Dumnezeu, nu emitem cerințe politice; cuvintele lui Dumnezeu nu cer ca aleșii Săi să se ridice și să răstoarne PCC. Tot ceea ce exprimă Dumnezeu este adevărul, toate sunt cuvinte care dau în vileag esența coruptă a omenirii, toate sunt cuvinte care îi mântuiesc pe oameni, îi schimbă, îi desăvârșesc și le permit să-L cunoască pe Dumnezeu și să-L asculte. Tot ceea ce facem se bazează pe cuvintele și cerințele lui Dumnezeu. Biserica noastră nu a luat niciodată parte la activități politice și nici nu are sloganuri politice. Trăirea vieții bisericești nu implică nimic mai mult decât părtășia despre adevăr și cunoașterea de sine, care au ca scop dobândirea adevărului, ascultarea de Dumnezeu, trăirea asemănării unei ființe umane autentice și mântuirea de către Dumnezeu. Mai mult decât atât, nu avem nici cel mai

mic interes pentru politică. Politica nu este un lucru pozitiv și cu atât mai puțin este adevărul. Politica nu le poate oferi oamenilor adevărul sau binecuvântările lui Dumnezeu și cu atât mai puțin le poate permite oamenilor să fie mântuiți; este limpede de văzut pentru toată lumea că oficialitatea nu face altceva decât să-i înrăiască pe oameni și să-i facă mai corupți. Și astfel, în credința noastră în Dumnezeu, nu ne-am implicat niciodată în politică, întrucât ne este clar că numai credința în Dumnezeu poate face ca oamenii să se schimbe în bine și să le dea mai multă umanitate, conștiință și rațiune. Dacă oamenii realmente cred în Dumnezeu și urmăresc adevărul, nu există nicio îndoială că vor fi capabili să se debaraseze de corupție și să trăiască după chipul și asemănarea unei ființe umane autentice – lucru care reprezintă întocmai standardul pentru a obține mântuirea în credința în Dumnezeu.

Dumnezeu este Creatorul și numai Dumnezeu poate mântui omenirea coruptă. Noi răspândim Evanghelia și mărturisim despre Dumnezeu pentru ca întreaga omenire să-L cunoască pe Creator, să vină înaintea Lui și să-L venereze pe singurul Dumnezeu adevărat; aceasta este calea binecuvântării omului și, mai mult, calea mântuirii omului. Lumea de astăzi devine tot mai întunecată și mai rea, iar omenirea tot mai coruptă. Lumea este în declin, iar simțul moral este în descompunere. Dacă omenirea trebuie să abordeze aceste probleme, atunci oamenii trebuie să creadă în Dumnezeu, trebuie să-I accepte cuvintele, lucrarea, judecata și pedeapsa și să obțină adevărul din cuvintele Sale. Numai așa vor fi rezolvate de la sursă problemele legate de întunericul și răul lumii și de corupția omenirii. Ca atare, răspândirea Evangheliei este esențială pentru stabilitatea societății și fericirea omenirii. Există o singură cale pentru ca omenirea să atingă adevărata fericire și pentru ca societatea să obțină o pace de lungă durată, și anume să accepte lucrarea și mântuirea din partea lui Dumnezeu. Nu există altă cale în afară

de aceasta. Nu trebuie să vă așteptați ca vreo țară sau vreun partid politic să mântuiască omenirea, cu atât mai puțin să vă puneți speranțele în vreun politician, scriitor sau gânditor; acest lucru este dincolo de capacitățile omenirii corupte. Doar Creatorul, singurul Dumnezeu adevărat, este pe deplin capabil să mântuiască omenirea. Și astfel, răspândirea Evangheliei și mărturia noastră despre Dumnezeu reprezintă cel mai mare beneficiu pentru omenire, sunt ceea ce are nevoie omenirea și societatea și sunt întru totul corecte. Nu există nimic mai semnificativ. Avem încredere că toți cei care au conștiință, rațiune și simțul dreptății vor sprijini răspândirea Evangheliei din partea noastră și vor fi de acord cu punctul nostru de vedere.

Datorită faptului că acceptăm cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, înțelegem voia lui Dumnezeu de a mântui omenirea și suntem siguri că Hristos este adevărul, calea și viața, am început să răspândim Evanghelia și să mărturisim despre lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu. Prin răspândirea Evangheliei, le împărtășim oamenilor adevărata cale spre mântuire, pentru ca ei să accepte adevărata cale și să fie mântuiți de Dumnezeu în zilele pe de urmă. Aceasta este datoria noastră în calitate de credincioși în Dumnezeu și reprezintă iubirea noastră cea mai adevărată. Evanghelia Împărăției din zilele de pe urmă pe care o predicăm este cea mai folositoare pentru om. Între timp, în calitate de partid aflat la guvernare, PCC nu numai că este incapabil să facă ceva cu adevărat valoros sau să rezolve probleme reale pentru oameni și să le aducă pace și fericire, dar este, de asemenea, neglijent față de obligațiile sale, persecutându-ne, arestându-ne și abuzându-ne, complet lipsit de conștiință. Nu este acest lucru împotriva Cerului, o ticăloșie perversă? De ce, în loc să urmeze voia Cerului și inimile oamenilor, PCC venerează răul și se opune dreptății? Nu este acest lucru lipsit de umanitate? În cursul răspândirii Evangheliei și al îndeplinirii datoriei lor, mulți dintre aleșii lui Dumnezeu sunt capabili să

lase deoparte confortul și plăcerile trupești. În ciuda vântului tăios și a ploii torențiale, a frigului aspru și a căldurii arzătoare, ei continuă să răspândească Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu; în ciuda insultelor dureroase, deși oamenii îi resping, îi bat și îi blestemă, și deși sunt arestați și persecutați de PCC, ei persistă în răspândirea Evangheliei și în îndeplinirea datoriei lor. Ei fac tot ceea ce li s-ar putea cere să facă și, indiferent dacă oamenii acceptă sau nu, îi tratează cu responsabilitate și compasiune. Conștiința noastră nu ar putea fi liniștită dacă am cunoaște adevărata cale și totuși nu am predica-o sau nu am fi martori pentru ea; nici nu ar fi corect față de oameni. Și astfel, tot ceea ce facem este să răspândim Evanghelia și să dăm mărturie despre Dumnezeu, făcându-i pe oameni conștienți de adevărata cale și de calea mântuirii din zilele de pe urmă. Răspândirea Evangheliei de către noi nu reprezintă absolut deloc o implicare în politică, cu atât mai puțin o tulburare a ordinii publice; reprezintă, în schimb, pregătirea faptelor bune și este în întregime pentru ca omenirea să poată veni înaintea lui Dumnezeu și să accepte curățirea și mântuirea din partea lui Dumnezeu, să supraviețuiască marilor dezastre și să pătrundă în frumoasa destinație pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru om – acesta este un fapt.

– Părtășia celui de mai sus

4. Deși crezi în Dumnezeu Atotputernic, citești cuvintele Sale și te rogi numelui lui Dumnezeu Atotputernic, PCC diseminează informații, spunând că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic a fost creată de un om și tu faci orice spune el. Mărturisești că această persoană este un preot, un om folosit de Dumnezeu și că el este responsabil pentru toate chestiunile administrative. Nu pot să-mi dau seama: cine anume a înființat Biserica lui Dumnezeu Atotputernic? Care sunt originile sale? Poți explica acest lucru?

Citate din predici și părtășii ca referință:

Toți cei care cred în Domnul sunt conștienți că iudaismul și creștinismul își au originile în apariția și lucrarea lui Dumnezeu; au luat naștere din lucrarea lui Dumnezeu. Iudaismul a luat ființă pentru că Iahve Dumnezeu a apărut, a săvârșit lucrarea Sa și a decretat legea, iar creștinismul a luat ființă pentru că Domnul Isus a apărut și a îndeplinit lucrarea de răscumpărare. Nicio ființă umană nu ar putea întemeia astfel de religii. De asemenea, Biserica lui Dumnezeu Atotputernic a luat ființă pentru că Dumnezeu Atotputernic a apărut, Își îndeplinește lucrarea, exprimă multe adevăruri și face lucrarea de judecată din zilele de pe urmă. Omenirea coruptă este lipsită de adevăr și va fi pentru totdeauna incapabilă să exprime adevărul – prin urmare, cum ar fi putut o ființă umană să fondeze o biserică atât de mare? Ați crede dacă cineva ar spune că iudaismul a fost fondat de către Moise, iar creștinismul de către Pavel? Cu siguranță, nu ați face-o. Și astfel, afirmația PCC-ului conform căreia Biserica lui Dumnezeu Atotputernic a fost fondată de un om este cu atât mai mult o vorbă diavolească, complet nefondată. În zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic a exprimat multe cuvinte și toți cei care citesc cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic recunosc că acestea sunt adevărul. Acești oameni sunt cuceriți de cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, Îl acceptă pe Dumnezeu Atotputernic și nu poate exista nicio îndoială că Cel

în care ei cred este Dumnezeu Atotputernic. Astfel, Biserica lui Dumnezeu Atotputernic nu putea să ia naștere decât din apariția și lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic și a fost fondată de Dumnezeu Atotputernic – nu există nicio îndoială cu privire la acest lucru. În timpul lucrării Sale, omul folosit și stabilit de Dumnezeu Atotputernic este cel care îi conduce pe cei aleși în realizarea lucrării bisericii. Între timp, pentru a suprima, ataca și extermina biserica, PCC spune că aceasta a fost fondată de o anumită persoană. Nu-i așa că este ridicol? Este de la sine înțeles că scopul pentru care PCC spune acest lucru este acela de a răspândi dezinformarea, de a discredita și de a extermina Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Însă oare a obținut PCC ceea ce a vrut? Nu. Astăzi, lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic a ajuns deja în multe țări din întreaga lume, ceea ce dovedește următoarele: toate afirmațiile conform cărora Biserica lui Dumnezeu Atotputernic a fost fondată de o anumită persoană reprezintă uneltirile înșelătoare ale Satanei, uneltiri care sunt capabile să-i înșele doar pe cei nesăbuiți și ignoranți.

În Epoca Harului, Domnul Isus le-a promis urmașilor Săi: „**Iar dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi**” (Ioan 14:3). De asemenea, El a prevestit: „**Căci așa cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, tot așa va fi și venirea Fiului Omului**” (Matei 24:27). În zilele de pe urmă, așa cum a fost făgăduit și prezis de către El Însuși, Dumnezeu S-a întrupat din nou și a coborât în estul lumii – China – ca să facă lucrarea de judecată, de mustrare, de cucerire și de mântuire folosind cuvântul, pe fundamentul lucrării de răscumpărare a Domnului Isus. În aceasta, profețiile biblice care spun că: „**începapă judecata chiar de la Casa lui Dumnezeu**” (1 Petru 4:17) și „**Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul!**” (Apocalipsa 2:7) au fost împlinite, de asemenea. Lucrarea lui Dumnezeu din

zilele de pe urmă a încheiat Epoca Harului și a introdus Epoca Împărăției. Pe măsură ce Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu Atotputernic s-a răspândit rapid în China continentală, Biserica lui Dumnezeu Atotputernic a luat ființă. Așa cum dovedesc faptele, Biserica lui Dumnezeu Atotputernic a luat ființă întru totul ca rezultat al lucrării lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și nu a fost instituită de niciun om. Aceasta se datorează faptului că aleșii din Biserica lui Dumnezeu Atotputernic se roagă în numele lui Dumnezeu Atotputernic, ascultă de lucrarea Sa și acceptă toate adevărurile exprimate de El. Așadar, este evident că acești aleși cred în Hristos Cel întrupat în zilele de pe urmă, Dumnezeul concret care este Duhul realizat în trup în loc să creadă într-un om. Aparent, Dumnezeu Atotputernic nu este decât un simplu Fiu al omului, însă, în esență, El este întruparea Duhului lui Dumnezeu și este adevărul, calea și viața. Lucrarea și cuvântul Său sunt exprimarea directă a Duhului lui Dumnezeu și sunt arătarea lui Dumnezeu în persoană. Prin urmare, El este Dumnezeul concret care S-a întrupat.

În 1991, Dumnezeu Atotputernic, Hristos al zilelor de pe urmă, a început să Își îndeplinească în mod oficial lucrarea de slujire în China. Apoi, El a exprimat milioane de cuvinte și a început lucrarea de judecată a marelui tron alb în zilele de pe urmă. Așa cum spune Dumnezeu Atotputernic: „**Lucrarea de judecată este lucrarea proprie a lui Dumnezeu, astfel că trebuie săvârșită, evident, de către Dumnezeu Însuși; nu poate fi săvârșită de om în locul Său. Deoarece judecata înseamnă folosirea adevărului pentru a cuceri omenirea, este de necontestat că Dumnezeu Se va arăta tot ca imagine întrupată pentru a săvârși această lucrare printre oameni. Aceasta înseamnă că Hristos al zilelor de pe urmă va folosi adevărul pentru a-i învăța pe oamenii din întreaga lume și a le face cunoscute toate adevărurile. Aceasta este lucrarea de judecată a lui Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui

Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”). **„Dumnezeu face lucrarea cuvintelor în zilele de pe urmă și astfel de cuvinte sunt cele ale Duhului Sfânt, căci Dumnezeu este Duhul Sfânt și poate deveni și trup; prin urmare, cuvintele Duhului Sfânt, așa cum au fost spuse în trecut, sunt cuvintele Dumnezeului întrupat astăzi. […] Pentru ca Dumnezeu să poată rosti cuvântări pentru a-Și îndeplini lucrarea, El trebuie să devină trup; altfel, lucrarea Lui nu și-ar putea atinge scopul”** (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?”). Biserica lui Dumnezeu Atotputernic a luat ființă datorită arătării și lucrării Lui – Domnul Isus Cel care S-a întors – Hristosul zilelor de pe urmă și, de asemenea, în temeiul judecății Lui drepte și a mustrării Lui. Biserica este compusă din toți cei care acceptă cu adevărat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă și sunt cuceriți și mântuiți de cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta a fost întemeiată în întregime de Dumnezeu Atotputernic personal și este condusă și păstorită personal de El și, în niciun caz, nu a fost înființată de niciun om. Acesta este un fapt recunoscut de toți aleșii din Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Oricine este folosit de Dumnezeul întrupat este predestinat de Dumnezeu și este desemnat și mărturisit de Dumnezeu personal, exact așa cum Isus i-a ales și desemnat pe cei doisprezece ucenici. Cei care sunt folosiți de Dumnezeu doar cooperează cu lucrarea Lui și nu pot face lucrarea lui Dumnezeu în locul Lui. Biserica nu a fost întemeiată de către cei care sunt folosiți de Dumnezeu și nici aleșii lui Dumnezeu nu cred în ei și nu îi urmează. Bisericile Epocii Harului nu au fost înființate de Pavel și alți apostoli, ci au fost rezultatul lucrării Domnului Isus și au fost întemeiate de către Domnul Isus Însuși. În același mod, Biserica lui Dumnezeu Atotputernic în zilele de pe urmă nu a fost întemeiată de către omul folosit de Dumnezeu, ci este rezultatul lucrării lui Dumnezeu

Atotputernic. Omul folosit de Dumnezeu doar, udă, alimentează și conduce bisericile, îndeplinind datoria omului. Deși aleșii lui Dumnezeu sunt conduși, udați și alimentați de omul care este folosit de Dumnezeu, ei cred și urmează pe nimeni altul decât pe Dumnezeu Atotputernic și acceptă și ascultă cuvintele și lucrarea Lui. Acesta este un fapt pe care nimeni nu îl poate nega. Datorită arătării și lucrării lui Dumnezeu întrupat, mulți credincioși adevărați ai Domnului din toate confesiunile religioase au auzit în sfârșit glasul lui Dumnezeu, au văzut că Domnul Isus a venit deja și că a realizat lucrarea de judecată în zilele de pe urmă, ar ei au confirmat cu toții că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus cel întors – și, ca urmare, ei au acceptat lucrarea Lui din zilele de pe urmă. Toți cei care sunt cuceriți de cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic devin supuși numelui Său. Așadar, toți aleșii Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic se roagă lui Dumnezeu Atotputernic, Îl urmează, Îl ascultă și I se închină. Trăind lucrarea de judecată și mustrare a lui Dumnezeu, aleșii din China au ajuns să aprecieze firea Sa dreaptă și au văzut maiestatea și mânia Lui și, astfel, au fost cuceriți pe deplin de cuvântul lui Dumnezeu și au căzut înaintea lui Dumnezeu Atotputernic și sunt dispuși să asculte și să accepte judecata și mustrarea cuvântului lui Dumnezeu. În acest fel, ei au căpătat mântuirea lui Dumnezeu.

– Părtășia celui de mai sus

5. După incidentul din Zhaoyuan, Shandong, din 28 mai, guvernul PCC și-a intensificat eforturile de a ataca bisericile-de-casă și chiar a ajuns să mobilizeze poliția armată pentru a suprima și reprima Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Mulți oameni au exprimat îndoieli privind incidentul din Zhaoyuan, considerându-l o încercare a PCC de a ataca și suprima Biserica lui Dumnezeu Atotputernic prin fabricarea unui caz fals care să întoarcă opinia publică împotriva sa. În ciuda acestora, cazul a fost judecat public într-un tribunal PCC și a fost raportat de principalele canale media chinezești, iar unii oamenii cred ce a spus PCC. Am dori să aflăm ce crezi despre incidentul din Zhaoyuan.

Răspuns:

Cazul Shandong Zhaoyuan – care a fost fabricat doar de PCC – a avut un mare impact atât în China, cât și în străinătate la acea vreme și mulți oameni ignoranți au fost înșelați de acesta. Însă oare va cădea lumea mereu în capcană? Astăzi, câți oameni mai au încredere în hotărârile instanțelor de judecată ale PCC-ului și în relatările din mass-media acestuia? Înșelăciunea și ascunderea nu pot dura niciodată mult timp; minciunile vor fi întotdeauna minciuni și nu pot deveni niciodată adevăr. Toți cei care înțeleg PCC știu că China este condusă de o dictatură comunistă și că nu are independență judiciară sau libertate de presă. Judecătorii PCC-ului nu au nicio independență; ei trebuie să facă ceea ce spune guvernul PCC și toate cazurile sunt tratate în conformitate cu voia guvernului. Mass-media din China este, de asemenea, controlată de guvernul PCC-ului și nu reprezintă altceva decât o portavoce și un instrument al dictaturii PCC-ului. Acestea sunt fapte acceptate. Prin urmare, nu există niciun dubiu asupra faptului că procesele din cadrul instanțelor de judecată ale PCC-ului sunt farse ridicole care denaturează faptele și răstălmăcesc adevărul. Nu există niciun fel de imparțialitate sau corectitudine! În timpul procesului public al incidentului

Shandong Zhaoyuan, suspecții au declarat în mod clar: „Nu am avut niciodată legătură cu Biserica lui Dumnezeu Atotputernic” și „Ceea ce atacă statul este «Dumnezeu Atotputernic» al lui Zhao Weishan, nu «Dumnezeu Atotputernic» al nostru.” Mărturisirile lor arată foarte clar că nu sunt membri ai Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic și nici nu sunt recunoscuți de Biserica lui Dumnezeu Atotputernic; ei nu au nicio legătură cu Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Atunci de ce judecătorul PCC s-a prefăcut că nu aude acest lucru și nu a judecat cazul conform faptelor? De ce, în absența oricăror dovezi, judecătorul a contrazis în mod flagrant mărturiile suspecților și a denaturat în mod deliberat faptele, a răstălmăcit adevărul și a persistat în a-i cataloga pe acești suspecți drept membri ai Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic? Nu este oare evident că PCC a fabricat minciuni pentru a înscena și acuza în mod fals Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, pentru a suprima și persecuta Biserica și pentru a întoarce opinia publică împotriva acesteia? Oare nu a încălcat acest lucru faptele, nu a călcat în picioare legea? Nu au fost acestea minciuni sfruntate? Cum să nu fie pusă sub semnul întrebării o astfel de judecată? PCC a răspândit minciuni și înșelăciuni vreme de ani de zile. Devine din ce în ce mai notoriu și mai depravat, mai corupt și mai rău. Reputația sa este zdrențuită; atât în țară, cât și în străinătate, duhoarea sa este insuportabilă. Din ce în ce mai mulți oameni din întreaga lume văd PCC drept ceea ce este cu adevărat; nimeni nu mai crede în PCC, întrucât acesta este un partid politic odios și ateist, un grup care aparține diavolului Satana și care este de neegalat în întreaga lume în ceea ce privește răutatea și opoziția sa față de Dumnezeu.

Oricine are o înțelegere cu privire la PCC este probabil familiarizat cu modul său de operare. De fiecare dată când PCC suprimă în mod violent credința religioasă, mișcările pentru drepturi democratice, protestele

minorităților etnice și așa mai departe, mai întâi inventează incidente false pentru a perverti opinia publică și a agita populația, după care desfășoară o suprimare sângeroasă. Să luăm, de exemplu, protestele din Piața Tiananmen din 1989: inițial, aceasta a fost o mișcare studențească de combatere a corupției și de promovare a democrației și a libertății, dar PCC a instruit persoane neidentificate să pretindă că sunt studenți și să se amestece cu protestatarii, unde au creat haos prin acte de vandalism, incendieri și răsturnare de vehicule militare. Studenții au fost acuzați în mod direct, iar mișcarea studențească a fost catalogată drept o revoltă contrarevoluționară, oferind astfel un pretext pentru suprimarea studenților și lansarea unei represiuni sângeroase, în care cel puțin câteva mii de studenți au fost împușcați sau striviți de tancuri. Astfel, PCC a pus în scenă o campanie înfiorătoare care a șocat lumea și a dezamăgit amarnic poporul chinez – Masacrul din Piața Tiananmen. Același lucru s-a întâmplat și în cazul reprimării de către PCC a protestelor tibetane. Mai întâi a instruit oamenii să se amestece cu protestatarii, cu ordinul de a comite acte de violență, inclusiv incendieri, crime, jafuri și prădări, apoi a mobilizat armata pentru a deschide focul asupra protestatarilor, pe motiv de suprimare a rebeliunii tibetane. Lista poate continua. Aceste fapte sunt dovada tacticilor bine stabilite ale PCC-ului pentru eradicarea disidenților: mai întâi creează minciuni, denaturează faptele și face acuzații false, după care desfășoară o represiune sângeroasă. De fapt, cazul Zhaoyuan a constituit baza pe care PCC a pervertit opinia publică pentru a asupri și persecuta cu brutalitate Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Este încă o crimă odioasă în cadrul persecuției PCC împotriva credinței religioase. Dar, după ce a suprimat și persecutat Biserica lui Dumnezeu Atotputernic în toți acești ani, este PCC cu adevărat capabil să o eradicheze? Cu mulți ani în urmă, poporul evreu a ofensat firea lui Dumnezeu prin faptul că L-a răstignit pe Domnul Isus; a

fost blestemat de Dumnezeu și a suferit o distrugere fără precedent a națiunii sale. Din cauza opoziției sale frenetice față de Dumnezeu și a persecuției brutale față de creștini, și Imperiul Roman a fost distrus de o molimă trimisă de Dumnezeu. Toate acestea sunt fapte. PCC nu putea să scape de a fi blestemat și pedepsit de Dumnezeu pentru opoziția față de lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic și a condamnării acesteia. După cum spune Dumnezeu Atotputernic: „**Avem încrederea că nicio țară sau putere nu poate sta în calea a ceea ce Dumnezeu dorește să împlinească. Cei care împiedică lucrarea lui Dumnezeu se opun cuvântului lui Dumnezeu și tulbură și subminează planul lui Dumnezeu vor fi, în cele din urmă, pedepsiți de Dumnezeu. Cel care sfidează lucrarea lui Dumnezeu va fi trimis în iad; orice țară care sfidează lucrarea lui Dumnezeu va fi distrusă; orice națiune care se ridică pentru a se opune lucrării lui Dumnezeu va fi ștearsă de pe fața pământului și va înceta să mai existe**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”).

6. Mărturisești că Hristos din zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic, este întoarcerea Domnului Isus și că exprimă toate adevărurile pentru judecata, purificarea și mântuirea omenirii. PCC susține însă că „Dumnezeu Atotputernic” în care crezi tu este doar o persoană obișnuită. PCC știe totul despre trecutul familiei acestei persoane și chiar a postat online poza, numele și adresa familiei acestei persoane. Nu pot să mă lămuresc: ceea ce spune PCC este adevărat sau fals?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

„Întruparea” este arătarea lui Dumnezeu în trup; Dumnezeu lucrează în rândul omenirii create în chipul trupului. Deci, pentru ca Dumnezeu să fie întrupat, trebuie să fie mai întâi trup, trup cu umanitate normală; aceasta este cea mai importantă condiție prealabilă. De fapt, implicația întrupării lui Dumnezeu este aceea că Dumnezeu trăiește și lucrează în trup, că Dumnezeu în esența Sa devine trup, devine om. Viața și lucrarea Sa întrupate pot fi împărțite în două etape. Prima este viața pe care El o trăiește înainte de a efectua lucrarea Sa de slujire. El trăiește într-o familie de oameni obișnuiți, într-o umanitate absolut normală, supunându-Se moralității normale și legilor vieții umane, cu nevoi umane normale (hrană, îmbrăcăminte, somn, adăpost), slăbiciuni umane normale și emoții umane normale. Cu alte cuvinte, în această primă etapă, El trăiește în umanitate ne-divină, umanitate complet normală, angajându-Se în toate activitățile umane normale. A doua etapă este viața pe care El o trăiește după ce începe să efectueze lucrarea Sa de slujire. El încă trăiește în umanitatea obișnuită cu un înveliș uman normal, nearătând niciun semn exterior al supranaturalului. Cu toate acestea, El trăiește numai de dragul lucrării Sale de slujire și, în acest timp, umanitatea Sa normală există în întregime pentru a sprijini lucrarea normală a divinității Sale, pentru că până atunci umanitatea Sa normală s-a maturizat până la punctul de a putea să efectueze lucrarea Sa de

slujire. Deci, a doua etapă a vieții Sale este de a efectua lucrarea Sa de slujire în umanitatea Sa normală, când este o viață atât a umanității normale, cât și a divinității complete. Motivul pentru care, în timpul primei etape a vieții Sale, El trăiește în umanitate complet obișnuită este faptul că umanitatea Lui nu este încă în stare capabilă să mențină întreaga lucrare divină, nu este încă matură; numai după ce umanitatea Lui se maturizează, devine capabilă să poarte pe umeri lucrarea Sa de slujire, poate să se apuce de efectuarea lucrării de slujire pe care se cuvine să o săvârșească. Deoarece El, ca trup, are nevoie să crească și să Se maturizeze, prima etapă a vieții Sale este aceea a umanității normale – în timp ce, în a doua etapă, pentru că umanitatea Lui este capabilă să întreprindă lucrarea Sa și să efectueze lucrarea Sa de slujire, viața pe care o trăiește Dumnezeul întrupat în timpul lucrării Sale de slujire, este una atât de umanitate, cât și de divinitate completă. Dacă, din momentul nașterii Sale, Dumnezeul întrupat Și-ar fi început lucrarea Sa de slujire în mod serios, efectuând semne și minuni supranaturale, atunci El nu ar avea o esență trupească. Prin urmare, umanitatea Lui există de dragul esenței Sale trupești; nu poate exista niciun trup fără umanitate, iar o persoană fără umanitate nu este o ființă umană. În felul acesta, umanitatea trupului lui Dumnezeu este o proprietate intrinsecă a corpului întrupat al lui Dumnezeu. Să spui că „atunci când Dumnezeu devine trup, El este în întregime divin și nu este deloc uman” este o blasfemie, deoarece această afirmație pur și simlu nu există și încalcă principiul întrupării. Chiar și după ce El începe să realizeze lucrarea Sa de slujire, El tot trăiește în divinitatea Lui cu un înveliș exterior uman atunci când Își face lucrarea; este doar faptul că, în acel moment, umanitatea Lui servește unicul scop de a permite divinității Lui să efectueze lucrarea în trupul normal. Așadar, agentul lucrării este divinitatea care locuiește în umanitatea Sa. Divinitatea Sa, nu umanitatea Sa, este cea care lucrează,

totuși, această divinitate e ascunsă în umanitatea Sa; în esență, lucrarea Lui este făcută prin divinitatea Sa completă, nu prin umanitatea Sa. Dar cel care efectuează lucrarea este trupul Său. S-ar putea spune că El este un om și, de asemenea, este Dumnezeu, pentru că Dumnezeu devine un Dumnezeu care trăiește în trup, cu un înveliș uman și o esență umană, dar, de asemenea esența lui Dumnezeu. Pentru că El este un om cu esența lui Dumnezeu, El este mai presus de toți oamenii creați, mai presus de orice om care poate efectua lucrarea lui Dumnezeu. Și astfel, printre toți cei cu un înveliș uman ca al Lui, printre toți cei care posedă umanitate, doar El Însuși este Dumnezeul întrupat – toți ceilalți sunt oameni creați. Chiar dacă ei toți au umanitate, oamenii creați nu au nimic altceva decât umanitate, în timp ce Dumnezeu întrupat este diferit: în trupul Lui, El nu are numai umanitate, dar, mai important, are divinitate. Umanitatea Lui poate fi văzută în aspectul exterior al trupului Său și în viața Sa de zi cu zi, dar divinitatea Lui este dificil de perceput. Pentru că divinitatea Lui este exprimată numai atunci când El are umanitate și nu este atât de supranaturală pe cât își imaginează oamenii că este, este extrem de dificil de văzut de către oameni. Chiar și astăzi, oamenilor le este extrem de dificil să înțeleagă adevărata esență a Dumnezeului întrupat. Chiar și după ce am vorbit despre aceasta atât de mult, Mă aștept să fie încă o taină pentru majoritatea dintre voi. De fapt, această problemă este foarte simplă: din moment ce Dumnezeu devine trup, esența Lui este o combinație de umanitate și divinitate. Această combinație se numește Dumnezeu Însuși, Dumnezeu Însuși pe pământ.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Dumnezeul întrupat este numit Hristos, iar Hristos este trupul îmbrăcat de Duhul lui Dumnezeu. Acest trup este diferit de orice om care este din carne. Această diferență se datorează faptului că Hristos nu este din carne și oase; El este întruparea Duhului. El are atât o umanitate normală, cât și o

divinitate completă. Divinitatea Lui nu este stăpânită de niciun om. Umanitatea Sa normală susține toate activitățile Sale normale în trup, în timp ce divinitatea Sa desfășoară lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Fie umanitatea sau divinitatea Sa, ambele se supun voinței Tatălui ceresc. Esența lui Hristos este Duhul, adică divinitatea. Prin urmare, esența Lui este cea a lui Dumnezeu Însuși; această esență nu va întrerupe propria Sa lucrare și nu ar fi posibil ca El să facă ceva care să distrugă lucrarea Sa, nici n-ar rosti vreodată cuvinte care să fie împotriva voinței Lui proprii. Prin urmare, Dumnezeu întrupat nu ar face absolut niciodată vreo lucrare care să-I întrerupă propria Sa gestionare. Asta este ceea ce ar trebui să înțeleagă toți oamenii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este ascultare față de voința Tatălui ceresc”

Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este forma întrupată a lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca

urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Semnificația întrupării este aceea că un om obișnuit, normal, efectuează lucrarea lui Dumnezeu Însuși; și anume, că Dumnezeu efectuează lucrarea Sa divină în umanitate și, astfel, îl înfrânge pe Satana. Întrupare înseamnă că Duhul lui Dumnezeu devine un trup, adică, Dumnezeu devine trup; lucrarea pe care o face trupul este lucrarea Duhului, care este îndeplinită în trup, exprimată prin trup. Nimeni, cu excepția trupului lui Dumnezeu, nu poate îndeplini lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat; adică, numai trupul întrupat al lui Dumnezeu, această umanitate normală – și nimeni altcineva – nu poate exprima lucrarea divină. Dacă, în timpul primei Sale veniri, Dumnezeu nu ar fi avut umanitate normală înainte de vârsta de douăzeci și nouă de ani – dacă de îndată ce El S-a născut, putea face minuni, dacă de îndată ce El a învățat să vorbească, a putut vorbi limba cerului, dacă din momentul în care El a pășit pentru prima oară pe pământ, putea înțelege toate problemele lumești, putea deslușî gândurile și intențiile fiecărei persoane – o asemenea persoană nu ar fi putut fi numită un om normal, iar un asemenea trup nu ar fi putut fi numit trup omenesc. Dacă acesta ar fi fost cazul lui Hristos, atunci sensul și esența întrupării lui Dumnezeu s-ar pierde. Faptul că El are umanitate normală dovedește că El este Dumnezeu întrupat; faptul că El trece printr-un proces de creștere umană normală demonstrează în continuare că El este un trup normal; și, în plus, lucrarea Sa este o dovadă suficientă că El este Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu, devenit trup. Dumnezeu devine trup datorită necesității lucrării Sale; cu alte cuvinte, această etapă a lucrării trebuie să fie făcută în trup, trebuie făcută în umanitate normală. Aceasta este condiția prealabilă pentru „Cuvântul care devine trup”, pentru „arătarea

Cuvântului în trup” și este povestea adevărată din spatele celor două întrupări ale lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Lucrarea și manifestarea lui Hristos determină esența Sa. El este capabil să îndeplinească cu o inimă adevărată ceea ce I-a fost încredințat. El este capabil să I Se închine lui Dumnezeu din cer cu o inimă adevărată și să caute cu o inimă adevărată voia lui Dumnezeu Tatăl. Toate acestea sunt determinate de esența Sa. Și tot astfel este și revelația Sa firească determinată de esența Sa; numesc astfel „revelația Sa firească” deoarece manifestarea Sa nu este o imitație sau rezultatul educației omului, ori rezultatul multor ani de cultivare de către om. Nu a învățat-o, nici nu S-a împodobit cu ea; mai degrabă, Îi este inerentă. Omul poate nega lucrarea Sa, manifestarea Sa, umanitatea Sa și întreaga viață a umanității Sale normale, dar nimeni nu poate nega faptul că I Se închină lui Dumnezeu din ceruri cu o inimă adevărată; niciunul nu poate nega faptul că a venit să îndeplinească voința Tatălui ceresc, și nimeni nu poate nega sinceritatea cu care Îl caută pe Dumnezeu Tatăl. Deși imaginea Sa nu este plăcută simțurilor, discursul Său nu este înzestrat cu un aer extraordinar, iar lucrarea Sa nu este atât de înfricoșătoare și de zguduitoare, precum își închipuie omul, El este într-adevăr Hristos, care împlinește voia Tatălui ceresc cu o inimă adevărată, Se supune în întregime Tatălui ceresc și este ascultător până la moarte. Aceasta deoarece esența Sa este esența lui Hristos. Omului îi este greu să creadă acest adevăr, dar este o realitate. Când lucrarea de slujire a lui Hristos s-a împlinit pe deplin, omul va putea vedea din lucrarea Sa că firea și ființa Sa reprezintă firea și ființa lui Dumnezeu din cer. În momentul acela, însumarea întregii Sale lucrări poate afirma că El este într-adevăr trupul în care Cuvântul se întrupează, și nu la fel ca acela al unui om din carne și oase.

De data aceasta, Dumnezeu vine să săvârșească lucrarea nu într-un trup spiritual, ci într-un trup foarte obișnuit. În plus, nu numai că este trupul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, este și trupul prin care Se întoarce Dumnezeu întrupat. Este un trup foarte obișnuit. Nu poți vedea nimic care să-L facă să Se evidențieze dintre alții, dar poți câștiga de la El adevăruri de care nu s-a mai auzit înainte. Acest trup nesemnificativ este lucrul care întruchipează toate cuvintele adevărului de la Dumnezeu, săvârșește lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și exprimă întreaga Lui fire ca omul să ajungă să o înțeleagă. Nu îți dorești foarte mult să Îl vezi pe Dumnezeu în ceruri? Nu îți dorești foarte mult să Îl înțelegi pe Dumnezeu din ceruri? Nu îți dorești foarte mult să vezi destinația omenirii? El îți va spune toate aceste secrete – secrete pe care niciun alt om nu a putut să ți le spună și El îți va spune și adevărurile pe care nu le înțelegi. El este poarta ta către Împărăție și ghidul tău către epoca nouă. Un astfel de trup obișnuit deține multe mistere de nepătruns. Faptele Sale pot fi enigmatice pentru tine, dar întregul obiectiv al lucrării pe care o face este suficient pentru a-ți permite să vezi că El nu este, așa cum cred oamenii, doar un simplu trup. Deoarece El reprezintă voia lui Dumnezeu și grija arătată de El omenirii în zilele de pe urmă. Deși nu-I poți auzi cuvintele, care par să zguduie cerul și pământul, deși nu poți să Îi vezi ochii ca niște flăcări vii și deși nu poți primi disciplina toiagului Lui de fier, totuși poți să auzi din cuvintele Lui că Dumnezeu este mânios și să știi că Dumnezeu arată compasiune omenirii; poți vedea firea Lui dreaptă și înțelepciunea Lui și, mai mult decât atât, îți poți da seama de grija lui Dumnezeu pentru întreaga omenire. Lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este pentru a-i permite omului să Îl vadă pe Dumnezeu din ceruri trăind printre oameni pe pământ și pentru a-i permite

omului să Îl cunoască, să asculte de El, să Îl venereze și să Îl iubească. De aceea, El S-a întrupat pentru a doua oară. Deși ceea ce vede omul în această zi este un Dumnezeu asemenea omului, un Dumnezeu cu un nas și doi ochi, un Dumnezeu obișnuit, în cele din urmă, El vă va arăta că dacă acest om n-ar exista, cerul și pământul ar trece printr-o schimbare teribilă; dacă acest om n-ar exista, cerurile s-ar tulbura, pământul s-ar cufunda în haos, iar toată omenirea ar trăi în mijlocul foametei și a ciumei. El vă va arăta că dacă Dumnezeu întrupat nu ar fi venit să vă mântuiască în zilele de pe urmă, atunci Dumnezeu ar fi distrus de mult timp omenirea întreagă în iad; dacă acest trup nu ar fi existat, atunci ați fi veșnic conducători ai păcătoșilor și ați fi cadavre pentru totdeauna. Trebuie să știți că dacă acest trup n-ar fi existat, toată omenirea s-ar confrunta cu o calamitate inevitabilă și i-ar fi imposibil să scape de pedeapsa mult mai aspră pe care Dumnezeu o aplică omenirii în zilele de pe urmă. Dacă acest trup obișnuit nu s-ar fi născut, ați fi cu toții într-o stare în care implorați pentru viața voastră fără să fiți capabili să trăiți sau să vă rugați pentru moartea voastră, fără să puteți muri; dacă acest trup nu ar fi existat, atunci nu ați putea să câștigați adevărul și să veniți înaintea tronului lui Dumnezeu astăzi, ci, mai degrabă, ați fi pedepsiți de Dumnezeu din cauza păcatelor voastre cumplite. Știați că dacă n-ar fi fost reîntruparea lui Dumnezeu, nimeni nu ar avea o șansă la mântuire; și dacă nu ar fi existat venirea acestui trup, Dumnezeu ar fi încheiat de mult epoca veche? Dat fiind acest fapt, mai sunteți capabili să respingeți a doua întrupare a lui Dumnezeu? Din moment ce puteți trage multe foloase de pe urma acestui om obișnuit, de ce nu L-ați accepta cu dragă inimă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Știi? Dumnezeu a făcut un lucru minunat în rândul oamenilor”

În final, fiecare națiune I se va închina acestui om obișnuit și Îi va mulțumi și va asculta de acest om nesemnificativ, deoarece adevărul, viața

și calea pe care El le-a adus au mântuit omenirea întreagă, au potolit conflictul dintre om și Dumnezeu, au micșorat distanța dintre ei și au creat o legătură între gândurile lui Dumnezeu și ale omului. Tot El este Cel care a obținut o și mai mare slavă pentru Dumnezeu. Oare un astfel de om obișnuit este nedemn de încrederea și adorația ta? Este un asemenea trup obișnuit nepotrivit de a fi numit Hristos? Poate un asemenea om obișnuit să nu devină expresia lui Dumnezeu în rândul oamenilor? Oare un astfel de om, care a cruțat omenirea de dezastru, nu merită iubirea și dorința voastră de a-L păstra? Dacă respingeți adevărurile exprimate de gura Lui și detestați existența Lui printre voi, atunci ce se va alege de voi în final?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Știi? Dumnezeu a făcut un lucru minunat în rândul oamenilor”

7. Mărturisești că Domnul Isus S-a întors și că El este Hristos al zilelor de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic. Dar pastorii și prezbiterii din lumea religioasă spun că nu crezi în Domnul Isus și că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic nu aparține creștinismului. Cuvintele acestor pastori și prezbiteri au vreo credibilitate?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

După lucrarea lui Iahve, Isus S-a întrupat ca să-Și facă lucrarea printre oameni. Lucrarea Lui nu a fost făcută în izolare, ci a fost construită pe lucrarea lui Iahve. A fost o lucrare pentru o nouă epocă pe care Dumnezeu a făcut-o după ce a încheiat Epoca Legii. În mod similar, după ce lucrarea lui Isus s-a încheiat, Dumnezeu a continuat cu lucrarea Sa pentru următoarea epocă, deoarece întreaga gestionare a lui Dumnezeu progresează mereu. După ce vechea epocă va trece, va fi înlocuită de o nouă epocă, iar odată ce vechea lucrare va fi completată, va exista o nouă lucrare pentru a continua gestionarea lui Dumnezeu. Această întrupare este a doua întrupare a lui Dumnezeu, care este ulterioară lucrării lui Isus. Bineînțeles, întruparea aceasta nu se petrece independent; este a treia etapă a lucrării după Epoca Legii și Epoca Harului. De fiecare dată când Dumnezeu inițiază o nouă etapă a lucrării, trebuie să fie mereu un nou început și trebuie să aducă mereu o nouă epocă. La fel, există și schimbări corespunzătoare în firea lui Dumnezeu, în maniera Lui de a lucra, locația lucrării Lui și numele Lui. Deci, nu e de mirare că omului îi este greu să accepte lucrarea lui Dumnezeu în noua epocă. Dar, indiferent de cum I se opune omul, Dumnezeu Își face mereu lucrarea și conduce mereu înainte întreaga omenire. Când Isus a venit în lumea omului, El a inaugurat Epoca Harului și a încheiat Epoca Legii. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat încă o dată și, cu această întrupare, a încheiat Epoca Harului și a inaugurat Epoca Împărăției. Toți cei care sunt în stare să accepte cea de-a doua

întrupare a lui Dumnezeu vor fi conduși în Epoca Împărăției și, mai mult, vor deveni capabili să accepte personal îndrumarea lui Dumnezeu. Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

La vremea în care Isus Își făcea lucrarea, cunoașterea omului despre El era încă nedeslușită și neclară. Omul a crezut întotdeauna că El este fiul lui David și L-a proclamat ca fiind un mare profet, Domnul binevoitor care a răscumpărat păcatele omului. Unii, prin puterea credinței lor, au fost vindecați doar prin atingerea marginii hainei Lui; cei orbi puteau să vadă și chiar și morții puteau să fie readuși la viață. Totuși, omul nu a fost capabil să descopere firea coruptă satanică, adânc înrădăcinată în el însuși și nici nu a știut cum să se descotorosească de aceasta. Omul a primit mult har, cum ar fi pacea și fericirea trupului, credința unui membru care aduce binecuvântare asupra unei întregi familii, vindecarea bolii și așa mai departe. Restul au fost faptele bune ale omului și arătarea lui evlavioasă; dacă omul ar putea trăi pe baza acestor lucruri, ar fi considerat un credincios acceptabil. Doar astfel de credincioși puteau intra în Rai după

moarte, ceea ce însemna că erau mântuiți. Dar, în timpul vieții lor, acești oameni nu au înțeles deloc calea vieții. Tot ceea ce au făcut a fost să comită păcate și apoi să și le mărturisească, într-un ciclu constant, fără nicio cale de a-și schimba firea: astfel a fost natura omului în Epoca Harului. A primit omul mântuirea completă? Nu! Prin urmare, după terminarea acelei etape de lucru, a rămas încă lucrarea judecății și a mustrării. Această etapă este pentru a-l purifica pe om cu ajutorul cuvântului și, prin aceasta, de a-i da o cale de urmat. Această etapă nu ar fi rodnică sau semnificativă dacă ar continua cu alungarea demonilor, pentru că nu ar reuși să distrugă natura păcătoasă a omului, iar omul ar ajunge la o stagnare în iertarea păcatelor sale. Prin jertfa de păcat, omului i s-au iertat păcatele, căci lucrarea răstignirii a ajuns deja la sfârșit, iar Dumnezeu l-a biruit pe Satana. Dar, de vreme ce firea coruptă a omului încă rămâne în el, omul poate încă să păcătuiască și să se împotrivească lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu câștigă omenirea. De aceea, în această etapă a lucrării, Dumnezeu folosește cuvântul pentru a expune firea coruptă a omului, determinându-l să practice potrivit căii celei drepte. Această etapă este mai semnificativă decât cea anterioară, dar și mai rodnică, pentru că acum cuvântul este cel care furnizează, în mod direct, viață omului și permite ca firea omului să fie pe deplin reînnoită; este o etapă a lucrării mult mai profundă. Prin urmare, întruparea din zilele de pe urmă a completat semnificația întrupării lui Dumnezeu și a încheiat complet planul lui Dumnezeu de gestionare pentru mântuirea omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Isus și cu Mine venim din același Duh. Deși trupurile noastre nu au legătură, Duhurile noastre sunt unul și același; deși ceea ce facem și lucrarea pe care o realizăm nu sunt la fel, Noi ne asemănăm în esență; trupurile Noastre au forme diferite, dar acest lucru se datorează schimbării

epocii și a diferitelor cerințe ale lucrării Noastre; lucrările Noastre de slujire nu se aseamănă, deci lucrarea pe care Noi o prezentăm și firile pe care le dezvăluim omului sunt, de asemenea, diferite. Din acest motiv, ceea ce omul vede și înțelege azi este diferit de trecut, lucru care se întâmplă datorită schimbării epocii. Chiar dacă Ei sunt diferiți în gen și în forma trupurilor Lor și nu S-au născut din aceeași familie și cu atât mai puțin în aceeași perioadă, totuși, Duhurile Lor sunt unul. Chiar dacă trupurile Lor nu au același sânge sau înrudire fizică de niciun fel, nu se poate nega faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu în două perioade de timp diferite. Faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu reprezintă un adevăr incontestabil. Totuși, Ei nu au aceeași descendență și nu împărtășesc un limbaj uman comun (unul a fost un bărbat care vorbea limba iudeilor, iar celălalt o femeie care vorbește doar chineza). Din aceste motive, Ei au trăit în țări diferite pentru a realiza lucrarea pe care fiecare are datoria s-o facă și, de asemenea, în perioade de timp diferite. În ciuda faptului că Ei sunt același Duh, au aceeași esență, nu există asemănări absolute între învelișul trupurilor Lor. Tot ceea ce împărtășesc este aceeași umanitate, dar în ceea ce privește aspectul exterior al trupurilor Lor și circumstanțele nașterii Lor, Ei nu se aseamănă. Aceste lucruri nu influențează deloc lucrarea Lor sau cunoștințele pe care omul le are despre Ei, deoarece, în final, Ei sunt același Duh și nimeni nu Îi poate separa. Deși nu au legături de sânge, întregile lor ființe sunt conduse de Duhurile lor, care le alocă lucrări diferite în perioade de timp diferite și trupurile Lor aparțin unor descendențe diferite. Duhul lui Iahve nu este tatăl Duhului lui Isus, iar Duhul lui Isus nu este fiul Duhului lui Iahve: sunt unul și același Duh. În mod similar, Dumnezeul întrupat de azi și Isus nu sunt înrudiți prin sânge, ci Ei sunt una, deoarece Duhurile lor sunt una. Dumnezeu poate realiza lucrarea de milă și de bunătate iubitoare, precum și cea de judecată dreaptă și de mustrare a omului, și pe cea de

blestemare a omului; iar în final, poate realiza lucrarea de distrugere a lumii și de pedepsire a celor răi. Nu face El toate astea singur? Nu este aceasta omnipotența lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării”

Oamenilor, lucrarea celui de-al doilea trup întrupat li se pare cu totul deosebită față de cea a primului, atât de mult încât cele două par să nu aibă nimic în comun și nimic din cea dintâi lucrare nu poate fi văzut de această dată. Deși lucrarea celui de-al doilea trup întrupat este diferită de prima, aceasta nu dovedește că sursa Lor nu este una și aceeași. Dacă sursa Lor este aceeași depinde de natura lucrării făcute de către trupuri și nu de învelișurile Lor exterioare. În timpul celor trei etape ale lucrării Sale, Dumnezeu a fost întrupat de două ori și, de ambele dăți, lucrarea lui Dumnezeu întrupat inaugurează o nouă epocă, introduce o lucrare nouă; întrupările se completează reciproc. Este imposibil pentru ochii umani să spună că cele două trupuri vin de fapt din aceeași sursă. E de la sine înțeles că acest lucru este dincolo de capacitatea ochiului uman sau a minții umane. Dar în esența Lor, Ei sunt la fel, pentru că lucrarea Lor provine de la același Duh. Faptul că cele două trupuri întrupate iau naștere din aceeași sursă, nu poate fi judecat după epocă și după locul în care Ei S-au născut sau alți asemenea factori, ci după lucrarea divină exprimată de Ei. Al doilea trup întrupat nu efectuează nimic din lucrarea pe care Isus a făcut-o, pentru că lucrarea lui Dumnezeu nu aderă la convenție, dar ea deschide un nou drum de fiecare dată. Al doilea trup întrupat nu are ca scop să aprofundeze sau să consolideze impresia primului trup în mințile oamenilor, ci s-o completeze și s-o desăvârșească, să aprofundeze cunoștințele omului despre Dumnezeu, să încalce toate regulile care există în inimile oamenilor și să șteargă imaginile greșite despre Dumnezeu din inimile lor. Se poate spune că niciun

stadiu individual al lucrării proprii lui Dumnezeu nu poate da omului o cunoaștere completă despre El; fiecare dă doar o parte, nu întregul. Deși Dumnezeu Și-a exprimat firea Sa în totalitate, din cauza facultăților limitate de înțelegere ale omului, cunoștințele sale despre Dumnezeu rămân încă incomplete. Este imposibil, folosind limbajul uman, să transmiți întreaga fire a lui Dumnezeu; mai mult, poate o singură etapă a lucrării Sale să-L exprime pe deplin pe Dumnezeu? El lucrează în trup sub acoperirea umanității Sale normale, iar cineva Îl poate cunoaște doar prin expresia divinității Sale, nu prin învelișul Său trupesc. Dumnezeu vine în trup pentru a-i permite omului să-L cunoască prin intermediul lucrării Sale diverse, iar două faze diferite ale lucrării Sale nu sunt la fel. Numai în acest fel poate omul să aibă o cunoaștere completă a lucrării lui Dumnezeu în trup, nelimitată la o singură fațetă. Deși lucrarea celor două trupuri întrupate este diferită, esența trupurilor și sursa lucrării Lor sunt identice; este doar că Ei există pentru a realiza două etape diferite ale lucrării și pentru a apărea în două epoci diferite. Orice s-ar întâmpla, trupurile întrupate ale lui Dumnezeu împart aceeași esență și aceeași origine – acesta este un adevăr pe care nimeni nu-l poate nega.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

8. Biserica lui Dumnezeu Atotputernic mărturisește că Domnul Isus S-a întors și tu răspândești Evanghelia persoanelor de toate religiile și confesiunile. Mulți care cred cu adevărat în Domnul și-au părăsit bisericile și au început să creadă în Dumnezeu Atotputernic – oare nu furi oi de la alte biserici?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta glasul Meu și vor fi o turmă și un Păstor” (Ioan 10:16).

„Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, iar ele Mă urmează” (Ioan 10:27).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Noi am predicat Evanghelia în mod repetat multor lideri din cercurile religioase, dar, indiferent de modul în care avem părtășie cu ei despre adevăr, ei nu vor să-l accepte. De ce este așa? Pentru că aroganța a devenit a doua natură a lor și Dumnezeu nu mai are un loc în inimile lor. Unii oameni pot spune: „Oamenii aflați sub conducerea unor anumiți pastori din lumea religioasă au într-adevăr multă determinare; e ca și cum Îl au pe Dumnezeu în mijlocul lor.” Crezi că a avea entuziasm înseamnă a avea determinare? Indiferent cât de mărețe ar putea suna teoriile acelor pastori, Îl cunosc ei oare pe Dumnezeu? Dacă s-ar teme cu adevărat de Dumnezeu în adâncul lor, ar face ca oamenii să-i urmeze și să-i înalțe? I-ar putea controla pe alții? Ar îndrăzni să-i împiedice pe alții să caute adevărul și să cerceteze calea adevărată? Dacă ei cred că oile lui Dumnezeu sunt de fapt ale lor, că ele ar trebui toate să asculte de ei, atunci asta nu înseamnă că se văd pe ei înșiși drept Dumnezeu? Astfel de oameni sunt chiar mai răi decât fariseii. Nu sunt

ei adevărați antihriști? Prin urmare, aroganța lor este fatală și îi poate împinge să facă lucruri rebele.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O natură arogantă stă la originea împotrivirii omului față de Dumnezeu”

Părtășia omului pentru referință:

Toți cei care cred în Domnul știu că credincioșii aparțin lui Dumnezeu; Ei nu aparțin în niciun caz niciunei confesiuni, nici conducătorilor, pastorilor sau prezbiterilor oricărei confesiuni. Indiferent în ce biserică participă la adunări sau la activități și indiferent ce pastori și prezbiteri i-ar conduce, oamenii care cred în Dumnezeu sunt cu toții oile Sale – iar oile lui Dumnezeu țin seama de glasul Său. Este exact cum a spus Domnul Isus: „**Eu sunt păstorul cel bun și le cunosc pe cele ce sunt ale Mele, iar cele ce sunt ale Mele Mă cunosc pe Mine**” (Ioan 10:14). Numeroși pastori și prezbiteri au obiceiul de a se referi la oamenii din biserica lor ca la propriile oi, însă aceasta este o greșeală gravă. Cum ar putea credincioșii lui Dumnezeu să aparțină acestor oameni? Dacă cineva îndrăznește să pretindă că este proprietarul unei turme, nu încearcă o astfel de persoană doar să concureze cu Dumnezeu pentru acea turmă și pentru aleșii lui Dumnezeu? Care este diferența dintre o astfel de persoană și locatarii răi despre care a vorbit Domnul Isus în Biblie? În Epoca Harului, Domnul Isus le-a răspândit calea spre pocăință evreilor care credeau atunci în Dumnezeu. De asemenea, El i-a trimis pe discipoli și apostoli pe tărâmul Iudeii pentru a împărtăși Evanghelia Împărăției Cerurilor și pentru a-i salva pe oamenii care trăiau sub lege de stricturile și cătușele regulilor și regulamentelor. Acest lucru reprezenta iubirea și mântuirea lui Dumnezeu pentru om. În orice caz, preoții cei mai de seamă, cărturarii și fariseii iudaismului L-au denunțat pe Domnul Isus și I s-au împotrivit și i-au împiedicat pe alții să-L accepte, îndurând, în cele din urmă, condamnarea și pedepsirea din partea

lui Dumnezeu. Acum, Domnul Isus S-a întors: El este Dumnezeu Atotputernic. Oile lui Dumnezeu Îi aud glasul. Dacă pastorii și prezbiterii nu eșuează doar în ceea ce privește înapoierea turmelor, ci chiar merg până-ntr-acolo încât să și le însușească, atunci ei nu sunt decât servitori răi. Ei vor îndura condamnarea și pedeapsa din partea lui Dumnezeu exact așa cum au făcut-o preoții cei mai de seamă evrei, cărturarii și fariseii.

Astăzi, apariția și lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic au îndeplinit o profeție biblică: „**Căci este timpul să înceapă judecata chiar de la Casa lui Dumnezeu**” (1 Petru 4:17). Numeroși frați și surori din diferite confesiuni, care iubesc adevărul și tânjesc după apariția lui Dumnezeu, I-au auzit glasul și au acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic, întorcându-se unul după altul înaintea tronului Său. Aceasta este oaia lui Dumnezeu care ține seama glasul Său. Atunci când Domnul Isus S-a întors, El a apărut mai întâi pentru cei care L-au așteptat și a trimis oameni în cercuri religioase ca să răspândească lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, astfel încât cei care tânjeau după întoarcerea Sa să-I audă glasul și să Se întoarcă la El. Nu era acesta un lucru de așteptat? Cu toate acestea, nu numai că unii pastori și prezbiteri din lumea religioasă nu I-au înapoiat lui Dumnezeu oile, dar au contraatacat cu acuzații nefondate și și-au pecetluit bisericile sub pretextul protejării turmelor. Ei nu le permit credincioșilor să caute sau să investigheze adevărata cale, ci, în schimb, condamnă neîncetat Biserica lui Dumnezeu Atotputernic și o acuză că le-a furat oile. Ei pretind cu obrăznicie că oile lui Dumnezeu sunt ale lor, iar acest lucru le dă în vileag pe deplin ambiția și dorința de a îngrădi și controla oamenii. Ei păstrează un control strict asupra credincioșilor și pretind oile lui Dumnezeu cu scopul de a-i face pe acești credincioși să continue să-i urmeze și să-i venereze. Nu sunt astfel de conducători exact acei servitori răi despre care a vorbit Domnul Isus, care pun stăpânire pe

turmă? Nu sunt ei antihriștii care se împotrivesc lui Dumnezeu și concurează pentru funcția Lui? Acest lucru ne amintește de venirea Domnului Isus pentru a face lucrarea: văzând că mulți dintre evrei Îl urmau, preoții cei mai de seamă, cărturarii și fariseii evrei au simțit invidie și frică, temându-se că, dacă toți credincioșii Îl urmau pe Domnul Isus, atunci ei nu și-ar putea menține funcțiile și mijloacele de trai. Atunci, L-au condamnat pe Domnul Isus exact în același mod pentru a-i împiedica pe oameni să accepte lucrarea Lui. A fost exact așa cum este scris în Biblie: „Conducătorii preoților și fariseii au adunat Sinedriul și au zis: Ce să facem? Omul Acesta face multe semne. Dacă-L lăsăm să continue așa, toți vor crede în El și vor veni romanii și ne vor nimici atât locul, cât și neamul! […] Așadar, din ziua aceea au plănuit să-L omoare” (Ioan 11:47-48, 53). Preoții cei mai de seamă evrei, cărturarii și fariseii îi priveau pe evrei ca pe proprietatea personală și țineau din scurt oile lui Dumnezeu. Când Dumnezeu a venit să lucreze și să recupereze acele oi, conducătorii s-au luptat cu El pentru controlul asupra acestora. Preoții cei mai de seamă, cărturarii și fariseii aceștia nu s-au întors spre Dumnezeu și nici nu le-au permis evreilor să-L urmeze. Domnul Isus i-a dojenit, spunând: „**Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi închideți Împărăția Cerurilor în fața oamenilor; nici voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre!**” (Matei 23:13). Firea dreaptă a lui Dumnezeu nu va tolera ofensele din partea oamenilor! În vreme ce preoții cei mai de seamă evrei, cărturarii și fariseii concurau cu Dumnezeu pentru aleșii Săi, împotrivindu-se Lui și condamnându-L, acest lucru a înfuriat firea lui Dumnezeu și au îndurat blestemele și pedeapsa din partea Sa. Israelul a fost distrus timp de aproape două mii de ani, mulți evrei au fost măcelăriți și au fost mânați spre colțuri disparate ale pământului. Dacă pastorii și prezbiterii din lumea religioasă de astăzi continuă să pretindă oile lui Dumnezeu și să le

împiedice să se întoarcă spre Dumnezeu, atunci tot ceea ce-i așteaptă pe acei conducători este pedeapsa dreaptă a lui Dumnezeu!

9. Mărturisești că „Fulgerul de la Răsărit” este apariția și lucrarea lui Hristos din zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic, dar am citit multe articole de pe site-uri web bine cunoscute, precum Baidu și Wikipedia, care condamnă, atacă și denigrează Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Știu că informațiile de pe Baidu sunt monitorizate și controlate de PCC și că nu sunt neapărat credibile. Dar site-uri web străine, precum Wikipedia, au urmat și ele PCC și lumea religioasă în condamnarea voastră. Nu pot să pricep – sunt declarațiile făcute pe aceste site-uri web adevărate sau false?

Răspuns:

În prezent, forțele rele ale marelui balaur roșu și forțele antihriștilor din comunitatea religioasă au născocit numeroase minciuni despre Biserica lui Dumnezeu Atotputernic – minciuni care au fost chiar publicate de site-ul de renume mondial Wikipedia. Atunci când investighează adevărata cale, unii oameni merg direct pe Wikipedia: „Am încredere în Wikipedia. Dacă scrie acolo că aceasta este adevărata cale, voi crede acest lucru; dacă scrie că nu este, nu voi crede.” Acești oameni măsoară dacă un lucru reprezintă adevărata cale pe baza Wikipediei. Este acest lucru în acord cu adevărul? Poate fi adevărul găsit pe Wikipedia? Pot fi cuvintele lui Dumnezeu găsite pe Wikipedia? Cei care editează Wikipedia cred în Dumnezeu? Nu, nu cred. În acest caz, Wikipedia este un site al necredincioșilor. Este scris și editat din perspectiva necredincioșilor, folosind numeroase materiale colectate de aceștia. Dețin necredincioșii adevărul? Cuvintele rostite de ei reprezintă realitatea și sunt în conformitate cu adevărul? Oare nu există nicio minciună, nicio erezie, nicio falsitate pe site-urile web ale necredincioșilor? Necredincioșii sunt oameni care au fost profund corupți de Satana și care I-au întors spatele lui Dumnezeu. Ei nu cred în Dumnezeu, nu sunt credincioși, esența lor este de la diavolul Satana și doar repetă papagalicește cuvintele altora, care sunt un morman de minciuni, fără niciun cuvânt care

să fie în acord cu adevărul. Prin urmare, cuvintele necredincioșilor nu sunt altceva decât sofisme. Poate fi pus la îndoială acest lucru? Wikipedia nu publică faptele și mărturiile reale cu privire la Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Tot ceea ce publică sunt minciuni și sofisme ale lumii religioase și ale guvernării ateiste a PCC-ului. Ce fel de site web este acesta? Oare nu reprezintă el forțele rele ale lumii? Cuvintele exprimate de Dumnezeu Atotputernic și mărturiile adevărate bazate pe experiențe ale creștinilor din Biserica lui Dumnezeu Atotputernic sunt de multă vreme publicate pe internet pentru ca toată omenirea să le caute și să le investigheze – prin urmare, de ce nu se menționează acolo acest lucru? Guvernul PCC a asuprit și a persecutat mereu cu cruzime Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, ale cărei fapte sunt de multă vreme publicate online de către organizațiile internaționale pentru drepturile omului. De ce nu apar acestea pe Wikipedia? În schimb, Wikipedia publică fiecare minciună și încercare de discreditare a Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic de către guvernul PCC și comunitatea religioasă. Oare nu este, în acest caz, o organizație care răspândește intenționat dezinformare și lucruri neadevărate? Nu este oare o unealtă prin care Satana îi înșală pe oameni? Încrederea în cuvintele guvernului ateist al PCC-ului și ale antihriștilor din comunitatea religioasă și diseminarea acestora de către editorii Wikipedia, fără a le investiga înainte, sunt ridicole și absurde. Acest lucru demonstrează că sunt lipsiți de adevăr, că în esență, sunt oameni absurzi, netoți, de aceeași teapă cu diavolul Satana. Wikipedia urmează PCC și comunitatea religioasă în defăimarea, judecarea și condamnarea lucrării din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu; a hulit împotriva lui Hristos din zilele de pe urmă, a hulit împotriva adevăratei căi și este blestemat de Dumnezeu. Prin urmare, ce problemă indică faptul că Wikipedia urmează PCC și comunitatea religioasă? Arată că lumea este întunecată și rea, că omenirea a

fost profund coruptă de Satana și a devenit o forță ostilă față de Dumnezeu! Acest lucru îndeplinește, totodată, cuvintele din Biblie: „**Lumea întreagă zace în cel rău**” (1 Ioan 5:19), „**Această generație este o generație rea**” (Luca 11:29). Unii oameni sunt orbi în privința esenței întunecate și rele a lumii. Atunci când investighează adevărata cale, sunt încă pasibili să aibă încredere în Wikipedia și să creadă cuvintele și zvonurile diavolești publicate acolo. Oare oamenii de acest fel sunt cei care cred în Dumnezeu? Nu sunt. Ei nu cred în Dumnezeu și nici nu recunosc faptul că Dumnezeu este adevărul și cu atât mai puțin cunosc adevărul. Atunci când investighează adevărata cale, nu caută cuvintele lui Dumnezeu sau nu-I ascultă glasul, ci doar se încred în cuvintele diavolului Satana și le privesc ca fiind adevărul – nu este diavolul Satana cel în care cred ei? Prin urmare, astfel de oameni nu sunt realmente cei care investighează adevărata cale. De îndată ce aud cuvintele și zvonurile diavolești ale Satanei, sunt înșelați și cad la pământ. Sunt astfel de oameni înțelepți? Oile lui Dumnezeu Îi aud glasul, în vreme ce aceia care aparțin diavolului ascultă cuvintele diavolului; ei refuză să asculte glasul lui Dumnezeu și, în schimb, ascultă cuvintele diavolului Satana. A comite o astfel de greșeală de bază îi face, cu siguranță, oameni nesăbuiți și netoți care aparțin diavolului Satana!

Atunci când investigăm adevărata cale, trebuie să verificăm dacă cuvintele exprimate de Dumnezeu Atotputernic reprezintă adevărul și glasul lui Dumnezeu. Dacă aceste cuvinte sunt adevărul, dacă sunt glasul lui Dumnezeu și dacă acest lucru este într-adevăr apariția și lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, atunci, indiferent ce spune diavolul Satana, noi trebuie să credem – întrucât Dumnezeu este real, cuvintele Sale sunt adevărul, iar lucrarea lui Dumnezeu nu poate fi niciodată greșită. Orice ființă umană poate să greșească, dar nu Dumnezeu; orice ființă umană poate să mintă și să-i înșele pe ceilalți, dar Dumnezeu nu spune nicio minciună, El

este sfânt și drept, El este adevărul. Și astfel, cei care cred cu adevărat în Dumnezeu și iubesc adevărul verifică doar dacă aceste cuvinte sunt glasul lui Dumnezeu și lucrarea Sa, indiferent de orice comentariu făcut de media sau de site-urile web ale necredincioșilor și indiferent de asuprirea, persecuția, condamnarea și opoziția din partea puterii existente sau a lumii religioase. De îndată ce determină că acesta este glasul lui Dumnezeu, Îl urmează pe Dumnezeu, fără a fi legați de nicio persoană, chestiune sau lucru. Numai astfel de oameni cred cu adevărat în Dumnezeu și doar aceștia sunt fecioarele înțelepte, exact așa cum a spus Domnul Isus: „**Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, iar ele Mă urmează**” (Ioan 10:27). Între timp, cei care nu cred și cei care nu au iubire pentru adevăr dar care cerșesc pâine doar pentru a-și umple stomacul, nu caută adevărul, ci, în schimb, ascultă orbește cuvintele și zvonurile diavolești ale Satanei și chiar se iau după acesta promovând aceste zvonuri, judecând și condamnând cu înverșunare lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu. Acești oameni reprezintă neghina dată în vileag, iar când lucrarea lui Dumnezeu se termină și când marile dezastre încep să curgă, ei nu pot fi decât eliminați și pedepsiți, scrâșnind din dinți și plângând, în timp ce sunt condamnați la dezastru. Acest lucru îndeplinește pe deplin ceea ce scrie în Biblie: „**Poporul Meu este nimicit din lipsă de cunoștință**” (Osea 4:6) și „Proștii mor din lipsă de judecată” (Proverbe 10:21).

XIX. Întrebări și răspunsuri despre luptele spirituale

1. Citind cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și ascultând părtășiile și mărturiile fraților și surorilor, am devenit sigur că Dumnezeu Atotputernic este întoarcerea Domnului Isus și acum accept lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Dar recent s-au întâmplat unele lucruri neplăcute și îngrijorătoare în familia mea. De ce se întâmplă astfel de lucruri și cum ar trebui să le experimentez?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Fiți treji! Vegheați! Dușmanul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care rage, căutând pe cineva să înghită” (1 Petru 5:8).

„Iar Eu voi aduce cea de-a treia parte în foc și o voi rafina așa cum este rafinat argintul, o voi încerca așa cum se încearcă aurul. Ei vor chema numele Meu, iar Eu îi voi auzi. Eu voi spune: «Este poporul Meu!», iar ei vor spune: «Iahve este Dumnezeul meu!»” (Zaharia 13:9).

„Iar Iahve i-a spus Satanei: «Te-ai gândit la slujitorul Meu Iov, că nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău?». Apoi, Satana I-a răspuns lui Iahve Dumnezeu și a spus: «Iov se teme de Dumnezeu fără motiv? Nu ai pus Tu un zid în jurul lui și al casei sale și în jurul a tot ceea ce are? I-ai binecuvântat lucrarea mâinilor, iar bunurile sale se înmulțesc pe pământ. Dar întinde-Ți mâna și atinge tot ceea ce are și Te va blestema fățiș». Iar Iahve Dumnezeu i-a spus Satanei: «Iată, tot ceea ce are el este în puterea ta; doar pe el însuși să nu pui mâna». Așadar, Satana a plecat din prezența lui Iahve Dumnezeu” (Iov 1:8-12).

„Atunci Iov s-a ridicat, și-a dat haina și și-a ras capul și a căzut pe pământ și a venerat și a spus: «Gol am ieșit din pântecele mamei mele și gol

mă voi întoarce: Iahve a dat și Iahve a luat; binecuvântat să fie numele lui Iahve Dumnezeu»” (Iov 1:20-21).

„Atunci soția lui i-a zis: «Încă rămâi neclintit în curăția ta? Blestemă-L pe Dumnezeu și mori!» El i-a răspuns: «Vorbești ca o femeie nebună. Ce?! Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?» În toate acestea Iov nu a păcătuit deloc prin vorbele sale” (Iov 2:9-10).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Când Dumnezeu lucrează, Se îngrijește de o persoană și o apreciază și când o favorizează și o aprobă, Satana se ține și el îndeaproape în urma acesteia, încercând să o înșele și să-i facă rău. Dacă Dumnezeu dorește să câștige această persoană, Satana, pentru a-și atinge obiectivul ascuns, ar face orice-i stă în putere să-L împiedice pe Dumnezeu, folosind diferite vicleșuguri ca să ispitească, să tulbure și să submineze lucrarea lui Dumnezeu. Care este acest obiectiv? El nu vrea ca Dumnezeu să câștige pe nimeni; vrea să pună stăpânire pe toți cei pe care vrea Dumnezeu să-i câștige, vrea să-i controleze, să preia controlul asupra lor pentru ca ei să i se închine și să i se alăture în a comite fapte rele și să I se împotrivească lui Dumnezeu. Nu este acesta motivul sinistru al Satanei? Spuneți adesea că Satana este atât de malefic, atât de rău, dar voi l-ați văzut? Puteți vedea cât de rea este omenirea; nu ați văzut cât de rău este adevăratul Satana. Totuși, în chestiunea cu privire la Iov, ați observat clar cam cât de rău este Satana. Această chestiune a făcut foarte clare chipul ascuns al Satanei și esența lui. Războindu-se cu Dumnezeu și ținându-se scai după El, obiectivul Satanei este să dărâme întreaga lucrare pe care Dumnezeu vrea s-o facă, să-i ocupe, să-i controleze și să-i elimine complet pe cei pe care vrea Dumnezeu să îi câștige. Dacă nu sunt eliminați, atunci ei ajung în posesia Satanei pentru a fi folosiți de el – acesta este obiectivul său.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IV”

În fiecare stadiu al lucrării pe care Dumnezeu o face în interiorul oamenilor, la exterior pare că sunt interacțiuni între oameni, ca și cum s-ar fi născut din aranjamente sau intervenții umane. Dar, în spatele scenei, fiecare etapă a lucrării și tot ceea ce se întâmplă reprezintă un pariu făcut de Satana în fața lui Dumnezeu și cere oamenilor să rămână fermi în mărturia lor față de Dumnezeu. Luați ca exemplu pe Iov, când a fost încercat: în spatele scenei, Satana făcea un pariu cu Dumnezeu și ceea ce i s-a întâmplat lui Iov au fost faptele și intervenția oamenilor. În spatele fiecărui pas al lucrării pe care Dumnezeu o face în voi este pariul Satanei cu Dumnezeu – în spatele acestui tot este o luptă. […] Când Dumnezeu și Satana se luptă în tărâmul spiritual, cum ar trebui să-L mulțumești pe Dumnezeu și cum ar trebui să rămâi ferm în mărturia față de El? Ar trebui să știi că tot ceea ce ți se întâmplă este o mare încercare și timpul când Dumnezeu are nevoie de tine pentru a fi mărturie. Cu toate că ar putea să pară neimportant din afară, când aceste lucruri se întâmplă, arată dacă Îl iubești sau nu pe Dumnezeu. Dacă Îl iubești, vei fi capabil să rămâi ferm în mărturia ta față de El și, dacă nu ai pus în practică dragostea pentru El, acest lucru arată că nu ești cineva care pune adevărul în practică, că ești lipsit de adevăr și viață, că ești pleavă! Tot ceea ce se întâmplă oamenilor se întâmplă atunci când Dumnezeu are nevoie ca ei să rămână fermi în mărturia lor față de El. Cu toate că nu ți se întâmplă nimic important în momentul de față și nu aduci mare mărturie, fiecare detaliu al vieții tale de zi cu zi e o chestiune de mărturie față de Dumnezeu. Dacă poți câștiga admirația fraților și surorilor tale, a membrilor familiei tale și a tuturor celor din jurul tău; dacă, într-o zi, cei necredincioși vor veni și vor admira tot ceea ce faci și vei vedea că tot ce face Dumnezeu este minunat, atunci vei fi mărturisit ferm. Deși nu ai discernământ și calibrul tău este mic, prin desăvârșirea ta de către Dumnezeu, ești capabil să-L mulțumești și să fii atent la voia Lui, arătându-

le celorlalți ce mare lucrare a făcut în oamenii de cel mai mic calibru. Când oamenii ajung să-L cunoască pe Dumnezeu și devin biruitori înaintea Satanei, în mare măsură loiali lui Dumnezeu, atunci niciunul nu are mai multă coloană vertebrală decât acest grup de oameni, iar aceasta este cea mai măreață mărturie. Deși ești incapabil să faci o mare lucrare, ești capabil să-L mulțumești pe Dumnezeu. Alții nu pot să-și lase la o parte noțiunile, dar tu poți; alții nu pot să fie mărturie lui Dumnezeu în timpul experiențelor lor reale, dar tu îți poți folosi statura și acțiunile reale pentru a răsplăti dragostea lui Dumnezeu și Îi poți fi mărturie răsunătoare lui Dumnezeu. Doar acest lucru contează ca fiind de fapt iubirea față de Dumnezeu. Dacă ești incapabil de acest lucru, atunci nu ești mărturie printre membrii familiei tale, printre frații și surorile tale sau în fața popoarelor lumii. Dacă nu poți fi mărturie înaintea Satanei, Satana va râde de tine, te va trata ca pe o glumă, ca pe o jucărie, adesea te va prosti și te va scoate din minți. Pe viitor, nenumărate încercări pot să se abată asupra ta – dar astăzi, dacă Îl iubești pe Dumnezeu cu o inimă adevărată și dacă, indiferent de cât de mari vor fi încercările viitoare, indiferent de ceea ce ți se întâmplă, ești capabil să rămâi ferm în mărturia ta și ești capabil să-L mulțumești pe Dumnezeu, atunci inima ta va fi mângâiată și nu-ți va fi frică, indiferent de cât de mari vor fi încercările pe care le vei întâlni pe viitor. Nu puteți vedea ce se va întâmpla în viitor; nu puteți decât să-L mulțumiți pe Dumnezeu în situațiile actuale. Nu sunteți capabili să faceți nicio mare lucrare și ar trebui să vă concentrați pe a-L mulțumi pe Dumnezeu prin trăirea cuvintelor Lui în viața reală și să fiți mărturie puternică și răsunătoare, care aduce rușine asupra Satanei. Cu toate că trupul tău va rămâne nemulțumit și vei fi suferit, Îl vei fi mulțumit pe Dumnezeu și rușinat pe Satana. Dacă practici întotdeauna în acest fel, Dumnezeu va deschide o cale înaintea ta. Când, într-o bună zi, va veni o încercare mare, alții vor cădea, dar tu vei fi în continuare în stare să

rămâi ferm: datorită prețului pe care l-ai plătit, Dumnezeu te va proteja pentru a te putea menține ferm și a nu cădea. Dacă, de regulă, ești capabil să pui adevărul în practică și să-L mulțumești pe Dumnezeu cu o inimă care Îl iubește cu adevărat, atunci Dumnezeu te va proteja cu siguranță pe durata încercărilor ce vor veni. Chiar dacă ești nesăbuit și de statură și calibru mic, Dumnezeu nu va face discriminări împotriva ta. Aceasta depinde de faptul dacă intențiile tale sunt drepte sau nu. Astăzi, ești capabil să-L mulțumești pe Dumnezeu, lucru la care ești atent în cel mai mic detaliu, Îl mulțumești pe Dumnezeu în toate lucrurile, ai o inimă care Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu, îți dăruiești inima adevărată lui Dumnezeu și, deși există unele lucruri pe care nu poți să le înțelegi, poți veni înaintea lui Dumnezeu pentru a-ți îndrepta intențiile și a căuta voia lui Dumnezeu și a face tot ceea ce este necesar pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Poate că frații și surorile tale te vor părăsi, dar inima ta va mulțumi pe Dumnezeu și nu vei râvni la plăcerile trupului. Dacă vei practica întotdeauna în acest fel, vei fi protejat atunci când asupra ta vor veni mari încercări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”

Dacă asupra ta se abat multe lucruri care nu se potrivesc noțiunilor tale, dar, totuși, ești în stare să le lași deoparte și să ajungi să cunoști acțiunile lui Dumnezeu din aceste lucruri și dacă în toiul rafinărilor îți dezvălui inima de iubire pentru Dumnezeu, atunci asta înseamnă să mărturisești ferm. Dacă al tău cămin este liniștit, te bucuri de mângâierile trupului, nimeni nu te persecută, iar frații și surorile tale din Biserică te ascultă, poți să-ți arăți inima iubitoare de Dumnezeu? Poate această situație să te rafineze? Numai prin rafinare poți să-ți arăți iubirea de Dumnezeu și numai prin lucrurile care nu se aliniază noțiunilor tale poți fi desăvârșit. Cu serviciul multor lucruri contrare și negative și folosind tot felul de

manifestări ale Satanei – acțiunile, acuzațiile, tulburările și înșelăciunile sale – Dumnezeu îți arată clar chipul hidos al Satanei și, astfel, îți desăvârșește abilitatea de a-l deosebi pe Satana, ca să poți să-l urăști și să te lepezi de el.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

Tot ceea ce face Dumnezeu este necesar și are o semnificație extraordinară, căci tot ceea ce El face pentru om are legătură cu gestionarea Sa și mântuirea omenirii. Desigur, lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o asupra lui Iov nu este diferită, deși Iov era desăvârșit și neprihănit în ochii lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, indiferent ce face Dumnezeu sau de mijloacele prin care face acel lucru, indiferent de cost sau de obiectivul Său, scopul acțiunilor Sale nu se schimbă. Scopul Său este de a prelucra în om cuvintele lui Dumnezeu, precum și cerințele și voia lui Dumnezeu pentru om; cu alte cuvinte, este de a lucra în om tot ceea ce Dumnezeu consideră a fi pozitiv în conformitate cu etapele Sale, permițându-i omului să înțeleagă inima și esența lui Dumnezeu și să se supună suveranității și aranjamentelor Lui, permițându-i astfel omului să obțină frica de Dumnezeu și ferirea de rău – toate acestea fiind un aspect al scopului lui Dumnezeu în tot ceea ce face El. Celălalt aspect este că, deoarece Satana este contrastul și obiectul care face servicii în lucrarea lui Dumnezeu, omul este deseori dat Satanei; acesta este mijlocul pe care Dumnezeu îl folosește pentru a le permite oamenilor să vadă viclenia, urâțenia și caracterul vrednic de dispreț al Satanei din ispitele și atacurile sale, făcându-i astfel pe oameni să-l urască pe Satana și să poată cunoaște și recunoaște ceea ce este negativ. Acest proces le permite să se elibereze treptat de sub controlul, acuzațiile, intervenția și atacurile Satanei – până când, mulțumită cuvintelor lui Dumnezeu, cunoașterii și ascultării lor față de El, a credinței lor în El și a

fricii de El, ei triumfă asupra atacurilor și acuzațiilor Satanei; doar atunci vor fi fost ei eliberați pe deplin de sub domeniul Satanei. Eliberarea oamenilor înseamnă că Satana a fost înfrânt, înseamnă că ei nu mai sunt hrana din gura Satanei – în loc să îi înghită, Satana i-a abandonat. Aceasta este deoarece astfel de oameni sunt neprihăniți, deoarece au credință, ascultare și frică față de Dumnezeu și deoarece se despart cu totul de Satana. Ei îl rușinează pe Satana, fac un laș din acesta și îl învinge întru totul. Convingerea lor în a-L urma pe Dumnezeu, ascultarea și frica lor de Dumnezeu îl învinge pe Satana și îl fac să renunțe pe deplin la ei. Doar astfel de oameni au fost cu adevărat câștigați de Dumnezeu și acesta este obiectivul suprem al lui Dumnezeu în a-l mântui pe om. Dacă doresc să fie mântuiți și doresc să fie câștigați complet de Dumnezeu, atunci toți cei care Îl urmează pe Dumnezeu trebuie să se confrunte cu ispite și atacuri atât mari, cât și mici din partea Satanei. Aceia care ies din aceste ispite și atacuri și sunt capabili să îl învingă pe deplin pe Satana sunt cei care au fost mântuiți de Dumnezeu. Adică, aceia care au fost mântuiți prin Dumnezeu sunt cei care au trecut prin încercările Lui și care au fost ispitiți și atacați de Satana de nenumărate ori. Cei care au fost mântuiți prin Dumnezeu înțeleg voia și cerințele lui Dumnezeu, sunt capabili să respecte suveranitatea și rânduielile Lui și nu abandonează calea de a se teme de Dumnezeu și de a se feri de rău în mijlocul ispitirilor Satanei. Cei care sunt mântuiți prin Dumnezeu au onestitate, sunt buni, fac diferența dintre iubire și ură, au simțul dreptății și sunt raționali și capabili de a-L iubi pe Dumnezeu și de a prețui tot ceea ce este al lui Dumnezeu. Astfel de oameni nu sunt legați, spionați, acuzați sau abuzați de Satana; ei sunt complet liberi, au fost eliberați și descătușați pe deplin. Iov a fost tocmai un astfel de om al libertății și aceasta este exact semnificația motivului pentru care Dumnezeu îl predase Satanei.

În timpul lucrării lui Dumnezeu de a oferi aprovizionare și sprijin omului, El spune întreaga Sa voie și cerințele Sale pentru om și îi arată omului faptele Sale, firea Lui și ceea ce are El ceea ce este. Obiectivul este de a înzestra omul cu statură și de a-i permite să câștige diverse adevăruri de la Dumnezeu în timp ce Îl urmează – adevăruri care sunt armele date omului de către Dumnezeu, cu care să se lupte cu Satana. Înzestrat astfel, omul trebuie să se confrunte cu testele lui Dumnezeu. Dumnezeu are multe mijloace și metode de a testa omul, dar fiecare dintre acestea necesită „cooperarea” dușmanului lui Dumnezeu: Satana. Adică, după ce i-a dat omului armele cu care să se lupte cu Satana, Dumnezeu îl predă Satanei și îi permite Satanei să „testeze” statura omului. Dacă omul poate să scape din formația de luptă a Satanei, dacă poate să scape de încercuirea Satanei și încă să trăiască, atunci omul va fi trecut testul. Dar dacă omul nu reușește să părăsească formația de luptă a Satanei și se supune lui, atunci el nu va fi trecut testul. Indiferent ce latură a omului cercetează Dumnezeu, criteriile examinării Sale sunt dacă omul rămâne sau nu neclintit în mărturia sa când este atacat de Satana și dacă s-a lepădat sau nu de Dumnezeu și s-a predat și s-a supus Satanei când era în mrejele lui. Se poate spune că dacă un om poate sau nu să fie mântuit depinde de faptul dacă el îl poate înfrânge și birui pe Satana, iar dacă poate câștiga sau nu libertatea depinde de faptul dacă el poate să ridice, pe cont propriu, armele date lui de Dumnezeu pentru a birui legăturile Satanei, făcându-l pe Satana să renunțe complet la speranțe și să-l lase în pace. Dacă Satana renunță la speranțe și abandonează pe cineva, aceasta înseamnă că Satana nu va mai încerca niciodată să ia această persoană de la Dumnezeu, nu o va mai acuza și nu o va mai stânjeni niciodată pe această persoană, nu o va mai tortura sau ataca niciodată; doar

o astfel de persoană va fi fost câștigată cu adevărat de Dumnezeu. Acesta este procesul complet prin care Dumnezeu câștigă oamenii.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

2. Recent, după ce am citit unele dintre cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și am ascultat părtășiile și mărturiile fraților și surorilor din Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, m-am simțit foarte aprovizionat și edificat în spiritul meu. Înțeleg mult mai multe acum decât în anii pe care i-am petrecut slăvindu-L pe Domnul, prin urmare Dumnezeu Atotputernic trebuie să fie întoarcerea Domnului Isus. Dar după ce pastorul meu a aflat că examinasem lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, a făcut tot ce-i stă în putință pentru a mă opri. Mă hărțuiește în fiecare zi. Chiar i-a cerut familiei mele să mă supravegheze și să nu mă lase să citesc cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic sau să ascult predicile bisericii. Mă simt foarte rănit în sufletul meu. Cum ar trebui să experimentez aceste lucruri?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi închideți Împărăția Cerurilor în fața oamenilor; nici voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre!” (Matei 23:13).

„Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi înconjurați marea și uscatul pentru a face un prozelit, dar când devine astfel, faceți din el de două ori mai mult un fiu al Gheenei decât sunteți voi!” (Matei 23:15).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Există cei care citesc Biblia în bisericile mari și o recită cât e ziua de lungă și, totuși, niciunul dintre ei nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu e capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; cu atât mai puțin poate vreunul dintre ei să fie în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Sunt cu toții oameni fără valoare, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-I dea lecții lui Dumnezeu. Ei I se împotrivesc voit lui Dumnezeu chiar și în timp ce Îi poartă stindardul. Pretinzând credința în Dumnezeu, ei tot

mănâncă trupul și beau sângele omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat stau în calea celor ce încearcă să umble pe calea cea dreaptă, și obstacole care îi împiedică pe cei ce Îl caută pe Dumnezeu. Pot părea să aibă „o constituție zdravănă", dar cum să știe adepții lor că ei nu sunt alții decât antihriști care îi conduc pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu? Cum să știe adepții lor că aceștia sunt diavoli vii dedicați devorării sufletelor umane? Aceia care se stimează nespus în prezența lui Dumnezeu sunt cei mai abjecți dintre oameni, în timp ce aceia care se cred modești sunt cei mai onorați. Și aceia care cred că ei cunosc lucrarea lui Dumnezeu și care, mai mult, sunt în stare să proclame altora lucrarea lui Dumnezeu în sunet de fanfară chiar în timp ce se uită direct la El – aceștia sunt cei mai ignoranți oameni. Astfel de oameni sunt fără mărturia lui Dumnezeu, aroganți și plini de îngâmfare. Aceia care cred că au prea puțină cunoaștere de Dumnezeu, în ciuda faptului că au experiență reală și cunoștințe practice despre El, sunt cei mai iubiți de El. Doar astfel de oameni au o mărturie adevărată și sunt cu adevărat capabili să fie desăvârșiți de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu"

Doriți să cunoașteți motivul pentru care fariseii I se împotriveau lui Isus? Vreți să cunoașteți esența fariseilor? Ei erau plini de fantezii cu privire la Mesia. Mai mult decât atât, ei credeau numai că Mesia va veni și, cu toate acestea, nu au urmărit adevărul vieții. Și astfel, chiar și astăzi ei încă Îl mai așteaptă pe Mesia, pentru că nu au nicio cunoaștere despre calea vieții, și nu știu care este calea adevărului. Cum, spuneți voi, ar putea asemenea oameni nesăbuiți, încăpățânați și ignoranți să câștige binecuvântarea lui Dumnezeu? Cum ar putea ei să-L vadă pe Mesia? Ei I s-au împotrivit lui Isus pentru că nu cunoșteau direcția lucrării Duhului Sfânt, pentru că nu

cunoșteau calea adevărului rostită de Isus și, mai mult decât atât, pentru că nu L-au înțeles pe Mesia. Și, din moment ce ei nu-L văzuseră niciodată pe Mesia și nu fuseseră niciodată în compania lui Mesia, ei au făcut greșeala de a se agăța de simplul nume al lui Mesia, în timp ce se opuneau esenței lui Mesia, prin orice mijloace posibile. Acești farisei, în esență, erau încăpățânați, aroganți și nu se supuneau adevărului. Principiul credinței lor în Dumnezeu era: indiferent cât de profundă e predicarea Ta, indiferent cât de înaltă e autoritatea Ta, Tu nu ești Hristos decât dacă ești numit Mesia. Nu este această credință absurdă și ridicolă? Vă întreb mai departe: nu este extrem de ușor pentru voi să săvârșiți greșelile celor dintâi farisei, dat fiind faptul că nu aveți cea mai mică înțelegere a lui Isus? Ești capabil să discerni calea adevărului? Poți să garantezi, cu adevărat, că nu I te vei împotrivi lui Hristos? Ești capabil să urmezi lucrarea Duhului Sfânt? Dacă nu știi dacă I te vei împotrivi lui Hristos, atunci, Eu zic că deja ești cu un picior în groapă. Cei care nu L-au cunoscut pe Mesia au fost cu toții în stare să I se împotrivească lui Isus, să Îl respingă pe Isus și să-L defăimeze. Oamenii care nu Îl înțeleg pe Isus sunt cu toții în stare să Îl respingă și să Îl vorbească de rău. Mai mult, ei sunt în stare să vadă întoarcerea lui Isus ca pe înșelăciunea lui Satana și mai mulți oameni Îl vor condamna pe Isus întors în trup. Nu vă fac toate aceste lucruri să vă fie teamă? Lucrul cu care vă veți confrunta va fi blasfemie împotriva Duhului Sfânt, stricarea cuvintelor Duhului Sfânt către Biserici și respingerea a tot ceea ce este exprimat de Isus. Ce puteți câștiga de la Isus dacă voi sunteți atât de confuzi? Cum puteți înțelege lucrarea lui Isus atunci când El revine la trup pe un nor alb, dacă refuzați cu încăpățânare să vă conștientizați greșelile? Vă spun aceasta: oamenii care nu primesc adevărul și, totuși, așteaptă orbește sosirea lui Isus pe nori albi, vor blasfemia, cu siguranță, împotriva Duhului Sfânt și ei sunt categoria care va fi distrusă. Voi doriți doar harul

lui Isus și vreți doar să vă bucurați de tărâmul binecuvântat al cerului, dar nu ați ascultat niciodată cuvintele rostite de Isus și nu ați primit niciodată adevărul exprimat de Isus când Se întoarce la trup. Ce veți da în schimbul faptului că Isus Se întoarce pe un nor alb? Cumva sinceritatea cu care săvârșiți păcate în mod repetat și apoi vă spuneți spovedania, la nesfârșit? Ce veți oferi ca sacrificiu lui Isus care Se întoarce pe un nor alb? Anii de muncă cu care vă înălțați pe voi înșivă? Ce veți arăta pentru a-L face pe Isus Cel reîntors să aibă încredere în voi? Natura voastră arogantă care nu ascultă de niciun adevăr?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”

În fiecare stadiu al lucrării pe care Dumnezeu o face în interiorul oamenilor, la exterior pare că sunt interacțiuni între oameni, ca și cum s-ar fi născut din aranjamente sau intervenții umane. Dar, în spatele scenei, fiecare etapă a lucrării și tot ceea ce se întâmplă reprezintă un pariu făcut de Satana în fața lui Dumnezeu și cere oamenilor să rămână fermi în mărturia lor față de Dumnezeu. Luați ca exemplu pe Iov, când a fost încercat: în spatele scenei, Satana făcea un pariu cu Dumnezeu și ceea ce i s-a întâmplat lui Iov au fost faptele și intervenția oamenilor. În spatele fiecărui pas al lucrării pe care Dumnezeu o face în voi este pariul Satanei cu Dumnezeu – în spatele acestui tot este o luptă. […] Când Dumnezeu și Satana se luptă în tărâmul spiritual, cum ar trebui să-L mulțumești pe Dumnezeu și cum ar trebui să rămâi ferm în mărturia față de El? Ar trebui să știi că tot ceea ce ți se întâmplă este o mare încercare și timpul când Dumnezeu are nevoie de tine pentru a fi mărturie. Cu toate că ar putea să pară neimportant din afară, când aceste lucruri se întâmplă, arată dacă Îl iubești sau nu pe Dumnezeu. Dacă Îl iubești, vei fi capabil să rămâi ferm în mărturia ta față de El și, dacă nu ai pus în practică dragostea pentru El, acest lucru arată că nu ești cineva

care pune adevărul în practică, că ești lipsit de adevăr și viață, că ești pleavă!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”

Dacă asupra ta se abat multe lucruri care nu se potrivesc noțiunilor tale, dar, totuși, ești în stare să le lași deoparte și să ajungi să cunoști acțiunile lui Dumnezeu din aceste lucruri și dacă în toiul rafinărilor îți dezvălui inima de iubire pentru Dumnezeu, atunci asta înseamnă să mărturisești ferm. Dacă al tău cămin este liniștit, te bucuri de mângâierile trupului, nimeni nu te persecută, iar frații și surorile tale din Biserică te ascultă, poți să-ți arăți inima iubitoare de Dumnezeu? Poate această situație să te rafineze? Numai prin rafinare poți să-ți arăți iubirea de Dumnezeu și numai prin lucrurile care nu se aliniază noțiunilor tale poți fi desăvârșit. Cu serviciul multor lucruri contrare și negative și folosind tot felul de manifestări ale Satanei – acțiunile, acuzațiile, tulburările și înșelăciunile sale – Dumnezeu îți arată clar chipul hidos al Satanei și, astfel, îți desăvârșește abilitatea de a-l deosebi pe Satana, ca să poți să-l urăști și să te lepezi de el.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

Nu ar trebui să îți fie frică de una și de alta; indiferent cu cât de multe dificultăți și pericole ai putea să te confrunți, ești în stare să rămâi neclintit înaintea Mea, fără să te împiedice nimic, pentru ca voia Mea să poată fi nestingherit îndeplinită. Aceasta este datoria ta; altfel, Îmi voi aduce mânia asupra ta, iar cu mâna Mea voi… Atunci, vei răbda suferințe mentale interminabile. Tu trebuie să suporți totul; pentru Mine, trebuie să fii pregătit să renunți la tot ce ai și să faci tot ce poți ca să Mă urmezi, și să fii gata să sacrifici tot ce ai. Acesta este momentul în care te voi încerca: Îmi vei oferi

loialitatea ta? Poți să Mă urmezi până la capătul drumului cu loialitate? Nu te teme; cu sprijinul Meu, cine ți-ar putea bloca vreodată drumul? Ține minte asta! Nu uita! Tot ceea ce se întâmplă este prin buna Mea intenție și totul este sub observația Mea. Poți să-Mi urmezi cuvântul în tot ce spui și faci? Când încercările de foc vor veni asupra ta, vei îngenunchea și vei striga? Sau vei tremura, incapabil să mergi mai departe?

Trebuie să ai curajul Meu în tine și trebuie să ai principii când te confrunți cu rudele care nu cred. Dar, de dragul Meu, nu trebuie să cedezi în fața niciunei forțe întunecate. Bizuie-te pe înțelepciunea Mea pentru a merge pe calea perfectă; nu permite niciuneia dintre conspirațiile Satanei să preia controlul. Depune toate eforturile pentru a-ți pune inima înaintea Mea, iar Eu te voi alina și îți voi aduce pace și fericire. Nu te strădui să fii într-un fel anume în fața altor oameni; nu este mai valoros și mai important să Mă mulțumești pe Mine? Mulțumindu-Mă pe Mine, nu vei avea și mai multă pace și fericire veșnică de-a lungul vieții? Suferința prezentă arată cât de mari vor fi binecuvântările tale viitoare; sunt de nedescris. Nu știi măreția binecuvântărilor pe care le vei avea; nici măcar nu ai putea să o visezi. Astăzi, a devenit reală; atât de reală! Acest lucru nu este atât de departe – poți să-l vezi? Fiecare fărâmă din acest lucru este în Mine; cât de strălucitor este drumul înainte! Șterge-ți lacrimile și nu mai simți durerea sau tristețea. Toate lucrurile sunt rânduite de mâinile Mele, iar scopul Meu este să vă fac biruitori, în curând, și să vă aduc în slavă cu Mine. Pentru tot ce ți se întâmplă, ar trebui să fii recunoscător în mod corespunzător și plin de laude; asta Îmi va aduce o profundă mulțumire.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 10

În calitate de creaturi, oamenii ar trebui să îndeplinească datoriile pe care se cuvine să le îndeplinească și să mărturisească ferm pentru

Dumnezeu în toiul rafinării. În fiecare încercare, ar trebui să susțină mărturia pe care ar trebui să o aducă și să facă asta în mod răsunător de dragul lui Dumnezeu. O persoană care face acest lucru este un biruitor. Indiferent cum te rafinează Dumnezeu, tu rămâi plin de încredere și nu îți pierzi niciodată încrederea în El. Faci ceea ce ar trebui să facă omul. Asta îi cere Dumnezeu omului, iar inima omului ar trebui să poată reveni la El pe deplin și să se întoarcă spre El în fiecare clipă care trece. Acesta este un biruitor. Cei la care Dumnezeu Se referă ca biruitori sunt cei care încă pot să mărturisească ferm, să-și mențină încrederea și devotamentul față de Dumnezeu când sunt sub influența Satanei sau sunt asediați de Satana, adică atunci când se găsesc printre forțele întunericului. Dacă poți să rămâi cu inima pură înaintea lui Dumnezeu și să păstrezi iubirea autentică pentru Dumnezeu indiferent de situație, atunci tu mărturisești ferm în fața lui Dumnezeu, și asta vrea să spună Dumnezeu prin „a fi biruitor”. Dacă urmărirea ta este excelentă când Dumnezeu te binecuvântează, dar te retragi fără binecuvântările Sale, este aceasta puritate? Din moment ce ești sigur că această cale este adevărată, trebuie să o urmezi până la capăt; trebuie să-ți menții devotamentul față de Dumnezeu. Din moment ce ai văzut că Dumnezeu Însuși a venit pe pământ pentru a te desăvârși, ar trebui să-I dai inima ta în întregime. Dacă încă Îl poți urma orice face El, chiar dacă îți acordă un rezultat nefavorabil la final, asta înseamnă să-ți menții puritatea în fața lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu”

3. Recunosc că predicile Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic sunt adevărata cale, dar întrucât oamenii din biserica noastră au fost înșelați de minciunile și aberațiile răspândite de pastori și prezbiteri, ei sunt cu toții ostili față de Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Sunt îngrijorat că, după acceptarea lucrării lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, voi fi respins și calomniat de frații și surorile mele din fosta biserică. Statura mea este prea mică, nu sunt destul de curajos să înfrunt toate acestea – ce ar trebui să fac?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Totuși, chiar și dintre conducători, mulți au crezut în El, dar, din cauza fariseilor, nu mărturiseau aceasta, ca să nu fie dați afară din sinagogă. Căci au iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu” (Ioan 12:42-43).

„Ferice de cei persecutați din pricina dreptății, căci a lor este Împărăția Cerurilor! Ferice de voi când oamenii vă insultă, vă persecută și spun tot felul de lucruri rele, (minținд) împotriva voastră, din pricina Mea! Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri! Căci tot așa i-au persecutat și pe profeții dinaintea voastră!” (Matei 5:10-12).

„Intrați pe poarta cea îngustă! Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care intră pe ea! Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei care o găsesc” (Matei 7:13-14).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Nu ar trebui să îți fie frică de una și de alta; indiferent cu cât de multe dificultăți și pericole ai putea să te confrunți, ești în stare să rămâi neclintit înaintea Mea, fără să te împiedice nimic, pentru ca voia Mea să poată fi

nestingherit îndeplinită. Aceasta este datoria ta; altfel, Îmi voi aduce mânia asupra ta, iar cu mâna Mea voi… Atunci, vei răbda suferințe mentale interminabile. Tu trebuie să suporți totul; pentru Mine, trebuie să fii pregătit să renunți la tot ce ai și să faci tot ce poți ca să Mă urmezi, și să fii gata să sacrifici tot ce ai. Acesta este momentul în care te voi încerca: Îmi vei oferi loialitatea ta? Poți să Mă urmezi până la capătul drumului cu loialitate? Nu te teme; cu sprijinul Meu, cine ți-ar putea bloca vreodată drumul? Ține minte asta! Nu uita! Tot ceea ce se întâmplă este prin buna Mea intenție și totul este sub observația Mea. Poți să-Mi urmezi cuvântul în tot ce spui și faci? Când încercările de foc vor veni asupra ta, vei îngenunchea și vei striga? Sau vei tremura, incapabil să mergi mai departe?

Trebuie să ai curajul Meu în tine și trebuie să ai principii când te confrunți cu rudele care nu cred. Dar, de dragul Meu, nu trebuie să cedezi în fața niciunei forțe întunecate. Bizuie-te pe înțelepciunea Mea pentru a merge pe calea perfectă; nu permite niciuneia dintre conspirațiile Satanei să preia controlul. Depune toate eforturile pentru a-ți pune inima înaintea Mea, iar Eu te voi alina și îți voi aduce pace și fericire. Nu te strădui să fii într-un fel anume în fața altor oameni; nu este mai valoros și mai important să Mă mulțumești pe Mine? Mulțumindu-Mă pe Mine, nu vei avea și mai multă pace și fericire veșnică de-a lungul vieții? Suferința prezentă arată cât de mari vor fi binecuvântările tale viitoare; sunt de nedescris. Nu știi măreția binecuvântărilor pe care le vei avea; nici măcar nu ai putea să o visezi. Astăzi, a devenit reală; atât de reală! Acest lucru nu este atât de departe – poți să-l vezi? Fiecare fărâmă din acest lucru este în Mine; cât de strălucitor este drumul înainte! Șterge-ți lacrimile și nu mai simți durerea sau tristețea. Toate lucrurile sunt rânduite de mâinile Mele, iar scopul Meu este să vă fac biruitori, în curând, și să vă aduc în slavă cu Mine. Pentru tot ce ți se

întâmplă, ar trebui să fii recunoscător în mod corespunzător și plin de laude; asta Îmi va aduce o profundă mulțumire.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 10

Aceia care Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu sunt vrednici să îndure încercarea lucrării lor, în vreme ce aceia care nu Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu nu sunt vrednici să îndure nicio încercare a lui Dumnezeu. Ei vor fi îndepărtați mai devreme sau mai târziu, în vreme ce biruitorii vor rămâne în Împărăție. Dacă omul caută sau nu cu adevărat pe Dumnezeu este stabilit de încercarea lucrării sale, adică de încercările lui Dumnezeu, și nu are nimic de a face cu hotărârea omului însuși. Dumnezeu nu respinge nicio persoană la întâmplare; tot ceea ce El face poate convinge omul pe deplin. El nu face nimic invizibil omului și nicio lucrare care nu îl poate convinge pe om. Dacă credința omului este adevărată sau nu se demonstrează prin fapte și nu poate fi hotărât de om. Faptul că „grâul nu poate fi transformat în neghină și că neghina nu poate fi transformată în grâu” este de netăgăduit. Toți aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu vor rămâne, în cele din urmă, în împărăție, și Dumnezeu nu se va purta urât cu nimeni care Îl iubește cu adevărat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Astăzi, majoritatea oamenilor nu au această cunoaștere. Ei cred că suferința este fără valoare, ei sunt lepădați de lume, viața lor de familie este tulburată, ei nu sunt îndrăgiți de către Dumnezeu, iar perspectivele lor sunt sumbre. Suferința unor oameni ajunge la extrem, iar gândurile lor se îndreaptă spre moarte. Aceasta nu este dragoste adevărată pentru Dumnezeu; astfel de oameni sunt lași, nu au perseverență, sunt slabi și neputincioși! Dumnezeu este nerăbdător ca omul să-L iubească, dar cu cât

omul Îl iubește mai mult, cu atât este mai mare suferința omului și, cu cât omul Îl iubește mai mult, cu atât sunt mai mari încercările omului. Dacă Îl iubești, atunci tot felul de suferințe se vor abate asupra ta – iar dacă nu, atunci poate că totul va merge ca pe roate pentru tine și totul va fi pașnic în jurul tău. Când Îl iubești pe Dumnezeu, vei simți că multe lucruri din jurul tău sunt insurmontabile și, pentru că statura ta este prea mică, vei fi rafinat; în plus, vei fi incapabil de a-L mulțumi pe Dumnezeu și vei simți întotdeauna că voia lui Dumnezeu este prea exigentă, că este de neatins de către om. Din cauza tuturor acestor lucruri, vei fi rafinat – pentru că există multă slăbiciune în tine și multe lucruri care nu pot împlini voia lui Dumnezeu, tu vei fi rafinat în interior. Totuși, trebuie să vedeți clar că purificarea este realizată doar prin rafinare. Astfel, în timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare. Când ești ispitit de Satana, ar trebui să spui: „Inima mea Îi aparține lui Dumnezeu, iar Dumnezeu m-a câștigat deja. Eu nu te pot mulțumi – trebuie să dedic totul pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu”. Cu cât Îl mulțumești mai mult pe Dumnezeu, cu atât Dumnezeu te binecuvântează mai mult și cu atât este mai mare puterea iubirii tale pentru Dumnezeu; de asemenea, vei avea credință și fermitate și vei simți că nimic nu este mai valoros sau mai semnificativ decât o viață petrecută iubindu-L pe Dumnezeu. Se poate spune că, pentru a fi fără tristețe, omul trebuie doar să-L iubească pe Dumnezeu. Deși există momente în care trupul tău este slab și ți se întâmplă multe necazuri reale, în aceste clipe te vei baza cu adevărat pe Dumnezeu, vei fi consolat în spiritul tău și vei simți certitudine și că ai ceva pe care să te bazezi. În felul

acesta, vei fi capabil să depășești multe medii și astfel nu te vei plânge de Dumnezeu din cauza chinului pe care îl suferi. În schimb, vei vrea să cânți, să dansezi și să te rogi, să ai întruniri și comuniuni, să te gândești la Dumnezeu, și vei simți că toți oamenii, chestiunile și lucrurile din jurul tău care sunt organizate de Dumnezeu sunt potrivite. Dacă nu-L iubești pe Dumnezeu, tot ceea ce apreciezi va fi plictisitor pentru tine, nimic nu va fi plăcut ochilor tăi; nu vei fi liber în spirit, ci asuprit, inima ta se va plânge mereu de Dumnezeu, iar tu vei simți mereu că suferi atât de mult chin și că e atât de nedrept. Dacă nu cauți de dragul fericirii, ci pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și pentru a nu fi acuzat de Satana, atunci această căutare îți va da o mare putere de a-L iubi pe Dumnezeu. Omul este capabil să îndeplinească tot ceea ce este rostit de Dumnezeu, și tot ceea ce face el poate să-L mulțumească pe Dumnezeu – asta e ceea ce înseamnă a avea realitate. A căuta să-L mulțumești pe Dumnezeu înseamnă a-ți folosi dragostea pentru Dumnezeu ca să-I pui cuvintele în practică; indiferent de moment – chiar și atunci când ceilalți sunt fără putere – înăuntrul tău există încă o inimă care-L iubește pe Dumnezeu, care tânjește profund după Dumnezeu și căreia îi e dor de El. Aceasta este statura reală. Cât de mare este statura ta depinde de cât de mare e dragostea ta pentru Dumnezeu, de faptul dacă ești capabil să stai neclintit când ești testat, dacă ești slab când o anumită împrejurare vine asupra ta și dacă poți să rămâi pe poziție când frații și surorile tale te resping; sosirea faptelor va arăta cum anume este dragostea ta pentru Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”

Dumnezeu îi caută pe cei care tânjesc după arătarea Lui. El îi caută pe aceia care sunt capabili să audă cuvintele Lui, aceia care nu au uitat trimiterea Lui și care Îi oferă Lui inimile și trupurile lor. El îi caută pe aceia

care sunt la fel de ascultători precum niște prunci în fața Lui și care nu I se împotrivesc. Dacă Îi ești devotat lui Dumnezeu, neîngrădit de vreo putere sau forță, atunci Dumnezeu te va privi favorabil și îți va dărui binecuvântările Lui. Dacă ești de rang înalt, ai o reputație onorabilă, deții foarte multe cunoștințe, ești proprietarul multor bunuri și ești susținut de multe persoane și totuși toate aceste lucruri nu te împiedică să vii în fața lui Dumnezeu, să accepți chemarea Lui și însărcinarea dată de El și să faci ceea ce îți cere Dumnezeu, atunci tot ceea ce vei face va fi cea mai semnificativă cauză de pe pământ și cel mai drept angajament al omenirii. Dacă respingi chemarea lui Dumnezeu de dragul statutului și a propriilor tale obiective, tot ceea ce vei face va fi blestemat și chiar urât de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”

4. Recunosc că acele cuvinte exprimate de Dumnezeu Atotputernic sunt adevărul, dar familia mea a fost păcălită de toate minciunile și aberațiile răspândite de PCC și comunitatea religioasă. Aceasta face orice poate pentru a mă opri să investighez lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Nu vreau să mă cert cu familia mea din cauza credinței mele în Dumnezeu Atotputernic, dar nici să renunț la credința mea în Dumnezeu Atotputernic și să-mi pierd șansa la mântuirea de către Dumnezeu. Care este lucrul corect pe care ar trebui să-l fac?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Cel ce iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine, și cel ce iubește pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Oricine nu-și ia crucea și nu Mă urmează, nu este vrednic de Mine” (Matei 10:37-38).

„Ferice de cei persecutați din pricina dreptății, căci a lor este Împărăția Cerurilor!” (Matei 5:10).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Dacă aș pune chiar acum niște bani în fața voastră și v-aș da libertatea să alegeți și dacă nu v-aș condamna pentru alegerea voastră, atunci majoritatea dintre voi ați alege banii și v-ați lepăda de adevăr. Cei mai buni dintre voi ar renunța la bani și ar alege cu reticență adevărul, în timp ce alții, nehotărâți, ar lua banii într-o mână și adevărul în cealaltă. Oare adevărata voastră fire nu ar ieși, astfel, la iveală? Atunci când alegeți între adevăr și orice altă valoare căreia îi sunteți loiali, ați face această alegere și atitudinea voastră ar rămâne aceeași. Nu-i așa? Nu sunt mulți printre voi care au ezitat între bine și rău? În competiția dintre pozitiv și negativ, dintre alb și negru, sunteți cu siguranță conștienți de alegerile pe care le-ați făcut între familie și Dumnezeu, copii și Dumnezeu, pace și tulburare, bogăție și sărăcie, statut

social și normalitate, a fi susținuți și a fi marginalizați și așa mai departe. Între o familie liniștită și una destrămată, ați ales-o pe cea dintâi și ați făcut-o fără nicio ezitare; între bogăție și datorie, din nou ați ales-o pe cea dintâi, chiar lipsiți de voința de a vă întoarce la țărm;[a] între lux și sărăcie, ați ales prima opțiune; când alegeți între fiii, fiicele, soțiile, soții voștri și Mine, i-ați ales pe cei dintâi; și între noțiune și adevăr, ați ales-o, încă o dată, pe cea dintâi. Fiind confruntat cu toate faptele voastre rele, pur și simplu Mi-am pierdut încrederea în voi. Sunt pur și simplu uimit că inimile voastre se împotrivesc atât de mult să fie înmuiate. Mulți ani de dăruire și de efort nu Mi-au adus aparent decât resemnarea și deznădejdea voastră, dar speranțele Mele pentru voi cresc cu fiecare zi care trece, căci ziua Mea a fost deja dezvăluită tuturor. Cu toate acestea, insistați să căutați lucruri întunecate și rele și refuzați să vă slăbiți strânsoarea asupra lor. Așadar, care va fi, atunci, finalul vostru? V-ați gândit vreodată cu atenție la acest lucru? Dacă vi s-ar cere să alegeți din nou, care ar fi poziția voastră? Ar mai fi tot prima? Mi-ați mai aduce dezamăgire și întristare jalnică? Ar mai avea inimile voastre un minimum de căldură? Tot n-ați ști ce ar trebui să faceți pentru a-Mi mângâia inima?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cui îi ești credincios?”

Note de subsol:

a. A se întoarce la țărm: un proverb chinezesc, care are sensul de „a se întoarce de la căile sale rele”.

Poate că ai spune că, dacă nu ai avea credință, atunci nu ai suferi o astfel de mustrare sau o astfel de judecată. Dar ar trebui să știi că, fără credință, nu numai că nu ai fi în stare să primești acest fel de mustrare sau acest fel de îngrijire de la Cel Atotputernic, dar ai și pierde pentru totdeauna ocazia de a-L întâlni pe Creator. Nu ai afla niciodată originea omenirii și niciodată nu ai înțelege niciodată semnificația vieții umane. Chiar dacă

trupul tău ar muri și sufletul tău ar pleca, tot nu ai înțelege toate faptele Creatorului, cu atât mai puțin ai ști că El, Creatorul, a făcut o asemenea lucrare extrem de importantă pe pământ după ce a făcut omenirea. Ca membru al acestei omeniri pe care El a făcut-o, ești dispus să cazi din neștiință în întuneric în acest fel și să înduri pedeapsa veșnică? Dacă te separi de mustrarea și judecata de astăzi, cu ce te vei întâlni? Crezi că, odată separat de judecata prezentă, vei putea să scapi de această viață dificilă? Nu e oare adevărat că, dacă vei părăsi „acest loc", ceea ce vei întâlni sunt chinurile dureroase sau brutalizările crude provocate de diavol? Ai putea întâlni zile și nopți de neîndurat? Crezi că doar pentru că scapi astăzi de această judecată, poți evita pentru totdeauna acea tortură viitoare? Ce îți va veni în cale? Poate fi într-adevăr acel Shangri-La la care speri? Crezi că poți scăpa de acea viitoare mustrare veșnică pur și simplu fugind de realitate, așa cum faci acum? După ziua de azi, vei reuși vreodată să mai găsești din nou o astfel de ocazie și o astfel de binecuvântare? Vei putea să le găsești când dezastrul va cădea asupra ta? Le vei putea găsi când toată omenirea intră în odihnă? Viața ta fericită actuală și acea mică familie armonioasă a ta – pot ele să-ți înlocuiască destinația veșnică viitoare? Dacă ai credință adevărată și dacă dobândești mult datorită credinței tale, atunci toate acestea sunt ceea ce tu – o ființă creată – ar trebui să dobândești, precum și ce ar fi trebuit să ai de la bun început. Nimic nu e mai benefic pentru credința și viața ta decât această cucerire.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (1)"

Trebuie să suferi greutăți pentru adevăr, trebuie să te dai pe tine adevărului, trebuie să înduri umilințe pentru adevăr, și pentru a câștiga mai mult din adevăr trebuie să înduri mai multă suferință. Aceasta este ceea ce ar trebui să faci. Trebuie să nu renunți la adevăr de dragul unei vieți liniștite

de familie și nu trebuie să pierzi demnitatea și integritatea vieții tale de dragul unei desfătări de moment. Ar trebui să urmărești tot ceea ce este bun și frumos și ar trebui să urmărești o cale în viață care este mai plină de înțeles. Dacă duci o asemenea viață vulgară și nu urmărești niciun obiectiv, nu îți irosești tu viața? Ce poți câștiga dintr-o asemenea viață? Ar trebui să abandonezi toate desfătările trupului pentru un singur adevăr și nu ar trebui să renunți la toate adevărurile pentru un pic de desfătare. Oamenii de genul acesta nu au integritate sau demnitate; nu există nicio semnificație în existența lor!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Pe baza cărui principiu cuvintele lui Dumnezeu le cer oamenilor să-i trateze pe ceilalți? Să iubească ce iubește Dumnezeu și să urască ce urăște El: acesta este principiul la care ar trebui să se adere. Dumnezeu îi iubește pe cei care urmează adevărul și care-I pot respecta voia. Aceștia sunt oamenii pe care și noi ar trebui să-i iubim. Cei care nu pot urma voia lui Dumnezeu, cei care-L urăsc pe Dumnezeu și se răzvrătesc împotriva Lui – acești oameni sunt disprețuiți de Dumnezeu și ar trebui să-i disprețuim și noi. Asta le cere Dumnezeu oamenilor. Dacă părinții tăi nu cred în Dumnezeu, dacă știu prea bine că a crede în Dumnezeu reprezintă calea cea dreaptă și că aceasta poate conduce la mântuire, dar totuși rămân nereceptivi, atunci nu există nicio îndoială că sunt oameni sătui de adevăr, care urăsc adevărul și nu există niciun dubiu că sunt cei care se împotrivesc lui Dumnezeu și-L urăsc – iar Dumnezeu, în mod natural, îi detestă și îi disprețuiește. Ai putea disprețui asemenea părinți? Ei sunt predispuși la a I se împotrivi lui Dumnezeu și la a folosi injurii la adresa Lui – caz în care cu siguranță sunt demoni și Satane. Ai putea să-i urăști și să-i blestemi și tu? Acestea sunt toate întrebări reale. Dacă părinții tăi te împiedică să crezi în

Dumnezeu, cum ar trebui să-i tratezi? După cum cere Dumnezeu, ar trebui să iubești ce iubește Dumnezeu și să urăști ce urăște El. În timpul Epocii Harului, Domnul Isus a spus: „Cine este mama Mea și cine sunt frații Mei?” „Căci oricine face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă.” Aceste cuvinte existau deja în Epoca Harului, iar acum cuvintele lui Dumnezeu sunt și mai clare: „Să iubească ce iubește Dumnezeu și să urască ce urăște El.” Aceste cuvinte pun punctul pe „i”, însă oamenii sunt adeseori incapabili să le aprecieze adevăratul sens.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea propriilor păreri nechibzuite se poate obține cu adevărat o transformare”

Separarea iubirii și urii făcute de Iov

O altă latură a umanității lui Iov este demonstrată în cadrul acestei discuții dintre el și soția sa: „Atunci soția lui i-a zis: «Încă rămâi neclintit în curăția ta? Blestemă-L pe Dumnezeu și mori!» El i-a răspuns: «Vorbești ca o femeie nebună. Ce?! Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?»” (Iov 2:9-10). Văzând chinul pe care îl îndura, soția lui Iov a încercat să îi dea sfaturi, pentru a-l ajuta să scape de chinul său – totuși, „intențiile ei bune” nu au obținut aprobarea lui Iov; în schimb, i-au stârnit mânia, căci ea îi negase credința și ascultarea față de Iahve Dumnezeu și negase, de asemenea, existența Lui. Acesta era un lucru intolerabil pentru Iov, căci el nu își permisese niciodată să facă nimic care I se opunea lui Dumnezeu sau Îl rănea, și cu atât mai puțin le permitea altor oameni. Cum putea el să rămână indiferent, când îi vedea pe alții rostind cuvinte care Îl huleau și Îl insultau pe Dumnezeu? Prin urmare, și-a numit soția o „femeie nesăbuită”. Atitudinea lui Iov față de soția sa era una de mânie și ură, precum și de reproș și dojană. Aceasta era exprimarea naturală a umanității lui Iov, care face diferența dintre iubire și ură, și era o reprezentare reală a umanității sale neprihănite. Iov avea un simț al justiției – unul care îl făcea

să urască răutatea și să fie dezgustat, să condamne și să respingă erezia absurdă, argumentele ridicole și afirmațiile nebunești, și care i-a permis să își respecte postura și propriile principii corecte când fusese respins de mase și părăsit de cei care îi erau apropiați.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Trebuie să ai curajul Meu în tine și trebuie să ai principii când te confrunți cu rudele care nu cred. Dar, de dragul Meu, nu trebuie să cedezi în fața niciunei forțe întunecate. Bizuie-te pe înțelepciunea Mea pentru a merge pe calea perfectă; nu permite niciuneia dintre conspirațiile Satanei să preia controlul. Depune toate eforturile pentru a-ți pune inima înaintea Mea, iar Eu te voi alina și îți voi aduce pace și fericire. Nu te strădui să fii într-un fel anume în fața altor oameni; nu este mai valoros și mai important să Mă mulțumești pe Mine? Mulțumindu-Mă pe Mine, nu vei avea și mai multă pace și fericire veșnică de-a lungul vieții? Suferința prezentă arată cât de mari vor fi binecuvântările tale viitoare; sunt de nedescris. Nu știi măreția binecuvântărilor pe care le vei avea; nici măcar nu ai putea să o visezi. Astăzi, a devenit reală; atât de reală! Acest lucru nu este atât de departe – poți să-l vezi? Fiecare fărâmă din acest lucru este în Mine; cât de strălucitor este drumul înainte! Șterge-ți lacrimile și nu mai simți durerea sau tristețea. Toate lucrurile sunt rânduite de mâinile Mele, iar scopul Meu este să vă fac biruitori, în curând, și să vă aduc în slavă cu Mine. Pentru tot ce ți se întâmplă, ar trebui să fii recunoscător în mod corespunzător și plin de laude; asta Îmi va aduce o profundă mulțumire.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 10

Nu există nicio legătură între un soț care crede și o soție care nu crede și nu există nicio legătură între copiii care cred și părinții care nu cred;

aceste două tipuri de oameni sunt cu totul incompatibile. Înainte de a intra în odihnă, o persoană are rude fizice, dar odată ce va intra în odihnă, această persoană nu va mai avea rude fizice despre care să vorbească. Aceia care își fac datoria sunt dușmanii celor care nu și-o fac; aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu și aceia care Îl urăsc sunt în opoziție unii față de alții. Aceia care vor intra în odihnă și aceia care vor fi fost distruși sunt două tipuri de făpturi incompatibile. Făpturile care își îndeplinesc îndatoririle vor putea supraviețui, în vreme ce acelea care nu și le îndeplinesc vor fi ținte ale distrugerii; și mai mult, aceasta va dura în eternitate. Îți iubești soțul pentru a-ți face datoria de ființă creată? Îți iubești soția pentru a-ți face datoria de ființă creată? Ești ascultător față de părinții tăi necredincioși pentru a-ți face datoria de ființă creată? Este corectă sau nu perspectiva umană asupra credinței în Dumnezeu? De ce crezi în Dumnezeu? Ce îți dorești să câștigi? Cum Îl iubești pe Dumnezeu? Aceia care nu își pot îndeplini îndatoririle de ființe create și care nu pot depune un efort suprem vor deveni ținte ale distrugerii. Între oamenii de astăzi există relații fizice, precum și asocieri prin sânge, dar, în viitor, toate acestea vor fi nimicite. Credincioșii și necredincioșii nu sunt compatibili; mai degrabă, sunt opuși unii altora. Aceia din odihnă vor crede că există un Dumnezeu și se vor supune lui Dumnezeu, iar aceia care sunt neascultători față de Dumnezeu vor fi fost distruși cu toții. Familiile nu vor mai exista pe pământ; cum ar mai putea fi părinți, copii sau relații între soți și soții? Chiar incompatibilitatea credinței și a necredinței va fi desfăcut întru totul asemenea relații fizice!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

XX. Întrebări și răspunsuri despre pustiirea bisericilor

1. Situația a devenit tot mai sumbră în biserica noastră în ultimii câțiva ani. Frații și surorile își pierd credința și dragostea, devin din ce în ce mai negativiști și slabi, iar predicatorii au secat spiritual; ei nu au nimic de predicat. Simțim cu toții că am pierdut lucrarea Duhului Sfânt. Am căutat peste tot biserici care să aibă lucrarea Duhului Sfânt, dar fiecare biserică pe care o găsim este la fel de pustiită ca următoarea. De ce este fiecare confesiune copleșită de această foamete?

Răspuns:

Astăzi, lumea religioasă a devenit o pustiire și este lipsită de lucrarea Duhului Sfânt, iar credința și iubirea multor oameni este în declin. Acestea sunt fapte recunoscute. Care este deci motivul principal al acestei pustiiri? Știm cu toții că ne aflăm acum în etapa finală a zilelor de pe urmă. Domnul Isus a profețit: „**Și din cauza înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mulți se va răci**” (Matei 24:12). Astăzi, cazurile de fărădelege din comunitatea religioasă devin din ce în ce mai răspândite. În biserici, pastorii și prezbiterii nu fac altceva decât să expună cunoștințe despre Biblie și teorie teologică pentru a se da în spectacol, a se impune și a câștiga venerația celorlalți. Ei nu au urmat niciodată poruncile Domnului Isus și nici nu dețin vreo mărturie bazată pe experiență în ceea ce privește punerea în practică a cuvintelor Domnului. Ei nu pot să țină nicio predică despre intrarea în viață și nici nu au condus vreodată oameni în practicarea și experimentarea cuvintelor Domnului. Mulți pastori și prezbiteri urmează, totodată, tendințele lumii exterioare și râvnesc la bani și luptă pentru putere și pentru propriile interese – s-au îndepărtat complet de la calea Domnului. După ani de zile în care au crezut în Domnul în mijlocul religiei, tot ceea ce înțeleg ei este teoria teologică și cunoașterea Bibliei; nu pricep nimic din adevăr, nu-L cunosc câtuși de puțin pe Domnul și nu au niciun soi de venerație sau ascultare. Au devenit cu toții cei care cred în Domnul, dar nu-L cunosc pe

Domnul și se opun Lui. Acest lucru arată că liderii lumii religioase s-au îndepărtat complet de calea Domnului, ceea ce i-a făcut să piardă lucrarea Duhului Sfânt și binecuvântările lui Dumnezeu – acesta este motivul principal pentru pustiirea lumii religioase. Celălalt motiv este că Dumnezeu face o nouă lucrare, iar lucrarea Duhului Sfânt s-a schimbat. Domnul Isus S-a întors, El este Dumnezeu Atotputernic întrupat. El desfășoară lucrarea de judecată începând de la casa lui Dumnezeu, pe temelia lucrării de răscumpărare înfăptuite de Domnul Isus, inaugurând Epoca Împărăției și punând capăt Epocii Harului. Numai cei care acceptă lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic dețin lucrarea Duhului Sfânt și numai ei se bucură de provizionul apei vii a vieții care curge din tron. Dumnezeu Se va lepăda de cei care nu au ținut pasul cu lucrarea Sa actuală și refuză să Îl accepte pe Dumnezeu Atotputernic, îi va elimina și vor fi cufundați în întuneric. Pastorii și prezbiterii din lumea religioasă, în special, nu numai că nu caută și nu investighează lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic, dar se opun acesteia și o condamnă cu fanatism, răspândind tot felul de minciuni și sofisme pentru a-i înșela pe oameni și a-i împiedica să caute și să investigheze adevărata cale, și încercând să fure oile lui Dumnezeu ca fiind ale lor. Ei provoacă de multă vreme firea lui Dumnezeu și sunt detestați și blestemați de Dumnezeu. Cum ar putea Dumnezeu să nu Se lepede de ei și să-i abandoneze? Astăzi, aproape întreaga lume religioasă este controlată de lideri religioși care urăsc adevărul și sunt ostili față de Dumnezeu. Cum ar putea ea să obțină lucrarea Duhului Sfânt? Și cum ar putea să nu devină un pustiu? Acesta este motivul fundamental care stă la baza pustiirii lumii religioase. De asemenea, această pustiire împlinește întru totul profeția din Biblie: „**Iată, vor veni zile, a spus Iahve Domnul, când voi trimite o foamete în țară, nu o foamete de pâine, nici o sete de apă, ci de a-I auzi cuvintele lui Iahve**” (Amos 8:11). „**Mai mult, tot Eu am**

oprit ploaia pentru voi, când mai erau încă trei luni până la seceriș. Am dat ploaie peste o cetate, dar peste o alta n-am lăsat să plouă; peste un ogor a plouat, însă alt ogor nu a avut parte de ploaie și s-a uscat. Și așa, două sau trei orașe s-au preumblat către alt oraș ca să bea apă, dar nu s-au îndestulat; însă voi tot nu v-ați întors la Mine, a zis Iahve" (Amos 4:7-8). „**Peste un ogor a plouat**" din acest pasaj se referă la bisericile care acceptă lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic și se supun ei; întrucât acceptă cuvântările Sale actuale, ei se bucură de provizionul și udarea apei vii a vieții care curge din tron. „**Însă alt ogor nu a avut parte de ploaie și s-a uscat**" se referă la pastorii și liderii lumii religioase care nu practică cuvintele Domnului, care nu respectă poruncile Domnului și care se opun lucrării din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic și o condamnă, ceea ce face ca lumea religioasă să fie detestată, respinsă și blestemată de Dumnezeu. Este complet lipsită de lucrarea Duhului Sfânt, este incapabilă să primească provizionul cuvântărilor prezente ale lui Dumnezeu și s-a scufundat în pustiire. La sfârșitul Epocii Legii, templul care, până atunci, debordase de slava lui Iahve a devenit pustiu, credincioșii nu respectau legile, preoții ofereau jertfe sărăcăcioase, iar templul a devenit o peșteră de hoți, în principal pentru că liderii evrei respectau doar tradițiile oamenilor și abandonau poruncile lui Dumnezeu; ei se îndepărtaseră complet de calea lui Dumnezeu și, drept urmare, au fost blestemați de Dumnezeu. În plus, acest lucru s-a întâmplat pentru că Domnul Isus S-a angajat în lucrarea de răscumpărare a omenirii în afara templului, în Epoca Harului. Lucrarea lui Dumnezeu se schimbase, iar toți cei care au acceptat lucrarea Domnului Isus au obținut lucrarea Duhului Sfânt, în timp ce aceia care L-au respins pe Domnul Isus și s-au împotrivit Lui au fost eliminați de lucrarea lui Dumnezeu și au fost aruncați în întuneric și pustiire.

Dumnezeu îngăduie să fie lovită de foamete comunitatea religioasă, iar în spatele acestui lucru se află voia lui Dumnezeu. Să ne uităm la două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Dumnezeu va împlini acest fapt: va face ca toți oamenii din univers să vină înaintea Lui și să I se închine Dumnezeului de pe pământ, iar lucrarea Lui din alte locuri va înceta, iar oamenii vor fi forțați să caute adevărata cale. Va fi ca și cu Iosif: toți veneau la el pentru mâncare și i se închinau, pentru că el avea ce să mănânce. Pentru a evita foametea, oamenii vor fi forțați să caute adevărata cale. Întreaga comunitate religioasă va suferi o foamete aspră și numai Dumnezeul zilei de astăzi este izvorul de apă vie, este în posesia izvorului nesecat oferit pentru bucuria omului, iar oamenii vor veni și vor depinde de El**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Împărăția Milenară a sosit”). „**Dumnezeu a făcut din acest grup de oameni singurul punct de focalizare al lucrării Lui în întregul univers. El Și-a sacrificat tot sângele inimii pentru voi; El a revendicat și v-a dat vouă toată lucrarea Duhului din întregul univers. Iată de ce voi sunteți cei norocoși. Mai mult, El Și-a transferat slava de la Israel, poporul Lui ales, către voi, și va face ca scopul planului Lui să se manifeste pe deplin prin acest grup. De aceea, voi sunteți cei care veți primi moștenirea lui Dumnezeu și, chiar mai mult, sunteți moștenitorii slavei lui Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?”).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic ne arată clar că Dumnezeu nu S-a lepădat niciodată de cei care cred cu adevărat în El și tânjesc după apariția Sa. Faptul că Dumnezeu a permis să devină pustie comunitatea religioasă este pentru a-i forța pe cei din religie care iubesc adevărul să părăsească religia, să scape de cătușele și controlul antihriștilor și al oamenilor răi din ea, astfel încât să poată fi ridicați înaintea tronului lui Dumnezeu pentru a fi

judecați, curățiți și desăvârșiți prin cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă înfăptuiește lucrarea de judecată și exprimă toate adevărurile pentru curățirea și mântuirea omenirii, pentru a face un grup de biruitori, care sunt primele roade, înainte de sosirea dezastrelor. Acest lucru îndeplinește profeția din Cartea Apocalipsei: „**Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei, căci sunt virgini. Ei Îl urmează pe Miel oriunde merge. Ei au fost răscumpărați dintre oameni ca prime roade pentru Dumnezeu și pentru Miel**” (Apocalipsa 14:4). Când acești biruitori vor fi completați de Dumnezeu, El va face să plouă cu marile dezastre pentru a răsplăti binele și a pedepsi răul. Numai dacă părăsim religia, urmăm pașii Mielului, acceptăm lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic și ne supunem acesteia și experimentăm judecata și curățirea înaintea scaunului lui Hristos putem fi desăvârșiți de Dumnezeu în biruitori și putem evita încercările lui Dumnezeu atunci când lumea este supusă testului. Numai acești biruitori – aceste prime roade – care sunt desăvârșiți de Dumnezeu au dreptul să primească promisiunea și binecuvântările Sale. Între timp, cei care nu acceptă niciodată lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic vor fi disprețuiți, respinși și eliminați de Dumnezeu. Ei vor fi cu siguranță cufundați în dezastru și pedepsiți și își vor pierde pentru totdeauna șansa la mântuire. Acest lucru este dincolo de orice îndoială!

2. Deși Biserica lui Dumnezeu Atotputernic a fost cotropită de opoziția și condamnarea frenetică din partea PCC și a comunității religioase în ultimii ani, observ că biserica a produs tot mai multe filme și videoclipuri online care mărturisesc pentru Dumnezeu. Conținutul acestor filme și videoclipuri crește în permanență, iar ele devin tot mai bine realizate din punct de vedere tehnic. Adevărurile despre care au părtășie aceste producții sunt, de asemenea, incredibil de edificatoare pentru oameni. În ultimii ani, întreaga comunitate religioasă nu a produs niciun film nici pe departe atât de bun care să mărturisească pentru lucrarea lui Dumnezeu. Acum tot mai mulți oameni care cred cu adevărat în Dumnezeu din toate religiile și confesiunile s-au alăturat Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic. De ce prosperă Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, în timp ce întreaga comunitate religioasă este atât de pustiită?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Mai mult, tot Eu am oprit ploaia pentru voi, când mai erau încă trei luni până la seceriș. Am dat ploaie peste o cetate, dar peste o alta n-am lăsat să plouă; peste un ogor a plouat, însă alt ogor nu a avut parte de ploaie și s-a uscat. Și așa, două sau trei orașe s-au preumblat către alt oraș ca să bea apă, dar nu s-au îndestulat; însă voi tot nu v-ați întors la Mine, a zis Iahve” (Amos 4:7-8).

„Iată, vor veni zile, a spus Iahve Domnul, când voi trimite o foamete în țară, nu o foamete de pâine, nici o sete de apă, ci de a-I auzi cuvintele lui Iahve” (Amos 8:11).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Nimeni nu are credință că Îmi va vedea slava și nu îi forțez, ci mai degrabă Îmi îndepărtez slava din mijlocul omenirii și o duc într-o altă lume. Când oamenii se pocăiesc din nou, atunci Îmi voi lua slava și o voi arăta

unui număr și mai mare de credincioși. Acesta este principiul după care lucrez. Căci există o vreme când slava Mea pleacă din Canaan și există și o vreme când slava Mea îi părăsește pe cei aleși. Mai mult, există o vreme când slava Mea părăsește întregul pământ, făcându-l să se întunece și aruncându-l în întuneric. Nici Țara Canaanului nu va vedea lumina soarelui; toți oamenii își vor pierde credința, dar nimeni nu poate suporta să lase parfumul Țării Canaanului. Numai când voi trece în noul cer și pământ, voi lua cealaltă parte a slavei Mele și o voi dezvălui mai întâi în Țara Canaanului, făcând să strălucească o lumină orbitoare pe toată fața pământului, scufundat în întunecimea profundă a nopții, ca întreg pământul să poată veni la lumină; ca oamenii de pe tot pământul să poată veni să ia putere din puterea luminii, permițându-i slavei Mele să crească și să se arate din nou fiecărei națiuni; și ca toată omenirea să-și poată da seama că am venit cu mult timp în urmă în lumea oamenilor și că Mi-am adus de multă vreme slava dinspre Israel către Răsărit; pentru că slava Mea strălucește dinspre Răsărit și a fost adusă din Epoca Harului până în ziua de azi. Dar am plecat din Israel și de acolo am ajuns în Răsărit. Numai când lumina din Răsărit se va transforma treptat în alb, întunericul de pe pământ va începe să se transforme în lumină și numai atunci omul va descoperi că am plecat demult din Israel și că Mă ridic din nou în Răsărit. Odată ce M-am pogorât în Israel și mai târziu am plecat de acolo, nu Mă mai pot naște din nou în Israel, pentru că lucrarea Mea conduce tot universul și, mai mult, fulgerul luminează direct de la Răsărit la Apus. Din acest motiv am coborât în Răsărit și am adus Canaanul popoarelor din Răsărit. Voi aduce oameni din toate părțile pământului în Țara Canaan, și astfel continui să cuvântez în Țara Canaanului pentru a controla întregul univers. În acest moment nu există lumină pe întreg pământul, în afară de Canaan, și toți oamenii sunt amenințați de foame și de frig. Mi-am dat slava lui Israel și apoi Mi-am

luat-o înapoi, aducându-i astfel pe israeliți la Răsărit și aducând toată omenirea la Răsărit. I-am adus pe toți la lumină ca să poată fi reuniți cu ea și să se afle în comuniune cu ea și să nu mai trebuiască să o caute. Îi voi lăsa pe toți cei care caută să vadă din nou lumina și să vadă slava pe care o aveam în Israel; îi voi lăsa să vadă că am venit de mult pe un nor alb în mijlocul omenirii, să vadă nenumărați nori albi și fructe în grămezile lor abundente și, mai mult, să vadă pe Iahve Dumnezeul lui Israel. Îi voi lăsa să se uite la Învățătorul iudeilor, la Mesia cel așteptat și la arătarea Mea deplină, care a fost persecutată de împărați de-a lungul veacurilor. Voi lucra asupra întregului univers și voi face o mare lucrare, dezvăluind toată slava Mea și toate faptele Mele omului în zilele de pe urmă. Îmi voi arăta chipul slăvit în plinătatea Sa celor care M-au așteptat mulți ani, celor care au tânjit să vin pe un nor alb, lui Israel, care a tânjit să Mă arăt din nou și întregii omeniri care Mă prigonește, pentru ca toți să știe că Mi-am luat cu mult timp în urmă slava și am adus-o în Răsărit și nu mai este în Iudeea. Pentru că zilele de pe urmă au venit deja!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele șapte tunete răsună – Prorocind că Evanghelia Împărăției se va răspândi în tot universul”

Dumnezeu a făcut din acest grup de oameni singurul punct de focalizare al lucrării Lui în întregul univers. El Și-a sacrificat tot sângele inimii pentru voi; El a revendicat și v-a dat vouă toată lucrarea Duhului din întregul univers. Iată de ce voi sunteți cei norocoși. Mai mult, El Și-a transferat slava de la Israel, poporul Lui ales, către voi, și va face ca scopul planului Lui să se manifeste pe deplin prin acest grup. De aceea, voi sunteți cei care veți primi moștenirea lui Dumnezeu și, chiar mai mult, sunteți moștenitorii slavei lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?”

Dumnezeu va împlini acest fapt: va face ca toți oamenii din univers să vină înaintea Lui și să I se închine Dumnezeului de pe pământ, iar lucrarea Lui din alte locuri va înceta, iar oamenii vor fi forțați să caute adevărata cale. Va fi ca și cu Iosif: toți veneau la el pentru mâncare și i se închinau, pentru că el avea ce să mănânce. Pentru a evita foametea, oamenii vor fi forțați să caute adevărata cale. Întreaga comunitate religioasă va suferi o foamete aspră și numai Dumnezeul zilei de astăzi este izvorul de apă vie, este în posesia izvorului nesecat oferit pentru bucuria omului, iar oamenii vor veni și vor depinde de El. Aceea va fi vremea când faptele lui Dumnezeu vor fi dezvăluite, iar Dumnezeu va dobândi slava; toți oamenii din tot universul se vor închina acestei „ființe umane" neînsemnate. Nu aceasta va fi ziua slavei lui Dumnezeu? Într-o zi, pastori bătrâni vor trimite telegrame căutând apa din izvorul nesecat al apei vii. Ei vor fi în vârstă, dar tot vor veni să I se închine acestei persoane pe care au privit-O de sus. Îl vor recunoaște cu gurile lor și se vor încrede în El din inimi – și nu este acesta un semn și o minune?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Împărăția Milenară a sosit"

Cel mai important aspect în urmarea lui Dumnezeu este ca totul să fie în conformitate cu cuvintele lui Dumnezeu de astăzi: indiferent dacă tu cauți pătrunderea în viață sau împlinirea voii lui Dumnezeu, totul ar trebui să fie centrat pe cuvintele lui Dumnezeu de astăzi. Dacă ceea ce comunici și cauți nu este centrat în jurul cuvintelor lui Dumnezeu de astăzi, atunci ești străin de cuvintele lui Dumnezeu și în totalitate lipsit de lucrarea Duhului Sfânt. Dumnezeu dorește oameni care să-I calce pe urme. Indiferent cât de minunat și pur este ceea ce ai înțeles înainte, Dumnezeu nu dorește așa ceva și, dacă nu poți renunța la astfel de lucruri, atunci acestea vor fi un obstacol imens în calea pătrunderii tale în viitor. Toți cei care sunt capabili să urmeze lumina prezentă a Duhului Sfânt sunt binecuvântați. Oamenii din veacurile

trecute au călcat, de asemenea, pe urmele pașilor lui Dumnezeu, dar nu au putut să urmeze până astăzi; aceasta este binecuvântarea oamenilor din zilele de pe urmă. Cei care pot urma lucrarea prezentă a Duhului Sfânt și care sunt capabili să urmeze pașii lui Dumnezeu astfel încât să-L urmeze pe Dumnezeu oriunde îi conduce – aceștia sunt oameni care sunt binecuvântați de Dumnezeu. Cei care nu urmează lucrarea prezentă a Duhului Sfânt nu au pătruns în lucrarea cuvintelor lui Dumnezeu și, indiferent cât de mult lucrează, cât de mari sunt suferințele lor sau cât de mult se zbat, nimic din acestea nu înseamnă ceva pentru Dumnezeu, iar El nu îi va lăuda. Astăzi, toți cei care urmează cuvintele actuale ale lui Dumnezeu sunt în curentul Duhului Sfânt; cei care sunt străini de cuvintele lui Dumnezeu de astăzi sunt în afara curentului Duhului Sfânt și astfel de oameni nu sunt lăudați de Dumnezeu. Slujirea care este separată de cuvântările prezente ale Duhului Sfânt este o slujire a trupului și a noțiunilor și e imposibil să fie în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Dacă oamenii trăiesc printre noțiuni religioase, atunci nu pot face nimic potrivit pentru voia lui Dumnezeu și, chiar dacă Îl slujesc pe Dumnezeu, Îl slujesc în mijlocul închipuirilor și noțiunilor lor și sunt total incapabili de a sluji în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Cei care nu sunt în stare să urmeze lucrarea Duhului Sfânt nu înțeleg voia lui Dumnezeu, iar cei care nu înțeleg voia lui Dumnezeu nu-L pot sluji pe Dumnezeu. Dumnezeu dorește o slujire care să fie după inima Sa; El nu dorește o slujire care să fie după noțiuni și trup. Dacă oamenii sunt incapabili să urmeze pașii lucrării Duhului Sfânt, atunci ei trăiesc printre noțiuni. Slujirea unor astfel de oameni întrerupe și tulbură, iar o astfel de slujire este potrivnică lui Dumnezeu. Astfel, cei care nu pot să urmeze pașii lui Dumnezeu sunt incapabili să-L slujească pe Dumnezeu; cei care nu sunt în stare să calce pe urmele pașilor lui Dumnezeu se opun cu siguranță Lui și sunt incapabili să fie compatibili cu Dumnezeu. „Urmărirea

lucrării Duhului Sfânt" înseamnă să înțelegi voia lui Dumnezeu astăzi, să fii capabil să acționezi în conformitate cu cerințele actuale ale lui Dumnezeu, să fii capabil să-L asculți și să-L urmezi pe Dumnezeul de astăzi și să pătrunzi în conformitate cu cele mai noi cuvântări ale lui Dumnezeu. Numai unul ca acesta e cineva care urmează lucrarea Duhului Sfânt și este în curentul Duhului Sfânt. Astfel de oameni nu numai că sunt capabili să primească lauda lui Dumnezeu și să-L vadă pe Dumnezeu, ci pot și să cunoască, din ultima lucrare a Sa, firea lui Dumnezeu și, de asemenea, noțiunile și neascultarea omului, natura și substanța omului; în plus, sunt capabili să obțină în mod gradual schimbări în firea proprie în timpul slujirii lor. Numai astfel de oameni sunt cei care sunt în stare să-L câștige pe Dumnezeu și care într-adevăr au găsit calea cea adevărată. Cei care sunt alungați prin lucrarea Duhului Sfânt sunt oameni incapabili să urmeze cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și care se răzvrătesc împotriva celei mai recente lucrări a lui Dumnezeu. Faptul că astfel de oameni se opun în mod deschis lui Dumnezeu este pentru că Dumnezeu a întreprins o lucrare nouă și pentru că imaginea Sa nu este aceeași cu cea din noțiunile lor – ca urmare, ei se opun în mod deschis lui Dumnezeu și emit judecăți asupra lui Dumnezeu, ceea ce duce la disprețuirea și respingerea lor de către Dumnezeu. Deținerea cunoștințelor legate de lucrarea cea mai recentă a lui Dumnezeu nu este o chestiune ușoară, dar dacă oamenii au de gând să se supună lucrării lui Dumnezeu și să caute lucrarea Lui, atunci vor avea șansa de a-L vedea pe Dumnezeu și vor avea șansa de a dobândi cea mai recentă îndrumare a Duhului Sfânt. Cei care se opun în mod intenționat lucrării lui Dumnezeu nu pot primi luminarea Duhului Sfânt sau îndrumarea lui Dumnezeu. Astfel, dacă oamenii pot primi sau nu cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu depinde de harul lui Dumnezeu, depinde de căutarea lor și de intențiile lor.

Toți cei care sunt capabili să asculte de cuvântările prezente ale Duhului Sfânt sunt binecuvântați. Nu contează cum obișnuiau să fie, sau cum obișnuia să lucreze Duhul Sfânt în ei – cei care au câștigat cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu sunt cei mai binecuvântați, iar cei care nu reușesc să urmeze cea mai recentă lucrare de astăzi sunt alungați. Dumnezeu îi vrea pe cei care sunt capabili să accepte noua lumină și îi vrea pe cei care acceptă și cunosc ultima Sa lucrare. De ce se spune că trebuie să fii o fecioară castă? O fecioară castă este capabilă să caute lucrarea Duhului Sfânt și să înțeleagă lucrurile noi și, în plus, este capabilă să se lepede de noțiuni vechi și să se supună astăzi lucrării lui Dumnezeu. Acest grup de oameni, care acceptă cea mai nouă lucrare de astăzi, au fost predestinați de Dumnezeu înaintea veacurilor și sunt cei mai binecuvântați oameni. Voi auziți direct glasul lui Dumnezeu și zăriți arătarea lui Dumnezeu și astfel, pretutindeni în ceruri și pe pământ și de-a lungul veacurilor, nimeni nu a fost mai binecuvântat decât voi, acest grup de oameni.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii”

În întreaga lucrare a lui Dumnezeu, dacă omul ar fi să se supună întotdeauna legii lui Iahve, atunci lucrarea lui Dumnezeu nu ar putea progresa, cu atât mai puțin ar fi posibil să sfârșească o întreagă epocă. Dacă omul ar ține întotdeauna de cruce și ar practica răbdarea și smerenia, atunci ar fi imposibil ca lucrarea lui Dumnezeu să își continue progresul. Șase mii de ani de gestionare nu se pot sfârși pur și simplu printre oamenii care doar se supun legii sau care doar țin de cruce și practică răbdarea și smerenia. În schimb, întreaga lucrare de gestionare a lui Dumnezeu este încheiată printre aceia din zilele de pe urmă, care Îl cunosc pe Dumnezeu, care au fost scăpați din ghearele Satanei și care s-au dezbărat complet de influența Satanei. Aceasta este direcția inevitabilă a lucrării lui Dumnezeu. De ce se

spune că practica celor din bisericile religioase este învechită? Deoarece ceea ce ei pun în practică este separat de lucrarea de astăzi. În Epoca Harului, ceea ce ei au pus în practică a fost corect dar, pe măsură ce epoca a trecut și lucrarea lui Dumnezeu s-a schimbat, practica lor a devenit, încetul cu încetul, învechită. A fost lăsată în urmă de lucrarea nouă și de lumina nouă. Pe baza pietrei de temelie inițială, lucrarea Duhului Sfânt a progresat cu câțiva pași mai adânc. Totuși, acei oameni rămân încă prinși în etapa inițială a lucrării lui Dumnezeu și încă se agață de vechile practici și de vechea lumină. Lucrarea lui Dumnezeu se poate schimba dramatic în trei sau cinci ani, așa că nu ar fi normal să aibă loc transformări și mai mari pe parcursul a 2000 de ani? Dacă omul nu are o lumină sau o practică nouă, înseamnă că nu a ținut pasul cu lucrarea Duhului Sfânt. Acesta este eșecul omului; existența lucrării noi a lui Dumnezeu nu poate fi negată deoarece, astăzi, cei care au avut în prealabil lucrarea Duhului Sfânt se supun încă practicilor învechite. Lucrarea Duhului Sfânt merge întotdeauna înainte, și toți aceia care se află în curentul Duhului Sfânt trebuie și ei să progreseze mai adânc și să se schimbe, pas cu pas. Ei nu trebuie să se oprească la o singură etapă. Numai aceia care nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt vor rămâne la stadiul lucrării Sale inițiale și nu vor accepta lucrarea nouă a Duhului Sfânt. Numai aceia care sunt neascultători vor fi nevrednici să câștige lucrarea Duhului Sfânt. Dacă practica omului nu ține ritmul cu lucrarea nouă a Duhului Sfânt, atunci practica omului este cu siguranță separată de lucrarea de astăzi și este cu siguranță incompatibilă cu lucrarea de astăzi. Astfel de oameni învechiți ca aceștia sunt, pur și simplu, nevrednici să împlinească voința lui Dumnezeu, cu atât mai puțin ar putea ei să devină oameni care, în cele din pe urmă, vor mărturisi ferm pentru Dumnezeu. Mai mult, întreaga lucrare de gestionare nu ar putea fi săvârșită în rândul unui astfel de grup de oameni. Pentru aceia care au ținut,

odinioară, legea lui Iahve, și aceia care au suferit, odată, pentru cruce, dacă nu pot accepta etapa lucrării din zilele de pe urmă, atunci, tot ceea ce au făcut va fi fost în van și inutil. Cea mai limpede expresie a lucrării Duhului Sfânt este acceptarea ei aici și acum, și nu agățarea de trecut. Aceia care nu au ținut pasul cu lucrarea de astăzi și care s-au separat de practica de astăzi sunt cei care se opun și nu acceptă lucrarea Duhului Sfânt. Astfel de oameni sfidează lucrarea de astăzi a lui Dumnezeu. Deși ei păstrează lumina din trecut, nu se poate nega că nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt. De ce au avut loc toate aceste discuții despre schimbările din practica omului, despre diferențele din practica din trecut și cea de astăzi, despre cum practica era împlinită în epoca anterioară și despre cum se împlinește ea astăzi? Se vorbește întotdeauna despre astfel de împărțiri în practica omului pentru că lucrarea Duhului Sfânt merge în mod constant înainte și, de aceea, este necesar ca practica omului să se schimbe permanent. Dacă omul se împotmolește într-o singură etapă, atunci acest lucru dovedește că nu este capabil să țină pasul cu noua lucrare și cu noua lumină a lui Dumnezeu; nu dovedește că planul de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu nu s-a schimbat. Cei care se află în afara curentului Duhului Sfânt cred că au întotdeauna dreptate dar, de fapt, lucrarea lui Dumnezeu în ei a încetat cu mult timp în urmă, iar lucrarea Duhului Sfânt lipsește din ei. Lucrarea lui Dumnezeu a fost mutată demult către un alt grup de oameni, un grup asupra căruia El intenționează să Își completeze noua Sa lucrare. Pentru că cei cufundați în religie sunt nevrednici să accepte lucrarea nouă a lui Dumnezeu și țin numai de lucrarea veche din trecut, Dumnezeu S-a lepădat de acești oameni și Își face noua lucrare asupra oamenilor care acceptă această lucrare nouă. Aceștia sunt oameni care colaborează în lucrarea Sa nouă și numai în acest fel poate fi împlinită gestionarea Sa. Gestionarea lui Dumnezeu merge întotdeauna înainte, iar practica omului se înalță

întotdeauna mai sus. Dumnezeu lucrează întotdeauna, și omul are mereu nevoie de ceva, astfel că amândoi ajung la apogeu, iar Dumnezeu și omul ating legătura completă. Aceasta este expresia împlinirii lucrării lui Dumnezeu și este rezultatul final al întregii gestionări a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

În fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu sunt și cerințe corespunzătoare de la om. Toți aceia care se află în curentul Duhului Sfânt au prezența și disciplina Duhului Sfânt, iar aceia care nu se află în curentul Duhului Sfânt sunt sub comanda Satanei și fără nimic din lucrarea Duhului Sfânt. Oamenii care se află în curentul Duhului Sfânt sunt aceia care acceptă lucrarea nouă a lui Dumnezeu și care colaborează la lucrarea nouă a lui Dumnezeu. Dacă aceia care se află în acest curent nu sunt în stare să colaboreze și nu pot să pună în practică adevărul cerut de Dumnezeu în acest timp, atunci ei vor fi disciplinați și, în cel mai rău caz, vor fi lepădați de Duhul Sfânt. Aceia care acceptă lucrarea nouă a Duhului Sfânt vor trăi în curentul Duhului Sfânt și vor primi grija și protecția Duhului Sfânt. Aceia care sunt dornici să pună adevărul în practică sunt luminați de Duhul Sfânt, iar aceia care nu sunt dornici să pună adevărul în practică sunt disciplinați de Duhul Sfânt și pot fi chiar pedepsiți. Indiferent ce fel de oameni sunt, cu condiția ca ei să se afle în curentul Duhului Sfânt, Dumnezeu Își va asuma responsabilitatea pentru toți aceia care acceptă lucrarea Sa nouă de dragul numelui Său. Aceia care preamăresc numele Său și sunt dornici să Îi pună cuvintele în practică vor primi binecuvântările Sale; cei care nu Îl ascultă și nu Îi pun cuvintele în practică vor primi pedeapsa Sa. Oamenii care se află în curentul Duhului Sfânt sunt aceia care acceptă noua lucrare și, pentru că au acceptat noua lucrare, ar trebui să colaboreze cum se cuvine cu Dumnezeu, și nu să se comporte ca niște răzvrătiți care nu își îndeplinesc datoria. Aceasta este

singura cerință a lui Dumnezeu de la om. Nu este același lucru pentru oamenii care nu acceptă lucrarea nouă: ei se află în afara curentului Duhului Sfânt, iar disciplina și reprosul Duhului Sfânt nu li se aplică. Toată ziua, acești oameni trăiesc în trup, trăiesc în mintea lor, și tot ce fac este conform doctrinei rezultată din analiza și cercetarea propriilor lor creiere. Nu asta e ceea ce se cere de către lucrarea nouă a Duhului Sfânt, cu atât mai puțin este colaborare cu Dumnezeu. Aceia care nu acceptă lucrarea nouă a lui Dumnezeu sunt lipsiți de prezența lui Dumnezeu și, mai mult, lipsiți de binecuvântările și protecția lui Dumnezeu. Majoritatea cuvintelor și acțiunilor lor țin de cerințele din trecut ale lucrării Duhului Sfânt; ele sunt doctrină, nu adevăr. O astfel de doctrină și de reglementare sunt suficiente pentru a demonstra că adunarea acestor oameni laolaltă nu este altceva decât religie; ei nu sunt cei aleși sau obiectele lucrării lui Dumnezeu. Adunarea tuturor celor din mijlocul lor se poate numi doar un mare congres al religiei și nu poate fi numită o biserică. Acesta este un fapt de nestrămutat. Ei nu au lucrarea nouă a Duhului Sfânt; ceea ce fac pare să amintească de religie, ceea ce trăiesc ei pare să abunde în religie; ei nu sunt în posesia prezenței și lucrării Duhului Sfânt, cu atât mai puțin sunt eligibili să primească disciplina și luminarea Duhului Sfânt. Acești oameni sunt toți leșuri fără de viață și viermi lipsiți de spiritualitate. Ei nu cunosc răzvrătirea și neascultarea omului, nu cunosc toate faptele rele ale omului și cu atât mai puțin nu cunosc toată lucrarea lui Dumnezeu și voința de astăzi a lui Dumnezeu. Sunt cu toții ignoranți, oameni infami și gunoaie care nu merită să fie numiți credincioși! Nimic din ceea ce ei fac nu are nicio relevanță asupra gestionării lui Dumnezeu, cu atât mai puțin poate să afecteze planurile lui Dumnezeu. Cuvintele și acțiunile lor sunt prea dezgustătoare, prea patetice și sunt pur și simplu nedemne de a fi menționate. Nimic din ceea ce este făcut de aceia care nu se află în curentul Duhului Sfânt nu are

de a face cu lucrarea nouă a Duhului Sfânt. Din această cauză, orice ar face, ei nu au disciplina Duhului Sfânt și, mai mult decât atât, nu au luminarea Duhului Sfânt. Pentru că ei sunt cu toții oameni fără dragoste de adevăr și care au fost disprețuiți și respinși de Duhul Sfânt. Sunt denumiți făcători de rele pentru că umblă în trup și fac tot ceea ce le face plăcere sub stindardul lui Dumnezeu. În vreme ce Dumnezeu lucrează, ei sunt ostili lui Dumnezeu cu bună știință și aleargă în direcția opusă Lui. Neputința omului de a colabora cu Dumnezeu reprezintă neascultarea supremă în sine, așadar, acei oameni care se împotrivesc intenționat lui Dumnezeu, nu își vor primi, cu precădere, răsplata dreaptă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

XXI. Întrebări și răspunsuri despre Sfânta Treime

1. Timp de două mii de ani, întreaga comunitate religioasă a crezut în Sfânta Treime: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Sfânta Treime este una dintre doctrinele centrale ale întregului creștinism, așadar de ce spui că Sfânta Treime este cea mai mare greșeală a lumii religioase și că Sfânta Treime pur și simplu nu există?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Isus i-a răspuns: Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Dacă M-ați cunoscut pe Mine, Îl veți cunoaște și pe Tatăl Meu. Și de acum Îl cunoașteți și L-ați văzut. Filip I-a zis: Doamne, arată-ni-L pe Tatăl și ne este de ajuns! Isus i-a răspuns: De atâta timp sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filip? Cel ce M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl. Cum de spui: «Arată-ni-L pe Tatăl!»?! Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun nu le spun de la Mine, ci Tatăl, Care locuiește în Mine, Își face lucrările Lui. Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine! Dacă nu, credeți măcar datorită lucrărilor înseși!” (Ioan 14:6-11).

„Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Oare există Treimea?

(Un articol selectat din cuvintele lui Dumnezeu)

După ce s-a realizat adevărul lui Isus devenit trup, omul a crezut că, în cer, nu există doar Tatăl, ci și Fiul și chiar Duhul. Aceasta este noțiunea convențională pe care o deține omul și anume, că există un astfel de Dumnezeu în Cer: un Dumnezeu triunic care este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Întreaga omenire are aceste noțiuni: Dumnezeu este un singur Dumnezeu, dar cuprinde trei părți, ceea ce toți cei înrădăcinați serios în noțiuni convenționale consideră a fi Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Doar cele trei părți

făcute una sunt toate Dumnezeu. Fără Tatăl Sfânt, Dumnezeu nu ar fi întreg. În mod similar, nici Dumnezeu nu ar fi întreg fără Fiul sau Duhul Sfânt. În noțiunile lor, ei cred că nici Tatăl singur și nici Fiul singur nu pot fi considerați Dumnezeu. Doar Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt împreună pot fi considerați Dumnezeu Însuși. Acum, toți credincioșii religioși, și chiar fiecare adept dintre voi, au această credință. Totuși, nimeni nu poate explica dacă această credință este sau nu corectă, pentru că voi vă aflați mereu într-o ceață a confuziei despre lucrurile lui Dumnezeu Însuși. Deși acestea sunt noțiuni, voi nu știți dacă sunt corecte sau greșite, deoarece ați devenit prea serios contaminați de noțiuni religioase. Ați acceptat prea adânc aceste noțiuni convenționale ale religiei, iar această otravă a pătruns prea adânc în voi. Prin urmare, la fel ați cedat și voi acestei influențe dăunătoare în această chestiune, deoarece Dumnezeul triunic pur și simplu nu există. Adică, Treimea Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh pur și simplu nu există. Acestea sunt toate noțiuni convenționale ale omului și credințele eronate ale omului. De-a lungul multor secole, omul a crezut în această Treime, evocată de noțiuni din mintea omului, fabricate de om și care nu au mai fost văzute niciodată înainte de către om. De-a lungul acestor numeroși ani, au existat mulți interpreți ai Bibliei care au explicat „adevăratul înțeles” al Dumnezeului triunic, dar astfel de explicații ale Treimii ca trei persoane consubstanțiale distincte au fost nedeslușite și neclare și toți oamenii sunt derutați de „alcătuirea” lui Dumnezeu. Niciun om influent nu a fost în stare vreodată să ofere o explicație amănunțită; majoritatea explicațiilor sunt acceptabile pe hârtie și din punct de vedere rațional, dar niciun singur om nu are o înțelegere pe deplin clară a semnificației Treimii. Aceasta este deoarece această mare Treime, pe care omul o păstrează în inimă, pur și simplu, nu există. Deoarece nimeni nu a văzut vreodată chipul adevărat al lui Dumnezeu, nici nu a fost suficient de norocos ca să urce la locuința lui

Dumnezeu să-L viziteze, pentru a examina ce elemente sunt prezente în locul unde stă Dumnezeu, pentru a determina cu exactitate câte zeci de mii sau sute de milioane de generații sunt în „casa lui Dumnezeu” sau să cerceteze doar cât de multe părți compun alcătuirea inerentă a lui Dumnezeu. Ceea ce trebuie examinat în primul rând este acest lucru: vârsta Tatălui și a Fiului, precum și cea a Duhului Sfânt; arătările corespunzătoare ale fiecărei persoane; cum exact Se separă Ei și cum se face că sunt făcuți una. Din păcate, în toți acești numeroși ani, nimeni nu a reușit să determine adevărul acestor lucruri. Toți fac doar presupuneri, căci nimeni nu s-a înălțat vreodată la Cer pentru a face o vizită și nu s-a întors cu un „raport de investigație” pentru întreaga omenire, pentru a raporta adevărul acestei chestiuni tuturor acelor credincioși religioși, înflăcărați și devotați, care sunt preocupați de Treime. Desigur, nu se poate învinui omul pentru formarea unor astfel de noțiuni, astfel, de ce Iahve Tatăl nu L-a luat pe Isus Fiul să-L însoțească atunci când a creat omenirea? Ar fi fost mai bine dacă, la început, toți ar fi fost cunoscuți cu numele lui Iahve. Dacă trebuie învinovățit cineva, lăsați să fie învinovățită greșeala trecătoare a lui Iahve Dumnezeu, care nu I-a chemat pe Fiul și pe Duhul Sfânt înaintea Lui, în timpul creației, ci, mai degrabă, Și-a îndeplinit singur lucrarea. Dacă Ei toți ar fi lucrat simultan, atunci nu ar fi devenit una? Dacă, încă de la început și până la sfârșit, ar fi fost numai numele Iahve și nu numele lui Isus din Epoca Harului sau dacă atunci El încă ar fi fost numit Iahve, nu ar fi fost atunci Dumnezeu cruțat de suferința acestei divizări de către omenire? Desigur, Iahve nu poate fi învinuit pentru toate acestea; dacă trebuie învinuit cineva, lăsați să fie învinovățit Duhul Sfânt, care, timp de mii de ani, Și-a continuat lucrarea cu numele de Iahve, de Isus și chiar cu numele de Duhul Sfânt, derutându-l și zăpăcindu-l pe om astfel încât acesta nu putea ști întocmai cine anume este Dumnezeu. Dacă Însuși Duhul Sfânt ar fi

lucrat fără formă sau chip și, mai mult, fără un nume precum cel de Isus, iar omul nu ar fi putut nici să-L atingă, nici să-L vadă, ci să audă doar sunetul tunetului, atunci o astfel de lucrare n-ar fi avut un folos mai mare pentru omenire? Deci, ce se poate face acum? Noțiunile omului s-au adunat înalte ca un munte și întinse ca marea, într-o așa măsură încât Dumnezeul zilei de astăzi nu le mai poate suporta și este complet pierdut. În trecut, când era doar Iahve, Isus și, între Ei, Duhul Sfânt, omul era deja pierdut în privința modului de a face față, iar acum a fost adăugat Cel Atotputernic, despre care se spune chiar că este, de asemenea, o parte a lui Dumnezeu. Cine știe cine este El și în care persoană a Treimii a fost amestecat sau ascuns pentru atât de mulți ani? Cum poate omul să suporte acest lucru? Doar pentru ca omul să poată explica Dumnezeul triunic a fost necesară o viață, însă acum există „un singur Dumnezeu în patru persoane”. Cum poate fi explicat acest lucru? Poți tu să explici? Frați și surori! Cum ați crezut într-un astfel de Dumnezeu până astăzi? Îmi scot pălăria în fața voastră. Dumnezeul triunic a fost deja suficient de suportat; cum ați putea continua să aveți o astfel de credință neclintită în acest singur Dumnezeu în patru persoane? Ați fost îndemnați să ieșiți, dar, totuși, voi refuzați. Este de neimaginat! Chiar sunteți impresionanți! O persoană poate merge chiar atât de departe încât să creadă în patru Dumnezei și să considere acest lucru o nimica toată; nu credeți că aceasta este o minune? Dacă s-ar uita la voi, nimeni nu ar ști că sunteți capabili să înfăptuiți astfel de minuni mari! Permiteți-Mi să vă spun că, într-adevăr, Dumnezeul triunic nu există nicăieri în acest univers. Dumnezeu nu are niciun Tată și niciun Fiu și cu atât mai puțin nu există un concept că Tatăl și Fiul folosesc împreună Duhul Sfânt drept un instrument. Toate acestea reprezintă cea mai falsă idee din lume și, pur și simplu, nu există! Totuși, chiar și o astfel de falsitate își are originea ei și nu este în întregime nefundamentată, pentru că mințile voastre nu sunt atât de simple,

iar gândurile voastre nu sunt fără rațiune. Mai degrabă, ele sunt destul de adecvate și ingenioase, atât de mult încât sunt de neînvins chiar și de către oricare satană. Este păcat că aceste gânduri sunt toate idei false și, pur și simplu, nu există! Voi nu ați văzut deloc adevărul concret; voi doar emiteți supoziții și închipuiri, apoi le transformați pe toate într-o poveste pentru a câștiga, în mod înșelător, încrederea altora și stăpânirea asupra celor mai nebuni dintre oamenii fără înțelepciune sau rațiune, astfel încât ei să creadă în mărețele și faimoasele voastre „învățături experte”. Acesta este adevărul? Este acesta modul de viață pe care ar trebui să-l primească omul? Totul este o absurditate! Niciun singur cuvânt nu este potrivit! De-a lungul acestor numeroși ani, Dumnezeu a fost divizat de voi în acest fel, fiind divizat tot mai mărunt cu fiecare generație, până în măsura în care un singur Dumnezeu a fost separat, în mod deschis, în trei Dumnezei. Și acum este pur și simplu imposibil ca omul să-L reunească pe Dumnezeu ca Unul, căci voi L-ați separat în prea multe părți! Este greu de spus cât timp ați fi continuat cu nerușinare în acest fel dacă n-ar fi fost lucrarea Mea promptă, înainte de a fi prea târziu! Cum poate El încă să fie Dumnezeul vostru când voi continuați să-L separați în acest fel? L-ați mai recunoaște pe Dumnezeu? V-ați mai găsi originile? Dacă aș fi venit ceva mai târziu, probabil că I-ați fi trimis pe „Tatăl și Fiul”, Iahve și Isus, înapoi în Israel și ați fi pretins că voi înșivă sunteți o parte a lui Dumnezeu. Din fericire, acum sunt zilele de pe urmă. În cele din urmă, această zi, pe care am așteptat-o îndelung, a sosit și, doar după ce am realizat, cu propria-Mi mână, această etapă a lucrării, a fost oprită divizarea lui Dumnezeu Însuși de către voi. Dacă n-ar fi fost astfel, voi ați fi amplificat, chiar punând pe mesele voastre pentru închinare toate satanele dintre voi. Acesta este subterfugiul vostru! Acesta este modul vostru de a-L diviza pe Dumnezeu! Veți continua acum să faceți astfel? Lăsați-Mă să vă întreb: Câți Dumnezei există? Care

Dumnezeu vă va aduce mântuire? Oare la primul Dumnezeu, la Cel de-al doilea sau la Cel de-al treilea vă rugați mereu? În care credeți întotdeauna? În Tatăl? Sau Fiul? Sau în Duhul? Spune-Mi în cine crezi tu. Deși, cu fiecare cuvânt, spuneți că voi credeți în Dumnezeu, voi vă credeți, de fapt, propriul creier! Pur și simplu, nu-L aveți pe Dumnezeu în inimă! Și, totuși, în mintea voastră există o serie de astfel de Treimi! Nu sunteți de acord?

Dacă cele trei etape ale lucrării sunt evaluate în conformitate cu acest concept al Treimii, atunci trebuie să existe trei Dumnezei, din moment ce lucrarea îndeplinită de fiecare nu este aceeași. Dacă vreunul dintre voi spune că Treimea există într-adevăr, atunci explicați ce este, mai exact, acest singur Dumnezeu în trei persoane. Ce este Tatăl Sfânt? Ce este Fiul? Ce este Duhul Sfânt? Iahve este Tatăl Sfânt? Isus este Fiul? Atunci cum este cu Duhul Sfânt? Tatăl nu este un Duh? Esența Fiului nu este, de asemenea, un Duh? Lucrarea lui Isus nu a fost lucrarea Duhului Sfânt? Lucrarea lui Iahve nu a fost, la acea vreme, realizată de un Duh, la fel ca lucrarea lui Isus? Câte Duhuri poate avea Dumnezeu? Conform explicației tale, cele trei persoane – ale Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt – sunt una; dacă așa stau lucrurile, atunci există trei Duhuri, dar pentru a fi trei Duhuri înseamnă că trebuie să existe trei Dumnezei. Aceasta înseamnă că nu există un singur Dumnezeu adevărat; cum poate un astfel de Dumnezeu să aibă încă esența inerentă a lui Dumnezeu? Dacă accepți că există doar un singur Dumnezeu, atunci cum poate El să aibă un fiu și să fie tată? Nu sunt toate acestea pur și simplu noțiunile tale? Există doar un Dumnezeu, numai o persoană în acest Dumnezeu și doar un Duh al lui Dumnezeu, așa cum este scris în Biblie că: „Există un singur Duh Sfânt și un singur Dumnezeu”. Indiferent dacă există sau nu Tatăl și Fiul despre care vorbești, până la urmă există doar un Dumnezeu, iar esența Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt, în care voi credeți, este esența Duhului Sfânt. Cu alte cuvinte, Dumnezeu este un Duh,

însă El este capabil să devină trup și să trăiască printre oameni, precum și să fie mai presus de toate lucrurile. Duhul Său este atotcuprinzător și omniprezent. El poate fi, în același timp, în trup și în univers și deasupra acestuia. De vreme ce toți oamenii spun că Dumnezeu este singurul Dumnezeu adevărat, atunci există un singur Dumnezeu, care nu poate fi separat de nimeni după pofta inimii! Dumnezeu este un singur Duh și o singură persoană. Și Acesta este Duhul lui Dumnezeu. Dacă ar fi așa cum spui, atunci Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt nu sunt Ei trei Dumnezei? Duhul Sfânt este un subiect, Fiul un altul, iar Tatăl încă unul. Persoanele Lor sunt diferite și esențele Lor sunt diferite, deci cum pot Ei să fie fiecare parte a unui singur Dumnezeu? Duhul Sfânt este un Duh; acest lucru este ușor de înțeles pentru om. Dacă așa stau lucrurile, atunci Tatăl este chiar și mai mult un Duh. El nu a coborât niciodată pe pământ și nu a devenit niciodată trup; El este Iahve Dumnezeu în inima omului și este, cu siguranță, și un Duh. Atunci, care este relația dintre El și Duhul Sfânt? Este relația dintre Tată și Fiu? Sau este relația dintre Duhul Sfânt și Duhul Tatălui? Oare esența fiecărui Duh este aceeași? Sau Duhul Sfânt este un instrument al Tatălui? Cum poate fi explicat acest lucru? Și, atunci, care este relația dintre Fiul și Duhul Sfânt? Este o relație între două Duhuri sau relația dintre un om și un Duh? Acestea sunt toate chestiuni care nu pot avea nicio explicație! Dacă Ei toți sunt un singur Duh, atunci nu se poate vorbi despre trei persoane, căci Ei sunt posedați de un singur Duh. Dacă ar fi persoane distincte, atunci Duhurile Lor ar varia în putere, iar Ei, pur și simplu, nu ar putea fi un singur Duh. Acest concept al Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt este cel mai absurd! Aceasta Îl segmentează pe Dumnezeu și Îl împarte în trei persoane, fiecare cu un statut și un Duh; atunci, cum poate El să fie totuși un singur Duh și un singur Dumnezeu? Spuneți-Mi, cerurile și pământul și toate lucrurile au fost create de Tatăl, de Fiul sau de Duhul Sfânt? Unii spun că Ei

le-au creat împreună. Atunci cine a răscumpărat omenirea? A fost Duhul Sfânt, Fiul sau Tatăl? Unii spun că Fiul a fost Cel care a răscumpărat omenirea. Atunci cine este Fiul, în esență? Nu este El întruparea Duhului lui Dumnezeu? Întruparea Îl strigă pe Dumnezeu din Cer cu numele Tatălui, din perspectiva unui om creat. Oare nu ești conștient că Isus S-a născut prin concepția Duhului Sfânt? În El este Duhul Sfânt; indiferent ce spui, El este totuși una cu Dumnezeu din Cer, căci este întruparea Duhului lui Dumnezeu. Această idee despre Fiu este, pur și simplu, neadevărată. Este un singur Duh care realizează întreaga lucrare; doar Dumnezeu Însuși, adică, Duhul lui Dumnezeu Își duce la bun sfârșit lucrarea. Cine este Duhul lui Dumnezeu? Nu este Duhul Sfânt? Nu este Duhul Sfânt care lucrează în Isus? Dacă lucrarea nu ar fi fost îndeplinită de Duhul Sfânt (adică, Duhul lui Dumnezeu), atunci ar fi putut lucrarea Lui să-L reprezinte pe Dumnezeu Însuși? Când Isus L-a numit pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată, în timp ce S-a rugat, acest lucru a fost făcut doar din perspectiva unui om creat, doar pentru că Duhul lui Dumnezeu Și-a asumat un trup obișnuit și normal și a avut acoperământul exterior al unei ființe create. Chiar dacă în El era Duhul lui Dumnezeu, aspectul Său exterior era încă acela al unui om normal; cu alte cuvinte, El devenise „Fiul Omului”, despre care au vorbit toți oamenii, inclusiv Isus Însuși. Dat fiind că El este numit Fiul omului, El este o persoană (fie ea bărbat sau femeie, în orice caz, una cu învelișul exterior al unei ființe umane) născută într-o familie normală de oameni obișnuiți. Prin urmare, pentru Isus să-L numească pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată a fost la fel ca pentru voi când L-ați numit pe El la început Tată; El a făcut acest lucru din perspectiva unui om creat. Vă mai amintiți rugăciunea Tatăl nostru pe care Isus v-a învățat să o memorați? „Tatăl nostru din ceruri…” El le-a cerut tuturor oamenilor să-L numească pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată. Și din moment ce și El, de

asemenea, L-a numit Tată, El a făcut acest lucru din perspectiva unuia care se află pe picior de egalitate cu voi toți. Din moment ce L-ați numit pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată, Isus S-a văzut pe Sine ca fiind pe picior de egalitate cu voi și ca un om pe pământ ales de Dumnezeu (adică Fiul lui Dumnezeu). Dacă Îl numiți pe Dumnezeu Tată, nu este aceasta pentru că voi sunteți ființe create? Oricât de mare ar fi autoritatea lui Isus pe pământ, înainte de răstignire, El a fost numai un Fiu al omului, guvernat de Duhul Sfânt (adică Dumnezeu) și una dintre ființele create ale pământului, pentru că El încă trebuia să-Și finalizeze lucrarea Sa. Prin urmare, a-L numi pe Dumnezeu din ceruri Tată, a însemnat doar umilința și ascultarea Lui. Adresarea Sa către Dumnezeu (adică Duhul din ceruri) într-o asemenea manieră, nu dovedește totuși că El a fost Fiul Duhului lui Dumnezeu din ceruri. Mai degrabă, se poate spune pur și simplu că perspectiva Lui a fost diferită, nu că El a fost o persoană diferită. Existența unor persoane distincte este o aberație! Înainte de răstignirea Sa, Isus a fost un Fiu al omului legat de limitările trupului și El nu a posedat complet autoritatea Duhului. De aceea El nu putea decât să caute voia lui Dumnezeu Tatăl din perspectiva unei ființe create. Așa cum El S-a rugat de trei ori în Ghetsimani: „Nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu”. Înainte de a fi pus pe cruce, El a fost doar Regele Evreilor; El a fost Hristos, Fiul Omului, și nu un trup de slavă. De aceea, din punctul de vedere al unei ființe create, El L-a numit pe Dumnezeu Tată. Acum, nu poți spune că toți cei care Îl numesc pe Dumnezeu Tată sunt Fiul. Dacă ar fi așa, atunci nu ați fi devenit toți Fiul odată ce Isus v-a învățat Rugăciunea „Tatăl nostru”? Dacă încă nu sunteți convinși, atunci spuneți-Mi, cine este Cel pe care-L numiți Tată? Dacă vă referiți la Isus, atunci cine este pentru voi Tatăl Lui? După ce Isus a plecat, nu a mai existat această idee a Tatălui și Fiului. Această idee a fost potrivită doar pentru anii în care Isus a devenit trup; în toate celelalte împrejurări,

atunci când Îl numiți Tată pe Dumnezeu, relația este cea dintre Domnul creației și o ființă creată. Nu există un timp în care să se poată aplica această idee despre Treimea Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh. Aceasta este o idee falsă rar întâlnită de-a lungul veacurilor și nu există!

Acest lucru poate aduce în mintea majorității oamenilor cuvintele lui Dumnezeu din Geneză: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră" (Geneza 1:26). Având în vedere că Dumnezeu spune: „să facem om după chipul Nostru", atunci „Noi" indică doi sau mai mulți; întrucât El a spus „Noi", atunci nu este doar un singur Dumnezeu. În felul acesta, omul a început să se gândească, în mod teoretic, la persoane distincte și, din aceste cuvinte, a apărut ideea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Atunci, cum este Tatăl? Cum este Fiul? Și cum este Duhul Sfânt? Ar fi posibil ca omenirea de astăzi să fie făcută după chipul Unuia unit din Cei trei? Este atunci chipul omului ca acela al Tatălui, al Fiului sau al Duhului Sfânt? După chipul căreia dintre cele trei persoane ale lui Dumnezeu este omul? Această idee a omului este pur și simplu incorectă și lipsită de sens! Ea poate doar să împartă un singur Dumnezeu în mai mulți. Momentul în care Moise a scris Geneza a fost după crearea omenirii, care a urmat creării lumii. Moise nu a existat chiar de la început, când a luat ființă lumea. Și, abia mult mai târziu, Moise a scris Biblia. Deci, cum ar fi putut el să știe ce a vorbit Dumnezeu din Cer? Nu a avut nicio bănuială despre modul în care Dumnezeu crease lumea. În Vechiul Testament al Bibliei, nu există nicio mențiune despre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, ci doar despre singurul Dumnezeu adevărat, Iahve, care Își desfășura lucrarea în Israel. El a primit nume diferite, pe măsură ce epocile se schimbă, însă acest lucru nu poate dovedi că fiecare nume se referă la o persoană diferită. Dacă ar fi așa, atunci nu ar exista nenumărate persoane în Dumnezeu? Ceea ce este scris în Vechiul Testament este lucrarea lui Iahve, o etapă a lucrării lui Dumnezeu

Însuși care să fie începută în Epoca Legii. Lucrarea lui Dumnezeu era cea în care: așa cum El a spus, a fost și precum El a poruncit, așa a rămas. În niciun moment, Iahve nu a spus că El a fost Tatăl care a venit să realizeze lucrarea și nici nu a prorocit vreodată pe Fiul care vine să răscumpere omenirea. În vremea lui Isus, s-a spus doar că Dumnezeu devenise trup pentru a răscumpăra întreaga omenire și nu că Fiul era Cel care venise. Deoarece epocile nu sunt asemănătoare, iar lucrarea pe care Dumnezeu Însuși o face, de asemenea, diferă, El trebuie să-Și îndeplinească lucrarea în diferite tărâmuri. În felul acesta, identitatea pe care o reprezintă El, de asemenea, diferă. Omul crede că Iahve este Tatăl lui Isus, dar acest lucru nu a fost de fapt recunoscut de Isus, care a spus: „Noi nu am fost niciodată diferențiați ca Tată și Fiu; Eu și Tatăl din Cer suntem una. Tatăl este în Mine, iar Eu sunt în Tatăl; când oamenii Îl văd pe Fiul, ei Îl văd pe Tatăl Ceresc". Când toate au fost spuse, fie că este Tatăl sau Fiul, Ei sunt un singur Duh și nu sunt despărțiți în persoane separate. Odată ce omul încearcă să explice, lucrurile sunt complicate de ideea unor persoane distincte, precum și de relația dintre Tată, Fiu și Duh. Când omul vorbește despre persoane separate, nu Îl materializează acest lucru pe Dumnezeu? Omul clasifică chiar persoanele ca prima, a doua și a treia; toate acestea nu sunt decât închipuirile omului, nu merită să fie menționate și sunt complet nerealiste! Dacă l-ai întreba: „Câți Dumnezei există?", omul ar spune că Dumnezeu este Treimea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt: singurul Dumnezeu adevărat. Dacă i-ai mai pune o întrebare: „Cine este Tatăl?", el ar spune: „Tatăl este Duhul lui Dumnezeu din Cer; El este răspunzător de toate și este Stăpânul Cerului". „Atunci Iahve este Duhul?" El ar spune: „Da!". Dacă l-ai întreba apoi: „Cine este Fiul?", el ar spune că, desigur, Isus este Fiul. „Atunci, care este povestea lui Isus? De unde a venit El?" Omul ar spune: „Isus I S-a născut Mariei prin concepția Duhului Sfânt". Atunci,

esența Lui nu este, de asemenea, Duhul? Nu este lucrarea Lui, de asemenea, tipică Duhului Sfânt? Iahve este Duhul și, tot astfel, este esența lui Isus. Acum, în zilele de pe urmă, este și mai puțină nevoie să spun că este încă Duhul; cum ar putea Ei să fie persoane diferite? Nu este, pur și simplu, Duhul lui Dumnezeu Cel care îndeplinește lucrarea Duhului din diferite perspective? Astfel, nu există nicio distincție între persoane. Isus a fost conceput de Duhul Sfânt și, fără îndoială, lucrarea Lui a fost exact cea a Duhului Sfânt. În prima etapă a lucrării îndeplinite de Iahve, El nici nu a devenit trup, nici nu S-a arătat omului. Deci, omul nu a văzut niciodată arătarea Sa. Indiferent cât de minunat și cât de înălțat era, El era încă Duhul, Dumnezeu Însuși, care l-a creat pe om la început. Adică, El era Duhul lui Dumnezeu. El i-a vorbit omului dintre nori, doar un Duh fiind, și nimeni nu a fost martor la arătarea Sa. Doar în Epoca Harului, când Duhul lui Dumnezeu a venit în trup și S-a întrupat în Iudeea, omul I-a văzut pentru prima dată chipul întrupării ca evreu. În El nu era nimic din Iahve. Cu toate acestea, El a fost conceput de Duhul Sfânt, adică, de Duhul lui Iahve Însuși, iar Isus încă S-a născut ca întruchipare a Duhului lui Dumnezeu. Ceea ce a văzut întâi omul a fost Duhul Sfânt care cobora ca un porumbel pe Isus; Duhul nu era exclusiv al lui Isus, ci, mai degrabă, Duhul Sfânt. Atunci, poate să fie Duhul lui Isus despărțit de Duhul Sfânt? Dacă Isus este Isus, Fiul, iar Duhul Sfânt este Duhul Sfânt, atunci cum ar putea Ei să fie una? Lucrarea nu ar putea fi îndeplinită dacă ar fi astfel. Duhul din Isus, Duhul din Cer și Duhul lui Iahve sunt toate una. Este numit Duhul Sfânt, Duhul lui Dumnezeu, Duhul intensificat de șapte ori și Duhul atotcuprinzător. Duhul lui Dumnezeu poate îndeplini multă lucrare. El este capabil să creeze lumea și să o distrugă prin inundarea pământului; El poate răscumpăra întreaga omenire, poate cuceri și distruge întreaga omenire. Această lucrare este realizată în întregime de Dumnezeu Însuși și nu putea fi făcută, în locul Lui,

de niciuna dintre personalitățile lui Dumnezeu. Duhul Său poate primi numele lui Iahve și Isus, precum și cel al Celui Atotputernic. El este Domnul și Hristosul. El poate deveni și Fiul Omului. El este în Ceruri, cât și pe pământ; El este la înălțime, deasupra universurilor și printre mulțimi. El este singurul Stăpân al Cerurilor și al pământului! Din momentul creației și până acum, această lucrare a fost îndeplinită de Însuși Duhul lui Dumnezeu. Fie ea lucrarea din Ceruri sau lucrarea în trup, totul se desfășoară prin propriul Său Duh. Toate creaturile, fie în Cer sau pe pământ, sunt în palma mâinii Sale atotputernice; toate acestea sunt lucrarea lui Dumnezeu Însuși și nu pot fi făcute de nimeni în locul Său. În Ceruri, El este Duhul, dar și Dumnezeu Însuși; printre oameni, El este trup, dar rămâne Însuși Dumnezeu. Deși El poate fi numit cu sute de mii de nume, este încă El Însuși, expresia directă a Duhului Său. Răscumpărarea întregii omeniri prin răstignirea Sa a fost lucrarea directă a Duhului Său și, tot astfel este și proclamarea către toate națiunile și toate ținuturile în timpul zilelor de pe urmă. În orice moment, Dumnezeu nu poate fi numit decât Atotputernicul și singurul Dumnezeu adevărat, Dumnezeu Însuși care este atotcuprinzător. Persoanele distincte nu există, cu atât mai puțin această idee a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Există un singur Dumnezeu în Cer și pe pământ!

Planul de gestionare (planul de mântuire) al lui Dumnezeu se întinde pe șase mii de ani și este împărțit în trei epoci pe baza diferențelor în lucrarea Sa: prima epocă este Epoca Legii Vechiului Testament; cea de-a doua este Epoca Harului; iar a treia este cea a zilelor de pe urmă – Epoca Împărăției. În fiecare epocă, este reprezentată o identitate diferită. Acest lucru se datorează doar diferenței în lucrare, adică, în cerințele lucrării. Prima etapă a lucrării în timpul Epocii Legii a fost efectuată în Israel, iar a doua etapă, a încheierii lucrării de răscumpărare, a fost realizată în Iudeea. Pentru lucrarea răscumpărării, Isus S-a născut prin concepția Duhului Sfânt

și ca unic Fiu. Toate acestea s-au datorat cerințelor lucrării. În zilele de pe urmă, Dumnezeu dorește să-Și extindă lucrarea în națiunile neamurilor și să cucerească poporul de acolo, astfel încât numele Său să poată fi mare printre ei. El dorește să-l îndrume pe om în înțelegerea și intrarea în tot adevărul. Toată această lucrare este dusă la îndeplinire de către un singur Duh. Deși El poate acționa astfel din diferite puncte de vedere, natura și principiile lucrării rămân aceleași. Odată ce tu observi principiile și natura lucrării pe care au dus-o la îndeplinire Ei, atunci vei ști că este totul făcut de către un singur Duh. Totuși, unii ar putea spune: „Tatăl este Tatăl; Fiul este Fiul; Duhul Sfânt este Duhul Sfânt și, în cele din urmă, Ei vor fi făcuți una". Atunci cum ar trebui să-I faci una? Cum pot Tatăl și Duhul Sfânt să fie făcuți una? Dacă ar fi, în mod inerent, doi, atunci indiferent de modul în care Ei sunt uniți, nu ar rămâne două părți? Când vorbești despre a-I face una, oare nu înseamnă aceasta unirea a două părți separate pentru a face un întreg? Dar nu au fost Ei două părți înainte de a fi făcuți un întreg? Fiecare duh are o esență distinctă, iar două duhuri nu pot fi transformate într-unul singur. Un duh nu este un obiect material și nu seamănă cu nimic altceva din lumea materială. După părerea omului, Tatăl este un Duh, Fiul un altul, iar Duhul Sfânt încă unul, apoi, cele trei Duhuri Se amestecă ca trei pahare de apă într-unul singur. Nu-i așa, atunci, că cele trei pahare au făcut unul? Aceasta este pur și simplu o explicație eronată și absurdă! Nu înseamnă aceasta divizarea lui Dumnezeu? Cum pot Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt să fie Toți făcuți una? Nu sunt Ei trei părți, fiecare de naturi diferite? Mai sunt alții care spun: „Nu a spus Dumnezeu în mod expres că Isus era Fiul Lui iubit?" Isus este Fiul iubit al lui Dumnezeu, în care Își găsește plăcerea – acest lucru a fost cu siguranță spus de Dumnezeu Însuși. Acesta a fost Dumnezeu purtându-Și mărturie Lui Însuși, dar doar dintr-o perspectivă diferită, aceea a Duhului din ceruri purtând mărturie propriei Sale întrupări.

Isus este întruparea Lui, nu Fiul Său din ceruri. Înțelegi? Nu indică vorbele lui Isus, „Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine”, faptul că Ei sunt un singur Duh? Și oare nu din cauza întrupării au fost Ei separați între cer și pământ? În realitate, Ei sunt încă unul; indiferent de situație, este pur și simplu vorba de Dumnezeu purtându-Și mărturie Lui Însuși. Datorită schimbării veacurilor, a cerințelor lucrării și a diferitelor etape ale planului Său de gestionare, apelativul pe care omul i-L dă, de asemenea diferă. Când a venit să ducă la îndeplinire prima etapă a lucrării, El putea fi numit doar Iahve, care e păstorul israeliților. În a doua etapă, Dumnezeul întrupat putea fi numit doar Domn și Hristos. Dar la acel moment, Duhul din ceruri a afirmat doar că El era Fiul preaiubit al lui Dumnezeu și nu a făcut nici o mențiune despre faptul că El este singurul Fiu al lui Dumnezeu. Acest lucru pur și simplu nu s-a întâmplat. Cum ar putea Dumnezeu să aibă un singur copil? Atunci Dumnezeu nu ar fi devenit om? Pentru că El era întruparea, El a fost numit Fiul iubit al lui Dumnezeu și, din aceasta a rezultat relația dintre Tată și Fiu. Era pur și simplu din cauza separării dintre cer și pământ. Isus S-a rugat din perspectiva trupului. De vreme ce a îmbrăcat un trup al unei umanități atât de normale, El, din perspectiva trupului, a spus: „Învelișul Meu exterior este cel al unei ființe create. De vreme ce am îmbrăcat un trup pentru a veni pe acest pământ, acum sunt la o distanță foarte, foarte mare de Cer”. Din acest motiv, El nu putea să Se roage lui Dumnezeu Tatăl, decât din perspectiva trupului. Era datoria Lui și cu aceasta ar fi trebuit să fie înzestrat Duhul întrupat al lui Dumnezeu. Nu se poate spune că El nu era Dumnezeu doar pentru că Se ruga Tatălui din perspectiva trupului. Deși El era numit Fiul preaiubit al lui Dumnezeu, El încă era Însuși Dumnezeu, căci El nu era decât întruparea Duhului, iar esența Lui era, încă, Duhul. Oamenii se întreabă de ce Se ruga El, dacă era Însuși Dumnezeu. Răspunsul este pentru că El era Dumnezeul întrupat, Dumnezeu care trăiește în trup, și nu

Duhul din Cer. După părerea oamenilor, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt toți Dumnezeu. Doar Cei trei, care au fost făcuți ca Unul, pot fi considerați singurul Dumnezeu adevărat și, în felul acesta, puterea Lui este nemaivăzut de mare. Sunt cei care spun că, numai în acest fel, Duhul este intensificat de șapte ori. Când Fiul S-a rugat, după venirea Lui, Duhul a fost Cel căruia I S-a rugat. În realitate, El Se ruga din perspectiva unei ființe create. Căci trupul nu este întreg, El nu era întreg și avea multe slăbiciuni când a venit în trup și El a fost foarte tulburat când Și-a desfășurat lucrarea în trup. Acesta este motivul pentru care El S-a rugat, înainte de răstignirea Sa, de trei ori lui Dumnezeu Tatăl, precum și de multe ori chiar înainte de aceasta. El S-a rugat când era cu ucenicii Săi; S-a rugat singur pe un munte; S-a rugat la bordul vasului de pescuit; S-a rugat în mijlocul unei mulțimi de oameni; S-a rugat atunci când a rupt pâinea; și S-a rugat atunci când i-a binecuvântat pe alții. De ce a făcut El astfel? Cel căruia I S-a rugat, a fost Duhul; El Se ruga Duhului, lui Dumnezeu din Cer, din perspectiva trupului. Prin urmare, din punctul de vedere al omului, Isus a devenit Fiul în acea etapă a lucrării. Totuși, în această etapă El nu Se roagă. De ce? Pentru că ceea ce El produce este lucrarea, judecata și mustrarea cuvântului. El nu are nevoie de rugăciuni, iar lucrarea Sa de slujire este aceea de a vorbi. El nu este pus pe cruce și nu este dat de către om pe mâna celor aflați la putere. El pur și simplu Își desfășoară lucrarea. Când Isus Se ruga, El Se ruga lui Dumnezeu Tatăl pentru coborârea Împărăției Cerurilor, pentru ca să fie făcută voia Tatălui și pentru lucrarea viitoare. În această etapă, Împărăția Cerurilor a coborât deja, așadar, mai trebuie El să Se roage? Lucrarea Sa este să aducă epoca la final și nu mai sunt alte epoci noi. Deci, trebuie să Se roage pentru următoarea etapă? Mi-e teamă că nu!

Există multe contradicții în explicațiile omului. Într-adevăr, toate acestea sunt noțiunile omului; fără o cercetare amănunțită, voi ați crede cu

toții că sunt corecte. Nu știți că astfel de idei, ca aceea a unui Dumnezeu triunic, nu sunt decât noțiunile omului? Nicio cunoaștere a omului nu este completă și meticuloasă. Există întotdeauna impurități, iar omul are prea multe idei; acest lucru demonstrează că o ființă creată nu poate, pur și simplu, explica lucrarea lui Dumnezeu. Există prea multe în mintea omului, toate provenite din logică și gândire și care sunt în conflict cu adevărul. Poate logica ta să analizeze complet lucrarea lui Dumnezeu? Poți câștiga o înțelegere a întregii lucrări a lui Iahve? Oare tu ca om poți să percepi toate acestea sau Dumnezeu Însuși este Cel care poate vedea din veșnicie în veșnicie? Ești tu cel care poate vedea din veșnicia de demult în veșnicia care va veni sau Dumnezeu este Cel care poate face astfel? Ce spui? Ce te face vrednic să-L explici pe Dumnezeu? Pe ce se bazează explicația ta? Ești tu Dumnezeu? Cerurile și pământul și toate lucrurile au fost create de Dumnezeu Însuși. Nu tu ai fost cel care le-a făcut, deci de ce dai explicații incorecte? Acum, continui să crezi în Dumnezeul triunic? Nu crezi că este o cale prea împovărătoare? Ar fi mai bine ca tu să crezi într-un singur Dumnezeu, nu în trei. Cel mai bine este să fie ușor, căci povara Domnului este ușoară.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu

Dumnezeu este Cel care stăpânește peste toate lucrurile și administrează toate lucrurile. El a creat tot ceea ce există, El administrează tot ceea ce există, El stăpânește peste tot ceea ce există și aprovizionează tot ceea ce există. Acesta este statutul lui Dumnezeu și este identitatea Sa. Pentru toate lucrurile și pentru tot ceea ce există, adevărata identitate a lui Dumnezeu este cea de Creator, cea de Stăpânitor al întregii creații. Aceasta este identitatea pe care o are Dumnezeu și El este unic printre toate lucrurile. Niciuna dintre creaturile lui Dumnezeu – fie din rândul omenirii, fie din lumea spirituală – nu poate folosi niciun mijloc sau nicio scuză

pentru a-și aloca sau a înlocui identitatea și statutul lui Dumnezeu, fiindcă există doar Unul între toate lucrurile care are această identitate, această putere, această autoritate și capacitatea de a stăpâni asupra creației: al nostru unic Dumnezeu Însuși. El trăiește și Se mișcă printre toate lucrurile; El Se poate ridica în locul cel mai înalt, deasupra tuturor lucrurilor. El Se poate smeri devenind uman, devenind unul dintre cei din carne și oase, venind față în față cu oamenii și împărțind cu ei și binele, și răul; pe de altă parte, în același timp, El comandă tot ceea ce există, hotărând soarta a tot ceea ce există și direcția în care o iau toate. Chiar mai mult, El călăuzește soarta întregii omeniri și dirijează direcția pe care o ia omenirea. Un Dumnezeu ca aceasta ar trebui venerat, ascultat și cunoscut de toate ființele vii.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul X”

XXII. Întrebări și răspunsuri pentru catolici

1. Catolicismul în care credem a fost transmis de la apostoli și este cea mai ortodoxă dintre toate religiile. Biserica lui Dumnezeu Atotputernic aparține creștinismului, iar creștinismul este o ramură a catolicismului. În cazul în care credem în Dumnezeu Atotputernic, nu ne vom converti la creștinism? Și, făcând asta, nu ne vom întoarce spatele Dumnezeului nostru?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta glasul Meu și vor fi o turmă și un Păstor” (Ioan 10:16).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Există câteva religii majore pe lume și fiecare are propriul conducător sau lider, iar credincioșii sunt răspândiți în diferite țări și regiuni din toată lumea; aproape fiecare țară, fie ea mare sau mică, are diferite religii în ea. Cu toate acestea, indiferent de cât de multe religii există în lume, toți oamenii din univers există, în cele din urmă, sub îndrumarea unui singur Dumnezeu, iar existența lor nu este îndrumată de conducători sau lideri religioși. Adică omenirea nu este îndrumată de un anumit conducător sau lider religios; mai degrabă, întreaga omenire este condusă de către Creator, care a creat cerul și pământul și toate lucrurile și care a creat și omenirea – acesta este un fapt. Cu toate că lumea are câteva religii majore, indiferent de cât de mari sunt acestea, toate există sub stăpânirea Creatorului și niciuna dintre ele nu poate depăși sfera acestei stăpâniri. Dezvoltarea omenirii, schimbarea societății, dezvoltarea științelor naturale – fiecare dintre aceste lucruri este inseparabil de aranjamentele Creatorului, iar această lucrare nu este ceva ce poate fi făcut de către oricare conducător religios. Un conducător religios este doar liderul unei anumite religii și nu-L poate

reprezenta pe Dumnezeu și nici pe Cel care a creat cerul și pământul și toate lucrurile. Un conducător religios îi poate conduce pe toți cei din întreaga religie, dar nu poate comanda tuturor făpturilor de sub ceruri – acesta este un fapt universal cunoscut. Un conducător religios e doar un lider și nu poate fi la egalitate cu Dumnezeu (Creatorul). Toate lucrurile sunt în mâna Creatorului, iar la sfârșit se vor întoarce toate în mâna Creatorului. Omenirea a fost făcută de Dumnezeu și, indiferent de religie, fiecare om se va întoarce sub stăpânirea lui Dumnezeu – este inevitabil. Numai Dumnezeu este Cel Preaînalt între toate lucrurile și cel mai mare conducător al tuturor creaturilor trebuie să se întoarcă și el sub stăpânirea Lui. Indiferent cât de înalt este statutul unui om, acel om nu poate duce omenirea către o destinație potrivită și nimeni nu este capabil să clasifice toate lucrurile după felul lor. Iahve Însuși a creat omenirea și a clasificat fiecare lucru după fel, iar când va veni timpul sfârșitului, El încă Își va face singur propria lucrare, clasificând toate lucrurile după felul lor – această lucrare nu poate fi făcută de nimeni în afară de Dumnezeu. Cele trei etape ale lucrării efectuate de la început până astăzi au fost toate efectuate de către Dumnezeu Însuși și au fost efectuate de către singurul Dumnezeu. Faptul celor trei etape ale lucrării este faptul conducerii întregii omeniri de către Dumnezeu, un fapt pe care nu îl poate nega nimeni. La finalul celor trei etape ale lucrării, toate lucrurile vor fi clasificate după felul lor și se vor întoarce sub stăpânirea lui Dumnezeu, pentru că în întregul univers există numai acest singur Dumnezeu și nu există alte religii. Acela care este incapabil să creeze lumea va fi incapabil să îi pună capăt, în timp ce Acela care a creat lumea cu siguranță va fi capabil să îi pună capăt. Așadar, dacă cineva este incapabil să pună capăt epocii și este doar capabil să îl ajute pe om să-și cultive mintea, atunci acesta, cu siguranță, nu va fi Dumnezeu și, cu siguranță, nu va fi Domnul omenirii. El va fi incapabil să facă o

asemenea lucrare măreață; există unul singur care poate efectua o asemenea lucrare și toți cei ce sunt incapabili să facă această lucrare sunt cu siguranță dușmani, și nu Dumnezeu. Toate religiile rele sunt incompatibile cu Dumnezeu și, din moment ce sunt incompatibile cu Dumnezeu, ele sunt dușmane ale lui Dumnezeu. Toată lucrarea este realizată de acest singur Dumnezeu adevărat și întregul univers este comandat de acest singur Dumnezeu. Indiferent dacă este vorba de lucrarea Sa în Israel sau în China, indiferent dacă lucrarea Lui este săvârșită de Spirit sau de trup, toată este făcută de Dumnezeu Însuși și nu poate fi făcută de nimeni altcineva. Tocmai pentru că El este Dumnezeul întregii omeniri, El lucrează liber, neconstrâns de orice condiții – aceasta este cea mai măreață dintre toate viziunile.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

De la lucrarea lui Iahve până la cea a lui Isus, și de la lucrarea lui Isus până la cea a etapei actuale, aceste trei etape acoperă într-un fir continuu întregul sortiment al gestionării lui Dumnezeu și sunt toate lucrarea unui singur Duh. De la crearea lumii, Dumnezeu a fost întotdeauna ocupat cu gestionarea omenirii. El este Începutul și Sfârșitul, El este Primul și Ultimul și El este Cel care începe o epocă și Cel care încheie epoca. Cele trei etape ale lucrării, în diferite epoci și în diferite locații, sunt fără îndoială lucrarea unui singur Duh. Toți aceia care separă aceste trei etape se află în opoziție față de Dumnezeu. Acum, se cuvine să înțelegi că toată lucrarea din prima etapă și până astăzi este lucrarea unui singur Dumnezeu, lucrarea unui singur Duh. În privința aceasta nu poate exista nicio îndoială.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

După lucrarea lui Iahve, Isus S-a întrupat ca să-Și facă lucrarea printre oameni. Lucrarea Lui nu a fost făcută în izolare, ci a fost construită pe

lucrarea lui Iahve. A fost o lucrare pentru o nouă epocă pe care Dumnezeu a făcut-o după ce a încheiat Epoca Legii. În mod similar, după ce lucrarea lui Isus s-a încheiat, Dumnezeu a continuat cu lucrarea Sa pentru următoarea epocă, deoarece întreaga gestionare a lui Dumnezeu progresează mereu. După ce vechea epocă va trece, va fi înlocuită de o nouă epocă, iar odată ce vechea lucrare va fi completată, va exista o nouă lucrare pentru a continua gestionarea lui Dumnezeu. Această întrupare este a doua întrupare a lui Dumnezeu, care este ulterioară lucrării lui Isus. Bineînțeles, întruparea aceasta nu se petrece independent; este a treia etapă a lucrării după Epoca Legii și Epoca Harului. De fiecare dată când Dumnezeu inițiază o nouă etapă a lucrării, trebuie să fie mereu un nou început și trebuie să aducă mereu o nouă epocă. La fel, există și schimbări corespunzătoare în firea lui Dumnezeu, în maniera Lui de a lucra, locația lucrării Lui și numele Lui. Deci, nu e de mirare că omului îi este greu să accepte lucrarea lui Dumnezeu în noua epocă. Dar, indiferent de cum I se opune omul, Dumnezeu Își face mereu lucrarea și conduce mereu înainte întreaga omenire. Când Isus a venit în lumea omului, El a inaugurat Epoca Harului și a încheiat Epoca Legii. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat încă o dată și, cu această întrupare, a încheiat Epoca Harului și a inaugurat Epoca Împărăției. Toți cei care sunt în stare să accepte cea de-a doua întrupare a lui Dumnezeu vor fi conduși în Epoca Împărăției și, mai mult, vor deveni capabili să accepte personal îndrumarea lui Dumnezeu. Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul

a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Lucrarea de astăzi a împins înainte lucrarea din Epoca Harului; adică, lucrarea din cadrul întregului plan de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani a înaintat. Deși Epoca Harului s-a terminat, lucrarea lui Dumnezeu a progresat. De ce spun mereu că această etapă a lucrării se bazează pe Epoca Harului și pe Epoca Legii? Pentru că lucrarea de acum este o continuare a lucrării realizate în Epoca Harului și un progres față de cea realizată în Epoca Legii. Cele trei etape sunt interconectate strâns și fiecare verigă din lanț este legată strâns de următoarea. De ce mai spun și că această etapă a lucrării se bazează pe cea realizată de Isus? Presupunând că această etapă nu s-a bazat pe lucrarea realizată de Isus, o altă răstignire ar trebui să aibă loc în această etapă, iar lucrarea de răscumpărare din etapa anterioară ar trebui să fie făcută din nou. Nu ar avea niciun sens. Și astfel, nu este vorba de faptul că lucrarea a fost terminată complet, ci de faptul că epoca a înaintat și că nivelul lucrării a fost ridicat mai sus decât înainte. Se poate spune că această etapă a lucrării este clădită pe fundația Epocii Legii și pe stânca lucrării lui Isus. Lucrarea lui Dumnezeu este clădită etapă cu etapă, iar această etapă nu este un început nou. Doar combinația celor trei etape ale lucrării poate fi considerată a fi planul de gestionare de șase mii de ani. Lucrarea din această etapă este realizată pe fundația lucrării din Epoca Harului. Dacă aceste două etape ale lucrării nu ar avea legătură, atunci de ce răstignirea nu ar fi repetată în această etapă? De ce nu port Eu păcatele

omului? Eu nu am fost conceput de Duhul Sfânt și nici nu port păcatele omului prin răstignire; mai degrabă, sunt aici pentru a-l mustra pe om direct. Dacă nu aș fi făcut lucrarea judecării și mustrării omului după răstignire, iar acum nu aș veni prin conceperea Duhului Sfânt, atunci nu aș fi apt să-l mustru pe om. Tocmai pentru că sunt una cu Isus pot să vin direct pentru a-l mustra și a-l judeca pe om. Lucrarea de la această etapă este clădită în întregime pe lucrarea din etapa precedentă. De aceea, doar acest gen de lucrare îl poate aduce pe om, pas cu pas, la mântuire. Isus și cu Mine venim din același Duh. Deși trupurile noastre nu au legătură, Duhurile noastre sunt unul și același; deși ceea ce facem și lucrarea pe care o realizăm nu sunt la fel, Noi ne asemănăm în esență; trupurile Noastre au forme diferite, dar acest lucru se datorează schimbării epocii și a diferitelor cerințe ale lucrării Noastre; lucrările Noastre de slujire nu se aseamănă, deci lucrarea pe care Noi o prezentăm și firile pe care le dezvăluim omului sunt, de asemenea, diferite. Din acest motiv, ceea ce omul vede și înțelege azi este diferit de trecut, lucru care se întâmplă datorită schimbării epocii. Chiar dacă Ei sunt diferiți în gen și în forma trupurilor Lor și nu S-au născut din aceeași familie și cu atât mai puțin în aceeași perioadă, totuși, Duhurile Lor sunt unul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării”

Pentru că omul crede în Dumnezeu, el trebuie să urmeze îndeaproape pașii lui Dumnezeu, gradual; el trebuie „să urmeze Mielul oriunde Acesta Se duce”. Numai aceștia sunt oamenii care se află în căutarea căii adevărate, numai ei sunt cei care cunosc lucrarea Duhului Sfânt. Oamenii care respectă ca niște sclavi slovele și doctrinele sunt aceia care au fost alungați de lucrarea Duhului Sfânt. În fiecare perioadă de timp, Dumnezeu va începe o lucrare nouă și, în fiecare perioadă, va fi un nou început pentru

om. Dacă omul se supune numai adevărurilor conform cărora „Iahve este Dumnezeu” și „Isus este Hristos”, care sunt adevăruri ce se aplică numai epocilor respective, atunci omul nu va ține niciodată pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și va fi pentru totdeauna nevrednic de a câștiga lucrarea Duhului Sfânt. Indiferent de modalitatea în care lucrează Dumnezeu, omul o urmează fără cea mai mică umbră de îndoială, și o urmează îndeaproape. În acest fel, cum poate omul să fie alungat de Duhul Sfânt? Indiferent de ceea ce face Dumnezeu, atâta vreme cât omul este sigur că este lucrarea Duhului Sfânt și colaborează la lucrarea Duhului Sfânt fără vreo îndoială și încearcă să îndeplinească cerințele lui Dumnezeu, atunci cum ar putea să fie el pedepsit? Lucrarea lui Dumnezeu nu a încetat niciodată, pașii Săi nu s-au oprit niciodată și, înainte de încheierea lucrării Sale de gestionare, El a fost întotdeauna ocupat și nu Se oprește niciodată. Dar omul este diferit: câștigând doar o fărâmă din lucrarea Duhului Sfânt, el o tratează ca și cum aceasta nu se va schimba niciodată; după ce a câștigat puțină cunoaștere, nu continuă să urmeze pașii celei mai noi lucrări a lui Dumnezeu; după ce a văzut doar un pic din lucrarea lui Dumnezeu, el Îl decretează imediat pe Dumnezeu ca un chip cioplit anume și crede că Dumnezeu va rămâne mereu în această formă pe care o vede în fața lui, că este la fel ca în trecut și că așa va fi mereu și în viitor; după ce a câștigat doar o cunoaștere superficială, omul este atât de mândru încât uită de sine și începe să proclame din senin o fire și o ființă a lui Dumnezeu care pur și simplu nu există; și, după ce a devenit sigur de o singură etapă a lucrării Duhului Sfânt, indiferent de ce fel de persoană vestește lucrarea nouă a lui Dumnezeu, omul nu o acceptă. Aceștia sunt oameni care nu pot accepta lucrarea nouă a Duhului Sfânt; sunt prea conservatori și incapabili de a accepta lucruri noi. Astfel de oameni sunt aceia care cred în Dumnezeu, dar care Îl și resping pe Dumnezeu. Omul crede că israeliții au greșit „să creadă

numai în Iahve și să nu creadă în Isus", totuși, majoritatea oamenilor joacă un rol în care ei „cred doar în Iahve și Îl resping pe Isus" și „tânjesc după întoarcerea lui Mesia, dar se opun lui Mesia care se numește Isus". Nu este de mirare, atunci, că oamenii încă trăiesc pe teritoriul Satanei după ce au acceptat o etapă din lucrarea Duhului Sfânt și încă nu primesc binecuvântările lui Dumnezeu. Nu este acesta rezultatul răzvrătirii omului? Creștinii din întreaga lume care nu au ținut pasul cu lucrarea nouă de astăzi se agață toți de speranța că vor fi norocoși, presupunând că Dumnezeu le va îndeplini fiecare dorință. Și, totuși, ei nu pot spune cu certitudine de ce Dumnezeu îi va lua în al treilea cer, și nici nu sunt siguri de modul în care Isus va veni călare pe un nor alb să îi primească, și cu atât mai puțin pot spune cu încredere deplină dacă Isus va sosi într-adevăr pe un nor alb în ziua pe care ei și-o imaginează. Toți sunt nerăbdători și în impas; ei înșiși nici nu știu dacă Dumnezeu îi va lua pe fiecare dintre ei, un număr mic de oameni diferiți, care aclamă din fiecare confesiune. Lucrarea pe care o face Dumnezeu acum, în epoca actuală, voința lui Dumnezeu – ei nu înțeleg nimic din aceste lucruri și nu pot face nimic altceva decât să numere zilele pe degetele de la mâini. Numai aceia care urmează pașii Mielului până la sfârșit pot obține binecuvântarea finală, în vreme ce acei „oameni deștepți", care sunt nevrednici să urmeze până la sfârșit și cred, totuși, că au câștigat totul, sunt nevrednici să fie martori la arătarea lui Dumnezeu. Ei cred cu toții că sunt cei mai inteligenți oameni de pe pământ, și scurtează dezvoltarea continuă a lucrării lui Dumnezeu fără a avea vreun motiv, și par să aibă încredere deplină că Dumnezeu îi va lua la cer, pe ei care „au cea mai profundă dăruire față de Dumnezeu, Îl urmează pe Dumnezeu și ascultă de cuvintele lui Dumnezeu". Chiar dacă ei au „cea mai profundă dăruire" față de cuvintele rostite de Dumnezeu, cuvintele și acțiunile lor sunt încă atât de dezgustătoare deoarece se opun lucrării Duhului Sfânt și înșală și

sunt aducătoare de rele. Aceia care nu urmează până la sfârșit, care nu țin pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și care doar se agață de lucrarea veche nu numai că nu au reușit să obțină dăruirea față de Dumnezeu ci, dimpotrivă, au ajuns să fie cei care se opun lui Dumnezeu, au devenit cei care sunt respinși de epoca nouă și care vor fi pedepsiți. Există oameni mai demni de milă decât aceștia? Mulți cred chiar că toți aceia care resping legea veche și acceptă lucrarea nouă sunt fără conștiință. Acești oameni, care vorbesc numai despre „conștiință" și nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt își vor vedea, în cele din urmă, planurile curmate de propriile lor conștiințe. Lucrarea lui Dumnezeu nu se supune doctrinei și, chiar dacă poate fi propria Sa lucrare, Dumnezeu nu Se agață, totuși, de ea. Ceea ce trebuie negat este negat, ceea ce trebuie alungat, este alungat. Și, totuși, omul devine ostil lui Dumnezeu, agățându-se doar de o mică parte a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu. Nu este aceasta dovada absurdității omului? Nu este aceasta dovada ignoranței omului? Cu cât oamenii sunt mai timizi și mult prea precauți din cauza faptului că le este teamă că nu obțin binecuvântările lui Dumnezeu, cu atât sunt mai nevrednici să câștige binecuvântări și mai mari și să primească binecuvântarea de pe urmă. Acei oameni care respectă legea în mod servil afișează cu toții cea mai profundă dăruire față de lege, și cu cât mai mult afișează această dăruire față de lege, cu atât mai mult sunt răzvrătiți care se opun lui Dumnezeu. Pentru că acum este Epoca Împărăției și nu Epoca Legii, iar lucrarea de astăzi și lucrarea din trecut nu pot fi menționate dintr-o suflare, nici nu se poate compara lucrarea din trecut cu lucrarea de astăzi. Lucrarea lui Dumnezeu s-a schimbat, iar practica omului s-a schimbat și ea; nu înseamnă să te agăți de lege sau să porți crucea – așadar, dăruirea oamenilor față de lege și cruce nu va primi îngăduința lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului"

Când întreaga gestionare a lui Dumnezeu se apropie de sfârșit, Dumnezeu va clasifica toate lucrurile după felul lor. Omul a fost făcut de mâinile Creatorului și, în final, El trebuie să-l întoarcă complet pe om sub stăpânirea Lui; aceasta este încheierea celor trei etape ale lucrării. Etapa lucrării din zilele de pe urmă și cele două etape precedente în Israel și Iudeea sunt planul de gestionare al lui Dumnezeu în întregul univers. Nimeni nu poate nega acest lucru și acesta este faptul lucrării lui Dumnezeu. Cu toate că oamenii nu au experimentat sau nu au fost martori la mult din această lucrare, faptele rămân fapte și acest lucru este incontestabil de către orice om. Oamenii care cred în Dumnezeu în orice loc al universului vor accepta cu toții cele trei etape ale lucrării. Dacă nu cunoști decât o anumită etapă a lucrării și nu înțelegi celelalte două etape ale lucrării, nu înțelegi lucrarea lui Dumnezeu în timpurile trecute, atunci ești incapabil să spui tot adevărul întregului plan de gestionare al lui Dumnezeu, iar cunoașterea ta despre Dumnezeu este unilaterală, pentru că în credința ta în Dumnezeu tu nu-L cunoști sau înțelegi și, ca atare, nu ești potrivit să depui mărturie pentru Dumnezeu. Indiferent dacă știința ta actuală despre aceste lucruri este profundă sau superficială, în final, trebuie să aveți cunoaștere și trebuie să fii pe deplin convins și toți oamenii vor vedea deplinătatea lucrării lui Dumnezeu și se vor supune sub stăpânirea lui Dumnezeu. La finalul acestei lucrări, toate religiile vor deveni una singură, toate făpturile se vor întoarce sub stăpânirea Creatorului, toate făpturile se vor închina unui singur Dumnezeu adevărat și toate religiile rele vor fi reduse la zero, și nu vor mai apărea niciodată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

2. Credem că păcatele omului sunt curățite după moarte în Purgatoriu, după care oamenii pot intra în Împărăția cerurilor. Cu toate acestea, tu mărturisești că aceia care nu acceptă lucrarea de judecată a lui Dumnezeu din zilele de pe urmă nu vor fi curățiți și, astfel, nu vor fi vrednici să intre în Împărăția cerurilor. Ce vrei să spui prin asta? Cum anume pot intra oamenii în Împărăția cerurilor?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Sfințește-i prin adevăr! Cuvântul Tău este adevărul. Așa cum Tu M-ai trimis pe Mine în lume, tot așa i-am trimis și Eu pe ei în lume. Eu Însumi M-am sfințit pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr” (Ioan 17:17-19).

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi și vă va anunța lucrurile ce urmează să vină” (Ioan 16:12-13).

„Iar dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec. Căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cel ce Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă” (Ioan 12:47-48).

„Căci este timpul să înceapă judecata chiar de la Casa lui Dumnezeu” (1 Petru 4:17).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Ar trebui să fiți capabili să vedeți voia lui Dumnezeu și ar trebui să vedeți că lucrarea lui Dumnezeu nu este la fel de simplă precum crearea cerului și a pământului și a tuturor lucrurilor. Asta deoarece lucrarea de azi este transformarea celor care au fost corupți, care sunt extrem de amorțiți, este de a-i purifica pe cei care au fost creați, însă procesați de Satana. Nu

este de a-i crea pe Adam sau pe Eva, cu atât mai puțin a crea lumina sau a crea fiecare plantă și animal. Dumnezeu face pure lucrurile care au fost corupte de Satana și apoi le câștigă din nou; ele devin lucruri ce Îi aparțin Lui și devin slava Lui. Acest lucru nu e cum își închipuie omul, nu e la fel de simplu precum crearea cerului și a pământului și a tuturor celor din ele sau precum lucrarea de blestemare a Satanei în groapa fără fund; mai degrabă, este lucrarea de a transforma omul, preschimbând lucrurile care sunt negative și nu Îi aparțin Lui, în lucruri care sunt pozitive și care Îi aparțin. Aceasta este adevărul din spatele acestei etape a lucrării lui Dumnezeu. Trebuie să înțelegeți asta și să evitați să simplificați excesiv chestiunile. Lucrarea lui Dumnezeu este diferită de orice lucrare obișnuită. Minunăția și înțelepciunea sa nu pot fi concepute de mintea omului. Dumnezeu nu creează toate lucrurile în timpul acestei etape a lucrării, dar nici nu le distruge. În schimb, El transformă toate lucrurile pe care le-a creat și purifică toate lucrurile care au fost pângărite de Satana. Și astfel, Dumnezeu pornește un mare proiect, care este întreaga semnificație a lucrării lui Dumnezeu. Vezi în aceste cuvinte că lucrarea lui Dumnezeu e cu adevărat atât de simplă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?”

În lucrarea din zilele de pe urmă, cuvântul este mai măreț decât manifestarea semnelor și minunilor, iar autoritatea cuvântului o depășește pe aceea a semnelor și minunilor. Cuvântul expune întreaga fire coruptă îngropată adânc în inima omului. Tu nu ai cum să o recunoști pe cont propriu. Când îți va fi dezvăluită înaintea ta prin cuvânt, tu, în mod firesc, vei veni să o descoperi; nu vei fi capabil să o negi și vei fi pe deplin convins. Nu este aceasta autoritatea cuvântului? Acesta este rezultatul obținut prin lucrarea cuvântului astăzi. Prin urmare, nu prin vindecarea bolii

și alungarea demonilor poate omul fi pe deplin mântuit de păcatele sale și nici prin manifestarea semnelor și minunilor nu poate fi făcut complet întru totul. Autoritatea de a vindeca boala și de a alunga demoni îi dă doar har omului, dar trupul omului încă îi aparține Satanei, iar corupta fire satanică rămâne încă în interiorul omului. Cu alte cuvinte, ceea ce nu a fost curățat aparține încă păcatului și întinării. Doar după ce a fost curățat prin intermediul cuvântului, poate fi omul câștigat de Dumnezeu și poate deveni sfânt. Când demonii au fost alungați din om, iar el a fost răscumpărat, aceasta a însemnat doar faptul că a fost smuls din mâinile Satanei și s-a întors la Dumnezeu. Totuși, fără a fi curățat sau schimbat de către Dumnezeu, el rămâne un om corupt. Întinarea, opoziția și răzvrătirea încă există în om; omul s-a întors la Dumnezeu doar prin răscumpărarea de către El, dar el nu-L cunoaște câtuși de puțin pe Dumnezeu și este încă în stare să I se împotrivească și să-L trădeze. Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării

este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu, iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate. Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat și iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Și aduce aminte de fărădelegile omului și nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuși, atunci când omul, care trăiește într-un trup material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască, dezvăluindu-și, la nesfârșit, corupta fire satanică. Aceasta este viața pe care o duce omul, un ciclu fără sfârșit în care păcătuiește și este iertat. Majoritatea oamenilor păcătuiesc în timpul zilei doar pentru a mărturisi seara. Astfel, chiar dacă jertfa de păcat este întotdeauna eficientă pentru om, ea nu va putea să îl mântuiască pe om de păcat. Numai jumătate din lucrarea mântuirii a fost desăvârșită, pentru că omul are încă o fire coruptă. […] Omului nu îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are nicio cale de a-și recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa

mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl nesocotesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Ar trebui să știi că desăvârșirea, completarea și câștigarea oamenilor de către Dumnezeu nu aduc decât săbii și lovituri asupra trupului lor, cât și suferințe nesfârșite, arderea focului, judecată nemiloasă, mustrare și blesteme, precum și încercări infinite. Aceasta este povestea lăuntrică și acesta e adevărul lucrării de gestionare a omului. Totuși, toate aceste lucruri

sunt îndreptate spre trupul omului și toate săgețile ostilității sunt nemilos țintite spre trupul omului (căci omul este nevinovat). Toate acestea sunt pentru slava și mărturia Sa și pentru gestionarea Sa. Acest lucru se datorează faptului că lucrarea Lui nu este numai pentru binele omenirii, ci și pentru întregul plan și pentru a-Și împlini voia inițială de când a creat omenirea. Prin urmare, probabil nouăzeci la sută din ceea ce experimentează omul implică suferințe și încercări de foc, dar zilele dulci și fericite după care a tânjit trupul omului sunt foarte puține sau chiar deloc. Cu atât mai puțin e omul în stare să se bucure de clipele fericite în trup, petrecând momente frumoase cu Dumnezeu. Trupul este murdar, așadar, ceea ce vede trupul omului sau de ce se bucură nu este altceva decât mustrarea lui Dumnezeu, pe care omul o consideră nefavorabilă, de parcă ar fi lipsită de rațiune normală. Acest lucru se datorează faptului că El Își va manifesta firea dreaptă, care nu este plăcută omului, nu tolerează ofensele omului și îi detestă pe vrășmași. Dumnezeu Își dezvăluie fățiș întreaga fire prin toate mijloacele necesare, încheind astfel lucrarea luptei Sale de șase mii de ani cu Satana – lucrarea de mântuire a întregii omeniri și de distrugere a Satanei de demult!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Scopul gestionării omenirii”

Dumnezeu face lucrarea de judecată și mustrare în așa fel încât omul să poată să Îl cunoască, și pentru mărturisirea Lui. Fără judecata Lui asupra firii stricate a omului, omul nu ar putea cunoaște firea Sa cea dreaptă, care nu îngăduie nicio ofensă, și nici nu ar putea omul să-și transforme vechea lui cunoaștere despre Dumnezeu într-una nouă. Pentru mărturisirea Sa și pentru gestionarea Sa, El Își face publică totalitatea, îngăduindu-i astfel omului, prin arătarea Lui publică, să atingă cunoașterea lui Dumnezeu, să-și schimbe firea, și să fie martor răsunător pentru Dumnezeu. Schimbarea firii omului se îndeplinește prin diferite tipuri de lucrări ale lui Dumnezeu; fără

astfel de schimbări în firea omului, omul nu ar fi în stare să fie martor pentru Dumnezeu și nu ar putea fi după inima lui Dumnezeu. Schimbările din firea omului semnifică faptul că omul s-a eliberat din robia Satanei și de influența întunericului și că a devenit, cu adevărat, un model și un specimen al lucrării lui Dumnezeu, un martor al lui Dumnezeu și cineva care este după inima lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El”

Cei care pot rămâne neclintiți în timpul lucrării de judecată și mustrare a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă – adică, pe parcursul lucrării finale de purificare – vor fi aceia care vor intra în odihna din urmă alături de Dumnezeu; ca atare, toți cei care intră în odihnă vor fi fost cu toții eliberați de influența Satanei și obținuți de Dumnezeu după ce vor fi fost supuși lucrării Sale finale de purificare. Acești oameni, care vor fi fost în sfârșit obținuți de Dumnezeu, vor intra în odihna finală. Scopul lucrării de mustrare și judecată a lui Dumnezeu este, în esență, de a purifica omenirea de dragul odihnei sale finală; fără o astfel de curățire, nimeni din omenire nu ar putea să fie clasificat în diferite categorii în funcție de fel ori să intre în odihnă. Această lucrare este singura cale ca omenirea să intre în odihnă. Doar lucrarea de purificare a lui Dumnezeu va curăți oamenii de nedreptatea lor și doar lucrarea Lui de mustrare și judecată va aduce la lumină acele elemente neascultătoare ale omenirii, separându-i astfel pe cei care pot fi mântuiți de cei care nu pot și pe cei care vor rămâne de cei care nu vor rămâne. Când această lucrare se va termina, acei oameni cărora le este permis să rămână vor fi cu toții curățiți și vor intra într-un stadiu de umanitate mai înalt în care se vor bucura de o a doua viață umană mai minunată pe pământ; cu alte cuvinte, ei vor începe ziua lor umană de odihnă și vor coexista cu Dumnezeu. După ce aceia cărora nu li se permite să

rămână vor fi fost mustrați și judecați, adevăratele lor fețe vor fi expuse complet, după care toți vor fi distruși și, ca și Satanei, nu li se va mai permite să supraviețuiască pe pământ. Umanitatea viitorului nu va mai include niciunul dintre aceste tipuri de oameni; astfel de oameni nu sunt potriviți să intre pe pământul odihnei finale, nici nu sunt potriviți să se alăture zilei odihnei pe care Dumnezeu și omenirea o vor împărtăși, căci ei sunt ținte ale pedepsei și sunt oameni răi, nedrepți. Ei au fost răscumpărați odată și au fost și judecați și mustrați; pe lângă acestea, ei au făcut odată serviciu lui Dumnezeu. Totuși, când va veni ziua de pe urmă, tot vor fi alungați și distruși din cauza propriei răutăți și ca urmare a neascultării și incapacității lor de a fi răscumpărați; ei nu vor mai veni întru ființă în lumea viitorului și ei nu vor mai trăi în rasa umană a viitorului. Fie că sunt duhuri ale morților sau oameni care încă trăiesc în trup, toți răufăcătorii și toți cei care nu au fost mântuiți vor fi distruși odată ce aceia sfinți din cadrul omenirii vor intra în odihnă. Cât despre aceste duhuri și acești oameni răufăcători sau duhurile oamenilor drepți și aceia care săvârșesc dreptatea, indiferent cărei epoci aparțin, toți ce săvârșesc răul vor fi distruși în cele din urmă și toți cei care sunt drepți vor supraviețui. Dacă o persoană sau duh va primi mântuirea nu se decide pe baza lucrării epocii de pe urmă; mai degrabă, este stabilit în funcție de faptul dacă au fost potrivnici sau neascultători față de Dumnezeu. Oamenii din epoca precedentă care au înfăptuit răul și nu au putut dobândi mântuirea, vor fi, fără îndoială, ținte pentru pedeapsă, iar cei din această eră care fac rău și nu pot fi mântuiți, vor fi și ei, negreșit, ținte pentru pedeapsă. Oamenii sunt clasificați pe baza binelui și a răului, nu pe baza epocii în care trăiesc. Odată clasificați astfel, ei nu vor fi pedepsiți sau recompensați imediat; mai degrabă, Dumnezeu Își va îndeplini lucrarea de pedepsire a răului și recompensare a binelui după ce Și-a dus la bun sfârșit lucrarea de cucerire în zilele de pe urmă. De fapt,

El a separat oamenii în buni și răi încă de când Și-a început lucrarea de mântuire a omenirii. Doar că îi va răsplăti pe cei drepți și îi va pedepsi pe cei răi numai după ce lucrarea Lui s-a încheiat; El nu îi va separa în categorii după finalizarea lucrării Sale și apoi imediat să treacă la îndeletnicirea de pedepsire a răului și răsplătire a binelui. Mai degrabă, se va îndeletnici cu asta doar atunci când lucrarea Sa este pe deplin finalizată. Întregul scop din spatele lucrării ultime a lui Dumnezeu de pedepsire a răului și răsplătire a binelui este de a purifica pe deplin toți oamenii, pentru ca El să poată aduce o omenire pur sfântă la odihna veșnică. Această etapă a lucrării Sale este cea mai importantă; este etapa finală a întregii Sale lucrări de gestionare. Dacă Dumnezeu nu i-ar fi distrus pe cei răi, ci le-ar fi permis în schimb să rămână, atunci toți oamenii încă ar fi incapabili să intre în odihnă, iar Dumnezeu nu ar fi putut să aducă întreaga omenire într-un ținut mai bun. Astfel de lucrare nu ar fi completă. Când lucrarea Sa va fi încheiată, întreaga omenire va fi complet sfântă; doar în acest fel va reuși Dumnezeu să trăiască pașnic în odihnă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

3. Credincioșii catolici ascultă de preoți, preoții ascultă de episcopi și episcopii ascultă de papă. Oricât de bine ai avea părtășie despre lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, dacă papa și preoții nu anunță sosirea Domnului, noi nu o putem accepta – noi, catolicii, ascultăm de preoți și de papă.

Versete din Biblie pentru referințe:

„Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” (Faptele Apostolilor 5:29).

„Dar poporul nu s-a întors la Cel Ce îl lovea, nu L-a căutat pe Domnul Oștirilor. Așa că Domnul va tăia din Israel capul și coada, ramura de palmier și trestia, într-o singură zi. Bătrânii și demnitarii sunt capul, iar profeții care învață minciuni sunt coada” (Isaia 9:!3-15).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Unii oameni nu se bucură de adevăr, cu atât mai puțin de judecată. În schimb, se bucură de putere și bogății; se spune că astfel de oameni caută puterea. Ei caută în lume numai acele confesiuni cu influență și pe acei pastori și învățători care vin din seminarii. Deși au acceptat calea adevărului, ei cred doar pe jumătate; nu sunt capabili să-și dedice inima și mintea cu totul, gurile lor vorbesc despre sacrificarea pentru Dumnezeu, dar ochii lor sunt concentrați pe marii învățători și pastori, iar la Hristos nu se uită a doua oară. Inimile lor sunt ahtiate după faimă, bogăție și glorie. Ei nu cred că se pune problema ca o astfel de persoană modestă să fie capabilă să cucerească atât de mulți, ca o persoană atât de neînsemnată ar putea să-l desăvârșească pe om. Ei cred că e cu neputință că acești nimeni aflați printre praf și grămezi de bălegar să fie oamenii aleși de Dumnezeu. Ei cred că dacă astfel de oameni ar fi obiectul mântuirii lui Dumnezeu, atunci cerul și pământul s-ar întoarce cu susul în jos și toți oamenii ar izbucni în râs. Ei

cred că dacă Dumnezeu ar alege astfel de nimeni pentru a fi desăvârșiți, atunci acei mari oameni ar deveni Însuși Dumnezeu. Perspectivele lor sunt întinate de necredință; pe lângă faptul că nu cred, ei sunt pur și simplu bestii absurde. Căci ei prețuiesc doar statutul, prestigiul și puterea și respectă doar grupurile și confesiunile mari. Ei nu au niciun respect față de toți cei conduși de Hristos; sunt simpli trădători care I-au întors spatele lui Hristos, adevărului și vieții.

Ceea ce admiri tu nu este umilința lui Hristos, ci acei falși păstori cu o reputație proeminentă. Nu adori frumusețea sau înțelepciunea lui Hristos, ci pe acei libertini care se tăvălesc în mizeria lumii. Râzi de durerea lui Hristos care nu are unde să-Și așeze capul, dar admiri acele cadavre care vânează jertfele și trăiesc în depravare. Nu ești dispus să suferi alături de Hristos, dar te arunci cu bucurie în brațele acelor antihriști nesăbuiți, deși ei îți furnizează doar trup, cuvinte și control. Chiar și acum inima ta încă se întoarce către ei, către reputația lor, către statutul și către influența lor. Și, totuși, continui să ai o atitudine prin care percepi lucrarea lui Hristos ca fiind greu de acceptat și o refuzi. Acesta este motivul pentru care spun că îți lipsește credința de a-L recunoaște pe Hristos. Motivul pentru care L-ai urmat până în ziua de astăzi este doar pentru că nu ai avut altă opțiune. O serie de imagini grandioase se înalță întotdeauna în inima ta; nu poți uita fiecare cuvânt și fiecare faptă a lor, nici cuvintele și mâinile lor influente. Ei sunt, în inima voastră, întotdeauna superiori și întotdeauna eroi. Dar aceasta nu este astfel pentru Hristos Cel de astăzi. El este întotdeauna nesemnificativ în inima ta și întotdeauna nedemn de venerație. Căci este prea obișnuit, are prea puțină influență și este departe de a fi grandios.

În orice caz, Eu spun că toți aceia care nu prețuiesc adevărul sunt necredincioși și trădători ai adevărului. Astfel de oameni nu vor primi niciodată aprobarea lui Hristos. Ați identificat acum cât de multă necredință

este în voi și cât de multă trădare a lui Hristos? Vă îndemn astfel: din moment ce ați ales calea adevărului, atunci ar trebui să vă devotați cu toată inima; nu fiți ambivalenți sau fără entuziasm. Trebuie să înțelegeți că Dumnezeu nu aparține lumii și nici vreunei alte persoane, ci tuturor acelora care cred cu adevărat în El, tuturor acelora care Îl venerează și tuturor acelora care Îi sunt devotați și credincioși Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?”

Uitați-vă la liderii fiecărei confesiuni – toți sunt aroganți și neprihăniți de sine, iar interpretările lor privind Biblia sunt în afara contextului și sunt ghidate de propriile noțiuni și închipuiri. Toți se bazează pe talente și erudiție pentru a-și face lucrarea. Oare, dacă nu ar putea predica deloc, i-ar urma acei oameni? Ei posedă, la urma urmei, ceva cunoaștere și pot predica despre vreo doctrină sau știu cum să-i convingă pe alții și cum să se folosească de unele trucuri. Le folosesc pentru a-i înșela și a-i aduce pe oameni înaintea lor. Acei oameni cred în Dumnezeu cu numele, dar, în realitate, ei își urmează liderii. Când întâlnesc pe cineva care predică adevărata cale, unii dintre ei spun: „Trebuie să-l consultăm pe liderul nostru cu privire la credință”. Vedeți cum oamenii încă au nevoie de acordul și aprobarea celorlalți când cred în Dumnezeu și acceptă adevărata cale – nu este aceasta o problemă? Atunci, ce au devenit acei lideri? Nu au devenit ei farisei, păstori falși, antihriști și obstacole pentru acceptarea de către oameni a adevăratei căi? Astfel de oameni sunt întocmai de genul lui Pavel. […]

În trecut, credincioșii în Dumnezeu ar fi putut urma o persoană sau ar fi putut să nu mulțumească voia lui Dumnezeu; în această etapă finală, vor trebui să vină înaintea lui Dumnezeu. Dacă temelia ta este faptul că ai

experimentat această etapă a lucrării, dar continui să urmezi o persoană, atunci ești de neiertat și vei sfârși la fel ca Pavel.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Cei care nu înțeleg adevărul îi urmează mereu pe ceilalți: dacă oamenii spun că aceasta este lucrarea Sfântului Duh, atunci și tu spui că este lucrarea Sfântului Duh; dacă oamenii spun că este lucrarea unui spirit rău, atunci și tu ai îndoieli sau spui că este lucrarea unui spirit rău. Tu repeți mereu cuvintele altora și ești incapabil să distingi orice pe cont propriu, ești incapabil și să gândești pe cont propriu. Înseamnă să fii o persoană fără poziție, incapabilă să distingă – o astfel de persoană este un nenorocit fără valoare! Tu repeți întotdeauna cuvintele altora: astăzi, se spune că aceasta este lucrarea Duhului Sfânt, însă există probabilitatea ca, într-o zi, cineva să spună că nu este lucrarea Duhului Sfânt și că, în realitate, nu reprezintă nimic altceva decât faptele omului – cu toate acestea, nu poți discerne acest lucru, iar când ești martor la rostirea lui de către alții, spui același lucru. De fapt, este lucrarea Duhului Sfânt, dar tu spui că este lucrarea omului; nu ai devenit unul dintre cei care blasfemiază lucrarea Duhului Sfânt? Prin aceasta, nu I te-ai opus lui Dumnezeu, pentru că nu poți deosebi? Poate, într-o zi, va apărea vreun nesăbuit care va spune că „aceasta este lucrarea unui spirit rău”, iar atunci când vei auzi aceste cuvinte, vei fi dezorientat și încă o dată legat de cuvintele celorlalți. De fiecare dată când cineva agită apele, ești incapabil să-ți menții poziția și toate acestea se întâmplă din cauză că nu deții adevărul. A crede în Dumnezeu și a căuta să-L cunoști pe Dumnezeu nu sunt chestiuni simple. Aceste lucruri nu pot fi obținute pur și simplu prin adunări și ascultarea predicilor și nu poți fi desăvârșit doar prin pasiune. Trebuie să experimentezi, să cunoști, să ai principii în acțiunile tale și să câștigi lucrarea Duhului Sfânt. După ce ai trăit experiențe, vei putea deosebi multe lucruri – vei putea face distincția între bine și rău, între

dreptate și ticăloșie, între ceea ce aparține de trup și sânge și ceea ce aparține de adevăr. Ar trebui să poți distinge între toate aceste lucruri și, în acest proces, indiferent de circumstanțe, nu vei fi niciodată pierdut. Doar aceasta este statura ta reală.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi”

Oamenii care cred în Dumnezeu ar trebui să se supună lui Dumnezeu și să se închine Lui. Nu înălța sau admira pe nimeni; nu-L pune pe Dumnezeu primul, oamenii pe care-i admiri pe locul doi și pe tine pe al treilea. Nicio persoană nu ar trebui să aibă un loc în inima ta și nu ar trebui să consideri că oamenii – în special cei pe care îi venerezi – sunt comparabili cu Dumnezeu sau că sunt egalii Săi. Acest lucru este intolerabil pentru Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele zece decrete administrative care trebuie respectate de aleșii lui Dumnezeu în Epoca Împărăției”

Cel mai important aspect în urmarea lui Dumnezeu este ca totul să fie în conformitate cu cuvintele lui Dumnezeu de astăzi: indiferent dacă tu cauți pătrunderea în viață sau împlinirea voii lui Dumnezeu, totul ar trebui să fie centrat pe cuvintele lui Dumnezeu de astăzi. Dacă ceea ce comunici și cauți nu este centrat în jurul cuvintelor lui Dumnezeu de astăzi, atunci ești străin de cuvintele lui Dumnezeu și în totalitate lipsit de lucrarea Duhului Sfânt. Dumnezeu dorește oameni care să-I calce pe urme. Indiferent cât de minunat și pur este ceea ce ai înțeles înainte, Dumnezeu nu dorește așa ceva și, dacă nu poți renunța la astfel de lucruri, atunci acestea vor fi un obstacol imens în calea pătrunderii tale în viitor. Toți cei care sunt capabili să urmeze lumina prezentă a Duhului Sfânt sunt binecuvântați. Oamenii din veacurile trecute au călcat, de asemenea, pe urmele pașilor lui Dumnezeu, dar nu au putut să urmeze până astăzi; aceasta este binecuvântarea oamenilor din

zilele de pe urmă. Cei care pot urma lucrarea prezentă a Duhului Sfânt și care sunt capabili să urmeze pașii lui Dumnezeu astfel încât să-L urmeze pe Dumnezeu oriunde îi conduce – aceștia sunt oameni care sunt binecuvântați de Dumnezeu. Cei care nu urmează lucrarea prezentă a Duhului Sfânt nu au pătruns în lucrarea cuvintelor lui Dumnezeu și, indiferent cât de mult lucrează, cât de mari sunt suferințele lor sau cât de mult se zbat, nimic din acestea nu înseamnă ceva pentru Dumnezeu, iar El nu îi va lăuda. Astăzi, toți cei care urmează cuvintele actuale ale lui Dumnezeu sunt în curentul Duhului Sfânt; cei care sunt străini de cuvintele lui Dumnezeu de astăzi sunt în afara curentului Duhului Sfânt și astfel de oameni nu sunt lăudați de Dumnezeu. […] „Urmărirea lucrării Duhului Sfânt" înseamnă să înțelegi voia lui Dumnezeu astăzi, să fii capabil să acționezi în conformitate cu cerințele actuale ale lui Dumnezeu, să fii capabil să-L asculți și să-L urmezi pe Dumnezeul de astăzi și să pătrunzi în conformitate cu cele mai noi cuvântări ale lui Dumnezeu. Numai unul ca acesta e cineva care urmează lucrarea Duhului Sfânt și este în curentul Duhului Sfânt. Astfel de oameni nu numai că sunt capabili să primească lauda lui Dumnezeu și să-L vadă pe Dumnezeu, ci pot și să cunoască, din ultima lucrare a Sa, firea lui Dumnezeu și, de asemenea, noțiunile și neascultarea omului, natura și substanța omului; în plus, sunt capabili să obțină în mod gradual schimbări în firea proprie în timpul slujirii lor. Numai astfel de oameni sunt cei care sunt în stare să-L câștige pe Dumnezeu și care într-adevăr au găsit calea cea adevărată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii"

Ar fi cel mai bine ca acei oameni care spun că Îl urmează pe Dumnezeu să deschidă ochii și să se uite cu atenție ca să vadă în cine cred mai exact: Dumnezeu este cel în care crezi cu adevărat, sau Satana? Dacă

știi că nu în Dumnezeu crezi, ci în proprii tăi idoli, atunci ar fi mai bine să nu afirmi că ești credincios. Dacă într-adevăr nu știi în cine crezi, atunci, din nou, cel mai bine ar fi să nu susții că ești credincios. Să spui așa ceva ar fi o blasfemie! Nimeni nu te forțează să crezi în Dumnezeu. Nu spuneți că voi credeți în Mine; am auzit destul aceste cuvinte și nu vreau să le aud din nou, pentru că idolii din inimile voastre și tiranii locali din rândul vostru sunt cei în care credeți. Toți cei care dau din cap atunci când aud adevărul, care zâmbesc larg când aud vorbindu-se despre moarte sunt odraslele Satanei și sunt cei care vor fi alungați. Mulți oameni din biserică nu au discernământ. Când apare ceva înșelător, ei stau, în mod surprinzător, de partea Satanei; ba chiar se simt ofensați când sunt numiți lacheii Satanei. Deși oamenii ar putea spune că ei nu au discernământ, că stau de partea fără adevăr, aceștia nu stau niciodată de partea adevărului în momente critice și nu se ridică și nu susțin adevărul. Chiar sunt lipsiți de discernământ? De ce, dintr-o dată, sunt de partea Satanei? De ce nu spun niciodată vreun cuvânt drept sau rezonabil care să sprijine adevărul? Oare această situație s-a creat, într-adevăr, din cauza confuziei lor momentane? Cu cât o persoană are mai puțin discernământ, cu atât este mai puțin capabilă să stea de partea adevărului. Ce arată asta? Nu arată oare că oamenii fără discernământ iubesc răul? Nu arată că ei sunt odraslele loiale ale Satanei? Cum se face că întotdeauna pot să stea de partea Satanei și să vorbească aceeași limbă ca și acesta? Toate cuvintele, faptele și expresiile de pe chipurile lor sunt suficiente pentru a demonstra că ei nu iubesc adevărul; mai degrabă, sunt oameni care detestă adevărul. Faptul că pot sta de partea Satanei e de ajuns pentru a dovedi că Satana îi iubește cu adevărat pe acești diavoli josnici care-și petrec toată viața luptând de dragul Satanei. Oare nu sunt aceste fapte foarte clare? Dacă ești cu adevărat o persoană care iubește adevărul, atunci de ce nu ai niciun respect față de cei care practică adevărul, și de ce,

în secunda în care îți aruncă și cea mai mică privire, îi urmezi imediat pe aceia care nu practică adevărul? Ce fel de problemă este aceasta? Nu Îmi pasă dacă ai discernământ sau nu. Nu Îmi pasă cât de mare este prețul pe care l-ai plătit. Nu Îmi pasă cât de mari sunt forțele tale și nu Îmi pasă dacă ești un tiran local sau un lider care poartă steagul. Dacă forțele tale sunt mari, atunci lucrurile stau așa doar cu ajutorul puterii Satanei. Dacă prestigiul tău este mare, atunci asta se întâmplă pentru că în jurul tău sunt prea mulți care nu practică adevărul. Dacă nu ai fost expulzat, înseamnă că nu acum este momentul pentru lucrarea de alungare; mai degrabă, este timpul pentru lucrarea de eliminare. Nu este nicio grabă să te expulzez acum. Pur și simplu aștept ziua în care te voi pedepsi după ce ai fost alungat. Cine nu practică adevărul va fi alungat!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul”

XXIII. Întrebări și răspunsuri despre credința în Dumnezeu

1. De ce ar trebui oamenii să creadă în Dumnezeu?

Versete din Biblie pentru referințe:

„La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul” (Geneza 1:1).

„Atunci Dumnezeu a zis: «Să fie lumină!»; și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună și a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina «zi», iar întunericul l-a numit «noapte». A fost o seară și a fost o dimineață: ziua întâi” (Geneza 1:3-5).

„Dumnezeu a zis: «Să fie o boltă cerească în mijlocul apelor, care să despartă apele de ape!» Astfel, Dumnezeu a făcut bolta și a despărțit apele care sunt sub boltă de apele care sunt deasupra ei. Și așa a și fost” (Geneza 1:6-7).

„Dumnezeu a zis: «Să se adune la un loc apele care sunt sub cer și să apară uscatul!» Și așa a și fost. Dumnezeu a numit uscatul «pământ», iar apele care au fost adunate la un loc, le-a numit «mări». Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun. Atunci Dumnezeu a zis: «Să dea pământul vegetație: plante care să facă sământă și pomi fructiferi care să dea rod cu sământă în el, potrivit soiului lor!» Și așa a și fost” (Geneza 1:9-11).

„Dumnezeu a zis: «Să fie niște luminători pe bolta cerului, care să despartă ziua de noapte; ei să fie semne care să arate anotimpurile, zilele și anii și să slujească drept luminători pe bolta cerului, ca să dea lumină pământului!» Și așa a și fost” (Geneza 1:14-15).

„Dumnezeu a zis: «Să mișune apele de viețuitoare și să zboare păsări pe bolta cerului, deasupra pământului!» Astfel, Dumnezeu a făcut creaturile cele mari din ape, toate viețuitoarele care se mișcă și de care mișună apele, potrivit felurilor lor și toate păsările înaripate, potrivit felurilor lor. Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun” (Geneza 1:20-21).

„Dumnezeu a zis: «Să dea pământul viețuitoare, potrivit felurilor lor: vite, animale mici și animale sălbatice, fiecare potrivit felurilor lor!» Și așa a și fost. Dumnezeu a făcut animalele sălbatice, potrivit felurilor lor, vitele, potrivit felurilor lor și toate animalele mici care mișună pe pământ, potrivit felurilor lor. Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun” (Geneza 1:24-25).

„Atunci Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; ei să domnească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate animalele mici care mișună pe pământ!» Astfel, Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, după chipul lui Dumnezeu l-a creat; bărbat și femeie i-a creat” (Geneza 1:26-27).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Dumnezeu este Cel care stăpânește peste toate lucrurile și administrează toate lucrurile. El a creat tot ceea ce există, El administrează tot ceea ce există, El stăpânește peste tot ceea ce există și aprovizionează tot ceea ce există. Acesta este statutul lui Dumnezeu și este identitatea Sa. Pentru toate lucrurile și pentru tot ceea ce există, adevărata identitate a lui Dumnezeu este cea de Creator, cea de Stăpânitor al întregii creații. Aceasta este identitatea pe care o are Dumnezeu și El este unic printre toate lucrurile. Niciuna dintre creaturile lui Dumnezeu – fie din rândul omenirii, fie din lumea spirituală – nu poate folosi niciun mijloc sau nicio scuză pentru a-și aloca sau a înlocui identitatea și statutul lui Dumnezeu, fiindcă există doar Unul între toate lucrurile care are această identitate, această putere, această autoritate și capacitatea de a stăpâni asupra creației: al nostru unic Dumnezeu Însuși. El trăiește și Se mișcă printre toate lucrurile; El Se poate ridica în locul cel mai înalt, deasupra tuturor lucrurilor. El Se poate smeri devenind uman, devenind unul dintre cei din carne și oase,

venind față în față cu oamenii și împărțind cu ei și binele, și răul; pe de altă parte, în același timp, El comandă tot ceea ce există, hotărând soarta a tot ceea ce există și direcția în care o iau toate. Chiar mai mult, El călăuzește soarta întregii omeniri și dirijează direcția pe care o ia omenirea. Un Dumnezeu ca aceasta ar trebui venerat, ascultat și cunoscut de toate ființele vii. Astfel, indiferent cărui grup sau tip de oameni aparții, să crezi în Dumnezeu, să-L urmezi pe Dumnezeu, să-L venerezi pe Dumnezeu, să accepți stăpânirea Lui și aranjamentele pe care El le-a făcut pentru soarta ta este singura alegere – alegerea necesară – pentru orice persoană și pentru orice ființă vie.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul X”

În vastitatea cosmosului și a cerului, nenumărate creaturi trăiesc și se reproduc, urmează legea ciclică a vieții și respectă o lege constantă. Cei care mor iau cu ei poveștile celor vii, iar cei care trăiesc repetă aceeași istorie tragică a celor care au pierit. Și astfel, oamenii nu pot să nu se întrebe: de ce trăim? Și de ce trebuie să murim? Cine conduce această lume? Și cine a creat această omenire? Oare omenirea chiar a fost creată de Mama Natură? Își controlează într-adevăr omenirea propria soartă?… Acestea sunt întrebările pe care omenirea și le-a pus neîncetat de mii de ani. Din păcate, cu cât omul a devenit mai obsedat de aceste întrebări, cu atât mai mult a dezvoltat o sete pentru știință. Știința oferă o scurtă satisfacție și o bucurie temporară a trupului, dar este departe de a fi suficientă pentru a elibera omul de solitudinea, singurătatea, teroarea și neajutorarea ascunse adânc în sufletul său. Omul folosește numai cunoștințe științifice pe care poate să le vadă cu ochiul liber și pe care le înțelege cu creierul pentru a-și ameți inima. Totuși, o astfel de cunoaștere științifică nu este îndeajuns pentru a opri omenirea din a explora misterele. Omenirea nu știe cine este suveranul tuturor lucrurilor din univers, și cu atât mai puțin începutul și

viitorul omenirii. Omenirea trăiește pur și simplu, vrând-nevrând, în mijlocul acestei legi. Nimeni nu poate scăpa de ea și nimeni nu o poate schimba, căci printre toate lucrurile și în ceruri nu este decât Cel de la veșnicie în veșnicie care deține suveranitatea peste tot. El este Cel care nu a fost niciodată văzut de om, Cel pe care omenirea nu L-a cunoscut niciodată, în a cărui existență omenirea n-a crezut niciodată – totuși, El este Cel care a dat suflare strămoșilor omenirii și a dat viață omenirii. El este Cel care aprovizionează și hrănește omenirea, permițându-i să existe; El este Cel care a călăuzit omenirea până în prezent. Mai mult decât atât, El și numai El este Cel de care depinde omenirea pentru a supraviețui. El deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor și domnește peste toate ființele vii din univers. El stăpânește cele patru anotimpuri și El este Cel care cheamă vântul, înghețul, zăpada și ploaia. El aduce omenirii soare și vestește noaptea. El a fost Cel care a creat cerurile și pământul, oferind omului munții, lacurile și râurile și toate creaturile vii din ele. Faptele Lui sunt omniprezente, puterea Lui este omniprezentă, înțelepciunea Lui este omniprezentă, iar autoritatea Lui este omniprezentă. Fiecare dintre aceste legi și reguli este întruchiparea faptelor Sale, și fiecare dintre ele dezvăluie înțelepciunea și autoritatea Lui. Cine se poate eschiva de la suveranitatea Sa? Și cine se poate elibera de proiectele Sale? Toate lucrurile există sub privirea Lui și, în plus, toate creaturile trăiesc sub suveranitatea Lui. Faptele și puterea Lui nu dau omenirii altă posibilitate decât să admită că El există cu adevărat și că deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor. Nimic în afară de El nu poate avea control asupra universului, cu atât mai puțin să aibă grijă la nesfârșit de această omenire. Indiferent dacă ești în stare să recunoști faptele lui Dumnezeu și indiferent dacă tu crezi în existența lui Dumnezeu, nu există nicio îndoială că soarta ta este stabilită de Dumnezeu și nu există nicio îndoială că Dumnezeu va păstra întotdeauna suveranitatea

peste toate lucrurile. Existența și autoritatea Lui nu se bazează pe faptul că ele sunt sau nu recunoscute și înțelese de om. Numai El știe trecutul, prezentul și viitorul omului, și numai El poate hotărî soarta omenirii. Indiferent dacă ești capabil sau nu să accepți acest lucru, nu va mai dura mult înainte ca omenirea să fie martoră la toate acestea, iar aceasta este realitatea pe care Dumnezeu o va îndeplini. Omenirea trăiește și moare sub ochii lui Dumnezeu. Omul trăiește pentru gestionarea lui Dumnezeu și, când acesta închide ochii pentru ultima oară, îi închide și pentru această gestionare. Omul vine și pleacă, iarăși și iarăși, înainte și înapoi. Fără excepție, toate fac parte din suveranitatea și planul lui Dumnezeu. Gestionarea lui Dumnezeu nu a încetat niciodată; avansează veșnic. El va face omenirea conștientă de existența Sa, o va face să aibă încredere în suveranitatea Lui, să-I vadă faptele și să revină la împărăția Lui. Acesta este planul Lui și aceasta e lucrarea pe care o gestionează de mii de ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu”

Dumnezeu a creat această lume, El a creat această omenire și, mai mult decât atât, El a fost arhitectul culturii Greciei antice și al civilizației umane. Doar Dumnezeu consolează această omenire și doar lui Dumnezeu Îi pasă de aceasta noapte și zi. Dezvoltarea și progresul umanității sunt inseparabile de suveranitatea lui Dumnezeu, iar istoria și viitorul umanității sunt inseparabile de planurile lui Dumnezeu. Dacă ești un creștin adevărat, atunci vei crede cu siguranță că ascensiunea sau prăbușirea oricărei țări sau națiuni are loc în funcție de planurile lui Dumnezeu. Doar Dumnezeu cunoaște destinul unei țări sau națiuni și doar Dumnezeu controlează cursul acestei omeniri. Dacă omenirea își dorește să aibă un destin bun, dacă o țară își dorește să aibă un destin bun, atunci omul trebuie să se plece în fața lui Dumnezeu în închinare, să se căiască și să mărturisească înaintea lui

Dumnezeu, altfel, destinul și destinația omului vor fi o catastrofă inevitabilă.

Privește înapoi spre vremea când Noe a construit arca: omenirea era foarte coruptă, oamenii se abătuseră de la binecuvântarea lui Dumnezeu, nu mai erau îngrijiți de Dumnezeu și pierduseră promisiunile lui Dumnezeu. Oamenii trăiau în întuneric, fără lumina lui Dumnezeu. Atunci au devenit imorali prin natură și s-au dedat unei stricăciuni respingătoare. Astfel de oameni nu au mai putut primi promisiunea lui Dumnezeu; ei nu erau vrednici să fie martori ai chipului lui Dumnezeu, nici să audă vocea lui Dumnezeu, deoarece ei Îl abandonaseră pe Dumnezeu, aruncaseră deoparte tot ceea ce El le dăruise și uitaseră învățămintele Lui. Inimile lor s-au îndepărtat tot mai mult de Dumnezeu și, pe măsură ce au făcut asta, au devenit tot mai stricați dincolo de orice rațiune și omenie și au devenit tot mai răi. Apoi, ei s-au apropiat și mai mult de moarte și au căzut sub mânia și pedeapsa lui Dumnezeu. Doar Noe L-a venerat pe Dumnezeu și s-a ferit de rău și astfel a putut să audă vocea lui Dumnezeu și să-I audă instrucțiunile. El a construit arca după instrucțiunile cuvântului lui Dumnezeu și a adunat acolo tot felul de creaturi vii. Și astfel, de îndată ce totul a fost pregătit, Dumnezeu a dezlănțuit nimicirea Lui asupra lumii. Doar Noe și ceilalți șapte membri ai familiei lui au supraviețuit distrugerii, deoarece Noe L-a venerat pe Iahve și s-a ferit de rău.

Acum, privește epoca actuală: astfel de oameni drepți precum Noe, care a putut să-L venereze pe Dumnezeu și să se ferească de rău, nu mai există. Totuși, Dumnezeu este încă milostiv față de această omenire și încă o iartă în această epocă finală. Dumnezeu îi caută pe cei care tânjesc după arătarea Lui. El îi caută pe aceia care sunt capabili să audă cuvintele Lui, aceia care nu au uitat trimiterea Lui și care Îi oferă Lui inimile și trupurile lor. El îi caută pe aceia care sunt la fel de ascultători precum niște prunci în

fața Lui și care nu I se împotrivesc. Dacă Îi ești devotat lui Dumnezeu, neîngrădit de vreo putere sau forță, atunci Dumnezeu te va privi favorabil și îți va dărui binecuvântările Lui. Dacă ești de rang înalt, ai o reputație onorabilă, deții foarte multe cunoștințe, ești proprietarul multor bunuri și ești susținut de multe persoane și totuși toate aceste lucruri nu te împiedică să vii în fața lui Dumnezeu, să accepți chemarea Lui și însărcinarea dată de El și să faci ceea ce îți cere Dumnezeu, atunci tot ceea ce vei face va fi cea mai semnificativă cauză de pe pământ și cel mai drept angajament al omenirii. Dacă respingi chemarea lui Dumnezeu de dragul statutului și a propriilor tale obiective, tot ceea ce vei face va fi blestemat și chiar urât de Dumnezeu. Poate că ești un președinte sau un om de știință, un pastor sau un prezbiter, dar indiferent cât de importantă este funcția ta, dacă te bazezi pe cunoștințele și abilitățile tale în ceea ce faci, atunci vei avea întotdeauna parte de eșec și vei fi mereu lipsit de binecuvântările lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu nu acceptă nimic din ceea ce faci și nu recunoaște angajamentul tău ca fiind unul drept și nici nu acceptă că tu lucrezi în beneficiul omenirii. El va spune că tot ceea ce faci e făcut ca să folosești cunoștințele și forța omenirii pentru a împinge protecția lui Dumnezeu departe de om și că e făcut pentru a nega binecuvântările lui Dumnezeu. El va spune că tu conduci omenirea către întuneric, către moarte și către începutul unei existențe nelimitate, în care omul L-a pierdut pe Dumnezeu și a pierdut binecuvântările Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”

Din momentul în care omenirea a născocit științele sociale, mintea omului a ajuns ocupată de știință și cunoaștere. Știința și cunoașterea au devenit apoi instrumente pentru guvernarea omenirii și nu mai este suficient loc pentru ca omul să-L venereze pe Dumnezeu și nu au mai rămas condiții

favorabile pentru venerarea Lui. Locul lui Dumnezeu s-a scufundat și mai adânc în inima omului. Fără Dumnezeu în inima sa, lumea lăuntrică a omului este întunecată, fără speranță și goală. Ulterior, mulți oameni de știință, istorici și politicieni au ieșit în evidență pentru a-și exprima teoriile asupra științei sociale, teoria evoluției omenirii și alte teorii care contrazic adevărul că Dumnezeu a creat omul, pentru a umple inimile și mințile oamenilor. Și astfel, cei care cred că Dumnezeu a creat totul au devenit tot mai puțini, iar cei care cred în teoria evoluției au devenit tot mai mulți la număr. Tot mai multe persoane tratează consemnările lucrării lui Dumnezeu și cuvintele Lui din epoca Vechiului Testament drept mituri și legende. În inimile lor, oamenii devin indiferenți față de demnitatea și măreția lui Dumnezeu, față de dogma potrivit căreia Dumnezeu există și stăpânește toate lucrurile. Supraviețuirea omenirii și destinul țărilor și națiunilor nu mai sunt importante pentru ei, iar omul trăiește într-o lume goală, preocupat doar de a mânca, a bea și a-și satisface plăcerile… Puțini sunt oamenii care își asumă responsabilitatea de a căuta locul unde Dumnezeu Își săvârșește azi lucrarea sau de a căuta modul în care El conduce și plănuiește destinația omului. Și astfel, fără știrea omului, civilizația umană devine din ce în ce mai puțin capabilă să se alinieze dorințelor omului și există mulți oameni care simt că, trăind într-o astfel de lume, sunt mai puțin fericiți decât cei care s-au stins deja. Chiar și oamenii din țările care obișnuiau să fie foarte civilizate prezintă astfel de nemulțumiri. Deoarece, fără îndrumarea lui Dumnezeu, indiferent cât de mulți conducători și sociologi își storc creierii pentru a conserva civilizația umană, totul este în zadar. Nimeni nu poate umple golul din inima omului, deoarece nimeni nu poate fi viața omului și nicio teorie socială nu poate elibera omul de golul care îl chinuie. Știința, cunoașterea, libertatea, democrația, relaxarea, confortul: aceasta îi aduc omului doar o consolare temporară. Chiar și cu aceste lucruri, omul tot

păcătuiește inevitabil și deplânge nedreptățile societății. Aceste lucruri nu pot înăbuși pofta și dorința omului de a explora. Asta deoarece omul a fost creat de Dumnezeu, iar sacrificiile fără sens și explorările omului îl vor duce doar către și mai multă suferință și îl pot doar face pe omul să existe într-o stare permanentă de frică, neștiind cum să facă față viitorului omenirii și nici cum să facă față căii care se află înaintea lui. Omul ajunge chiar să se teamă de știință și cunoaștere și să se teamă și mai mult de sentimentul de goliciune din el. În această lume, indiferent dacă trăiești într-o țară liberă sau în una fără drepturi ale omului, ești complet incapabil să scapi de soarta omenirii. Fie că ești conducător sau condus, ești complet incapabil să scapi de dorința de explorare a destinului, a misterelor și a destinației omenirii, și cu atât mai mult ești incapabil să scapi de sentimentul năucitor de goliciune. Astfel de fenomene, care sunt comune întregii omeniri, sunt numite de către sociologi fenomene sociale și, totuși, niciun om important nu poate să pășească în față pentru a rezolva astfel de probleme. Omul, până la urmă, este tot om, iar poziția și viața lui Dumnezeu nu pot fi înlocuite de niciun om. Omenirea nu are nevoie doar de o societate corectă în care fiecare este bine hrănit, egal și liber; ce îi este necesar omenirii e mântuirea lui Dumnezeu și provizia Lui de viață pentru ea. Doar atunci când omul primește provizia de viață a lui Dumnezeu și mântuirea Lui, nevoile, dorința de explorare și golul spiritual ale omului vor putea fi rezolvate. Dacă oamenii unei țări sau ai unei națiuni sunt incapabili să primească mântuirea și grija lui Dumnezeu, atunci o astfel de țară sau națiune va merge pe calea spre declin, spre întuneric și va fi anihilată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”

În întinderea nemărginită a lumii, oceanele inundă câmpiile, câmpiile se revarsă în oceane, iarăși și iarăși. În afară de El, care stăpânește totul

printre toate lucrurile, nimeni nu este capabil să conducă și să ghideze rasa umană. Nu există nimeni atotputernic care să trudească sau să facă pregătiri pentru această rasă umană, cu atât mai puțin există cineva care să poată conduce această rasă umană spre destinația luminii și să o elibereze de nedreptățile pământești. Dumnezeu deplânge viitorul omenirii, El jelește căderea omenirii și e îndurerat de faptul că omenirea mărșăluiește, pas cu pas, spre decădere și spre calea fără întoarcere. Nimeni nu s-a gândit vreodată la direcția în care această omenire, care a frânt inima lui Dumnezeu și a renunțat la El pentru a-l căuta pe cel rău, s-ar putea îndrepta. Tocmai din acest motiv, nimeni nu simte mânia lui Dumnezeu, nimeni nu caută o cale de a-L mulțumi pe Dumnezeu și nu încearcă să se apropie mai mult de Dumnezeu și, mai mult decât atât, nimeni nu caută să înțeleagă mâhnirea și durerea lui Dumnezeu. Chiar și după ce aude glasul lui Dumnezeu, omul continuă pe propriul drum, insistă să stea departe de Dumnezeu, ocolind harul și grija lui Dumnezeu, ferindu-se de adevărul Lui, preferând să se vândă Satanei, dușmanul lui Dumnezeu. Și cine s-a gândit vreodată – în caz că omul ar stărui în încăpățânarea sa – cum va acționa Dumnezeu față de această omenire care L-a respins fără a se uita în urmă? Nimeni nu știe că motivul atenționărilor și îndemnurilor repetate ale lui Dumnezeu este că El a pregătit în mâinile Lui o calamitate cum nu a mai fost vreodată, una care va fi de nesuportat pentru trupul și sufletul omului. Această calamitate nu este numai o pedeapsă a trupului, ci și a sufletului. Trebuie să știi asta: atunci când planul lui Dumnezeu eșuează și când atenționările și îndemnurile Lui nu sunt răsplătite, ce fel de furie va dezlănțui El? Va fi total diferit de ceea ce a fost vreodată experimentat sau auzit până acum de vreo ființă creată. Și astfel îți spun că această calamitate este fără precedent și nu va mai fi repetată niciodată. Căci planul lui Dumnezeu este să creeze omenirea doar de data aceasta și să mântuiască

omenirea doar de data aceasta. Aceasta este prima dată, și este și ultima. Prin urmare, nimeni nu poate înțelege intențiile sârguincioase și anticiparea înflăcărată cu care Dumnezeu mântuiește omenirea de data aceasta.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului”

Dumnezeu a creat această lume și a adus în ea omul, o ființă vie căreia El i-a dăruit viață. Mai departe, omul a ajuns să aibă părinți și rude și nu a mai fost singur. Încă de când omul a zărit prima oară această lume materială, a fost menit să existe sub predestinarea lui Dumnezeu. Suflarea vieții de la Dumnezeu susține fiecare ființă vie în parte pe parcursul creșterii sale și până la maturitate. În acest proces, nimeni nu simte că omul crește sub îngrijirea lui Dumnezeu; mai degrabă, el consideră că omul face asta sub dragostea grijulie a părinților săi și că este propriul său instinct al vieții cel care îi dirijează creșterea. Acest lucru e cauzat de faptul că omul nu știe cine i-a dăruit viața sau de unde a venit aceasta, cu atât mai puțin felul în care instinctul vieții creează miracole. El știe doar că hrana este baza pe care viața sa continuă, că perseverența este sursa existenței sale și că acele credințe din mintea lui sunt capitalul de care depinde supraviețuirea lui. Cu privire la harul și aprovizionarea lui Dumnezeu, omul e total uituc, și astfel el își irosește viața oferită lui de Dumnezeu… Nimeni din această omenire, de care Dumnezeu are grijă zi și noapte, nu ia hotărârea de a I se închina. Dumnezeu doar continuă, așa cum a plănuit, să lucreze asupra omului, de la care El nu are nicio așteptare. El face acest lucru în speranța că, într-o zi, omul se va trezi din visul lui și va realiza brusc valoarea și semnificația vieții, prețul pe care Dumnezeu l-a plătit pentru tot ce i-a dat și bunăvoința sârguincioasă cu care Dumnezeu așteaptă ca omul să se reîntoarcă la El. Nimeni nu a cercetat vreodată secretele ce guvernează originea și continuarea vieții omului. Doar Dumnezeu, care înțelege toate acestea, îndură în tăcere durerea și loviturile pe care omul, care a primit

totul de la Dumnezeu, dar nu e recunoscător, I le dă. Omul se bucură de tot ceea ce îi aduce viața ca de ceva de la sine înțeles și, la fel, e „de la sine înțeles” că Dumnezeu este trădat de om, uitat de om și alungat de către om. Cumva planul lui Dumnezeu chiar are atâta importanță? Cumva omul, această ființă vie care a venit din mâna lui Dumnezeu, chiar are atâta importanță? Planul lui Dumnezeu este, negreșit, de o importanță absolută; totuși, această ființă vie creată de mâna lui Dumnezeu există de dragul planului Său. Drept urmare, Dumnezeu nu poate să-Și risipească planul din ură față de această rasă umană. De dragul planului Lui și pentru suflarea pe care a insuflat-o, Dumnezeu îndură toate chinurile, nu pentru trupul omului, ci pentru viața omului. El face asta ca să recupereze nu trupul omului, ci viața pe care i-a insuflat-o. Acesta este planul Lui.

Toți cei care vin pe această lume trebuie să treacă prin viață și moarte, iar majoritatea lor au trecut prin ciclul morții și al renașterii. Cei care trăiesc vor muri în curând, iar cei morți se vor întoarce în curând. Toate acestea reprezintă cursul vieții rânduite de Dumnezeu pentru fiecare ființă vie. Totuși, acest curs și acest ciclu sunt tocmai adevărul pe care Dumnezeu Își dorește ca omul să-l vadă: că viața dăruită omului de către Dumnezeu este nelimitată, neîngrădită de trup, timp sau spațiu. Acesta este misterul vieții dăruite omului de către Dumnezeu și dovada că viața a venit de la El. Deși mulți ar putea să nu creadă că viața a venit de la Dumnezeu, omul se bucură inevitabil de tot ceea ce vine de la Dumnezeu, fie că acesta crede în El sau Îi neagă existența. Dacă Dumnezeu S-ar răzgândi într-o zi și ar dori să revendice tot ceea ce există pe lume și să ia înapoi viața pe care El a dat-o, atunci nimic nu va mai exista. Dumnezeu Își folosește viața pentru a alimenta toate lucrurile, atât pe cele vii, cât și pe cele fără viață, aducându-le pe toate la o bună rânduială, în virtutea puterii și autorității Lui. Acesta este un adevăr care nu poate fi conceput sau înțeles de nimeni, iar aceste

adevăruri de neînțeles reprezintă însăși manifestarea și testamentul forței vieții lui Dumnezeu. Acum permite-Mi să îți spun un secret: măreția vieții lui Dumnezeu și puterea vieții Lui sunt de nepătruns pentru orice creatură. Așa este acum, precum a fost în trecut, și așa va fi în timpul ce va veni. Al doilea secret pe care am să-l împărtășesc este acesta: sursa vieții pentru toate ființele create vine de la Dumnezeu, oricât ar putea fi de diferite ca formă de viață sau structură; indiferent ce tip de ființă vie ești, nu te poți împotrivi traiectoriei vieții stabilite de Dumnezeu. În orice caz, tot ce Îmi doresc să înțeleagă omul e asta: fără grija, ocrotirea și aprovizionarea lui Dumnezeu, omul nu poate primi tot ceea ce i-a fost hărăzit să primească, indiferent cu câtă străduanie încearcă sau cu câtă ardoare se zbate. Fără provizia de viață de la Dumnezeu, omul pierde sensul valorii vieții și al semnificației vieții. Cum ar putea Dumnezeu să îi permită omului, care irosește cu frivolitate valoarea vieții Lui, să fie atât de lipsit de griji? Așa cum am spus înainte, nu uita că Dumnezeu este sursa vieții tale. Dacă omul nu reușește să prețuiască tot ceea ce i-a dăruit Dumnezeu, nu numai că Dumnezeu va lua înapoi ceea ce i-a dat la început, ci îl va face pe om să răsplătească dublu prețul a tot ceea ce El i-a dat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului”

Omenirea, după ce s-a abătut de la provizia de viață a Celui Atotputernic, nu cunoaște scopul existenței, dar se teme, totuși, de moarte. Nu are niciun ajutor sau sprijin, dar totuși ezită să-și închidă ochii și se călește pentru a prelungi o existență dezonorantă în această lume – saci de carne fără niciun simț al propriilor suflete. Tu trăiești astfel, fără speranță, la fel ca ceilalți, fără scop. Doar Cel Sfânt din legendă va mântui oamenii care, gemând în mijlocul suferinței lor, tânjesc cu disperare după sosirea Lui. Până acum, o astfel de credință nu a luat ființă în aceia cărora le lipsește conștiința. Cu toate acestea, oamenii încă tânjesc mult după ea. Cel

Atotputernic are milă de acești oameni care au suferit profund; în același timp, El este sătul de acești oameni care nu au conștiință, fiindcă a trebuit să aștepte prea mult timp un răspuns din partea omenirii. El dorește să caute, să caute inima ta și duhul tău, să-ți aducă apă și mâncare și să te trezească, ca să nu-ți mai fie sete și foame. Când ești epuizat și când începi să simți puțin din dezolarea sumbră a acestei lumi, nu te pierde, nu plânge. Dumnezeu Atotputernic, Veghetorul, va întâmpina cu brațele deschise sosirea ta în orice moment. El stă de veghe lângă tine, așteptând să te întorci înapoi. El așteaptă ziua în care îți vei recăpăta brusc memoria: când vei realiza că ai venit de la Dumnezeu, că, la un moment dat, fără să-ți dai seama, ți-ai pierdut direcția, că, fără să-ți dai seama, ți-ai pierdut conștiința pe drum și că, fără să-ți dai seama, ai dobândit un „tată”; când realizezi, de asemenea, că Cel Atotputernic a stat întotdeauna de veghe, așteptând acolo mult, mult timp întoarcerea ta. El a vegheat cu dorință intensă, așteptând o reacție, dar fără a primi răspuns. Veghea și așteptarea Lui sunt dincolo de orice preț și sunt de dragul inimii omului și al duhului omului. Poate această veghe și această așteptare sunt nedeterminate și poate sunt pe sfârșite. Dar tu ar trebui să știi exact unde îți sunt inima și duhul în acest moment.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Suspinul Celui Atotputernic”

2. Întrucât nu L-au văzut pe Dumnezeu, unii oameni spun că nu există niciun Dumnezeu în lume, în timp ce alții își folosesc experiențele personale pentru a mărturisi despre existența Lui. Noi nu știm dacă există cu adevărat un Dumnezeu, așadar cum putem determina dacă Dumnezeu există sau nu?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Cunoașterea autorității lui Dumnezeu, a puterii lui Dumnezeu, a propriei identități a lui Dumnezeu și esenței lui Dumnezeu nu poate fi realizată bazându-te pe imaginația ta. Din moment ce nu te poți baza pe imaginație pentru a cunoaște autoritatea lui Dumnezeu, atunci în ce mod poți obține o adevărată cunoaștere a autorității lui Dumnezeu? Modul în care poți face asta este prin a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu, prin părtășie și prin experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu. Astfel, vei avea o experiență treptată și o dovadă a autorității lui Dumnezeu și vei căpăta o înțelegere treptată și o cunoaștere graduală a acesteia. Acesta este singurul mod de a atinge înțelegerea autorității lui Dumnezeu; nu există scurtături. A vă cere să nu vă imaginați nu este același lucru cu a vă face să așteptați pasiv distrugerea sau a vă opri să faceți ceva. Să nu îți folosești creierul pentru a gândi și a-ți imagina înseamnă să nu folosești logica pentru a deduce, să nu folosești cunoașterea pentru a analiza, să nu folosești știința ca bază ci, în loc de asta, să apreciezi, să verifici și să confirmi că Dumnezeul în care crezi tu are autoritate, să confirmi că El stăpânește peste soarta ta și că puterea Lui în toate timpurile dovedește că El este cu adevărat Dumnezeu Însuși, prin cuvintele lui Dumnezeu, prin adevăr, prin tot ce întâlnești în viață. Acesta este singurul mod de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Unii spun că își doresc să găsească o cale mai ușoară de a atinge acest țel, dar vă puteți gândi la o asemenea cale? Îți spun eu, nu e nevoie să te gândești: nu există alte căi! Singura cale este să știi și să

confirmi în mod conștient și ferm ceea ce Dumnezeu are și este prin fiecare cuvânt pe care El îl exprimă și prin tot ceea ce face El. Aceasta este singura cale de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Pentru că ceea ce Dumnezeu are și este și tot ceea ce ține de Dumnezeu nu este fals și gol, ci real.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

În vastitatea cosmosului și a cerului, nenumărate creaturi trăiesc și se reproduc, urmează legea ciclică a vieții și respectă o lege constantă. Cei care mor iau cu ei poveștile celor vii, iar cei care trăiesc repetă aceeași istorie tragică a celor care au pierit. Și astfel, oamenii nu pot să nu se întrebe: de ce trăim? Și de ce trebuie să murim? Cine conduce această lume? Și cine a creat această omenire? Oare omenirea chiar a fost creată de Mama Natură? Își controlează într-adevăr omenirea propria soartă?… Acestea sunt întrebările pe care omenirea și le-a pus neîncetat de mii de ani. Din păcate, cu cât omul a devenit mai obsedat de aceste întrebări, cu atât mai mult a dezvoltat o sete pentru știință. Știința oferă o scurtă satisfacție și o bucurie temporară a trupului, dar este departe de a fi suficientă pentru a elibera omul de solitudinea, singurătatea, teroarea și neajutorarea ascunse adânc în sufletul său. Omul folosește numai cunoștințe științifice pe care poate să le vadă cu ochiul liber și pe care le înțelege cu creierul pentru a-și ameți inima. Totuși, o astfel de cunoaștere științifică nu este îndeajuns pentru a opri omenirea din a explora misterele. Omenirea nu știe cine este suveranul tuturor lucrurilor din univers, și cu atât mai puțin începutul și viitorul omenirii. Omenirea trăiește pur și simplu, vrând-nevrând, în mijlocul acestei legi. Nimeni nu poate scăpa de ea și nimeni nu o poate schimba, căci printre toate lucrurile și în ceruri nu este decât Cel de la veșnicie în veșnicie care deține suveranitatea peste tot. El este Cel care nu a fost niciodată văzut de om, Cel pe care omenirea nu L-a cunoscut niciodată, în a cărui existență omenirea n-a crezut niciodată – totuși, El este Cel care a

dat suflare strămoșilor omenirii și a dat viață omenirii. El este Cel care aprovizionează și hrănește omenirea, permițându-i să existe; El este Cel care a călăuzit omenirea până în prezent. Mai mult decât atât, El și numai El este Cel de care depinde omenirea pentru a supraviețui. El deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor și domnește peste toate ființele vii din univers. El stăpânește cele patru anotimpuri și El este Cel care cheamă vântul, înghețul, zăpada și ploaia. El aduce omenirii soare și vestește noaptea. El a fost Cel care a creat cerurile și pământul, oferind omului munții, lacurile și râurile și toate creaturile vii din ele. Faptele Lui sunt omniprezente, puterea Lui este omniprezentă, înțelepciunea Lui este omniprezentă, iar autoritatea Lui este omniprezentă. Fiecare dintre aceste legi și reguli este întruchiparea faptelor Sale, și fiecare dintre ele dezvăluie înțelepciunea și autoritatea Lui. Cine se poate eschiva de la suveranitatea Sa? Și cine se poate elibera de proiectele Sale? Toate lucrurile există sub privirea Lui și, în plus, toate creaturile trăiesc sub suveranitatea Lui. Faptele și puterea Lui nu dau omenirii altă posibilitate decât să admită că El există cu adevărat și că deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor. Nimic în afară de El nu poate avea control asupra universului, cu atât mai puțin să aibă grijă la nesfârșit de această omenire. Indiferent dacă ești în stare să recunoști faptele lui Dumnezeu și indiferent dacă tu crezi în existența lui Dumnezeu, nu există nicio îndoială că soarta ta este stabilită de Dumnezeu și nu există nicio îndoială că Dumnezeu va păstra întotdeauna suveranitatea peste toate lucrurile. Existența și autoritatea Lui nu se bazează pe faptul că ele sunt sau nu recunoscute și înțelese de om. Numai El știe trecutul, prezentul și viitorul omului, și numai El poate hotărî soarta omenirii. Indiferent dacă ești capabil sau nu să accepți acest lucru, nu va mai dura mult înainte ca omenirea să fie martoră la toate acestea, iar aceasta este realitatea pe care Dumnezeu o va îndeplini. Omenirea trăiește și moare sub

ochii lui Dumnezeu. Omul trăiește pentru gestionarea lui Dumnezeu și, când acesta închide ochii pentru ultima oară, îi închide și pentru această gestionare. Omul vine și pleacă, iarăși și iarăși, înainte și înapoi. Fără excepție, toate fac parte din suveranitatea și planul lui Dumnezeu. Gestionarea lui Dumnezeu nu a încetat niciodată; avansează veșnic. El va face omenirea conștientă de existența Sa, o va face să aibă încredere în suveranitatea Lui, să-I vadă faptele și să revină la împărăția Lui. Acesta este planul Lui și aceasta e lucrarea pe care o gestionează de mii de ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu”

Din momentul în care vii plângând pe această lume, începi să îți îndeplinești datoria. Pentru planul lui Dumnezeu și pentru predestinarea Lui, îți îndeplinești rolul și îți începi călătoria vieții. Indiferent de trecutul tău și indiferent de drumul dinaintea ta, nimeni nu poate scăpa de orchestrările și rânduielile Cerului și nimeni nu deține controlul asupra propriului destin, deoarece doar Cel care domnește peste toate lucrurile este capabil de o asemenea lucrare. Din ziua în care omul a luat ființă, Dumnezeu a lucrat mereu astfel, gestionând universul, direcționând regulile pentru schimbarea tuturor lucrurilor și traiectoria mișcării lor. La fel ca toate lucrurile, omul, în tăcere și fără să știe, e hrănit de dulceața, de ploaia și roua de la Dumnezeu; la fel ca toate lucrurile, omul trăiește, fără să știe, sub orchestrarea mâinii lui Dumnezeu. Inima și duhul omului sunt ținute în mâna lui Dumnezeu, totul din viața lui este văzut de ochii lui Dumnezeu. Indiferent dacă crezi sau nu acest lucru, oricare și toate lucrurile, chiar dacă vii sau moarte, se vor muta, schimba, reînnoi și dispărea potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Acesta este modul în care domnește Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului”

De când a început creația tuturor lucrurilor, puterea lui Dumnezeu a început să fie exprimată și dezvăluită, pentru că Dumnezeu a folosit cuvinte pentru a crea toate lucrurile. Indiferent de modul în care El le-a creat, indiferent de motivul pentru care El le-a creat, toate lucrurile au fost create și au fost de neclintit și au existat datorită cuvintelor lui Dumnezeu; aceasta este autoritatea unică a Creatorului. Înainte ca omenirea să apară pe lume, Creatorul Și-a folosit puterea și autoritatea pentru a crea toate lucrurile pentru omenire și a utilizat metodele Sale unice pentru a pregăti un mediu înconjurător potrivit pentru aceasta. Tot ceea ce a făcut a fost o pregătire pentru omenirea care avea să primească în curând suflarea Lui. Adică, înainte ca umanitatea să fie creată, autoritatea lui Dumnezeu s-a manifestat în toate viețuitoarele diferite de umanitate, în lucruri mărețe precum cerurile, luminătorii, mările și pământul și în cele mici precum animalele și păsările, ca și în tot soiul de insecte și microorganisme, incluzând diferite bacterii invizibile cu ochiul liber. Fiecăruia i-a fost dată viața de către Creator, fiecare a proliferat datorită cuvintelor Creatorului și fiecare a trăit sub stăpânirea Creatorului datorită cuvintelor Lui. Chiar dacă nu au primit suflarea Creatorului, totuși au manifestat vitalitatea vieții dată lor de Creator prin diferitele lor forme și structuri; chiar dacă nu au primit abilitatea de a vorbi dată omenirii de către Creator, fiecare a primit un mod de a-și exprima viața ce le-a fost dăruită de Creator și care diferă de limbajul omului. Autoritatea Creatorului nu dă numai vitalitatea vieții unor obiecte materiale ce par statice pentru ca ele să nu dispară niciodată dar, în plus, El dă fiecărei ființe vii instinctul de a se reproduce și înmulți, astfel ca ele să nu piară și astfel, generație după generație, să transmită mai departe legile și principiile supraviețuirii cu care le-a înzestrat Creatorul. Maniera în care Creatorul Își exercită autoritatea nu aderă rigid la o perspectivă micro sau macro și nu este limitată la nicio formă; El poate să poruncească proceselor

universului și să aibă stăpânire asupra vieții și morții tuturor lucrurilor și, mai mult decât atât, poate să manevreze toate lucrurile pentru ca acestea să Îl servească; El poate gestiona toate lucrările munților, râurilor și lacurilor și să conducă toate lucrurile din ele și, dincolo de aceasta, poate să asigure tot ceea ce este necesar tuturor lucrurilor. Aceasta este manifestarea autorității unice a Creatorului între toate lucrurile pe lângă omenire. O asemenea manifestare nu este doar pentru o viață; nu va înceta, nici nu se va odihni niciodată și nu poate fi modificată sau vătămată de nicio persoană sau lucru, nici nu poate fi sporită sau redusă de nicio persoană sau lucru – pentru că nimic nu poate înlocui identitatea Creatorului și, astfel, autoritatea Creatorului nu poate fi înlocuită de nicio ființă creată; este de neatins pentru orice ființă necreată.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Înainte ca omenirea să apară pe lume, cosmosul – toate planetele și toate stelele de pe cer – existau deja. La nivel macro, aceste corpuri cerești au orbitat cu regularitate, sub controlul lui Dumnezeu, de-a lungul întregii lor existențe, indiferent câți ani a durat aceasta. Ce planetă merge încotro, la ce moment anume; ce planetă îndeplinește ce sarcină și când; ce planetă se învârtește în jurul cărei orbite și când dispare sau este înlocuită – toate aceste lucruri se derulează fără cea mai mică eroare. Toate pozițiile planetelor și distanțele dintre ele urmează tipare stricte, care pot fi descrise toate cu date exacte; căile pe care călătoresc, viteza și traiectoriile orbitelor lor, momentele la care se află în diferite poziții – toate acestea pot fi cuantificate cu precizie și descrise de legi speciale. Vreme de eoni, planetele au respectat aceste legi, fără cea mai mică abatere. Nicio putere nu le poate schimba sau perturba orbitele sau tiparele pe care le urmează. Pentru că legile speciale care le guvernează mișcarea și datele exacte care le descriu sunt predestinate de autoritatea Creatorului, ele se supun de bunăvoie

acestor legi, sub suveranitatea și controlul Creatorului. La nivel macro, omului nu îi este greu să descopere unele tipare, unele date, și unele legi sau fenomene ciudate și inexplicabile. Cu toate că omenirea nu recunoaște că Dumnezeu există, nici nu acceptă faptul că totul a fost făcut de Creator și că Acesta stăpânește peste tot și, mai mult, nu recunoaște existența autorității Creatorului, oamenii de știință, astronomii și fizicienii descoperă, totuși, din ce în ce mai mult, că existența tuturor lucrurilor din univers și principiile și tiparele care le dictează mișcările sunt toate guvernate și controlate de o energie întunecată invizibilă și vastă. Acest fapt obligă omul să confrunte și să recunoască faptul că există un Atotputernic în mijlocul acestor tipare de mișcare, care orchestrează totul. Puterea Lui este extraordinară și, deși nimeni nu Îi poate vedea adevăratul chip, El guvernează și controlează totul în orice moment. Niciun om sau nicio forță nu poate ajunge dincolo de suveranitatea Lui. Pus în fața acestei realități, omul trebuie să recunoască faptul că legile care guvernează existența tuturor lucrurilor nu pot fi controlate de oameni, nu pot fi schimbate de nimeni; în plus, omul trebuie să admită că ființele umane nu pot înțelege pe deplin aceste legi și că acestea nu apar în mod natural, ci sunt dictate de către un Suveran. Acestea sunt toate expresii ale autorității lui Dumnezeu pe care omenirea le poate percepe la nivel macro.

La nivel micro, toți munții, râurile, lacurile, mările și întinderile de pământ pe care le poate vedea omul pe pământ, toate anotimpurile pe care le trăiește, toate lucrurile care populează pământul, inclusiv plantele, animalele, microorganismele și ființele umane sunt supuse suveranității și controlului lui Dumnezeu. Sub suveranitatea și controlul lui Dumnezeu, toate lucrurile iau ființă sau dispar conform gândurilor Lui; toate viețile lor sunt guvernate de anumite legi și ei cresc și se înmulțesc conform acestora. Nicio ființă umană sau lucru nu este deasupra acestor legi. De ce? Singurul

răspuns este acesta: datorită autorității lui Dumnezeu. Sau, ca să reformulez, datorită gândurilor și cuvintelor lui Dumnezeu; datorită acțiunilor personale ale lui Dumnezeu Însuși. Asta înseamnă că autoritatea lui Dumnezeu și mintea lui Dumnezeu sunt cele care dau naștere acestor legi, care se modifică și se schimbă în funcție de gândurile Lui, iar toate aceste modificări și schimbări apar sau dispar pentru planul Lui. Să luăm epidemiile, de exemplu. Acestea izbucnesc fără avertisment. Nimeni nu le cunoaște originile sau motivele exacte pentru care se produc și, ori de câte ori o epidemie lovește un anumit loc, cei care sunt sortiți nu pot scăpa de calamitate. Știința omenească înțelege epidemiile ca fiind cauzate de răspândirea unor microbi răi sau dăunători, și viteza, aria de răspândire și metoda de transmitere a acestora nu pot fi prezise sau controlate de știința omenească. Cu toate că oamenii rezistă epidemiilor prin toate mijloacele posibile, aceasta nu poate controla ce oameni sau ce animale sunt afectate inevitabil atunci când izbucnesc epidemii. Singurul lucru pe care îl pot face oamenii este să încerce să le prevină, să li se opună și să le cerceteze. Dar nimeni nu cunoaște cauzele primare care explică începutul sau sfârșitul unei anumite epidemii și nimeni nu le poate controla. Confruntați cu izbucnirea și răspândirea unei epidemii, prima măsură pe care o iau oamenii este să dezvolte un vaccin, dar adesea epidemia se stinge de la sine înainte ca vaccinul să fie gata. De ce se sting epidemiile? Unii spun că microbii au fost aduși sub control, în timp ce alții spun că se sting datorită schimbării anotimpurilor… În privința întrebării dacă aceste speculații nebunești sunt sau nu solide, știința nu poate oferi nicio explicație și nu poate da niciun răspuns precis. Omenirea nu trebuie să țină seama numai de aceste speculații, ci și de lipsa de înțelegere și frica de epidemii. Nimeni nu știe, în cele din urmă, de ce încep epidemiile sau de ce se termină. Pentru că omenirea nu are credință decât în știință, se bazează cu totul pe ea, și nu

recunoaște autoritatea Creatorului sau nu Îi acceptă suveranitatea, nu va obține niciodată un răspuns.

Sub suveranitatea lui Dumnezeu, toate lucrurile se nasc, trăiesc și pier datorită autorității și gestionării Lui. Unele lucruri vin și pleacă în tăcere și omul nu poate să-și dea seama de unde au venit sau să înțeleagă tiparele pe care le respectă, cu atât mai puțin să înțeleagă de ce vin și pleacă. Cu toate că omul poate să vadă, cu ochii lui, tot ceea ce se întâmplă cu toate lucrurile și poată să audă cu urechile lui și să experimenteze cu trupul lui, deși totul îl afectează pe om și cu toate că omul percepe la nivel subconștient caracterul relativ neobișnuit, regularitatea sau chiar caracterul straniu al diferitelor fenomene, el tot nu știe nimic despre ce stă în spatele lor, adică despre voia și mintea Creatorului. Sunt multe povești în spatele acestor fenomene, multe adevăruri ascunse. Pentru că omul s-a îndepărtat mult de Creator și pentru că nu acceptă faptul că autoritatea Creatorului guvernează toate lucrurile, el nu va ști și nu va înțelege niciodată tot ceea ce se întâmplă sub suveranitatea autorității Creatorului. În cea mai mare parte, controlul și suveranitatea lui Dumnezeu depășesc granițele imaginației omenești, ale cunoașterii omenești, ale înțelegerii omenești și a ceea ce poate obține știința omenească; sunt dincolo de orizontul omenirii create. Unii oameni spun: „Din moment ce nu ai văzut cu ochii tăi suveranitatea lui Dumnezeu, cum poți crede că totul se supune autorității Lui?” A vedea nu înseamnă întotdeauna a crede și nici nu înseamnă întotdeauna a recunoaște și a înțelege. Așadar, de unde vine credința? Afirm cu certitudine că din gradul și profunzimea înțelegerii și experimentării realității și a cauzelor primare ale lucrurilor vine credința. Dacă tu crezi că Dumnezeu există, dar nu poți recunoaște, cu atât mai puțin percepe, realitatea controlului și suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor, atunci nu vei admite niciodată în inima ta că Dumnezeu are o asemenea autoritate și că autoritatea lui

Dumnezeu este unică. Nu Îl vei accepta niciodată cu adevărat pe Creator ca Domn al tău, ca Dumnezeu al tău.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

Oamenii spun deseori că nu este un lucru ușor să-L cunoști pe Dumnezeu. Eu, însă, spun că a-L cunoaște pe Dumnezeu nu este deloc o chestiune dificilă, căci Dumnezeu Își arată frecvent faptele pentru ca omul să le vadă. Dumnezeu nu a întrerupt niciodată dialogul Său cu omenirea și nu S-a deghizat niciodată față de om, nici nu S-a ascuns. Gândurile, ideile, cuvintele și faptele Sale sunt toate dezvăluite omenirii. Așadar, atât timp cât omul dorește să-L cunoască pe Dumnezeu, el poate ajunge să-L înțeleagă și să-L cunoască prin tot felul de mijloace și metode. Motivul pentru care omul crede orbește că Dumnezeu l-a evitat în mod intenționat, că Dumnezeu S-a ascuns intenționat de omenire, că nu are de gând să-i permită omului să-L înțeleagă și să-L cunoască, este că el nu știe cine este Dumnezeu, nici nu dorește să-L înțeleagă. Chiar mai mult, el nu se preocupă de gândurile, cuvintele sau faptele Creatorului… Sincer vorbind, dacă o persoană își folosește timpul liber doar ca să înțeleagă și să se concentreze pe cuvintele sau faptele Creatorului și dacă acordă măcar un pic de atenție gândurilor Creatorului și vocii din inima Sa, nu îi va fi dificil să realizeze că gândurile, cuvintele și faptele Creatorului sunt vizibile și transparente. La fel, nu va fi nevoie de mult efort pentru a realiza că El este printre oameni tot timpul, că poartă mereu conversații cu oamenii și cu întreaga creație și împlinește fapte noi în fiecare zi. Esența și firea Lui sunt exprimate în dialogul Său cu omul; gândurile și ideile Sale sunt dezvăluite complet în faptele Sale; El însoțește și observă omenirea întotdeauna. El vorbește încet omenirii și întregii creații cu silențioasele Sale cuvinte: „Eu sunt în ceruri și sunt în mijlocul creației Mele. Stau de veghe; aștept; sunt alături de tine…” Mâinile Sale sunt calde și puternice; pașii Săi sunt ușori;

vocea Sa este lină și plină de farmec; silueta Sa trece și se întoarce, îmbrățișând întreaga omenire; înfățișarea Sa este frumoasă și blândă. El nu a plecat niciodată, nu a dispărut niciodată. Zi și noapte, El este tovarășul constant al omenirii, ce nu pleacă nicicând de lângă ea.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

Sub autoritatea lui Dumnezeu, fiecare persoană acceptă pasiv sau activ suveranitatea și aranjamentele Lui, și indiferent cât de mult se luptă o persoană în cursul vieții sale, pe oricâte cărări strâmbe umblă, în final se va întoarce la orbita destinului pe care i-a trasat-o Creatorul. Acesta este caracterul de neîntrecut al autorității Creatorului și felul în care autoritatea Lui controlează și guvernează universul. Acest caracter de neîntrecut, această formă de control și stăpânire sunt cele responsabile de legile care dictează viețile tuturor lucrurilor, care le permit oamenilor să se reîncarneze iar și iar fără nicio interferență, care fac lumea să se învârtească în mod regulat și să meargă mai departe, zi după zi, an după an. Ați fost martori la toate aceste fapte și le înțelegeți, fie superficial sau profund, iar profunzimea înțelegerii voastre depinde de experiența voastră și de cunoașterea adevărului și de cunoașterea voastră despre Dumnezeu. Cât de bine cunoști realitatea adevărului, cât de mult ai experimentat cuvintele lui Dumnezeu, cât de bine cunoști esența și firea lui Dumnezeu – acest lucru reprezintă profunzimea înțelegerii tale asupra suveranității și aranjamentelor lui Dumnezeu. Depinde existența suveranității și aranjamentelor lui Dumnezeu de supunerea ființelor omenești față de ele? Este faptul că Dumnezeu deține această autoritate determinat de supunerea omenirii față de ea? Autoritatea lui Dumnezeu există indiferent de circumstanțe. În toate situațiile, Dumnezeu dictează și aranjează fiecare destin omenesc și toate lucrurile în concordanță cu gândurile și dorințele Lui. Acest lucru nu se va schimba ca urmare a schimbării oamenilor; este independent de voința

omului, nu poate fi modificat de nicio schimbare în timp, spațiu și geografie, pentru că autoritatea lui Dumnezeu este însăși esența Lui. Dacă omul este capabil să cunoască și să accepte suveranitatea lui Dumnezeu și dacă omul este capabil să i se supună – niciuna dintre aceste considerații nu schimbă cu nimic realitatea suveranității lui Dumnezeu asupra destinului omenesc. Adică, indiferent ce atitudine adoptă omul față de suveranitatea lui Dumnezeu, aceasta pur și simplu nu poate schimba faptul că Dumnezeu deține suveranitatea asupra destinului omenesc și asupra tuturor lucrurilor. Chiar dacă nu te supui autorității lui Dumnezeu, El tot îți stăpânește soarta; chiar dacă nu Îi poți cunoaște suveranitatea, autoritatea Lui tot există. Autoritatea lui Dumnezeu și realitatea suveranității lui Dumnezeu asupra destinului omenesc sunt independente de voința omenească, nu se schimbă potrivit preferințelor și alegerilor omului. Autoritatea lui Dumnezeu este pretutindeni, în orice oră, în orice clipă. Cerul și pământul vor dispărea, însă autoritatea Lui nu va dispărea vreodată, pentru că El este Dumnezeu Însuși, El are autoritate unică și autoritatea Lui nu este restricționată sau limitată de oameni, evenimente sau lucruri, de spațiu sau de geografie. Dumnezeu Își exercită autoritatea tot timpul, Își arată puterea, Își continuă lucrarea de gestionare ca întotdeauna; în toată vremea stăpânește toate lucrurile, asigură toate lucrurile, orchestrează toate lucrurile – așa cum a făcut dintotdeauna. Nimeni nu poate schimba acest lucru. Este un fapt incontestabil; a fost adevărul invariabil din timpuri imemoriale!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

3. Viețile oamenilor se sfârșesc într-o clipă, în câteva zeci de ani. Privind înapoi, ei își amintesc viețile lor: cum au mers la școală, au muncit, s-au căsătorit, au avut copiii, au așteptat moartea – întregile lor vieți petrecute alergând de colo până colo de dragul familiei, banilor, statutului, averii și prestigiului, complet lipsite de adevărata direcție și de adevăratele obiective ale existenței omenești și fiind incapabili să găsească vreo valoare sau semnificație în faptul că sunt în viață. Prin urmare, oamenii trăiesc generație după generație în acest mod dureros și pustiu. De ce sunt viețile oamenilor atât de dureroase și pustii? Și cum pot fi rezolvate durerea și pustiul existenței omenești?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

În primul rând, oamenii trebuie să înțeleagă de unde vin durerea nașterii, a bătrâneții, a bolii și a morții de-a lungul vieții lor și de ce omul suferă aceste lucruri. Existau acestea când a fost omul creat? De unde vin aceste dureri? Aceste dureri au apărut după ce omul a fost ispitit de Satana și după ce a căzut ca urmare a corupției din partea Satanei. Durerea trupului omului, necazurile, golul și toate nenorocirile din lumea omului – toate au apărut după ce Satana l-a corupt pe om. După ce omul a fost corupt de Satana, Satana a început să chinuie omul, astfel încât acesta a căzut tot mai mult, bolile lui au devenit tot mai profunde, durerea tot mai mare și a avut tot mai mult sentimentul că lumea e goală și nefericită, că e imposibil să supraviețuiești în această lume și că viața în această lume e tot mai lipsită de speranță. Deci această durere a fost adusă asupra omului de către Satana, iar căderea a rezultat din corupția omului de către Satana.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cel de-al doilea aspect al importanței întrupării”

Din momentul în care omenirea a născocit științele sociale, mintea omului a ajuns ocupată de știință și cunoaștere. Știința și cunoașterea au

devenit apoi instrumente pentru guvernarea omenirii și nu mai este suficient loc pentru ca omul să-L venereze pe Dumnezeu și nu au mai rămas condiții favorabile pentru venerarea Lui. Locul lui Dumnezeu s-a scufundat și mai adânc în inima omului. Fără Dumnezeu în inima sa, lumea lăuntrică a omului este întunecată, fără speranță și goală. Ulterior, mulți oameni de știință, istorici și politicieni au ieșit în evidență pentru a-și exprima teoriile asupra științei sociale, teoria evoluției omenirii și alte teorii care contrazic adevărul că Dumnezeu a creat omul, pentru a umple inimile și mințile oamenilor. Și astfel, cei care cred că Dumnezeu a creat totul au devenit tot mai puțini, iar cei care cred în teoria evoluției au devenit tot mai mulți la număr. Tot mai multe persoane tratează consemnările lucrării lui Dumnezeu și cuvintele Lui din epoca Vechiului Testament drept mituri și legende. În inimile lor, oamenii devin indiferenți față de demnitatea și măreția lui Dumnezeu, față de dogma potrivit căreia Dumnezeu există și stăpânește toate lucrurile. Supraviețuirea omenirii și destinul țărilor și națiunilor nu mai sunt importante pentru ei, iar omul trăiește într-o lume goală, preocupat doar de a mânca, a bea și a-și satisface plăcerile… Puțini sunt oamenii care își asumă responsabilitatea de a căuta locul unde Dumnezeu Își săvârșește azi lucrarea sau de a căuta modul în care El conduce și plănuiește destinația omului. Și astfel, fără știrea omului, civilizația umană devine din ce în ce mai puțin capabilă să se alinieze dorințelor omului și există mulți oameni care simt că, trăind într-o astfel de lume, sunt mai puțin fericiți decât cei care s-au stins deja. Chiar și oamenii din țările care obișnuiau să fie foarte civilizate prezintă astfel de nemulțumiri. Deoarece, fără îndrumarea lui Dumnezeu, indiferent cât de mulți conducători și sociologi își storc creierii pentru a conserva civilizația umană, totul este în zadar. Nimeni nu poate umple golul din inima omului, deoarece nimeni nu poate fi viața omului și nicio teorie socială nu poate elibera omul de golul care îl chinuie. Știința,

cunoașterea, libertatea, democrația, relaxarea, confortul: aceasta îi aduc omului doar o consolare temporară. Chiar și cu aceste lucruri, omul tot păcătuiește inevitabil și deplânge nedreptățile societății. Aceste lucruri nu pot înăbuși pofta și dorința omului de a explora. Asta deoarece omul a fost creat de Dumnezeu, iar sacrificiile fără sens și explorările omului îl vor duce doar către și mai multă suferință și îl pot doar face pe omul să existe într-o stare permanentă de frică, neștiind cum să facă față viitorului omenirii și nici cum să facă față căii care se află înaintea lui. Omul ajunge chiar să se teamă de știință și cunoaștere și să se teamă și mai mult de sentimentul de goliciune din el. În această lume, indiferent dacă trăiești într-o țară liberă sau în una fără drepturi ale omului, ești complet incapabil să scapi de soarta omenirii. Fie că ești conducător sau condus, ești complet incapabil să scapi de dorința de explorare a destinului, a misterelor și a destinației omenirii, și cu atât mai mult ești incapabil să scapi de sentimentul năucitor de goliciune. Astfel de fenomene, care sunt comune întregii omeniri, sunt numite de către sociologi fenomene sociale și, totuși, niciun om important nu poate să pășească în față pentru a rezolva astfel de probleme. Omul, până la urmă, este tot om, iar poziția și viața lui Dumnezeu nu pot fi înlocuite de niciun om. Omenirea nu are nevoie doar de o societate corectă în care fiecare este bine hrănit, egal și liber; ce îi este necesar omenirii e mântuirea lui Dumnezeu și provizia Lui de viață pentru ea. Doar atunci când omul primește provizia de viață a lui Dumnezeu și mântuirea Lui, nevoile, dorința de explorare și golul spiritual ale omului vor putea fi rezolvate. Dacă oamenii unei țări sau ai unei națiuni sunt incapabili să primească mântuirea și grija lui Dumnezeu, atunci o astfel de țară sau națiune va merge pe calea spre declin, spre întuneric și va fi anihilată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”

Unii oameni au o înțelegere profundă, interiorizată a expresiei „asta-i soarta”, totuși ei nu cred câtuși de puțin în suveranitatea lui Dumnezeu; nu cred că soarta omenească este aranjată și orchestrată de Dumnezeu și nu sunt dispuși să se supună suveranității lui Dumnezeu. Asemenea oameni sunt ca și naufragiați în ocean, aruncați încoace și încolo de valuri, plutind odată cu curentul, fără altă opțiune decât aceea de a aștepta pasiv și a se resemna în fața sorții. Totuși, ei nu recunosc faptul că soarta omenească este supusă suveranității lui Dumnezeu; ei nu pot ajunge să cunoască suveranitatea lui Dumnezeu din proprie inițiativă și, astfel, să obțină cunoașterea autorității lui Dumnezeu, să se supună orchestrărilor și aranjamentelor lui Dumnezeu, să înceteze să mai opună rezistență destinului și să trăiască în grija, protecția și călăuzirea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, acceptarea sorții nu este același lucru cu supunerea față de suveranitatea Creatorului; credința în destin nu înseamnă că o persoană acceptă, recunoaște și cunoaște suveranitatea Creatorului; credința în destin este simpla recunoaștere a realității acestui fapt și a manifestărilor sale superficiale. Acest lucru este diferit de a ști cum Creatorul stăpânește destinul omenirii, de a recunoaște Creatorul ca sursă a dominației asupra destinelor tuturor lucrurilor și cu siguranță departe de a se supune orchestrărilor și aranjamentelor Creatorului pentru soarta omenirii. Dacă o persoană doar crede în destin – chiar dacă are sentimente puternice în această privință – dar nu este prin aceasta capabilă să cunoască și recunoască suveranitatea Creatorului asupra destinului omenirii, să i se supună și să o accepte, atunci viața sa va fi, cu toate acestea, o tragedie, o viață trăită în zadar, un vid; acea persoană va fi în continuare incapabilă să ajungă sub stăpânirea Creatorului, să devină o ființă umană creată în adevăratul sens al cuvântului și să se bucure de aprobarea Creatorului. O persoană care cunoaște și experimentează cu adevărat suveranitatea

Creatorului ar trebui să fie într-o stare activă, nu într-una pasivă sau neajutorată. Deși o astfel de persoană ar accepta că toate lucrurile sunt predestinate, ar trebui să dețină o definiție corectă a vieții și a destinului: fiecare viață este supusă suveranității Creatorului. Când cineva privește în urmă la drumul pe care a umblat, când cineva își reamintește fiecare fază a călătoriei sale, acea persoană vede că la fiecare pas, indiferent dacă a fost anevoioasă călătoria sau lină, Dumnezeu i-a călăuzit calea, planificând-o. Ceea ce a condus, pe neștiute, acea persoană până astăzi au fost aranjamentele meticuloase ale lui Dumnezeu, planificarea Lui atentă. Să fii capabil să accepți suveranitatea Creatorului, să-I primești mântuirea – ce mare noroc este acesta! Dacă o persoană are o atitudine negativă față de soartă, asta dovedește că se împotrivește la tot ceea ce a aranjat Dumnezeu pentru ea, că nu are o atitudine supusă. Dacă o persoană are o atitudine pozitivă față de suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinului omenesc, atunci când acea persoană privește înapoi la călătoria sa, când ajunge cu adevărat să dea piept cu suveranitatea lui Dumnezeu, acea persoană va dori cu mai multă sinceritate să se supună tuturor lucrurilor pe care le-a aranjat Dumnezeu, va avea mai multă hotărâre și încredere să-L lase pe Dumnezeu să-i orchestreze soarta și să înceteze să se mai răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Căci omul vede că atunci când nu înțelege soarta, când nu înțelege suveranitatea lui Dumnezeu, când merge de bunăvoie bâjbâind înainte, șovăind și clătinându-se prin ceață, călătoria este prea dificilă, prea sfâșietoare. Așadar, când oamenii recunosc suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinului omenesc, cei deștepți aleg să îl cunoască și să îl accepte, să spună adio zilelor dureroase când încercau să-și construiască o viață bună cu propriile mâini, și să nu se mai lupte cu soarta și să-și urmărească așa-zisele „scopuri în viață” în felul lor. Când o persoană nu are Dumnezeu, când nu-L poate vedea, când nu poate recunoaște limpede suveranitatea lui

Dumnezeu, fiecare zi este lipsită de sens, lipsită de valoare, nefericită. Oriunde ar fi, orice meserie ar avea, mijloacele de trai și urmărirea propriilor țeluri ale acelei persoane nu-i aduc decât durere nesfârșită și suferință fără alinare, în așa fel încât nu poate suporta să privească înapoi la propriul trecut. Numai când cineva acceptă suveranitatea Creatorului, se supune orchestrărilor și aranjamentelor Lui și caută viața omenească adevărată, va începe să se elibereze treptat de toată durerea și suferința și se va lepăda de toată deșertăciunea vieții.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

Pentru că oamenii nu recunosc orchestrările lui Dumnezeu și suveranitatea lui Dumnezeu, ei înfruntă întotdeauna sfidător destinul și cu o atitudine rebelă, și vor mereu să arunce la o parte autoritatea și suveranitatea lui Dumnezeu și lucrurile pe care le-a pregătit soarta, sperând în zadar să-și schimbe circumstanțele actuale și să-și modifice destinul. Dar ei nu pot reuși niciodată, sunt împiedicați la fiecare pas. Această luptă, care are loc adânc în sufletul unui om, aduce o durere profundă, de tipul celor care se cioplesc în oasele unei persoane, pe măsură ce aceasta își irosește în permanență viața. Care este cauza acestei dureri? Este din cauza suveranității lui Dumnezeu sau pentru că o persoană s-a născut fără noroc? Evident, niciuna din acestea nu este adevărată. La bază, este cauzată de cărările pe care apucă oamenii, de felurile în care ei aleg să-și trăiască viața. Unii oameni s-ar putea să nu fi realizat aceste lucruri. Dar când cunoști cu adevărat, când ai ajuns cu adevărat să recunoști că Dumnezeu deține suveranitatea asupra destinului omenesc, când ai înțeles cu adevărat că tot ceea Dumnezeu a planificat și hotărât pentru tine este un mare avantaj și o mare protecție, atunci simți că durerea ta începe să se domolească și întreaga ta ființă devine cu totul relaxată, liberă, eliberată. Judecând după starea majorității oamenilor, în mod obiectiv, ei nu pot să accepte valoarea

practică și sensul suveranității Creatorului asupra destinului omenesc, cu toate că la nivel subiectiv nu-și doresc să continue să trăiască așa cum o făceau înainte și vor ca durerea să le fie alinată; în mod obiectiv, nu pot recunoaște și nu se pot supune cu adevărat suveranității Creatorului, și cu atât mai puțin știu ei cum să caute și să accepte orchestrările și aranjamentele Creatorului. Așadar, dacă oamenii nu pot recunoaște cu adevărat faptul că Creatorul deține suveranitatea asupra destinului omenesc și asupra tuturor chestiunilor omenești, dacă nu se pot supune cu adevărat dominației Creatorului, atunci le va fi dificil să nu fie conduși și împiedicați de noțiunea că „soarta omului este în propriile sale mâini”. Le va fi dificil să se scuture de durerea luptei lor intense împotriva destinului și a autorității Creatorului și, inutil de menționat, le va fi de asemenea greu să devină cu adevărat eliberați și liberi, să devină oameni care Îl venerează pe Dumnezeu. Dar există o cale extraordinar de simplă ca o persoană să se elibereze din această stare, și anume să-și ia adio de la stilul său de viață anterior; să spună adio scopurilor sale anterioare în viață; să-și rezume și să-și analizeze stilul de viață, viziunea asupra vieții, căutările, dorințele și idealurile anterioare; și apoi să le compare cu voia lui Dumnezeu și cerințele Lui față de om și să vadă dacă vreuna dintre acestea se potrivește cu voia și cerințele lui Dumnezeu, dacă vreuna dintre ele oferă valorile corecte ale vieții, duce la înțelegerea mai profundă a adevărului și permite persoanei să trăiască cu umanitate și asemănarea unei ființe omenești. Când investighezi în mod repetat și despici cu atenție diferitele scopuri pe care le urmăresc oamenii în viață și nenumăratele lor moduri de a trăi, vei descoperi că niciunul dintre ele nu se conformează intenției originare a Creatorului cu care El a creat omenirea. Toate acestea îi îndepărtează pe oameni de suveranitatea și grija Creatorului; toate sunt capcane care îi fac pe oameni să devină depravați și care îi duc spre iad. După ce recunoști

acest lucru, sarcina ta este să-ți lași deoparte vechile perspective asupra vieții, să stai departe de diferitele capcane, să-L lași pe Dumnezeu să-Și asume răspunderea asupra vieții tale și să facă aranjamente pentru tine; să încerci doar să te supui orchestrărilor și călăuzirii lui Dumnezeu, să trăiești fără nicio alternativă individuală și să devii o persoană care Îl venerează pe Dumnezeu. Sună ușor, dar este un lucru greu de făcut. Unii oameni pot îndura durerea acestui lucru, alții nu pot. Unii sunt dispuși să se supună, alții nu sunt dispuși. Cei care nu sunt dispuși sunt lipsiți de dorința și hotărârea de a face acest lucru; sunt în mod evident conștienți de suveranitatea lui Dumnezeu, știu foarte clar că Dumnezeu este cel care planifică și rânduiește soarta omenească, și totuși ei încă se zbat și se luptă și rămân neîmpăcați cu faptul de a-și lăsa destinele în palma lui Dumnezeu și de a se supune suveranității lui Dumnezeu; mai mult chiar, sunt deranjați de orchestrările și aranjamentele lui Dumnezeu. Așa că vor exista mereu oameni care vor să vadă cu ochii lor de ce sunt capabili; ei vor să-și modifice destinul cu propriile lor mâini sau să obțină fericirea prin propria lor putere, să vadă dacă pot trece peste limitele autorității lui Dumnezeu și dacă se pot ridica deasupra suveranității lui Dumnezeu. Tragedia omului nu este faptul că el caută o viață fericită, că urmărește faima și averea și că se luptă împotriva propriului destin prin ceață, ci faptul că, după ce a văzut existența Creatorului, după ce a aflat faptul că Creatorul deține suveranitatea asupra destinului omenesc, tot nu-și poate îndrepta căile, nu-și poate trage picioarele afară din mâl, ci își împietrește inima și persistă în greșelile lui. Ar prefera să se zvârcolească în noroi în continuare, luptând cu încăpățânare împotriva suveranității Creatorului, opunându-i rezistență până la capăt, totul fără cea mai mică fărâmă de pocăință. Doar când zace zdrobit și însângerat se hotărăște în sfârșit să renunțe și să se întoarcă. Aceasta este

adevărata durere a omenirii. Așa că spun: cei care aleg să se supună sunt înțelepți, iar cei care aleg să se lupte și să plece sunt, într-adevăr, nesăbuiți.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

4. Dacă nu credem în Dumnezeu și suntem doar virtuoși, făcând bine și necomițând niciun rău, vom fi mântuiți de Dumnezeu?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Criteriul după care omul judecă alți oameni se bazează pe comportamentul lor; cei al căror comportament este bun sunt persoane drepte și cei al căror comportament este abominabil sunt răi. Criteriul după care Dumnezeu judecă oamenii se bazează pe capacitatea esenței lor de a se supune sau nu Lui; o persoană care se supune lui Dumnezeu este o persoană dreaptă, în vreme ce una care nu I se supune este un dușman și o persoană rea, indiferent dacă comportamentul acesteia este bun sau rău și indiferent dacă cuvintele sale sunt corecte sau incorecte. Unii oameni doresc să folosească faptele bune pentru a obține o destinație bună în viitor și unii oameni doresc să folosească vorbe prețioase pentru a obține o destinație bună. Toată lumea crede în mod greșit că Dumnezeu stabilește finalurile oamenilor după ce le-a urmărit comportamentul sau după ce i-a ascultat vorbind; prin urmare, mulți oameni vor să profite de lucrul acesta ca să-L înșele pe Dumnezeu să le ofere favoruri temporare. În viitor, oamenii care vor supraviețui într-o stare de odihnă vor fi îndurat cu toții ziua nenorocirii și, de asemenea, vor fi fost martori pentru Dumnezeu; toți vor fi oameni care își vor îndeplinit îndatoririle și care se vor fi supus lui Dumnezeu în mod voit. Celor care vor doar să folosească oportunitatea de a face servicii cu intenția de a evita să practice adevărul nu li se va permite să rămână. Dumnezeu are standarde corespunzătoare pentru aranjarea finalului fiecărui individ; El pur și simplu nu ia aceste decizii conform cuvintelor și comportamentului unei persoane și nici nu le ia în baza comportamentului său într-o singură perioadă de timp. El nu va fi deloc tolerant față de comportamentul rău al unei persoane datorită serviciului pe care I l-a făcut în trecut și nici nu o va cruța de la moarte datorită unui singur efort pentru

Dumnezeu. Nimeni nu poate scăpa de răsplata pentru răutatea sa și nimeni nu își poate ascunde comportamentul rău și, prin aceasta, să scape de chinurile distrugerii. Dacă oamenii pot într-adevăr să-și îndeplinească datoria, înseamnă că sunt credincioși veșnic lui Dumnezeu și nu caută recompense, indiferent dacă primesc binecuvântări sau suferă nenorociri. Dacă oamenii sunt credincioși lui Dumnezeu când văd binecuvântări, dar își pierd credința când nu pot să vadă nicio binecuvântare și, în final, tot nu pot să fie martori pentru Dumnezeu sau să îndeplinească îndatoririle care le-au revenit, tot vor fi țintele distrugerii, în ciuda faptului că, odată, I-au făcut servicii lui Dumnezeu cu credință. Pe scurt, oamenii răi nu pot supraviețui în eternitate și nici nu pot intra în odihnă; doar cei drepți sunt stăpânii odihnei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care provoacă milă, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia. Voi trebuie să realizați și că toți cei care nu respectă voia lui Dumnezeu vor fi pedepsiți. Este un adevăr care nu poate fi schimbat. Prin urmare, toți cei care sunt pedepsiți, sunt pedepsiți întru dreptatea lui Dumnezeu și ca răsplată pentru numeroasele lor fapte rele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”

Simplele schimbări comportamentale nu sunt durabile; dacă nu există nicio schimbare în firile vieții oamenilor, atunci, mai devreme sau mai târziu, își vor arăta adevărata față. Aceasta se datorează faptului că sursa schimbărilor purtării lor este ardoarea și, împreună cu o lucrare a Duhului Sfânt în acel moment, este extrem de ușor să devină înflăcărați sau să

afișeze bunătate temporară. După cum spun necredincioșii: „Este ușor să faci o faptă bună; ceea ce este greu este să faci fapte bune o viață întreagă”. De ce sunt oamenii incapabili să facă fapte bune de-a lungul întregii lor vieți? Pentru că prin natură, oamenii sunt răi, egoiști și corupți. Purtarea cuiva este condusă de natura sa; indiferent care este natura cuiva, la fel este și comportamentul pe care îl dezvăluie și doar ceea ce este dezvăluit în mod natural reprezintă natura cuiva. Lucrurile care sunt false nu pot dura. Când Dumnezeu lucrează pentru a-l mântui pe om, nu este pentru a-l împodobi cu un comportament bun – scopul lucrării lui Dumnezeu este de a transforma firile oamenilor, pentru a-i face să renască în oameni noi. Judecata lui Dumnezeu, mustrarea, încercările și rafinarea omului toate servesc la a-i schimba firea, astfel încât el să poată obține supunere și devotament absolut față de Dumnezeu și să ajungă să I se închine Lui în mod normal. Acesta este scopul lucrării lui Dumnezeu. A se comporta bine nu este același lucru cu a se supune lui Dumnezeu și, cu atât mai puțin, cu a fi compatibil cu Hristos. Modificările comportamentului se bazează pe doctrină și se nasc din ardoare; nu se bazează pe adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu sau pe adevăr, cu atât mai puțin se bazează pe îndrumarea de la Duhul Sfânt. Chiar dacă există momente când unele lucruri pe care le fac oamenii sunt luminate sau îndrumate de Duhul Sfânt, aceasta nu este o exprimare a vieții lor. Ei încă nu au pătruns în realitățile adevărului, iar firea vieții lor nu s-a schimbat deloc. Indiferent cât de bun este comportamentul unei persoane, nu dovedește că ea ascultă de Dumnezeu sau că pune adevărul în practică. Modificările comportamentale nu reprezintă schimbarea firii vieții și nu pot fi socotite exprimări ale vieții oamenilor.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

La ce ajută faptele tale bune? Pot ele să înlocuiască o inimă care se închină lui Dumnezeu? Nu poți primi binecuvântarea lui Dumnezeu doar

pentru că faci câteva fapte bune și Dumnezeu nu-ți va soluționa nemulțumirile și nu va răzbuna nedreptățile împotriva ta doar pentru că ai fost persecutat și oprimat. Cei care cred în Dumnezeu, dar nu Îl cunosc pe Dumnezeu, însă fac fapte bune – nu sunt și ei mustrați cu toții? Credința ta în Dumnezeu e slabă, vrei doar ca Dumnezeu să îndrepte și să răzbune nedreptățile care ți s-au adus și vrei ca Dumnezeu să îți ofere ziua ta, o zi în care poți în sfârșit să ții capul sus. Dar refuzi să fii atent la adevăr și nici nu ești însetat să îți trăiești adevărul. Cu atât mai puțin te poți elibera de viața aceasta grea și searbădă. În schimb, în vreme ce îți trăiești viața în trup și în păcat, te uiți cu speranță la Dumnezeu să îți rezolve nemulțumirile și să risipească ceața care îți împresoară existența. Dar este posibil? Dacă ești în posesia adevărului, Îl poți urma pe Dumnezeu. Dacă ai trăire, poți fi o întruchipare a cuvântului lui Dumnezeu. Dacă ai viață, te poți bucura de binecuvântarea lui Dumnezeu. Cei care sunt în posesia adevărului se pot bucura de binecuvântarea lui Dumnezeu. Dumnezeu aduce îndreptare celor care Îl iubesc din toată inima și care îndură greutăți și suferințe, dar nu celor care se iubesc doar pe ei înșiși și care au căzut pradă înșelăciunilor Satanei. Cum poate exista bunătate în aceia care nu iubesc adevărul? Cum poate exista dreptate în aceia care nu iubesc decât trupul? Oare despre dreptate și bunătate nu se vorbește în legătură cu adevărul? Nu sunt ele rezervate celor care Îl iubesc pe Dumnezeu din toată inima? Cei care nu iubesc adevărul și sunt doar niște leșuri împuțite – nu găzduiesc oare toți acești oameni răul? Cei care sunt incapabili să trăiască adevărul – nu sunt ei toți dușmanii adevărului?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei desăvârșiți pot trăi o viață plină de sens”

E oare atât de ușor să fii desăvârșit înaintea lui Dumnezeu ca sfânt sau o persoană dreaptă? E adevărată afirmația conform căreia „nu există

persoană dreaptă pe pământ, cei drepți nu se află pe lumea aceasta". Atunci când veniți în fața lui Dumnezeu, gândiți-vă la ceea ce purtați, gândiți-vă la fiecare cuvânt și acțiune, la toate gândurile și ideile voastre și chiar și la visurile pe care le aveți în fiecare zi – toate acestea sunt de dragul vostru. Nu este aceasta adevărata situație? „Dreptatea" nu înseamnă să dai pomană altora, nu înseamnă să-ți iubești aproapele ca pe tine însuți și nu înseamnă să te abții de la certuri sau dispute sau să nu jefuiești și să nu furi. Dreptatea înseamnă a primi însărcinarea dată de Dumnezeu ca pe o datorie și a respecta orchestrările și aranjamentele lui Dumnezeu ca pe vocația ta trimisă din ceruri, indiferent de timp sau loc, la fel ca tot ceea ce a fost săvârșit de Domnul Isus. Aceasta este dreptatea despre care a vorbit Dumnezeu. Faptul că Lot a putut fi numit drept se datorează faptului că i-a salvat pe cei doi îngeri trimiși de Dumnezeu, fără să se gândească la propriul câștig și la propria pierdere; se poate spune doar că ceea ce a făcut el atunci ar putea fi numit drept, dar el nu poate fi numit un om drept. Lot și-a dat cele două fiice în schimbul îngerilor doar pentru că L-a văzut pe Dumnezeu, dar nu tot comportamentul său din trecut a reprezentat dreptatea. Și, astfel, spun că „nu există dreptate pe acest pământ". Chiar și dintre cei care se află în cursul recuperării, nimeni nu poate fi numit neprihănit. Indiferent cât de bune sunt acțiunile tale, indiferent cât pari să cinstești numele lui Dumnezeu, nici lovindu-i sau înjurându-i pe ceilalți, nici jefuindu-i sau prădându-i pe alții, tot nu poți fi numit drept, pentru că de asta e capabilă o persoană de rând. Acum, cel mai important lucru este că nu-L cunoști pe Dumnezeu. Se poate spune doar că, în prezent, ai un pic de umanitate normală, dar nu elementele dreptății despre care vorbește Dumnezeu și, astfel, nimic din ceea ce faci nu poate dovedi că-L cunoști pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei răi cu siguranță vor fi pedepsiți"

Poți să fii extrem de cordial și devotat rudelor tale, prietenilor tăi, soției tale (sau soțului tău), fiilor tăi și fiicelor tale și părinților tăi și să nu profiți niciodată de alții, dar, dacă ești incapabil de a fi compatibil cu Hristos, dacă ești incapabil de a interacționa în armonie cu El, atunci, chiar dacă cheltuiești tot ce ai pentru ajutorarea vecinilor tăi sau ai grijă cu meticulozitate de tatăl tău, de mama ta și de membrii familiei tale, aș spune că tot ești rău și, în plus, plin de trucuri viclene. Să nu te crezi compatibil cu Hristos doar pentru că te înțelegi cu ceilalți sau faci câteva fapte bune. Crezi că intenția ta caritabilă poate să îți obțină pe furiș binecuvântările Cerului? Crezi că a face câteva fapte bune se poate substitui ascultării tale? Niciunul dintre voi nu este în stare să accepte să fie tratat și emondat și tuturor vi se pare dificil să îmbrățișați umanitatea normală a lui Hristos, în ciuda faptului că vă trâmbițați constant ascultarea față de Dumnezeu. O astfel de credință ca a voastră va aduce o răsplată pe potrivă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care sunt incompatibili cu Hristos sunt cu siguranță potrivnici lui Dumnezeu”

În zilele noastre, aceia care caută și aceia care nu caută sunt două tipuri de persoane cu totul diferite, ale căror destinații sunt, de asemenea, foarte diferite. Aceia care caută cunoașterea adevărului și practică adevărul sunt cei cărora Dumnezeu le va aduce mântuirea. Aceia care nu cunosc adevărata cale sunt demoni și dușmani; ei sunt urmașii arhanghelului și vor fi țintele distrugerii. Chiar și aceia care sunt credincioșii pioși ai unui Dumnezeu nedeslușit – nu sunt și ei demoni? Oamenii care au conștiințe bune, dar nu acceptă adevărata cale sunt demoni; esența lor este una de împotrivire față de Dumnezeu. Aceia care nu acceptă adevărata cale sunt aceia care I se împotrivesc lui Dumnezeu și, chiar dacă asemenea oameni îndură multe greutăți, ei tot vor fi distruși. Toți aceia care nu sunt dispuși să abandoneze lumea, care nu pot suporta să se despartă de părinții lor și care

nu pot îndura să se elibereze de propriile plăceri ale trupului sunt neascultători față de Dumnezeu și toți vor fi țintele distrugerii. Oricine nu crede în Dumnezeul întrupat este demonic și, mai mult, va fi distrus.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

5. Este bine să credem în Dumnezeu, dar cred că toate religiile îi învață pe oameni să fie buni. Prin urmare, indiferent de religia în care cred oamenii, atât timp cât sunt sinceri și nu fac niciun rău, vor fi ei cu siguranță mântuiți de Dumnezeu?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Chiar acum, înțelegeți cu adevărat ce sunt credința în religie și credința în Dumnezeu? Există o diferență între credința în religie și credința în Dumnezeu? În ce constă această diferență? V-ați dat seama care este răspunsul la aceste întrebări? Cum sunt, de obicei, credincioșii în religie? Pe ce se axează? Cum poate fi definită credința în religie? Când oamenii cred în religie, ei recunosc că există un Dumnezeu și fac anumite schimbări în comportamentul lor: ei nu lovesc și nu suduie oamenii, nu fac lucruri rele care le dăunează oamenilor și nu comit diverse infracțiuni sau nu încalcă legea. Duminica, se duc la adunări. Astfel este cineva care crede în religie. Atunci, a se comporta bine și a participa adesea la adunări este dovada că o persoană crede în religie. Când cineva crede în religie, acesta recunoaște că există un Dumnezeu și consideră că a crede în Dumnezeu înseamnă să fii o persoană bună; atât timp cât nu păcătuiește și nu face lucruri rele, va merge la ceruri după ce moare, va avea o finalitate bună. Credința sa îi dă susținere spirituală. Ca atare, credința în religie poate fi definită, de asemenea, după cum urmează: să crezi în religie înseamnă să recunoști, în inima ta, că există un Dumnezeu, să ai încredere că vei merge la ceruri după ce mori, înseamnă să ai un sprijin emoțional în inima ta, precum și să-ți schimbi o parte din comportament – să fii bun, și nimic mai mult. Cât privește faptul că Dumnezeul în care crede există sau nu, ce face acest Dumnezeu acum, ce îi cere acest Dumnezeu – nu știe, intuiește și își închipuie toate acestea în baza doctrinelor Bibliei. Aceasta este credința în religie. Credința în religie reprezintă, înainte de toate, urmărirea modificărilor comportamentale și a

susținerii spirituale. Însă calea pe care merg acești oameni – calea de a urmări binecuvântări – nu s-a schimbat. Nu a existat nicio modificare a punctelor lor de vedere, a noțiunilor și închipuirilor lor greșite despre credința în Dumnezeu. Temelia existenței lor, direcția și obiectivele vieții pe care le urmează se bazează pe ideile și opiniile culturii tradiționale și nu s-au schimbat deloc. Aceasta este starea tuturor celor care cred în religie. Așadar, ce este credința în Dumnezeu? Care este definiția pe care Dumnezeu o dă credinței în Dumnezeu? (Încredere în suveranitatea lui Dumnezeu). Este încrederea în existența lui Dumnezeu și încrederea în suveranitatea lui Dumnezeu – acestea sunt cele mai importante. Să crezi în Dumnezeu înseamnă să asculți cuvintele Lui, să exiști, să trăiești, să-ți realizezi datoria și să te implici în toate activitățile umanității normale după cum o cer cuvintele lui Dumnezeu. Implicația este că a crede în Dumnezeu înseamnă să-L urmezi pe Dumnezeu, să faci ceea ce Dumnezeu cere, să trăiești după cum Dumnezeu cere; a crede în Dumnezeu înseamnă să urmezi calea lui Dumnezeu. Obiectivele vieții și direcția oamenilor care cred în Dumnezeu nu sunt complet diferite de cele ale oamenilor care cred în religie? Ce implică credința în Dumnezeu? Oamenii ar trebui să trăiască o umanitate normală; ar trebui să se supună cuvintelor lui Dumnezeu, indiferent ce le cere Dumnezeu să facă; și ar trebui să practice conform cuvintelor lui Dumnezeu. Toate aceste lucruri implică vorbele lui Dumnezeu. Ce sunt cuvintele lui Dumnezeu? (Adevărul.) Credința în Dumnezeu implică adevărul; este sursa și calea corectă în viață; implică drumul pe care oamenii merg în viață. Așadar, credința în Dumnezeu trebuie să fie conform cuvintelor lui Dumnezeu și conform celor cerute de Dumnezeu, oamenii trebuie să practice așa cum cere Dumnezeu; doar aceasta este adevărata credință în Dumnezeu – aceasta înseamnă să ajungi la miezul problemei. Practicarea adevărului, urmarea cuvintelor lui

Dumnezeu și traiul conform cuvintelor lui Dumnezeu: aceasta este calea dreaptă a vieții umane; credința în Dumnezeu este legată de calea vieții umane. Credința în Dumnezeu este legată de atât de multe adevăruri, iar adepții lui Dumnezeu trebuie să înțeleagă aceste adevăruri; cum pot să Îl urmeze pe Dumnezeu dacă nu le înțeleg și nu le acceptă? Oamenii care cred în religie doar recunosc că există un Dumnezeu și au încredere că există un Dumnezeu – însă ei nu înțeleg aceste adevăruri, nici nu le acceptă și, prin urmare, oamenii care cred în religie nu sunt adepți ai lui Dumnezeu. Credința în religie implică ceva din toate astea? Nu. A crede în religie e bine numai pentru a te comporta bine la exterior, a te stăpâni, a respecta regulile și a avea un sprijin psihologic. Dacă un om se comportă bine și are un suport și un sprijin psihologic, se schimbă calea lui în viață? (Nu.) Unii spun: „Credința în religie și credința în Dumnezeu sunt același lucru." Atunci, Îl urmează ei pe Dumnezeu? O credință în religie înseamnă numai căutarea schimbării comportamentale, nimic mai mult decât căutarea unui sprijin psihologic și nu implică niciun adevăr. Drept urmare, nu poate fi nicio schimbare în firile acestor oameni. Ei sunt incapabili de a pune adevărul în practică sau de vreo schimbare substanțială și nu au o cunoaștere adevărată a lui Dumnezeu. Când un om crede în religie, oricât de bun este comportamentul său, oricât de robust este sprijinul său psihologic, Îl urmează el pe Dumnezeu? (Nu.) Atunci pe cine urmează? Îl urmează pe Satana. Și care este temeiul a ceea ce trăiește, urmărește, dorește, practică și pe care se bazează în viața lui? Acel temei este în întregime firea coruptă a Satanei și esența lui. Felul în care se comportă și îi tratează pe ceilalți este conform logicii și filosofiei de viață a Satanei; tot ce spune e o minciună, lipsit de orice adevăr; el nu a obținut nicio schimbare în firea lui satanică, iar ceea ce urmează rămâne Satana. Viziunea lui despre viață, valorile, felul în care tratează lucrurile și principiile acțiunilor sale

sunt toate expresiile naturii lui satanice; a existat numai o schimbare mică în comportamentul lui extern; calea vieții lui, felul lui de a trăi sau perspectiva lui nu s-au schimbat deloc. Dacă tu crezi cu adevărat în Dumnezeu, ce schimbări au apărut de fapt în tine după ce ai crezut timp de mai mulți ani în Dumnezeu? Fundamentul vieții tale trece printr-o schimbare. Pe ce bază trăiești? Ce controlează ceea ce faci și spui în fiecare zi? Pe ce se bazează totul? (Totul se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu și pe adevăr.) De exemplu, poate că nu mai spui minciuni – care este baza acestui lucru? De ce nu mai vorbești în felul acela? (Pentru că lui Dumnezeu nu-I place.) Există o bază a faptului că nu mai vorbești sau acționezi în felul acela, iar acea bază este cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce cere Dumnezeu și adevărul. Deci, are o astfel de persoană aceeași cale în viață? Iată rezumatul: ce este credința în religie? Și ce este credința în Dumnezeu? Când oamenii cred în religie, ei îl urmează pe Satana; când cred în Dumnezeu, Îl urmează pe Dumnezeu. Asta e diferența.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O persoană nu poate fi mântuită prin credință în religie sau prin implicarea în ceremonii religioase”

Deși mulți oameni cred în Dumnezeu, puțini înțeleg ce înseamnă credința în Dumnezeu și ce trebuie să facă ei pentru a se conforma voii lui Dumnezeu. Acest lucru se întâmplă din cauză că, deși oamenii sunt familiarizați cu cuvântul „Dumnezeu” și cu expresii precum „lucrarea lui Dumnezeu”, ei nu Îl cunosc pe Dumnezeu și cu atât mai puțin Îi cunosc lucrarea. Atunci, nu e de mirare că toți cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu sunt confuzi în credința lor despre El. Oamenii nu iau în serios credința în Dumnezeu, și asta doar deoarece a crede în Dumnezeu este prea nefamiliar, prea ciudat pentru ei. Astfel, ei nu se ridică la înălțimea cerințelor lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, dacă oamenii nu Îl cunosc pe Dumnezeu și dacă nu Îi cunosc lucrarea, atunci nu sunt potriviți pentru folosul lui

Dumnezeu și cu atât mai puțin sunt ei capabili să-I mulțumească voia. „Credința în Dumnezeu" înseamnă a crede că există un Dumnezeu; acesta este cel mai simplu concept în ceea ce privește credința în Dumnezeu. În plus, a crede că există un Dumnezeu nu este același lucru cu a crede cu adevărat în Dumnezeu; mai degrabă este un fel de credință simplă cu puternice conotații religioase. Adevărata credință în Dumnezeu înseamnă următorul lucru: în baza credinței că Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor, omul experimentează cuvintele și lucrarea Sa, își purifică firea coruptă, îndeplinește voia lui Dumnezeu și ajunge să Îl cunoască pe Dumnezeu. Numai o astfel de călătorie se poate numi „credință în Dumnezeu." Totuși, deseori oamenii percep credința în Dumnezeu ca pe o chestiune simplă și frivolă. Oamenii care cred în Dumnezeu astfel nu mai știu ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și, cu toate că poate continuă să creadă până la capăt, nu vor dobândi niciodată aprobarea lui Dumnezeu, pentru că merg pe calea greșită. Astăzi, încă mai există cei care cred în Dumnezeu după slove și după doctrine fără valoare. Ei nu știu că le lipsește esența credinței în Dumnezeu și că nu pot dobândi aprobarea lui Dumnezeu. Totuși, ei se roagă lui Dumnezeu pentru binecuvântările siguranței și suficient har. Să ne oprim, să ne liniștim inimile și să ne întrebăm: nu cumva a crede în Dumnezeu este cu adevărat cel mai ușor lucru de pe pământ? Nu cumva a crede în Dumnezeu nu înseamnă nimic mai mult decât să primești mult har de la Dumnezeu? Sunt oamenii care cred în Dumnezeu fără a-L cunoaște sau care cred în Dumnezeu și, totuși, I se opun, într-adevăr capabili să mulțumească voia lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"

Unii oameni gândesc întotdeauna: „Oare să crezi în Dumnezeu nu înseamnă pur și simplu să participi la întâlniri, să cânți cântece, să asculți cuvântul lui Dumnezeu, să te rogi și să îndeplinești unele îndatoriri? Nu

doar despre asta e vorba?" Indiferent cât de mult timp ați crezut în Dumnezeu, voi încă nu ați dobândit o înțelegere temeinică a semnificației credinței în Dumnezeu. De fapt, semnificația credinței în Dumnezeu este atât de profundă, încât oamenii sunt incapabili să o priceapă. Până la urmă, lucrurile din interiorul oamenilor care sunt de la Satana și lucrurile din natura acestora trebuie să se schimbe și trebuie să devină compatibile cu cerințele adevărului; numai astfel poate cineva să dobândească într-adevăr mântuirea. Dacă, așa cum obișnuiai când erai în cadrul religiei, sporovăiești doar câteva cuvinte de doctrină sau strigi sloganuri, și apoi faci câteva fapte bune, afișezi un comportament un pic mai bun și te abții de la a săvârși unele păcate, unele păcate evidente, acest lucru nu înseamnă, totuși, că ai pășit pe calea cea bună a credinței în Dumnezeu. Oare faptul că ești în stare să respecți regulile demonstrează că mergi pe calea corectă? Înseamnă că ai ales în mod corect? Dacă lucrurile din natura ta nu s-au schimbat și în cele din urmă încă te mai împotrivești lui Dumnezeu și Îl jignești, atunci aceasta este problema ta cea mai mare. Dacă, în credința ta în Dumnezeu, nu rezolvi această problemă, atunci se poate oare considera că ai fost mântuit?

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În credința în Dumnezeu, cel mai important este să alegi calea cea dreaptă"

Simplele schimbări comportamentale nu sunt durabile; dacă nu există nicio schimbare în firile vieții oamenilor, atunci, mai devreme sau mai târziu, își vor arăta adevărata față. Aceasta se datorează faptului că sursa schimbărilor purtării lor este ardoarea și, împreună cu o lucrare a Duhului Sfânt în acel moment, este extrem de ușor să devină înflăcărați sau să afișeze bunătate temporară. După cum spun necredincioșii: „Este ușor să faci o faptă bună; ceea ce este greu este să faci fapte bune o viață întreagă". De ce sunt oamenii incapabili să facă fapte bune de-a lungul întregii lor vieți? Pentru că prin natură, oamenii sunt răi, egoiști și corupți. Purtarea

cuiva este condusă de natura sa; indiferent care este natura cuiva, la fel este și comportamentul pe care îl dezvăluie și doar ceea ce este dezvăluit în mod natural reprezintă natura cuiva. Lucrurile care sunt false nu pot dura. Când Dumnezeu lucrează pentru a-l mântui pe om, nu este pentru a-l împodobi cu un comportament bun – scopul lucrării lui Dumnezeu este de a transforma firile oamenilor, pentru a-i face să renască în oameni noi. Judecata lui Dumnezeu, mustrarea, încercările și rafinarea omului toate servesc la a-i schimba firea, astfel încât el să poată obține supunere și devotament absolut față de Dumnezeu și să ajungă să I se închine Lui în mod normal. Acesta este scopul lucrării lui Dumnezeu. A se comporta bine nu este același lucru cu a se supune lui Dumnezeu și, cu atât mai puțin, cu a fi compatibil cu Hristos. Modificările comportamentului se bazează pe doctrină și se nasc din ardoare; nu se bazează pe adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu sau pe adevăr, cu atât mai puțin se bazează pe îndrumarea de la Duhul Sfânt. Chiar dacă există momente când unele lucruri pe care le fac oamenii sunt luminate sau îndrumate de Duhul Sfânt, aceasta nu este o exprimare a vieții lor. Ei încă nu au pătruns în realitățile adevărului, iar firea vieții lor nu s-a schimbat deloc. Indiferent cât de bun este comportamentul unei persoane, nu dovedește că ea ascultă de Dumnezeu sau că pune adevărul în practică. Modificările comportamentale nu reprezintă schimbarea firii vieții și nu pot fi socotite exprimări ale vieții oamenilor.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Există câteva religii majore pe lume și fiecare are propriul conducător sau lider, iar credincioșii sunt răspândiți în diferite țări și regiuni din toată lumea; aproape fiecare țară, fie ea mare sau mică, are diferite religii în ea. Cu toate acestea, indiferent de cât de multe religii există în lume, toți oamenii din univers există, în cele din urmă, sub îndrumarea unui singur Dumnezeu, iar existența lor nu este îndrumată de conducători sau lideri

religioși. Adică omenirea nu este îndrumată de un anumit conducător sau lider religios; mai degrabă, întreaga omenire este condusă de către Creator, care a creat cerul și pământul și toate lucrurile și care a creat și omenirea – acesta este un fapt. Cu toate că lumea are câteva religii majore, indiferent de cât de mari sunt acestea, toate există sub stăpânirea Creatorului și niciuna dintre ele nu poate depăși sfera acestei stăpâniri. Dezvoltarea omenirii, schimbarea societății, dezvoltarea științelor naturale – fiecare dintre aceste lucruri este inseparabil de aranjamentele Creatorului, iar această lucrare nu este ceva ce poate fi făcut de către oricare conducător religios. Un conducător religios este doar liderul unei anumite religii și nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu și nici pe Cel care a creat cerul și pământul și toate lucrurile. Un conducător religios îi poate conduce pe toți cei din întreaga religie, dar nu poate comanda tuturor făpturilor de sub ceruri – acesta este un fapt universal cunoscut. Un conducător religios e doar un lider și nu poate fi la egalitate cu Dumnezeu (Creatorul). Toate lucrurile sunt în mâna Creatorului, iar la sfârșit se vor întoarce toate în mâna Creatorului. Omenirea a fost făcută de Dumnezeu și, indiferent de religie, fiecare om se va întoarce sub stăpânirea lui Dumnezeu – este inevitabil. Numai Dumnezeu este Cel Preaînalt între toate lucrurile și cel mai mare conducător al tuturor creaturilor trebuie să se întoarcă și el sub stăpânirea Lui. Indiferent cât de înalt este statutul unui om, acel om nu poate duce omenirea către o destinație potrivită și nimeni nu este capabil să clasifice toate lucrurile după felul lor. Iahve Însuși a creat omenirea și a clasificat fiecare lucru după fel, iar când va veni timpul sfârșitului, El încă Își va face singur propria lucrare, clasificând toate lucrurile după felul lor – această lucrare nu poate fi făcută de nimeni în afară de Dumnezeu. Cele trei etape ale lucrării efectuate de la început până astăzi au fost toate efectuate de către Dumnezeu Însuși și au fost efectuate de către singurul Dumnezeu.

Faptul celor trei etape ale lucrării este faptul conducerii întregii omeniri de către Dumnezeu, un fapt pe care nu îl poate nega nimeni. La finalul celor trei etape ale lucrării, toate lucrurile vor fi clasificate după felul lor și se vor întoarce sub stăpânirea lui Dumnezeu, pentru că în întregul univers există numai acest singur Dumnezeu și nu există alte religii. Acela care este incapabil să creeze lumea va fi incapabil să îi pună capăt, în timp ce Acela care a creat lumea cu siguranță va fi capabil să îi pună capăt. Așadar, dacă cineva este incapabil să pună capăt epocii și este doar capabil să îl ajute pe om să-și cultive mintea, atunci acesta, cu siguranță, nu va fi Dumnezeu și, cu siguranță, nu va fi Domnul omenirii. El va fi incapabil să facă o asemenea lucrare măreață; există unul singur care poate efectua o asemenea lucrare și toți cei ce sunt incapabili să facă această lucrare sunt cu siguranță dușmani, și nu Dumnezeu. Toate religiile rele sunt incompatibile cu Dumnezeu și, din moment ce sunt incompatibile cu Dumnezeu, ele sunt dușmane ale lui Dumnezeu. Toată lucrarea este realizată de acest singur Dumnezeu adevărat și întregul univers este comandat de acest singur Dumnezeu. Indiferent dacă este vorba de lucrarea Sa în Israel sau în China, indiferent dacă lucrarea Lui este săvârșită de Spirit sau de trup, toată este făcută de Dumnezeu Însuși și nu poate fi făcută de nimeni altcineva. Tocmai pentru că El este Dumnezeul întregii omeniri, El lucrează liber, neconstrâns de orice condiții – aceasta este cea mai măreață dintre toate viziunile.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

6. Cred că există un Dumnezeu, dar sunt încă tânăr, trebuie să lucrez din greu pentru familia și cariera mea și sunt încă multe lucruri pe care vreau să le fac. Voi fi totuși mântuit dacă aștept până când voi fi bătrân și voi avea timp să cred în Dumnezeu?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Și la ce i-ar folosi unui om să câștige întreaga lume, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimbul sufletului său?” (Matei 16:26).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Acum este timpul când Duhul Meu săvârșește o lucrare măreață și timpul când Îmi încep lucrarea printre națiunile neamurilor. Mai mult decât atât, este momentul în care clasific toate ființele create, punându-le pe fiecare în categoria sa, astfel încât lucrarea Mea să poată fi mai rapidă și eficientă. Și astfel, ceea ce îți cer este să îți oferi întreaga ta ființă pentru lucrarea Mea și, mai mult, să discerni în mod clar și să te asiguri de toată lucrarea pe care am făcut-o în tine și să îți pui toată puterea în lucrarea Mea, astfel încât să devină mai eficientă. Asta este ceea ce trebuie să înțelegi. Renunță la luptele dintre voi, la a căuta o cale înapoi sau la a căuta confortul trupesc, ceea ce Mi-ar întârzia lucrarea și ți-ar amâna viitorul minunat. Departe de a te proteja, acest lucru ar duce la distrugerea ta. Nu ar fi acest lucru nesăbuit din partea ta? Lucrurile de care te bucuri astăzi cu lăcomie reprezintă chiar ceea ce îți va distruge viitorul, în timp ce durerea pe care o suferi astăzi este chiar ceea ce te protejează. Trebuie să fii conștient în mod clar de aceste lucruri, pentru a evita să cazi pradă ispitelor de care va fi greu să scapi și să eviți să intri din greșeală în ceața densă și să nu fii în stare să găsești soarele. Atunci când ceața densă se va împrăștia, te vei afla în toiul zilei mari a judecății.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea de răspândire a Evangheliei este și lucrarea de mântuire a omului”

Cei care trăiesc în afara cuvântului Meu, fugind de suferința judecății, nu rătăcesc cu toții prin lume? Ei sunt asemănători frunzelor toamnei care flutură ici și colo, fără niciun loc de odihnă, cu atât mai puțin în cuvintele Mele de consolare. Cu toate că mustrarea și rafinarea Mea nu îi urmează, nu sunt ei cerșetori duși de val dintr-un loc în altul, rătăcind pe străzile din afara Împărăției cerurilor? Este lumea într-adevăr locul tău de odihnă? Poți tu cu adevărat, evitând mustrarea Mea, să obții cel mai slab zâmbet de mulțumire de la lume? Poți tu să-ți folosești cu adevărat bucuria efemeră pentru a-ți acoperi goliciunea inimii, goliciunea care nu poate fi ascunsă? Poate că ești în stare să-i păcălești pe toți din familia ta, dar niciodată nu Mă poți păcăli pe Mine. Deoarece credința ta este prea slabă, ești încă, până în ziua de azi, neputincios în a găsi oricare dintre bucuriile pe care le poate oferi viața. Te îndemn: mai bine să îți petreci în mod sincer jumătate din viața ta pentru Mine, decât să-ți petreci toată viața în mediocritate și trebăluind pentru trup, îndurând toate suferințele pe care un om cu greu le poate suporta. Care este scopul în a te prețui atât de mult pe tine însuți și a fugi de mustrarea Mea? Care este scopul în a te ascunde de mustrarea Mea de moment doar pentru a culege o veșnicie de rușine, o eternitate de mustrare? Eu, de fapt, nu supun pe nimeni voii Mele. Dacă cineva este sincer dispus să se supună tuturor planurilor Mele, nu îl voi trata rău. Dar cer ca toți oamenii să creadă în Mine, așa cum a crezut Iov în Mine, în Iahve. Dacă credința voastră o depășește pe cea a lui Toma, atunci credința voastră va primi aprecierea Mea, în loialitatea voastră veți găsi fericirea Mea și veți găsi, cu siguranță, slava Mea în zilele voastre.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce înseamnă să fii o persoană adevărată”

Treziți-vă, fraților! Treziți-vă, surorilor! Ziua Mea nu va fi amânată; timpul înseamnă viață, iar a profita de timp înseamnă a salva viața! Timpul

nu este departe! Dacă nu reușiți să luați examenul de admitere la facultate, puteți să studiați și să-l dați de câte ori vreți. Totuși, ziua Mea nu va accepta să mai fie amânată. Țineți minte! Țineți minte! Vă îndemn cu aceste cuvinte bune. Sfârșitul lumii se desfășoară chiar în fața ochilor voștri, iar marile dezastre se apropie cu repeziciune. Viața voastră sau somnul vostru, mâncarea, băutura și hainele – care dintre aceste lucruri e mai important? A sosit timpul să cântăriți aceste lucruri. Nu mai fiți neîncrezători și nu vă feriți să fiți siguri!

Cât de jalnică! Cât de sărmană! Cât de oarbă! Cât de crudă este omenirea! Voi chiar Îmi ignorați cuvântul – vă vorbesc în zadar? Încă sunteți atât de indolenți – de ce? De ce? Nu v-ați mai gândit la asta până acum? Pentru cine spun aceste lucruri? Credeți în Mine! Eu sunt Mântuitorul vostru! Eu sunt Atotputernicul vostru! Vegheați! Vegheați! Timpul pierdut nu se va întoarce niciodată – să nu uitați acest lucru! În lume nu există niciun medicament care să vindece regretul! Așadar, cum ar trebui să vă vorbesc? Nu este cuvântul Meu demn de atenția voastră deosebită și repetată? Sunteți atât de nepăsători față de cuvântul Meu și atât de iresponsabili cu viața voastră; cum aș putea să suport asta? Cum aș putea?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 30

În timpul dobândirii de către om a cunoștințelor, Satana folosește tot felul de metode, fie că este vorba de relatarea istorisirilor, de a le da pur și simplu o anumită cunoștință sau de a le permite să-și satisfacă dorințele sau ambițiile. Pe ce drum vrea Satana să te conducă? Oamenii cred că nu este nimic în neregulă cu dobândirea cunoștințelor, că este ceva întru totul natural. Ca să facă să sune atrăgător, să încurajezi idealuri înalte sau să ai ambiții înseamnă să ai aspirații, iar aceasta ar trebui să fie calea cea dreaptă în viață. Nu este oare o modalitate mai glorioasă ca oamenii să trăiască

astfel, dacă își pot realiza propriile idealuri sau pot avea o carieră de succes? Făcând aceste lucruri, nu numai că ne onorăm strămoșii, ci avem și șansa de a lăsa o urmă în istorie – nu este acesta un lucru bun? Acesta este un lucru bun în ochii oamenilor din lume, iar, pentru ei, acest lucru ar trebui să fie cuvenit și pozitiv. Totuși Satana, cu motivele lui sinistre, duce oamenii pe un astfel de drum și asta-i tot? Cu siguranță, nu. De fapt, indiferent de cât de înalte sunt idealurile omului, cât de realiste sau de cuvenite pot fi dorințele lui, tot ceea ce omul dorește să realizeze, tot ceea ce caută el este strâns legat de două cuvinte. Aceste două cuvinte sunt de o importanță vitală pentru viața fiecărei persoane și sunt lucruri pe care Satana intenționează să le insufle în om. Care sunt aceste două cuvinte? Sunt „faimă” și „câștig”. Satana folosește o metodă foarte subtilă, o metodă foarte mult în acord cu noțiunile oamenilor, care nu este deloc radicală, prin care îi face pe oameni să accepte pe neștiute modul lui de viață, regulile lui de trai, și să-și stabilească obiectivele și direcția în viață și, făcând astfel, ei ajung, fără să-și dea seama, și să aibă ambiții de viață. Indiferent cât de grandioase ar putea să pară aceste ambiții de viață, ele sunt legate inextricabil de „faimă” și de „câștig”. Tot ceea ce persoanele importante sau faimoase – de fapt toți oamenii – urmează în viață are legătură doar cu aceste două cuvinte: „faimă” și „câștig”. Oamenii cred că, odată ce au faimă și câștig, ei pot apoi să le valorifice ca să se bucure de statut înalt, de bogăție mare și să se bucure de viață. Ei cred că faima și câștigul sunt un gen de capital pe care îl pot folosi ca să obțină o viață de căutare a plăcerii și de desfătare nesăbuită a trupului. De dragul acestei faime și al acestui câștig la care râvnesc atât, oamenii, de bună voie, totuși fără să știe, îi predau Satanei trupurile și mințile lor, tot ceea ce au, viitorul și destinele lor. Ei fac astfel fără niciun moment de ezitare, ignorând întotdeauna nevoia de a recupera tot ceea ce au predat. Oare pot oamenii să mai păstreze vreun

control asupra lor înșiși odată ce s-au refugiat astfel în Satana și i-au devenit loiali? Cu siguranță, nu. Ei sunt controlați complet și total de Satana. S-au scufundat complet și total într-o mlaștină și nu se pot elibera. Odată ce o persoană se împotmolește în faimă și câștig, nu mai caută ceea ce este strălucitor, ceea ce este drept sau acele lucruri care sunt frumoase și bune. Asta deoarece puterea seducătoare pe care o au asupra oamenilor faima și câștigul este prea mare; ele devin lucruri pe care oamenii le urmăresc fără încetare pe tot parcursul vieții și chiar pentru întreaga veșnicie. Nu este acest lucru adevărat?

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

Satana folosește faima și câștigul pentru a controla gândurile omului, până când oamenii nu se pot gândi decât la faimă și câștig. Ei se luptă pentru faimă și câștig, suferă greutăți, îndură umilirea pentru faimă și câștig și sacrifică tot ceea ce au pentru faimă și câștig și vor judeca și hotărî orice de dragul faimei și al câștigului. În acest fel, Satana îi leagă pe oameni cu lanțuri invizibile, iar ei nu au nici puterea și nici curajul de a se debarasa de ele. Fără să știe, ei poartă aceste lanțuri și se târăsc mereu înainte, cu mare dificultate. De dragul acestei faime și a câștigului, omenirea se ferește de Dumnezeu și Îl trădează și devine din ce în ce mai nemernică. Așadar, în acest fel, o generație după alta este distrusă în mijlocul faimei și câștigului Satanei.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

Dumnezeu îi caută pe cei care tânjesc după arătarea Lui. El îi caută pe aceia care sunt capabili să audă cuvintele Lui, aceia care nu au uitat trimiterea Lui și care Îi oferă Lui inimile și trupurile lor. El îi caută pe aceia care sunt la fel de ascultători precum niște prunci în fața Lui și care nu I se împotrivesc. Dacă Îi ești devotat lui Dumnezeu, neîngrădit de vreo putere sau forță, atunci Dumnezeu te va privi favorabil și îți va dărui

binecuvântările Lui. Dacă ești de rang înalt, ai o reputație onorabilă, deții foarte multe cunoștințe, ești proprietarul multor bunuri și ești susținut de multe persoane și totuși toate aceste lucruri nu te împiedică să vii în fața lui Dumnezeu, să accepți chemarea Lui și însărcinarea dată de El și să faci ceea ce îți cere Dumnezeu, atunci tot ceea ce vei face va fi cea mai semnificativă cauză de pe pământ și cel mai drept angajament al omenirii. Dacă respingi chemarea lui Dumnezeu de dragul statutului și a propriilor tale obiective, tot ceea ce vei face va fi blestemat și chiar urât de Dumnezeu. Poate că ești un președinte sau un om de știință, un pastor sau un prezbiter, dar indiferent cât de importantă este funcția ta, dacă te bazezi pe cunoștințele și abilitățile tale în ceea ce faci, atunci vei avea întotdeauna parte de eșec și vei fi mereu lipsit de binecuvântările lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu nu acceptă nimic din ceea ce faci și nu recunoaște angajamentul tău ca fiind unul drept și nici nu acceptă că tu lucrezi în beneficiul omenirii. El va spune că tot ceea ce faci e făcut ca să folosești cunoștințele și forța omenirii pentru a împinge protecția lui Dumnezeu departe de om și că e făcut pentru a nega binecuvântările lui Dumnezeu. El va spune că tu conduci omenirea către întuneric, către moarte și către începutul unei existențe nelimitate, în care omul L-a pierdut pe Dumnezeu și a pierdut binecuvântările Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”

Dumnezeu deplânge viitorul omenirii, El jelește căderea omenirii și e îndurerat de faptul că omenirea mărșăluiește, pas cu pas, spre decădere și spre calea fără întoarcere. Nimeni nu s-a gândit vreodată la direcția în care această omenire, care a frânt inima lui Dumnezeu și a renunțat la El pentru a-l căuta pe cel rău, s-ar putea îndrepta. Tocmai din acest motiv, nimeni nu simte mânia lui Dumnezeu, nimeni nu caută o cale de a-L mulțumi pe Dumnezeu și nu încearcă să se apropie mai mult de Dumnezeu și, mai mult

decât atât, nimeni nu caută să înțeleagă mâhnirea și durerea lui Dumnezeu. Chiar și după ce aude glasul lui Dumnezeu, omul continuă pe propriul drum, insistă să stea departe de Dumnezeu, ocolind harul și grija lui Dumnezeu, ferindu-se de adevărul Lui, preferând să se vândă Satanei, dușmanul lui Dumnezeu. Și cine s-a gândit vreodată – în caz că omul ar stărui în încăpățânarea sa – cum va acționa Dumnezeu față de această omenire care L-a respins fără a se uita în urmă? Nimeni nu știe că motivul atenționărilor și îndemnurilor repetate ale lui Dumnezeu este că El a pregătit în mâinile Lui o calamitate cum nu a mai fost vreodată, una care va fi de nesuportat pentru trupul și sufletul omului. Această calamitate nu este numai o pedeapsă a trupului, ci și a sufletului. Trebuie să știi asta: atunci când planul lui Dumnezeu eșuează și când atenționările și îndemnurile Lui nu sunt răsplătite, ce fel de furie va dezlănțui El? Va fi total diferit de ceea ce a fost vreodată experimentat sau auzit până acum de vreo ființă creată. Și astfel îți spun că această calamitate este fără precedent și nu va mai fi repetată niciodată. Căci planul lui Dumnezeu este să creeze omenirea doar de data aceasta și să mântuiască omenirea doar de data aceasta. Aceasta este prima dată, și este și ultima. Prin urmare, nimeni nu poate înțelege intențiile sârguincioase și anticiparea înflăcărată cu care Dumnezeu mântuiește omenirea de data aceasta.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului”

7. Unii oameni consideră că credința în Dumnezeu înseamnă un angajament de a merge la biserică duminicile, de a face donații și acte de caritate și de a participa cu regularitate la activitățile bisericești. Ei cred că, făcând toate aceste lucruri, pot fi mântuiți. Sunt astfel de opinii conforme cu voia lui Dumnezeu?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci doar acela care face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profețit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!»” (Matei 7:21-23).

„Împărăția Cerurilor se dă buzna și cei năvalnici pun mâna pe ea” (Matei 11:12).

„Adevărat vă spun că, dacă nu vă schimbați și nu deveniți ca și copilașii, nu veți intra niciodată în Împărăția Cerurilor!” (Matei 18:3).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Deși mulți oameni cred în Dumnezeu, puțini înțeleg ce înseamnă credința în Dumnezeu și ce trebuie să facă ei pentru a se conforma voii lui Dumnezeu. Acest lucru se întâmplă din cauză că, deși oamenii sunt familiarizați cu cuvântul „Dumnezeu” și cu expresii precum „lucrarea lui Dumnezeu”, ei nu Îl cunosc pe Dumnezeu și cu atât mai puțin Îi cunosc lucrarea. Atunci, nu e de mirare că toți cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu sunt confuzi în credința lor despre El. Oamenii nu iau în serios credința în Dumnezeu, și asta doar deoarece a crede în Dumnezeu este prea nefamiliar,

prea ciudat pentru ei. Astfel, ei nu se ridică la înălțimea cerințelor lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, dacă oamenii nu Îl cunosc pe Dumnezeu și dacă nu Îi cunosc lucrarea, atunci nu sunt potriviți pentru folosul lui Dumnezeu și cu atât mai puțin sunt ei capabili să-I mulțumească voia. „Credința în Dumnezeu" înseamnă a crede că există un Dumnezeu; acesta este cel mai simplu concept în ceea ce privește credința în Dumnezeu. În plus, a crede că există un Dumnezeu nu este același lucru cu a crede cu adevărat în Dumnezeu; mai degrabă este un fel de credință simplă cu puternice conotații religioase. Adevărata credință în Dumnezeu înseamnă următorul lucru: în baza credinței că Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor, omul experimentează cuvintele și lucrarea Sa, își purifică firea coruptă, îndeplinește voia lui Dumnezeu și ajunge să Îl cunoască pe Dumnezeu. Numai o astfel de călătorie se poate numi „credință în Dumnezeu." Totuși, deseori oamenii percep credința în Dumnezeu ca pe o chestiune simplă și frivolă. Oamenii care cred în Dumnezeu astfel nu mai știu ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și, cu toate că poate continuă să creadă până la capăt, nu vor dobândi niciodată aprobarea lui Dumnezeu, pentru că merg pe calea greșită. Astăzi, încă mai există cei care cred în Dumnezeu după slove și după doctrine fără valoare. Ei nu știu că le lipsește esența credinței în Dumnezeu și că nu pot dobândi aprobarea lui Dumnezeu. Totuși, ei se roagă lui Dumnezeu pentru binecuvântările siguranței și suficient har. Să ne oprim, să ne liniștim inimile și să ne întrebăm: nu cumva a crede în Dumnezeu este cu adevărat cel mai ușor lucru de pe pământ? Nu cumva a crede în Dumnezeu nu înseamnă nimic mai mult decât să primești mult har de la Dumnezeu? Sunt oamenii care cred în Dumnezeu fără a-L cunoaște sau care cred în Dumnezeu și, totuși, I se opun, într-adevăr capabili să mulțumească voia lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"

Unii oameni gândesc întotdeauna: „Oare să crezi în Dumnezeu nu înseamnă pur și simplu să participi la întâlniri, să cânți cântece, să asculți cuvântul lui Dumnezeu, să te rogi și să îndeplinești unele îndatoriri? Nu doar despre asta e vorba?” Indiferent cât de mult timp ați crezut în Dumnezeu, voi încă nu ați dobândit o înțelegere temeinică a semnificației credinței în Dumnezeu. De fapt, semnificația credinței în Dumnezeu este atât de profundă, încât oamenii sunt incapabili să o priceapă. Până la urmă, lucrurile din interiorul oamenilor care sunt de la Satana și lucrurile din natura acestora trebuie să se schimbe și trebuie să devină compatibile cu cerințele adevărului; numai astfel poate cineva să dobândească într-adevăr mântuirea. Dacă, așa cum obișnuiai când erai în cadrul religiei, sporovăiești doar câteva cuvinte de doctrină sau strigi sloganuri, și apoi faci câteva fapte bune, afișezi un comportament un pic mai bun și te abții de la a săvârși unele păcate, unele păcate evidente, acest lucru nu înseamnă, totuși, că ai pășit pe calea cea bună a credinței în Dumnezeu. Oare faptul că ești în stare să respecți regulile demonstrează că mergi pe calea corectă? Înseamnă că ai ales în mod corect? Dacă lucrurile din natura ta nu s-au schimbat și în cele din urmă încă te mai împotrivești lui Dumnezeu și Îl jignești, atunci aceasta este problema ta cea mai mare. Dacă, în credința ta în Dumnezeu, nu rezolvi această problemă, atunci se poate oare considera că ai fost mântuit? Ce vreau Eu să spun prin asta? Vreau să vă fac pe toți să înțelegeți în inimile voastre că o credință în Dumnezeu nu poate fi separată de cuvintele lui Dumnezeu, de Dumnezeu sau de adevăr. Trebuie să îți alegi bine calea, să depui efort pentru adevăr și să depui efort pentru cuvintele lui Dumnezeu. Să nu dobândești doar cunoștințe încropite și să nu obții o înțelegere aproximativă, iar apoi să crezi că ești gata; dacă te amăgești de unul singur, doar te vei răni de unul singur. În credința lor în Dumnezeu, oamenii nu ar trebui să se abată; în cele din urmă, dacă nu Îl au pe

Dumnezeu în inimă și doar ridică o carte și îi aruncă o privire fugară, însă nu lasă loc pentru Dumnezeu în inima lor, atunci sunt terminați.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În credința în Dumnezeu, cel mai important este să alegi calea cea dreaptă”

Semnificația credinței în Dumnezeu este să fii mântuit, deci ce înseamnă să fii mântuit? „A fi mântuit” „a te rupe de influența întunecată a Satanei” – oamenii vorbesc adesea despre aceste subiecte, dar nu știu ce înseamnă să fii mântuit. Ce înseamnă a fi mântuit? Acest lucru are de-a face cu voia lui Dumnezeu. Simplu spus, a fi mântuit înseamnă că poți să trăiești în continuare și că ești adus la viață. Așadar, înainte de asta, ești mort? Poți să vorbești și să respiri, deci cum se poate spune că ești mort? (Duhul este mort.) De ce se spune că oamenii sunt morți dacă duhul lor este mort? Care este baza acestei afirmații? Sub al cui domeniu trăiesc oamenii înainte să atingă mântuirea? (Sub domeniul Satanei.) Și pe ce se bazează oamenii ca să trăiască sub domeniul Satanei? Ca să trăiască, se bazează pe firile lor satanice și corupte. Când o persoană trăiește prin aceste lucruri, întreaga sa ființă – trupul și toate celelalte aspecte, ca duhul și gândul lor – este vie sau moartă? Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, ea este moartă. La suprafață, pari să respiri și să gândești, dar toate lucrurile la care te gândești în mod constant sunt rele; te gândești la lucruri care Îl sfidează pe Dumnezeu și sunt împotriva Lui, lucruri pe care Dumnezeu le detestă, le urăște și le condamnă. În ochii lui Dumnezeu, toate aceste lucruri nu aparțin numai trupului, ci aparțin în întregime Satanei și diavolilor. Deci, ce sunt oamenii în ochii lui Dumnezeu? Sunt ei umani? Nu, nu sunt. Dumnezeu îi vede ca pe niște diavoli, ca animale și ca Satane, Satane vii! Oamenii trăiesc prin lucrurile și esența Satanei și, în ochii lui Dumnezeu, ei înșiși sunt satane vii care poartă trup uman. Dumnezeu definește astfel de oameni drept cadavre ambulante, ca oameni morți. Dumnezeu Își face lucrarea de

mântuire actuală pentru a lua astfel de oameni – pe aceste cadavre ambulante care trăiesc prin firile lor corupte satanice și prin esența lor coruptă satanică – El îi ia pe acești așa-numiți morți și îi transformă în ființe vii. Aceasta înseamnă să fii mântuit.

Motivul credinței în Dumnezeu este dobândirea mântuirii. A fi mântuit înseamnă că te transformi dintr-o persoană moartă într-una vie. Implicația acestui fapt este că respirația ta este reanimată și ești viu; poți să Îl poți recunoști pe Dumnezeu și poți să te pleci pentru a I te închina. În inima ta nu mai ai nicio împotrivire față de Dumnezeu; nu-L mai sfidezi, ataci și nu te mai răzvrătești împotriva Lui. Doar oameni ca aceștia sunt cu adevărat vii în ochii lui Dumnezeu. Dacă unii doar spun că-L recunosc pe Dumnezeu, sunt ei dintre cei vii sau nu? (Nu, nu sunt.) Deci, ce fel de oameni sunt cei vii? Ce fel de realitate au cei vii? Cel puțin, cei vii pot să vorbească limba oamenilor. Ce înseamnă asta? Înseamnă că vorbele pe care le spun implică idei, gânduri și discernământ. La ce lucruri se gândesc, frecvent, cei vii și ce lucruri fac? Ei pot să se implice în activități umane și să-și îndeplinească îndatoririle. Care este natura a ceea ce fac și spun? Tot ce dezvăluie, tot ce gândesc și tot ce fac este cu o natură temătoare de Dumnezeu și care se ferește de rău. Mai exact, ca unul dintre cei vii, fiecare faptă și fiecare gând al tău nu sunt condamnate de Dumnezeu sau detestate și respinse de El; mai degrabă, ele sunt aprobate și lăudate de Dumnezeu. Aceasta este ceea ce fac cei vii și este și ceea ce ar trebui să facă ei.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai cu ascultare adevărată se poate avea credință autentică”

O viață spirituală normală nu se limitează la astfel de practici precum rugăciunea, cântarea imnurilor, participarea la viața bisericii și mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu. Mai degrabă, ea implică trăirea unei vieți spirituale noi și pline de entuziasm. Ceea ce contează nu este modul în care

practicați, ci rodul practicii voastre. Majoritatea oamenilor consideră că o viață spirituală normală implică neapărat rugăciunea, cântarea imnurilor, mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu sau cugetarea la cuvintele Sale, indiferent dacă aceste practici chiar au efect sau conduc la înțelegere adevărată. Acești oameni se concentrează pe respectarea procedurilor superficiale fără să se gândească la rezultatele lor; ei sunt oameni care trăiesc în ritualuri religioase, nu oameni care trăiesc în interiorul bisericii, și cu atât mai puțin oameni ai Împărăției. Rugăciunile lor, cântarea imnurilor și mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu sunt doar reguli pe care le urmează, din constrângere și pentru a ține pasul cu tendințele, nu din voință proprie și din inimă. Oricât de mult s-ar ruga și ar cânta acești oameni, eforturile lor nu vor da roade, pentru că ceea ce practică sunt doar regulile și ritualurile religiei; ei nu practică de fapt cuvintele lui Dumnezeu. Aceștia se concentrează numai pe a face caz din modul în care practică și tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe niște reguli de urmat. Acești oameni nu pun cuvintele lui Dumnezeu în practică; ei nu fac decât să-și satisfacă trupul și fac spectacol ca să fie văzuți de alții. Toate aceste reguli și ritualuri religioase au fost create de oameni; nu vin de la Dumnezeu. Dumnezeu nu respectă reguli și nici nu este supus vreunei legi. În schimb, El face lucruri noi în fiecare zi, realizând o lucrare practică. La fel ca membrii Bisericii Patriotice, care se limitează la practici precum participarea în fiecare zi la slujbele de dimineață, oferirea rugăciunilor de seară și a rugăciunilor de recunoștință înainte de masă și aducând mulțumiri în toate cele – oricât de multe ar face și oricât de mult timp, nu vor avea lucrarea Duhului Sfânt. Când oamenii trăiesc în mijlocul regulilor și au inima fixată pe metode de practică, Duhul Sfânt nu poate lucra, deoarece inima lor este ocupată de reguli și noțiuni umane. Astfel, Dumnezeu nu este în măsură să intervină și să lucreze asupra lor și ei pot continua să trăiască doar sub controlul legilor.

Astfel de oameni sunt pentru totdeauna incapabili să primească lauda lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre o viață spirituală normală”

Din moment ce crezi în Dumnezeu, atunci trebuie să mănânci și să bei cuvintele Lui, să-I experimentezi cuvintele și să le trăiești. Doar aceasta poate fi numită credință în Dumnezeu! Dacă spui cu gura că crezi în Dumnezeu și, totuși, nu poți să pui în practică niciunul dintre cuvintele Lui sau să produci vreo realitate, asta nu se numește credință în Dumnezeu. Mai degrabă înseamnă „să cauți pâine pentru a potoli foamea”. Să vorbești numai despre mărturii neînsemnate, despre lucruri inutile și despre chestiuni superficiale, fără să ai nici măcar un pic de realitate: acestea nu constituie credință în Dumnezeu și, pur și simplu, nu ai înțeles calea corectă de a crede în Dumnezeu. De ce trebuie să mănânci și să bei cât mai multe din cuvintele lui Dumnezeu? Dacă nu mănânci și nu bei cuvintele Lui, ci cauți doar să te înalți la cer, înseamnă acest lucru să crezi în Dumnezeu? Care este primul pas pe care ar trebui să îl facă un om care crede în Dumnezeu? Pe ce cale îl desăvârșește Dumnezeu pe om? Poți fi desăvârșit fără să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu? Poți fi considerat o persoană a Împărăției fără să-ți fie cuvintele lui Dumnezeu realitate? Ce înseamnă, exact, credința în Dumnezeu? Cei care cred în Dumnezeu ar trebui, cel puțin, să se comporte frumos la exterior; cel mai important dintre toate lucrurile este să ai cuvintele lui Dumnezeu. Indiferent de situație, nu poți niciodată să întorci spatele cuvintelor Lui. Cunoașterea lui Dumnezeu și împlinirea voii Lui sunt realizate prin cuvintele Lui. În viitor, fiecare națiune, confesiune, religie și sector vor fi cucerite prin cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu va vorbi direct și toți oamenii vor ține cuvintele lui Dumnezeu în mâinile lor și, prin aceasta, omenirea va fi desăvârșită. Înăuntru și în afară, cuvintele lui Dumnezeu pătrund pretutindeni: omenirea

va rosti cuvintele lui Dumnezeu cu gura ei, va practica conform cuvintelor lui Dumnezeu și va păstra cuvintelor lui Dumnezeu în interior, rămânând scăldată în cuvintele Lui atât înăuntru, cât și în afară. Astfel va fi desăvârșită omenirea. Cei care împlinesc intențiile lui Dumnezeu și sunt capabili să fie martori pentru El sunt cei care au cuvintele lui Dumnezeu ca realitate a lor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului”

Ce este credința adevărată în Dumnezeu astăzi? Este acceptarea cuvântului lui Dumnezeu ca realitatea vieții tale și cunoașterea lui Dumnezeu prin cuvântul Său pentru a obține o iubire adevărată față de El. Pentru a fi clar: credința în Dumnezeu este motivul pentru care tu să poți asculta de Dumnezeu, să-L iubești pe Dumnezeu și să îndeplinești datoria care trebuie îndeplinită de o creatură a lui Dumnezeu. Acesta este scopul credinței în Dumnezeu. Trebuie să dobândești o cunoaștere a frumuseții lui Dumnezeu, a cât de vrednic de venerație este Dumnezeu, a modului în care Dumnezeu face lucrarea de mântuire și de desăvârșire asupra făpturilor Sale – acestea sunt lucrurile de bază în credința ta în Dumnezeu. Credința în Dumnezeu este în primul rând trecerea de la o viață a trupului la o viață de iubire față de Dumnezeu; de la traiul în corupție la traiul în viața cuvintelor lui Dumnezeu; este ieșirea de sub domeniul Satanei și trăirea sub grija și protecția lui Dumnezeu, este capacitatea de a asculta de Dumnezeu și nu de trup, este permiterea lui Dumnezeu de a-ți câștiga pe deplin inima, de a te desăvârși și de a te elibera de firea satanică coruptă. Credința în Dumnezeu este în primul rând așa pentru ca puterea și slava lui Dumnezeu să se poată manifesta în tine, astfel încât să poți să îndeplinești voința lui Dumnezeu, să împlinești planul lui Dumnezeu și să fii mărturie pentru Dumnezeu înaintea Satanei. Credința în Dumnezeu nu ar trebui să aibă legătură cu dorința de a

vedea semne și minuni, nici nu ar trebui să fie de dragul trupului tău. Ar trebui să fie despre căutarea cunoașterii lui Dumnezeu și a fi capabil să asculți de Dumnezeu și, asemeni lui Petru, să te supui Lui până la moarte. Acestea sunt principalele obiective ale credinței în Dumnezeu. Omul mănâncă și bea cuvântul lui Dumnezeu pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și pentru a-L mulțumi. A mânca și a bea cuvântul lui Dumnezeu îți oferă o mai bună cunoaștere a lui Dumnezeu, și abia după aceea poți să te supui Lui. Numai prin cunoașterea de Dumnezeu Îl poți iubi, iar acesta e scopul pe care omul trebuie să îl aibă în credința sa în Dumnezeu. Dacă, în credința ta în Dumnezeu, încerci întotdeauna să vezi semne și minuni, atunci punctul de vedere al acestei credințe în Dumnezeu este greșit. Credința în Dumnezeu este în primul rând acceptarea cuvântului lui Dumnezeu ca realitate a vieții. Scopul lui Dumnezeu e atins doar punerea în aplicare a cuvintelor lui Dumnezeu din gura Lui și purtarea lor în tine. În credința lui în Dumnezeu, omul ar trebui să se străduiască să fie desăvârșit de Dumnezeu, să fie capabil să se supună lui Dumnezeu și să asculte în totalitate de El. Dacă poți să te supui lui Dumnezeu fără să te plângi, să respecți cu grijă dorințele lui Dumnezeu, să atingi statura lui Petru și să deții stilul lui Petru despre care vorbește Dumnezeu, atunci asta va fi când vei fi dobândit succes în credința în Dumnezeu și va însemna că ai fost câștigat de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu”

Trebuie să știi ce tip de oameni doresc Eu; cei care sunt impuri nu au permisiunea de a intra în împărăție, cei care sunt impuri nu au permisiunea de a spurca pământul sfânt. Deși probabil că ai săvârșit o lucrare mare și ai lucrat mulți ani, în cele din urmă, dacă ești jalnic de murdar, atunci legea Raiului nu va tolera dorința ta de a intra în Împărăția Mea! De la crearea

lumii și până în prezent, nu le-am oferit niciodată acces facil în împărăția Mea celor care încearcă să se pună bine cu Mine. Aceasta este o lege cerească și nimeni nu o poate încălca! Trebuie să cauți viața. În prezent, cei care vor fi desăvârșiți sunt de aceeași speță cu Petru: ei sunt cei care caută schimbările în propria lor fire și care sunt dispuși să fie mărturie pentru Dumnezeu și să-și îndeplinească datoria în calitate de creatură a lui Dumnezeu. Doar astfel de oameni vor fi desăvârșiți. Dacă tot ceea ce cauți sunt recompensele și nu încerci să-ți schimbi propria fire a vieții, atunci toate eforturile tale vor fi în zadar – acesta este un adevăr care nu poate fi schimbat!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

XXIV. Întrebări și răspunsuri despre cine este mântuit de Dumnezeu și cine este eliminat de Dumnezeu

1. Spui că, în zilele de pe urmă, Dumnezeu face lucrarea de judecată începând din casa lui Dumnezeu, clasificând pe fiecare după felul său, răsplătind binele și pedepsind răul. Deci ce fel de oameni sunt mântuiți de Dumnezeu și ce fel sunt eliminați de El?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci doar acela care face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profețit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!»” (Matei 7:21-23).

„Adevărat vă spun că, dacă nu vă schimbați și nu deveniți ca și copilașii, nu veți intra niciodată în Împărăția Cerurilor!” (Matei 18:3).

„Cel ce învinge, va moșteni aceste lucruri și Eu voi fi Dumnezeul Lui, iar el va fi fiul Meu. Cât despre lași, necredincioși, scârboși, ucigași, desfrânați, vrăjitori, închinători la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în lacul care arde cu foc și pucioasă, adică moartea a doua” (Apocalipsa 21:7-8).

„Ferice de cei ce-și spală hainele, ca să aibă dreptul la pomul vieții și să poată intra pe porți în cetate! Afară sunt câinii, vrăjitorii, cei desfrânați, ucigașii, închinătorii la idoli și oricine iubește și practică minciuna” (Apocalipsa 22:14-15).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

În zilele noastre, aceia care caută și aceia care nu caută sunt două tipuri de persoane cu totul diferite, ale căror destinații sunt, de asemenea, foarte diferite. Aceia care caută cunoașterea adevărului și practică adevărul sunt

cei cărora Dumnezeu le va aduce mântuirea. Aceia care nu cunosc adevărata cale sunt demoni și dușmani; ei sunt urmașii arhanghelului și vor fi țintele distrugerii. Chiar și aceia care sunt credincioșii pioși ai unui Dumnezeu nedeslușit – nu sunt și ei demoni? Oamenii care au conștiințe bune, dar nu acceptă adevărata cale sunt demoni; esența lor este una de împotrivire față de Dumnezeu. Aceia care nu acceptă adevărata cale sunt aceia care I se împotrivesc lui Dumnezeu și, chiar dacă asemenea oameni îndură multe greutăți, ei tot vor fi distruși. Toți aceia care nu sunt dispuși să abandoneze lumea, care nu pot suporta să se despartă de părinții lor și care nu pot îndura să se elibereze de propriile plăceri ale trupului sunt neascultători față de Dumnezeu și toți vor fi țintele distrugerii. Oricine nu crede în Dumnezeul întrupat este demonic și, mai mult, va fi distrus. Aceia care au credință, dar nu practică adevărul, aceia care nu cred în Dumnezeul întrupat și aceia care nu cred deloc în existența lui Dumnezeu vor fi, de asemenea, ținte ale distrugerii. Toți cei cărora li se va permite să rămână sunt oameni care au trecut prin suferința rafinării și au rămas neclintiți; aceștia sunt oameni care au îndurat cu adevărat încercările. Oricine nu Îl recunoaște pe Dumnezeu este un dușman; adică, oricine nu Îl recunoaște pe Dumnezeul întrupat – indiferent dacă se află în acest curent sau în afara lui – este un antihrist! Cine este Satana, cine sunt demonii și cine sunt dușmanii lui Dumnezeu, dacă nu cei ce se împotrivesc și care nu cred în Dumnezeu? Nu sunt ei acei oameni care nu Îl ascultă pe Dumnezeu? Nu sunt aceia care pretind că au credință și, totuși, sunt lipsiți de adevăr? Nu sunt ei aceia care doar caută să obțină binecuvântări, în timp ce nu sunt în stare să fie martori pentru Dumnezeu? Tu tot te amesteci cu acei demoni astăzi și acorzi importanță conștiinței și iubirii față de ei, dar, în cazul acesta, nu ai intenții bune față de Satana? Nu complotezi cu demonii? Dacă oamenii din zilele noastre sunt încă incapabili să distingă între bine și rău și

continuă orbește să fie iubitori și miloși fără nicio intenție de a căuta voia lui Dumnezeu și fără a fi capabili în vreun fel de a nutri intențiile lui Dumnezeu ca pe ale lor, atunci sfârșiturile lor vor fi cu atât mai jalnice. Oricine nu crede în Dumnezeu întrupat este un dușman al lui Dumnezeu. Dacă tu poți să acorzi importanță conștiinței și iubirii față de un dușman, nu îți lipsește un simț al dreptății? Dacă tu ești compatibil cu aceia pe care Eu îi detest și îi dezaprob, și tot îi iubești sau ai sentimente personale față de ei, atunci nu ești tu neascultător? Nu te împotrivești intenționat lui Dumnezeu? Are o astfel de persoană adevărul? Dacă oamenii acordă importanță conștiinței față de dușmani, iubirii pentru demoni și îndurării față de Satana, atunci nu întrerup ei în mod intenționat lucrarea lui Dumnezeu? Acei oameni care cred doar în Isus și nu cred în Dumnezeul întrupat în timpul zilelor de pe urmă, cât și aceia care pretind verbal că ei cred în Dumnezeu întrupat, dar fac rău, sunt cu toții antihriști, fără a-i mai menționa pe aceia care nici măcar nu cred în Dumnezeu. Toți acești oameni vor fi țintele distrugerii. Criteriul după care omul judecă alți oameni se bazează pe comportamentul lor; cei al căror comportament este bun sunt persoane drepte și cei al căror comportament este abominabil sunt răi. Criteriul după care Dumnezeu judecă oamenii se bazează pe capacitatea esenței lor de a se supune sau nu Lui; o persoană care se supune lui Dumnezeu este o persoană dreaptă, în vreme ce una care nu I se supune este un dușman și o persoană rea, indiferent dacă comportamentul acesteia este bun sau rău și indiferent dacă cuvintele sale sunt corecte sau incorecte. Unii oameni doresc să folosească faptele bune pentru a obține o destinație bună în viitor și unii oameni doresc să folosească vorbe prețioase pentru a obține o destinație bună. Toată lumea crede în mod greșit că Dumnezeu stabilește finalurile oamenilor după ce le-a urmărit comportamentul sau după ce i-a ascultat vorbind; prin urmare, mulți oameni vor să profite de lucrul acesta ca să-L

înșele pe Dumnezeu să le ofere favoruri temporare. În viitor, oamenii care vor supraviețui într-o stare de odihnă vor fi îndurat cu toții ziua nenorocirii și, de asemenea, vor fi fost martori pentru Dumnezeu; toți vor fi oameni care își vor îndeplinit îndatoririle și care se vor fi supus lui Dumnezeu în mod voit. Celor care vor doar să folosească oportunitatea de a face servicii cu intenția de a evita să practice adevărul nu li se va permite să rămână. Dumnezeu are standarde corespunzătoare pentru aranjarea finalului fiecărui individ; El pur și simplu nu ia aceste decizii conform cuvintelor și comportamentului unei persoane și nici nu le ia în baza comportamentului său într-o singură perioadă de timp. El nu va fi deloc tolerant față de comportamentul rău al unei persoane datorită serviciului pe care I l-a făcut în trecut și nici nu o va cruța de la moarte datorită unui singur efort pentru Dumnezeu. Nimeni nu poate scăpa de răsplata pentru răutatea sa și nimeni nu își poate ascunde comportamentul rău și, prin aceasta, să scape de chinurile distrugerii. Dacă oamenii pot într-adevăr să-și îndeplinească datoria, înseamnă că sunt credincioși veșnic lui Dumnezeu și nu caută recompense, indiferent dacă primesc binecuvântări sau suferă nenorociri. Dacă oamenii sunt credincioși lui Dumnezeu când văd binecuvântări, dar își pierd credința când nu pot să vadă nicio binecuvântare și, în final, tot nu pot să fie martori pentru Dumnezeu sau să îndeplinească îndatoririle care le-au revenit, tot vor fi țintele distrugerii, în ciuda faptului că, odată, I-au făcut servicii lui Dumnezeu cu credință. Pe scurt, oamenii răi nu pot supraviețui în eternitate și nici nu pot intra în odihnă; doar cei drepți sunt stăpânii odihnei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Cei vii sunt mântuiți de Dumnezeu; au fost judecați și mustrați de Dumnezeu, sunt dispuși să se dedice și sunt fericiți să-și dea viața pentru

Dumnezeu și își vor dedica cu bucurie toată viața lui Dumnezeu. Numai atunci când cei vii dau mărturie despre Dumnezeu, Satana poate fi rușinat; numai cei vii pot răspândi lucrarea Evangheliei lui Dumnezeu, numai cei vii sunt după inima lui Dumnezeu și numai cei vii sunt oameni adevărați. Inițial, omul făcut de Dumnezeu era viu, dar din cauza stricăciunii Satanei omul trăiește în mijlocul morții și trăiește sub influența Satanei și, în acest astfel, oamenii au devenit morții fără duh, au devenit dușmani care se opun lui Dumnezeu, au devenit instrumentele Satanei și au devenit captivi ai acestuia. Toți oamenii vii creați de Dumnezeu au devenit oameni morți, așa că Dumnezeu Și-a pierdut mărturia și a pierdut omenirea pe care El a creat-o și care este singurul lucru ce are suflarea Lui. Dacă Dumnezeu trebuie să-Și ia înapoi mărturia și să-i ia înapoi pe cei care au fost făcuți de mâna Lui, dar care au fost prinși de Satana, atunci El trebuie să-i învie, astfel încât ei să devină ființe vii și El trebuie să-i recupereze pentru a trăi în lumina Lui. Morții sunt cei care nu au duh, cei care sunt amorțiți în extremă și care se opun lui Dumnezeu. Ei sunt cei dintâi care nu-L cunosc pe Dumnezeu. Acești oameni nu au nici cea mai mică intenție de a asculta de Dumnezeu; ei doar se răzvrătesc împotriva Lui și se opun Lui și nu au pic de loialitate. Cei vii sunt cei ale căror duhuri au renăscut, care știu să asculte de Dumnezeu și care sunt loiali lui Dumnezeu. Ei sunt stăpâniți de adevăr și de mărturie și doar acești oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu în casa Lui. Dumnezeu mântuiește pe cei care pot prinde viață, care pot vedea mântuirea lui Dumnezeu, care pot fi loiali lui Dumnezeu și care sunt dornici să-L caute pe Dumnezeu. El îi mântuiește pe cei care cred în întruparea lui Dumnezeu și în arătarea Lui. Unii oameni pot prinde viață, iar unii oameni nu pot; dacă firea lor poate fi salvată sau nu e faptul de care depinde acest lucru. Mulți oameni au auzit multe cuvinte ale lui Dumnezeu, totuși nu înțeleg voia lui Dumnezeu și sunt încă incapabili să le pună în practică.

Asemenea oameni sunt incapabili să trăiască orice adevăr și se amestecă în mod deliberat în lucrarea lui Dumnezeu. Ei nu sunt capabili să facă nicio lucrare pentru Dumnezeu, nu pot să-I dedice nimic, și cheltuiesc în secret banii bisericii și mănâncă gratuit în casa lui Dumnezeu. Acești oameni sunt morți și nu vor fi mântuiți. Dumnezeu mântuiește pe toți cei care sunt în mijlocul lucrării Lui, dar o parte din oameni nu pot primi mântuirea Lui; doar un număr mic poate primi mântuirea Sa. Asta deoarece majoritatea oamenilor au fost corupți prea profund și au devenit cei morți și sunt dincolo de mântuire; ei au fost exploatați total de Satana și sunt prea răi în natura lor. Nici acea minoritate de oameni nu e capabilă se supună lui Dumnezeu în totalitate. Nu sunt cei care au fost supuși în totalitate lui Dumnezeu încă de la început sau care au avut cea mai mare iubire pentru Dumnezeu încă de la început; mai degrabă, ei au devenit supuși lui Dumnezeu datorită lucrării Sale de cucerire, Îl văd pe Dumnezeu datorită iubirii Sale supreme, există schimbări în firea lor datorită firii drepte a lui Dumnezeu și ajung să-L cunoască pe Dumnezeu datorită lucrării Sale, care este practică și totodată normală.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești o persoană care a prins viață?”

Mântuirea omenirii de către Dumnezeu este o mântuire a celor care iubesc adevărul, o mântuire a părții din ei cu voință și hotărâre și a acelei părți din ei care tânjește după adevăr și dreptate în inimile lor. Hotărârea unei persoane este partea din inima ei care tânjește după dreptate, bunătate și adevăr și care are conștiință. Dumnezeu mântuiește această parte din oameni și, prin aceasta, El le schimbă firea stricată, astfel încât ei să poată să înțeleagă și să dobândească adevărul, astfel încât stricăciunea lor să poată fi curățită, iar firea vieții lor să poată fi transformată. Dacă nu ai aceste lucruri în tine, nu poți fi mântuit. Dacă în tine nu ai nicio dragoste pentru adevăr sau aspirație pentru dreptate și lumină; dacă ori de câte ori întâlnești

răul, nu ai nici voința să te lepezi de lucrurile rele și nici hotărârea să înduri greutățile; dacă, în plus, conștiința ta este amorțită; dacă a ta capacitate de a primi adevărul este amorțită la rândul său și nu ai nicio legătură cu adevărul și evenimentele care se petrec; și dacă nu discerni toate problemele și, în fața a ceea ce ți se întâmplă, ești incapabil să cauți adevărul pentru a rezolva problemele și ești în mod constant negativ, atunci nu ai cum să fii mântuit. O asemenea persoană nu are nimic care să o recomande și nimic asupra căruia Dumnezeu să merite să lucreze. Conștiința sa este amorțită, mintea îi este confuză, nu iubește adevărul și nici nu tânjește după dreptate în adâncul inimii și, indiferent cât de clar sau limpede vorbește Dumnezeu despre adevăr, ea nu are nici cea mai mică reacție; este ca și când inima ei ar fi deja moartă. Oare lucrurile nu s-au terminat pentru ea? O persoană care încă mai are suflare poate fi salvată prin respirația artificială, dar dacă deja a murit și sufletul a plecat, respirația artificială nu va rezolva nimic. Dacă, atunci când se confruntă cu probleme și dificultăți, o persoană se dă înapoi și le evită, nu caută deloc adevărul și alege să fie negativă și să lenevească în lucrarea ei, atunci va fi dezvăluită așa cum este cu adevărat. Astfel de oameni nu au deloc experiență sau mărturie. Ei sunt doar niște profitori, o pacoste, sunt inutili în casa lui Dumnezeu și sunt complet osândiți.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Dumnezeu mântuiește oameni care au fost corupți de Satana și care au firi corupte, nu oameni desăvârșiți fără defecte, ori pe cei care trăiesc într-un vid. Unele persoane, atunci când dau dovadă de puțină corupție, se gândesc: „Iarăși m-am împotrivit lui Dumnezeu. Cred în El de mulți ani și încă nu m-am schimbat. Cu siguranță Dumnezeu nu mă mai dorește!” Apoi se resemnează cu deznădejdea și încep să nu mai vrea să urmărească adevărul. Ce părere aveți de atitudinea aceasta? Ei înșiși au renunțat la adevăr și cred că Dumnezeu nu-i mai dorește. Nu e asta o înțelegere greșită

a lui Dumnezeu? O asemenea negativitate este calea cea mai ușoară de-a fi exploatat de Satana. Satana își râde de ei, zicând: „Prostule! Dumnezeu vrea să te mântuiască, dar tu tot suferi așa! Renunță, deci! Dacă renunți, Dumnezeu te va alunga, ceea ce e ca și cum te-ar da pe mâna mea. Te voi chinui până mori!” Odată ce Satana are succes, consecințele vor fi inimaginabile. Ca urmare, indiferent cu ce negativitate sau dificultăți se confruntă un om, nu trebuie să renunțe. Ar trebui să caute adevărul pentru a găsi soluții și nu trebuie să aștepte pasiv. În timpul procesului de evoluție a vieții și pe parcursul mântuirii omului, oamenii pot uneori să ia calea greșită, să se abată ori să aibă perioade în care afișează stări și comportamente de imaturitate în viață. Ei pot să aibă perioade de slăbiciune și negativitate, perioade când spun lucrurile greșite, se poticnesc ori au parte de eșecuri. Toate acestea sunt normale în ochii lui Dumnezeu. El nu le poartă pică pentru aceste lucruri. Unii oameni cred că e prea adâncă stricăciunea lor și că nu-L pot mulțumi niciodată pe Dumnezeu, așa că sunt mâhniți și se disprețuiesc. Cei care au o inimă de felul acesta, care se căiește, sunt tocmai cei pe care Dumnezeu îi mântuiește. Pe de cealaltă parte, cei care cred că nu au nevoie de mântuirea lui Dumnezeu, care consideră că sunt oameni buni și nu e nimic în neregulă cu ei, de obicei nu sunt aceia pe care Dumnezeu îi mântuiește. Care e sensul din spatele lucrurilor pe care vi le spun? Oricine înțelege, să spună tare. (Ca să-ți gestionezi cum se cuvine propriile manifestări de corupție, concentrează-te pe practicarea adevărului și vei primi mântuirea lui Dumnezeu. Dacă Îl tot înțelegi greșit pe Dumnezeu, ușor te vei resemna cu deznădejdea.) Trebuie să ai credință și să spui: „Deși acum sunt slab, m-am poticnit și am eșuat, voi crește și, într-o bună zi, voi înțelege adevărul, Îl voi mulțumi pe Dumnezeu și voi dobândi mântuirea.” Trebuie să ai determinarea aceasta. Indiferent ce obstacole, dificultăți, eșecuri sau piedici întâmpini, nu trebuie

să fii negativ. Trebuie să știi ce fel de oameni mântuiește Dumnezeu. În plus, dacă simți că încă nu ești calificat să fii mântuit de Dumnezeu, ori dacă există situații când te afli în stări pe care El le urăște sau Îi displac, ori există perioade când te comporți rău și Dumnezeu nu te acceptă sau te detestă și te respinge – nu contează. Acum știi, și nu e prea târziu. Atâta vreme cât te căiești, Dumnezeu îți va da o șansă.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În credința în Dumnezeu, cel mai important este să practici și să experimentezi cuvintele Lui”

Mulți ar prefera să fie condamnați la iad decât să vorbească și să acționeze sincer. Nu e de mirare că am alt tratament pregătit pentru cei care sunt necinstiți. Desigur, înțeleg bine cât de greu vă este să fiți oameni onești. Pentru că toți sunteți atât de inteligenți și de pricepuți să apreciați măsura unui om cu micul vostru etalon, munca Mea devine mult mai simplă. Și din moment ce vă îmbrățișați fiecare secretele, atunci vă voi trimite, unul câte unul, în dezastru pentru a fi „școliți” prin foc, pentru ca apoi să puteți deveni total devotați credinței în cuvintele Mele. În cele din urmă, voi smulge din gurile voastre cuvintele „Dumnezeu este un Dumnezeu credincios”, după care vă veți bate în piept și vă veți plânge: „Înșelătoare este inima omului!” Care va fi starea voastră cu această ocazie? Îmi imaginez că nu veți fi atât de triumfători așa cum sunteți acum. Și mult mai puțin veți fi „prea profunzi pentru a fi înțeleși”, așa cum sunteți acum. Unii se comportă cuviincios și par a fi deosebit de „bine crescuți” în prezența lui Dumnezeu, totuși, își dau arama pe față în prezența Duhului. Ați include un astfel de om printre cei cinstiți? Dacă tu ești un ipocrit, un expert în „relațiile interpersonale”, atunci Eu spun că ești cu siguranță unul care încearcă să se joace cu Dumnezeu. Dacă vorbele ți-s pline de scuze și justificări fără valoare, atunci spun că tu ești un om care ezită să pună adevărul în practică. Dacă ai multe confidențe pe care nu ești dispus să le

împărtășești și dacă nu ești dispus să îți dezvălui secretele – dificultățile tale – înaintea altora, astfel încât să cauți calea luminii, atunci Eu spun că ești un om care nu va primi mântuirea cu ușurință și care nu va ieși cu ușurință din întuneric. Dacă a căuta calea adevărului este pe placul tău, atunci tu ești unul care locuiește întotdeauna în lumină. Dacă ești foarte bucuros să fii un făcător de servicii în casa lui Dumnezeu, lucrând cu sârguință și conștiincios în anonimat, dăruind mereu și neluând niciodată, atunci Eu spun că ești un sfânt credincios, deoarece nu cauți nicio recompensă și, pur și simplu, ești un om onest. Dacă ești dispus să fii deschis, dacă ești dispus să cheltuiești tot ce ai, dacă poți să-ți sacrifici viața pentru Dumnezeu și să mărturisești ferm, dacă ești cinstit până într-acolo încât nu știi decât să-L mulțumești pe Dumnezeu și să nu te gândești doar la tine sau să iei pentru tine însuți, atunci Eu spun că acești oameni sunt cei hrăniți în lumină și care vor trăi veșnic în Împărăție. Tu ar trebui să știi dacă în tine există credință adevărată și loialitate adevărată, dacă ai un trecut în care ai suferit pentru Dumnezeu și dacă te-ai supus pe deplin lui Dumnezeu. Dacă îți lipsesc acestea, atunci rămân în tine neascultarea, înșelăciunea, lăcomia și nemulțumirea. De vreme ce inima ta este departe de a fi sinceră, nu ai primit niciodată o recunoaștere pozitivă de la Dumnezeu și nu ai trăit niciodată în lumină. Care va fi soarta cuiva la sfârșit depinde de faptul dacă acea persoană are o inimă cinstită și sângerie și dacă are un suflet pur. Dacă tu ești un om foarte necinstit, care are o inimă plină de răutate și un suflet necurat, atunci fii sigur că vei sfârși în locul unde omul este pedepsit, așa cum este scris în consemnarea sorții tale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”

Aceia dintre frați și surori care întotdeauna dau frâu liber negativității sunt lacheii Satanei și deranjează biserica. Astfel de oameni trebuie într-o zi să fie expulzați și alungați. Dacă oamenii, în credința lor în Dumnezeu, nu

au o inimă care-L venerează pe Dumnezeu, dacă nu au o inimă care Îl ascultă pe Dumnezeu, nu numai că nu vor putea face vreo lucrare pentru El, ci, din contră, vor deveni cei care-I tulbură lucrarea și care Îl sfidează. A crede în Dumnezeu, dar a nu-L asculta sau slăvi, ci, în schimb, a te împotrivi Lui, este cea mai mare rușine pentru un credincios. Dacă ei, credincioșii, vorbesc și se poartă cu aceeași nepăsare și nestăpânire ca necredincioșii, atunci sunt mai răi decât necredincioșii; sunt demoni arhetipali. Cei care, în biserică, dau frâu liber cuvintelor lor veninoase și răutăcioase, care răspândesc zvonuri, instigă la lipsa de armonie și formează clici în rândul fraților și surorilor, ar fi trebuit să fie alungați din biserică. Dar, pentru că acum este o epocă diferită a lucrării lui Dumnezeu, acești oameni sunt îngrădiți, întrucât în mod hotărât urmează să fie alungați. Toți cei care au fost corupți de Satana au firi corupte. Unii au doar o fire coruptă, în timp ce alții sunt diferiți: nu numai că au firi corupte satanice, dar natura lor este și extrem de malițioasă. Nu numai că vorbele și acțiunile lor le dezvăluie firile corupte satanice, dar, mai mult, acești oameni sunt adevăratul diavol Satana. Comportamentul lor întrerupe și tulbură lucrarea lui Dumnezeu, împiedică intrarea în viață a fraților și surorilor și distruge viața normală a bisericii. Mai devreme sau mai târziu, acești lupi în haine de oi trebuie să fie alungați; față de acești lachei ai Satanei ar trebui adoptată o atitudine necruțătoare, de respingere. Doar acest lucru înseamnă a sta de partea lui Dumnezeu, iar cei care nu reușesc să facă asta se tăvălesc în noroi cu Satana.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul”

Fiecare biserică are oameni care deranjează biserica sau care întrerup lucrarea lui Dumnezeu. Toți sunt satane care, deghizate, s-au strecurat în casa lui Dumnezeu. Asemenea oameni se prefac foarte bine: vin cu mare

respect înaintea Mea, dând din cap și plecându-se, trăind precum câinii râioși, dedicând „tot” ce au pentru a-și atinge obiectivele – dar, în fața fraților și surorilor, își arată partea urâtă. Când văd oameni care practică adevărul, îi atacă și îi împing deoparte; când văd oameni mai formidabili decât sunt ei înșiși, îi flatează și se gudură pe lângă aceștia. Devin de nestăpânit în biserică. Se poate spune că astfel de „tirani locali”, astfel de „căței de salon” există în majoritatea bisericilor. Aceștia se poartă diavolește împreună, făcându-și unii altora cu ochiul și având semnale secrete, și niciunul dintre ei nu practică adevărul. Cel care are cel mai mult venin este „demonul șef” și cel care are cel mai mare prestigiu îi conduce, ținând sus steagul lor. Acești oameni se poartă ca apucații în biserică, răspândindu-și negativitatea, împrăștiind moarte, făcând tot ce doresc, spunând tot ceea ce doresc, și nimeni nu îndrăznește să îi oprească. Sunt plini de firea Satanei. De îndată ce încep să cauzeze probleme, un aer al morții intră în biserică. Aceia care practică adevărul în cadrul bisericii sunt disprețuiți, incapabili să facă tot ce le stă în putință, în timp ce aceia care deranjează biserica și răspândesc moartea își fac de cap în sânul bisericii – și, mai mult decât atât, majoritatea oamenilor îi urmează. Aceste biserici sunt pur și simplu sub controlul Satanei; diavolul este regele lor. În cazul în care credincioșii din biserică nu se ridică și nu îi alungă pe acei demoni șefi, atunci și ei se vor ruina mai devreme sau mai târziu. De acum înainte, trebuie luate măsuri împotriva unor astfel de biserici. Dacă cei care sunt capabili să practice un pic din adevăr nu caută să facă asta, atunci acea biserică va fi nimicită. Dacă în biserică nu este niciun om dispus să practice adevărul și nimeni care să poată mărturisi ferm pentru Dumnezeu, atunci acea biserică ar trebui să fie complet izolată, iar legătura sa cu alte biserici ar trebui tăiată. Lucrul acesta se numește „îngroparea morții”; înseamnă lepădarea de Satana. Dacă într-o biserică există mai mulți tirani locali,

urmați de niște „muște mărunte” care nu au niciun fel de discernământ, și dacă ei, credincioșii din biserică, tot nu pot să respingă constrângerile și manipularea acestor tirani după ce au văzut adevărul, atunci toți acești nesăbuiți vor fi alungați în final. Deși se poate ca aceste muște mărunte să nu fi făcut nimic teribil, ele sunt și mai înșelătoare, și mai șirete și evazive, și toți cei asemenea lor vor fi alungați. Nu va rămâne niciunul! Aceia care îi aparțin Satanei îi vor fi înapoiați, în timp ce aceia care aparțin lui Dumnezeu vor merge cu siguranță în căutarea adevărului; lucrul acesta este hotărât de natura lor. Fie ca toți cei care îl urmează pe Satana să piară! Niciun pic de milă nu va fi arătată acestor oameni. Fie ca toți cei care caută adevărul să fie aprovizionați și să se bucure de cuvântul lui Dumnezeu după placul inimii lor. Dumnezeu este drept; El nu ar favoriza pe nimeni. Dacă ești un diavol, atunci ești incapabil să practici adevărul; dacă ești un om care caută adevărul, atunci este sigur că nu vei fi luat captiv de Satana. Acest lucru este de netăgăduit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul”

Oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu sunt cei dispuși să-I pună cuvântul în aplicare și să practice adevărul. Oamenii care pot să rămână neclintiți în mărturia lor pentru Dumnezeu sunt, de asemenea, cei dispuși să-I pună în aplicare cuvântul și care pot sta cu adevărat de partea adevărului. Toți oamenii care recurg la șiretlicuri și nedreptate sunt lipsiți de adevăr și toți Îl fac de rușine pe Dumnezeu. Cei care provoacă dispute în biserică sunt lacheii Satanei și întruchiparea sa. Acești oameni sunt foarte răuvoitori. Toți cei care nu au discernământ și sunt incapabili să stea de partea adevărului au intenții rele și întinează adevărul. Mai mult decât atât, sunt reprezentanții arhetipali ai Satanei. Nu mai pot fi răscumpărați și, firește, vor fi alungați. Familia lui Dumnezeu nu le permite celor care nu

practică adevărul să rămână, precum nu le permite să rămână nici acelora care dărâmă în mod intenționat biserica. Totuși, acum nu este momentul pentru a face lucrarea de expulzare; astfel de persoane vor fi pur și simplu date în vileag și alungate în final. Nu se va mai face nicio lucrare inutilă pentru acești oameni; cei care aparțin Satanei nu pot să stea de partea adevărului, în timp ce aceia care caută adevărul pot sta de partea acestuia. Oamenii care nu practică adevărul nu sunt demni să audă calea adevărului și nu sunt demni să fie martori pentru adevăr. Pur și simplu, adevărul nu este pentru urechile lor; mai degrabă, e adresat celor care îl practică. Înainte ca sfârșitul fiecărei persoane să fie dezvăluit, cei care deranjează biserica și întrerup lucrarea lui Dumnezeu vor fi primii lăsați de-o parte acum, pentru a fi tratați mai târziu. Odată ce lucrarea este finalizată, toți acești oameni vor fi dați în vileag și, apoi, alungați. Deocamdată, cât adevărul este oferit, vor fi ignorați. Când întreg adevărul va fi dezvăluit oamenilor, acei oameni ar trebui alungați; acela va fi momentul când toți oamenii vor fi clasificați după felul lor. Trucurile josnice ale celor fără discernământ îi vor conduce la distrugerea de mâinile celor răi și îi vor ispiti să se îndepărteze și să nu se mai întoarcă niciodată. Pentru că nu iubesc adevărul, pentru că sunt incapabili să stea de partea adevărului, pentru că-i urmează pe oamenii răi și stau de partea lor și pentru că uneltesc cu oamenii răi și Îl sfidează pe Dumnezeu, acesta este tratamentul pe care îl merită. Ei știu foarte bine că acei oameni răi radiază răutate și, totuși, își împietresc inimile și întorc spatele adevărului ca să îi urmeze. Oare nu fac răul toți acești oameni care nu practică adevărul, ci, în schimb, fac lucruri distructive și abominabile? Deși printre ei sunt cei care se prezintă ca regi și alții care îi urmează, oare naturile lor sfidătoare de Dumnezeu nu sunt toate la fel? Ce scuză pot să aibă ca să afirme că Dumnezeu nu îi mântuiește? Ce scuză pot să aibă ca să pretindă că Dumnezeu nu este drept? Oare nu propriul lor rău este cel care

îi distruge? Oare nu propria lor răzvrătire este cea care îi trage în jos, în iad? În final, oamenii care practică adevărul vor fi mântuiți și desăvârșiți datorită adevărului. În final, aceia care nu practică adevărul vor aduce asupra lor distrugerea din cauza adevărului. Acestea sunt sfârșiturile care îi așteaptă pe cei care practică adevărul și pe cei care nu o fac.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul”

Indiferent de modul în care sunt încercați, loialitatea celor care Îl au pe Dumnezeu în inima lor rămâne neschimbată; dar cei care nu Îl au pe Dumnezeu în inima lor, când lucrarea lui Dumnezeu nu le aduce avantaj trupului, își schimbă părerea despre Dumnezeu și chiar se îndepărtează de Dumnezeu. Astfel sunt aceia care nu vor rămâne pe loc la sfârșit, cei care caută numai binecuvântările lui Dumnezeu și nu sunt dornici să se sacrifice pentru Dumnezeu și să se dedice Lui. Acest fel de oameni infami va fi eliminat cu totul atunci când lucrarea lui Dumnezeu se va încheia, și ei sunt nevrednici de orice compasiune. Cei fără umanitate sunt incapabili să Îl iubească pe Dumnezeu cu adevărat. Atunci când mediul este sigur și protejat sau e vreun profit de tras, ei ascultă întru totul de Dumnezeu dar, atunci când ceea ce doresc este compromis sau este respins, ei se revoltă imediat. Chiar și pe parcursul unei singure nopți, ei se pot transforma dintr-o persoană zâmbitoare, „bună la suflet”, într-un ucigaș urât și feroce, care își tratează binefăcătorul de ieri ca pe inamicul lor de moarte, fără niciun motiv. Dacă acești demoni nu sunt alungați, acești demoni care ar ucide fără să clipească, nu vor deveni ei un pericol ascuns? Lucrarea de salvare a omului nu se obține ca urmare a finalizării lucrării de cucerire. Deși lucrarea de cucerire s-a terminat, lucrarea de purificare a omului nu s-a încheiat; această lucrare va fi încheiată atunci când omul va fi fost purificat în totalitate, atunci când cei care se supun cu adevărat lui Dumnezeu vor fi

fost făcuți compleți, și atunci când cei prefăcuți care nu Îl au pe Dumnezeu în inima lor vor fi fost îndepărtați. Aceia care nu Îl mulțumesc pe Dumnezeu în etapa finală a lucrării Sale vor fi alungați cu desăvârșire, iar cei care sunt alungați aparțin diavolului. Pentru că sunt nevrednici să Îl mulțumească pe Dumnezeu, se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și chiar dacă acești oameni Îl urmează pe Dumnezeu astăzi, acest lucru nu dovedește că ei sunt cei care vor rămâne în cele din urmă. În cuvintele „cei care Îl urmează pe Dumnezeu până la sfârșit vor primi mântuirea", sensul lui „urmează" este de a sta neclintit în mijlocul încercărilor. Astăzi, mulți cred că este ușor să Îl urmezi pe Dumnezeu, dar atunci când lucrarea lui Dumnezeu se apropie de sfârșit, tu vei cunoaște adevăratul sens al cuvântului „urmează". Doar pentru că tu ești încă vrednic să Îl urmezi pe Dumnezeu astăzi, după ce ai fost cucerit, nu înseamnă că ești unul dintre aceia care vor fi desăvârșiți. Aceia care nu sunt vrednici să suporte încercările, care nu sunt vrednici de a ieși victorioși din încercări, vor fi, în cele din urmă, nevrednici să rămână neclintiți și, astfel, vor fi nevrednici să Îl urmeze pe Dumnezeu până la sfârșit. Aceia care Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu sunt vrednici să îndure încercarea lucrării lor, în vreme ce aceia care nu Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu nu sunt vrednici să îndure nicio încercare a lui Dumnezeu. Ei vor fi îndepărtați mai devreme sau mai târziu, în vreme ce biruitorii vor rămâne în Împărăție. Dacă omul caută sau nu cu adevărat pe Dumnezeu este stabilit de încercarea lucrării sale, adică de încercările lui Dumnezeu, și nu are nimic de a face cu hotărârea omului însuși. Dumnezeu nu respinge nicio persoană la întâmplare; tot ceea ce El face poate convinge omul pe deplin. El nu face nimic invizibil omului și nicio lucrare care nu îl poate convinge pe om. Dacă credința omului este adevărată sau nu se demonstrează prin fapte și nu poate fi hotărât de om. Faptul că „grâul nu poate fi transformat în neghină și

că neghina nu poate fi transformată în grâu" este de netăgăduit. Toți aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu vor rămâne, în cele din urmă, în împărăție, și Dumnezeu nu se va purta urât cu nimeni care Îl iubește cu adevărat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului"

Acum, dacă urmărirea voastră a fost sau nu eficientă se măsoară în funcție de ceea ce aveți în prezent. Aceasta se folosește pentru a vă determina sfârșitul; adică sfârșitul vostru este arătat în sacrificiile pe care le-ați făcut și în lucrurile pe care le-ați făcut. Sfârșitul vostru va fi dezvăluit de urmărirea voastră, de credința voastră și de ceea ce ați făcut. Printre voi toți, există mulți care sunt deja dincolo de mântuire, căci astăzi este ziua dezvăluirii sfârșiturilor oamenilor și nu voi fi confuz în lucrarea Mea; nu-i voi conduce în următoarea epocă pe cei care nu pot fi nicicum mântuiți. Va veni o vreme în care lucrarea Mea se va termina. Nu voi lucra asupra acelor cadavre mirositoare, lipsite de spirit, care nu pot fi deloc mântuite; acum sunt zilele de pe urmă ale mântuirii omului, iar Eu nu voi face o lucrare fără rost. Nu cârtiți împotriva Cerurilor și a pământului – sfârșitul lumii vine. Este inevitabil. Lucrurile au ajuns în acest punct și nu există nimic pe care tu, ca ființă umană, poți să-l faci pentru a le opri; nu poți schimba lucrurile după bunul tău plac. Ieri, nu ai plătit un preț pentru a urmări adevărul și nu ai fost loial; astăzi, a sosit timpul, ești dincolo de mântuire; iar mâine, vei fi alungat și nu va exista nicio marjă pentru mântuirea ta. Chiar dacă inima Mea este blândă și fac tot posibilul să te mântuiesc, dacă tu nu te lupți pentru tine și nu te gândești profund la tine, ce legătură are asta cu Mine? Cei care se gândesc doar la trupul lor și cărora le place confortul; cei care par să creadă, dar nu cred cu adevărat; cei care se implică în leacuri rele și vrăjitorie; cei care sunt promiscui, zdrențuiți și neîngrijiți, cei care fură

jertfele către Iahve și posesiunile Lui; cei care iubesc mita; cei care visează, cu mintea în altă parte, să se ridice în ceruri; cei care sunt aroganți și îngâmfați, care se zbat doar pentru faimă și avere personală; cei care împrăștie cuvinte impertinente; cei care Îl blasfemiază pe Dumnezeu Însuși; cei care nu fac altceva decât să facă judecăți împotriva lui Dumnezeu Însuși și să-L defăimeze; cei care formează grupări și caută independența, cei care se înalță pe sine deasupra lui Dumnezeu; acei tineri frivoli, precum și bărbații și femeile de vârstă mijlocie sau mai înaintată care sunt prinși în mrejele desfrâului; acei bărbați și acele femei care se bucură de faima și averea personală și care urmăresc, printre altele, statutul personal; acei oameni care nu se căiesc și care sunt prinși în păcat – nu sunt ei, cu toții, dincolo de mântuire? Desfrâul, păcătoșenia, leacurile rele, vrăjitoria, vulgaritățile și cuvintele impertinente, toate se dezlănțuie printre voi; iar adevărul și cuvintele vieții sunt călcate în picioare de voi și limba sfântă printre voi e pângărită. Voi, neamuri, umflate de mizerie și neascultare! Care va fi sfârșitul vostru? Cum pot cei care iubesc trupul, care comit vrăjitorii ale trupului și care sunt împotmoliți în păcate obscene să trăiască în continuare? Nu știți că oamenii ca voi sunt niște viermi dincolo de mântuire? Ce vă îndreptățește să cereți una și alta? Până în prezent, nu a existat nici cea mai mică schimbare în cei care nu iubesc adevărul, ci iubesc doar trupul – cum pot fi mântuiți astfel de oameni? Cei care nu iubesc a vieții cale, care nu Îl preamăresc pe Dumnezeu și nu-I sunt mărturie, care uneltesc de dragul propriului statut, care se ridică în slăvi – nu sunt ei, și astăzi, tot la fel? Unde este valoarea în a-i mântui? Dacă poți să fii mântuit nu depinde de câtă vechime ai sau de câți ani ai lucrat, cu atât mai puțin de cât de multe acreditări ai adunat. Dimpotrivă, depinde de faptul dacă urmărirea ta a dat roade. Se cuvine să știi că cei care sunt mântuiți sunt „pomii” care dau rod, nu copacii cu frunzișuri luxuriante și flori abundente,

dar care nu dau roade. Chiar dacă ai petrecut mulți ani rătăcind pe străzi, ce contează? Unde este mărturia ta? Respectul tău pentru Dumnezeu e mult mai mic decât iubirea ta față de tine și dorințele tale desfrânate – nu este un astfel de om un degenerat? Cum ar putea să fie un specimen și un model pentru mântuire? Natura ta este incorigibilă, ești prea răzvrătit, nu poți fi mântuit! Nu sunt astfel de oameni cei ce vor fi alungați? Oare momentul când lucrarea Mea se încheie nu este și momentul în care sosește ziua ta din urmă? Am lucrat atât de mult și am rostit atât de multe cuvinte printre voi – cât de mult a intrat cu adevărat în urechile voastre? Cât de mult v-ați supus vreodată? Când se va încheia lucrarea Mea, va fi și momentul când veți înceta să vă împotriviți Mie, când veți înceta să Mă înfruntați. În timp ce Eu lucrez, voi acționați neîncetat împotriva Mea; nu-Mi respectați niciodată cuvintele. Eu Îmi fac lucrarea Mea, iar voi vă vedeți de „lucrarea" voastră, făcându-vă propria mică împărăție. Nu sunteți altceva decât o haită de vulpi și câini, tot ce faceți e împotriva Mea! Încercați necontenit să-i aduceți în îmbrățișarea voastră pe cei ce vă oferă iubirea lor deplină – unde e respectul vostru? Tot ceea ce faceți este înșelător! Nu aveți nicio ascultare și niciun respect, iar tot ceea ce faceți este înșelător și blasfemator! Pot fi astfel de oameni mântuiți? Bărbații imorali sexual și lascivi vor întotdeauna să atragă stricate vanitoase pentru propria plăcere. Nu voi mântui sub nicio formă astfel de demoni imorali sexual. Vă urăsc, demoni murdari, iar lascivitatea și vanitatea voastră vă vor arunca în iad. Ce aveți de spus în apărarea voastră? Voi, demoni murdari și spirite rele, sunteți atât de respingători! Sunteți dezgustători! Cum ar putea fi mântuit un asemenea gunoi? Mai pot fi mântuiți cei prinși în mrejele păcatului? Astăzi, acest adevăr, această cale și această viață nu vă atrag; dimpotrivă, sunteți atrași de păcătoșenie, de bani, de statut, de faimă și câștig, de plăcerile trupului, de frumusețea bărbaților și de farmecul femeilor. Ce vă califică să intrați în Împărăția

Mea? Imaginea voastră este chiar mai presus decât cea a lui Dumnezeu, statutul vostru, chiar mai înalt decât al lui Dumnezeu, ca să nu mai spun nimic despre prestigiul vostru printre oameni – ați devenit idoli pe care oamenii îi venerează. Nu ai devenit arhanghelul? Când se dezvăluie sfârșitul oamenilor, adică atunci când și lucrarea mântuirii se apropie de sfârșit, mulți dintre voi veți fi cadavre care sunt dincolo de mântuire și trebuie să fie alungate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (7)”

2. Pe vremuri, îmi lipsea discernământul. Îi urmam pe pastori și prezbiteri în opoziția și condamnarea lucrării lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă și eram de acord cu ei când spuneau blasfemii. Mă va mântui totuși Dumnezeu?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Dacă cel drept se întoarce de la dreptatea lui și săvârșește nedreptate, el va muri din pricina aceasta; va muri din pricina nedreptății pe care a săvârșit-o. Tot astfel, dacă cel rău se întoarce de la răutatea în care trăiește și face judecată și dreptate, își va salva viața. Dacă își vede starea și se întoarce de la toate nelegiuirile pe care le-a săvârșit, va trăi cu siguranță și nu va muri” (Ezechiel 18:26-28).

„Și cuvântul lui Iahve a ajuns la Iona a doua oară, spunând: «Ridică-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare și propovăduiește-i predicarea pe care ți-o dau». Deci Iona s-a ridicat și s-a dus în Ninive, după cuvântul lui Iahve. Ninive era o cetate deosebit de mare, fiind nevoie de trei zile pentru a o străbate. Iona a început să meargă prin cetate cale de o zi. El striga: «Încă patruzeci de zile și Ninive va fi distrusă!» Atunci oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, au vestit un post și s-au îmbrăcat cu saci, de la cel mai mare până la cel mai mic. Când această veste a ajuns la regele din Ninive, acesta s-a ridicat de pe tronul său, și-a dat jos mantia de pe el, s-a acoperit cu un sac și s-a așezat în cenușă. El a trimis să se vestească în Ninive: «Din porunca regelui și a nobililor săi, se cer următoarele: „Nici un om și nici un animal, nici din cireadă, nici din turmă, să nu guste nimic, să nu pască și să nu bea apă deloc! Oamenii și vitele să se acopere cu saci, să strige cu putere către Dumnezeu și să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la violența lor, de care le sunt pline mâinile! Cine știe? Poate Dumnezeu se va răzgândi, Îi va părea rău, Își va opri apriga Sa mânie și astfel nu vom pieri!”»

Dumnezeu a văzut faptele lor și cum se întorceau ei de la calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu S-a căit de răul pe care zisese că li-l va face și nu l-a mai făcut" (Iona 3:1-10).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Scopul lucrării lui Dumnezeu asupra oamenilor este de a le permite să împlinească voia lui Dumnezeu, iar aceasta este săvârșită pentru a le aduce mântuirea. Prin urmare, în timpul mântuirii omului, El nu face lucrarea pedepsirii lui. Când îi aduce omului mântuirea, Dumnezeu nu pedepsește răul, nu răsplătește binele, și nici nu dezvăluie destinațiile diferitelor tipuri de oameni. În schimb, numai după ce etapa finală a lucrării Sale va fi completă, El va face lucrarea de pedepsire a răului și răsplătire a binelui și doar atunci El va dezvălui sfârșitul tuturor diferitelor feluri de oameni. Cei care sunt pedepsiți vor fi cei care într-adevăr nu pot fi mântuiți, în timp ce aceia care sunt mântuiți vor fi cei care au obținut mântuirea lui Dumnezeu în timpul mântuirii omului de către El. Cât se săvârșește lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu, toți cei care pot fi mântuiți vor fi mântuiți pe cât este posibil, fără ca niciunul să fie lepădat, pentru că scopul lucrării lui Dumnezeu este de a mântui omul. Toți aceia care, în timpul mântuirii omului de către Dumnezeu, sunt incapabili să obțină o schimbare în firea lor – cât și toți aceia care sunt incapabili să-L asculte pe Dumnezeu întru totul – vor deveni obiecte pentru pedeapsă. Această etapă a lucrării – lucrarea cuvintelor – va deschide oamenilor toate căile și tainele pe care ei nu le înțeleg, astfel încât omul să poată înțelege voia lui Dumnezeu și cerințele Lui de la om și să poată avea condițiile necesare pentru a pune cuvintele lui Dumnezeu în practică și să obțină schimbări în firea sa. Dumnezeu folosește doar cuvinte pentru a-Și face lucrarea și nu-i pedepsește pe oameni pentru că sunt puțin răzvrătiți, întrucât acum este timpul lucrării de mântuire. Dacă toți cei răzvrătiți ar fi pedepsiți, atunci

nimeni nu ar avea ocazia de a fi mântuit; toți ar fi pedepsiți și ar cădea în Infern. Scopul cuvintelor care-i judecă pe oameni este de a le permite să se cunoască pe ei înșiși și să se supună lui Dumnezeu; nu este pentru ca ei să fie pedepsiți cu o astfel de judecată. În timpul lucrării cuvintelor, mulți oameni își vor expune răzvrătirea și sfidarea, cât și neascultarea față de Dumnezeul întrupat. Totuși, El nu-i va pedepsi pe toți acești oameni din această cauză, ci, în schimb, doar îi va lăsa deoparte pe cei care sunt corupți până în măduva oaselor și care nu pot fi mântuiți. El va da trupul lor Satanei și, în câteva cazuri, le va nimici trupul. Cei rămași vor continua să urmeze și să experimenteze tratarea și emondarea. Dacă în timp ce urmează, acești oameni sunt încă incapabili să accepte tratarea și emondarea și devin din ce în ce mai degenerați, atunci își vor fi pierdut șansa la mântuire. Fiecare persoană care s-a supus cuceririi cuvintelor lui Dumnezeu va avea numeroase șanse pentru mântuire; mântuirea fiecăruia dintre acești oameni de către Dumnezeu va arăta cea mai mare îngăduință a Sa. Cu alte cuvinte, li se va arăta toleranța supremă. Atât timp cât oamenii se întorc de pe calea greșită și câtă vreme se pot căi, Dumnezeu le va da ocazii să obțină mântuirea Lui. Când oamenii se răzvrătesc prima dată împotriva lui Dumnezeu, El nu-Și dorește să-i omoare; în schimb, face tot ce poate pentru a-i mântui. Dacă cineva nu are nicidecum loc pentru mântuire, atunci Dumnezeu îl va arunca deoparte. Faptul că Dumnezeu nu Se grăbește să pedepsească pe cineva înseamnă că El vrea să-i mântuiască pe toți cei care pot fi mântuiți. El judecă, luminează și îndrumă oamenii doar prin cuvinte, și nu folosește un toiag pentru a-i omorî. Folosirea cuvintelor pentru a le aduce oamenilor mântuirea reprezintă scopul și însemnătatea etapei finale a lucrării.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului”

„Blasfemia și calomnia împotriva lui Dumnezeu sunt un păcat care nu va fi iertat în epoca aceasta sau în cea viitoare, iar cei care comit acest păcat nu se vor reîntrupa niciodată”. Asta înseamnă că firea lui Dumnezeu nu tolerează să fie ofensată de om. Când se află într-o situație pe care nu o înțeleg ori când sunt înșelați, controlați sau suprimați de alții, s-ar putea ca unii oameni să spună cuvinte aspre sau urâte. Mai târziu, însă, după ce au acceptat adevărata cale, devin plini de regrete. Pregătesc atunci suficiente fapte bune, dobândesc cunoștințe și se schimbă în ceea ce privește această chestiune, și, astfel, Dumnezeu nu stăruie asupra niciunei fărădelegi anterioare de-ale lor. Ar trebui să-L cunoașteți pe Dumnezeu pe deplin, ar trebui să știți către cine sunt adresate acele cuvinte ale lui Dumnezeu, precum și contextul lor, și nu ar trebuie să puneți aleatoriu în practică sau să definiți în mod arbitrar cuvintele lui Dumnezeu. Oamenii care nu au experiență nu se măsoară cu ale lui Dumnezeu cuvinte în nimic, în vreme ce aceia cu puțină experiență sau cu o oarecare perspectivă tind să fie supersensibili. Când aud de la Dumnezeu cuvântări care blestemă sau care detestă și elimină oamenii, ei iau totul asupra lor/își asumă totul fără discriminare/orbește. Acest lucru arată că ei nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu și că (pe El) Îl înțeleg greșit întotdeauna. Unii oameni îL judecă pe Dumnezeu înainte să citească vreuna dintre noile Sale cuvântări, să facă vreo cercetare, să audă vreo părtășie din partea oamenilor care înțeleg noua lucrare a lui Dumnezeu sau, cu atât mai puțin, înainte să dobândească vreun strop de luminare de la Duhul Sfânt. După aceea, cineva le propovăduiește Evanghelia și ei o acceptă. Mai târziu, regretă că L-au judecat pe Dumnezeu și își doresc să se pocăiască. După aceea, totul depinde doar de modul în care se comportă în viitor. Dacă, după ce au ajuns să aibă credință, comportamentul lor este deosebit de rău, iar ei renunță singuri, spunând: „Ei bine, până la urmă, și înainte am rostit cuvinte blasfematoare și urâte, iar

Dumnezeu a declarat că oamenii ca mine vor fi condamnați – deci viața mea s-a sfârșit", atunci astfel de oameni chiar sunt terminați.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Mulți sunt cei ce se împotrivesc lui Dumnezeu, dar în rândul lor, există și diferite moduri în care se împotrivesc Dumnezeu. La fel cum există tot felul de credincioși, la fel există și tot felul de potrivnici față de Dumnezeu, fiecare diferit de celălalt. Nici măcar unul singur din aceia care nu reușesc să recunoască clar scopul lucrării lui Dumnezeu nu poate fi mântuit. Indiferent de modul în care omul poate să se fi împotrivit lui Dumnezeu în trecut, atunci când omul ajunge să înțeleagă scopul lucrării lui Dumnezeu și își dedică eforturile pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu, Dumnezeu îi va fi șterge complet toate păcatele de dinainte. Atâta timp cât omul caută adevărul și practică adevărul, Dumnezeu nu va ține minte ce a făcut acesta. Mai mult, tocmai pe baza practicării adevărului de către om, Dumnezeu îl justifică. Aceasta este dreptatea lui Dumnezeu. Înainte ca omul să-L fi văzut pe Dumnezeu sau să fi experimentat lucrarea Lui, indiferent de cum acționează omul față de Dumnezeu, El nu Își aduce aminte. Cu toate acestea, odată ce omul L-a văzut pe Dumnezeu și a experimentat lucrarea Lui, toate faptele și acțiunile omului vor fi înscrise de către Dumnezeu în „cronici", pentru că omul L-a văzut pe Dumnezeu și a trăit în lucrarea Lui.

Când omul a văzut cu adevărat ce are Dumnezeu și ce este El, când a văzut supremația Lui, când a ajuns să cunoască cu adevărat lucrarea lui Dumnezeu și, mai mult, atunci când vechea fire a omului e schimbată, atunci omul își va fi înlăturat complet firea răzvrătită care se împotrivește lui Dumnezeu. Se poate spune că toată lumea s-a împotrivit la un moment dat lui Dumnezeu și toată lumea s-a răzvrătit la un moment dat împotriva lui Dumnezeu. Cu toate acestea, dacă asculți de bunăvoie de Dumnezeul întrupat și, din acest moment, mulțumești inima lui Dumnezeu cu loialitatea

ta, practici adevărul care se cuvine, îți îndeplinești datoria așa cum se cuvine și să păzești regulile care se cuvin, atunci ești unul care e dispus să își dea la o parte răzvrătirea pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și unul care poate fi desăvârșit de Dumnezeu. Dacă ar fi să refuzi cu încăpățânare să-ți vezi greșelile și nu ai nicio intenție de a te pocăi, dacă persiști în purtarea ta răzvrătită, fără cea mai mică intenție de a coopera cu Dumnezeu și a-L mulțumi, atunci o persoană așa de îndărătnică și incorigibilă ca tine va fi pedepsită cu siguranță și cu siguranță nu va fi niciodată cineva desăvârșit de Dumnezeu. Așa stând lucrurile, tu ești dușmanul lui Dumnezeu astăzi, iar mâine vei fi tot dușmanul lui Dumnezeu, și la fel vei rămâne dușmanul lui Dumnezeu în ziua ce vine; vei fi veșnic un adversar al lui Dumnezeu și dușmanul lui Dumnezeu. În acest caz, cum oare ar putea Dumnezeu să te achite?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu”

Atât timp cât aveți o fărâmă de speranță, acum, indiferent dacă Dumnezeu Își amintește sau nu fărădelegile voastre din trecut, ce mentalitate ar trebui să păstrați? „Trebuie să caut să-mi schimb firea, să încerc să-L cunosc pe Dumnezeu, să nu mai fiu păcălit vreodată de Satana și să nu mai fac vreodată ceva care ar face numele lui Dumnezeu de ocară.” Ce criterii esențiale determină dacă oamenii pot fi mântuiți și dacă au vreo speranță? Fondul problemei e, după ascultarea unei predici, dacă poți înțelege adevărul, dacă poți pune adevărul în practică și dacă te poți schimba. Acestea sunt criteriile esențiale. Dacă doar simți remușcări și, atunci când faci lucruri, faci pur și simplu orice vrei, în aceleași vechi moduri, nu numai necăutând adevărul, încă agățându-te de puncte de vedere și practici vechi și nu doar fiind total lipsit de înțelegere, ci, în schimb, înrăutățindu-te din ce în ce mai mult, atunci vei rămâne fără speranță și ar

trebui să fii dat deoparte. Cu o mai mare cunoaștere de Dumnezeu și o mai profundă cunoaștere de sine, te vei stăpâni mai bine. Cu cât cunoștințele tale despre propria-ți natură sunt mai profunde, cu atât vei fi mai capabil să te protejezi. Și după distilarea experiențelor tale și a lecțiilor pe care le-ai învățat, nu vei mai da greș niciodată. De fapt, toți au cusururi, doar că nu sunt trași la răspundere. Toată lumea le are – ale unora sunt mici, iar ale altora sunt mari; unii vorbesc limpede, iar alții sunt secretoși. Unii oameni fac lucruri despre care alții știu, în timp ce unii fac lucruri fără ca alții să știe despre asta. Toți au cusururi și toți dezvăluie anumite firi corupte, cum ar fi aroganța sau neprihănirea de sine; toți au comis fărădelegi, toți au fost devianți în lucrarea lor sau, uneori, răzvrătiți. Și toate acestea sunt pardonabile și de neevitat de către omenirea coruptă. Dar odată ce oamenii înțeleg adevărul, acest lucru poate fi evitat și este posibil să nu mai comită fărădelegi, și nu este nevoie să fie vreodată tulburați de fărădelegile anterioare. Important este dacă oamenii se pocăiesc, dacă s-au schimbat cu adevărat: cei care se pocăiesc și se schimbă sunt cei care sunt mântuiți, în timp ce aceia care rămân nepocăiți și neschimbați în toate privințele trebuie eliminați. Dacă, după ce au înțeles adevărul, oamenii tot mai comit fărădelegi cu bună știință, dacă insistă să nu se pocăiască, sunt complet neschimbați și, dacă indiferent cum sunt emondați, tratați sau avertizați, nu va funcționa, atunci astfel de oameni nu pot atinge mântuirea.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

3. Există mulți oameni din iudaism și creștinism care cred și în adevăratul Dumnezeu, care Îl slăvesc în temple și biserici și care, după toate aparențele, se arată foarte pioși. Deși unii nu acceptă lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, nu au făcut nimic care să se opună sau să-L condamne explicit pe Dumnezeu. Oare Dumnezeu îi va mântui pe oamenii ca ei?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Căci Dumnezeu a zis: «Cinstește-i pe tatăl tău și pe mama ta!» și «Cel ce își blestemă tatăl sau mama trebuie să fie pedepsit cu moartea». Însă voi ziceți: «Dacă cineva îi spune tatălui său sau mamei sale: „Orice ai putea primi de la mine este deja închinat ca dar lui Dumnezeu!”, acela nu mai este dator să-și cinstească tatăl (sau mama)». Și anulați astfel Cuvântul lui Dumnezeu de dragul tradiției voastre. Ipocriților! Bine a profețit Isaia despre voi când a zis: «Poporul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine! Degeaba însă Mi se închină ei, dând ca învățături niște porunci de-ale oamenilor!»” (Matei 15:4-9).

„Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci doar acela care face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profețit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!»” (Matei 7:21-23).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Criteriul după care omul judecă alți oameni se bazează pe comportamentul lor; cei al căror comportament este bun sunt persoane drepte și cei al căror comportament este abominabil sunt răi. Criteriul după

care Dumnezeu judecă oamenii se bazează pe capacitatea esenței lor de a se supune sau nu Lui; o persoană care se supune lui Dumnezeu este o persoană dreaptă, în vreme ce una care nu I se supune este un dușman și o persoană rea, indiferent dacă comportamentul acesteia este bun sau rău și indiferent dacă cuvintele sale sunt corecte sau incorecte. Unii oameni doresc să folosească faptele bune pentru a obține o destinație bună în viitor și unii oameni doresc să folosească vorbe prețioase pentru a obține o destinație bună. Toată lumea crede în mod greșit că Dumnezeu stabilește finalurile oamenilor după ce le-a urmărit comportamentul sau după ce i-a ascultat vorbind; prin urmare, mulți oameni vor să profite de lucrul acesta ca să-L înșele pe Dumnezeu să le ofere favoruri temporare. În viitor, oamenii care vor supraviețui într-o stare de odihnă vor fi îndurat cu toții ziua nenorocirii și, de asemenea, vor fi fost martori pentru Dumnezeu; toți vor fi oameni care își vor îndeplinit îndatoririle și care se vor fi supus lui Dumnezeu în mod voit. Celor care vor doar să folosească oportunitatea de a face servicii cu intenția de a evita să practice adevărul nu li se va permite să rămână. Dumnezeu are standarde corespunzătoare pentru aranjarea finalului fiecărui individ; El pur și simplu nu ia aceste decizii conform cuvintelor și comportamentului unei persoane și nici nu le ia în baza comportamentului său într-o singură perioadă de timp. El nu va fi deloc tolerant față de comportamentul rău al unei persoane datorită serviciului pe care I l-a făcut în trecut și nici nu o va cruța de la moarte datorită unui singur efort pentru Dumnezeu. Nimeni nu poate scăpa de răsplata pentru răutatea sa și nimeni nu își poate ascunde comportamentul rău și, prin aceasta, să scape de chinurile distrugerii. Dacă oamenii pot într-adevăr să-și îndeplinească datoria, înseamnă că sunt credincioși veșnic lui Dumnezeu și nu caută recompense, indiferent dacă primesc binecuvântări sau suferă nenorociri. Dacă oamenii sunt credincioși lui Dumnezeu când văd binecuvântări, dar își

pierd credința când nu pot să vadă nicio binecuvântare și, în final, tot nu pot să fie martori pentru Dumnezeu sau să îndeplinească îndatoririle care le-au revenit, tot vor fi țintele distrugerii, în ciuda faptului că, odată, I-au făcut servicii lui Dumnezeu cu credință. Pe scurt, oamenii răi nu pot supraviețui în eternitate și nici nu pot intra în odihnă; doar cei drepți sunt stăpânii odihnei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Cel mai important aspect în urmarea lui Dumnezeu este ca totul să fie în conformitate cu cuvintele lui Dumnezeu de astăzi: indiferent dacă tu cauți pătrunderea în viață sau împlinirea voii lui Dumnezeu, totul ar trebui să fie centrat pe cuvintele lui Dumnezeu de astăzi. Dacă ceea ce comunici și cauți nu este centrat în jurul cuvintelor lui Dumnezeu de astăzi, atunci ești străin de cuvintele lui Dumnezeu și în totalitate lipsit de lucrarea Duhului Sfânt. Dumnezeu dorește oameni care să-I calce pe urme. Indiferent cât de minunat și pur este ceea ce ai înțeles înainte, Dumnezeu nu dorește așa ceva și, dacă nu poți renunța la astfel de lucruri, atunci acestea vor fi un obstacol imens în calea pătrunderii tale în viitor. Toți cei care sunt capabili să urmeze lumina prezentă a Duhului Sfânt sunt binecuvântați. Oamenii din veacurile trecute au călcat, de asemenea, pe urmele pașilor lui Dumnezeu, dar nu au putut să urmeze până astăzi; aceasta este binecuvântarea oamenilor din zilele de pe urmă. Cei care pot urma lucrarea prezentă a Duhului Sfânt și care sunt capabili să urmeze pașii lui Dumnezeu astfel încât să-L urmeze pe Dumnezeu oriunde îi conduce – aceștia sunt oameni care sunt binecuvântați de Dumnezeu. Cei care nu urmează lucrarea prezentă a Duhului Sfânt nu au pătruns în lucrarea cuvintelor lui Dumnezeu și, indiferent cât de mult lucrează, cât de mari sunt suferințele lor sau cât de mult se zbat, nimic din acestea nu înseamnă ceva pentru Dumnezeu, iar El nu îi va lăuda. Astăzi,

toți cei care urmează cuvintele actuale ale lui Dumnezeu sunt în curentul Duhului Sfânt; cei care sunt străini de cuvintele lui Dumnezeu de astăzi sunt în afara curentului Duhului Sfânt și astfel de oameni nu sunt lăudați de Dumnezeu. Slujirea care este separată de cuvântările prezente ale Duhului Sfânt este o slujire a trupului și a noțiunilor și e imposibil să fie în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Dacă oamenii trăiesc printre noțiuni religioase, atunci nu pot face nimic potrivit pentru voia lui Dumnezeu și, chiar dacă Îl slujesc pe Dumnezeu, Îl slujesc în mijlocul închipuirilor și noțiunilor lor și sunt total incapabili de a sluji în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Cei care nu sunt în stare să urmeze lucrarea Duhului Sfânt nu înțeleg voia lui Dumnezeu, iar cei care nu înțeleg voia lui Dumnezeu nu-L pot sluji pe Dumnezeu. Dumnezeu dorește o slujire care să fie după inima Sa; El nu dorește o slujire care să fie după noțiuni și trup. Dacă oamenii sunt incapabili să urmeze pașii lucrării Duhului Sfânt, atunci ei trăiesc printre noțiuni. Slujirea unor astfel de oameni întrerupe și tulbură, iar o astfel de slujire este potrivnică lui Dumnezeu. Astfel, cei care nu pot să urmeze pașii lui Dumnezeu sunt incapabili să-L slujească pe Dumnezeu; cei care nu sunt în stare să calce pe urmele pașilor lui Dumnezeu se opun cu siguranță Lui și sunt incapabili să fie compatibili cu Dumnezeu. „Urmărirea lucrării Duhului Sfânt” înseamnă să înțelegi voia lui Dumnezeu astăzi, să fii capabil să acționezi în conformitate cu cerințele actuale ale lui Dumnezeu, să fii capabil să-L asculți și să-L urmezi pe Dumnezeul de astăzi și să pătrunzi în conformitate cu cele mai noi cuvântări ale lui Dumnezeu. Numai unul ca acesta e cineva care urmează lucrarea Duhului Sfânt și este în curentul Duhului Sfânt. Astfel de oameni nu numai că sunt capabili să primească lauda lui Dumnezeu și să-L vadă pe Dumnezeu, ci pot și să cunoască, din ultima lucrare a Sa, firea lui Dumnezeu și, de asemenea, noțiunile și neascultarea omului, natura și substanța omului; în plus, sunt

capabili să obțină în mod gradual schimbări în firea proprie în timpul slujirii lor. Numai astfel de oameni sunt cei care sunt în stare să-L câștige pe Dumnezeu și care într-adevăr au găsit calea cea adevărată. Cei care sunt alungați prin lucrarea Duhului Sfânt sunt oameni incapabili să urmeze cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și care se răzvrătesc împotriva celei mai recente lucrări a lui Dumnezeu. Faptul că astfel de oameni se opun în mod deschis lui Dumnezeu este pentru că Dumnezeu a întreprins o lucrare nouă și pentru că imaginea Sa nu este aceeași cu cea din noțiunile lor – ca urmare, ei se opun în mod deschis lui Dumnezeu și emit judecăți asupra lui Dumnezeu, ceea ce duce la disprețuirea și respingerea lor de către Dumnezeu. Deținerea cunoștințelor legate de lucrarea cea mai recentă a lui Dumnezeu nu este o chestiune ușoară, dar dacă oamenii au de gând să se supună lucrării lui Dumnezeu și să caute lucrarea Lui, atunci vor avea șansa de a-L vedea pe Dumnezeu și vor avea șansa de a dobândi cea mai recentă îndrumare a Duhului Sfânt. Cei care se opun în mod intenționat lucrării lui Dumnezeu nu pot primi luminarea Duhului Sfânt sau îndrumarea lui Dumnezeu. Astfel, dacă oamenii pot primi sau nu cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu depinde de harul lui Dumnezeu, depinde de căutarea lor și de intențiile lor.

Toți cei care sunt capabili să asculte de cuvântările prezente ale Duhului Sfânt sunt binecuvântați. Nu contează cum obișnuiau să fie, sau cum obișnuia să lucreze Duhul Sfânt în ei – cei care au câștigat cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu sunt cei mai binecuvântați, iar cei care nu reușesc să urmeze cea mai recentă lucrare de astăzi sunt alungați.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii”

În fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu sunt și cerințe corespunzătoare de la om. Toți aceia care se află în curentul Duhului Sfânt au prezența și

disciplina Duhului Sfânt, iar aceia care nu se află în curentul Duhului Sfânt sunt sub comanda Satanei și fără nimic din lucrarea Duhului Sfânt. Oamenii care se află în curentul Duhului Sfânt sunt aceia care acceptă lucrarea nouă a lui Dumnezeu și care colaborează la lucrarea nouă a lui Dumnezeu. Dacă aceia care se află în acest curent nu sunt în stare să colaboreze și nu pot să pună în practică adevărul cerut de Dumnezeu în acest timp, atunci ei vor fi disciplinați și, în cel mai rău caz, vor fi lepădați de Duhul Sfânt. Aceia care acceptă lucrarea nouă a Duhului Sfânt vor trăi în curentul Duhului Sfânt și vor primi grija și protecția Duhului Sfânt. Aceia care sunt dornici să pună adevărul în practică sunt luminați de Duhul Sfânt, iar aceia care nu sunt dornici să pună adevărul în practică sunt disciplinați de Duhul Sfânt și pot fi chiar pedepsiți. Indiferent ce fel de oameni sunt, cu condiția ca ei să se afle în curentul Duhului Sfânt, Dumnezeu Își va asuma responsabilitatea pentru toți aceia care acceptă lucrarea Sa nouă de dragul numelui Său. Aceia care preamăresc numele Său și sunt dornici să Îi pună cuvintele în practică vor primi binecuvântările Sale; cei care nu Îl ascultă și nu Îi pun cuvintele în practică vor primi pedeapsa Sa. Oamenii care se află în curentul Duhului Sfânt sunt aceia care acceptă noua lucrare și, pentru că au acceptat noua lucrare, ar trebui să colaboreze cum se cuvine cu Dumnezeu, și nu să se comporte ca niște răzvrătiți care nu își îndeplinesc datoria. Aceasta este singura cerință a lui Dumnezeu de la om. Nu este același lucru pentru oamenii care nu acceptă lucrarea nouă: ei se află în afara curentului Duhului Sfânt, iar disciplina și reprosul Duhului Sfânt nu li se aplică. Toată ziua, acești oameni trăiesc în trup, trăiesc în mintea lor, și tot ce fac este conform doctrinei rezultată din analiza și cercetarea propriilor lor creiere. Nu asta e ceea ce se cere de către lucrarea nouă a Duhului Sfânt, cu atât mai puțin este colaborare cu Dumnezeu. Aceia care nu acceptă lucrarea nouă a lui Dumnezeu sunt lipsiți de prezența lui Dumnezeu și, mai mult, lipsiți de

binecuvântările și protecția lui Dumnezeu. Majoritatea cuvintelor și acțiunilor lor țin de cerințele din trecut ale lucrării Duhului Sfânt; ele sunt doctrină, nu adevăr. O astfel de doctrină și de reglementare sunt suficiente pentru a demonstra că adunarea acestor oameni laolaltă nu este altceva decât religie; ei nu sunt cei aleși sau obiectele lucrării lui Dumnezeu. Adunarea tuturor celor din mijlocul lor se poate numi doar un mare congres al religiei și nu poate fi numită o biserică. Acesta este un fapt de nestrămutat. Ei nu au lucrarea nouă a Duhului Sfânt; ceea ce fac pare să amintească de religie, ceea ce trăiesc ei pare să abunde în religie; ei nu sunt în posesia prezenței și lucrării Duhului Sfânt, cu atât mai puțin sunt eligibili să primească disciplina și luminarea Duhului Sfânt. Acești oameni sunt toți leșuri fără de viață și viermi lipsiți de spiritualitate. Ei nu cunosc răzvrătirea și neascultarea omului, nu cunosc toate faptele rele ale omului și cu atât mai puțin nu cunosc toată lucrarea lui Dumnezeu și voința de astăzi a lui Dumnezeu. Sunt cu toții ignoranți, oameni infami și gunoaie care nu merită să fie numiți credincioși! Nimic din ceea ce ei fac nu are nicio relevanță asupra gestionării lui Dumnezeu, cu atât mai puțin poate să afecteze planurile lui Dumnezeu. Cuvintele și acțiunile lor sunt prea dezgustătoare, prea patetice și sunt pur și simplu nedemne de a fi menționate. Nimic din ceea ce este făcut de aceia care nu se află în curentul Duhului Sfânt nu are de a face cu lucrarea nouă a Duhului Sfânt. Din această cauză, orice ar face, ei nu au disciplina Duhului Sfânt și, mai mult decât atât, nu au luminarea Duhului Sfânt. Pentru că ei sunt cu toții oameni fără dragoste de adevăr și care au fost disprețuiți și respinși de Duhul Sfânt. Sunt denumiți făcători de rele pentru că umblă în trup și fac tot ceea ce le face plăcere sub stindardul lui Dumnezeu. În vreme ce Dumnezeu lucrează, ei sunt ostili lui Dumnezeu cu bună știință și aleargă în direcția opusă Lui. Neputința omului de a colabora cu Dumnezeu reprezintă neascultarea supremă în sine, așadar, acei

oameni care se împotrivesc intenționat lui Dumnezeu, nu își vor primi, cu precădere, răsplata dreaptă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Acei farisei evrei, înalți preoți și cărturari ai Epocii Legii au crezut nominal în Dumnezeu, dar au întors spatele căii Lui și chiar L-au răstignit pe Dumnezeul întrupat. Ar fi putut, atunci, credința lor să fi câștigat aprobarea lui Dumnezeu? (Nu.) Dumnezeu îi desemnase deja drept oameni de credință iudaică, drept membri ai unui grup religios. Iar Dumnezeu îi vede la fel pe cei care cred astăzi în Isus, ca membri ai unui grup religios, prin aceea că El nu îi recunoaște precum membri ai bisericii Sale sau precum credincioși în El. De ce ar condamna Dumnezeu lumea religioasă în acest fel? Pentru că toți membrilor grupurilor religioase, în special conducătorii de nivel înalt ai diferitelor confesiuni, nu au o inimă care se teme de Dumnezeu și nici nu sunt adepți ai voii lui Dumnezeu. Toți sunt non-credincioși. Ei nu cred în întrupare, cu atât mai puțin acceptă adevărul. Ei nu caută, nu se interesează, nu examinează și nu acceptă niciodată lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă sau adevărurile pe care le exprimă El, ci merg direct la condamnarea și hulirea lucrării întrupării lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Se poate vedea clar în asta că ei pot crede, cu numele, în Dumnezeu, dar Dumnezeu nu îi recunoaște ca fiind credincioși în El; El spune că sunt răufăcători, că nimic din ceea ce fac ei nu are nici cea mai mică legătură cu lucrarea Sa de mântuire, că sunt necredincioși care sunt în afara cuvintelor Sale. De credeți în Dumnezeu așa cum credeți acum, nu va veni ziua când și voi veți fi reduși la adepți religioși? Credința în Dumnezeu din interiorul religiei nu poate dobândi mântuirea – de ce anume? Dacă nu puteți spune de ce se întâmplă acest lucru, asta arată că nu înțelegeți câtuși de puțin nici adevărul, nici voia lui

Dumnezeu. Cel mai tragic lucru care se poate întâmpla cu credința în Dumnezeu este să fie redusă la religie și alungată de către Dumnezeu. E un lucru de neînchipuit pentru om, iar cei care nu înțeleg adevărul nu pot vedea niciodată clar această chestiune. Spuneți-Mi, când o biserică s-a transformat treptat într-o religie în ochii lui Dumnezeu și a devenit o confesiune pe parcursul anilor mulți și îndelungați de la începuturile ei, sunt oamenii din ea candidați la mântuirea lui Dumnezeu? Sunt ei membri ai familiei Sale? (Nu.) Nu sunt. Pe ce drum merg acești oameni care, nominal, cred în adevăratul Dumnezeu, însă sunt considerați de El a fi oameni religioși? Drumul pe care îl parcurg este unul pe care poartă steagul credinței în Dumnezeu, însă nu urmează niciodată calea Lui; este unul pe care cred în El, însă nu Îl venerează, ci chiar se leapădă de El; este unul pe care pretind a crede în Dumnezeu, însă I se împotrivesc, crezând, nominal, în numele lui Dumnezeu, în adevăratul Dumnezeu, dar închinându-se Satanei diavolul și angajându-se în operațiuni omenești și stabilind o împărăție independentă, omenească. Acesta e drumul pe care îl parcurg. Privind la drumul pe care îl parcurg, este evident că sunt o grămadă de non-credincioși, o bandă de antihriști, un grup de satane și diavoli care și-au propus în mod explicit să se împotrivească lui Dumnezeu și să-I perturbe lucrarea. Aceasta este esența lumii religioase. Un grup de astfel de oameni are ceva de-a face cu planul de gestionare al lui Dumnezeu pentru mântuirea omului? (Nu.) Odată ce credincioșii în Dumnezeu, oricât de mulți ar putea fi, au modul lor de credință definit de Dumnezeu drept o confesiune sau un grup, atunci și ei sunt definiți de Dumnezeu precum cei care nu pot fi mântuiți. De ce spun asta? Un grup fără lucrarea sau îndrumarea lui Dumnezeu, care nu I se supune și nu I se închină deloc, poate crede în mod nominal în Dumnezeu, dar sunt preoții și prezbiterii din religie cei pe care ei îi urmează și de care ascultă, iar preoții și prezbiterii din religie sunt, prin esența lor, satanici și

ipocriți. Prin urmare, ceea ce urmează și de care ascultă acei oameni sunt Satana și diavolii. În inimile lor, ei practică credința în Dumnezeu, dar, de fapt, sunt manipulați de om, supuși orchestrărilor și stăpânirii omenești. Deci, în termeni esențiali, cei pe care ei îi urmează și de care ascultă sunt Satana și diavolii și forțele răului care se împotrivesc lui Dumnezeu și dușmanii lui Dumnezeu. Ar mântui Dumnezeu o bandă de oameni ca aceasta? (Nu.) De ce nu? Ei bine, sunt astfel de oameni capabili de pocăință? Nu; nu se vor pocăi. Ei se angajează în operațiuni omenești și inițiative omenești sub steagul credinței în Dumnezeu, opunându-se planului de gestionare al lui Dumnezeu pentru mântuirea omului, rezultatul final fiind că vor înfrunta disprețul și respingerea lui Dumnezeu. E imposibil ca Dumnezeu să-i mântuiască pe acești oameni; ei sunt incapabili de pocăință și, deoarece au fost luați de Satana, Dumnezeu îi dă pe mâna acestuia. Cazul în care credința cuiva în Dumnezeu ar putea primi aprobarea Lui depinde de durata în ani a acesteia? Depinde de felul de ritualuri pe care le observă sau de regulile pe care le respectă? Se uită Dumnezeu la practicile umane? Se uită El la numărul lor? (Nu.) Atunci, la ce Se uită El? Când Dumnezeu a ales un grup de oameni, pe ce bază măsoară El dacă pot fi mântuiți, dacă îi va mântui? Pe baza faptului dacă pot accepta adevărul; pe baza drumului pe care îl parcurg. Deși Dumnezeu poate să nu-i fi spus omului atâtea adevăruri în Epoca Harului ca acum și deși acestea nu erau la fel de specifice, El tot a fost capabil atunci să-l desăvârșească pe om și tot mai erau oameni care puteau fi mântuiți. Deci, dacă oamenii din epoca actuală, care au auzit atât de multe adevăruri și care înțeleg voia lui Dumnezeu nu pot să-I urmeze calea sau să se îmbarce pe calea mântuirii, care va fi finalul lor până la urmă? Rezultatul lor final va fi același cu al credincioșilor din creștinism și iudaism – ca și ei, nu vor putea fi mântuiți. Aceasta este firea dreaptă a lui Dumnezeu. Nu contează câte

predici ai auzit sau cât de multe adevăruri ai înțeles – dacă încă îl urmezi pe om, dacă încă îl urmezi pe Satana și nu ești în stare să urmezi calea lui Dumnezeu în cele din urmă, nici să te temi de El și să te ferești de rău, atunci astfel de oameni sunt cei pe care Dumnezeu îi disprețuiește și îi respinge. Oamenii din religie pot fi în stare să predice o mulțime de cunoștințe biblice și pot înțelege ceva doctrină spirituală, dar nu pot să se supună lucrării lui Dumnezeu, să practice și să experimenteze cuvintele Lui sau să I se închine cu adevărat, nici să se teamă de El și să se ferească de rău. Toți sunt ipocriți, nu oameni care se supun cu adevărat lui Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, astfel de oameni sunt definiți ca aparținând unei confesiuni, unui grup omenesc, unei bande omenești, ca sălaș al Satanei. În mod colectiv, ei sunt banda Satanei, împărăția antihriștilor, iar Dumnezeu îi disprețuiește și îi respinge întru totul.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cu frică față de Dumnezeu putem să pășim pe calea mântuirii”

Cei care doresc să dobândească viața fără să se bazeze pe adevărul rostit de Hristos sunt cei mai ridicoli oameni de pe pământ, iar cei care nu acceptă calea vieții adusă de Hristos sunt pierduți în fantezie. Și astfel, spun că aceia care nu-L acceptă pe Hristos al zilelor de pe urmă vor fi mereu detestați de Dumnezeu. Hristos este poarta omului către Împărăție în timpul zilelor de pe urmă și nu există nimeni care să-L poată ocoli. Nimeni nu poate fi desăvârșit de Dumnezeu dacă nu prin Hristos. Crezi în Dumnezeu și astfel, trebuie să accepți cuvintele Lui și să te supui căii Lui. Nu poți să te gândești doar la a obține binecuvântări câtă vreme ești incapabil să primești adevărul și incapabil să accepți provizia vieții. Hristos vine în timpul zilelor de pe urmă, astfel încât toți cei care cred cu adevărat în El să poată să primească viața. Lucrarea Lui este de dragul închiderii vechii epoci și intrării în cea nouă și lucrarea Lui este cărarea ce trebuie luată de către toți

cei care vor intra în noua epocă. Dacă nu ești capabil să-L recunoști și, în schimb, Îl condamni, blasfemiezi sau chiar Îl persecuți, atunci ești sortit să arzi pentru eternitate și nu vei intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu. Căci acest Hristos este Însuși expresia Duhului Sfânt, expresia lui Dumnezeu și Cel căruia Dumnezeu I-a încredințat săvârșirea lucrării Lui pe pământ. Și astfel spun că, dacă nu poți accepta tot ceea ce este săvârșit de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci blasfemiezi Duhul Sfânt. Pedeapsa care trebuie primită de toți cei care Îl blasfemiază pe Duhul Sfânt este evidentă pentru toată lumea. Îți mai spun că, dacă te împotrivești lui Hristos al zilelor de pe urmă și Îl respingi pe Hristos al zilelor de pe urmă, nu va fi nimeni altcineva care să suporte consecințele în numele tău. Mai mult decât atât, începând cu această zi, nu vei mai avea o altă șansă să câștigi aprobarea lui Dumnezeu; chiar dacă încerci să te ispășești, nu vei mai privi niciodată chipul lui Dumnezeu. Deoarece Cel căruia I te împotrivești nu este un om, ceea ce respingi nu este o ființă firavă, ci Hristos. Știi care vor fi consecințele acestui lucru? Nu vei fi făcut o greșeală mică, ci vei fi comis o crimă îngrozitoare. Astfel, sfătuiesc pe toată lumea să nu își arate colții în fața adevărului sau să critice cu nepăsare, deoarece doar adevărul îți poate aduce viața și nimic altceva în afară de adevăr nu îți poate permite să renaști și să privești chipul lui Dumnezeu din nou.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

XXV. Întrebări și răspunsuri despre cum determină Dumnezeu finalitatea diferitelor tipuri de oameni

1. Dezastrele au loc frecvent în întreaga lume și cresc în amploare, prevestind sosirea zilelor de pe urmă. Biblia spune: „Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape” (1 Petru 4:7). Știm că, atunci când Domnul Se va întoarce în timpul zilelor de pe urmă, va răsplăti binele și va pedepsi răul și va hotărî finalitatea oamenilor. Cum va răsplăti El binele și va pedepsi răul și cum va determina El finalitatea oamenilor?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

În lucrarea Sa finală de a încheia epoca, firea lui Dumnezeu este una de mustrare și judecată, în care El dezvăluie tot ceea ce este nedrept, pentru a judeca în mod public toate popoarele și pentru a-i desăvârși pe aceia care Îl iubesc cu o inimă sinceră. Doar o fire ca aceasta poate finaliza o epocă. Zilele de pe urmă deja au sosit. Toate lucrurile din creație vor fi separate conform tipului lor și separate în diferite categorii pe baza naturii lor. Acesta este momentul când Dumnezeu dezvăluie rezultatul omenirii și destinația fiecăruia. Dacă oamenii nu ar trece prin mustrare și judecată, atunci nu ar fi niciun mod de a le dezvălui neascultarea și nedreptatea. Doar prin mustrare și judecată poate fi dezvăluit rezultatul întregii creații. Omul își arată adevăratul fel doar când este mustrat și judecat. Răul va fi pus cu răul, binele cu binele și, întreaga omenire va fi separată conform tipului său. Prin mustrare și judecată va fi dezvăluit rezultatul întregii creații, astfel încât răul să poată fi pedepsit și binele răsplătit și toți oamenii să fie sub stăpânirea lui Dumnezeu. Toată această lucrare trebuie obținută prin mustrare și pedeapsă dreaptă. Deoarece corupția omului a atins apogeul și neascultarea sa devine extrem de gravă, doar firea dreaptă a lui Dumnezeu, una care este în principal compusă din mustrare și judecată și care este dezvăluită în timpul zilelor de pe urmă, poate transforma și îl poate întregi pe om. Doar această fire poate expune răul și, astfel, îi poate pedepsi sever pe toți cei nedrepți.

Scopul lucrării de mustrare și judecată a lui Dumnezeu este, în esență, de a purifica omenirea de dragul odihnei sale finală; fără o astfel de curățire, nimeni din omenire nu ar putea să fie clasificat în diferite categorii în funcție de fel ori să intre în odihnă. Această lucrare este singura cale ca omenirea să intre în odihnă. Doar lucrarea de purificare a lui Dumnezeu va curăți oamenii de nedreptatea lor și doar lucrarea Lui de mustrare și judecată va aduce la lumină acele elemente neascultătoare ale omenirii, separându-i astfel pe cei care pot fi mântuiți de cei care nu pot și pe cei care vor rămâne de cei care nu vor rămâne. Când această lucrare se va termina, acei oameni cărora le este permis să rămână vor fi cu toții curățiți și vor intra într-un stadiu de umanitate mai înalt în care se vor bucura de o a doua viață umană mai minunată pe pământ; cu alte cuvinte, ei vor începe ziua lor umană de odihnă și vor coexista cu Dumnezeu. După ce aceia cărora nu li se permite să rămână vor fi fost mustrați și judecați, adevăratele lor fețe vor fi expuse complet, după care toți vor fi distruși și, ca și Satanei, nu li se va mai permite să supraviețuiască pe pământ. Umanitatea viitorului nu va mai include niciunul dintre aceste tipuri de oameni; astfel de oameni nu sunt potriviți să intre pe pământul odihnei finale, nici nu sunt potriviți să se alăture zilei odihnei pe care Dumnezeu și omenirea o vor împărtăși, căci ei sunt ținte ale pedepsei și sunt oameni răi, nedrepți. Ei au fost răscumpărați odată și au fost și judecați și mustrați; pe lângă acestea, ei au făcut odată serviciu lui Dumnezeu. Totuși, când va veni ziua de pe urmă, tot vor fi alungați și distruși din cauza propriei răutăți și ca urmare a neascultării și incapacității lor de a fi răscumpărați; ei nu vor mai veni întru ființă în lumea viitorului și ei nu vor mai trăi în rasa umană a viitorului. Fie că sunt duhuri ale morților sau oameni care încă trăiesc în trup, toți răufăcătorii și toți cei care nu au fost mântuiți vor fi distruși odată ce aceia sfinți din cadrul

omenirii vor intra în odihnă. Cât despre aceste duhuri și acești oameni răufăcători sau duhurile oamenilor drepți și aceia care săvârșesc dreptatea, indiferent cărei epoci aparțin, toți ce săvârșesc răul vor fi distruși în cele din urmă și toți cei care sunt drepți vor supraviețui. Dacă o persoană sau duh va primi mântuirea nu se decide pe baza lucrării epocii de pe urmă; mai degrabă, este stabilit în funcție de faptul dacă au fost potrivnici sau neascultători față de Dumnezeu. Oamenii din epoca precedentă care au înfăptuit răul și nu au putut dobândi mântuirea, vor fi, fără îndoială, ținte pentru pedeapsă, iar cei din această eră care fac rău și nu pot fi mântuiți, vor fi și ei, negreșit, ținte pentru pedeapsă. Oamenii sunt clasificați pe baza binelui și a răului, nu pe baza epocii în care trăiesc. Odată clasificați astfel, ei nu vor fi pedepsiți sau recompensați imediat; mai degrabă, Dumnezeu Își va îndeplini lucrarea de pedepsire a răului și recompensare a binelui după ce Și-a dus la bun sfârșit lucrarea de cucerire în zilele de pe urmă. De fapt, El a separat oamenii în buni și răi încă de când Și-a început lucrarea de mântuire a omenirii. Doar că îi va răsplăti pe cei drepți și îi va pedepsi pe cei răi numai după ce lucrarea Lui s-a încheiat; El nu îi va separa în categorii după finalizarea lucrării Sale și apoi imediat să treacă la îndeletnicirea de pedepsire a răului și răsplătire a binelui. Mai degrabă, se va îndeletnici cu asta doar atunci când lucrarea Sa este pe deplin finalizată. Întregul scop din spatele lucrării ultime a lui Dumnezeu de pedepsire a răului și răsplătire a binelui este de a purifica pe deplin toți oamenii, pentru ca El să poată aduce o omenire pur sfântă la odihna veșnică. Această etapă a lucrării Sale este cea mai importantă; este etapa finală a întregii Sale lucrări de gestionare. Dacă Dumnezeu nu i-ar fi distrus pe cei răi, ci le-ar fi permis în schimb să rămână, atunci toți oamenii încă ar fi incapabili să intre în odihnă, iar Dumnezeu nu ar fi putut să aducă întreaga omenire într-un ținut mai bun. Astfel de lucrare nu ar fi completă. Când lucrarea Sa va fi

încheiată, întreaga omenire va fi complet sfântă; doar în acest fel va reuși Dumnezeu să trăiască pașnic în odihnă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Acum este momentul în care voi decide sfârșitul fiecărei persoane, nu etapa în care am început să prelucrez omul. Îmi scriu în cartea Mea, rând pe rând, cuvintele și acțiunile fiecărei persoane, calea pe care M-au urmat, trăsăturile lor inerente și cum s-au purtat în cele din urmă. În felul acesta, indiferent ce tip de persoană este, niciun om nu va scăpa de mâna Mea și toți vor fi cu neamul lor așa cum hotărăsc. Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care provoacă milă, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia. Voi trebuie să realizați și că toți cei care nu respectă voia lui Dumnezeu vor fi pedepsiți. Este un adevăr care nu poate fi schimbat. Prin urmare, toți cei care sunt pedepsiți, sunt pedepsiți întru dreptatea lui Dumnezeu și ca răsplată pentru numeroasele lor fapte rele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”

Înainte ca omenirea să intre în odihnă, pedepsirea sau recompensarea tuturor felurilor de persoane va fi determinată în funcție de faptul dacă acestea au căutat adevărul, dacă Îl cunosc pe Dumnezeu și dacă se pot supune Dumnezeului vizibil. Acelora care au slujit pe Dumnezeul vizibil și, totuși, nu Îl cunosc și nici nu I se supun, le lipsește adevărul. Asemenea oameni sunt răufăcători, iar răufăcătorii sunt, fără îndoială, țintele pedepsei; în plus, ei vor fi pedepsiți conform comportamentului lor rău. Dumnezeu există ca oamenii să creadă în El și este, de asemenea, vrednic de ascultarea lor. Aceia care doar au credință în Dumnezeul nedeslușit și invizibil sunt

oamenii care nu cred în Dumnezeu și sunt incapabili de a I se supune lui Dumnezeu. Dacă acești oameni tot nu reușesc să creadă în Dumnezeul vizibil înainte ca lucrarea Sa de cucerire să se termine, continuă să fie neascultători și să se împotrivească Dumnezeului care este vizibil în trup, atunci acești „iubitori ai nedeslușitului" urmează să fie, în cele din urmă, alungați și distruși. Este exact ca atunci când unii dintre voi – oricine Îl recunoaște verbal pe Dumnezeul întrupat, dar nu poate practica adevărul supunerii față de Dumnezeu întrupat – vor deveni în final țintele eliminării și ale pieirii. În plus, oricine Îl recunoaște verbal pe Dumnezeul vizibil, mâncând și bând din adevărul exprimat de El, în timp ce Îl caută pe Dumnezeul nedeslușit și invizibil, va fi cu siguranță obiectul distrugerii. Niciunul dintre acești oameni nu va putea rămâne până la timpul de odihnă ce va veni după terminarea lucrării lui Dumnezeu și niciun individ asemănător acestor oameni nu poate să rămână în acel timp al odihnei. Oamenii demonici sunt cei care nu practică adevărul; esența lor este una de împotrivire și de neascultare față de Dumnezeu, iar ei nu au nici cea mai infimă intenție de a I se supune Lui. Astfel de oameni vor fi cu toții distruși. Dacă ai sau nu adevărul și dacă I te împotrivești sau nu lui Dumnezeu depind de esența ta, nu de înfățișarea ta sau de modul în care ai putea să vorbești sau să te comporți ocazional. Esența unui individ stabilește dacă va fi sau nu distrus; aceasta se hotărăște conform esenței dezvăluite de comportamentul său și de căutarea adevărului de către acesta. Printre oamenii care sunt la fel, în sensul că lucrează și că fac un număr similar de lucrări, ale căror esențe sunt bune și care au adevărul, sunt oamenii cărora li se va permite să rămână, în timp ce aceia ale căror esențe umane sunt rele și care nu Îl ascultă pe Dumnezeul vizibil vor fi țintele distrugerii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună"

Criteriul după care omul judecă alți oameni se bazează pe comportamentul lor; cei al căror comportament este bun sunt persoane drepte și cei al căror comportament este abominabil sunt răi. Criteriul după care Dumnezeu judecă oamenii se bazează pe capacitatea esenței lor de a se supune sau nu Lui; o persoană care se supune lui Dumnezeu este o persoană dreaptă, în vreme ce una care nu I se supune este un dușman și o persoană rea, indiferent dacă comportamentul acesteia este bun sau rău și indiferent dacă cuvintele sale sunt corecte sau incorecte. Unii oameni doresc să folosească faptele bune pentru a obține o destinație bună în viitor și unii oameni doresc să folosească vorbe prețioase pentru a obține o destinație bună. Toată lumea crede în mod greșit că Dumnezeu stabilește finalurile oamenilor după ce le-a urmărit comportamentul sau după ce i-a ascultat vorbind; prin urmare, mulți oameni vor să profite de lucrul acesta ca să-L înșele pe Dumnezeu să le ofere favoruri temporare. În viitor, oamenii care vor supraviețui într-o stare de odihnă vor fi îndurat cu toții ziua nenorocirii și, de asemenea, vor fi fost martori pentru Dumnezeu; toți vor fi oameni care își vor îndeplinit îndatoririle și care se vor fi supus lui Dumnezeu în mod voit. Celor care vor doar să folosească oportunitatea de a face servicii cu intenția de a evita să practice adevărul nu li se va permite să rămână. Dumnezeu are standarde corespunzătoare pentru aranjarea finalului fiecărui individ; El pur și simplu nu ia aceste decizii conform cuvintelor și comportamentului unei persoane și nici nu le ia în baza comportamentului său într-o singură perioadă de timp. El nu va fi deloc tolerant față de comportamentul rău al unei persoane datorită serviciului pe care I l-a făcut în trecut și nici nu o va cruța de la moarte datorită unui singur efort pentru Dumnezeu. Nimeni nu poate scăpa de răsplata pentru răutatea sa și nimeni nu își poate ascunde comportamentul rău și, prin aceasta, să scape de chinurile distrugerii. Dacă oamenii pot într-adevăr să-și îndeplinească

datoria, înseamnă că sunt credincioși veșnic lui Dumnezeu și nu caută recompense, indiferent dacă primesc binecuvântări sau suferă nenorociri. Dacă oamenii sunt credincioși lui Dumnezeu când văd binecuvântări, dar își pierd credința când nu pot să vadă nicio binecuvântare și, în final, tot nu pot să fie martori pentru Dumnezeu sau să îndeplinească îndatoririle care le-au revenit, tot vor fi țintele distrugerii, în ciuda faptului că, odată, I-au făcut servicii lui Dumnezeu cu credință. Pe scurt, oamenii răi nu pot supraviețui în eternitate și nici nu pot intra în odihnă; doar cei drepți sunt stăpânii odihnei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Faptul că o persoană primește binecuvântări sau îndură necazuri este stabilit conform esenței acesteia și nu conform vreunei esențe comune pe care s-ar putea să o împartă cu alții. Acel tip de zicală sau regulă pur și simplu nu are loc în Împărăție. Dacă o persoană este, în cele din urmă, capabilă să supraviețuiască, este datorită faptului că a îndeplinit cerințele lui Dumnezeu și, dacă, în final, nu poate să rămână până la vremea odihnei, este deoarece nu L-a ascultat pe Dumnezeu și nu I-a îndeplinit cerințele. Toată lumea are o destinație potrivită. Aceste destinații sunt determinate conform esenței fiecărui individ și nu au absolut nicio legătură cu alți oameni. Comportamentul rău al unui copil nu poate fi transferat părinților lui și nici dreptatea unui copil nu poate fi împărtășită cu părinții lui. Comportamentul rău al unui părinte nu poate fi transferat copiilor lui și nici dreptatea unui părinte nu poate fi împărtășită cu copiii lui. Fiecare își poartă păcatele și fiecare se bucură de binecuvântările proprii. Nimeni nu poate fi un înlocuitor pentru o altă persoană; aceasta este dreptatea. Din perspectiva omului, dacă părinții primesc binecuvântări, atunci și copiii lor ar trebui să o poată face, iar în cazul în care copiii fac rele, atunci părinții lor trebuie să

se căiască pentru acele păcate. Aceasta este o perspectivă și o cale umană de a face lucrurile; nu este perspectiva lui Dumnezeu. Finalul tuturor este determinat conform esenței care vine din comportamentul lor și este întotdeauna stabilit corespunzător. Nimeni nu poate duce păcatele altcuiva; mai mult, nimeni nu poate primi pedeapsa în locul altcuiva. Acest lucru este incontestabil. Grija unui părinte pentru copilul său nu indică faptul că poate face fapte bune în locul copilului, și nici afecțiunea respectuoasă a unui copil pentru părinții săi nu înseamnă că poate face fapte bune în locul lor. Aceasta înseamnă cu adevărat cuvintele „Doi bărbați vor fi la câmp – unul va fi luat, iar altul va fi lăsat. Două femei vor măcina la moară – una va fi luată, iar alta va fi lăsată”. Oamenii nu își pot duce odraslele răufăcătoare la odihnă pe baza iubirii profunde pentru ele, nici nu poate cineva să își ducă soția (sau soțul) la odihnă pe baza propriului comportament drept. Aceasta este o regulă administrativă; nu pot exista excepții pentru nimeni. În cele din urmă, făcătorii de dreptate sunt făcători de dreptate, iar răufăcătorii sunt răufăcători. În cele din urmă, făcătorilor de dreptate li se va permite să supraviețuiască, în timp ce răufăcătorii vor fi distruși. Cei sfinți sunt sfinți; ei nu sunt întinați. Cei întinați sunt întinați și nicio parte din ei nu este sfântă. Toți oamenii care vor fi distruși sunt cei răi și toți oamenii care vor supraviețui sunt drepți – chiar dacă odraslele celor răi fac fapte drepte și chiar dacă părinții celor drepți comit fapte rele. Nu există nicio legătură între un soț care crede și o soție care nu crede și nu există nicio legătură între copiii care cred și părinții care nu cred; aceste două tipuri de oameni sunt cu totul incompatibile. Înainte de a intra în odihnă, o persoană are rude fizice, dar odată ce va intra în odihnă, această persoană nu va mai avea rude fizice despre care să vorbească. Aceia care își fac datoria sunt dușmanii celor care nu și-o fac; aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu și aceia care Îl urăsc sunt în opoziție unii față de alții. Aceia care vor intra în odihnă și

aceia care vor fi fost distruși sunt două tipuri de făpturi incompatibile. Făpturile care își îndeplinesc îndatoririle vor putea supraviețui, în vreme ce acelea care nu și le îndeplinesc vor fi ținte ale distrugerii; și mai mult, aceasta va dura în eternitate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Înțelegi acum ce este judecata și ce este adevărul? Dacă ai înțeles, atunci te îndemn să te supui ascultător judecății, altfel, nu vei avea niciodată ocazia de a fi lăudat de către Dumnezeu sau de a fi adus de către El în Împărăția Sa. Cei care doar acceptă judecata, dar nu pot fi niciodată purificați, adică cei care fug în toiul lucrării judecății, vor fi mereu detestați și respinși de Dumnezeu. Păcatele lor sunt mai numeroase și mai grave decât acelea ale fariseilor, deoarece ei L-au trădat pe Dumnezeu și s-au răzvrătit împotriva Lui. Astfel de oameni, care nu sunt vrednici nici măcar să facă servicii, vor primi o pedeapsă și mai aspră, o pedeapsă care este, în plus, veșnică. Dumnezeu nu va cruța niciun trădător care și-a manifestat cândva loialitatea prin cuvinte, dar care apoi L-a trădat. Oameni ca aceștia vor primi răsplata prin pedeapsa duhului, a sufletului și a trupului. Nu este tocmai aceasta o revelație a firii drepte a lui Dumnezeu? Nu este acesta scopul lui Dumnezeu în judecarea oamenilor și demascarea lor? Dumnezeu îi trimite în exil pe toți cei care săvârșesc tot felul de fapte rele în timpul judecății, într-un loc infestat cu duhuri rele, lăsând aceste duhuri rele să le distrugă trupurile după bunul plac, iar trupurile acelor oameni emană mirosul cadavrelor. Asta le este răsplata potrivită. Dumnezeu consemnează în registrele lor fiecare dintre păcatele acelor credincioși, apostoli și lucrători falși și neloiali; apoi, la momentul potrivit, El îi aruncă printre duhurile necurate, cărora le permite să le profaneze trupurile după bunul plac, astfel încât să nu se mai poată reîntrupa și să nu mai vadă lumina

niciodată. Acei ipocriți care fac servicii la un moment dat, dar nu sunt capabili să rămână credincioși până la sfârșit, sunt numărați de Dumnezeu printre cei răi, astfel încât să intre în cârdășie cu cei răi și să devină parte a gloatei lor dezordonate; în final, Dumnezeu îi va distruge. Dumnezeu îi aruncă deoparte și nu le acordă atenție celor care nu I-au fost niciodată loiali lui Hristos sau nu au depus niciun efort și îi va distruge pe toți la schimbarea epocii. Ei nu vor mai exista pe pământ, cu atât mai puțin nu vor primi acces în Împărăția lui Dumnezeu. Cei care nu au fost niciodată sinceri cu Dumnezeu, dar au fost forțați de împrejurări să aibă de-a face cu El în mod superficial se numără printre aceia care fac servicii poporului Lui. Doar un mic număr de astfel de oameni va supraviețui, în timp ce majoritatea va pieri împreună cu cei care fac un serviciu care nu se ridică la standard. În cele din urmă, Dumnezeu îi va aduce în Împărăția Sa pe toți cei care au aceeași gândire ca a Lui, oamenii și fiii lui Dumnezeu, precum și pe cei predestinați de Dumnezeu să fie preoți. Ei vor fi chintesența lucrării lui Dumnezeu. Cât despre cei care nu sunt în măsură să se încadreze în nicio categorie stabilită de Dumnezeu, aceia se vor număra printre necredincioși. Și, cu siguranță, vă puteți imagina care va fi deznodământul lor. V-am spus deja tot ce trebuia să vă spun; drumul pe care îl alegeți este doar decizia voastră. Ceea ce trebuie să înțelegeți este aceasta: lucrarea lui Dumnezeu nu-i așteaptă niciodată pe cei care nu pot ține pasul cu El, iar firea dreaptă a lui Dumnezeu nu arată milă niciunui om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

2. PCC și lumea religioasă au fost frenetici în condamnarea și opoziția față de Dumnezeu Atotputernic, fabricând și răspândind multe zvonuri și aberații. Cum îi va trata Dumnezeu pe cei care acceptă orbește aceste zvonuri și aberații și care nu fac niciun efort de a căuta și investiga adevărata cale? Ce fel de finalitate vor avea ei?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Poporul Meu este nimicit din lipsă de cunoștință” (Osea 4:6).

„Proștii mor din lipsă de judecată” (Proverbe 10:21).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Toți cei care dau din cap atunci când aud adevărul, care zâmbesc larg când aud vorbindu-se despre moarte sunt odraslele Satanei și sunt cei care vor fi alungați. Mulți oameni din biserică nu au discernământ. Când apare ceva înșelător, ei stau, în mod surprinzător, de partea Satanei; ba chiar se simt ofensați când sunt numiți lacheii Satanei. Deși oamenii ar putea spune că ei nu au discernământ, că stau de partea fără adevăr, aceștia nu stau niciodată de partea adevărului în momente critice și nu se ridică și nu susțin adevărul. Chiar sunt lipsiți de discernământ? De ce, dintr-o dată, sunt de partea Satanei? De ce nu spun niciodată vreun cuvânt drept sau rezonabil care să sprijine adevărul? Oare această situație s-a creat, într-adevăr, din cauza confuziei lor momentane? Cu cât o persoană are mai puțin discernământ, cu atât este mai puțin capabilă să stea de partea adevărului. Ce arată asta? Nu arată oare că oamenii fără discernământ iubesc răul? Nu arată că ei sunt odraslele loiale ale Satanei? Cum se face că întotdeauna pot să stea de partea Satanei și să vorbească aceeași limbă ca și acesta? Toate cuvintele, faptele și expresiile de pe chipurile lor sunt suficiente pentru a demonstra că ei nu iubesc adevărul; mai degrabă, sunt oameni care detestă adevărul. Faptul că pot sta de partea Satanei e de ajuns pentru a dovedi că

Satana îi iubește cu adevărat pe acești diavoli josnici care-și petrec toată viața luptând de dragul Satanei. Oare nu sunt aceste fapte foarte clare?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul”

Care este prima reacție pe care o au unii oameni când aud zvonuri sau vorbe defăimătoare despre Dumnezeu? Prima lor reacție este să se întrebe dacă aceste zvonuri sunt adevărate sau nu și dacă există sau nu, după care adoptă atitudinea celor care așteaptă să vadă ce se întâmplă. Apoi încep să gândească: „Nu există nicio modalitate de a verifica asta. S-a întâmplat cu adevărat? E acest zvon adevărat sau nu?” Deși oamenii ca aceștia nu arată asta la suprafață, în inimile lor au început deja să se îndoiască și să-L nege pe Dumnezeu. Care este esența acestui tip de atitudine și a unui astfel de punct de vedere? Nu e aceasta trădare? Înainte ca ei să se confrunte cu această chestiune, nu poți vedea care sunt punctele de vedere ale acestor oameni; se pare că nu sunt în conflict cu Dumnezeu și că nu-L văd ca pe un dușman. Totuși, de îndată ce se confruntă cu o problemă, iau imediat partea Satanei și se opun lui Dumnezeu. Ce sugerează asta? Asta sugerează că oamenii și Dumnezeu sunt potrivnici! Dumnezeu nu consideră că omenirea e dușmanul, ci însăși esența sa este ostilă față de Dumnezeu. Indiferent cât de mult timp L-a urmat cineva sau ce mare preț a plătit și indiferent cum Îl slăvește pe Dumnezeu, cât s-ar abține să nu I se împotrivească și indiferent cât de stăruitor se îndeamnă să-L iubească pe Dumnezeu, nu reușește niciodată să-L trateze pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu. Nu este acest lucru determinat de esența oamenilor? Dacă-L tratezi ca pe Dumnezeu și crezi cu sinceritate că El este Dumnezeu, mai poți avea îndoieli față de El? Mai poate inima ta să aibă semne de întrebare cu privire la El? Nu mai poate, nu-i așa? Tendințele acestei lumi sunt atât de rele și această rasă umană este atât de rea, de asemenea; așadar, cum să nu ai noțiuni cu privire la ele? Tu

însuți ești atât de hain, așadar, cum să nu ai nicio noțiune despre asta? Și, cu toate acestea, doar câteva zvonuri și niște ponegriri pot genera astfel de noțiuni enorme despre Dumnezeu și pot duce la faptul că-ți imaginezi atât de multe lucruri, ceea ce arată cât de imatură e statura ta! Doar „bâzâitul" câtorva țânțari și al câtorva muște dezgustătoare – doar de atât e nevoie pentru a te înșela? Ce fel de om este acesta? Știi ce crede Dumnezeu despre asemenea oameni? Atitudinea lui Dumnezeu este, de fapt, foarte clară privind modul în care îi tratează. Tratamentul acordat de Dumnezeu acestor oameni este doar de a-i trata cu răceală – atitudinea Lui este aceea de a nu le da atenție și de a nu-i lua în serios pe acești oameni ignoranți. De ce? Pentru că, în inima Lui, Dumnezeu nu a planificat niciodată să-i obțină pe acei oameni care au jurat să fie ostili față de El până la capăt și care nu au plănuit niciodată să caute calea compatibilității cu El.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa"

Aceia care îi aparțin Satanei îi vor fi înapoiați, în timp ce aceia care aparțin lui Dumnezeu vor merge cu siguranță în căutarea adevărului; lucrul acesta este hotărât de natura lor. Fie ca toți cei care îl urmează pe Satana să piară! Niciun pic de milă nu va fi arătată acestor oameni. Fie ca toți cei care caută adevărul să fie aprovizionați și să se bucure de cuvântul lui Dumnezeu după placul inimii lor. Dumnezeu este drept; El nu ar favoriza pe nimeni. Dacă ești un diavol, atunci ești incapabil să practici adevărul; dacă ești un om care caută adevărul, atunci este sigur că nu vei fi luat captiv de Satana. Acest lucru este de netăgăduit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul"

Trucurile josnice ale celor fără discernământ îi vor conduce la distrugerea de mâinile celor răi și îi vor ispiti să se îndepărteze și să nu se

mai întoarcă niciodată. Pentru că nu iubesc adevărul, pentru că sunt incapabili să stea de partea adevărului, pentru că-i urmează pe oamenii răi și stau de partea lor și pentru că uneltesc cu oamenii răi și Îl sfidează pe Dumnezeu, acesta este tratamentul pe care îl merită. Ei știu foarte bine că acei oameni răi radiază răutate și, totuși, își împietresc inimile și întorc spatele adevărului ca să îi urmeze. Oare nu fac răul toți acești oameni care nu practică adevărul, ci, în schimb, fac lucruri distructive și abominabile? Deși printre ei sunt cei care se prezintă ca regi și alții care îi urmează, oare naturile lor sfidătoare de Dumnezeu nu sunt toate la fel? Ce scuză pot să aibă ca să afirme că Dumnezeu nu îi mântuiește? Ce scuză pot să aibă ca să pretindă că Dumnezeu nu este drept? Oare nu propriul lor rău este cel care îi distruge? Oare nu propria lor răzvrătire este cea care îi trage în jos, în iad? În final, oamenii care practică adevărul vor fi mântuiți și desăvârșiți datorită adevărului. În final, aceia care nu practică adevărul vor aduce asupra lor distrugerea din cauza adevărului. Acestea sunt sfârșiturile care îi așteaptă pe cei care practică adevărul și pe cei care nu o fac.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul”

Cei care doresc să dobândească viața fără să se bazeze pe adevărul rostit de Hristos sunt cei mai ridicoli oameni de pe pământ, iar cei care nu acceptă calea vieții adusă de Hristos sunt pierduți în fantezie. Și astfel, spun că aceia care nu-L acceptă pe Hristos al zilelor de pe urmă vor fi mereu detestați de Dumnezeu. Hristos este poarta omului către Împărăție în timpul zilelor de pe urmă și nu există nimeni care să-L poată ocoli. Nimeni nu poate fi desăvârșit de Dumnezeu dacă nu prin Hristos. Crezi în Dumnezeu și astfel, trebuie să accepți cuvintele Lui și să te supui căii Lui. Nu poți să te gândești doar la a obține binecuvântări câtă vreme ești incapabil să primești adevărul și incapabil să accepți provizia vieții. Hristos vine în timpul zilelor

de pe urmă, astfel încât toți cei care cred cu adevărat în El să poată să primească viața. Lucrarea Lui este de dragul închiderii vechii epoci și intrării în cea nouă și lucrarea Lui este cărarea ce trebuie luată de către toți cei care vor intra în noua epocă. Dacă nu ești capabil să-L recunoști și, în schimb, Îl condamni, blasfemiezi sau chiar Îl persecuți, atunci ești sortit să arzi pentru eternitate și nu vei intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu. Căci acest Hristos este Însuși expresia Duhului Sfânt, expresia lui Dumnezeu și Cel căruia Dumnezeu I-a încredințat săvârșirea lucrării Lui pe pământ. Și astfel spun că, dacă nu poți accepta tot ceea ce este săvârșit de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci blasfemiezi Duhul Sfânt. Pedeapsa care trebuie primită de toți cei care Îl blasfemiază pe Duhul Sfânt este evidentă pentru toată lumea. Îți mai spun că, dacă te împotrivești lui Hristos al zilelor de pe urmă și Îl respingi pe Hristos al zilelor de pe urmă, nu va fi nimeni altcineva care să suporte consecințele în numele tău. Mai mult decât atât, începând cu această zi, nu vei mai avea o altă șansă să câștigi aprobarea lui Dumnezeu; chiar dacă încerci să te ispășești, nu vei mai privi niciodată chipul lui Dumnezeu. Deoarece Cel căruia I te împotrivești nu este un om, ceea ce respingi nu este o ființă firavă, ci Hristos. Știi care vor fi consecințele acestui lucru? Nu vei fi făcut o greșeală mică, ci vei fi comis o crimă îngrozitoare. Astfel, sfătuiesc pe toată lumea să nu își arate colții în fața adevărului sau să critice cu nepăsare, deoarece doar adevărul îți poate aduce viața și nimic altceva în afară de adevăr nu îți poate permite să renaști și să privești chipul lui Dumnezeu din nou.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

3. Unii oameni au acceptat faptul că Dumnezeu Atotputernic este întoarcerea Domnului Isus, dar întrucât se tem să nu fie arestați și persecutați de PCC și intimidați și amenințați de pastorii și prezbiterii din comunitatea religioasă, nu îndrăznesc să accepte adevărata cale. Care va fi finalitatea unor astfel de oameni?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Cât despre lași, necredincioși, scârboși, ucigași, desfrânați, vrăjitori, închinători la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în lacul care arde cu foc și pucioasă, adică moartea a doua” (Apocalipsa 21:8).

„Căci oricine vrea să-și salveze viața o va pierde, dar cel ce-și pierde viața pentru Mine o va găsi” (Matei 16:25).

„Așadar, pe oricine Mă va mărturisi în fața oamenilor îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Însă de oricine se va lepăda de Mine în fața oamenilor mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri” (Matei 10:32-33).

„Oricine nu-și duce crucea lui însuși și nu vine după Mine nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:27).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Voi nu știți ce este Dumnezeu, nu știți ce este Hristos, nu știți cum să Îl veneați pe Iahve, nu știți cum să intrați în lucrarea Duhului Sfânt și nu știți cum să deosebiți între lucrarea lui Dumnezeu Însuși și înșelăciunile omului. Știi numai să condamni orice cuvânt al adevărului exprimat de Dumnezeu care nu se conformează cu gândul tău. Unde este smerenia ta? Unde este ascultarea ta? Unde este loialitatea ta? Unde este dorința ta de a căuta adevărul? Unde este venerația ta pentru Dumnezeu? Vă spun Eu, cei ce cred în Dumnezeu datorită semnelor sunt, în mod sigur, categoria care va fi

distrusă. Cei care nu sunt în stare să primească cuvintele lui Isus care S-a reîntors la trup sunt, cu siguranță, progeniturile iadului, descendenții arhanghelului, categoria care va fi supusă distrugerii eterne. Multor oameni poate să nu le pese de ceea ce spun, dar Eu tot vreau să-i spun fiecărui așa-zis sfânt care Îl urmează pe Isus că, atunci când Îl veți vedea cu ochii voștri pe Isus coborând din ceruri pe un nor alb, aceasta va fi arătarea publică a Soarelui dreptății. Poate că acela va fi un moment de mare entuziasm pentru tine, și totuși, ar trebui să știi că timpul când asiști la coborârea lui Isus din cer este și timpul când tu cobori în iad pentru a fi pedepsit. Acela va fi momentul sfârșitului planului de gestionare (planului de mântuire) al lui Dumnezeu și va fi momentul când Dumnezeu îi răsplătește pe cei buni și îi pedepsește pe cei răi. Căci judecata lui Dumnezeu va fi încheiată înainte ca omul să vadă semne, atunci când nu există decât exprimarea adevărului. Cei care acceptă adevărul și nu caută semne, și astfel au fost purificați, se vor fi întors în fața tronului lui Dumnezeu și vor fi intrat în îmbrățișarea Creatorului. Numai cei care persistă în credința că „Isus care nu vine pe un nor alb este un Hristos mincinos" vor fi supuși pedepsei eterne, pentru că ei cred doar în Isus care face semne, dar nu Îl recunosc pe Isus Cel care proclamă judecata aspră și care oferă adevărata cale și viața. Și astfel, se poate doar ca Isus să Se ocupe de ei atunci când Se reîntoarce, în mod deschis, pe un nor alb. Sunt prea încăpățânați, prea încrezători în ei înșiși, prea aroganți. Cum ar putea astfel de degenerați să fie răsplătiți de Isus?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul"

Hristos al zilelor de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul dobândește viața și este singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferite de Hristos al

zilelor de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să intri pe porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de norme, de slove și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața, nici să câștige calea veșnică a vieții. Asta deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, în loc de apa vieții care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii din apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre, jucării ale Satanei și fii ai iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând nemișcat și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți la istorie, atunci nu vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – totuși, tu stai și aștepți pasiv pieirea, agățându-te de nebunia ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului? Cum poți justifica Dumnezeul de care te agăți ca pe un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi? Și cum pot cuvintele din cărțile tale îngălbenite să te poarte către o nouă epocă? Cum pot ele să te conducă pentru a căuta pașii lucrării lui Dumnezeu? Și cum te pot duce ele sus la cer? Ceea ce ții în mâinile tale sunt slove care pot oferi doar o consolare temporară, nu adevăruri care sunt capabile să dea viață. Scripturile pe care le citești pot doar să îți îmbogățească limbajul și nu sunt cuvinte filosofice care te pot ajuta să cunoști viața oamenilor, cu atât mai puțin căile care te pot conduce către desăvârșire. Oare aceste discrepanțe nu îți oferă un motiv de a reflecta? Oare nu te fac să înțelegi tainele conținute în interior? Ești capabil să te oferi cerului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu pe cont propriu? Fără venirea lui Dumnezeu, te poți ridica în cer să te bucuri de fericirea în familie cu Dumnezeu? Încă mai visezi acum? Îți sugerez atunci

să te oprești din visare și să te uiți la cine lucrează acum – uită-te să vezi cine săvârșește acum lucrarea de mântuire a omului în zilele de pe urmă. Dacă nu faci asta, nu vei obține niciodată adevărul și nu vei obține niciodată viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Cei care doresc să dobândească viața fără să se bazeze pe adevărul rostit de Hristos sunt cei mai ridicoli oameni de pe pământ, iar cei care nu acceptă calea vieții adusă de Hristos sunt pierduți în fantezie. Și astfel, spun că aceia care nu-L acceptă pe Hristos al zilelor de pe urmă vor fi mereu detestați de Dumnezeu. Hristos este poarta omului către Împărăție în timpul zilelor de pe urmă și nu există nimeni care să-L poată ocoli. Nimeni nu poate fi desăvârșit de Dumnezeu dacă nu prin Hristos. Crezi în Dumnezeu și astfel, trebuie să accepți cuvintele Lui și să te supui căii Lui. Nu poți să te gândești doar la a obține binecuvântări câtă vreme ești incapabil să primești adevărul și incapabil să accepți provizia vieții. Hristos vine în timpul zilelor de pe urmă, astfel încât toți cei care cred cu adevărat în El să poată să primească viața. Lucrarea Lui este de dragul închiderii vechii epoci și intrării în cea nouă și lucrarea Lui este cărarea ce trebuie luată de către toți cei care vor intra în noua epocă. Dacă nu ești capabil să-L recunoști și, în schimb, Îl condamni, blasfemiezi sau chiar Îl persecuți, atunci ești sortit să arzi pentru eternitate și nu vei intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu. Căci acest Hristos este Însuși expresia Duhului Sfânt, expresia lui Dumnezeu și Cel căruia Dumnezeu I-a încredințat săvârșirea lucrării Lui pe pământ. Și astfel spun că, dacă nu poți accepta tot ceea ce este săvârșit de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci blasfemiezi Duhul Sfânt. Pedeapsa care trebuie primită de toți cei care Îl blasfemiază pe Duhul Sfânt este evidentă pentru toată lumea. Îți mai spun că, dacă te împotrivești lui Hristos al zilelor

de pe urmă și Îl respingi pe Hristos al zilelor de pe urmă, nu va fi nimeni altcineva care să suporte consecințele în numele tău. Mai mult decât atât, începând cu această zi, nu vei mai avea o altă șansă să câștigi aprobarea lui Dumnezeu; chiar dacă încerci să te ispășești, nu vei mai privi niciodată chipul lui Dumnezeu. Deoarece Cel căruia I te împotrivești nu este un om, ceea ce respingi nu este o ființă firavă, ci Hristos. Știi care vor fi consecințele acestui lucru? Nu vei fi făcut o greșeală mică, ci vei fi comis o crimă îngrozitoare. Astfel, sfătuiesc pe toată lumea să nu își arate colții în fața adevărului sau să critice cu nepăsare, deoarece doar adevărul îți poate aduce viața și nimic altceva în afară de adevăr nu îți poate permite să renaști și să privești chipul lui Dumnezeu din nou.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Înțelegi acum ce este judecata și ce este adevărul? Dacă ai înțeles, atunci te îndemn să te supui ascultător judecății, altfel, nu vei avea niciodată ocazia de a fi lăudat de către Dumnezeu sau de a fi adus de către El în Împărăția Sa. Cei care doar acceptă judecata, dar nu pot fi niciodată purificați, adică cei care fug în toiul lucrării judecății, vor fi mereu detestați și respinși de Dumnezeu. Păcatele lor sunt mai numeroase și mai grave decât acelea ale fariseilor, deoarece ei L-au trădat pe Dumnezeu și s-au răzvrătit împotriva Lui. Astfel de oameni, care nu sunt vrednici nici măcar să facă servicii, vor primi o pedeapsă și mai aspră, o pedeapsă care este, în plus, veșnică. Dumnezeu nu va cruța niciun trădător care și-a manifestat cândva loialitatea prin cuvinte, dar care apoi L-a trădat. Oameni ca aceștia vor primi răsplata prin pedeapsa duhului, a sufletului și a trupului. Nu este tocmai aceasta o revelație a firii drepte a lui Dumnezeu? Nu este acesta scopul lui Dumnezeu în judecarea oamenilor și demascarea lor? Dumnezeu îi trimite în exil pe toți cei care săvârșesc tot felul de fapte rele în timpul

judecății, într-un loc infestat cu duhuri rele, lăsând aceste duhuri rele să le distrugă trupurile după bunul plac, iar trupurile acelor oameni emană mirosul cadavrelor. Asta le este răsplata potrivită. Dumnezeu consemnează în registrele lor fiecare dintre păcatele acelor credincioși, apostoli și lucrători falși și neloiali; apoi, la momentul potrivit, El îi aruncă printre duhurile necurate, cărora le permite să le profaneze trupurile după bunul plac, astfel încât să nu se mai poată reîntrupa și să nu mai vadă lumina niciodată. Acei ipocriți care fac servicii la un moment dat, dar nu sunt capabili să rămână credincioși până la sfârșit, sunt numărați de Dumnezeu printre cei răi, astfel încât să intre în cârdășie cu cei răi și să devină parte a gloatei lor dezordonate; în final, Dumnezeu îi va distruge. Dumnezeu îi aruncă deoparte și nu le acordă atenție celor care nu I-au fost niciodată loiali lui Hristos sau nu au depus niciun efort și îi va distruge pe toți la schimbarea epocii. Ei nu vor mai exista pe pământ, cu atât mai puțin nu vor primi acces în Împărăția lui Dumnezeu. Cei care nu au fost niciodată sinceri cu Dumnezeu, dar au fost forțați de împrejurări să aibă de-a face cu El în mod superficial se numără printre aceia care fac servicii poporului Lui. Doar un mic număr de astfel de oameni va supraviețui, în timp ce majoritatea va pieri împreună cu cei care fac un serviciu care nu se ridică la standard. În cele din urmă, Dumnezeu îi va aduce în Împărăția Sa pe toți cei care au aceeași gândire ca a Lui, oamenii și fiii lui Dumnezeu, precum și pe cei predestinați de Dumnezeu să fie preoți. Ei vor fi chintesența lucrării lui Dumnezeu. Cât despre cei care nu sunt în măsură să se încadreze în nicio categorie stabilită de Dumnezeu, aceia se vor număra printre necredincioși. Și, cu siguranță, vă puteți imagina care va fi deznodământul lor. V-am spus deja tot ce trebuia să vă spun; drumul pe care îl alegeți este doar decizia voastră. Ceea ce trebuie să înțelegeți este aceasta: lucrarea lui Dumnezeu

nu-i așteaptă niciodată pe cei care nu pot ține pasul cu El, iar firea dreaptă a lui Dumnezeu nu arată milă niciunui om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

XXVI. Întrebări și răspunsuri despre venirea marilor dezastre

1. În zilele noastre, pământul este năpădit de dezastre precum cutremure, foamete, molime, inundații și secetă. Aceste dezastre cresc în amploare și provoacă tot mai multe morți. Dumnezeu iubește omul și îl mântuiește, deci de ce trebuie El să trimită astfel de dezastre?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Iată, vor veni zile, a spus Iahve Domnul, când voi trimite o foamete în țară, nu o foamete de pâine, nici o sete de apă, ci de a-I auzi cuvintele lui Iahve” (Amos 8:11).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Tot ceea ce face Dumnezeu este planificat cu precizie. Când El vede un lucru sau o situație petrecându-se, în ochii Lui există un standard de a le măsura și acest standard determină dacă El lansează un plan pentru a le trata sau ce abordare să aplice în tratarea acestui lucru sau situații. El nu este indiferent sau fără sentimente față de toate. Este, de fapt, exact opusul. Există un verset aici conform căruia Dumnezeu i-a spus lui Noe: „Sfârșitul tuturor creaturilor este hotărât înaintea Mea, pentru că pământul este plin de violență din cauza lor; le voi distruge împreună cu pământul”. Când Dumnezeu a spus asta, Se referea că avea să distrugă doar oameni? Nu! Dumnezeu a spus că avea să distrugă toate făpturile vii. De ce voia Dumnezeu distrugere? Există o altă dezvăluire a firii lui Dumnezeu aici; în ochii lui Dumnezeu, există o limită a răbdării Sale față de corupția omului, față de murdăria, violența și neascultarea tuturor ființelor. Care este limita Sa? Este așa cum a spus Dumnezeu: „Dumnezeu a văzut că pământul era corupt, pentru că toate creaturile de pe pământ își stricaseră căile”. Ce înseamnă fraza „pentru că toate creaturile de pe pământ își stricaseră căile”? Înseamnă că oricare dintre făpturi, inclusiv cele care Îl urmau pe Dumnezeu, cele care chemau numele lui Dumnezeu, cele care odată

aduceau arderi-de-tot lui Dumnezeu, cele care Îl recunoșteau în mod verbal și chiar Îl lăudau – odată ce comportamentul lor a fost plin de corupție și a ajuns la ochii lui Dumnezeu, El a trebuit să le distrugă. Aceea a fost limita lui Dumnezeu. Deci, în ce măsură a rămas Dumnezeu răbdător față de om și față de corupția tuturor făpturilor? În măsura în care toți oamenii, fie ei adepți ai lui Dumnezeu sau necredincioși, nu mergeau pe calea cea dreaptă. În măsura în care omul nu era doar corupt din punct de vedere moral și plin de rele, dar nu exista nimeni care să creadă în existența lui Dumnezeu, fără a mai vorbi de cineva care să creadă că lumea este stăpânită de Dumnezeu și că Dumnezeu le poate aduce oamenilor lumină și calea cea dreaptă. În măsura în care omul disprețuia existența lui Dumnezeu și nu Îi permitea lui Dumnezeu să existe. Odată ce corupția omului a atins acest punct, Dumnezeu nu a mai putut s-o suporte. Ce avea să o înlocuiască? Venirea mâniei lui Dumnezeu și a pedepsei lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”

Totul se va împlini prin cuvintele Mele; niciun om nu poate lua parte, și niciun om nu poate face lucrarea pe care o voi îndeplini Eu. Voi curăța aerul din toate ținuturile și voi eradica orice urmă a demonilor de pe pământ. Am început deja și voi iniția prima etapă a lucrării mele de mustrare în locuința marelui balaur roșu. Astfel, se poate vedea că mustrarea Mea s-a abătut asupra întregului univers și că marele balaur roșu și toate felurile de spirite necurate vor fi incapabile să scape de mustrarea mea, căci Eu privesc asupra tuturor ținuturilor. Când lucrarea Mea pe pământ se va încheia, adică atunci când epoca judecății se va termina, voi mustra oficial pe marele balaur roșu. Poporul Meu cu siguranță va vedea mustrarea Mea dreaptă a marelui balaur roșu, cu siguranță va revărsa laudă din pricina neprihănirii Mele și cu siguranță va preamări pentru totdeauna

Numele Meu cel sfânt din pricina neprihănirii Mele. Prin urmare, vă veți îndeplini în mod oficial datoria și Mă veți lăuda în mod oficial în toate ținuturile pentru totdeauna!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 28

După ce toți oamenii vor fi făcuți compleți și toate națiunile pământului vor deveni Împărăția lui Hristos, atunci va fi momentul când vor răsuna cele șapte tunete. Ziua actuală este un pas mare în direcția acelei etape; acțiunea a fost declanșată către acea zi. Acesta este planul lui Dumnezeu și va fi realizat în viitorul apropiat. Totuși, Dumnezeu a îndeplinit deja tot ceea ce a spus. Astfel, este clar că națiunile pământului nu sunt decât castele de nisip care tremură în timp ce mareea înaltă se apropie: ziua de pe urmă este iminentă și marele balaur roșu se va prăbuși sub cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a se asigura că planul lui Dumnezeu este dus la îndeplinire cu succes, îngerii din cer au coborât pe pământ, făcând tot ce le stă în putință pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Dumnezeul întrupat Însuși S-a pus în formație de luptă pentru a purta un război cu dușmanul. Oriunde se arată întruparea, dușmanul este distrus din acel loc. China este prima care va fi anihilată; va fi devastată de mâna lui Dumnezeu. Dumnezeu nu va arăta niciun pic de îndurare. Dovada prăbușirii treptate a marelui balaur roșu poate fi observată în maturizarea continuă a oamenilor; ea este evidentă și vizibilă pentru oricine. Maturizarea oamenilor este un semn al morții inamicului. Aceasta este o parte a explicației a ceea ce înseamnă „să Mă lupt cu el".

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 10

Astăzi, nu numai că Mă pogor asupra națiunii marelui balaur roșu, ci Mă și întorc pentru a înfrunta întreg universul, făcând întregul empireu să se

cutremure. Există undeva vreun loc care să nu fie supus judecății Mele? E oare vreun loc care să nu existe sub calamitățile pe care le Eu le trimit asupra lui? Oriunde merg, Eu împrăștii tot felul de „semințe ale dezastrului”. Acesta este unul dintre modurile în care lucrez și este, fără îndoială, un act de mântuire pentru omenire, iar ceea ce îi trimit este tot un fel de iubire. Doresc să îngădui chiar mai multor oameni să ajungă să Mă cunoască și să Mă poată vedea și, în acest fel, să ajungă să preamărească un Dumnezeu pe care nu L-au văzut atât de mulți ani, dar care, în momentul de față, este real. Din ce motiv am creat lumea? De ce oare, după ce oamenii au devenit corupți, nu i-am nimicit complet? Din ce motiv întreaga rasă umană trăiește printre dezastre? Care a fost scopul Meu când M-am înveșmântat în trup? Când Îmi îndeplinesc lucrarea, omenirea cunoaște nu numai gustul celor amare, ci și pe al celor dulci.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 10

În această etapă a lucrării, deoarece Dumnezeu dorește să-Și dezvăluie toate faptele pretutindeni în lume, astfel încât toți oamenii care L-au trădat să vină din nou să se plece înaintea tronului Său, judecata lui Dumnezeu tot va conține mila și bunătatea Sa iubitoare. Dumnezeu folosește evenimentele actuale din întreaga lume ca oportunități pentru a-i face pe oameni să simtă panică, îmboldindu-i să-L caute pe Dumnezeu, astfel încât să se poată întoarce pentru a fi înaintea Lui. Astfel, Dumnezeu spune: „Acesta este unul dintre modurile în care lucrez și este, fără îndoială, un act de mântuire pentru omenire, iar ceea ce îi trimit este tot un fel de iubire”.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 10

În fazele lucrării lui Dumnezeu, mântuirea încă ia forma diverselor dezastre și niciunul dintre cei osândiți nu poate scăpa de ele. Doar în cele

din urmă se va putea ajunge la o situație care să fie pe pământ „la fel de senin ca al treilea Cer. Aici, lucrurile vii, mari și mici, coexistă în armonie, fără a se angaja nici măcar o dată în «conflicte ale gurii și limbii»”. Un aspect al lucrării lui Dumnezeu este acela de a cuceri întreaga omenire și de a câștiga, prin cuvintele Sale, poporul ales; un alt aspect este acela de a-i cuceri pe toți fiii răzvrătirii, prin diverse dezastre. Aceasta este o parte a lucrării la scară largă a lui Dumnezeu. Doar în acest fel Împărăția pe care Dumnezeu o vrea pe pământ poate fi pe deplin realizată și aceasta este partea lucrării Lui care este ca aurul pur.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 17

Milostenia Mea se manifestă către cei care Mă iubesc și se neagă pe ei înșiși. Pedeapsa aruncată asupra celor răi, pe de altă parte, este tocmai o dovadă a firii Mele drepte și, mai mult, a mărturiei mâniei Mele. Când va veni nenorocirea, toți cei care Mi se împotrivesc se vor tângui când vor cădea victime foametei și ciumei. Cei care au comis tot felul de ticăloșii, dar care M-au urmat mulți ani, nu vor scăpa de plata pentru păcatele lor; vor fi aruncați și ei în dezastru, cum rareori s-a văzut de-a lungul milioanelor de ani, și vor trăi într-o stare constantă de panică și frică. Iar cei ai urmașilor Mei, care Mi-au arătat credință, se vor bucura și vor aplauda atotputernicia Mea. Ei vor simți mulțumirea inefabilă și vor trăi în sânul unei bucurii așa cum nu am mai oferit niciodată înainte omenirii. Căci Eu prețuiesc faptele bune ale omului și îi detest faptele rele. De când am început să conduc omenirea, am sperat cu nerăbdare să câștig un grup de oameni care să fie în asentiment cu Mine. Pe de altă parte, nu-i uit niciodată pe aceia care nu sunt în asentiment cu Mine; Îi detest mereu în inima Mea, așteptând șansa de a abate pedeapsa asupra lor, lucru ce Mă va delecta. Acum ziua Mea a venit în sfârșit și nu mai trebuie să aștept!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”

2. Pastorii ne spun deseori că, deși se abat dezastrele unul după altul, nu trebuie să ne temem, deoarece Biblia ne spune: „O mie să cadă alături de tine și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia” (Psalmii 91:7). Dacă avem credință în Domnul și continuăm să ne rugăm, să citim Biblia și să ne întrunim, dezastrele nu se vor abate asupra noastră. Dar sunt unii pastori religioși și creștini care au murit în aceste dezastre. Cu toții au citit Biblia, s-au rugat și L-au slujit pe Domnul, deci de ce nu i-a protejat Dumnezeu?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci doar acela care face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profețit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!»” (Matei 7:21-23).

„Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, Cel Dintâi și Cel De Pe Urmă, Începutul și Sfârșitul. Ferice de cei ce-și spală hainele, ca să aibă dreptul la pomul vieții și să poată intra pe porți în cetate! Afară sunt câinii, vrăjitorii, cei desfrânați, ucigașii, închinătorii la idoli și oricine iubește și practică minciuna” (Apocalipsa 22:12-15).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Acum este momentul în care voi decide sfârșitul fiecărei persoane, nu etapa în care am început să prelucrez omul. Îmi scriu în cartea Mea, rând pe rând, cuvintele și acțiunile fiecărei persoane, calea pe care M-au urmat, trăsăturile lor inerente și cum s-au purtat în cele din urmă. În felul acesta, indiferent ce tip de persoană este, niciun om nu va scăpa de mâna Mea și

toți vor fi cu neamul lor așa cum hotărăsc. Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care provoacă milă, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia. Voi trebuie să realizați și că toți cei care nu respectă voia lui Dumnezeu vor fi pedepsiți. Este un adevăr care nu poate fi schimbat. Prin urmare, toți cei care sunt pedepsiți, sunt pedepsiți întru dreptatea lui Dumnezeu și ca răsplată pentru numeroasele lor fapte rele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”

Oamenii spun că Dumnezeu este un Dumnezeu drept și că atât timp cât omul Îl urmează până la final, El va fi cu siguranță imparțial față de om, căci El este cel mai drept. Dacă omul Îl urmează până la final, ar putea El oare să îl dea la o parte pe om? Sunt imparțial față de toți oamenii și îi judec cu firea Mea dreaptă, totuși există condiții potrivite pentru cerințele pe care le am pentru om și care cer să fie realizate de toți oamenii, indiferent cine sunt ei. Nu Îmi pasă cum sunt calificările tale sau de câtă vreme le ai; Mie Îmi pasă doar dacă mergi pe calea Mea și dacă iubești sau nu și tânjești sau nu după adevăr. Dacă îți lipsește adevărul și în schimb Îmi faci de rușine numele și nu te comporți conform căii Mele, doar urmând fără grijă sau preocupare, atunci, în acel moment, te voi doborî și te voi pedepsi pentru răutatea ta, și ce vei avea de spus atunci? Vei putea să spui că Dumnezeu nu e drept? Astăzi, dacă ai respectat cuvintele pe care le-am rostit, atunci ești tipul de persoană pe care o aprob. Spui că ai suferit mereu în timp ce Îl urmai pe Dumnezeu, că L-ai urmat la bine și la rău și ai împărtășit cu El vremurile bune și cele rele, însă nu ai trăit cuvintele rostite de Dumnezeu; îți dorești doar să alergi pentru Dumnezeu și să te sacrifici pentru Dumnezeu în fiecare zi și nu te-ai gândit niciodată să trăiești o viață plină

de semnificații. Spui, de asemenea: „În orice caz, cred că Dumnezeu este drept. Am suferit pentru El, am umblat de colo colo pentru El și m-am dedicat Lui și am lucrat din greu, deși nu am primit recunoaștere; cu siguranță El Își va aminti de mine". E adevărat că Dumnezeu este drept, totuși această dreptate nu este întinată de nicio impuritate: nu conține voință umană și nu este întinată de trup sau de tranzacții umane. Toți cei care sunt răzvrătiți și potrivnici, toți cei care nu sunt în conformitate cu calea Lui vor fi pedepsiți; nimeni nu e iertat și nimeni nu e cruțat! Unii oameni spun: „Astăzi mă agit pentru Tine; când vine sfârșitul, poți să-mi dai puțină binecuvântare?" Deci te întreb: „Te-ai conformat cuvintelor Mele?" Dreptatea de care vorbești se bazează pe o tranzacție. Tu crezi doar că Eu sunt drept și imparțial față de toți oamenii și că toți aceia care Mă urmează până la final vor fi cu siguranță mântuiți și vor beneficia de binecuvântările Mele. Există un înțeles lăuntric al cuvintelor Mele care spun că „toți aceia care Mă urmează până la final vor fi cu siguranță mântuiți": aceia care Mă urmează până la final sunt cei care vor fi câștigați pe deplin de Mine, ei sunt aceia care, după ce au fost cuceriți de Mine, caută adevărul și sunt desăvârșiți. Ce condiții ai îndeplinit? Ai îndeplinit doar faptul că M-ai urmat până la final, dar ce altceva? Te-ai conformat cuvintelor Mele? Ai realizat una dintre cele cinci cerințe ale Mele, totuși nu ai nicio intenție să le realizezi pe celelalte patru. Ai găsit doar cea mai simplă, cea mai ușoară cale și ai urmat-o cu atitudinea cuiva care speră doar să dea de noroc. Față de o astfel de persoană ca tine, firea Mea dreaptă e una de mustrare și judecată, e una de răsplată dreaptă și este pedeapsa dreaptă a tuturor răufăcătorilor; toți aceia care nu merg pe calea Mea vor fi cu siguranță pedepsiți, chiar dacă urmează până la final. Aceasta e dreptatea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"

Dumnezeu dorește oameni care să-I calce pe urme. Indiferent cât de minunat și pur este ceea ce ai înțeles înainte, Dumnezeu nu dorește așa ceva și, dacă nu poți renunța la astfel de lucruri, atunci acestea vor fi un obstacol imens în calea pătrunderii tale în viitor. Toți cei care sunt capabili să urmeze lumina prezentă a Duhului Sfânt sunt binecuvântați. Oamenii din veacurile trecute au călcat, de asemenea, pe urmele pașilor lui Dumnezeu, dar nu au putut să urmeze până astăzi; aceasta este binecuvântarea oamenilor din zilele de pe urmă. Cei care pot urma lucrarea prezentă a Duhului Sfânt și care sunt capabili să urmeze pașii lui Dumnezeu astfel încât să-L urmeze pe Dumnezeu oriunde îi conduce – aceștia sunt oameni care sunt binecuvântați de Dumnezeu. Cei care nu urmează lucrarea prezentă a Duhului Sfânt nu au pătruns în lucrarea cuvintelor lui Dumnezeu și, indiferent cât de mult lucrează, cât de mari sunt suferințele lor sau cât de mult se zbat, nimic din acestea nu înseamnă ceva pentru Dumnezeu, iar El nu îi va lăuda. Astăzi, toți cei care urmează cuvintele actuale ale lui Dumnezeu sunt în curentul Duhului Sfânt; cei care sunt străini de cuvintele lui Dumnezeu de astăzi sunt în afara curentului Duhului Sfânt și astfel de oameni nu sunt lăudați de Dumnezeu. Slujirea care este separată de cuvântările prezente ale Duhului Sfânt este o slujire a trupului și a noțiunilor și e imposibil să fie în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Dacă oamenii trăiesc printre noțiuni religioase, atunci nu pot face nimic potrivit pentru voia lui Dumnezeu și, chiar dacă Îl slujesc pe Dumnezeu, Îl slujesc în mijlocul închipuirilor și noțiunilor lor și sunt total incapabili de a sluji în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Cei care nu sunt în stare să urmeze lucrarea Duhului Sfânt nu înțeleg voia lui Dumnezeu, iar cei care nu înțeleg voia lui Dumnezeu nu-L pot sluji pe Dumnezeu. Dumnezeu dorește o slujire care să fie după inima Sa; El nu dorește o slujire care să fie după noțiuni și trup. Dacă oamenii sunt incapabili să urmeze pașii lucrării Duhului Sfânt, atunci ei trăiesc

printre noțiuni. Slujirea unor astfel de oameni întrerupe și tulbură, iar o astfel de slujire este potrivnică lui Dumnezeu. Astfel, cei care nu pot să urmeze pașii lui Dumnezeu sunt incapabili să-L slujească pe Dumnezeu; cei care nu sunt în stare să calce pe urmele pașilor lui Dumnezeu se opun cu siguranță Lui și sunt incapabili să fie compatibili cu Dumnezeu. „Urmărirea lucrării Duhului Sfânt" înseamnă să înțelegi voia lui Dumnezeu astăzi, să fii capabil să acționezi în conformitate cu cerințele actuale ale lui Dumnezeu, să fii capabil să-L asculți și să-L urmezi pe Dumnezeul de astăzi și să pătrunzi în conformitate cu cele mai noi cuvântări ale lui Dumnezeu. Numai unul ca acesta e cineva care urmează lucrarea Duhului Sfânt și este în curentul Duhului Sfânt. Astfel de oameni nu numai că sunt capabili să primească lauda lui Dumnezeu și să-L vadă pe Dumnezeu, ci pot și să cunoască, din ultima lucrare a Sa, firea lui Dumnezeu și, de asemenea, noțiunile și neascultarea omului, natura și substanța omului; în plus, sunt capabili să obțină în mod gradual schimbări în firea proprie în timpul slujirii lor. Numai astfel de oameni sunt cei care sunt în stare să-L câștige pe Dumnezeu și care într-adevăr au găsit calea cea adevărată. Cei care sunt alungați prin lucrarea Duhului Sfânt sunt oameni incapabili să urmeze cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și care se răzvrătesc împotriva celei mai recente lucrări a lui Dumnezeu. Faptul că astfel de oameni se opun în mod deschis lui Dumnezeu este pentru că Dumnezeu a întreprins o lucrare nouă și pentru că imaginea Sa nu este aceeași cu cea din noțiunile lor – ca urmare, ei se opun în mod deschis lui Dumnezeu și emit judecăți asupra lui Dumnezeu, ceea ce duce la disprețuirea și respingerea lor de către Dumnezeu. Deținerea cunoștințelor legate de lucrarea cea mai recentă a lui Dumnezeu nu este o chestiune ușoară, dar dacă oamenii au de gând să se supună lucrării lui Dumnezeu și să caute lucrarea Lui, atunci vor avea șansa de a-L vedea pe Dumnezeu și vor avea șansa de a dobândi cea mai recentă

îndrumare a Duhului Sfânt. Cei care se opun în mod intenționat lucrării lui Dumnezeu nu pot primi luminarea Duhului Sfânt sau îndrumarea lui Dumnezeu. Astfel, dacă oamenii pot primi sau nu cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu depinde de harul lui Dumnezeu, depinde de căutarea lor și de intențiile lor.

Toți cei care sunt capabili să asculte de cuvântările prezente ale Duhului Sfânt sunt binecuvântați. Nu contează cum obișnuiau să fie, sau cum obișnuia să lucreze Duhul Sfânt în ei – cei care au câștigat cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu sunt cei mai binecuvântați, iar cei care nu reușesc să urmeze cea mai recentă lucrare de astăzi sunt alungați.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii”

În zilele noastre, aceia care caută și aceia care nu caută sunt două tipuri de persoane cu totul diferite, ale căror destinații sunt, de asemenea, foarte diferite. Aceia care caută cunoașterea adevărului și practică adevărul sunt cei cărora Dumnezeu le va aduce mântuirea. Aceia care nu cunosc adevărata cale sunt demoni și dușmani; ei sunt urmașii arhanghelului și vor fi țintele distrugerii. Chiar și aceia care sunt credincioșii pioși ai unui Dumnezeu nedeslușit – nu sunt și ei demoni? Oamenii care au conștiințe bune, dar nu acceptă adevărata cale sunt demoni; esența lor este una de împotrivire față de Dumnezeu. Aceia care nu acceptă adevărata cale sunt aceia care I se împotrivesc lui Dumnezeu și, chiar dacă asemenea oameni îndură multe greutăți, ei tot vor fi distruși. Toți aceia care nu sunt dispuși să abandoneze lumea, care nu pot suporta să se despartă de părinții lor și care nu pot îndura să se elibereze de propriile plăceri ale trupului sunt neascultători față de Dumnezeu și toți vor fi țintele distrugerii. Oricine nu crede în Dumnezeul întrupat este demonic și, mai mult, va fi distrus. Aceia care au credință, dar nu practică adevărul, aceia care nu cred în Dumnezeul

întrupat și aceia care nu cred deloc în existența lui Dumnezeu vor fi, de asemenea, ținte ale distrugerii. Toți cei cărora li se va permite să rămână sunt oameni care au trecut prin suferința rafinării și au rămas neclintiți; aceștia sunt oameni care au îndurat cu adevărat încercările. Oricine nu Îl recunoaște pe Dumnezeu este un dușman; adică, oricine nu Îl recunoaște pe Dumnezeul întrupat – indiferent dacă se află în acest curent sau în afara lui – este un antihrist!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Milostenia Mea se manifestă către cei care Mă iubesc și se neagă pe ei înșiși. Pedeapsa aruncată asupra celor răi, pe de altă parte, este tocmai o dovadă a firii Mele drepte și, mai mult, a mărturiei mâniei Mele. Când va veni nenorocirea, toți cei care Mi se împotrivesc se vor tângui când vor cădea victime foametei și ciumei. Cei care au comis tot felul de ticăloșii, dar care M-au urmat mulți ani, nu vor scăpa de plata pentru păcatele lor; vor fi aruncați și ei în dezastru, cum rareori s-a văzut de-a lungul milioanelor de ani, și vor trăi într-o stare constantă de panică și frică. Iar cei ai urmașilor Mei, care Mi-au arătat credință, se vor bucura și vor aplauda atotputernicia Mea. Ei vor simți mulțumirea inefabilă și vor trăi în sânul unei bucurii așa cum nu am mai oferit niciodată înainte omenirii. Căci Eu prețuiesc faptele bune ale omului și îi detest faptele rele. De când am început să conduc omenirea, am sperat cu nerăbdare să câștig un grup de oameni care să fie în asentiment cu Mine. Pe de altă parte, nu-i uit niciodată pe aceia care nu sunt în asentiment cu Mine; Îi detest mereu în inima Mea, așteptând șansa de a abate pedeapsa asupra lor, lucru ce Mă va delecta. Acum ziua Mea a venit în sfârșit și nu mai trebuie să aștept!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”

Atât timp cât vechea lume continuă să existe, Îmi voi azvârli furia asupra națiunilor sale, promulgând în mod deschis decretele Mele administrative în tot universul și dând mustrări asupra oricui le încalcă.

Când Îmi întorc fața spre univers pentru a vorbi, toată omenirea Îmi aude vocea și după aceea vede toate lucrările pe care le-am făcut cu migală în univers. Cei care se împotrivesc voinței Mele, adică cei care Mi se opun cu faptele omului, vor cădea sub mustrarea Mea. Voi lua multitudinea de stele din ceruri și le voi face din nou, și datorită Mie soarele și luna vor renaște – cerurile nu vor mai fi așa cum au fost și nenumăratele lucruri de pe pământ vor fi făcute din nou. Totul se va întregi prin cuvintele Mele. Multele națiuni din univers vor fi iarăși împărțite și înlocuite de Împărăția Mea, astfel încât națiunile de pe pământ să dispară pentru totdeauna și să devină o națiune care Mi se închină; toate națiunile pământului vor fi distruse și vor înceta să mai existe. Dintre ființele umane din univers, toți cei care aparțin diavolului vor fi exterminați și toți cei care se închină Satanei vor fi doborâți la pământ de focul Meu arzător – cu alte cuvinte, cu excepția celor care se află acum în curent, toți vor fi transformați în cenușă. Când voi mustra multele popoare, cei din lumea religioasă se vor întoarce, în diferite măsuri, la Împărăția Mea, cuceriți de faptele Mele, pentru că ei vor fi văzut venirea Celui Sfânt pe un nor alb. Toți oamenii vor fi împărțiți după propriul neam și vor primi mustrări proporționale cu acțiunile lor. Toți cei care Mi s-au opus vor pieri; cât despre cei ale căror fapte pe pământ nu M-au implicat pe Mine, aceștia vor continua să existe pe pământ, sub conducerea fiilor Mei și a poporului Meu, datorită modului în care s-au achitat. Mă voi arăta mulțimilor de popoare și nenumăratelor națiuni și, cu propriul Meu glas, Mă voi face mai departe auzit pe pământ, proclamând finalizarea marii Mele lucrări pentru ca toată omenirea să vadă cu ochii săi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 26

3. În prezent, dezastrele se produc cu tot mai multă severitate și frecvență. Aceste semne arată că sunt pe cale să înceapă marile dezastre din zilele de pe urmă prevestite în Biblie. Cum putem câștiga protecția lui Dumnezeu și supraviețui în toiul acestor dezastre?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Dumnezeu a creat această lume, El a creat această omenire și, mai mult decât atât, El a fost arhitectul culturii Greciei antice și al civilizației umane. Doar Dumnezeu consolează această omenire și doar lui Dumnezeu Îi pasă de aceasta noapte și zi. Dezvoltarea și progresul umanității sunt inseparabile de suveranitatea lui Dumnezeu, iar istoria și viitorul umanității sunt inseparabile de planurile lui Dumnezeu. Dacă ești un creștin adevărat, atunci vei crede cu siguranță că ascensiunea sau prăbușirea oricărei țări sau națiuni are loc în funcție de planurile lui Dumnezeu. Doar Dumnezeu cunoaște destinul unei țări sau națiuni și doar Dumnezeu controlează cursul acestei omeniri. Dacă omenirea își dorește să aibă un destin bun, dacă o țară își dorește să aibă un destin bun, atunci omul trebuie să se plece în fața lui Dumnezeu în închinare, să se căiască și să mărturisească înaintea lui Dumnezeu, altfel, destinul și destinația omului vor fi o catastrofă inevitabilă.

Privește înapoi spre vremea când Noe a construit arca: omenirea era foarte coruptă, oamenii se abătuseră de la binecuvântarea lui Dumnezeu, nu mai erau îngrijiți de Dumnezeu și pierduseră promisiunile lui Dumnezeu. Oamenii trăiau în întuneric, fără lumina lui Dumnezeu. Atunci au devenit imorali prin natură și s-au dedat unei stricăciuni respingătoare. Astfel de oameni nu au mai putut primi promisiunea lui Dumnezeu; ei nu erau vrednici să fie martori ai chipului lui Dumnezeu, nici să audă vocea lui Dumnezeu, deoarece ei Îl abandonaseră pe Dumnezeu, aruncaseră deoparte

tot ceea ce El le dăruise și uitaseră învățămintele Lui. Inimile lor s-au îndepărtat tot mai mult de Dumnezeu și, pe măsură ce au făcut asta, au devenit tot mai stricați dincolo de orice rațiune și omenie și au devenit tot mai răi. Apoi, ei s-au apropiat și mai mult de moarte și au căzut sub mânia și pedeapsa lui Dumnezeu. Doar Noe L-a venerat pe Dumnezeu și s-a ferit de rău și astfel a putut să audă vocea lui Dumnezeu și să-I audă instrucțiunile. El a construit arca după instrucțiunile cuvântului lui Dumnezeu și a adunat acolo tot felul de creaturi vii. Și astfel, de îndată ce totul a fost pregătit, Dumnezeu a dezlănțuit nimicirea Lui asupra lumii. Doar Noe și ceilalți șapte membri ai familiei lui au supraviețuit distrugerii, deoarece Noe L-a venerat pe Iahve și s-a ferit de rău.

Acum, privește epoca actuală: astfel de oameni drepți precum Noe, care a putut să-L venereze pe Dumnezeu și să se ferească de rău, nu mai există. Totuși, Dumnezeu este încă milostiv față de această omenire și încă o iartă în această epocă finală. Dumnezeu îi caută pe cei care tânjesc după arătarea Lui. El îi caută pe aceia care sunt capabili să audă cuvintele Lui, aceia care nu au uitat trimiterea Lui și care Îi oferă Lui inimile și trupurile lor. El îi caută pe aceia care sunt la fel de ascultători precum niște prunci în fața Lui și care nu I se împotrivesc. Dacă Îi ești devotat lui Dumnezeu, neîngrădit de vreo putere sau forță, atunci Dumnezeu te va privi favorabil și îți va dărui binecuvântările Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”

Mila și toleranța lui Dumnezeu nu sunt rare – adevărata căință a omului este rară

Indiferent de cât de furios fusese Dumnezeu pe niniviteni, de îndată ce au declarat post și și-au pus pânză de sac și cenușă, inima Lui a început să se înmoaie treptat și El a început să Se răzgândească. Când le-a proclamat

că le va distruge orașul – momentul anterior mărturisirii și căinței pentru păcatele lor – Dumnezeu încă era furios pe ei. Odată ce împliniseră o serie de fapte de căință, furia lui Dumnezeu față de oamenii din Ninive s-a transformat treptat în milă și toleranță pentru ei. Nu există nimic contradictoriu cu privire la revelarea simultană a celor două aspecte ale firii lui Dumnezeu în același eveniment. Deci, cum ar trebui înțeleasă și cunoscută această lipsă de contrazicere? Dumnezeu a exprimat și a dezvăluit pe rând ambele dintre aceste două esențe aflate la poli opuși când oamenii din Ninive s-au căit, permițând oamenilor să vadă realitatea și caracterul de neofensat al esenței lui Dumnezeu. Dumnezeu Și-a folosit atitudinea pentru a le spune oamenilor următoarele: nu e că Dumnezeu nu tolerează oamenii sau că nu vrea să-Și arate mila față de ei; mai degrabă, e faptul că ei rareori se căiesc cu adevărat față de Dumnezeu și se întâmplă rar ca oamenii să se îndepărteze de căile lor rele și să abandoneze violența din mâinile lor. Cu alte cuvinte, când Dumnezeu este furios pe om, El speră că omul va putea să se căiască cu adevărat și El chiar speră să vadă adevărata căință a omului, caz în care apoi va continua cu generozitate să-i acorde omului mila și toleranța Sa. Asta înseamnă că purtarea rea a omului atrage mânia lui Dumnezeu, în timp ce mila și toleranța lui Dumnezeu sunt acordate celor care Îl ascultă și se căiesc cu adevărat înaintea Lui, celor care pot să se îndepărteze de căile lor rele și să abandoneze violența din mâinile lor. Atitudinea lui Dumnezeu a fost foarte clar revelată în modul în care i-a tratat pe niniviteni: mila și toleranța lui Dumnezeu nu sunt deloc greu de obținut, iar ceea ce El cere este căința adevărată a omului. Atât timp cât oamenii se îndepărtează de la căile lor rele și abandonează violența din mâinile lor, Dumnezeu Își va schimba inima și atitudinea față de ei.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

Milostenia Mea se manifestă către cei care Mă iubesc și se neagă pe ei înșiși. Pedeapsa aruncată asupra celor răi, pe de altă parte, este tocmai o dovadă a firii Mele drepte și, mai mult, a mărturiei mâniei Mele. Când va veni nenorocirea, toți cei care Mi se împotrivesc se vor tângui când vor cădea victime foametei și ciumei. Cei care au comis tot felul de ticăloșii, dar care M-au urmat mulți ani, nu vor scăpa de plata pentru păcatele lor; vor fi aruncați și ei în dezastru, cum rareori s-a văzut de-a lungul milioanelor de ani, și vor trăi într-o stare constantă de panică și frică. Iar cei ai urmașilor Mei, care Mi-au arătat credință, se vor bucura și vor aplauda atotputernicia Mea. Ei vor simți mulțumirea inefabilă și vor trăi în sânul unei bucurii așa cum nu am mai oferit niciodată înainte omenirii. Căci Eu prețuiesc faptele bune ale omului și îi detest faptele rele. De când am început să conduc omenirea, am sperat cu nerăbdare să câștig un grup de oameni care să fie în asentiment cu Mine. Pe de altă parte, nu-i uit niciodată pe aceia care nu sunt în asentiment cu Mine; Îi detest mereu în inima Mea, așteptând șansa de a abate pedeapsa asupra lor, lucru ce Mă va delecta. Acum ziua Mea a venit în sfârșit și nu mai trebuie să aștept!

Lucrarea Mea finală nu este numai de dragul pedepsirii omului, ci și de dragul pregătirii destinației omului. Mai mult, este pentru ca toți oamenii să poată să-Mi recunoască faptele și acțiunile. Vreau ca fiecare persoană să vadă că tot ceea ce am făcut este drept și că tot ceea ce am făcut este o expresie a firii Mele. Nu fapta omului, cu atât mai puțin natura, este cea care a dat naștere omenirii, ci Eu, care hrănesc fiecare ființă vie în creație. Fără existența Mea, omenirea poate doar să piară și să îndure biciuirea calamității. Nimeni nu va mai vedea vreodată soarele și luna frumoasă sau lumea verde; omenirea se va confrunta numai cu noaptea geroasă și cu valea inexorabilă a umbrei morții. Eu sunt singura mântuire a omenirii. Eu sunt singura speranță a omenirii și, Mai mult, Eu sunt Cel pe care se

bazează existența întregii omeniri. Fără Mine, omenirea va ajunge într-un impas. Fără Mine, omenirea va îndura catastrofe și va fi călcată în picioare de tot felul de fantome, deși nimeni nu ține seama de Mine. Am făcut o lucrare care nu poate fi făcută de nimeni altcineva și sper doar ca omul să Mă poată răsplăti cu câteva fapte bune. Deși foarte puțini au putut să Mă răsplătească, Îmi voi încheia totuși călătoria în lumea oamenilor și voi începe următoarea etapă a lucrării Mele în desfășurare, pentru că toată alergătura Mea încoace și încolo în mijlocul omului în acești mulți ani a fost roditoare și Eu sunt foarte mulțumit. Ceea ce Mă interesează acum nu este numărul oamenilor, ci mai degrabă faptele lor bune. În orice caz, sper că pregătiți suficiente fapte bune pentru propria voastră destinație. Atunci voi fi mulțumit; în caz contrar, niciunul dintre voi nu va putea scăpa de dezastrul care se va abate asupra voastră. Dezastrul provine de la Mine și, bineînțeles, este condus de Mine. Dacă nu puteți părea îndeajuns de buni în ochii Mei, atunci nu veți scăpa de suferința dezastrului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”

Tot felul de dezastre se vor abate unul după altul; toate națiunile și toate locurile vor trăi calamități: ciuma, foametea, potopul, seceta și cutremurele sunt peste tot. Aceste dezastre nu se petrec doar într-un loc sau două, nici nu se vor termina într-o zi sau două; dimpotrivă, se vor extinde pe o arie din ce în ce mai mare și vor deveni din ce în ce mai grave. În acest timp, tot felul de invazii de insecte vor apărea unele după altele, iar fenomenul canibalismului se va ivi pretutindeni. Aceasta este judecata Mea asupra tuturor națiunilor și popoarelor. Fiii Mei! Nu trebuie să suferiți durerea și greutățile dezastrelor. Îmi doresc să vă maturizați curând și să luați povara de pe umerii Mei cât se poate de repede. De ce nu-Mi înțelegeți voia? Lucrarea din față va deveni din ce în ce mai extenuantă. Sunteți atât

de împietriți încât să Mă lăsați cu mâinile pline, trebuind să lucrez din greu de unul singur? Voi vorbi mai pe înțeles: cei ale căror vieți se maturizează vor intra în refugiu și nu vor suferi durere sau greutăți; cei ale căror vieți nu se maturizează trebuie să sufere durere și vătămare. Cuvintele Mele sunt suficient de clare, nu-i așa?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 65

Pe viitor, nenumărate încercări pot să se abată asupra ta – dar astăzi, dacă Îl iubești pe Dumnezeu cu o inimă adevărată și dacă, indiferent de cât de mari vor fi încercările viitoare, indiferent de ceea ce ți se întâmplă, ești capabil să rămâi ferm în mărturia ta și ești capabil să-L mulțumești pe Dumnezeu, atunci inima ta va fi mângâiată și nu-ți va fi frică, indiferent de cât de mari vor fi încercările pe care le vei întâlni pe viitor. Nu puteți vedea ce se va întâmpla în viitor; nu puteți decât să-L mulțumiți pe Dumnezeu în situațiile actuale. Nu sunteți capabili să faceți nicio mare lucrare și ar trebui să vă concentrați pe a-L mulțumi pe Dumnezeu prin trăirea cuvintelor Lui în viața reală și să fiți mărturie puternică și răsunătoare, care aduce rușine asupra Satanei. Cu toate că trupul tău va rămâne nemulțumit și vei fi suferit, Îl vei fi mulțumit pe Dumnezeu și rușinat pe Satana. Dacă practici întotdeauna în acest fel, Dumnezeu va deschide o cale înaintea ta. Când, într-o bună zi, va veni o încercare mare, alții vor cădea, dar tu vei fi în continuare în stare să rămâi ferm: datorită prețului pe care l-ai plătit, Dumnezeu te va proteja pentru a te putea menține ferm și a nu cădea. Dacă, de regulă, ești capabil să pui adevărul în practică și să-L mulțumești pe Dumnezeu cu o inimă care Îl iubește cu adevărat, atunci Dumnezeu te va proteja cu siguranță pe durata încercărilor ce vor veni. Chiar dacă ești nesăbuit și de statură și calibru mic, Dumnezeu nu va face discriminări împotriva ta. Aceasta depinde de faptul dacă intențiile tale sunt drepte sau

nu. Astăzi, ești capabil să-L mulțumești pe Dumnezeu, lucru la care ești atent în cel mai mic detaliu, Îl mulțumești pe Dumnezeu în toate lucrurile, ai o inimă care Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu, îți dăruiești inima adevărată lui Dumnezeu și, deși există unele lucruri pe care nu poți să le înțelegi, poți veni înaintea lui Dumnezeu pentru a-ți îndrepta intențiile și a căuta voia lui Dumnezeu și a face tot ceea ce este necesar pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Poate că frații și surorile tale te vor părăsi, dar inima ta va mulțumi pe Dumnezeu și nu vei râvni la plăcerile trupului. Dacă vei practica întotdeauna în acest fel, vei fi protejat atunci când asupra ta vor veni mari încercări.

Ce stare internă din oameni țintesc aceste încercări? Acestea sunt orientate spre firea rebelă a oamenilor, care nu este în stare să-L mulțumească pe Dumnezeu. Există multe lucruri care sunt impure în sinea oamenilor și multe care sunt ipocrite și, astfel, Dumnezeu îi supune pe oameni încercărilor pentru a-i purifica. Dar dacă astăzi ești în stare să-L mulțumești pe Dumnezeu, atunci încercările viitoare vor fi o desăvârșire pentru tine. Dacă astăzi nu ești în stare să-L mulțumești pe Dumnezeu, atunci încercările viitoare te vor ispiti și vei cădea pe neștiute, iar în acel moment nu vei putea să te ajuți, pentru că nu poți ține pasul cu lucrarea lui Dumnezeu și nu ești înzestrat cu statură reală. Așadar, dacă dorești să rămâi ferm pe viitor, să-L mulțumești pe Dumnezeu mai bine și să-L urmezi până la sfârșit, astăzi trebuie să construiești o fundație solidă. Trebuie să-L mulțumești pe Dumnezeu punând adevărul în practică în toate lucrurile și fiind atent la voia Lui. Dacă practica ta va fi mereu aceasta, va exista o bază în tine și Dumnezeu va inspira în tine o inimă care Îl iubește și El îți va da credință. Într-o zi, când o încercare se va abate cu adevărat asupra ta, s-ar putea să suferi o oarecare durere și să fii profund îndurerat la un moment dat și să pătimești o durere zdrobitoare, ca și cum ai fi murit – dar dragostea

ta pentru Dumnezeu nu se va schimba și va deveni chiar mai profundă. Acestea sunt binecuvântările lui Dumnezeu. Dacă ești în stare să accepți tot ceea ce Dumnezeu spune și face astăzi cu o inimă ascultătoare, atunci cu siguranță vei fi binecuvântat de Dumnezeu și astfel, vei fi cineva care este binecuvântat de Dumnezeu și primește promisiunea Lui. Dacă astăzi nu practici, atunci când într-o zi se vor abate încercări asupra ta, vei lipsit de credință sau de o inimă iubitoare, iar în acel moment încercarea va deveni ispită; vei fi aruncat în mijlocul ispitei Satanei și nu vei avea nicio cale de scăpare. Astăzi, poate că ești capabil să rămâi ferm atunci când o mică încercare se abate asupra ta, dar nu vei fi neapărat în măsură să rămâi ferm atunci când, într-o zi, o mare încercare se va abate asupra ta. Unii oameni sunt îngâmfați și cred că sunt deja aproape perfecți. Dacă nu vei căuta mai în profunzime în acele vremuri și vei rămâne mulțumit, atunci vei fi în pericol. Astăzi, Dumnezeu nu face lucrarea unor încercări mai mari și totul pare bine, dar când Dumnezeu te va pune la încercare, vei descoperi că îți lipsesc multe lucruri, căci statura ta este prea mică și ești incapabil să reziști la încercări mari. Dacă rămâi așa cum ești și te afli într-o stare de inerție, atunci, când încercările vor veni, tu vei cădea. Ar trebui să vă uitați adesea la cât de mică este statura voastră; numai în acest fel veți face progrese. Dacă doar în timpul încercărilor vezi că statura ta este atât de mică, că voința ta este atât de slabă încât prea puțin din tine este real și că nu ești potrivit pentru voia lui Dumnezeu – dacă îți dai seama de aceste lucruri abia în acel moment, atunci va fi prea târziu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”

Cei care pot rămâne neclintiți în timpul lucrării de judecată și mustrare a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă – adică, pe parcursul lucrării finale de purificare – vor fi aceia care vor intra în odihna din urmă alături de

Dumnezeu; ca atare, toți cei care intră în odihnă vor fi fost cu toții eliberați de influența Satanei și obținuți de Dumnezeu după ce vor fi fost supuși lucrării Sale finale de purificare. Acești oameni, care vor fi fost în sfârșit obținuți de Dumnezeu, vor intra în odihna finală. Scopul lucrării de mustrare și judecată a lui Dumnezeu este, în esență, de a purifica omenirea de dragul odihnei sale finală; fără o astfel de curățire, nimeni din omenire nu ar putea să fie clasificat în diferite categorii în funcție de fel ori să intre în odihnă. Această lucrare este singura cale ca omenirea să intre în odihnă. Doar lucrarea de purificare a lui Dumnezeu va curăți oamenii de nedreptatea lor și doar lucrarea Lui de mustrare și judecată va aduce la lumină acele elemente neascultătoare ale omenirii, separându-i astfel pe cei care pot fi mântuiți de cei care nu pot și pe cei care vor rămâne de cei care nu vor rămâne. Când această lucrare se va termina, acei oameni cărora le este permis să rămână vor fi cu toții curățiți și vor intra într-un stadiu de umanitate mai înalt în care se vor bucura de o a doua viață umană mai minunată pe pământ; cu alte cuvinte, ei vor începe ziua lor umană de odihnă și vor coexista cu Dumnezeu. După ce aceia cărora nu li se permite să rămână vor fi fost mustrați și judecați, adevăratele lor fețe vor fi expuse complet, după care toți vor fi distruși și, ca și Satanei, nu li se va mai permite să supraviețuiască pe pământ. Umanitatea viitorului nu va mai include niciunul dintre aceste tipuri de oameni; astfel de oameni nu sunt potriviți să intre pe pământul odihnei finale, nici nu sunt potriviți să se alăture zilei odihnei pe care Dumnezeu și omenirea o vor împărtăși, căci ei sunt ținte ale pedepsei și sunt oameni răi, nedrepți. Ei au fost răscumpărați odată și au fost și judecați și mustrați; pe lângă acestea, ei au făcut odată serviciu lui Dumnezeu. Totuși, când va veni ziua de pe urmă, tot vor fi alungați și distruși din cauza propriei răutăți și ca urmare a neascultării și incapacității lor de a fi răscumpărați; ei nu vor mai veni întru ființă în lumea

viitorului și ei nu vor mai trăi în rasa umană a viitorului. […] Întregul scop din spatele lucrării ultime a lui Dumnezeu de pedepsire a răului și răsplătire a binelui este de a purifica pe deplin toți oamenii, pentru ca El să poată aduce o omenire pur sfântă la odihna veșnică. Această etapă a lucrării Sale este cea mai importantă; este etapa finală a întregii Sale lucrări de gestionare. Dacă Dumnezeu nu i-ar fi distrus pe cei răi, ci le-ar fi permis în schimb să rămână, atunci toți oamenii încă ar fi incapabili să intre în odihnă, iar Dumnezeu nu ar fi putut să aducă întreaga omenire într-un ținut mai bun. Astfel de lucrare nu ar fi completă. Când lucrarea Sa va fi încheiată, întreaga omenire va fi complet sfântă; doar în acest fel va reuși Dumnezeu să trăiască pașnic în odihnă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

XXVII. Întrebări și răspunsuri despre modul în care Dumnezeu distruge epoca răului

1. Lumea de astăzi devine cu adevărat tot mai întunecată și omenirea, tot mai coruptă. Lumea este în declin, morala s-a pierdut, oamenii buni care cred în Dumnezeu și merg pe calea cea dreaptă sunt agresați, oprimați și persecutați, în timp ce acei lingușitori și escroci care fac tot soiul de rele prosperă. De ce este lumea atât de întunecată, atât de rea? Corupția omenirii a atins apogeul – este timpul ca omul să fie distrus de Dumnezeu?

1) De ce este lumea atât de întunecată și rea?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Lumea întreagă zace în cel rău” (1 Ioan 5:19).

„Și judecata este aceasta: lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se expună faptele” (Ioan 3:19-20).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

După câteva mii de ani de corupție, omul este insensibil și stupid; a devenit un demon care I se împotrivește lui Dumnezeu, în măsura în care răzvrătirea omului față de Dumnezeu a fost documentată în cărțile de istorie și nici măcar omul însuși nu este capabil să dea socoteală pentru comportamentul lui răzvrătit – căci omul a fost profund corupt de Satana și a fost dus pe cărări greșite de Satana, astfel încât nu știe unde să se întoarcă. Chiar și astăzi, omul tot Îl trădează pe Dumnezeu: când omul Îl vede pe Dumnezeu, Îl trădează și, când nu Îl poate vedea, chiar și atunci Îl trădează. Sunt chiar unii care, după ce au fost martori la blestemele și mânia lui Dumnezeu, tot Îl trădează. Deci, spun că rațiunea omului și-a pierdut funcția originală, iar conștiința omului, de asemenea, și-a pierdut funcția originală. […] Născut pe un pământ atât de murdar, omul a fost grav influențat de societate, a fost influențat de etici feudale și educat la

„instituții de învățământ superior”. Gândirea înapoiată, moralitatea coruptă, perspectiva plină de răutate asupra vieții, filosofia josnică de viață, existența aceasta fără nicio valoare, stilul de viață și obiceiurile depravate – toate aceste lucruri au pătruns adânc în inima omului și i-au subminat și atacat grav conștiința. Drept rezultat, omul este și mai departe de Dumnezeu și I se împotrivește Lui mai mult ca niciodată. Firea omului devine mai vicioasă pe zi ce trece și nu există nicio singură persoană care va renunța de bunăvoie la ceva pentru Dumnezeu, nicio singură persoană care Îl va asculta de bunăvoie pe Dumnezeu și, mai mult chiar, nicio singură persoană care va căuta de bunăvoie arătarea lui Dumnezeu. În schimb, sub domeniul Satanei, omul nu face altceva decât să caute plăcere, să se dedea corupției trupului în ținutul noroiului. Chiar și atunci când aud adevărul, cei care trăiesc în întuneric nu se gândesc la cum să îl pună în practică, nici nu sunt înclinați să Îl caute pe Dumnezeu, chiar dacă I-au văzut arătarea. Cum ar putea o omenire atât de depravată să aibă vreo șansă la mântuire? Cum ar putea o omenire atât de decăzută să trăiască în lumină?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu”

Vreme de mii de ani acesta a fost pământul murdăriei. Este insuportabil de murdar, suferința abundă, stafiile gonesc năvalnic pretutindeni, păcălind și înșelând, făcând acuzații nejustificate,[1] fiind nemiloase și rele, călcând în picioare acest oraș al fantomelor și lăsându-l plin de cadavre; duhoarea descompunerii acoperă pământul și umple aerul și este păzită cu strășnicie.[2] Cine poate vedea lumea de dincolo de ceruri? Diavolul leagă strâns tot trupul omului, îi voalează amândoi ochii și îi sigilează buzele. Regele diavolilor a fost turbat vreme de câteva mii de ani, chiar până astăzi, când încă mai veghează atent asupra orașului fantomelor, ca și cum ar fi un palat inexpugnabil al demonilor; această haită de câini de

pază, între timp, se holbează cu ochi dușmănoși, temându-se profund că Dumnezeu îi va lua prin surprindere și îi va șterge de pe fața pământului, lăsându-i fără un loc al păcii și fericirii. Cum ar putea oamenii dintr-un asemenea oraș al fantomelor să-L fi văzut vreodată pe Dumnezeu? S-au bucurat ei vreodată de afecțiunea și frumusețea lui Dumnezeu? Ce apreciere au ei față de chestiunile lumii omenești? Câți dintre ei pot înțelege voia înflăcărată a lui Dumnezeu? Nu-i de mirare, atunci, că Dumnezeu întrupat rămâne complet ascuns: într-o asemenea societate întunecată, unde demonii sunt nemiloși și inumani, cum ar putea regele diavolilor, care ucide oameni fără să clipească, să tolereze existența unui Dumnezeu care este încântător, bun și, de asemenea, sfânt? Cum ar putea el să aplaude și să aclame venirea lui Dumnezeu? Lacheii aceștia! Ei răsplătesc bunătatea cu ură, au început de multă vreme să-L trateze pe Dumnezeu ca pe un dușman, Îl abuzează pe Dumnezeu, sunt extrem de sălbatici, nu au nici cea mai mică considerație față de Dumnezeu, pradă și jefuiesc, și-au pierdut tot cugetul și se împotrivesc întru totul conștiinței și nu au nicio urmă de bunătate și îi ispitesc pe nevinovați spre nesăbuință. Strămoși ai celor din antichitate? Lideri iubiți? Cu toții I se opun lui Dumnezeu! Amestecul lor a lăsat totul sub ceruri într-o stare de întuneric și haos! Libertate religioasă? Drepturile și interesele legitime ale cetățenilor? Toate sunt trucuri pentru acoperirea păcatului! Cine a îmbrățișat lucrarea lui Dumnezeu? Cine a renunțat la viața sa, ori și-a vărsat sângele pentru lucrarea lui Dumnezeu? Generație după generație, de la părinți la copii, omul înrobit L-a înrobit necuviincios pe Dumnezeu – cum ar putea asta să nu incite la furie? Mii de ani de ură sunt concentrați în inimă, milenii de păcătuire sunt gravate în inimă – cum ar putea asta să nu inspire dezgust? Răzbună-L pe Dumnezeu, nimicește-I complet dușmanul, nu-i mai permite să alerge ca turbatul și nu-i mai permite să conducă precum un tiran! Acum este timpul: omul și-a adunat

demult toată puterea, și-a dedicat toate eforturile și a plătit fiecare preț pentru aceasta, pentru a sfâșia chipul hidos al acestui demon și pentru a permite oamenilor, care au fost orbiți și care au îndurat tot felul de suferințe și greutăți, să se ridice deasupra durerii și să întoarcă spatele acestui diavol bătrân și malefic. De ce să pui un obstacol atât de impenetrabil în fața lucrării lui Dumnezeu? De ce să folosești diferite trucuri ca să-i înșeli pe oamenii lui Dumnezeu? Unde sunt adevărata libertate și drepturile și interesele legitime? Unde este nepărtinirea? Unde este alinarea? Unde este căldura? De ce să folosești scheme amăgitoare ca să-i păcălești pe oamenii lui Dumnezeu? De ce să folosești forța ca să oprești venirea lui Dumnezeu? De ce să nu-I permiți lui Dumnezeu să colinde în voie pe pământul pe care El l-a creat? De ce să-L hăituiești pe Dumnezeu până când nu mai are unde să-Și odihnească al Său cap? Unde este căldura dintre oameni? Unde este primirea călduroasă dintre oameni? De ce să-I produci un asemenea chin disperat lui Dumnezeu? De ce să-L faci pe Dumnezeu să strige iar și iar? De ce să-L forțezi pe Dumnezeu să-Și facă griji pentru Fiul Lui iubit? În această societate întunecată, de ce nefericiții ei câini de pază nu-I permit lui Dumnezeu să vină în voie și să meargă prin lumea pe care El a creat-o?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)”

Note de subsol:

1. „Făcând acuzații nejustificate” se referă la metodele prin care diavolul le face rău oamenilor.

2. „Păzită cu strășnicie” sugerează că metodele prin care diavolul îi rănește pe oameni sunt deosebit de rele și controlează oamenii atât de tare încât aceștia nu mai au spațiu de mișcare.

Toți cei care sunt ai diavolului trăiesc pentru sine. Viziunea lor asupra vieții și maximele provin, în principal, din spusele Satanei, precum: „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate”, „Oamenii mor pentru avere cum păsările mor pentru hrană” și alte astfel de sofisme. Toate aceste cuvinte rostite de acei regi diavoli, de cei importanți și de

filosofi au devenit chiar viața omului. În special, majoritatea cuvintelor lui Confucius, care este apreciat de chinezi ca un „înțelept”, au devenit viața oamenilor. Există, de asemenea, faimoasele proverbe din budism și taoism, precum și clasicele zicale des citate ale diverselor figuri renumite. Toate acestea sunt pledoarii ale filosofiilor și naturii Satanei. Ele sunt, de asemenea, cele mai bune ilustrări și explicații privind natura Satanei. Toate aceste otrăvuri care au fost inculcate în inima omului provin de la Satana și nici cea mai mică parte din ele nu provine de la Dumnezeu. De asemenea, astfel de cuvinte diavolești se opun direct cuvântului lui Dumnezeu. Este absolut clar că realitățile tuturor lucrurilor pozitive provin de la Dumnezeu și că toate lucrurile negative care-l otrăvesc pe om provin de la Satana. Prin urmare, poți discerne natura unei persoane și cui aparține ea, uitându-te la perspectivele sale asupra vieții și la valorile sale. Satana îi corupe pe oameni prin educație și influența guvernelor naționale, a celor celebri și măreți. Cuvintele lor diavolești au devenit viața și natura omului. „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate” este o bine-cunoscută zicală satanică care a fost insuflată în fiecare și care a devenit viața omului. Există alte câteva cuvinte ale filosofiilor de viață care sunt, de asemenea, ca acestea. Satana folosește cultura tradițională a fiecărei națiuni pentru a educa, înșela și corupe oamenii, determinând omenirea să cadă și să fie înghițită de un abis nemărginit al distrugerii și, în final, oamenii sunt distruși de Dumnezeu pentru că ei îl slujesc pe Satana și I se opun lui Dumnezeu. Unii oameni au slujit drept funcționari publici în societate vreme de câteva decenii. Imaginează-ți că pun următoarea întrebare: „Te-ai descurcat atât de bine în această funcție, care sunt principalele zicale celebre după care trăiești?” S-ar putea să spună: „Singurul lucru pe care îl înțeleg este acesta: «Funcționarii nu îngreunează lucrurile pentru cei care vin cu daruri, iar cei ce nu lingușesc nu obțin nimic.»” Aceasta este filosofia

satanică pe care se bazează cariera ei. Nu sunt oare aceste cuvinte reprezentative pentru natura unor astfel de oameni? Folosirea fără scrupule a oricărui mijloc pentru a obține o poziție a devenit natura sa, iar oficialitatea și succesul în carieră sunt scopurile sale. Există încă multe otrăvuri satanice în viața, conduita și comportamentul oamenilor. De exemplu: toate filosofiile lor de viață, modurile lor de a face lucrurile și maximele lor sunt pline de otrăvurile marelui balaur roșu și toate acestea vin de la Satana. Așadar, toate lucrurile care curg prin oasele și sângele oamenilor sunt ale Satanei. Toți acei oficiali, cei ce dețin puterea și cei ce sunt împliniți au propriile lor căi și secrete pentru succes. Nu sunt oare asemenea secrete perfect reprezentative pentru natura lor? Au făcut lucruri așa de mari pe lume și nimeni nu poate înțelege uneltirile și intrigile ce stau în spatele lor. Asta arată efectiv cât de perfidă și de malițioasă este natura lor. Omul a fost corupt prea profund de Satana. Veninul Satanei curge prin sângele fiecărei persoane și se poate spune că natura omului este coruptă, rea, antagonistă și în opoziție cu Dumnezeu, plină de filosofiile și otrăvurile Satanei și cufundată în ele. A devenit în totalitate natura și esența Satanei. Iată de ce oamenii I se împotrivesc lui Dumnezeu și I se opun.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”

Omul a parcurs aceste perioade împreună cu Dumnezeu, dar nu știe că Dumnezeu stăpânește destinul tuturor lucrurilor și ființelor vii, nici cum orchestrează și dirijează Dumnezeu toate lucrurile. Acest lucru este ceva ce i-a scăpat omului din cele mai vechi timpuri până în prezent. În ceea ce privește motivul, nu este acela că faptele lui Dumnezeu sunt prea ascunse, nici că planul lui Dumnezeu încă urmează să fie împlinit, ci faptul că inima și duhul omului sunt prea departe de Dumnezeu, într-atât încât omul rămâne în slujirea Satanei chiar în timp ce Îl urmează pe Dumnezeu – și tot nu știe

asta. Nimeni nu caută în mod activ urmele pașilor lui Dumnezeu și arătarea lui Dumnezeu și nimeni nu e dornic să existe în grija și protecția lui Dumnezeu. În schimb, ei doresc să se bazeze pe coroziunea Satanei, cel rău, pentru a se adapta acestei lumi și regulilor existenței pe care omenirea cea netrebnică le urmează. În acest punct, inima și duhul omului au devenit tributul omului pentru Satana și au devenit mâncarea Satanei. Mai mult decât atât, inima și duhul omului au devenit un loc în care Satana poate locui și terenul lui de joacă potrivit. Astfel, omul, fără să își dea seama, își pierde pe neștiute înțelegerea principiilor de a fi om și a valorii și semnificației existenței umane. Legile lui Dumnezeu și legământul dintre Dumnezeu și om se sting treptat în inima omului și acesta încetează să-L caute pe Dumnezeu sau să-I dea ascultare. Cu trecerea timpului, omul nu mai înțelege de ce l-a creat Dumnezeu, nici nu mai înțelege cuvintele din gura lui Dumnezeu și tot ceea ce vine de la Dumnezeu. Omul începe atunci să se împotrivească legilor și decretelor lui Dumnezeu, iar inima și duhul omului devin amorțite… Dumnezeu îl pierde pe omul pe care l-a creat inițial, iar omul pierde rădăcina pe care a avut-o la început: aceasta este durerea rasei umane.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului”

2) Întrucât omenirea se află în apogeul corupției, ar trebui să fie distrusă?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Dumnezeu a văzut că pământul era corupt, pentru că toate creaturile de pe pământ își stricaseră căile. Dumnezeu i-a zis lui Noe: «Sfârșitul tuturor creaturilor este hotărât înaintea Mea, pentru că pământul este plin de violență din cauza lor; le voi distruge împreună cu pământul»” (Geneza 6:12-13).

„Așa cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, tot așa va fi și în zilele Fiului Omului. Oamenii mâncau, beau, se însurau și se măritau, până în ziua când Noe a intrat în arcă și a venit potopul și i-a distrus pe toți. Va fi la fel cum s-a întâmplat și în zilele lui Lot: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, plantau, construiau, dar, în ziua când Lot a ieșit din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a distrus pe toți. Tot așa va fi și atunci când se va arăta Fiul Omului” (Luca 17:26-30).

„Cei răi înmuguresc ca iarba și toți cei ce săvârșesc nelegiuirea înfloresc, dar numai ca să fie nimiciți pe vecie” (Psalmii 92:7).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Tot ceea ce face Dumnezeu este planificat cu precizie. Când El vede un lucru sau o situație petrecându-se, în ochii Lui există un standard de a le măsura și acest standard determină dacă El lansează un plan pentru a le trata sau ce abordare să aplice în tratarea acestui lucru sau situații. El nu este indiferent sau fără sentimente față de toate. Este, de fapt, exact opusul. Există un verset aici conform căruia Dumnezeu i-a spus lui Noe: „Sfârșitul tuturor creaturilor este hotărât înaintea Mea, pentru că pământul este plin de violență din cauza lor; le voi distruge împreună cu pământul”. Când Dumnezeu a spus asta, Se referea că avea să distrugă doar oameni? Nu! Dumnezeu a spus că avea să distrugă toate făpturile vii. De ce voia Dumnezeu distrugere? Există o altă dezvăluire a firii lui Dumnezeu aici; în ochii lui Dumnezeu, există o limită a răbdării Sale față de corupția omului, față de murdăria, violența și neascultarea tuturor ființelor. Care este limita Sa? Este așa cum a spus Dumnezeu: „Dumnezeu a văzut că pământul era corupt, pentru că toate creaturile de pe pământ își stricaseră căile”. Ce înseamnă fraza „pentru că toate creaturile de pe pământ își stricaseră căile”? Înseamnă că oricare dintre făpturi, inclusiv cele care Îl urmau pe Dumnezeu, cele care chemau numele lui Dumnezeu, cele care odată

aduceau arderi-de-tot lui Dumnezeu, cele care Îl recunoșteau în mod verbal și chiar Îl lăudau – odată ce comportamentul lor a fost plin de corupție și a ajuns la ochii lui Dumnezeu, El a trebuit să le distrugă. Aceea a fost limita lui Dumnezeu. Deci, în ce măsură a rămas Dumnezeu răbdător față de om și față de corupția tuturor făpturilor? În măsura în care toți oamenii, fie ei adepți ai lui Dumnezeu sau necredincioși, nu mergeau pe calea cea dreaptă. În măsura în care omul nu era doar corupt din punct de vedere moral și plin de rele, dar nu exista nimeni care să creadă în existența lui Dumnezeu, fără a mai vorbi de cineva care să creadă că lumea este stăpânită de Dumnezeu și că Dumnezeu le poate aduce oamenilor lumină și calea cea dreaptă. În măsura în care omul disprețuia existența lui Dumnezeu și nu Îi permitea lui Dumnezeu să existe. Odată ce corupția omului a atins acest punct, Dumnezeu nu a mai putut s-o suporte. Ce avea să o înlocuiască? Venirea mâniei lui Dumnezeu și a pedepsei lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”

Geneza 19:1-11 Cei doi îngeri au ajuns seara la Sodoma. Lot stătea la poarta Sodomei, iar când i-a văzut, s-a ridicat să-i întâmpine, li s-a închinat până la pământ și le-a zis: Stăpânii mei, vă rog, întoarceți-vă la casa slujitorului vostru, rămâneți peste noapte și spălați-vă picioarele. Mâine-dimineață vă veți scula devreme și vă veți continua drumul. Nu, i-au răspuns ei, ci vom petrece noaptea în afara cetății. Dar Lot a insistat foarte mult, astfel încât ei s-au întors cu el și au intrat în casa lui. Lot le-a pregătit masa, a copt azime, iar aceștia au mâncat. Dar înainte ca ei să se culce, toți bărbații din toate colțurile cetății Sodoma, tineri și bătrâni, au înconjurat casa, l-au strigat pe Lot și l-au întrebat: Unde sunt bărbații care au venit la tine în această seară? Scoate-i afară la noi ca să-i cunoaștem. Lot a ieșit afară la ei, a închis ușa după el și a zis: Vă rog, fraților, nu fiți atât de răi.

Am două fiice care n-au cunoscut bărbat; lăsați-mă să vi le aduc și faceți cu ele ce vă place; dar să nu le faceți nimic acestor bărbați, căci ei au venit să se adăpostească sub acoperișul meu. Dă-te din calea noastră! i-au răspuns ei. Acesta a venit aici ca străin, au continuat ei, iar acum face pe judecătorul! Ne vom purta cu tine mai rău decât cu ei. Ei l-au împins cu putere pe Lot și s-au apropiat ca să spargă ușa. Dar bărbații dinăuntru și-au întins mâinile, l-au tras pe Lot în casă și au închis ușa; iar pe bărbații care erau la ușa casei, atât pe cei tineri, cât și pe cei bătrâni, i-au lovit cu orbire, astfel încât aceștia n-au mai putut găsi ușa.

Geneza 19:24-25 Apoi Iahve a plouat pe Sodoma și pe Gomora pucioasă și foc de la Iahve din cer; și El a zdrobit acele cetăți și toată câmpia și pe toți locuitorii cetăților și ce creștea pe pământ.

[…]

Dintr-o perspectivă umană, Sodoma a fost un oraș care putea satisface pe deplin dorința omului și răutatea omului. Ispititor și fermecător, cu muzică și dans noapte de noapte, prosperitatea sa îi împingea pe oameni către fascinație și nebunie. Răul său rodea inimile oamenilor și îi vrăjea să fie depravați. Acesta era un oraș unde duhurile necurate și cele rele erau libere și nestingherite; mustea de păcat și crimă, iar aerul era îmbibat de o duhoare sângeroasă, putredă. Era un oraș care îi făcea pe oameni să le înghețe sângele în vine, un oraș de care oricine ar fugi îngrozit. Nimeni din acest oraș – nici bărbat, nici femeie, nici tânăr, nici bătrân – nu căuta calea adevărată; nimeni nu tânjea după lumină sau după renunțarea la păcat. Oamenii trăiau sub controlul Satanei, sub corupția și înșelăciunea sa. Ei își pierduseră umanitatea; își pierduseră rațiunea și scopul inițial al existenței omului. Făcuseră nenumărate fapte rele de împotrivire față de Dumnezeu; Îi refuzaseră călăuzirea și se opuseseră voii Sale. Faptele lor rele au fost cele

care îi duceau, pas cu pas, în jos pe calea distrugerii pe acești oameni, orașul și fiecare ființă vie din interiorul acestuia.

Deși aceste două pasaje nu consemnează toate detaliile cu privire la gradul de corupție a oamenilor din Sodoma, consemnând în schimb comportamentul lor față de cei doi slujitori ai lui Dumnezeu după sosirea acestora din urmă în oraș, există un fapt simplu care dezvăluie măsura în care oamenii din Sodoma erau corupți, răi, și I se împotriveau lui Dumnezeu. Prin acesta sunt expuse și adevărata față și esență a oamenilor din oraș. Acești oameni nu numai că au refuzat să accepte avertizările lui Dumnezeu, ci nici nu s-au temut de pedeapsa Sa. Dimpotrivă, ei au disprețuit furia Lui. I s-au împotrivit orbește lui Dumnezeu. Indiferent de ce a făcut El sau de cum a procedat, natura lor rea doar s-a intensificat și I s-au împotrivit în mod repetat lui Dumnezeu. Oamenii din Sodoma erau ostili față de existența Lui, venirea Lui, pedeapsa din partea Lui și, chiar mai mult, față de avertizările Sale. Erau extrem de aroganți! Ei au devorat și au rănit toți oamenii care puteau fi răniți și devorați și la fel i-au tratat și pe slujitorii lui Dumnezeu. În privința tuturor faptelor rele comise de oamenii din Sodoma, a-i răni pe slujitorii lui Dumnezeu era doar vârful aisbergului, iar natura lor rea care a fost astfel dezvăluită, reprezenta, de fapt, doar o picătură dintr-un mare ocean. De aceea, Dumnezeu a ales să-i distrugă cu foc. Dumnezeu nu a utilizat un potop, nici un uragan, cutremur, tsunami sau orice altă metodă pentru a distruge orașul. Ce semnificație a avut utilizarea focului pentru distrugerea acestui oraș? A însemnat distrugerea totală a orașului; a însemnat că orașul a fost șters cu totul de pe fața pământului și nu a mai existat. Aici, „distrugere” nu se referă doar la dispariția formei și structurii orașului sau a înfățișării exterioare; înseamnă, de asemenea, că sufletele oamenilor din oraș au încetat să existe, fiind eradicate cu totul. Simplu spus, toți oamenii, evenimentele și lucrurile asociate cu orașul au

fost distruse. Nu avea să existe o altă viață sau o reîncarnare pentru oamenii din acel oraș; Dumnezeu îi eradicase din omenire, din creația Sa, pentru totdeauna. „Folosirea focului" a semnificat finalul păcatului în acest loc și că păcatul fusese înfrânat acolo; acesta avea să înceteze să existe și să se răspândească. A însemnat că răutatea Satanei își pierduse pământul roditor, precum și cimitirul care îi acorda un loc unde să stea și să trăiască. În războiul dintre Dumnezeu și Satana, utilizarea focului de către Dumnezeu este marca victoriei Sale cu care este însemnat Satana. Distrugerea Sodomei este o mare greșeală în ambiția Satanei de a I se opune lui Dumnezeu, corupând și devorând oameni și este, la fel, un semn umilitor al unei perioade din cursul dezvoltării omenirii, când omul a respins călăuzirea lui Dumnezeu și s-a abandonat viciului. În plus, este o consemnare a unei adevărate revelații a firii drepte a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II"

Această umanitate devenise coruptă până la extrem. Acești oameni nu știau cine era Dumnezeu sau de unde veniseră ei înșiși. Dacă L-ai fi menționat pe Dumnezeu în fața lor, ei ar fi atacat, ar fi defăimat și ar fi hulit. Chiar și atunci când slujitorii lui Dumnezeu veniseră să răspândească avertismentul Său, acești oameni corupți nu numai că nu au arătat nici urmă de căință și nu și-au abandonat comportamentul rău, ci dimpotrivă, ei i-au rănit cu nerușinare pe slujitorii lui Dumnezeu. Ceea ce ei au exprimat și dezvăluit a fost natura și esența lor de ostilitate extremă față de Dumnezeu. Putem vedea că împotrivirea acestor oameni corupți față de Dumnezeu era mai mult decât o dezvăluire a firii lor corupte, era mai mult decât un caz de defăimare sau batjocură care pur și simplu venea dintr-o lipsă de înțelegere a adevărului. Nici prostia, nici ignoranța nu au fost cauza comportamentului lor rău; ei s-au comportat în acest mod nu din cauză că fuseseră înșelați și, cu siguranță, nu din cauza faptului că fuseseră induși în eroare.

Comportamentul lor atinsese nivelul de opoziție, vociferare și antagonism flagrant de nerușinat împotriva lui Dumnezeu. Fără îndoială, acest tip de comportament uman avea să Îl înfurie pe Dumnezeu și firea Lui – o fire care nu trebuie ofensată. De aceea, Dumnezeu Și-a dezlănțuit direct și în mod deschis mânia și măreția; aceasta a fost o revelație adevărată a firii Sale drepte. Confruntându-Se cu un oraș copleșit de păcat, Dumnezeu a dorit să îl distrugă în cea mai rapidă manieră posibilă, să eradice oamenii din cadrul orașului și păcatele lor în întregime, în cel mai desăvârșit mod, să facă oamenii acestui oraș să nu mai existe și să oprească păcatul din acest loc din a se înmulți. Cea mai rapidă și mai desăvârșită cale de a face acest lucru a fost să-l ardă din temelii. Atitudinea lui Dumnezeu față de oamenii din Sodoma nu a fost una de abandon sau nepăsare. Mai degrabă, El Și-a utilizat mânia, măreția și autoritatea pentru a pedepsi, doborî și distruge cu totul acești oameni. Atitudinea Sa față de ei a fost una nu numai de distrugere fizică, ci și de distrugere a sufletului, o eradicare eternă. Aceasta este adevărata implicație a ceea ce Dumnezeu vrea să spună prin cuvintele „să înceteze să existe”.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

Dumnezeu disprețuise omul deoarece acesta era ostil față de El, dar în inima Lui, grija Sa, preocuparea și mila pentru omenire au rămas neschimbate. Chiar și atunci când a distrus omenirea, inima Sa a rămas neschimbată. Când omenirea a fost plină de corupție și neascultătoare față de Dumnezeu într-o măsură dureroasă, Dumnezeu a fost nevoit să distrugă această omenire, din cauza firii și esenței Sale și în conformitate cu principiile Sale. Dar, datorită esenței Lui, tot Îi era milă de omenire și chiar voia să utilizeze diverse moduri pentru a răscumpăra omenirea astfel încât aceasta să continue să trăiască. Totuși, omul I s-a opus, a continuat să fie neascultător și a refuzat să accepte mântuirea Lui; adică a refuzat să-I

accepte bunele intenții. Indiferent cum i-a chemat Dumnezeu, cum le-a reamintit, i-a alimentat, i-a ajutat sau cum i-a tolerat, oamenii nu au înțeles, nici nu au apreciat și nici nu au acordat atenție. În durerea Sa, Dumnezeu tot nu a uitat să îi acorde omului toleranța Sa maximă, așteptând ca omul să-și schimbe cursul. După ce Și-a atins limita, El a făcut ceea ce trebuia să facă fără nicio ezitare. Cu alte cuvinte, a existat o perioadă de timp specifică și un proces din momentul în care Dumnezeu a planificat să distrugă omenirea și până la începutul lucrării Sale de a distruge omenirea. Acest proces a existat cu scopul de a permite omului să-și schimbe cursul și aceasta a fost ultima șansă pe care Dumnezeu i-a dat-o. Deci ce a făcut El în această perioadă înainte să distrugă omenirea? Dumnezeu a făcut o lucrare semnificativă de a reaminti și a îndemna. Oricât de îndurerată și suferindă era inima Lui, El a continuat să-i acorde omenirii grija, preocuparea și mila Sa abundentă.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”

Există o limită a răbdării lui Dumnezeu față de corupția, murdăria și violența omului. Când va atinge acea limită, El nu va mai fi răbdător și va începe în schimb gestionarea Sa nouă și noul Său plan, va începe să facă ceea ce El trebuie să facă, să-Și dezvăluie faptele și cealaltă parte a firii Sale. Această acțiune a Lui nu este pentru a demonstra că El nu trebuie niciodată să fie ofensat de om sau că este plin de autoritate și mânie și nu este pentru a arăta că El poate distruge omenirea. Ci pentru că firea și esență Lui sfântă nu mai pot să permită sau să aibă răbdare ca acest tip de omenire să trăiască înaintea Lui și sub stăpânirea Lui. Adică, atunci când toată omenirea este împotriva Lui, când nu există nimeni pe care să-l mântuiască pe întreg pământul, El nu va mai avea răbdare cu o asemenea omenire și, fără nicio îndoială, Își va îndeplini planul – de a distruge acest tip de

omenire. O astfel de acțiune făcută de Dumnezeu este determinată de firea Lui. Aceasta este o consecință necesară și o consecință pe care fiecare ființă creată sub stăpânirea lui Dumnezeu trebuie să o îndure. Nu ne arată aceasta că în epoca actuală Dumnezeu abia așteaptă să-Și finalizeze planul și să-i mântuiască pe oamenii pe care vrea să-i mântuiască? În aceste circumstanțe, de ce anume Îi pasă Lui cel mai mult? Nu de modul în care Îl tratează sau I se împotrivesc cei care nu-L urmează deloc sau cei care I se opun oricum sau de modul în care omenirea Îl defăimează. Lui Îi pasă doar dacă cei care Îl urmează, obiectele mântuirii Sale din planul Lui de gestionare (planul mântuirii) au fost făcuți compleți de El, dacă au devenit vrednici de mulțumirea Lui. Cât despre oamenii care nu Îl urmează, El le oferă doar ocazional puțină pedeapsă pentru a-Și exprima mânia. De exemplu, tsunamiuri, cutremure și erupții vulcanice. În același timp, El îi protejează cu tărie și are grijă de cei care Îl urmează și care sunt pe cale să fie mântuiți de El. Firea lui Dumnezeu este aceasta: pe de o parte, El poate să aibă o răbdare și o toleranță extremă față de oamenii pe care intenționează să-i facă compleți și poate să-i aștepte pe cât de mult posibil; pe de altă parte, Dumnezeu urăște și detestă cu vehemență tipul de oameni ca Satana care nu Îl urmează și I se opun. Deși nu-I pasă dacă acești oameni ca Satana Îl urmează sau Îl venerează, El tot îi detestă în timp ce are răbdare cu ei în inima Lui și, când determină finalul acestor oameni ca Satana, El așteaptă, de asemenea, sosirea etapelor din planul Său de gestionare.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”

Lucrarea Mea durează doar șase mii de ani și am promis că controlul celui rău asupra întregii omeniri va dura, de asemenea, nu mai mult de șase mii de ani. Așadar, acum timpul expiră. Nici nu voi continua și nici nu voi întârzia mai mult: pe parcursul zilelor din urmă, îl voi desființa pe Satan,

Îmi voi lua înapoi toată slava Mea, și voi revendica toate sufletele de pe pământ care Îmi aparțin, astfel încât aceste suflete aflate în dificultate să poată scăpa din oceanul suferinței și, astfel, va fi încheiată întreaga Mea lucrare pe pământ. Începând cu această zi, niciodată nu Mă voi mai întrupa pe pământ și niciodată Duhul Meu atotstăpânitor nu va mai lucra pe pământ. Voi face doar un singur lucru pe pământ: voi reface omenirea, o omenire care este sfântă și care este cetatea Mea credincioasă pe pământ. Dar știu că nu voi anihila întreaga lume și nici nu voi anihila întreaga omenire. Voi păstra acea treime care rămâne – treimea care Mă iubește și a fost complet cucerită de Mine, și voi face ca această treime să fie roditoare și să se înmulțească pe pământ, precum au făcut sub lege israeliții, hrănindu-i copios cu oi și vite și toate bogățiile pământului. Această omenire va rămâne cu Mine pentru totdeauna, totuși nu va fi omenirea jalnic de întinată a zilelor noastre, ci o omenire care este o adunare a tuturor celor care au fost câștigați de Mine. O asemenea omenire nu va fi coruptă, perturbată sau împresurată de Satana și va fi singura omenire care există pe pământ după ce am triumfat asupra Satanei. Este omenirea care a fost cucerită de Mine și Mi-a câștigat promisiunea. Și astfel, omenirea care a fost cucerită în zilele de pe urmă este, de asemenea, omenirea care va fi cruțată și va câștiga binecuvântările Mele veșnice. Va fi singura dovadă a triumfului Meu asupra lui Satan și singurul câștig al bătăliei mele cu Satana. Aceste prăzi de război sunt salvate de Mine din sfera Satanei și sunt singura cristalizare și singurul rod al planului Meu de gestionare (de mântuire) de șase mii de ani. Ele provin din fiecare națiune și confesiune, din fiecare loc și țară din tot universul. Acestea sunt de rase diferite, au limbi, obiceiuri și culori ale pielii diferite și sunt răspândite în toate națiunile și confesiunile globului pământesc și chiar în fiecare colț al lumii. În cele din urmă, ei se

vor uni pentru a forma o umanitate completă, o adunare de oameni care nu poate fi atinsă de forțele lui Satana.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Nimeni care este din carne nu poate scăpa de ziua mâniei”

2. Mărturisești că, în zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic exprimă adevărul și săvârșește lucrarea de judecată și de curățire a omului. Chiar la sfârșit, El va câștiga un grup de biruitori și apoi va anihila această epocă veche, rea, conducând omul într-o nouă epocă. Ai putea, te rog, să ai părtășie cu mai multe detalii despre modul în care Dumnezeu distruge această epocă veche și rea în timpul zilelor de pe urmă?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

După ce toți oamenii vor fi făcuți compleți și toate națiunile pământului vor deveni Împărăția lui Hristos, atunci va fi momentul când vor răsuna cele șapte tunete. Ziua actuală este un pas mare în direcția acelei etape; acțiunea a fost declanșată către acea zi. Acesta este planul lui Dumnezeu și va fi realizat în viitorul apropiat. Totuși, Dumnezeu a îndeplinit deja tot ceea ce a spus. Astfel, este clar că națiunile pământului nu sunt decât castele de nisip care tremură în timp ce mareea înaltă se apropie: ziua de pe urmă este iminentă și marele balaur roșu se va prăbuși sub cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a se asigura că planul lui Dumnezeu este dus la îndeplinire cu succes, îngerii din cer au coborât pe pământ, făcând tot ce le stă în putință pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Dumnezeul întrupat Însuși S-a pus în formație de luptă pentru a purta un război cu dușmanul. Oriunde se arată întruparea, dușmanul este distrus din acel loc. China este prima care va fi anihilată; va fi devastată de mâna lui Dumnezeu. Dumnezeu nu va arăta niciun pic de îndurare. Dovada prăbușirii treptate a marelui balaur roșu poate fi observată în maturizarea continuă a oamenilor; ea este evidentă și vizibilă pentru oricine. Maturizarea oamenilor este un semn al morții inamicului. Aceasta este o parte a explicației a ceea ce înseamnă „să Mă lupt cu el”.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 10

Totul se va împlini prin cuvintele Mele; niciun om nu poate lua parte, și niciun om nu poate face lucrarea pe care o voi îndeplini Eu. Voi curăța aerul din toate ținuturile și voi eradica orice urmă a demonilor de pe pământ. Am început deja și voi iniția prima etapă a lucrării mele de mustrare în locuința marelui balaur roșu. Astfel, se poate vedea că mustrarea Mea s-a abătut asupra întregului univers și că marele balaur roșu și toate felurile de spirite necurate vor fi incapabile să scape de mustrarea mea, căci Eu privesc asupra tuturor ținuturilor. Când lucrarea Mea pe pământ se va încheia, adică atunci când epoca judecății se va termina, voi mustra oficial pe marele balaur roșu. Poporul Meu cu siguranță va vedea mustrarea Mea dreaptă a marelui balaur roșu, cu siguranță va revărsa laudă din pricina neprihănirii Mele și cu siguranță va preamări pentru totdeauna Numele Meu cel sfânt din pricina neprihănirii Mele. Prin urmare, vă veți îndeplini în mod oficial datoria și Mă veți lăuda în mod oficial în toate ținuturile pentru totdeauna!

Când epoca judecății va atinge punctul culminant, nu Mă voi grăbi să închei lucrarea Mea, ci voi integra în ea dovezile epocii mustrării și voi permite ca aceste dovezi să fie văzute de tot poporul Meu; prin acest lucru se vor da roade mai mari. Aceste dovezi sunt mijlocul prin care îl mustru pe marele balaur roșu și voi face pe poporul Meu să-l vadă cu ochii lor, pentru ca ei să cunoască mai mult firea Mea. Timpul în care poporul Meu se va bucura de Mine va fi când marele balaur roșu va fi mustrat. A face ca poporul marelui balaur roșu să se ridice și să se răzvrătească împotriva lui este planul Meu și metoda prin care Îmi fac poporul Meu desăvârșit și este o mare oportunitate pentru tot poporul Meu să crească în viață. […] Astăzi avansez împreună cu omul în epoca mustrării, mergând înainte cu el alături. Eu fac lucrarea Mea, și anume: lovesc cu nuiaua printre oameni și se năpustește asupra a ceea ce se răzvrătește în om. În ochii omului, nuiaua

Mea pare să aibă puteri deosebite: vine peste toți aceia care sunt dușmanii Mei și nu-i cruță cu ușurință; printre toți cei care Mi se opun, nuiaua își îndeplinește funcția inerentă; toți cei care sunt în mâinile Mele își îndeplinesc datoria potrivit intenției Mele și niciodată nu Mi-au sfidat dorințele Mele sau nu și-au schimbat esența. Drept urmare, apele vor vui, munții se vor răsturna, marile râuri se vor dezintegra, omul se va schimba mereu, soarele va lumina mai puțin, luna va deveni mai întunecoasă, omul nu va mai avea zile în care să trăiască în pace, nu vor mai fi vremuri de liniște pe pământ, cerurile niciodată nu vor mai rămâne calme și liniștite și nu vor mai îndura. Toate lucrurile vor fi reînnoite și își vor redobândi aspectul original. Toate gospodăriile de pe pământ vor fi zdruncinate și toate națiunile de pe pământ vor fi despicate; zilele reuniunii dintre soț și soție vor fi de mult uitate, mama și fiul nu se vor mai întâlni niciodată, tatăl și fiica nu se vor mai întâlni niciodată. Tot ce obișnuia să fie pe pământ va fi nimicit de Mine.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 28

În lucrarea Sa finală de a încheia epoca, firea lui Dumnezeu este una de mustrare și judecată, în care El dezvăluie tot ceea ce este nedrept, pentru a judeca în mod public toate popoarele și pentru a-i desăvârși pe aceia care Îl iubesc cu o inimă sinceră. Doar o fire ca aceasta poate finaliza o epocă. Zilele de pe urmă deja au sosit. Toate lucrurile din creație vor fi separate conform tipului lor și separate în diferite categorii pe baza naturii lor. Acesta este momentul când Dumnezeu dezvăluie rezultatul omenirii și destinația fiecăruia. Dacă oamenii nu ar trece prin mustrare și judecată, atunci nu ar fi niciun mod de a le dezvălui neascultarea și nedreptatea. Doar prin mustrare și judecată poate fi dezvăluit rezultatul întregii creații. Omul își arată adevăratul fel doar când este mustrat și judecat. Răul va fi pus cu

răul, binele cu binele și, întreaga omenire va fi separată conform tipului său. Prin mustrare și judecată va fi dezvăluit rezultatul întregii creații, astfel încât răul să poată fi pedepsit și binele răsplătit și toți oamenii să fie sub stăpânirea lui Dumnezeu. Toată această lucrare trebuie obținută prin mustrare și pedeapsă dreaptă. Deoarece corupția omului a atins apogeul și neascultarea sa devine extrem de gravă, doar firea dreaptă a lui Dumnezeu, una care este în principal compusă din mustrare și judecată și care este dezvăluită în timpul zilelor de pe urmă, poate transforma și îl poate întregi pe om. Doar această fire poate expune răul și, astfel, îi poate pedepsi sever pe toți cei nedrepți. De aceea, o fire precum aceasta este impregnată cu semnificația epocii, iar revelația și arătarea firii Sale se manifestă pentru lucrarea fiecărei noi epoci. Dumnezeu nu Își dezvăluie firea în mod arbitrar și fără semnificație. Presupunând că, în dezvăluirea rezultatului omului în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu încă ar acorda omului infinită milă și iubire și ar continua să fie iubitor față de el, și nu l-ar supune pe om judecății drepte, ci i-ar arăta mai degrabă toleranță, răbdare și iertare, și ar ierta omul indiferent cât de grave ar fi păcatele sale, fără nicio urmă de dreaptă judecată: atunci, când ar putea fi încheiată întreaga gestionare a lui Dumnezeu? Când ar putea o fire ca aceasta să poată să conducă oamenii către destinația corespunzătoare omenirii? Luați, spre exemplu, un judecător care este întotdeauna iubitor, un judecător cu o față binevoitoare și o inimă blândă. El îi iubește pe oameni indiferent de infracțiunile pe care le-ar fi comis și este iubitor și indulgent cu ei indiferent cine ar fi. În acel caz, când ar putea el să ajungă la un verdict drept? În timpul zilelor de pe urmă, doar judecata dreaptă poate separa omul conform tipului său și poate aduce omul într-un nou ținut. În acest mod, întreaga epocă este finalizată prin firea dreaptă a lui Dumnezeu de judecată și mustrare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Tot felul de dezastre se vor abate unul după altul; toate națiunile și toate locurile vor trăi calamități: ciuma, foametea, potopul, seceta și cutremurele sunt peste tot. Aceste dezastre nu se petrec doar într-un loc sau două, nici nu se vor termina într-o zi sau două; dimpotrivă, se vor extinde pe o arie din ce în ce mai mare și vor deveni din ce în ce mai grave. În acest timp, tot felul de invazii de insecte vor apărea unele după altele, iar fenomenul canibalismului se va ivi pretutindeni. Aceasta este judecata Mea asupra tuturor națiunilor și popoarelor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 65

Se poate spune că toate cuvântările de astăzi profețesc chestiuni viitoare; aceste cuvântări se referă la felul în care Dumnezeu face rânduielile pentru următoarea etapă a lucrării Sale. Dumnezeu aproape Și-a terminat lucrarea asupra oamenilor Bisericii, iar după aceea Se va arăta înaintea tuturor oamenilor cu furie. După cum spune Dumnezeu: „Voi face ca oamenii de pe pământ să-Mi recunoască faptele, iar înaintea «scaunului de judecată» vor fi dovedite faptele Mele, astfel încât să fie recunoscute printre oamenii de pe pământ, care vor ceda cu toții”. Ați văzut ceva în aceste cuvinte? În aceasta se află rezumatul părții viitoare a lucrării lui Dumnezeu. Mai întâi, Dumnezeu va face ca toți câinii de pază care exercită puterea politică să fie convinși în mod sincer și să se retragă de pe scena istoriei din proprie inițiativă, ca să nu mai lupte niciodată pentru statut și niciodată să nu se mai angajeze în uneltiri și intrigi. Această lucrare trebuie îndeplinită prin Dumnezeu, prin stârnirea diferitelor dezastre pe pământ. Însă nu este deloc adevărat că Dumnezeu Se va arăta. În acest moment, națiunea marelui balaur roșu va fi încă o țară a murdăriei și, prin urmare, Dumnezeu nu Se va arăta, ci pur și simplu va ieși la iveală prin mustrare. Aceasta este firea dreaptă a lui Dumnezeu de care nimeni nu poate scăpa. În

acest timp, toți cei ce locuiesc în națiunea marelui balaur roșu vor suferi calamități, ceea ce include, firește, și Împărăția de pe pământ (Biserica). Este tocmai momentul în care faptele ies la lumină și astfel, toți oamenii experimentează asta și niciunul nu poate scăpa. Acest lucru a fost predestinat de Dumnezeu. Tocmai din cauza acestei etape a lucrării, Dumnezeu spune: „Acum este timpul să îndeplinesc planuri mari". Din cauză că în viitor nu va exista nicio Biserică pe pământ și, din cauza sosirii catastrofei, oamenii vor reuși să se gândească numai la ce e înaintea lor, neglijând tot restul și le va fi dificil să se bucure de Dumnezeu în toiul catastrofei. Astfel, oamenilor li se cere să-L iubească pe Dumnezeu cu toată inima lor în timpul acestei perioade minunate, astfel încât să nu rateze șansa. Când acest fapt va trece, Dumnezeu îl va fi învins cu desăvârșire pe marele balaur roșu și, astfel, lucrarea mărturiei poporului lui Dumnezeu va fi ajuns la sfârșit; după aceea Dumnezeu va începe următoarea etapă a lucrării, făcând ravagii în țara marelui balaur roșu și răstignind în cele din urmă oamenii din tot universul cu capul în jos, după care va anihila întreaga omenire – acestea sunt etapele viitoare ale lucrării lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 42

Când Dumnezeu Își va dezlănțui grozava Sa mânie, întreaga lume va experimenta tot felul de dezastre ca rezultat, precum un vulcan care erupe. Stând la înălțime în cer, se poate vedea că, pe pământ, tot felul de calamități se apropie de întreaga omenire, tot mai mult cu fiecare zi. Privind de sus în jos, pământul prezintă o varietate de scene precum cele care preced un cutremur. Focul lichid năvălește necontenit, lava curge liber, munții se mută și o lumină rece strălucește peste toate. Întreaga lume s-a scufundat în foc. Aceasta este scena în care Dumnezeu Își dezlănțuie mânia și este timpul judecății Sale. Toți cei care sunt din carne și sânge vor fi incapabili să

scape. Astfel, războaiele dintre țări și conflictele dintre oameni nu vor fi necesare pentru a distruge întreaga lume; în schimb, lumea se va „bucura în mod conștient” în leagănul mustrării lui Dumnezeu. Nimeni nu va putea scăpa; fiecare persoană în parte trebuie să treacă prin acest calvar, una câte una. După aceea, întregul univers va scânteia din nou de strălucire sfântă și întreaga omenire va începe din nou o viață nouă. Iar Dumnezeu Se va odihni deasupra universului și va binecuvânta întreaga omenire în fiecare zi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 18

Întreaga umanitate tânjește să-Mi vadă fața, dar când cobor în persoană pe pământ, toți sunt potrivnici sosirii Mele și toți alungă venirea luminii, ca și cum Eu aș fi dușmanul omului în Cer. Omul Mă întâmpină cu o lumină defensivă în ochi și rămâne constant alert, profund temător că Eu aș putea avea alte planuri pentru el. Deoarece ființele umane Mă privesc ca pe un prieten necunoscut, ele se simt de parcă Eu aș nutri intenția de a le ucide fără discriminare. În ochii omului, Eu sunt un opozant ucigător. Cu toate că a gustat căldura Mea în toiul nenorocirii, omul rămâne în necunoștință de cauză în ceea ce privește dragostea Mea și este încă pornit să se apere de Mine și să Mă sfideze. Departe de a profita de condiția lui pentru a acționa împotriva sa, Eu îl cuprind pe om în căldura îmbrățișării, îi umplu gura cu dulceață și îi pun mâncarea necesară în stomac. Dar, când mânia Mea violentă va scutura munții și râurile, nu îi voi mai dărui omului, din cauza lașității lui, aceste forme diferite de ajutor. În acest moment, furia Mea va crește, refuzând tuturor lucrurilor vii o șansă să se căiască și, abandonând toate speranțele Mele pentru om, voi administra răsplata pe care el o merită din plin. În acest moment, tunetul vuiește și fulgerul lucește, precum valurile oceanului care se dezlănțuie cu mânie, ca zeci de mii de munți care se prăbușesc. Pentru răzvrătirea sa, omul este doborât de tunet și de fulger și

alte creaturi sunt eliminate în explozii de tunete și fulgere, iar întregul univers coboară brusc în haos și creația nu poate să recupereze suflarea primară a vieții. Nenumăratele mulțimi ale omenirii nu pot scăpa de vuietul tunetului; în mijlocul lucirii fulgerului, ființele umane, hoardă după hoardă, se răstoarnă în curentul rapid, ca să fie purtate de torentele care se revarsă din munți. Deodată, lumea „oamenilor" se apropie de locul de „destinație" al omului. Cadavrele plutesc la suprafața oceanului. Întreaga omenire se îndepărtează de Mine din pricina mâniei Mele, căci omul a păcătuit împotriva esenței Duhului Meu și răzvrătirea lui M-a jignit. Dar, în locurile fără apă, alți oameni se bucură încă, printre râsete și cântece, de făgăduințele acordate lor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 17

Atât timp cât vechea lume continuă să existe, Îmi voi azvârli furia asupra națiunilor sale, promulgând în mod deschis decretele Mele administrative în tot universul și dând mustrări asupra oricui le încalcă.

Când Îmi întorc fața spre univers pentru a vorbi, toată omenirea Îmi aude vocea și după aceea vede toate lucrările pe care le-am făcut cu migală în univers. Cei care se împotrivesc voinței Mele, adică cei care Mi se opun cu faptele omului, vor cădea sub mustrarea Mea. Voi lua multitudinea de stele din ceruri și le voi face din nou, și datorită Mie soarele și luna vor renaște – cerurile nu vor mai fi așa cum au fost și nenumăratele lucruri de pe pământ vor fi făcute din nou. Totul se va întregi prin cuvintele Mele. Multele națiuni din univers vor fi iarăși împărțite și înlocuite de Împărăția Mea, astfel încât națiunile de pe pământ să dispară pentru totdeauna și să devină o națiune care Mi se închină; toate națiunile pământului vor fi distruse și vor înceta să mai existe. Dintre ființele umane din univers, toți cei care aparțin diavolului vor fi exterminați și toți cei care se închină

Satanei vor fi doborâți la pământ de focul Meu arzător – cu alte cuvinte, cu excepția celor care se află acum în curent, toți vor fi transformați în cenușă. Când voi mustra multele popoare, cei din lumea religioasă se vor întoarce, în diferite măsuri, la Împărăția Mea, cuceriți de faptele Mele, pentru că ei vor fi văzut venirea Celui Sfânt pe un nor alb. Toți oamenii vor fi împărțiți după propriul neam și vor primi mustrări proporționale cu acțiunile lor. Toți cei care Mi s-au opus vor pieri; cât despre cei ale căror fapte pe pământ nu M-au implicat pe Mine, aceștia vor continua să existe pe pământ, sub conducerea fiilor Mei și a poporului Meu, datorită modului în care s-au achitat. Mă voi arăta mulțimilor de popoare și nenumăratelor națiuni și, cu propriul Meu glas, Mă voi face mai departe auzit pe pământ, proclamând finalizarea marii Mele lucrări pentru ca toată omenirea să vadă cu ochii săi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 26

XXVIII. Întrebări și răspunsuri despre modul în care Împărăția cerească apare pe pământ

1. Domnul ne-a făcut o promisiune, spunând: „**Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Iar dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi**” (Ioan 14:2-3). Domnul Isus a înviat și a urcat la ceruri pentru a pregăti un loc pentru noi și, astfel, acest loc ar trebui să fie în ceruri. Cu toate acestea, tu mărturisești că Domnul Isus S-a întors și a întemeiat Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Nu înțeleg: Împărăția cerească este în ceruri sau pe pământ?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău, vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ!” (Matei 6:9-10).

„Iar cel de-al șaptelea înger a sunat; iar în Cer erau glasuri puternice, care spuneau: «Împărățiile acestei lumi au devenit împărățiile Domnului nostru și ale Hristosului Său; și El va împărăți în vecii vecilor»” (Apocalipsa 11:15).

„Și am văzut Cetatea Sfântă, Noul Ierusalim, coborând din cer, de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. Am auzit un glas puternic ieșind de la tron și spunând: «Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va veni să locuiască împreună cu ei, iar ei vor fi poporul Lui. Și Dumnezeu Însuși va fi cu ei (și va fi Dumnezeul lor). El va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi; nu va mai fi nici jale, nici strigăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi s-au dus»” (Apocalipsa 21:2-4).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Dumnezeu a creat oamenii și i-a așezat pe pământ și i-a condus de atunci înainte. Apoi, El i-a mântuit și a servit ca jertfă de păcat pentru omenire. În final, El tot trebuie să cucerească omenirea, să mântuiască pe

oameni în întregime și să le restituie asemănarea inițială. Aceasta este lucrarea în care S-a angajat El încă de la bun început – de a le reda oamenilor imaginea și asemănarea lor inițială. Dumnezeu Își va întemeia Împărăția și va restitui asemănarea originală a ființelor umane, ceea ce înseamnă că Își va restaura autoritatea pe pământ și în toată creația. Omenirea și-a pierdut inima temătoare de Dumnezeu, precum și funcția cuvenită creaturilor lui Dumnezeu după ce a fost coruptă de Satana, devenind astfel un inamic nesupus lui Dumnezeu. Omenirea a trăit atunci sub domeniul Satanei și a urmat ordinele Satanei; astfel, Dumnezeu nu a avut cum să lucreze printre creaturile Sale și a devenit, cu atât mai mult, incapabil să câștige venerația lor temătoare. Oamenii au fost creați de Dumnezeu și ar trebui să-L slăvească pe Dumnezeu, dar, de fapt, I-au întors spatele și l-au venerat pe Satana în schimb. Satana a devenit idolul din inimile lor. Astfel, Dumnezeu Și-a pierdut locul în inimile lor, cu alte cuvinte, a pierdut semnificația din spatele creării omenirii de către El. Prin urmare, pentru a restabili această semnificația, El trebuie să restabilească asemănarea inițială a omului și să scape oamenii de firile lor corupte. Pentru a-i recupera pe oameni de la Satana, El trebuie să-i salveze de păcat. Doar așa poate Dumnezeu să restabilească treptat asemănarea și funcția inițială a acestora și, în cele din urmă, să-Și restabilească Împărăția. Distrugerea supremă a acelor fii ai nesupunerii va fi săvârșită, de asemenea, pentru a le permite oamenilor să-L slăvească mai bine pe Dumnezeu și să trăiască mai bine pe pământ. Deoarece Dumnezeu i-a creat pe oameni, El îi va face să-L venereze; deoarece vrea să restabilească funcția inițială a omenirii, o va restabili complet și fără nicio alterare. A-Și restabili autoritatea înseamnă a-i face pe oameni să-L venereze și să I se supună; înseamnă că Dumnezeu îi va face pe oameni să trăiască datorită Lui și îi va face pe dușmanii Săi să piară ca urmare a autorității Sale. Înseamnă că Dumnezeu va face ca fiecare

parte din El să persiste printre oameni fără vreo rezistență din partea nimănui. Împărăția pe care Dumnezeu vrea să o întemeieze este propria Sa împărăție. Umanitatea pe care Și-o dorește este una care-L va venera, una care I se va supune pe deplin și care Îi va manifesta gloria. Dacă Dumnezeu nu mântuiește omenirea coruptă, atunci sensul din spatele creării omenirii de către El va fi pierdut; nu va mai avea autoritate în rândul oamenilor, iar Împărăția Lui nu va mai putea exista pe pământ. Dacă Dumnezeu nu-i va distruge pe acei dușmani care sunt neascultători față de El, nu-Și va putea obține gloria completă, nici nu va putea să-Și întemeieze Împărăția pe pământ. Acestea vor fi semne ale finalizării lucrării Sale și ale marii Sale realizări: de a distruge în totalitate pe aceia dintre oameni care nu Îi sunt supuși și de a îi aduce în odihnă pe cei care au fost făcuți compleți. Când oamenii vor fi fost readuși la asemănarea lor originală și când vor putea să-și îndeplinească respectivele îndatoriri, să-și păstreze propriile locuri cuvenite și să se supună tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu, Dumnezeu va fi obținut pe pământ un grup de oameni care Îl venerează și de asemenea, va fi întemeiat o Împărăție pe pământ care Îl venerează. El va avea victorie eternă pe pământ și toți aceia care I se opun vor pieri pentru toată eternitatea. Asta va restabili intenția Sa originală în crearea omenirii; Îi va restaura intenția în crearea tuturor lucrurilor și, de asemenea, Îi va restaura autoritatea pe pământ, printre toate lucrurile și printre dușmanii Săi. Acestea vor fi simbolurile victoriei Sale totale. De atunci înainte, umanitatea va intra în odihnă și va începe o viață care este pe calea cea dreaptă. Dumnezeu, de asemenea, va intra în odihna eternă cu umanitatea și va începe o viață eternă împărtășită atât de El Însuși, cât și de oameni. Murdăria și neascultarea de pe pământ vor fi dispărut, iar toată tânguirea se va fi risipit și totul din această lume care se opune lui Dumnezeu va fi

încetat să existe. Doar Dumnezeu și acei oameni cărora El le-a adus mântuirea vor rămâne; doar creația Lui va rămâne.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Când Dumnezeu și omenirea intră în odihnă împreună, înseamnă că omenirea a fost mântuită și că Satana a fost distrus, că lucrarea lui Dumnezeu în oameni este întru totul completă. Dumnezeu nu va mai continua să lucreze în oameni, iar ei nu vor mai trăi sub domeniul Satanei. Ca atare, Dumnezeu nu va mai fi ocupat, iar oamenii nu vor mai fi constant în mișcare; Dumnezeu și omenirea vor intra simultan în odihnă. Dumnezeu Se va întoarce la locul Său inițial și fiecare persoană se va întoarce la locul său respectiv. Acestea sunt destinațiile în care Dumnezeu și oamenii vor locui odată ce întreaga gestionare a lui Dumnezeu se va sfârși. Dumnezeu are destinația lui Dumnezeu, iar omenirea are destinația omenirii. În timp ce Se odihnește, Dumnezeu va continua să ghideze toți oamenii în viețile lor pe pământ și, în timp ce se află în lumina Lui, ei se vor închina unicului adevărat Dumnezeu din ceruri. Dumnezeu nu va mai trăi în mijlocul omenirii, nici oamenii nu vor putea să trăiască alături de Dumnezeu în destinația Lui. Dumnezeu și oamenii nu pot trăi în același ținut; mai degrabă, amândoi au propriile moduri respective de a trăi. Dumnezeu este Cel care ghidează întreaga omenire și întreaga omenire este cristalizarea lucrării de gestionare a lui Dumnezeu. Oamenii sunt cei care sunt conduși, și ei nu sunt din aceeași substanță ca Dumnezeu. A se „odihni” înseamnă a se întoarce la locul de origine al fiecăruia. De aceea, când Dumnezeu intră în odihnă, înseamnă că S-a întors la locul Său de origine. El nu va mai trăi pe pământ și nu va mai fi în mijlocul omenirii pentru a împărtăși bucuria și suferința ei. Când oamenii intră în odihnă, înseamnă că au devenit adevărate obiecte ale creației; ei I se vor închina lui Dumnezeu de pe pământ și vor

trăi vieți umane normale. Oamenii nu vor mai fi neascultători față de Dumnezeu și nu I se vor mai împotrivi și se vor întoarce la viața inițială a lui Adam și a Evei. Acestea vor fi viețile și destinațiile respective ale lui Dumnezeu și ale oamenilor după ce intră în odihnă. Înfrângerea Satanei este o tendință inevitabilă în războiul dintre acesta și Dumnezeu. Ca atare, intrarea lui Dumnezeu în odihnă după finalizarea lucrării Sale de gestionare și mântuirea completă și intrarea în odihnă a omenirii au devenit, în același mod, tendințe inevitabile. Locul de odihnă al omenirii este pe pământ, iar locul de odihnă al lui Dumnezeu este în ceruri. În timp ce oamenii Îl venerează pe Dumnezeu în odihnă, ei vor locui pe pământ, iar în timp ce Dumnezeu conduce restul omenirii în odihnă, El o va conduce din ceruri, nu de pe pământ.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

De îndată ce a fost finalizată lucrarea de cucerire, omul va fi adus într-o lume frumoasă. Desigur, această viață se va desfășura în continuare pe pământ, dar va fi cu totul diferită de viața omului de astăzi. Este viața pe care omenirea o va avea după ce toți oamenii au fost cuceriți, va fi un nou început pentru om pe pământ, iar faptul că oamenii ar putea să aibă o asemenea viață va fi dovada că omenirea a intrat într-un tărâm nou și frumos. Va fi începutul vieții omului și al lui Dumnezeu pe pământ. Premisa unei vieți atât de frumoase trebuie să fie faptul că, după ce omul a fost purificat și cucerit, el se supune înaintea Creatorului. Și astfel, lucrarea de cucerire este ultima etapă a lucrării lui Dumnezeu înainte ca omenirea să pătrundă în minunata destinație. O astfel de viață este viața viitoare a omului pe pământ, cea mai frumoasă viață pe pământ, tipul de viață după care tânjește omul, tipul pe care omul nu l-a mai reușit niciodată înainte, în istoria lumii. Este rezultatul final al celor 6000 de ani de lucrare de

gestionare; este acel lucru după care tânjește omenirea cel mai mult și este, de asemenea, promisiunea lui Dumnezeu pentru om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

În timp ce cuvintele Mele sunt îndeplinite, Împărăția este treptat formată pe pământ și omul este treptat reîntors la normalitate și, astfel, se întemeiază pe pământ Împărăția din inima Mea. În Împărăție, toți oamenii lui Dumnezeu își recapătă viața omului normal. Dusă este iarna geroasă, înlocuită de o lume a orașelor primăverii, unde primăvara durează tot anul. Oamenii nu se mai confruntă cu întunecata, jalnica lume a omului și nu mai îndură gerul rece al lumii lui. Oamenii nu se luptă unii cu ceilalți, țările nu mai merg la război una împotriva celeilalte, nu mai există măcel și sângele care curge din măcel; toate pământurile sunt pline de fericire și peste tot abundă căldura între oameni. Eu Mă mișc prin lume, Mă bucur din înălțimea tronului Meu și trăiesc printre stele. Îngerii Îmi oferă noi cântece și dansuri. Fragilitatea lor nu mai face ca lacrimile să le curgă pe obraji. Nu mai aud, înaintea Mea, sunetul plânsului îngerilor și nu Mi se mai plânge nimeni de greutăți. Astăzi, trăiți cu toții înaintea Mea; mâine, veți exista cu toții în Împărăția Mea. Nu este oare aceasta cea mai mare binecuvântare pe care o acord omului?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 20

2. Spui că, în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu face lucrarea de judecată pentru a clasifica pe fiecare după felul său, pentru a răsplăti binele și a pedepsi răul, pentru a sfârși vechea epocă și că, în cele din urmă, Împărăția lui Hristos va fi întemeiată pe pământ. Cum va apărea Împărăția lui Hristos pe pământ? Și cum va arăta frumusețea Împărăției?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Și am văzut Cetatea Sfântă, Noul Ierusalim, coborând din cer, de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. Am auzit un glas puternic ieșind de la tron și spunând: «Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va veni să locuiască împreună cu ei, iar ei vor fi poporul Lui. Și Dumnezeu Însuși va fi cu ei (și va fi Dumnezeul lor). El va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi; nu va mai fi nici jale, nici strigăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi s-au dus»” (Apocalipsa 21:2-4).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Împărăția se extinde în mijlocul umanității, se formează în mijlocul umanității și se ridică în mijlocul umanității; nu există nicio forță care să poată să-Mi distrugă Împărăția. Dintre oamenii Mei care sunt în Împărăția de astăzi, care dintre voi nu este o ființă umană între ființe umane? Care dintre voi se află în afara condiției umane? Când noul Meu punct de început este anunțat mulțimii, cum va reacționa umanitatea? Ați văzut cu ochii voștri starea omenirii; sigur nu mai nutriți speranțe de a rezista pentru totdeauna în această lume? Acum merg în mijlocul poporului Meu și trăiesc în mijlocul său. În prezent, cei care Îmi poartă o iubire sinceră sunt binecuvântați. Binecuvântați sunt cei care Mi se supun, aceștia cu siguranță vor rămâne în Împărăția Mea. Binecuvântați sunt cei care Mă cunosc, aceștia cu siguranță vor exercita putere în Împărăția Mea. Binecuvântați sunt cei care Mă urmează, aceștia cu siguranță vor scăpa de robia Satanei și

se vor bucura de binecuvântările Mele. Binecuvântați sunt cei capabili să se lepede de ei înșiși, cu siguranță, aceștia vor intra în posesia Mea și vor moșteni abundența Împărăției Mele. Pe cei care aleargă încoace și încolo pentru Mine, Mi-i voi aminti, pe cei care fac eforturi pentru Mine, îi voi îmbrățișa cu bucurie, iar celor care Îmi aduc jertfe, le voi oferi bucurii. Pe cei care găsesc fericirea în cuvintele Mele, îi voi binecuvânta; cu siguranță, ei vor fi stâlpii care vor susține acoperișul Împărăției Mele, cu siguranță ei vor avea un belșug inegalabil în casa Mea și nimeni nu se poate compara cu ei. Ați acceptat vreodată binecuvântările care v-au fost date? Ați căutat vreodată făgăduințele care au fost făcute pentru voi? Voi, cu siguranță, sub îndrumarea luminii Mele, veți străpunge încleștarea forțelor întunericului. Cu siguranță, în mijlocul întunericului, nu veți pierde lumina care vă ghidează. Voi sigur veți fi stăpânii întregii creații. Veți fi desigur învingători înaintea Satanei. Cu siguranță, la căderea împărăției marelui balaur roșu, vă veți ridica în mijlocul nenumăratelor mulțimi ca să fiți martori biruinței Mele. Veți fi desigur hotărâți și de neclintit în ținutul Sinimului. Prin suferințele pe care le îndurați, veți moșteni binecuvântarea care vine de la Mine și, cu siguranță, Îmi veți emana slava în întregul univers.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 19

De îndată ce a fost finalizată lucrarea de cucerire, omul va fi adus într-o lume frumoasă. Desigur, această viață se va desfășura în continuare pe pământ, dar va fi cu totul diferită de viața omului de astăzi. Este viața pe care omenirea o va avea după ce toți oamenii au fost cuceriți, va fi un nou început pentru om pe pământ, iar faptul că oamenii ar putea să aibă o asemenea viață va fi dovada că omenirea a intrat într-un tărâm nou și frumos. Va fi începutul vieții omului și al lui Dumnezeu pe pământ. Premisa unei vieți atât de frumoase trebuie să fie faptul că, după ce omul a fost

purificat și cucerit, el se supune înaintea Creatorului. Și astfel, lucrarea de cucerire este ultima etapă a lucrării lui Dumnezeu înainte ca omenirea să pătrundă în minunata destinație. O astfel de viață este viața viitoare a omului pe pământ, cea mai frumoasă viață pe pământ, tipul de viață după care tânjește omul, tipul pe care omul nu l-a mai reușit niciodată înainte, în istoria lumii. Este rezultatul final al celor 6000 de ani de lucrare de gestionare; este acel lucru după care tânjește omenirea cel mai mult și este, de asemenea, promisiunea lui Dumnezeu pentru om. Dar această promisiune nu se poate împlini imediat: omul va intra în viitoarea destinație doar după ce lucrarea zilelor de pe urmă a fost finalizată și el a fost complet cucerit, adică, odată ce Satana a fost complet înfrânt. După ce va fi rafinat, omul va fi lipsit de o natură păcătoasă, deoarece Dumnezeu îl va fi înfrânt pe Satana, adică nu va exista nicio năvălire a forțelor ostile și nici forțe ostile care să poată ataca trupul omului. Și astfel, omul va fi liber și sfânt – el va fi intrat în eternitate. Doar dacă forțele ostile ale întunericului sunt ținute în robie va fi omul liber oriunde merge și, astfel, va fi lipsit de răzvrătire sau împotrivire. Satana nu are decât să fie ținut în robie și totul va fi în regulă cu omul; situația actuală există pentru că Satana încă provoacă probleme peste tot pe pământ și deoarece întreaga lucrare de gestionare a lui Dumnezeu nu a ajuns încă la final. Odată ce Satana a fost înfrânt, omul va fi eliberat pe deplin; când omul Îl câștigă pe Dumnezeu și iese de sub stăpânirea Satanei, el va privi Soarele dreptății.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Când Dumnezeu Își va dezlănțui grozava Sa mânie, întreaga lume va experimenta tot felul de dezastre ca rezultat, precum un vulcan care erupe. Stând la înălțime în cer, se poate vedea că, pe pământ, tot felul de calamități se apropie de întreaga omenire, tot mai mult cu fiecare zi. Privind de sus în

jos, pământul prezintă o varietate de scene precum cele care preced un cutremur. Focul lichid năvălește necontenit, lava curge liber, munții se mută și o lumină rece strălucește peste toate. Întreaga lume s-a scufundat în foc. Aceasta este scena în care Dumnezeu Își dezlănțuie mânia și este timpul judecății Sale. Toți cei care sunt din carne și sânge vor fi incapabili să scape. Astfel, războaiele dintre țări și conflictele dintre oameni nu vor fi necesare pentru a distruge întreaga lume; în schimb, lumea se va „bucura în mod conștient" în leagănul mustrării lui Dumnezeu. Nimeni nu va putea scăpa; fiecare persoană în parte trebuie să treacă prin acest calvar, una câte una. După aceea, întregul univers va scânteia din nou de strălucire sfântă și întreaga omenire va începe din nou o viață nouă. Iar Dumnezeu Se va odihni deasupra universului și va binecuvânta întreaga omenire în fiecare zi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 18

În timp ce cuvintele Mele sunt îndeplinite, Împărăția este treptat formată pe pământ și omul este treptat reîntors la normalitate și, astfel, se întemeiază pe pământ Împărăția din inima Mea. În Împărăție, toți oamenii lui Dumnezeu își recapătă viața omului normal. Dusă este iarna geroasă, înlocuită de o lume a orașelor primăverii, unde primăvara durează tot anul. Oamenii nu se mai confruntă cu întunecata, jalnica lume a omului și nu mai îndură gerul rece al lumii lui. Oamenii nu se luptă unii cu ceilalți, țările nu mai merg la război una împotriva celeilalte, nu mai există măcel și sângele care curge din măcel; toate pământurile sunt pline de fericire și peste tot abundă căldura între oameni. Eu Mă mișc prin lume, Mă bucur din înălțimea tronului Meu și trăiesc printre stele. Îngerii Îmi oferă noi cântece și dansuri. Fragilitatea lor nu mai face ca lacrimile să le curgă pe obraji. Nu mai aud, înaintea Mea, sunetul plânsului îngerilor și nu Mi se mai plânge nimeni de greutăți. Astăzi, trăiți cu toții înaintea Mea; mâine, veți exista cu

toții în Împărăția Mea. Nu este oare aceasta cea mai mare binecuvântare pe care o acord omului?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 20

A trăi în odihnă înseamnă o viață fără război, fără murdărie și fără vreo nedreptate stăruitoare. Cu alte cuvinte, e o viață lipsită de tulburările Satanei (aici „Satana" se referă la forțe inamice) și de corupția Satanei, și nici nu e predispusă să fie invadată de vreo forță în opoziție cu Dumnezeu; e o viață în care totul își urmează propriul fel și Îl poate venera pe Domnul creației și în care cerul și pământul sunt cu desăvârșire liniștite – asta se înțelege prin cuvintele „viața tihnită a oamenilor". Când Dumnezeu Se odihnește, nedreptatea nu va mai zăbovi pe pământ, nici nu va mai fi vreo altă invazie a forțelor inamice, iar omenirea va intra într-un ținut nou – nu va mai fi o omenire coruptă de Satana, ci mai degrabă o omenire care a fost mântuită după ce a fost coruptă de Satana. Ziua de odihnă a omenirii va fi și ziua de odihnă a lui Dumnezeu. Dumnezeu Și-a pierdut odihna din cauza incapacității omenirii de a intra în odihnă, nu din cauza că inițial nu fusese capabil să Se odihnească. Intrarea în odihnă nu înseamnă că totul încetează să se miște sau încetează să se dezvolte, nici nu înseamnă că Dumnezeu încetează să lucreze sau că oamenii încetează să trăiască. Semnul intrării în odihnă va fi când Satana a fost distrus, când acei oameni răi care i s-au alăturat în fărădelegile lui au fost pedepsiți și nimiciți și când toate forțele ostile față de Dumnezeu încetează să existe. Intrarea lui Dumnezeu în odihnă înseamnă că El nu-Și va mai îndeplini lucrarea de mântuire a omenirii. Intrarea omenirii în odihnă înseamnă că întreaga omenire va trăi în lumina lui Dumnezeu și sub binecuvântările Sale, lipsită de corupția Satanei, și nicio nedreptate nu se va întâmpla. Sub îngrijirea lui Dumnezeu, oamenii vor trăi normal pe pământ. Când Dumnezeu și omenirea intră în

odihnă împreună, înseamnă că omenirea a fost mântuită și că Satana a fost distrus, că lucrarea lui Dumnezeu în oameni este întru totul completă. Dumnezeu nu va mai continua să lucreze în oameni, iar ei nu vor mai trăi sub domeniul Satanei. Ca atare, Dumnezeu nu va mai fi ocupat, iar oamenii nu vor mai fi constant în mișcare; Dumnezeu și omenirea vor intra simultan în odihnă. Dumnezeu Se va întoarce la locul Său inițial și fiecare persoană se va întoarce la locul său respectiv. Acestea sunt destinațiile în care Dumnezeu și oamenii vor locui odată ce întreaga gestionare a lui Dumnezeu se va sfârși. Dumnezeu are destinația lui Dumnezeu, iar omenirea are destinația omenirii. În timp ce Se odihnește, Dumnezeu va continua să ghideze toți oamenii în viețile lor pe pământ și, în timp ce se află în lumina Lui, ei se vor închina unicului adevărat Dumnezeu din ceruri. Dumnezeu nu va mai trăi în mijlocul omenirii, nici oamenii nu vor putea să trăiască alături de Dumnezeu în destinația Lui. Dumnezeu și oamenii nu pot trăi în același ținut; mai degrabă, amândoi au propriile moduri respective de a trăi. Dumnezeu este Cel care ghidează întreaga omenire și întreaga omenire este cristalizarea lucrării de gestionare a lui Dumnezeu. Oamenii sunt cei care sunt conduși, și ei nu sunt din aceeași substanță ca Dumnezeu. A se „odihni” înseamnă a se întoarce la locul de origine al fiecăruia. De aceea, când Dumnezeu intră în odihnă, înseamnă că S-a întors la locul Său de origine. El nu va mai trăi pe pământ și nu va mai fi în mijlocul omenirii pentru a împărtăși bucuria și suferința ei. Când oamenii intră în odihnă, înseamnă că au devenit adevărate obiecte ale creației; ei I se vor închina lui Dumnezeu de pe pământ și vor trăi vieți umane normale. Oamenii nu vor mai fi neascultători față de Dumnezeu și nu I se vor mai împotrivi și se vor întoarce la viața inițială a lui Adam și a Evei. Acestea vor fi viețile și destinațiile respective ale lui Dumnezeu și ale oamenilor după ce intră în odihnă. Înfrângerea Satanei este o tendință inevitabilă în războiul dintre

acesta și Dumnezeu. Ca atare, intrarea lui Dumnezeu în odihnă după finalizarea lucrării Sale de gestionare și mântuirea completă și intrarea în odihnă a omenirii au devenit, în același mod, tendințe inevitabile. Locul de odihnă al omenirii este pe pământ, iar locul de odihnă al lui Dumnezeu este în ceruri. În timp ce oamenii Îl venerează pe Dumnezeu în odihnă, ei vor locui pe pământ, iar în timp ce Dumnezeu conduce restul omenirii în odihnă, El o va conduce din ceruri, nu de pe pământ. Dumnezeu încă va fi Duhul, în timp ce oamenii vor fi tot trup. Dumnezeu și oamenii se odihnesc în moduri diferite. În timp ce Dumnezeu Se va odihni, El va veni și Se va arăta printre oameni; în timp ce oamenii se vor odihni, ei vor fi conduși de Dumnezeu să viziteze cerurile și să se bucure de viața de acolo.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Când omenirea obține viața adevărată a omului pe pământ și când toate forțele Satanei sunt înrobite, omul va trăi cu ușurință pe pământ. Lucrurile nu vor fi la fel de complexe precum sunt astăzi: relațiile umane, relațiile sociale, relațiile familiale complexe – aduc atât de multe probleme, atât de multă durere! Viața omului aici este așa de nefericită! Odată ce omul a fost cucerit, inima și mintea lui se vor schimba: el va avea o inimă care Îl slăvește pe Dumnezeu și care Îl iubește pe Dumnezeu. Odată ce toți cei din univers care caută să-L iubească pe Dumnezeu au fost cuceriți, adică, odată ce Satana a fost înfrânt, și odată ce Satana – toate forțele întunericului – a fost înrobit, atunci viața omului pe pământ va fi netulburată, iar el va putea să trăiască în mod liber pe pământ. Dacă viața omului ar fi lipsită de relații lumești și de complexitățile trupului, atunci ar fi mult mai ușor. Relațiile trupești ale omului sunt prea complicate, iar faptul că omul are astfel de lucruri dovedește că el încă nu s-a eliberat de influența Satanei. Dacă ai avea aceeași relație cu fiecare dintre frații și surorile tale, dacă ai avea

aceeași relație cu fiecare membru al familiei tale, atunci nu ai avea griji și nu ar trebui să te îngrijorezi în privința nimănui. Nimic nu ar putea fi mai frumos și, în acest mod, omul ar fi eliberat de jumătate din suferința lui. Trăind o viață omenească normală pe pământ, omul va fi asemănător îngerilor; deși încă aparținând trupului, el va fi foarte asemănător unui înger. Aceasta este promisiunea finală, ultima promisiune acordată omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Când omul intră în destinația eternă, omul I se va închina Creatorului, iar datorită faptului că omul a câștigat mântuirea și a intrat în eternitate, omul nu va urmări niciun obiectiv și, mai mult decât atât, nici nu va trebui să se îngrijoreze că va fi asaltat de Satana. În acest moment, omul își va cunoaște locul și își va îndeplini datoria, și chiar dacă nu este mustrat sau judecat, fiecare își va îndeplini datoria. În acel moment, omul va fi o făptură, atât în identitate, cât și în statut. Nu va mai exista o distincție între superior și inferior; fiecare persoană doar va îndeplini o funcție diferită. Totuși, omul va trăi în continuare într-o destinație ordonată și potrivită pentru omenire; omul își va îndeplini datoria de dragul de a se închina Creatorului, și aceasta e omenirea care va deveni omenirea eternității. În acel moment, omul va fi câștigat o viață luminată de Dumnezeu, o viață sub protecția și grija lui Dumnezeu, o viață împreună cu Dumnezeu. Omenirea va duce o viață normală pe pământ și toți oamenii vor intra pe calea cea dreaptă. Planul de gestionare (planul mântuirii) de 6000 de ani îl va fi învins cu totul pe Satana, adică Dumnezeu va fi recuperat imaginea inițială a omului de după crearea lui și, astfel, intenția originală a lui Dumnezeu va fi fost îndeplinită.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Când oamenii vor fi fost readuși la asemănarea lor originală și când vor putea să-și îndeplinească respectivele îndatoriri, să-și păstreze propriile locuri cuvenite și să se supună tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu, Dumnezeu va fi obținut pe pământ un grup de oameni care Îl venerează și de asemenea, va fi întemeiat o Împărăție pe pământ care Îl venerează. El va avea victorie eternă pe pământ și toți aceia care I se opun vor pieri pentru toată eternitatea. Asta va restabili intenția Sa originală în crearea omenirii; Îi va restaura intenția în crearea tuturor lucrurilor și, de asemenea, Îi va restaura autoritatea pe pământ, printre toate lucrurile și printre dușmanii Săi. Acestea vor fi simbolurile victoriei Sale totale. De atunci înainte, umanitatea va intra în odihnă și va începe o viață care este pe calea cea dreaptă. Dumnezeu, de asemenea, va intra în odihna eternă cu umanitatea și va începe o viață eternă împărtășită atât de El Însuși, cât și de oameni. Murdăria și neascultarea de pe pământ vor fi dispărut, iar toată tânguirea se va fi risipit și totul din această lume care se opune lui Dumnezeu va fi încetat să existe. Doar Dumnezeu și acei oameni cărora El le-a adus mântuirea vor rămâne; doar creația Lui va rămâne.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Întregul pământ este plin de sunetul râsetelor, peste tot pe pământ există o atmosferă de laudă și nicăieri nu lipsește slava Mea. Înțelepciunea Mea este pretutindeni pe pământ și în întregul univers. Printre toate lucrurile sunt roadele înțelepciunii Mele, printre toți oamenii abundă capodoperele înțelepciunii Mele; totul este precum toate lucrurile din Împărăția Mea și toți oamenii locuiesc în odihnă sub cerurile Mele ca oile pe pășunile Mele. Mă mișc deasupra tuturor oamenilor și privesc peste tot. Nimic nu pare vreodată vechi și nicio persoană nu este cum era. Mă odihnesc pe tron, mă sprijin peste întregul univers și sunt complet

satisfăcut, căci toate lucrurile și-au recăpătat sfințenia și pot locui din nou în pace în Sion, iar oamenii de pe pământ pot duce vieți liniștite, mulțumitoare sub îndrumarea Mea. Toate popoarele gestionează totul în mâna Mea, toate popoarele și-au recăpătat inteligența anterioară și arătarea inițială; ele nu mai sunt acoperite cu praf, ci, în Împărăția Mea, sunt la fel de sfinte ca jadul, fiecare cu o față precum cea a celui sfânt din inima omului, căci Împărăția Mea a fost înființată printre oameni.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 16

„Mă mișc deasupra tuturor oamenilor și privesc peste tot. Nimic nu pare vreodată vechi și nicio persoană nu este cum era. Mă odihnesc pe tron, mă sprijin peste întregul univers […]." Acesta este rezultatul lucrării prezente a lui Dumnezeu. Toți oamenii aleși ai lui Dumnezeu se întorc la forma lor originală, datorită căreia îngerii, care au suferit timp de atât de mulți ani, sunt eliberați, exact așa cum spune Dumnezeu: „fețele lor sunt precum cea a celui sfânt din inima omului". Deoarece îngerii lucrează pe pământ și Îl slujesc pe Dumnezeu pe pământ și pentru că slava lui Dumnezeu se răspândește în întreaga lume, cerul este adus pe pământ și pământul este ridicat la cer. Prin urmare, omul este legătura care unește cerul și pământul; cerul și pământul nu mai sunt despărțite, nu mai sunt separate, ci unite ca un întreg. În întreaga lume, există doar Dumnezeu și omul. Nu există praf sau noroi și toate lucrurile sunt reînnoite, precum un mic miel care stă pe o pajiște verde sub cer, bucurându-se de tot harul lui Dumnezeu. Și este datorită sosirii verdeții faptul că suflarea vieții strălucește, căci Dumnezeu vine în lume pentru a trăi împreună cu omul pentru întreaga eternitate, așa cum a fost spus din gura lui Dumnezeu că „Pot locui din nou în pace în Sion". Acesta este simbolul înfrângerii Satanei, este ziua odihnei lui Dumnezeu și această zi va fi preamărită și

proclamată de toți oamenii și sărbătorită de toți oamenii. Când Dumnezeu Se odihnește pe tron, acela este și momentul când Dumnezeu Își încheie lucrarea pe pământ și este chiar momentul când toate tainele lui Dumnezeu sunt arătate omului; Dumnezeu și omul vor fi pentru totdeauna în armonie, niciodată separați – astfel sunt imaginile frumoase ale Împărăției!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 16

Într-o lucire de fulger, fiecare animal este dezvăluit în adevărata sa formă. Tot așa, iluminate de lumina Mea, ființele umane și-au recăpătat sfințenia pe care o aveau odinioară. O, fie ca lumea coruptă a trecutului să se fi răsturnat în sfârșit în apa murdară și, scufundându-se sub suprafață, să se fi dizolvat în noroi! O, întreagă omenire a creației Mele! În sfârșit, s-a întors din nou la viață, în lumină, a găsit temelia existenței și a încetat să se mai zbată în noroi! O, nenumăratele lucruri ale creației pe care le țin în mâinile Mele! Cum pot să nu fie reînnoite prin cuvintele Mele? Cum pot, în lumină, să nu dea curs funcțiilor lor? Pământul nu mai este nemișcat și tăcut, cerul nu mai este pustiu și trist. Cerul și pământul, nemaifiind separate de un gol, sunt unite ca una, pentru a nu mai fi vreodată despărțite. Cu această ocazie triumfătoare, în acest moment de entuziasmare, dreptatea și sfințenia Mea s-au extins peste tot în univers și toată omenirea le preamărește fără încetare. Orașele cerului râd de bucurie și împărăția pământului dansează de bucurie. Cine nu se bucură în acest moment și cine nu plânge? Pământul, în starea sa primordială, aparține cerului, iar cerul este unit cu pământul. Omul este cordonul care unește cerul și pământul și, datorită sfințeniei lui, datorită reînnoirii lui, cerul nu mai este ascuns de pământ, iar pământul nu mai este tăcut față de cer. Fețele omenirii sunt încununate de zâmbete de mulțumire și o dulceață ce nu cunoaște hotare este ascunsă în inimile sale. Omul nu se ceartă cu alți oameni, nici nu ajung

oamenii să se bată unul cu altul. Există cineva care, în lumina Mea, să nu trăiască pașnic cu ceilalți? Există cineva care, în ziua Mea, să Îmi facă numele de ocară? Toate ființele umane își îndreaptă privirea plină de respect către Mine și, în inima lor, Mă strigă în taină. Am cercetat fiecare acțiune a omenirii: printre oamenii care au fost curățiți, nu există niciunul care să fie neascultător față de Mine, niciunul care să emită judecăți asupra Mea. Toată omenirea este îmbibată de firea Mea. Toți oamenii ajung să Mă cunoască, se apropie de Mine și Mă adoră. Eu stau neclintit în duhul omului, sunt ridicat la cea mai înaltă culme în ochii omului și curg prin sângele din venele omului. Exaltarea voioasă din inima omului umple fiecare loc de pe fața pământului, aerul este înviorător și proaspăt, cețurile dense nu mai învelesc pământul, iar soarele strălucește cu splendoare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 18

În lumina Mea, oamenii văd din nou lumina. În cuvântul Meu, oamenii găsesc lucrurile care îi bucură. Am venit din Răsărit, din Răsărit Mi-e originea. Când slava Mea strălucește, toate națiunile sunt luminate, totul este adus în lumină, nimic nu rămâne în beznă. În Împărăție, viața pe care poporul lui Dumnezeu o trăiește alături de Dumnezeu este peste măsură de fericită. Apele dansează de bucurie față de viețile binecuvântate ale oamenilor, munții se bucură de belșugul Meu împreună cu oamenii. Toți oamenii se străduiesc, muncesc din greu, dovedindu-și devotamentul în Împărăția Mea. În Împărăție, nu mai există rebeliune, nu mai există împotrivire; cerul și pământul depind unul de altul, Eu și omul ne apropiem în simțăminte profunde, prin dulcile beatitudini ale vieții, sprijinindu-ne unul pe altul… În acest moment, Îmi încep formal viața în ceruri. Tulburarea Satanei nu mai există, iar oamenii intră în odihnă. În întregul univers, aleșii Mei trăiesc în slava Mea, binecuvântați fără egal, nu ca

oameni care trăiesc printre oameni, ci ca oameni care trăiesc cu Dumnezeu. Întreaga umanitate a trecut prin coruperea Satanei și a băut până la fund din amărăciunea și din dulceața vieții. Acum, trăind în lumina Mea, cum poate cineva să nu se veselească? Cum poate cineva să renunțe ușor la acest moment minunat și să-l lase să-i scape? Oamenilor! Cântați cântecul din inimile voastre și dansați de bucurie pentru Mine! Înălțați-vă inimile sincere și oferiți-Mi-le Mie! Bateți tobele și cântați plini de veselie pentru Mine! Îmi radiez încântarea peste întregul univers! Oamenilor le arăt chipul Meu splendid! Voi striga cu un glas puternic! Voi transcende universul! Deja domnesc printre oameni! Oamenii Mă preamăresc! Plutesc în cerurile albastre de deasupra și oamenii merg împreună cu Mine. Merg printre oameni și oamenii Mei Mă înconjoară! Inimile oamenilor sunt voioase, cântecele lor zguduie universul, făcând să trosnească bolțile cerești! Universul nu mai este învăluit în ceață; nu mai este noroi și nici reziduuri menajere nu mai sunt. Oameni sfinți ai universului! Sub examinarea Mea, vă arătați adevăratul chip. Nu sunteți oameni plini de scârnăvie, ci sfinți puri ca jadul, sunteți toți preaiubiții Mei, sunteți toți încântarea Mea! Toate lucrurile se reîntorc la viață! Toți sfinții s-au întors ca să Mă slujească în ceruri, intrând în îmbrățișarea Mea caldă, fără a mai plânge, fără a mai fi neliniștiți, oferindu-Mi-se, întorcându-se în casa Mea, și în patria lor Mă vor iubi fără încetare! Neschimbători de-a pururi! Unde este durerea! Unde sunt lacrimile! Unde este trupul! Pământul este trecător, dar cerul este etern. Eu apar în fața tuturor popoarelor și toate Mă slăvesc. Viața aceasta, frumusețea aceasta, din vremuri imemoriale și până la sfârșitul timpului, nu se va schimba. Aceasta este viața Împărăției.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Veseliți-vă, oamenilor!

Biserica lui
Dumnezeu Atotputernic

Site-ul Evangheliei
https://ro.kingdomsalvation.org

Site-ul nostru

Descarcă aplicația

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/ro/video

Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/ro/facebook

Email: contact.ro@kingdomsalvation.org